ANNA TODD

După ce ne-am certat

AL DOILEA VOLUM DIN
SERIA **AFTER**

PESTE 1,2 MILIARDE DE
LECTURI PE
wattpad

TREI

ANNA TODD

După un început tumultuos de relație, lucrurile par să funcționeze între Tessa și Hardin. Dar o dezvăluire incendiară despre trecutul misterios al lui Hardin o copleșește pe Tessa. Simte că nu mai poate suporta încă o promisiune încălcată. A renunțat la tot pentru băiatul de care s-a îndrăgostit nebunește.

Hardin știe că a făcut o greșeală imensă.

Va fi el în stare să se schimbe...
în numele iubirii?

After a fascinat cititorii din toată lumea. Trăiește și tu experiența de pe internet!

wattpad sensation Imaginator 1D

ISBN 978-606-719-385-5

9 786067 193855

TREI

Un public care te citește în timp real, evident, te motivează să scrii tot mai mult. Să lucrez la seria After devenise aproape un obicei zilnic, postam câte un capitol pe zi.

ANNA TODD

În After, singurul lucru la care te poți aștepta este imprevizibilul.

VILMA'S BOOK BLOG

Pregătiți-vă pentru o explozie emoțională!

BIBLIO BELLES

Anna Todd a câștigat o popularitate imensă pe internet odată cu apariția seriei After. Locuiește în Austin, împreună cu soțul ei, cu care a doborât statisticile, căsătorindu-se la o lună după absolvirea liceului. Anna a fost mereu o cititoare împătimită și i-au plăcut trupele de băieți și poveștile de iubire romantice, astfel că acum, când a găsit un mod de a le îmbina pe toate trei, se bucură de un vis devenit realitate.

Pe Anna Todd o găsiți la AnnaToddBooks.com, pe Twitter la @imaginator1dx, pe Instagram la @imaginator1d și pe wattpad ca Imaginator1D.

Paramount Pictures a cumpărat drepturile de ecranizare a romanului After.

ANNA TODD

După ce ne-am certat

TREI

ANNA TODD

„Habar n-aveam eu că peste doar câteva luni urma să locuiesc într-un apartament cu iubitul meu, care nu este Noah. N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce urma să se întâmple atunci când mama a intrat în parcarea de la WCU — cu atât mai puțin atunci când l-am întâlnit pe băiatul insolent cu părul ondulat. N-aș fi crezut așa ceva dacă mi-ar fi spus cineva, iar acum nu-mi pot imagina viața fără tipul ăsta arțăgos.“

TREI

ANNA TODD

După ce ne-am certat

ANNA TODD
După ce ne-am întâlnit
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Foto copertă:
Guliver/Getty Images/ © Adam Weiss

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Florin Paraschiv

Corectură:
Ana-Maria Tamaș
Dușa Udrea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TODD, ANNA
După / Anna Todd ; trad.: Oana Dușmănescu. –
București: Editura Trei, 2015.
3 vol.
ISBN 978-606-719-294-0
Vol. 2. : După ce ne-am certat. – 2015. – ISBN 978-606-719-385-5

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: After We Collided
Autor: Anna Todd

Copyright © 2014 by Anna Todd
The author is represented by Wattpad

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Această poveste este uimitoare! M-am îndrăgostit de ea! ☺ • Intensă • Adorabilă & perfectă • Hessa ♡♡♡ • Am devenit dependent • Atât de romantic • Vărs un ocean de lacrimi • O să-mi placă mereu la nebunie Hessa • Nu trebuie să fii neapărat fan One Direction ca să citeşti cartea aceasta • Tensionat • Atât de drăguţă încât chicotesc • Anna e genială • Se ceartă şi se calcă pe nervi reciproc, dar acest lucru face povestea atât de realistă • LOL — îmi place de mor! • Sunt mai la curent cu această poveste decât cu propria mea viaţă

Cititorii de pe Wattpad sunt de acord — seria *After* este un vârtej nebunesc şi adictiv de iubire. #Hessa pentru totdeauna!

El este irascibil, dar exact de asta m-am îndrăgostit de el • Îmi place povestea aceasta mult prea mult! • Tocmai mi-am scuipat apa din gură • Această poveste îmi va semna condamnarea la moarte! • OMG *palme peste faţă* • Plâng şi mi s-a făcut pielea de găină • Îi iubesc atât de mult XOXO • Tocmai mi s-a topit inima! • Ticălos romantic • Rânjesc ca o idioată • Sunt fan LA GREU! • Cumpără-i inelul acela odată • Atât de întunecat şi de misterios • Uau, asta a fost chiar sexy • Mai vreau • ☹

Fiecărei persoane care citește această carte,
cu enormă dragoste și recunoștință

Prolog

Hardin

Nici nu simt asfaltul înghețat de sub picioarele mele și nici zăpada care se așază peste mine. Nu simt decât hăul care mi se cască în piept. Îngenunchez neajutorat, urmărindu-l pe Zed cum iese din parcare, cu Tessa pe scaunul din dreapta.

Nu mi-aș fi putut imagina așa ceva — niciodată, nici în cele mai nesăbuite visuri nu m-aș fi gândit că pot simți o durere ca asta. Arsura pierderii, așa am auzit că i se spune. N-am îndrăgit nimic și pe nimeni, n-am simțit niciodată nevoia de a avea pe cineva aproape, de a iubi pe cineva cu totul, nu mi-am dorit niciodată să păstrez pe cineva cu atâta înverșunare. Panica aceasta — panica aceasta totală și absolută de a nu o pierde — nu era planificată. Nimic din toate acestea n-a fost. Ar fi trebuit să fie simplu: să mă culc cu ea, să-mi primesc banii și dreptul de a mă lăuda în fața lui Zed. Destul de limpede. Doar că nu s-a întâmplat așa. În loc de asta, fata cu părul blond și cu fuste lungi care își făcea obsesiv liste și-a croit drum în inima mea până când, încet-încet, m-am îndrăgostit de ea atât de tare, încât nu-mi vine să cred. Nu mi-am dat însă seama cât de mult o iubesc

până când am început să vomit într-o chiuvetă după ce le-am arătat idioților mei de prieteni dovada virginității ei furate.

Am urât asta, am urât fiecare moment... dar nu m-am oprit.

Am câștigat pariul, dar am pierdut singurul lucru care m-a făcut vreodată fericit. Și, pe lângă asta, am pierdut și ultimul dram de bunătate pe care ea m-a făcut să-l întrezăresc în mine. Zăpada îmi face leoarcă hainele și vreau să dau vina pe tatăl meu, pentru că mi-a transmis și mie dependențele lui; vreau să dau vina pe mama că a stat cu el prea mult timp și că a contribuit la crearea acestui copil atât de defect; vreau să dau vina pe Tessa pentru că a vorbit vreodată cu mine. La naiba, vreau să dau vina pe toată lumea.

Dar nu pot. Eu sunt cel vinovat. Am distrus-o pe ea și tot ce aveam împreună.

Dar voi face tot ce e nevoie ca să-mi răscumpăr greșelile.

Unde se duce ea acum? Există oare un loc unde o voi regăsi?

1

Tessa

— V-a luat mai mult de o lună, oftez eu după ce Zed mă lămureşte cum a ajuns să fie făcut pariul.

Mi se face rău de la stomac şi închid ochii ca să mă liniştesc cumva.

— Ştiu. Tot venea cu scuze şi ne mai cerea puţin timp şi reducea cantitatea de bani pe care trebuia s-o primească. Era ciudat. Am crezut cu toţii că era obsedat să câştige — să ne dovedească tuturor ceva —, dar acum înţeleg.

Zed se opreşte din vorbit pentru o clipă, iar ochii lui îmi cercetează chipul.

— Numai despre asta vorbea. Apoi, în ziua în care te-am invitat la film, a luat-o razna. După ce te-a lăsat pe tine, a luat-o razna total la adresa mea şi mi-a spus să stau departe de tine. Dar eu i-am râs în faţă — am crezut că e beat.

— V-a spus... v-a spus şi despre pârâu? Şi despre... celelalte?

Îmi ţin respiraţia după ce îl întreb asta. Mila din ochii lui este un răspuns suficient.

— O, Doamne, Dumnezeule.

Îmi acopăr faţa cu mâinile.

— Ne-a spus totul... în cel mai mic detaliu, zice el cu o voce joasă.

Nu mai spun nimic şi-mi închid telefonul. Nu s-a oprit din vibrat de când am plecat de la bar. Nu are niciun drept să mă mai sune.

— Unde e noua ta cameră de cămin? mă întreabă Zed şi observ că ne aflăm în apropierea campusului.

— Nu mai locuiesc la cămin. Hardin şi cu mine... — de-abia sunt în stare să-mi termin fraza. M-a convins să mă mut împreună cu el, acum o săptămână.

— *Nu-mi vine să cred aşa ceva*, oftează Zed.

— Ba să crezi. E dincolo de orice... e pur şi simplu... mă bâlbâi eu, incapabilă să găsesc cuvântul potrivit pentru a-i descrie cruzimea.

— Nu ştiam că lucrurile vor merge atât de departe. Credeam că odată ce vom vedea... ştii tu, dovada... totul va reveni la normal, iar el se va întâlni cu câte o fată în fiecare seară. Dar apoi a dispărut. De-abia se mai întâlnea cu noi, în afară de seara trecută, când a apărut la docuri şi a încercat să ne convingă, pe mine şi pe Jace, să nu-ţi spunem nimic. I-a oferit lui Jace o grămadă de bani ca să-şi ţină gura.

— Bani? zic eu.

Hardin nu s-ar putea coborî mai jos de atât. Spaţiul dinăuntrul camionului lui Zed se face şi mai mic cu fiecare descoperire revoltătoare pe care o fac.

— Mda. Jace l-a luat la mişto, desigur, şi i-a spus lui Hardin că o să-şi ţină gura.

— Şi tu nu? întreb eu, amintindu-mi de degetele lovite ale lui Hardin şi de faţa răvăşită a lui Zed.

— Nu chiar... I-am zis că dacă nu o să-ţi povestească totul în curând, o să-ţi spun eu. Nu i-a plăcut ideea, în mod evident, zice el şi arată către propria-i faţă. Dacă te face să te simţi mai bine, să ştii că eu cred că ţine mult la tine.

— Nu ţine. Şi chiar dacă ţine, nu are nicio importanţă, spun şi îmi sprijin capul de geam.

Fiecare sărut și fiecare atingere au fost împărtășite cu prietenii lui Hardin, fiecare clipă le-a fost povestită. Cele mai intime momente ale mele. Cele mai intime momente ale mele nu sunt ale mele câtuși de puțin.

— Vrei să ne întoarcem la mine? Nu vreau să spun asta într-un fel insistent sau ciudat. Am o canapea unde poți să stai până când... descurci lucrurile, se oferă el.

— Nu. Nu, mulțumesc. Pot să-ți folosesc totuși telefonul? Trebuie să-l sun pe Landon.

Zed arată spre telefonul de pe bord și, pentru un moment, mă gândesc că lucrurile ar fi stat altfel dacă nu l-aș fi părăsit pe Zed pentru Hardin după focul de tabără. N-aș fi făcut toate aceste greșeli.

Landon răspunde după al doilea apel și, exact așa cum așteptam, îmi spune să mă duc direct la el. Fără întrebări, nici măcar nu i-am spus ce s-a întâmplat, dar așa e el, foarte amabil. Îi dau lui Zed adresa lui Landon, iar el rămâne tăcut pentru cea mai mare parte a călătoriei în care străbatem orașul de-a curmezișul.

— Va veni după mine, pentru că te-am dus în altă parte decât în brațele lui, zice el, într-un final.

— Mi-aș cere scuze că mă aflu la originea acestei întregi... dar voi v-ați făcut-o cu mâna voastră, spun eu cu sinceritate.

Chiar mi-e puțin milă de Zed; cred că a avut intenții mult mai bune decât ale lui Hardin, dar rănile mele sunt prea proaspete ca să mă gândesc la așa ceva acum.

— Știu.

— Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, se oferă el, iar eu încuviințez din cap înainte să cobor din mașina lui.

Îmi văd răsuflarea țâșnindu-mi în față în aburi fierbinți prin aerul rece. Nu simt însă frigul, nu simt nimic. Landon este singurul meu prieten, dar el locuiește în casa tatălui lui Hardin. Această ironie nu are cum să-mi scape.

— Toarnă cu găleata afară, spune Landon, grăbindu-se să-mi facă loc să intru. Unde ți-e haina? mă ceartă el în glumă, apoi se îngrozește

când mă arăt în lumină. Ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut? Mă uit în jur, sperând că nu sunt la parter nici Ken, nici Karen.

— E așa de evident?

Mă șterg sub ochi. Landon mă trage în brațele lui, iar eu îmi șterg din nou ochii. Nu mai am nici puterea fizică, nici pe cea psihică să mai plâng. Am trecut de faza asta, am depășit-o de multă vreme. Landon îmi aduce un pahar cu apă și-mi spune:

— Du-te în camera ta.

Reușesc să zâmbesc, dar un instinct pervers mă conduce la ușa camerei lui Hardin în clipa în care ajung în capul scărilor. Când îmi dau seama de asta, durerea care este pe punctul de a izbucni din nou se întoarce cu mult mai multă forță, așa că mă răsucesc repede pe călcâie și intru în camera aflată în capătul celălalt al holului. Amintirile cu mine alergând pe coridor înspre Hardin, în acea noapte în care l-am auzit țipând în somn, mă mistuie pe dinăuntru când deschid ușa. Mă așez stingheră pe patul din „camera mea", neștiind ce să fac în continuare. Landon mi se alătură câteva minute mai târziu. Se așază lângă mine, destul de aproape cât să-mi arate că e îngrijorat, dar destul de departe ca să-mi demonstreze că mă respectă, așa cum îi este firea.

— Vrei să vorbim despre asta? mă întreabă el amabil.

Clatin din cap. Deși faptul că repet întreaga telenovelă mă doare mai tare decât dacă aș fi aflat despre complot în prima fază, mărturisirile în fața lui Landon sunt aproape eliberatoare și e o adevărată ușurare să știu că a existat măcar o persoană care n-a știut despre umilirea mea în tot acest timp.

Ascultându-mă, Landon stă nemișcat, până la punctul în care nu-mi pot da seama ce gândește. Vreau să aflu ce crede acum despre fratele lui vitreg. Despre mine. Dar când termin, sare în picioare, plin de furie.

— Nu-mi vine să cred! Ce naiba are băiatul ăsta? Era cât pe ce să cred că începuse și el să se poarte aproape... normal... iar el face — *asta*! E o porcărie imensă! Nu-mi vine să cred că ți-a făcut așa ceva

ție, dintre toți oamenii. De ce și-ar bate joc de singurul lucru pe care îl are?

De îndată ce Landon termină de vorbit, văd cum își răsucește brusc capul într-o parte. Apoi aud și eu: pași grăbindu-se pe scări. Nu orice pași, ci pași făcuți de niște bocanci grei pe treptele de lemn.

— A venit, spunem amândoi și, pentru o fracțiune de secundă, îmi trece prin cap să mă ascund în debara.

Landon se uită la mine cu o seriozitate de om adult pe chip.

— Vrei să dai ochii cu el?

Scutur din cap cu hotărâre, iar Landon se grăbește să închidă ușa chiar când vocea lui Hardin mă străpunge ca un cuțit.

— *Tessa!*

În clipa în care Landon întinde mâna, Hardin năvălește pe ușă și trece în viteză pe lângă el. Se oprește în mijlocul camerei, iar eu rămân în picioare lângă pat. Neobișnuit cu astfel de lucruri, Landon stă nemișcat, neștiind ce să facă.

— Tessa, mulțumesc lui Dumnezeu! Slavă Cerului că ești aici!

Oftează și-și trece mâinile prin păr. Mă doare inima când îl văd, apoi mă uit în altă parte.

— Tessa, iubito. Trebuie să mă asculți. Te rog, doar...

Fără să spun nimic, mă îndrept către el. În ochi îi scânteiază speranța și se întinde către mine, dar eu trec pe lângă el, iar speranța din privire i se stinge.

Foarte bine.

— Vorbește cu mine, mă imploră.

Dar eu scutur din cap și mă duc lângă Landon.

— Nu — eu nu mai vorbesc niciodată cu tine! urlu.

— Nu vorbești serios...

Hardin se apropie.

— Pleacă de lângă mine!

Țip când mă apucă de braț. Landon pășește între noi și pune mâna pe umărul fratelui său vitreg.

— Hardin, trebuie să pleci.

Maxilarul lui Hardin se încordează, iar privirea i se mută de la unul la altul.

— Landon, nu-mi sta în cale! îl avertizează el.

Dar Landon își păstrează poziția; îl cunosc pe Hardin suficient de bine ca să-mi dau seama că-și evaluează opțiunile, mai exact dacă merită sau nu să-l pocnească pe Landon chiar acum, în fața mea. Pare că s-a hotărât să nu facă așa ceva și inspiră adânc.

— Te rog... lasă-ne un minut, spune el, încercând să-și păstreze calmul.

Landon mă privește, iar ochii mei îl imploră. Se întoarce din nou către Hardin.

— Nu vrea să vorbească deloc cu tine.

— Nu-mi spune tu, nenorocitule, ce vrea ea!

Hardin țipă și dă cu pumnul în zid, știrbind tencuiala. Mă dau înapoi și încep din nou să plâng. *Nu acum, nu acum*, îmi repet în tăcere, încercând să-mi gestionez emoțiile.

— Pleacă, Hardin! țipă Landon exact în momentul în care Ken și Karen apar în cadrul ușii.

O, nu. N-ar fi trebuit să vin aici.

— Ce naiba se întâmplă? întreabă Ken.

Nimeni nu spune nimic. Karen îmi aruncă o privire plină de simpatie, iar Ken mai întreabă o dată. Hardin se uită urât la tatăl lui.

— Încerc să vorbesc cu Tessa, iar Landon nu-și vede dracului de treburile lui!

Ken se uită la Landon, apoi la mine.

— Ce-ai făcut, Hardin?

Tonul lui nu mai este îngrijorat, ci... *furios*? Nu mă pot prinde exact.

— Nimic! La naiba! strigă Hardin, fluturându-și mâinile prin aer.

— A stricat totul, asta a făcut, iar acum Tessa nu mai are unde să se ducă, spune Landon.

Aș vrea să vorbesc; dar pur și simplu habar n-am ce să spun.

— Are unde să se ducă, poate merge acasă. Acolo unde e casa ei... alături de mine, spune Hardin.

— Hardin s-a jucat cu Tessa în tot acest timp — i-a făcut chestii incalificabile! explodează Landon, iar Karen scoate un geamăt și se apropie de mine.

Eu pur și simplu mă fac mică. Nu m-am simțit în viața mea mai dezgolită și mai neînsemnată. Nu voiam să afle nimic Ken și Karen... dar nu cred că are vreo importanță prea mare, de vreme ce cu siguranță nu mă vor mai vedea după seara asta.

— Vrei să pleci cu el? mă întreabă Ken, întrerupându-mi vârtejul gândurilor.

Scutur din cap cu timiditate.

— Ei bine, eu nu plec de aici fără tine, izbucnește Hardin.

Face un pas către mine, dar eu mă feresc.

— Cred c-ar trebui să pleci, Hardin, spune Ken, luându-mă prin surprindere.

— Poftim?

Chipul lui Hardin a căpătat o nuanță purpurie accentuată, ceea ce nu poate exprima decât *mânie*.

— Ai noroc că vin aici în casa ta — și tu ai îndrăzneala să mă dai afară?

— M-am bucurat foarte mult de felul în care s-a schimbat relația dintre noi, dar în seara aceasta trebuie să pleci.

Hardin își agită pumnii.

— Asta e o porcărie, cine e *ea* pentru tine?

Ken se răsucește spre mine, apoi înapoi către fiul său.

— Orice i-ai fi făcut, sper că a meritat să pierzi singurul lucru bun pe care-l aveai, spune el și își coboară capul.

Nu-mi dau seama dacă e vorba despre șocul provocat de vorbele lui Ken sau dacă doar a atins punctul în care furia a dat pe dinafară, dar Hardin se liniștește, se uită la mine scurt și iese din cameră. Rămânem cu toții tăcuți, ascultând cum coboară treptele într-un ritm constant. Când sunetul ușii trântite de la intrare străpunge casa de acum tăcută, mă întorc către Ken și oftez:

— Îmi pare foarte rău. O să plec de aici. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea.

— Nu, o să rămâi cât timp ai nevoie. Ești întotdeauna bine-venită aici, spune Ken și mă îmbrățișează, alături de Karen.

— N-am vrut să intervin între voi, zic, simțindu-mă îngrozitor pentru felul în care Ken și-a dat afară fiul.

Karen mă ia de mână și mă strânge ușor. Ken mă privește cu exasperare și îngrijorare.

— Tessa, îl iubesc pe Hardin, dar cred că știm amândoi că fără contribuția ta n-ar fi existat nicio relație în care să intervii, zice el.

2

Tessa

Am rămas acolo cât am putut de mult, lăsând apa să curgă peste mine. Am vrut să mă curețe, să mă liniștească într-un fel. Dar dușul fierbinte nu m-a ajutat să mă relaxez așa cum sperasem. Nu mă pot gândi la nimic care să aline durerea dinlăuntrul meu. Pare infinită. Permanentă. Ca un organism care s-a trezit la viață în interiorul meu, dar totodată ca un abis care se lărgește în mod constant.

— Îmi pare rău pentru perete. M-am oferit să-l plătesc, dar Ken s-a împotrivit, îi spun lui Landon în timp ce îmi pieptăn părul ud.

— Nu-ți face probleme pentru chestia aia. Ai destule pe cap.

Landon se încruntă și mă mângâie pe spate.

— Nu pot înțelege cum a ajuns viața mea aici, cum de am ajuns în punctul acesta. Privesc în gol, nu vreau să-i văd ochii celui mai bun prieten al meu. Acum trei luni, totul avea un sens. Îl aveam pe Noah, care n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Eram apropiată de mama și aveam o idee bine conturată despre cum va fi viața mea. Iar acum nu mai am nimic. Pur și simplu nimic. Nici nu mai știu dac-ar trebui să mă duc la stagiatură sau nu — fie pentru că Hardin își va face

apariția acolo, fie pentru că-l va convinge pe Christian Vance să mă dea afară doar pentru că poate.

Iau perna de pe pat și o strâng în pumni.

— El n-a avut nimic de pierdut, dar eu da. L-am lăsat să-mi ia totul. Viața mea dinainte de el era atât de simplă și de clară. Acum... după el... e doar... după.

Landon mă privește cu ochii măriți.

— Tessa, nu trebuie să renunți la stagiatură; te-a privat de prea multe lucruri. Nu-l lăsa să-ți ia și asta, te rog! mă imploră el. Cel mai bun lucru la viața asta de după el este că poți să faci ce dorești, poți să începi totul de la zero.

Știu că are dreptate, doar că nu e atât de simplu. În viața mea, totul are legătură cu Hardin acum, până și vopseaua de pe nenorocita mea de mașină. Cumva, a devenit resortul care îmi ținea toată existența la un loc. După ce mă liniștesc și dau din cap cu oarecare tragere de inimă către Landon, el zâmbește și spune:

— Te las să te odihnești puțin.

Mă îmbrățișează și dă să plece.

— Crezi că se va sfârși vreodată? îl întreb eu, iar el se răsucește spre mine.

— Ce anume?

Vocea mea s-a transformat într-o șoaptă.

— Durerea?

— Nu știu... Îmi place să cred că da, totuși. Timpul vindecă... *marea majoritate* a rănilor, răspunde el și îmi trimite un zâmbet ca să mă liniștească.

Nu știu dacă timpul mă va vindeca sau nu. Știu însă cu siguranță că dacă nu o va face, nu voi supraviețui.

Cu o hotărâre greu de zdruncinat, dar camuflată în spatele politeții sale de neclintit, Landon mă obligă să mă dau jos din pat a doua zi de dimineață ca să fie sigur că nu lipsesc de la serviciu. Îmi iau un scurt răgaz ca să scriu o notă de mulțumire pentru Ken și Karen și să

le cer scuze încă o dată pentru gaura pe care le-a făcut-o Hardin în perete. Landon e tăcut și se tot uită înspre mine în timp ce conduce, încercând să mă încurajeze cu zâmbete și cu mici sloganuri mobilizatoare. Dar tot mă simt ca naiba.

Amintirile încep să-mi invadeze mintea exact în momentul în care ajungem în parcare. Hardin în genunchi în zăpadă. Zed care mi-a explicat cum e cu pariul. Îmi deblochez repede mașina și sar înăuntru ca să scap de aerul rece. Mă crispez la vederea propriei reflexii în oglinda retrovizoare. Am ochii injectați și încercuiți cu negru. Cearcănele s-au umflat, completând perfect aspectul de film de groază. O să am nevoie cu siguranță de mai mult machiaj decât mi-am închipuit.

Merg la Walmart, singurul magazin din apropiere deschis la ora asta, și îmi cumpăr tot ce îmi trebuie ca să-mi maschez starea. Dar nu am nici forța, nici energia necesară pentru a depune vreun efort ca să-mi repar aspectul, așa că nu sunt sigură că arăt mult mai bine. Exemplificare: ajung la Vance, iar Kimberly scoate un oftat când dă cu ochii de mine. Încerc să zâmbesc de dragul ei, dar ea se ridică sărind de la birou.

— Tessa, draga mea, ești în regulă? mă întreabă panicată.

— Atât de rău arăt?

Ridic slab din umeri.

— Nu, sigur că nu, minte ea. Doar că pari...

— Extenuată. Asta pentru că așa sunt. Examenele m-au epuizat, îi spun.

Dă din cap și surâde cald, dar îi simt privirea în spatele meu tot drumul pe hol, până la birou. După asta, ziua de-abia se târăște, fără să-i întrezăresc finalul până înspre prânz, când domnul Vance îmi ciocănește la ușă.

— Bună ziua, Tessa, spune el cu un zâmbet.

— Bună ziua, bâigui eu.

— Voiam să te văd și să-ți spun cât sunt de impresionat de munca pe care ai depus-o până acum.

Chicotește.

— Te descurci mai bine și ai grijă mai mare la detalii decât mulți dintre angajații mei actuali.

— Mulțumesc, înseamnă foarte mult pentru mine, spun eu și imediat vocea din capul meu îmi reamintește că am această slujbă datorită lui Hardin.

— Aceasta fiind situația, mi-ar plăcea să te invit la conferința de la Seattle în weekendul care urmează. De cele mai multe ori lucrurile acestea sunt plictisitoare, dar acum e vorba despre publicarea electronică, despre „valul viitorului" și toate chestiile astea. Vei cunoaște multă lume, vei învăța niște lucruri. Deschid o a doua filială în Seattle peste câteva luni și trebuie să mă întâlnesc și eu cu câțiva oameni.

Râde și vorbește mai departe.

— Deci ce părere ai? Suportăm toate cheltuielile și plecăm vineri după-amiază; Hardin este mai mult decât bine-venit să ni se alăture. Nu la conferință, ci la Seattle, explică el, cu un zâmbet atotcunoscător.

Dac-ar *ști* el tot ce s-a întâmplat.

— Sigur că aș vrea să merg. Mulțumesc mult pentru invitație! îi spun, incapabilă să-mi stăpânesc entuziasmul și bucuria că, în sfârșit, mi se întâmplă și mie ceva frumos.

— Minunat! O s-o pun pe Kimberly să-ți dea toate amănuntele și să-ți explice cum se fac deconturile...

Trăncănește mai departe, dar mie îmi fuge mintea cât el vorbește. Ideea de a merge la această conferință îmi mai alină puțin durerea. Voi fi mai departe de Hardin, dar pe de altă parte Seattle îmi amintește de momentul în care a vrut să mă ducă acolo. A reușit să contamineze fiecare părticică a vieții mele, inclusiv întregul stat Washington. Simt cum biroul meu se micșorează, iar aerul din încăpere devine irespirabil.

— Te simți bine? mă întreabă domnul Vance cu o privire îngrijorată.

— Ăă, da, doar că... n-am mâncat azi și nici n-am prea dormit azi-noapte, îi spun.

— Hai, du-te acasă atunci, poți termina ce ai de făcut și acasă, mă îndeamnă el.

— E în regulă...

— Nu, du-te acasă. N-avem ambulanțe la editură. Ne descurcăm și fără tine, mă asigură el cu un gest al mâinii, apoi pleacă.

Îmi strâng lucrurile, verific cum arăt la oglinda din baie — mda, destul de oribil în continuare — și sunt pe punctul de a intra în lift, când Kimberly mă strigă.

— Te duci acasă? mă întreabă, iar eu încuviințez din cap. Să știi că Hardin este într-o dispoziție proastă de tot, așa că ai grijă.

— Poftim? De unde știi?

— Pentru că tocmai m-a înjurat că n-am vrut să-i fac legătura cu tine.

Zâmbește.

— Nici măcar a zecea oară când a sunat. M-am gândit că dacă ai fi vrut să vorbești cu el, ați fi vorbit pe telefonul mobil.

— Mulțumesc, îi spun, fiindu-i recunoscătoare în taină că are un spirit de observație atât de ascuțit.

Să-i aud vocea lui Hardin la telefon ar fi făcut ca abisul acela dureros să se adâncească mult mai repede. Reușesc să ajung la mașină înainte să clachez din nou. Durerea pare să se agraveze când nu-mi distrage nimic atenția, când rămân singură cu gândurile și amintirile mele. Și, desigur, când văd pe telefon cele 15 apeluri ratate de la Hardin și un anunț că am 10 mesaje noi, pe care n-am chef să le citesc.

După ce îmi revin puțin, cât să pot conduce, fac ceea ce mi-era groază să fac: o sun pe mama. Răspunde imediat.

— Alo?

— Mamă, suspin eu.

Cuvântul acesta sună ciudat venind din gura mea, dar am nevoie de mama să mă liniștească acum.

— Ce ți-a făcut?

Aceasta a fost reacția tuturor și îmi demonstrează cât de evident pentru toată lumea era faptul că Hardin reprezintă un pericol și cât de oarbă am fost eu.

— Eu... el...

Nu sunt în stare să formez o propoziție.

— Pot să vin acasă, doar astăzi? o întreb.

— Sigur că da, Tessa. Ne vedem peste două ore, zice ea și închide.

A reacționat mai bine decât mă așteptam, dar nu atât de afectuos pe cât speram. Mi-aș dori să semene mai mult cu Karen, iubitoare și tolerantă în fața oricărei greșeli. Mi-aș dori să se mai îmblânzească, doar cât să simt și eu mângâierea de a avea o mamă, una iubitoare și care să mă consoleze. Înainte de a intra pe autostradă, închid telefonul înainte să fac vreo prostie, cum ar fi să citesc vreun mesaj de la Hardin.

3

Tessa

Drumul către căminul copilăriei mele este familiar și simplu, solicitându-mi prea puțin atenția. Mă forțez să eliberez fiecare strigăt în parte — pur și simplu, țip cât de tare pot până când mă doare gâtul —, înainte să ajung la mine în oraș. Îmi dau seama că toată chestia este mult mai greu de făcut decât am crezut eu, mai ales când nu mai am chef să strig. Am chef să plâng și să dispar. Aș da orice să-mi pot da viața înapoi până în prima mea zi de facultate; i-aș fi urmat sfatul mamei și aș fi schimbat camera. Mama mă avertizase că *Steph* va fi o influență negativă; dacă ne-am fi dat noi seama că băiatul nepoliticos și cu părul ondulat va fi problema... Că urma să-mi ia tot ce am și să facă totul praf, sfâșiindu-mă în bucățele înainte de a sufla deasupra mea și de a mă împrăștia peste tot în cer și sub călcâiele prietenilor lui.

Am fost la numai două ore depărtare de casă în tot acest timp, dar, cu tot ce s-a întâmplat, distanța pare mult mai mare. N-am mai venit acasă de când am început școala. Dacă nu m-aș fi despărțit de Noah, aș fi venit înapoi de multe ori. Mă forțez să mă uit înainte

la drum când trec pe lângă casa lui. Intru pe alee și practic sar din mașină. Dar când ajung la ușă, nu sunt sigură dacă ar trebui să ciocănesc sau nu. Ar fi ciudat să bat la ușă, dar nu m-aș simți bine dacă aș intra pur și simplu. Cum de s-au putut schimba atât de multe de când am plecat eu la colegiu?

Mă hotărăsc să intru și gata, și o găsesc pe mama stând în picioare lângă canapeaua de piele maronie. E atent machiată, e îmbrăcată cu o rochie și poartă pantofi cu tocuri. Totul arată la fel: curat și perfect organizat. Singura diferență este că totul pare mai mic, poate din cauza timpului pe care l-am petrecut acasă la Ken. Oricum, casa mamei este categoric mai mică și mai neatrăgătoare dacă o privești din afară, dar pe dinăuntru este decorată cu gust, pentru că mama s-a străduit întotdeauna să-și mascheze haosul din căsnicie cu vopsea în culori plăcute, flori și curățenie desăvârșită. O strategie de decorare pe care a continuat-o și după ce tata a plecat, pentru că probabil devenise deja un obicei la acel moment. Casa este caldă și mirosul familiar de scorțișoară îmi umple nările. Mama a fost dintotdeauna obsedată de lumânări și are câte una în fiecare cameră. Îmi scot pantofii la ușă, știind că n-o să-i placă să aduc zăpadă pe parchetul ei lustruit.

— Vrei niște cafea, Theresa? mă întreabă înainte de a mă îmbrățișa.

Am moștenit dependența de cafea de la mama și această legătură mă face să zâmbesc ușor.

— Da, te rog.

O urmez în bucătărie și mă așez la măsuță, neștiind exact cum să încep conversația.

— Deci ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat? mă întreabă ea direct.

Inspir adânc și iau o înghițitură de cafea înainte să-i răspund.

— Hardin și cu mine ne-am despărțit.

Mama are o expresie neutră.

— De ce?

— Păi, nu s-a dovedit a fi cine credeam eu că este, îi explic.

Cuprind în palme cana fierbinte, în încercarea de a-mi distrage atenția de la suferință, și mă pregătesc pentru reacția mamei.

— Și cine credeai tu că este?

— Cineva care mă iubește.

Nu cred că m-am gândit cine este Hardin ca persoană, în afara acestui detaliu.

— Iar acum nu mai crezi că te iubește.

— Nu, acum știu că nu mă iubește.

— Ce te face să fii atât de sigură? mă întreabă ea cu detașare.

— Am avut încredere în el și el m-a trădat, într-un fel oribil.

Știu că nu aduc în discuție detaliile, dar încă simt nevoia bizară de a-l apăra pe Hardin de judecata mamei. Mă cert că sunt atât de proastă încât să mă gândesc la el, când este evident că el nu s-a gândit deloc la mine.

— Nu crezi că ar fi trebuit să te gândești la această posibilitate înainte de a te hotărî să locuiești cu el?

— Da, știu. Haide, spune-mi ce tâmpită sunt, spune-mi că mi-ai zis tu că așa se va întâmpla, mă răstesc eu.

— Ți-am spus, te-am avertizat despre băieții de teapa lui. De bărbații ca el și ca tatăl tău e mai bine să stai departe. Doar mă bucur că s-a terminat înainte să înceapă cu adevărat. Oamenii fac greșeli, Tessa.

Ia o sorbitură din cana ei, lăsând o urmă circulară de ruj roz.

— Sunt sigură că te va ierta.

— Cine?

— Noah, desigur.

Cum de nu poate să priceapă? Am nevoie să vorbesc cu ea, să mă consoleze — nu să mă împingă din nou în brațele lui Noah. Mă ridic, uitându-mă la ea, apoi de jur împrejur în cameră. Oare vorbește serios? Nu are cum.

— Doar pentru că lucrurile nu au mers cu Hardin nu înseamnă că o să mă împac cu Noah! strig eu, furioasă.

— De ce nu? Tessa, ar trebui să te bucuri că e dispus să-ți mai ofere o șansă.

— Poftim? De ce nu te poți opri? Nu am nevoie să fiu cu nimeni acum, cu atât mai puțin cu Noah.

Îmi vine să-mi smulg părul din cap. Sau pe al ei.

— Cum adică, cu atât mai puțin cu Noah? Cum poți să spui așa ceva despre el? S-a purtat minunat cu tine de când erați copii.

Oftez și mă așez la loc pe scaun.

— Știu, mamă, țin la Noah foarte mult. Doar că nu în felul acela.

— Nici măcar nu știi despre ce vorbești.

Se ridică și își varsă cafeaua la chiuvetă.

— Nu e întotdeauna vorba despre dragoste, Theresa; ci despre stabilitate și siguranță.

— Am doar optsprezece ani, îi spun.

Nu vreau să mă gândesc că aș putea să fiu cu cineva fără să-l iubesc, doar de dragul stabilității. Vreau să-mi asigur singură stabilitatea și securitatea. Vreau pe cineva pe care să-l iubesc și care să mă iubească.

— Aproape nouăsprezece. Și dacă nu ești atentă acum, n-o să te vrea nimeni. Acum du-te și aranjează-ți machiajul, căci Noah trebuie să sosească în orice clipă, mă anunță ea și iese din bucătărie.

Cum de nu mi-am dat seama că n-are rost să vin aici după consolare? M-aș fi simțit mai bine dacă aș fi dormit în mașină toată ziua.

Așa cum a promis, Noah sosește peste cinci minute, iar eu nici nu m-am deranjat să-mi retușez aspectul. Când îl văd intrând în bucătărioară, încep să mă simt și mai nasol decât până acum, ceea ce nu credeam că este posibil. Surâde cu zâmbetul lui perfect.

— Hei.

— Hei, Noah, îi răspund.

Se apropie, iar eu mă ridic ca să-l îmbrățișez. Emană căldură, iar hanoracul lui miroase atât de bine, exact așa cum îmi aminteam.

— Mama ta m-a chemat, îmi spune el.

— Știu.

Încerc să-i zâmbesc.

— Îmi cer scuze că te tot târăşte în povestea asta. Nu ştiu care e problema ei.

— Eu ştiu. Vrea să fii fericită, zice el, luându-i apărarea.

— Noah... îl opresc eu.

— Doar că ea nu ştie ce te face cu adevărat fericită. Ea îşi doreşte să fiu eu acela, chiar dacă nu sunt.

Ridică uşor din umeri.

— Îmi pare rău.

— Tess, încetează cu scuzele. Vreau doar să mă asigur că eşti în regulă, îmi spune el şi mă ia din nou în braţe.

— Nu sunt, recunosc eu.

— Îmi dau seama. Vrei să vorbim despre asta?

— Nu ştiu... eşti sigur că e OK?

N-aş mai suporta să-l rănesc din nou vorbind despre tipul pentru care l-am părăsit.

— Da, sunt sigur, zice şi îşi toarnă apă într-un pahar înainte de a se aşeza la masă în faţa mea.

— Bine..., spun eu şi îi povestesc practic totul.

Las deoparte amănuntele legate de sex, pentru că acelea sunt intime. *Adică nu sunt.* Dar pentru mine tot sunt. Încă nu-mi vine să cred că Hardin le-a povestit prietenilor lui tot ce am făcut împreună... aceasta e partea cea mai rea. Chiar mai groaznic decât că le-a arătat cearşafurile este faptul că, după ce mi-a spus că mă iubeşte, după ce am făcut dragoste, mi-a întors spatele şi şi-a bătut joc în faţa tuturor de tot ce se întâmplase între noi.

— Ştiam că te va face să suferi, dar nu aveam idee cât de tare, spune Noah.

Îmi dau seama cât e de furios; este foarte ciudat să-i citesc această emoţie pe chip, având în vedere cât de calm şi stăpân pe el e în mod normal.

— Eşti prea bună pentru el, Tessa; e un gunoi.

— Nu-mi vine să cred cât de proastă am fost — am renunţat *la tot* pentru el. Dar cel mai rău sentiment din lume este să iubeşti pe cineva care nu te iubeşte.

Noah îşi ia paharul şi-l răsuceşte în mâini.

— Mie-mi zici... spune el încet.

Îmi vine să-mi trag una pentru că am spus aşa ceva, mai ales lui. Deschid gura, dar Noah vorbeşte înainte să-mi pot cere scuze.

— E OK, zice el şi se întinde să mă mângâie pe mână cu degetul mare.

Doamne, cât *mi-aş dori* să-l iubesc pe Noah. Aş fi mult mai fericită cu el şi nu mi-ar face niciodată ce mi-a făcut Hardin.

Noah îmi povesteşte tot ce am ratat de când am plecat, adică nu cine ştie ce. Se va duce la San Francisco la colegiu în loc să vină la WCU — îmi dau seama că mă bucur pentru el. Măcar un lucru bun tot a ieşit din suferinţa pe care i-am provocat-o: i-a dat elanul de care avea nevoie pentru a pleca din Washington. Îmi spune că s-a documentat în privinţa Californiei şi, când Noah pleacă, soarele deja a apus şi îmi dau seama că mama a stat în camera ei pe tot parcursul vizitei lui.

Ieşind în curtea din spate, mă îndrept către sera în care mi-am petrecut mare parte din copilărie. Mă uit prin reflexia mea în fereastră, în micuţa construcţie, şi văd că toate plantele şi florile sunt moarte şi că totul e un haos, ceea ce în acest moment pare potrivit.

Am atâtea lucruri de făcut, de clarificat. Trebuie să-mi găsesc un loc unde să stau şi o cale de a-mi recupera toate lucrurile din apartamentul lui Hardin. Mă gândeam serios să le las acolo pe toate, dar nu e posibil. Nu am alte haine decât cele care sunt acolo şi, mai important decât atât, am nevoie de manuale.

Bag mâna în buzunar şi deschid telefonul, iar în câteva secunde căsuţa mi se umple de apeluri ratate şi mesaje. Ignor apelurile şi cercetez rapid mesajele, uitându-mă doar la expeditor. Toate sunt de la Hardin, cu excepţia unuia singur. Kimberly mi-a scris: *Christian mi-a zis să-ţi transmit să stai acasă mâine, toată lumea va pleca oricum la prânz pentru că se zugrăveşte la etajul unu, aşa că stai acasă. Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva.*

Faptul că mâine am zi liberă e o mare uşurare. Iubesc această stagiatură, dar mă gândesc să mă transfer de la WCU, chiar să plec din

Washington. Campusul nu e suficient de mare ca să-i evit pe Hardin și pe toți prietenii lui și nici nu-mi doresc să-mi amintesc întruna de povestea pe care am avut-o cu Hardin. Adică pe care credeam că o am. Când intru la loc în casă, fața și mâinile îmi sunt amorțite din cauza frigului. Mama stă pe un scaun și citește o revistă.

— Pot să rămân aici în seara asta? o întreb.

Îmi aruncă o privire scurtă.

— Da. Și mâine ne gândim cum să te aducem înapoi în cămin, zice ea și se întoarce la revista ei.

Imaginându-mi că nu mai scot nimic de la mama în seara asta, mă duc în vechea mea cameră, care arată exact la fel cum am lăsat-o. N-a schimbat nimic. Nici nu mă mai chinui să mă demachiez înainte să mă culc. E greu, dar îmi impun să dorm, visând la momente când viața mea era mult mai fericită. Înainte de a-l întâlni pe Hardin.

Telefonul îmi sună în miez de noapte, trezindu-mă. Dar îl ignor, întrebându-mă în treacăt dacă Hardin poate oare să doarmă.

În dimineața următoare, tot ce apucă mama să-mi spună înainte să plec e că va suna la școală și-i va obliga să mă reprimească la cămin, într-o altă clădire, departe de cea veche. Plec, intenționând să mă îndrept către campus, dar apoi decid să mă duc la apartament, apucând-o pe drumul care mă duce acolo și conducând repede ca nu cumva să mă răzgândesc. La complex, examinez parcarea căutând din ochi mașina lui Hardin, de două ori. Când mă conving că nu e acolo, parchez și mă grăbesc prin zăpadă la ușa de la intrare. Când ajung în hol, văd că jeanșii îmi sunt îmbibați de apă și mor de frig. Încerc să mă gândesc la orice altceva în afara lui Hardin, dar îmi este imposibil.

Hardin trebuie să mă fi urât tare de tot dacă a mers până la extremă când a venit vorba să-mi distrugă viața și apoi să mă mute într-un apartament, departe de toată lumea pe care o cunoșteam. Cred că se simte foarte mândru de el însuși pentru că mi-a provocat atâta durere. Cotrobăi după chei înainte de a descuia ușa și atunci mă izbește un val de panică, aproape culcându-mă la pământ.

Când se va opri? Sau măcar când va deveni mai ușor?

Mă duc direct în dormitor și îmi iau gențile din debara, îndesând cu brutalitate hainele în ele, fără să-mi mai pese. Privirea îmi alunecă pe noptieră, unde e o ramă mică, în care stă fotografia cu mine și cu Hardin zâmbind — a fost făcută înainte de nunta lui Ken.

Păcat că totul a fost o farsă. Mă aplec de-a curmezișul patului, iau rama și o arunc pe podea. Se sparge în bucăți, iar eu sar din pat, iau fotografia și o rup în bucăți cât pot de mici; îmi dau seama că plâng când mă sufoc cu propria-mi răsuflare. Îmi iau cărțile, le înghesui într-o cutie goală și, instinctiv, iau și exemplarul lui Hardin din *La răscruce de vânturi*; nu-i va simți lipsa și, sincer, simt că-mi aparține, după tot ce mi-a luat el mie.

Am gâtul uscat, așa că mă duc la bucătărie și-mi iau un pahar cu apă. Mă așez la masă și, pentru câteva minute, îmi impun să cred că nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Mă prefac că, în loc să fiu obligată să suport zilele care urmează în singurătate, Hardin va ajunge acasă în scurt timp, îmi va zâmbi și-mi va spune că mă iubește, că i a fost dor de mine toată ziua. Că mă va urca apoi pe masă și mă va săruta cu dorință și dragoste...

Zgomotul ușii de la intrare mă scoate din visarea mea jalnică. Sar speriată în picioare, iar Hardin intră pe ușă. Nu mă vede, fiindcă se uită în spate, peste umăr. La o brunetă într-o rochie neagră mulată.

— Deci aici este... începe el, apoi se oprește când îmi observă bagajele pe jos.

Încremenesc; ochii lui Hardin cercetează apartamentul și bucătăria și se măresc de uimire șocați când mă descoperă.

— Tess? zice el, de parcă n-ar fi deloc sigur că exist în realitate.

4

Tessa

Arăt ca naiba. Sunt îmbrăcată cu jeanşii largi şi cu un hanorac, am pe faţă machiajul de ieri întins, iar părul mi-e încurcat. Mă uit la fata care stă în spatele lui. Părul ei castaniu şi ondulat este mătăsos şi îi cade în cascade pe umeri. Machiajul ei este lejer şi desăvârşit, dar aş spune că este una dintre acele femei care nu are nevoie de farduri. Sigur că aşa e.

Mă simt umilită şi mi-aş dori să mă scurg prin podea, să dispar din faţa acestei fete superbe. Când mă aplec să-mi ridic una dintre genţi de pe podea, Hardin pare să-şi aducă aminte că fata e acolo şi se întoarce uşor spre ea.

— Tessa, ce cauţi aici? mă întreabă.

Eu îmi şterg machiajul împrăştiat în jurul ochilor, iar el o roagă pe fata cea nouă:

— Poţi să ne laşi singuri un minut?

Fata se uită la mine, apoi dă din cap şi iese pe hol.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici, zice el şi intră în bucătărie.

Îşi scoate jacheta, iar tricoul lui alb i se ridică, lăsându-i la vedere pielea bronzată de pe abdomen. Tatuajul de acolo, crengile încurcate

şi mânioase ale copacului mort desenat pe piele, mă bântuie. Parcă vrea să fie atins. Îmi place tatuajul acesta, e preferatul meu dintre toate. De-abia acum văd paralela dintre el şi copac. Amândoi împietriţi. Amândoi singuri. Cel puţin copacul mai are o şansă să înflorească din nou. Hardin nu.

— Eu... eu tocmai plecam, reuşesc să spun.

Hardin arată perfect, e atât de atrăgător. Un dezastru splendid.

— Te rog, lasă-mă să-ţi explic, mă imploră el şi observ că umbrele negre de sub ochii lui sunt mai proeminente decât ale mele.

— Nu.

Mă întind după bagaje, dar el mi le ia din mână şi le aruncă înapoi pe podea.

— Două minute, e tot ce-ţi cer, Tess.

Două minute înseamnă prea mult să stau lângă Hardin aici, dar aceasta este încheierea de care am nevoie ca să merg mai departe cu viaţa mea. Oftez şi mă aşez, încercând să nu mă dau de gol cu nimic sub expresia neutră. Hardin este clar surprins, dar se aşază repede pe scaunul din faţa mea.

— Te-ai mişcat rapid, spun eu încet, ridicând din bărbie şi arătând către uşă.

— Poftim? face Hardin, apoi pare să-şi aducă aminte de brunetă. Lucrează cu mine; soţul ei e jos, cu fiica lor nou-născută. Caută o casă nouă, aşa că a vrut să vadă apartamentul nostru... apartamentul de aici.

— Te muţi? îl întreb.

— Nu, dacă rămâi tu, nu, dar nu văd de ce-aş rămâne aici fără tine. Nu mai am ce face aici.

O parte din mine răsuflă oarecum uşurată, dar imediat mecanismul defensiv observă că doar pentru că nu se culcă cu bruneta nu înseamnă că nu se ve culca în curând cu altcineva. Ignor durerea bruscă ce mă cuprinde când aflu că Hardin se va muta de aici, chiar dacă eu nu voi mai fi prezentă când o va face.

— Crezi că aş aduce pe altcineva în apartamentul nostru? Au trecut de-abia două zile — asta crezi tu despre mine?

Chiar are tupeu.

— Da! Asta cred — acum!

Când dau cu putere din cap, pe fața lui capătă o expresie de suferință. Dar după o clipă oftează înfrânt.

— Unde-ai stat azi-noapte? Am fost la tata și nu erai acolo.

— La mama.

— Ah.

Își privește mâinile.

— Ați reușit s-o scoateți la capăt voi două?

Îl privesc fix în ochi — nu-mi vine să cred ce tupeu are să-mi pună întrebări despre familia mea.

— Nu mai e treaba ta.

Încearcă să mă ia de mână, dar se oprește.

— Mi-e atât de dor de tine, Tessa.

Mă sufoc din nou, dar îmi aduc aminte cât de bine se pricepe să întoarcă lucrurile în favoarea lui. Mă întorc cu spatele.

— Sunt convinsă.

În ciuda acestui vârtej de emoții, n-o să-mi mai dau voie să mă pierd cu firea în fața lui.

— Serios, Tessa. Știu că am dat-o în bară într-un mare fel — dar te iubesc. Am nevoie de tine.

— Termină, Hardin. Economisește-ți timpul și energia. Nu mă mai poți păcăli. Ai primit ce ți-ai dorit, așa că de ce nu te oprești?

— Pentru că nu pot.

Vrea să mă ia de mână, dar eu mă smulg.

— Te iubesc. Trebuie să-mi mai dai o șansă să mă revanșez în fața ta. Am nevoie de tine, Tessa. Am nevoie de tine. Și tu ai nevoie de mine...

— Nu. Eu n-am nevoie. Eram bine-mersi înainte să apari tu în viața mea.

— Bine-mersi nu înseamnă că erai *fericită*, spune el.

— *Fericită*? mă răstesc eu. Și ce, acum sunt fericită?

Cum îndrăznește să pretindă că el mă face fericită? Dar m-a făcut fericită. Atât de fericită, mai demult.

— Nu poți sta aici spunându-mi că nu crezi că te iubesc.

— Știu că nu mă iubești, a fost totul un joc pentru tine. În timp ce eu mă îndrăgosteam de tine, tu te foloseai de mine.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Lasă-mă să-ți demonstrez că te iubesc, te rog. Fac orice, Tessa. Orice.

— Mi-ai demonstrat destule, Hardin. Singurul motiv pentru care încă mai stau aici este pentru că-mi sunt datoare mie însămi să ascult ce ai de spus ca să-mi pot continua viața.

— Nu vreau să-ți continui viața în altă parte, spune el.

Oftez adânc.

— Aici nu e vorba despre ce vrei tu! Ci despre faptul că m-ai făcut să sufăr.

— Ai zis că nu mă vei părăsi niciodată, spune cu o voce slabă. Mi-e teamă de ce simt când îl văd așa. Urăsc să văd cum durerea lui mă domină, cum mă face irațională.

— Am spus că nu te-aș părăsi dacă nu mi-ai da niciun motiv s-o fac. Dar tu mi-ai dat.

Acum totul capătă sens — de ce era el mereu îngrijorat ca nu cumva să plec. Credeam că e paranoia lui și că era bun cu mine, dar m-am înșelat. Atât de rău. Știa că în momentul în care voi afla voi fugi. Ar trebui s-o rup la goană chiar acum. I-am găsit scuze din cauza lucrurilor prin care a trecut în copilărie, dar acum încep să mă întreb dacă nu cumva și acelea erau niște minciuni. Tot ce mi-a spus.

— Nu mai pot continua. Am avut încredere în tine. Hardin, am avut încredere în tine cu fiecare fibră din ființa mea — am depins de tine, te-am iubit, iar tu te-ai folosit de mine în tot acest timp. Ai cea mai mică idee cum mă simt eu acum? Că toată lumea din jurul meu și-a bătut joc de mine și a râs de mine pe la spate, inclusiv tu, persoana în care aveam cea mai mare încredere.

— Știu, Tessa, știu. Nici măcar nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare. Nu știu ce am avut în cap când am propus pariul de la bun început. Credeam că va fi simplu...

Mâinile îi tremură în timp ce mă imploră.

— Credeam c-o să te culci cu mine și aici se va sfârși totul. Dar tu erai atât de încăpățânată și atât de... uimitoare, încât m-am trezit gândindu-mă întruna la tine. Stăteam la mine în cameră și inventam modalități în care să te întâlnesc, chiar dacă numai pentru a mă certa cu tine. Am știut că nu e doar un pariu după ziua de la pârâu, dar n-am fost destul de puternic ca să recunosc asta. M-am luptat cu mine însumi și mi-am făcut griji să nu-mi știrbesc reputația — știu că e o porcărie, dar încerc să fiu sincer. Și când am spus tuturor ce am făcut noi, nu le-am povestit exact ce făceam... N-am putut să-ți fac așa ceva, nici măcar la început. Inventam chestii care nici măcar nu se întâmplaseră, iar ei m-au crezut.

Îmi cade o lacrimă, iar el se întinde s-o șteargă. Nu mă feresc suficient de repede și atingerea lui îmi arde pielea. Fac toate eforturile posibile ca să nu-mi lipesc capul de palma lui.

— Nu suport să te văd așa, murmură el.

Clipesc repede, dorindu-mi cu disperare să mi se oprească lacrimile.

— Jur, continuă Hardin, începusem să le povestesc lui Nate și lui Logan despre pârâu, dar m-am trezit enervându-mă, devenind gelos la ideea că ei sunt pe cale să afle ce am făcut cu tine... cum te-am făcut să te simți, așa că le-am spus că mi-ai dat... una peste asta, am inventat.

Știu că faptul că a mințit despre ce am făcut amândoi nu e mai puțin grav decât dacă le-ar fi spus adevărul, în niciun caz. Dar dintr-un motiv mă simt oarecum ușurată că Hardin și cu mine suntem singurii oameni care știu ce s-a întâmplat între noi, amănuntele reale ale momentelor petrecute împreună. Ceea ce nu este suficient. Și probabil mă minte din nou chiar acum — niciodată nu-mi dau seama — și iată-mă cum mă reped să-l cred. *Ce naiba e cu mine?*

— Chiar dacă te cred, nu te pot ierta, îi spun.

Clipesc ca să înlătur lacrimile, iar el își acoperă fața cu mâinile.

— Nu mă iubești? mă întreabă, uitându-se la mine printre degete.

— Ba da, te iubesc, recunosc eu.

Veridicitatea mărturisirii mele cântărește mult între noi. Își coboară mâinile, uitându-se la mine într-un fel în care mă face să-mi regret mărturisirea. Cu toate acestea, e adevărat. Îl iubesc. Îl iubesc prea mult.

— Atunci de ce nu mă poți ierta?

— Pentru că este de neiertat ce-ai făcut. Nu doar m-ai mințit. Mi-ai luat virginitatea ca să câștigi un pariu și le-ai arătat oamenilor sângele de pe cearșafuri. Cine poate ierta așa ceva?

Hardin își lasă mâinile să-i cadă pe lângă trup, iar ochii lui verzi și strălucitori par disperați.

— Ți-am luat virginitatea pentru că te iubesc! zice el, ceea ce mă face doar să dau cu putere din cap, și continuă: Nu știu cine mai sunt fără tine.

Mă uit în altă parte.

— N-ar fi mers oricum, știm amândoi asta, îi spun ca să mă simt eu mai bine.

E greu să stau în fața lui și să-i văd suferința, dar în același timp simțul dreptății îmi spune că suferința lui o alină pe a mea... într-o oarecare măsură.

— De ce să nu meargă? Ne descurcam minunat...

— Tot ce era între noi era întemeiat pe o minciună, Hardin.

Și pentru că durerea lui îmi dă un sentiment instantaneu de încredere în forțele proprii, îi spun:

— În plus, uită-te la tine și uită-te la mine.

Nu vorbesc serios, dar expresia de pe chipul său când folosesc împotriva lui cea mai mare îndoială a sa legată de relația noastră — deși acest lucru mă ucide pe dinăuntru — îmi amintește de faptul că și-a meritat-o. Și-a manifestat mereu grija față de felul în care arătăm împreună, a crezut mereu că sunt prea bună pentru el. Iar acum i-am aruncat-o în față.

— Are legătură cu Noah? Te-ai văzut cu el, nu-i așa? mă întreabă și nu-mi vine să cred cât tupeu are.

Ochii îi strălucesc din cauza lacrimilor și trebuie să-mi tot reamintesc că el e de vină pentru această situație. A distrus totul.

— Da, m-am văzut, dar n-are nimic de-a face cu noi. Asta e problema ta — te porți cum naiba vrei tu cu oamenii, fără să-ți pese de consecințe și te aștepți ca oamenii să accepte totul! țip eu și mă ridic de la masă.

— Ba nu, Tessa! urlă și el, iar eu îmi dau ochii peste cap.

Hardin se oprește, apoi se ridică și se uită pe fereastră și apoi la mine.

— Bine, da, poate că așa fac. Dar chiar țin la tine.

— Ei bine, trebuia să te gândești la asta când te lăudai cu noua ta cucerire, spun eu liniștită.

— Cucerirea mea? La naiba, tu vorbești serios acum? Tu nu ești o cucerire de-a mea — tu însemni totul pentru mine! Tu ești respirația mea, suferința mea, inima mea, viața mea!

Face un pas către mine. Ce mă întristează cel mai tare este că acestea sunt cele mai sensibile vorbe pe care Hardin mi le-a adresat vreodată, dar a făcut-o urlând.

— Ei bine, e puțin cam târziu pentru asta! țip și eu. Crezi că poți pur și simplu ...

Mă ia prin surprindere, își pune o mână pe ceafa mea și mă trage către el, lipindu-și buzele de ale mele. Căldura familiară a gurii sale aproape că mă îngenunchează. Limba mi se mișcă alături de a lui înainte ca mintea mea să-și dea seama ce s-a întâmplat. El geme fericit, iar eu încerc să-l împing la o parte.

Mă apucă de încheieturi cu o mână și le sprijină pe pieptul lui, în timp ce continuă să mă sărute. Mă lupt să scap din strânsoarea lui, dar gurile ni se împletesc în continuare. Face un pas în spate și mă trage lângă el până ajunge cu spatele la blat, iar cu cealaltă mână mă împiedică să mă mai mișc. Toată durerea și suferința din mine încep să se dizolve și îmi relaxez mâinile în mâinile lui. E total greșit ce fac, dar atât de plăcut. Și atât de greșit. Mă smucesc și el încearcă din nou să mă sărute, dar eu întorc capul.

— Nu, îi spun eu.

Ochii îi devin blânzi.

— Te rog... mă imploră.

— Nu, Hardin. Trebuie să plec.

Îmi eliberează încheieturile.

— Unde să pleci?

— Eu... nu știu unde deocamdată. Mama încearcă să-mi găsească iar o cameră la cămin.

— Nu... nu...

Scutură din cap, iar tonul lui e panicat.

— Tu locuiești aici, nu te întoarce la cămin.

Își trece mâinile prin păr.

— Dacă trebuie să plece cineva, eu sunt acela. Te rog rămâi aici ca să știu unde ești.

— Nu trebuie să știi unde sunt eu.

— Rămâi, insistă el.

Dacă e să fiu total cinstită cu mine însămi, vreau să stau cu el. Vreau să-i spun că-l iubesc mai mult decât îmi doresc să respir, dar nu pot. Refuz să mă las trasă înapoi și să fiu fata care-i lasă pe bărbați să facă exact ce vor din ea. Îmi iau bagajele și spun singurul lucru care-l va împiedica să se țină după mine.

— Noah și mama mă așteaptă, trebuie să plec, mint eu și ies pe ușă.

Nu mă urmează și nici eu nu mă întorc să văd cât de tare suferă.

5

Tessa

Când ajung la mașină, nu plâng așa cum îmi imaginam că voi face. Doar stau și mă uit pierdută pe geam. Zăpada se adună pe parbriz, izolându-mă de lumea de afară. Vântul bate haotic în jurul mașinii, răscolind zăpada care mă ascunde în întregime. Cu fiecare fulg de nea, se formează o barieră între aspra realitate și mașina mea.

Nu-mi vine să cred că Hardin a venit la apartament cât eram eu acolo. Sperasem să nu dau ochii cu el. Totuși, m-a ajutat, n-a alinat durerea, dar m-a ajutat în general. Cel puțin acum pot încerca să merg mai departe din acest punct dezastruos al vieții mele. Vreau să-l cred, vreau să cred că mă iubește, dar exact așa am intrat în bucluc, având încredere în el. E posibil să se fi purtat așa pentru că știe că nu mai are niciun control asupra mea. Chiar dacă mă iubește, cum schimbă acest amănunt situația? Nu înseamnă că tot ce a făcut se va șterge, nu îi va șterge glumele și fanfaronada legată de lucrurile pe care le-am făcut împreună, și nu-i va șterge minciunile.

Mi-aș dori să-mi permit să stau singură într-un apartament, aș sta acolo și l-aș face pe Hardin să dispară. Nu vreau să mă întorc la

cămin și să am o colegă nouă de cameră — nu mai vreau dușul la comun. De ce a trebuit să înceapă totul cu o minciună? Dacă ne-am fi întâlnit în alte condiții, am fi putut sta chiar acum în apartament, râzând pe canapea sau sărutându-ne în dormitor. În loc de asta, sunt singură în mașină și nu am unde să mă duc. Când, în sfârșit, pornesc mașina, am mâinile înghețate. Nu puteam și eu să rămân fără adăpost pe timp de vară?

Mă simt din nou precum Catherine, doar că nu precum Catherine a mea din *La răscruce de vânturi*. De data asta mă simt mai apropiată de Catherine din *Northanger Abbey*: șocată și obligată să facă de una singură o călătorie lungă. Desigur, eu nu merg 150 de kilometri din Northanger după ce am fost dată afară și umilită, dar îi pot simți durerea. Nu m-am decis cine putea fi Hardin în această carte. Pe de o parte, seamănă cu Henry, deștept și spiritual, bun cunoscător al romanelor, ca și mine. Totuși, Henry este mult mai bun decât Hardin, de aceea Hardin seamănă mai mult cu John, arogant și nepoliticos.

Conduc prin oraș fără nicio destinație și îmi dau seama că vorbele lui Hardin au avut asupra mea un impact mai mare decât mi-ar fi plăcut să recunosc. Faptul că m-a implorat să rămân aproape că a reparat lucrurile, doar pentru a le strica din nou. Sunt sigură că voia doar să demonstreze că mă poate face să rămân. Pentru că n-a mai sunat și nu mi-a mai trimis mesaje de când am plecat.

Cu ultimele puteri, mă duc către campus să dau ultimul examen înainte de vacanța de iarnă. Mă simt atât de detașată în timpul examenului și mi se pare imposibil ca toată lumea din campus să nu aibă nici cea mai vagă idee despre situația prin care trec eu. Un zâmbet fals și puțină conversație pot ascunde această durere sfâșietoare, presupun.

O sun pe mama ca să văd dacă a găsit vreo cameră nouă la cămin, dar ea mormăie „nu avem noroc" și închide repede telefonul. După ce conduc fără țintă încă puțin, mă trezesc la o stradă distanță de Vance și îmi dau seama că e aproape ora cinci după-amiaza. Nu vreau să profit de Landon, rugându-l să mă lase să stau din nou acasă la Ken.

Știu că nu s-ar supăra, dar nu e corect din partea mea să bag familia lui Hardin la mijloc; în plus casa aceea are prea multe amintiri. N-aș putea suporta. Intru pe o stradă plină de moteluri și parchez lângă unul dintre cele mai arătoase. Îmi dau seama deodată că n-am mai stat niciodată la un motel, dar acum nici nu am altundeva unde să mă duc.

Omulețul din spatele tejghelei pare destul de prietenos, zâmbindu-mi și cerându-mi carnetul de conducere. Peste câteva minute îmi dă un card și o foiță de hârtie cu parola Wi-Fi. Să obții o cameră este mult mai ușor decât credeam — e puțin cam piperat, dar nu vreau să stau într-un loc ieftin, unde să-mi pun siguranța în pericol.

— În jos pe trotuar, apoi la stânga, îmi arată el, cu un zâmbet.

Îi mulțumesc și ies în gerul năprasnic ca să-mi mut mașina mai aproape de camera mea; nu vreau să fiu nevoită să mă spetesc cărând bagaje. Iată în ce m-am transformat din cauza unui băiat nechibzuit și egoist: într-o persoană care stă la motel, singură, cu toate lucrurile îndesate alandala în niște genți. Sunt o persoană care nu are pe cine să se sprijine, în loc să fiu persoana care are întotdeauna un plan.

Luându-mi câteva genți, încui mașina, care pare o rablă pe lângă BMW-ul de lângă mine. Tocmai când cred că nu mi se mai poate întâmpla nimic rău, îmi alunecă una dintre genți și o scap pe trotuarul înzăpezit. Hainele și câteva cărți se revarsă în zăpada udă. Mă chinui să le ridic cu mâna liberă, dar mi-e frică să mă uit ce cărți sunt — nu cred că pot suporta să-mi văd obiectele favorite distruse chiar sub ochii mei, nu astăzi.

— Dați-mi voie să vă ajut, domnișoară, spune o voce de bărbat, în timp ce o mână se întinde să mă ajute. *Tessa?*

Șocată, ridic privirea și dau peste niște ochi albaștri și un chip îngrijorat.

— Trevor? spun, deși știu deja că el este. Mă îndrept și mă uit în jur. Ce faci aici?

— Te-aș putea întreba același lucru, zice el și zâmbește.

— Păi... sunt...

Îmi mușc buza de jos.

Dar tot el mă salvează de la orice fel de explicație.

— Țevăria mea a luat-o razna, deci iată-mă-s.

Aplecându-se, îmi culege câteva dintre lucruri și îmi dă exemplarul murat din *La răscruce de vânturi*, ridicând din sprânceană. Apoi îmi pune în brațe câteva pulovere ude și *Mândrie și prejudecată*, spunând cu regret:

— Uite... una arată rău de tot.

Și uite-așa, îmi dau seama că universul își bate joc de mine la greu.

— Cumva știam că-ți plac mult clasicii, spune el cu un zâmbet prietenos.

Îmi ia gențile din mână, iar eu îi mulțumesc dând din cap înainte de a introduce cardul și de a deschide ușa. Camera e înghețată, așa că mă duc direct la centrală și o dau la maximum.

— Ai crede că la cât costă aici cazarea, n-ar trebui să-și facă probleme pentru factura la curent, spune Trevor și îmi lasă bagajele pe podea.

Zâmbesc și dau aprobator din cap. Îmi iau hainele care au căzut în zăpadă și le așez pe galeria draperiilor de la duș. Când mă întorc în cameră, mă trezesc într-o tăcere dubioasă, alături de o persoană pe care de-abia o cunosc, într-o încăpere care nu-mi aparține.

— Apartamentul tău se află în apropiere? întreb eu, ca să mai animăm puțin atmosfera.

— Casa. Dar da, e numai la vreo doi kilometri distanță. Îmi place să fiu aproape de serviciu, ca să fiu sigur că nu întârzii niciodată.

— E o idee bună...

Așa aș proceda și eu. Trevor arată atât de diferit în haine obișnuite. Nu l-am văzut decât în costume, dar acum poartă niște jeanși albaștri, strânși pe picior și un hanorac roșu, iar părul îi e răvășit, deși în mod obișnuit e perfect aranjat.

— Și eu cred la fel. Deci ești singură? mă întreabă și se uită în pământ, în mod clar simțindu-se jenat pentru că e indiscret.

— Mda. Sunt singură.

În mai multe sensuri decât își imaginează el.

— Nu vreau să par băgăcios, te întrebam doar pentru că prietenul tău nu pare să mă placă prea mult.

Râde silit și își dă la o parte părul negru de pe frunte.

— Ah, Hardin nu place pe nimeni — nu o lua personal.

Îmi rod unghiile.

— Dar nu e prietenul meu.

— Ah, scuze. Am presupus că este.

— Era... într-un fel.

Era? El susține că era. Dar Hardin susține foarte multe lucruri.

— Ah, îmi cer scuze încă o dată. Tot spun chestii aiurea, zice Trevor și râde.

— E în regulă. Nicio supărare, îi zic eu și îmi desfac restul bagajelor.

— Vrei să plec? Nu vreau să deranjez.

Se răsucește către ușă, ca să-mi arate că vorbește serios.

— Nu, nu, poți să stai. Dacă dorești, desigur. Nu ești obligat, îi răspund eu prea repede.

Ce mi se întâmplă?

— S-a rezolvat atunci, rămân, spune și se așază pe scaunul de la birou.

Caut un loc unde să stau și eu și, în cele din urmă, mă așez pe marginea patului. Mă aflu destul de departe de el, ceea ce mă face să-mi dau seama cât de spațioasă este, de fapt, această cameră.

— Deci, cum îți place la Vance până acum? mă întreabă, jucându-se cu degetele pe biroul de lemn.

— Îmi place la nebunie. E mult mai bine decât m-aș fi așteptat. E pur și simplu slujba mea de vis. Sper să mă angajeze după ce termin facultatea.

— Ah, eu cred că ți se va oferi un post acolo cu mult înainte de absolvire. Christian ține foarte mult la tine — numai despre manuscrisul pe care l-ai predat săptămâna trecută s-a vorbit ieri la prânz. Spune că ai ochi bun și acesta este un mare compliment, venind din partea lui.

— Serios? A spus el așa?

Nu-mi pot reține un zâmbet. E oarecum ciudat și nepotrivit din partea mea, dar mă liniștește totodată.

— Mda, de ce te-ar fi invitat la conferință? Numai noi patru mergem.

— Noi patru? întreb eu.

— Da. Eu, tu, Christian și Kim.

— Ah, nu știam că vine și Kim.

Sper din toată inima că domnul Vance nu m-a invitat pentru că s-a simțit obligat din cauza relației mele cu Hardin, fiul celui mai bun prieten al său.

— Nu s-ar descurca un weekend fără ea, glumește Trevor. Datorită calităților ei de secretară, desigur.

Îi zâmbesc ușor.

— Înțeleg. Tu de ce mergi? întreb, după care mă cert în sinea mea pentru ce am spus. Adică de ce mergi, de vreme ce tu lucrezi la departamentul financiar, nu-i așa? încerc eu s-o dreg.

— Nu, am înțeles, voi, învățații, nu aveți nevoie de calculatorul uman prin preajma voastră.

Își dă ochii peste cap, iar eu râd, râd din tot sufletul.

— Deschide o a doua filială în Seattle în scurt timp și ne vom întâlni cu un potențial investitor. De asemenea, vom căuta și sedii, așa că are nevoie de mine ca să obținem un contract avantajos, iar de Kimberly ca să se asigure că locul care ne place se potrivește cu fluxul nostru de lucru.

— Te pricepi și la imobiliare?

Camera s-a încălzit în sfârșit, așa că-mi scot încălțările și-mi trag picioarele sub mine.

— Nu, deloc, dar mă pricep la cifre, se laudă el. Ne vom și distra. Seattle e un oraș minunat. Ai fost acolo?

— Da, e orașul meu preferat. Nu că aș avea prea multe opțiuni...

— Și al meu; eu sunt din Ohio, deci n-am văzut prea multe. În comparație cu Ohio, Seattle seamănă cu New York City.

Îmi dau seama că sunt sincer interesată să aflu mai multe despre Trevor.

— Ce te-a făcut să vii la Washington?

— Ei bine, mama a murit când eram în ultimul an de liceu și a trebuit să plec. Sunt atât de multe lucruri de văzut, știi? Așa că i-am promis chiar înainte să moară că nu-mi voi petrece viața în orășelul îngrozitor unde locuiam. Ziua în care am fost acceptat la WCU a fost cea mai frumoasă și cea mai urâtă zi a vieții mele.

— Cea mai urâtă? îl întreb.

— Mama a murit în aceeași zi. Ironic, nu-i așa?

Zâmbește slab. Felul în care numai jumătate din gură i se ridică este încântător.

— Îmi pare rău.

— Nu, să nu-ți pară. Era unul dintre acei oameni al căror loc nu e aici, cu noi, cu restul. Era prea bună, înțelegi? Familia mea a avut privilegiul să stea în preajma ei mai mult decât meritam și n-aș schimba nimic, zice Trevor.

Îmi zâmbește din toată inima și face un gest către mine.

— Și tu? Ai de gând să stai aici pentru totdeauna?

— Nu, am vrut mereu să mă mut la Seattle. Dar în ultima vreme m-am tot gândit să plec chiar mai departe, recunosc eu.

— Așa ar trebui să faci. Ar trebui să călătorești și să vezi cât se poate de multe. O femeie ca tine n-ar trebui ținută într-o cutie.

Cred că-mi observă expresia mirată de pe chip, pentru că adaugă repede:

— Scuze... voiam să spun că poți face atât de multe. Ai o mulțime de calități, sunt sigur.

Dar eu nu m-am simțit jignită de vorbele lui. Ceva din felul în care m-a numit femeie mă face fericită; toată viața m-am simțit un copil, fiindcă toată lumea mă tratează astfel. Trevor este doar un prieten, un prieten nou, dar mă bucur din toată inima de compania lui în această zi îngrozitoare.

— Ai mâncat de seară? îl întreb.

— Încă nu. Mă tot gândeam dacă să comand sau nu pizza, ca să nu mai fiu nevoit să mă întorc prin viscol.

Îmi zâmbește.

— Vrei să împărțim una? mă ofer eu.

— S-a făcut, spune el, cu cea mai amabilă privire pe care am văzut-o în ultima vreme.

6

Hardin

Tata are cea mai idioată expresie pe față; așa se întâmplă mereu când încearcă să pară autoritar, ca acum, cu brațele încrucișate, stând în picioare în cadrul ușii.

— N-o să vină aici, Hardin — știe că o vei găsi.

Mă lupt cu dorința de a-i îndesa dinții pe gât. În loc de asta, îmi trec degetele prin păr, tresărind de durere când îmi strâng pumnul. Rănile sunt mai adânci de data aceasta decât de obicei. Lovitura în zid mi-a rănit mâinile mai mult decât credeam. Dar asta nu înseamnă nimic față de ce simt pe dinăuntru. Nici nu știam că acest tip de durere poate exista; este mult mai rea decât orice fel de durere fizică pe care mi-aș putea-o provoca.

— Fiule, chiar cred că ar trebui s-o lași puțin în pace.

Cine dracului se crede?

— S-o las în pace? Nu trebuie s-o las în pace! Trebuie să vină acasă! strig eu.

Bătrâna din vecini se răsucește uitându-se la noi, iar eu îmi ridic brațele către ea.

— Te rog să nu fii nesimțit cu vecinii mei, mă avertizează tata.

— Atunci spune-le vecinilor tăi să-și vadă naibii de treburile lor!

Sunt sigur că baba căruntă a auzit asta.

— La revedere, Hardin, zice tata cu un oftat și închide ușa.

— La naiba! strig eu și mă plimb înainte și înapoi de câteva ori pe verandă înainte de a mă întoarce la mașină.

Unde naiba a dispărut? Pe cât sunt de furios, pe atât sunt de îngrijorat ca naiba pentru ea. Oare e singură, oare e speriată? Dar desigur, cunoscând-o pe Tessa, nu-i e frică deloc; probabil că acum face rezumatul motivelor pentru care mă urăște. Probabil face o listă cu ele. Dorința ei de a deține controlul asupra tuturor lucrurilor și listele ei imbecile mă înnebuneau odinioară, dar acum simt nevoia de a o vedea măzgălind cele mai irelevante lucruri din lume.

Aș da orice s-o mai văd cum își mușcă buza de jos când e foarte concentrată sau cum încruntătura aceea adorabilă i se așterne pe chip, chiar dacă măcar o singură dată. Acum, că e cu Noah și cu mama ei, mica șansă pe care credeam că o am s-a dus. Când o să i se reamintească faptul că el este mai bun pentru ea decât sunt eu, va fi a lui din nou.

O mai sun o dată, dar îmi intră direct robotul pentru a douăzecea oară. La naiba, sunt un idiot nenorocit. După ce conduc aiurea aproape o oră pe la fiecare bibliotecă, pe la fiecare librărie, mă hotărăsc să mă întorc la apartament. Poate va apărea, poate va apărea... Știu că nu va apărea. Dar dacă totuși apare? Trebuie să curăț toată mizeria pe care am făcut-o și să cumpăr niște vase noi ca să le înlocuiesc pe cele pe care le-am aruncat de pereți, în eventualitatea în care se va întoarce acasă.

O voce de bărbat bubuie prin aer și mă trec toți fiorii.

— Unde ești, Scott?

— L-am văzut plecând de la bar. Știu că e aici, spune alt tip.

Podeaua este rece la atingere când mă dau jos din pat. La început credeam că sunt tati și prietenii lui, dar acum nu mai cred că sunt ei.

— Ieși, ieși afară de oriunde ai fi! strigă vocea cea mai profundă, iar apoi se aude o bufnitură masivă.

— Nu e aici, spune mama, exact când eu ajung în capul scărilor și pot vedea pe toată lumea.

Mama mea și patru bărbați.

— Ahhh, ia uitați-vă ce avem noi aici, zice cel mai înalt dintre ei. Cine ar fi crezut că Scott are o nevastă atât de bună de regulat?

O apucă pe mama de braț și o trage de pe canapea. Ea se ține de cămașă cu disperare.

— Vă rog... nu este aici. Dacă vă datorează bani, vă dau eu tot ce am. Puteți lua tot ce e prin casă, televizorul poate...

Dar bărbatul rânjește la ea.

— Un televizor? Nu vreau niciun televizor nenorocit.

O văd cum se luptă ca să scape de el, zbătându-se ca un pește pe care l-am prins eu mai demult.

— Am niște bijuterii — nu multe, dar vă rog ...

— Taci dracului din gură! zice alt bărbat și o plesnește.

— Mamă! țip eu și vin într-un suflet în living.

— Hardin... du-te sus! strigă ea, dar eu nu o s-o las pe mami cu oamenii ăștia răi.

— Pleacă de-aici, rahat mic ce ești, îmi zice unul dintre ei, împingându-mă atât de tare încât aterizez în fund. Vezi, târfo, problema e că bărbatul tău a făcut asta, mârâie el, arătând către propriul cap, unde se vede o rană urâtă pe scalpul chel. Și pentru că el nu e aici, singurul lucru pe care îl vrem ești tu.

Rânjește, iar ea îl lovește cu picioarele.

— Hardin, iubitule, du-te sus... Acum! strigă ea.

Stai așa, de ce e supărată pe mine?

— Cred că vrea să se uite, zice cel rănit și o împinge pe canapea.

Mă trezesc brusc și mă ridic în capul oaselor. *La naiba.* Tot apar, în fiecare noapte mai rău decât în cea precedentă. Mă obișnuisem

să nu mai apară, puteam să dorm. Datorită ei, totul datorită ei. Dar acum iată-mă la patru dimineața cu cearșafurile pline de sânge de la articulațiile mele lovite și cu o durere criminală de cap din cauza coșmarurilor. Închid ochii și încerc să mă prefac că e aici cu mine și sper să mi se facă somn.

7

Tessa

— Tess, iubito, trezește-te, șoptește Hardin și mă atinge cu buzele pe pielea catifelată de sub ureche. Ești foarte frumoasă când te trezești.

Zâmbesc, trăgându-l de păr ca să mă uit în ochii lui. Îmi frec nasul de nasul lui, iar el se hlizește.

— Te iubesc, zice el și își lipește buzele de ale mele.

Doar că nu le pot simți.

— Hardin? întreb eu. Hardin.

Dar el dispare de lângă mine ...

Deschid brusc ochii și revin la realitate. Camera asta ciudată este îngropată în beznă și pentru o secundă uit unde mă aflu. Apoi îmi aduc aminte: într-o cameră de motel. Singură. Iau telefonul de pe noptieră și văd că e doar ora 4 dimineața. Îmi șterg lacrimile din colțurile ochilor și închid pleoapele, încercând să mă întorc la Hardin, chiar dacă numai în vis.

Când într-un final mă trezesc, e ora șapte. Intru la duș și încerc să mă bucur de apa fierbinte care mă relaxează. Îmi usuc părul cu föhnul

și îmi refac machiajul; azi este prima zi când am chef să arăt decent. Trebuie să scap de... *haosul* acesta dinlăuntrul meu. Nemaiștiind ce să fac, mă iau după mama și îmi pictez o față perfectă ca să maschez ce se întâmplă în interior.

Când termin, arăt oarecum odihnită și, de fapt, arăt chiar frumușică. Îmi ondulez părul, îmi scot rochia albă din geantă și mă răspez. Ce bine că am fier de călcat în cameră. E frig, prea frig pentru rochia aceasta, care nici măcar nu-mi ajunge până la genunchi, dar nu voi sta prea mult pe afară. Aleg niște balerini negri și îi așez pe pat, alături de rochie.

Înainte de a mă îmbrăca, îmi așez gențile una lângă alta. Sper ca mama să mă sune cu niște vești bune legate de camera de cămin. Dacă nu, va trebui să rămân aici până când o va face, ceea ce îmi va mânca puținii bani pe care îi am, și încă repede de tot. Poate ar trebui să-mi caut ceva de închiriat. Poate mi-aș permite ceva micuț, în apropiere de Vance. Deschid ușa și descopăr că zăpada s-a topit în mare parte sub soarele dimineții. Slavă Cerului. Exact când deblochez portiera mașinii, Trevor iese din camera lui, aflată la două uși distanță de a mea. Poartă un costum negru și o cravată verde; arată atât de îngrijit!

— Bună dimineața! Te-aș fi ajutat eu să cari alea, știi bine, spune când mă vede trăgând de bagaje.

Aseară, după ce am mâncat pizza, ne-am uitat puțin la televizor și am împărtășit povești din facultate. El a avut mai multe povești decât mine de vreme ce a absolvit deja și, în timp ce mă distram ascultând ce fel de experiențe aș fi putut — și ar fi trebuit să am — în facultate, m-am și întristat puțin. N-ar fi trebuit să merg la petreceri cu oameni precum Hardin. Ar fi trebuit să-mi găsesc un grup mic, dar adevărat de prieteni. Ar fi fost diferit, ar fi fost mult mai potrivit pentru mine.

— Ai dormit bine? mă întreabă el și scoate un set de chei din buzunar.

Cu un clic, motorul BMW-ului pornește. Desigur, BMW-ul e al lui.

— Mașina ta pornește singură?

Izbucnesc în râs. El îmi arată cheia.

— Chestia asta o pornește.

— Drăguț.

Zâmbesc un pic sarcastic.

— Convenabil, se apără el.

— Extravagant?

— Un strop. Râde. Dar tot e convenabil. Arăți minunat azi, ca de obicei.

Îmi pun bagajele pe canapeaua din spate a mașinii.

— Mulțumesc, e foarte frig afară, zic eu și mă așez la volan.

— Ne vedem la muncă, Tessa, spune și se urcă în BMW.

În ciuda soarelui, tot e frig, așa că bag repede cheia în contact și o răsucesc ca să pornesc încălzirea. *Clic... clic... clic...* acesta e singurul răspuns al mașinii mele. Mă încrunt și încerc din nou, dar obțin același rezultat.

— Poate să-mi meargă și mie ceva bine? spun cu voce tare și lovesc cu palmele în volan.

Încerc și a treia oară să-mi pornesc mașina, dar, desigur, nu se întâmplă nimic, nici măcar acel *clic* nu se mai aude de data aceasta. Mă uit în jur, bucurându-mă că Trevor încă e aici. Geamul său coboară și nu pot decât să râd în fața propriului meu ghinion.

— Crezi că mă poți lua și pe mine cu mașina? întreb eu, iar el încuviințează din cap.

— Desigur. Cred că știu încotro te îndrepți...

Izbucnește în râs, iar eu cobor din mașina mea. Nu mă pot abține și-mi deschid telefonul în drum spre Vance. Surprinzător, nu mai am niciun mesaj de la Hardin. Am câteva mesaje vocale, dar nu știu dacă sunt de la el sau de la mama. Prefer să nu le ascult, dar îi trimit mamei un mesaj în care o întreb despre camera de cămin. Trevor mă lasă în fața ușii ca să nu fiu nevoită să merg prin ger, iar eu îi sunt de-a dreptul recunoscătoare pentru asta.

— Pari odihnită, spune Kimberly cu un zâmbet când intru și îmi iau o gogoașă.

— Mă simt puțin mai bine. Într-un fel, zic și-mi torn o ceașcă de cafea.

— Ești gata pentru mâine? De-abia aștept să plec de-aici în weekend — la Seattle poți face niște cumpărături senzaționale și cât timp domnul Vance și Trevor vor avea întâlniri, noi avem cu ce ne distra. Aăă... ai vorbit cu Hardin?

Ezit o secundă, dar decid să-i spun. Probabil că va afla oricum.

— Nu. De fapt, mi-am luat toate lucrurile de la el ieri, spun, iar ea se încruntă.

— Îmi pare rău, fetițo. Va fi mai ușor pe măsură ce va trece timpul.

Doamne, sper să aibă dreptate.

Ziua trece mai repede decât mă așteptam și termin devreme manuscrisul de săptămâna aceasta. Sunt entuziasmată de plecarea la Seattle și sper să nu mă mai gândesc la Hardin, chiar dacă pentru o perioadă scurtă de timp. Luni este ziua mea, de care nu am chef deloc. Nu o aștept deloc. Dacă lucrurile n-ar fi luat-o razna atât de rapid, marți aș fi fost în drum către Anglia cu Hardin. Nu vreau să-mi petrec Crăciunul nici cu mama. Sper să mă întorc în cămin până atunci — chiar dacă va fi practic gol — și poate atunci mă voi putea gândi la un motiv destul de bun ca să nu mă duc la mama. Știu că e Crăciunul și că e foarte urât din partea mea, dar nu mă simt deloc în dispoziție de sărbătoare.

Mama îmi trimite un mesaj mai târziu, spunându-mi că nu are nicio veste de la cămin. *Minunat.* Cel puțin mai am doar o singură noapte până la călătoria la Seattle. Să mă tot mut dintr-un loc în altul nu e deloc distractiv. Mă pregătesc să plec pentru restul programului și îmi amintesc că nu am venit singură la muncă. Sper că Trevor nu a plecat deja.

— Ne vedem mâine, ne întâlnim aici și șoferul lui Christian ne va duce la Seattle, îmi spune Kimberly.

Domnul Vance are șofer? Sigur că are. Când ies din lift, îl găsesc pe Trevor stând pe una dintre canapelele negre din hol; contrastul

dintre canapeaua neagră, costumul lui negru și ochii lui albaștri este foarte atrăgător.

— Nu eram sigur dacă ai nevoie să te duc sau nu cu mașina și nici n-am vrut să te deranjez în birou, îmi zice el.

— Mulțumesc, îți sunt recunoscătoare. O să chem pe cineva să-mi repare mașina când o să ajung înapoi la motel. S-a mai încălzit puțin față de cum era dimineață, dar tot e ger afară.

— Pot să aștept cu tine dacă vrei. Mie mi s-a reparat instalația, deci n-o să mai stau la motel, dar aștept cu tine dacă vrei... Se oprește brusc din vorbit brusc și face ochii mari.

— Ce e? întreb eu și îi urmăresc privirea, descoperindu-l pe Hardin stând în parcare lângă mașina lui și uitându-se urât la Trevor și la mine.

Iar am rămas fără suflare. Cum oare de merg lucrurile din ce în ce mai rău?

— Hardin, ce cauți aici? îl întreb, năpustindu-mă către el.

— Păi, nu-mi răspunzi la telefon, deci nu prea aveam de ales, nu-i așa? zice Hardin.

— Nu ți-am răspuns dintr-un motiv întemeiat, nu poți să apari pur și simplu la locul meu de muncă! strig eu.

Trevor pare jenat și intimidat de prezența lui Hardin, dar rămâne lângă mine.

— Te simți bine? Anunță-mă când ești gata.

— Gata pentru ce?

Ochii lui Hardin devin sălbatici.

— Mă duce înapoi la motel pentru că nu mi-a pornit mașina.

— La motel! ridică Hardin tonul.

Înainte să-l pot opri, Hardin a pus deja mâinile pe Trevor, apucându-l de gulerul costumului și izbindu-l de o camionetă roșie.

— Hardin! Oprește-te! Lasă-l în pace! N-am stat împreună!

De ce țin să-i dau explicații nu știu, mă depășește, dar nu vreau să-i facă rău lui Trevor. Hardin îi dă drumul, dar rămâne în fața lui.

— Lasă-l în pace, acum!

Pun mâna pe umărul lui Hardin, iar el se relaxează puțin.

- Ține-te departe de ea, mârâie el, cu fața la numai câțiva centimetri distanță de a lui Trevor.

Trevor e palid și încă o dată am târât în balamucul ăsta pe cineva care nu merita așa ceva.

- Îmi pare foarte rău, îi spun lui Trevor.

- E în regulă, mai ai nevoie să te duc cu mașina? mă întreabă.

- Nu, nu are, răspunde Hardin în locul meu.

- Ba da, te rog, îi zic lui Trevor. Doar lasă-mă un minut.

Pentru că e un gentleman desăvârșit, încuviințează din cap și se duce către mașina lui ca să ne lase singuri.

8

Tessa

— Nu-mi vine să cred că stai la motel, zice Hardin şi-şi trece mâna prin păr.

— Mda... nici mie.

— Poţi să stai în apartament, mă mut eu la casa frăţiei studenţeşti sau ceva de genul ăsta.

— Nu. Nu se va întâmpla aşa ceva.

— Te rog, nu fi dificilă.

— Dificilă? Tu vorbeşti serios? Nici măcar n-ar trebui să vorbesc acum cu tine!

— Vrei să te calmezi? Mai bine spune-mi: ce-a păţit maşina ta? Şi de ce stă tipul ăsta la motel?

— Nu ştiu ce-a păţit maşina, mormăi eu.

Nu-i răspund nimic despre Trevor, nu e treaba lui.

— O să mă uit eu la ea.

— Nu, o să chem pe cineva. Pleacă.

— Te urmez până la motel, spune, dând din cap către şosea.

— Vrei să încetezi? mă răstesc eu, iar Hardin îşi dă ochii peste cap. Ăsta e cumva un joc pentru tine, ca să vezi cât de mult mă poţi scoate din sărite?

Face un pas în spate de parcă l-aş fi împins. Maşina lui Trevor este încă aici, aşteptându-mă.

— Nu, nu asta fac. Cum poţi să crezi aşa ceva după câte am făcut până acum?

— Exact, cred aşa ceva tocmai *din cauza lucrurilor pe care le-ai făcut*, spun, aproape pufnind în râs la auzul vorbelor sale.

— Vreau doar să vorbeşti cu mine. Ştiu că o putem scoate la capăt, îmi zice el.

S-a jucat atât de mult cu mine de la bun început încât nu mai ştiu ce e adevărat şi ce nu.

— Ştiu că şi ţie ţi-e dor de mine, spune Hardin, sprijinindu-se de maşină.

Cuvintele lui îmi taie orice elan. Este atât de arogant.

— Asta vrei să auzi? Că mi-e dor de tine? Sigur că mi-e dor de tine, dar ştii ceva? De fapt, nu de tine mi-e dor, ci de cine credeam eu că eşti, iar acum, că ştiu exact cine eşti, nu vreau să am nimic de-a face cu tine! strig.

— Ai ştiut dintotdeauna cine sunt eu cu adevărat! Am fost eu în tot acest timp, ştii bine asta! urlă şi el.

De ce oare nu putem discuta niciodată fără să zbierăm unul la altul? Pentru că mă scoate din fire, de-aia.

— Nu, nu ştiu asta; dacă aş fi ştiut, aş fi...

Mă opresc înainte să recunosc că vreau să-l iert. Ceea ce vreau să fac şi ceea ce ştiu că ar trebui să fac sunt însă două lucruri total diferite.

— Ce-ai fi făcut? întreabă el.

Desigur, încearcă să mă forţeze să-mi continui ideea.

— Nimic, trebuie să plec.

— Tess, habar n-ai cum au fost ultimele câteva zile pentru mine. Nu pot să dorm, nu pot să funcţionez fără tine. Trebuie să ştiu că mai e o şansă ca noi doi... Îl întrerup înainte să îşi termine ideea.

— Cum a fost pentru *tine*?

Cum poate fi atât de egoist?

— Pentru mine cum crezi că a fost, Hardin? Imaginează-ți că toată viața ți se duce naibii în câteva ore! Imaginează-ți cum e să fii îndrăgostit de cineva căruia i-ai dat totul, doar ca să afli că totul a fost un joc, un pariu! Cum crezi că sunt toate astea?

Fac un pas înspre el și dau haotic din mâini.

— Cum crezi că mă simt că mi-am distrus relația cu mama din cauza cuiva care nu dă doi bani pe mine? Cum crezi că mă simt că stau într-o nenorocită de cameră de motel? Cum crezi că e să vreau să depășesc acest moment, iar tu să apari peste tot în continuare?! Pur și simplu tu nu știi unde să te oprești!

Nu spune nimic, așa că îmi continui discursul. O parte din mine simte că am fost prea dură cu el, dar m-a trădat în cel mai urât mod și merită să-i fac ceea ce-i fac.

— Așa că nu sta acolo și nu-mi spune mie cât de greu ți-a fost, pentru că ai provocat toate astea! Ai stricat totul! Așa cum faci întotdeauna, așa că știi ce? Nu-mi pare rău pentru tine... De fapt, îmi pare. Îmi pare rău pentru că tu nu vei fi niciodată fericit. Vei fi singur pentru tot restul vieții tale și din această cauză îmi pare rău pentru tine. Eu voi trece peste asta, îmi voi găsi un bărbat de treabă care să mă trateze așa cum ar fi trebuit s-o faci tu, ne vom căsători și vom avea copii. Eu voi fi fericită.

Rămân fără suflare după acest discurs lung, iar Hardin mă privește cu ochii roșii și cu gura căscată.

— Și știi care este partea cea mai rea din toată povestea? Că m-ai avertizat, mi-ai spus că mă vei distruge, iar eu nu te-am ascultat.

Fac eforturi disperate să-mi opresc lacrimile, dar nu pot. Îmi cad fără milă pe obraji, iar rimelul mi se întinde, arzându-mi ochii.

— Îmi... îmi pare rău. O să plec, spune el cu o voce joasă.

Pare complet înfrânt, exact așa cum am vrut să pară, dar acest fapt nu-mi oferă satisfacția la care speram. Poate l-aș fi iertat la început dacă mi-ar fi spus adevărul, chiar și după ce ne-am culcat

împreună, dar el a ascuns totul de mine, a oferit oamenilor bani ca să-și țină gura și a încercat să mă prindă în capcană făcându-mă să semnez un contract de închiriere alături de el. Când devii intim cu cineva pentru prima oară în viață este ceva ce nu se poate uita, iar el a stricat asta.

Mă năpustesc către mașina lui Trevor și sar înăuntru. Căldura e pornită, lovindu-mă în față, amestecându-se cu lacrimile mele fierbinți. Trevor nu spune nimic și îi sunt încă o dată recunoscătoare pentru tăcerea sa în timp ce conduce către motel. Când apune soarele, mă forțez să fac un duș fierbinte, prea fierbinte. Expresia de pe chipul lui Hardin când a plecat de lângă mine și a intrat în mașină îmi este întipărită în minte. O văd ori de câte ori închid ochii.

Telefonul n-a mai sunat nici măcar o dată de când Hardin a dispărut. Aveam impresia prostească și naivă că noi doi o vom scoate la capăt împreună. Că, în ciuda diferențelor dintre noi și a temperamentului lui... mă rog, în ciuda temperamentelor amândurora... am fi putut face relația noastră să meargă cumva. Nu știu exact cum reușesc să adorm, dar iată că o fac.

În dimineața următoare, mă trezesc ușor agitată din pricina primei mele călătorii de afaceri și încep să mă panichez. În plus, am uitat să chem pe cineva care să-mi repare mașina. Caut cel mai apropiat mecanic și îl sun. Va trebui să-l plătesc în plus pentru că-mi va ține mașina peste weekend, dar aceasta este ultima dintre grijile mele acum. Nu-i menționez asta tipului prietenos care răspunde la telefon, în speranța că nu se va obosi să mă taxeze pentru așa ceva.

Mă pregătesc, îmi ondulez părul și mă machiez mai mult decât în mod obișnuit. Îmi aleg o rochie bleumarin pe care nu am mai purtat-o până acum și pe care am cumpărat-o pentru că știam că lui Hardin îi va plăcea cum materialul subțire mi se va aranja pe rotunjimi. Rochia în sine nu este deloc indecentă; tivul se oprește puțin sub genunchi, iar mânecile merg până la jumătatea brațului. Dar mi se potrivește perfect și arată foarte bine pe mine.

Urăsc faptul că totul mă face să mă gândesc la el. Stau în fața oglinzii și îmi imaginez cum m-ar privi el îmbrăcată în această rochie, felul în care i s-ar dilata pupilele și felul în care și-ar linge buzele înainte de a-și mușca inelul din buză cu dinții în timp ce s-ar uita cum îmi aranjez părul încă o dată. Un ciocănit în ușă mă aduce înapoi la realitate.

— Domnișoară Young? mă întreabă un bărbat în uniformă albastră când deschid ușa.

— Eu sunt, spun și-mi deschid geanta ca să-mi găsesc cheile. Uite, e Corolla aceea albă, îi spun și-i pasez cheile.

Se uită în spate.

— Corolla albă? întreabă el, confuz.

Ies din cameră. Mașina mea a... dispărut.

— Ce naiba... OK, un moment să sun la recepție să văd dacă mi-au ridicat mașina pentru că am lăsat-o ieri aici.

Ce mod minunat de a-mi începe ziua.

— Bună ziua, sunt Tessa Young, camera treizeci și șase, spun eu când răspunde recepționerul. Cred că mi-ați ridicat mașina.

Încerc să fiu politicoasă, dar toată faza este absolut exasperantă.

— Nu, nu v-am ridicat-o noi, răspunde el.

Capul mi se învârte.

— OK, atunci cred că mi s-a furat mașina sau ceva de genul ăsta... Dacă mi-a luat cineva mașina, sunt mai mult decât distrusă. În foarte scurt timp trebuie să plec.

— Nu, prietenul dumneavoastră a venit și a luat-o în această dimineață.

— Prietenul meu?

— Da, acela cu... toate tatuajele acelea și restul. Vorbește pe un ton scăzut, ca și cum Hardin l-ar putea auzi.

— Poftim?

Am auzit ce a spus, dar e tot ce pot zice.

— Da, a venit cu un camion cu remorcă în această dimineață, acum vreo două ore, îmi explică el. Scuze, credeam că știți...

— Mulțumesc, mormăi eu și închid. Mă răsucesc către omul de lângă mine și-i spun: Îmi pare extrem de rău. Se pare că altcineva mi-a luat mașina și a dus-o la alt atelier auto. Nu știam; îmi pare rău că v-ați irosit timpul.

Zâmbește și mă asigură că totul e în ordine. După cearta cu Hardin de ieri, mi-a ieșit complet din cap faptul că trebuia să mă ducă la serviciu cineva cu mașina. Îl sun pe Trevor să-l anunț, iar el îmi spune că i-a rugat deja pe domnul Vance și pe Kimberly să treacă să mă ia și pe mine. După ce îi mulțumesc, închid telefonul și trag draperiile de la ferestre. O mașină neagră intră în parcare și se oprește în fața camerei mele. Geamul se deschide și îi văd ciuful blond al lui Kimberly.

— Bună dimineața! Am venit să te salvăm! mă anunță ea râzând când deschid ușa.

Bunul și istețul de Trevor, care gândește mereu înainte. Șoferul iese din mașină și, după ce își duce mâna la șapcă în semn de salut, îmi ia bagajul și îl așază în portbagaj în locul meu. Când deschide portiera, văd două banchete față în față. Pe una dintre ele, Kimberly bate ușor în scaunul de piele, invitându-mă să mă așez lângă ea. De pe cealaltă, domnul Vance și Trevor mă privesc cu expresii amuzate.

— Ești pregătită pentru evadarea de weekend? mă întreabă Trevor cu un surâs larg pe buze.

— Mai mult decât vă puteți imagina, răspund și intru în mașină.

9

Tessa

Când intrăm pe autostradă, Trevor și domnul Vance se întorc la ceea ce pare a fi o discuție serioasă despre prețul pe metru pătrat în privința unei clădiri din Seattle. Kimberly mă înghiontește cu cotul și apoi îi maimuțărește dând din cap.

— Băieții ăștia sunt serioși, zice ea. Deci, Trevor spunea că s-a întâmplat ceva cu mașina ta?

— Da. Nu știu exact ce, îi răspund eu, încercând să păstrez un ton lejer, ceea ce e mult mai ușor, având în vedere zâmbetul prietenos al lui Kimberly. Nu pornea ieri, așa că am chemat pe cineva s-o repare. Dar Hardin trimisese deja pe cineva să o ia.

Ea zâmbește cu subînțeles.

— Insistent, nu-i așa?

Oftez.

— Așa se pare. Mi-aș dori să-mi dea un scurt răgaz ca să pot procesa toate astea.

— Ce să procesezi? mă întreabă Kimberly.

Uit că ea nu știe despre pariu, despre umilința mea și cu siguranță nu am chef să-i povestesc. Ea știe doar că Hardin și cu mine ne-am despărțit.

— Nu știu, totul. Trec prin atât de multe lucruri acum și încă nu am unde să locuiesc. Simt că el nu ia situația în serios așa cum ar trebui. Crede că se poate juca de-a păpușarul cu mine și cu viața mea. Crede că poate să apară din senin și-și poate cere scuze și totul va fi iertat, dar nu merge așa. Adică nu mai merge, cel puțin, pufnesc eu.

— Ei bine, bravo ție. Mă bucur că-i ții piept în continuare, spune Kimberly.

Eu mă bucur că nu-mi cere amănunte.

— Mulțumesc. Și eu mă bucur.

Chiar sunt mândră de mine că-mi mențin punctul de vedere în fața lui Hardin și nu cedez, dar în același timp mă simt îngrozitor pentru ce i-am spus ieri. Știu că o merita, dar nu pot să nu mă gândesc: *Dacă îi pasă într-adevăr pe cât de mult susține?* Dar, chiar dacă undeva în străfundul sufletului chiar îi pasă, cred că nu e suficient încât să fiu sigură că nu mă va mai răni niciodată. Pentru că asta face el: rănește oameni. Schimbând subiectul, Kimberly zice entuziasmată:

— Ar trebui să ieșim diseară în oraș chiar după ce se termină ultima ședință. Duminică ei doi vor avea întâlniri toată dimineața, deci o să mergem atunci la cumpărături. Ieșim diseară și poate și sâmbătă seară. Ce părere ai?

— Unde să ies? râd eu. Am numai optsprezece ani.

— Ah, te rog. Christian cunoaște o grămadă de oameni la Seattle. Dacă ești cu el, poți intra oriunde.

Îmi place la nebunie felul în care i se luminează ochii când vorbește despre domnul Vance, chiar dacă acesta se află chiar lângă ea.

— Bine, sunt eu de acord.

N-am mai ieșit niciodată „în oraș". Am fost la câteva petreceri la casa frăției studențești, dar n-am intrat niciodată într-un club de noapte sau în ceva asemănător.

— Va fi distractiv, nu-ți face griji, mă liniștește ea. Și ar trebui să porți chiar rochia asta, adaugă cu un surâs.

10

Hardin

Vei fi singur pentru tot restul vieții tale și din această cauză îmi pare rău pentru tine. Eu voi trece peste asta, îmi voi găsi un bărbat de treabă care să mă trateze așa cum ar fi trebuit s-o faci tu, ne vom căsători și vom avea copii. Eu voi fi fericită.

Cuvintele Tessei mi se tot învârt la nesfârșit în cap. Știu că are dreptate, dar mi-aș dori cu disperare să nu aibă. Nu m-a deranjat niciodată să fiu singur până acum — acum știu ce ratez.

— Te bagi?

Vocea lui Jace se interpune peste gândurile mele confuze.

— Ăă, ce? întreb.

Aproape că uitasem că sunt la volan. Își dă ochii peste cap și ia un fum din joint.

— Te întrebam dacă te bagi. Noi mergem la Zed.

Oftez.

— Nu știu...

— De ce? Trebuie să încetezi să mai fii atât de mototol. Plângi pe-aici ca un cretin de bebeluș.

Mă uit urât la el. Dacă aș fi dormit măcar puțin azi-noapte, aș fi sărit la el și l-aș fi strâns de gât.

- Ba nu plâng, zic eu rar.

- Ba da, *plângi*, prietene. Trebuie să te îmbeți și să ți-o tragi în seara asta. Sunt sigur că sunt niște fete disponibile pe acolo.

- Nu am nevoie să mi-o trag.

Nu vreau pe altcineva în afară de ea.

- Hai, pe bune, vino la Zed. Dacă n-ai chef să ți-o tragi cu nimeni, măcar vino să bei câteva beri, zice el.

Tu nu-ți dorești niciodată mai mult? îl întreb, iar el se uită la mine de parcă mi-ar fi crescut coarne.

- Poftim?

- Știi tu, nu ți se pare că deja e obositor să o ținem din petrecere în petrecere și să ne cuplăm mereu cu alte fete?

- O-oo — e mai rău decât credeam. Ești căzut rău de tot, omule!

- Nu, nu sunt. Ziceam și eu acolo. Când faci același lucru la infinit devine plictisitor.

El habar n-are cât e de plăcut să stai în pat și s-o faci pe Tessa să râdă, nu știe cât e de distractiv s-o asculți trăncănind despre romanele ei preferate, cum te plesnește în joacă când încerci s-o pipăi. E mult mai tare decât orice petrecere la care am mers și la care voi merge vreodată.

— Chiar ți-a făcut farmece. E ceva, nu-i așa? zice Jace și izbucnește în râs.

— Nu, nu mi-a făcut, mint eu.

— Sigur...

Aruncă mucul jointului pe geam.

— Cu toate astea, e singură, nu? mă întreabă, și când eu apuc strâns volanul, râde și mai tare. Făceam și eu mișto, Scott. Voiam să te văd cât de ofticat poți deveni.

— Du-te dracului, mormăi eu și, ca să-i demonstrez contrariul, intorc pe un drum secundar către casa lui Zed.

11

Tessa

Four Seasons din Seattle este cel mai frumos hotel pe care l-am văzut vreodată. Încerc să merg încet ca să mă bucur de toate detaliile minunate, dar Kimberly practic mă târăşte în lift şi apoi pe coridor, lăsându-i pe Trevor şi pe domnul Vance în urma ei. Se opreşte în faţa unei uşi şi spune:

— Aceasta e camera ta. După ce îţi despachetezi bagajul, ne întâlnim la apartamentul nostru ca să stabilim itinerarul pentru weekend, deşi ştiu că tu l-ai făcut deja. Ar trebui să te schimbi, căci părerea mea e că trebuie să păstrezi rochia asta pentru când ieşim în oraş.

Îmi face cu ochiul şi dispare pe coridor. Diferenţele dintre hotelul meu din ultimele două nopţi şi acesta sunt unele imense. O singură pictură din hol de aici costă probabil mai mult decât au cheltuit în partea cealaltă pentru a decora o singură cameră. Priveliştea din camera mea este incredibilă. Seattle este un oraş atât de frumos. Mă pot imagina liniştită trăind aici, într-un apartament dintr-un zgârie-nori, cu o slujbă la Seattle Publishing sau chiar la Vance Publishing, acum că îşi deschid birou şi aici. Ar fi senzaţional.

După ce-mi agăţ pe umeraşe hainele pentru weekend, mă schimb într-o fustă neagră conică şi într-o cămaşă mov-pal. Sunt entuziasmată de conferinţă, dar am emoţii totodată. Ştiu că trebuie să mă distrez puţin, dar toate acestea sunt noi pentru mine şi încă mă simt pustie pe dinăuntru din cauza dezastrului pe care l-a provocat Hardin.

Când ajung la apartamentul unde stau Kimberly şi domnul Vance, este ora două şi jumătate. Sunt neliniştită pentru că ştiu că trebuie să fim jos în sala de banchet până la ora trei. Kimberly mă întâmpină călduros când deschide uşa şi mă conduce înăuntru. Apartamentul lor are living de sine stătător şi salon separat. Pare mai mare decât întreaga casă a mamei mele.

— Locul ăsta este... oau, zic eu.

Domnul Vance izbucneşte în râs şi îşi toarnă în pahar ceva ce pare a fi apă.

— E în regulă.

— Am comandat ceva de mâncare în cameră. Va veni în câteva minute, spune Kimberly, iar eu îi zâmbesc şi-i mulţumesc.

Nici nu-mi dădusem seama cât de foame îmi e până n-a adus vorba despre mâncare. N-am mâncat nimic toată ziua.

— Eşti gata să te urci pe pereţi de plictiseală? întreabă Trevor, făcându-şi apariţia din salon.

— Pentru mine nu va fi plictisitor.

Zâmbesc, iar el începe să râdă.

— S-ar putea să nu mai vreau să plec de aici, adaug.

— Nici eu, recunoaşte.

— Nici eu, spune şi Kim.

Domnul Vance clatină din cap.

— Asta se poate aranja, iubito. Îşi lasă mâna pe spatele ei, iar eu îmi feresc privirea de acest gest intim.

— Ar trebui să aducem aici biroul principal şi să ne mutăm cu toţii! glumeşte Kimberly.

Adică aşa cred, că glumeşte.

— Lui Smith i-ar plăcea la Seattle, zice domnul Vance.

— Smith? fac eu, apoi îmi amintesc de fiul său de la nuntă și mă înroșesc toată. Scuze, fiul dumneavoastră, desigur.

— E în ordine — e un nume ciudat, știu.

Râde și se apleacă înspre Kimberly. Cred că trebuie să fie foarte frumos să fii într-o relație plină de iubire și de încredere. O invidiez pe Kimberly pentru asta, o invidie de care ar trebui să-mi fie rușine. Are în viața ei un bărbat care evident ține la ea și care ar face orice ca s-o vadă fericită. E atât de norocoasă.

— E un nume adorabil, spun și zâmbesc.

După ce mâncăm, coborâm la parter și mă trezesc într-o sală de conferințe plină cu oameni care iubesc cărțile. Acesta este raiul.

— Socializați. Socializați. Socializați, spune domnul Vance. Totul se reduce la socializare.

Și pentru următoarele trei ore îmi face cunoștință cu aproape toată lumea din încăpere. Cea mai frumoasă parte este că nu mă prezintă drept stagiara lui și că mă tratează ca pe un adult. Ca toată lumea, de altfel.

12

Hardin

Ia te uită, ia te uită, fiți atenți cine a venit, spune Molly, iar eu îmi dau ochii peste cap când intru în apartamentul lui Zed, alături de Jace.

— Ești deja beată și gravidă? îi zic.

— Așa, și ce dacă? E trecut de ora cinci, spune ea cu un zâmbet cam viclean.

Îmi clatin capul către dreapta când îmi propune:

— Bea un shot cu mine, Hardin, după care apucă o sticlă cu o băutură maronie și două pahare pentru shot-uri de pe tejghea.

— Bine. Unul singur, îi zic, iar ea zâmbește și umple pahărelele.

Zece minute mai târziu, mă trezesc uitându-mă prin galeria foto a telefonului. Mi-aș dori s-o fi lăsat pe Tessa să facă mai multe fotografii cu noi doi împreună ca să am la ce să mă uit acum. Doamne, sunt căzut rău de tot, cum a spus Jace. Mă simt de parcă îmi pierd mințile încet-încet și cea mai rea parte este că nici nu-mi pasă cât de tare înnebunesc atâta vreme cât acest lucru m-ar aduce din nou mai aproape de ea.

Voi fi fericită, așa a spus. Știu că eu n-am făcut-o fericită, deși aș fi putut. În același timp, nu e corect din partea mea s-o tot deranjez. I-am reparat mașina pentru că nu voiam să se îngrijoreze că trebuie să se ocupe singură de asta. Mă bucur că am făcut-o; n-aș fi aflat că se duce la Seattle dacă nu l-aș fi sunat pe Vance să mă asigur că Tessa are cu ce să ajungă la serviciu.

De ce nu mi-a zis că pleacă? Nemernicul ăla de Trevor este alături de ea exact acum, când ar trebui să fiu eu. Știu că o place și mi-aș putea imagina-o și pe ea îndrăgostindu-se de el. Este exact ceea ce îi trebuie ei și se aseamănă foarte mult. Spre deosebire de ea și de mine. Trevor ar putea s-o facă fericită. Gândul ăsta mă enervează atât de tare, încât mă face să vreau să-i izbesc căpățâna de un geam... Dar poate trebuie să o las un pic în pace și să-i ofer o șansă să fie fericită. A fost categorică ieri când a spus că nu mă poate ierta.

— Molly! strig eu de pe canapea.

— Ce vrei?

— Mai adu-mi un shot.

Și, fără să mă uit la ea, simt cum zâmbetul ei victorios umple încăperea.

13

Tessa

- A fost senzațional! Vă mulțumesc atât de mult că m-ați luat cu dumneavoastră, spun și practic mă arunc peste domnul Vance când ne urcăm în lift.

— Plăcerea a fost de partea mea, pe cuvânt, ești una dintre cele mai bune angajate de-ale mele. Stagiară sau nu, ești foarte inteligentă. Și te rog, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi Christian, cum ți-am zis deja să-mi spui, face el, prefăcându-se supărat.

— Da, bine. A fost o experiență mai mult decât incredibilă, domnule... *Christian*. A fost minunat să-i ascult pe toți împărtășindu-și ideile privitoare la publishing-ul electronic, mai ales pentru că acesta este în plină dezvoltare și atât de convenabil și de ușor pentru cititori. E uriaș, iar piața se tot extinde..., trâncănesc eu.

— Adevărat, adevărat. Și în seara aceasta am ajutat Vance Publishing să mai crească un pic — imaginați-vă câți clienți noi vom avea când ne vom optimiza la maximum operațiunile, încuviințează el.

— OK, voi doi aţi terminat? ne tachinează Kimberly şi îşi înfăşoară mâna în jurul braţului lui Christian. Hai să ne schimbăm şi să ieşim în oraş! Este primul weekend în nu ştiu câte luni când lăsăm copilul cu cineva.

Se bosumflă în joacă, iar el zâmbeşte în direcţia ei.

— Da, doamnă, să trăiţi!

Sunt bucuroasă că după ce a murit soţia lui, domnul Vance — *Christian* adică — a primit o a doua şansă la fericire. Mă uit la Trevor, iar el îmi zâmbeşte uşor.

— Am nevoie să beau ceva, zice Kimberly.

— Şi eu, spune Christian. OK, ne întâlnim cu toţii în hol în treizeci de minute, iar şoferul ne va lua de la intrare. Fac cinste cu cina!

Când mă întorc la mine în cameră, îmi bag ondulatorul în priză ca să-mi aranjez puţin părul. Îmi dau cu fard închis la culoare pe pleoape şi mă uit în oglindă. La început, mi se pare prea puternic, dar nu chiar aşa. Mă dau cu creion dermatograf negru şi adaug puţin fard de obraz înainte să-mi aranjez coafura. Rochia bleumarin pe care am purtat-o de dimineaţă arată şi mai bine acum, cu machiajul mai accentuat şi cu părul cu mai mult volum. Mi-ar plăcea ca Hardin...

Nu, nu mi-ar plăcea. Nu mi-ar plăcea, îmi tot repet şi mă încalţ cu pantofii negri cu tocuri. Îmi iau telefonul şi geanta şi ies din cameră ca să mă întâlnesc cu prietenii mei... *oare* îmi sunt prieteni? Nu ştiu exact, dar simt că Kimberly îmi e prietenă, iar Trevor e foarte amabil cu mine. Christian e şeful meu, deci lucrurile cu el sunt puţin diferite. În lift, îi trimit lui Landon un mesaj în care-i spun că mă distrez de minune în Seattle. Mi-e dor de el şi sper să rămânem apropiaţi chiar dacă eu şi Hardin nu mai suntem împreună.

Când ies din lift, îi zăresc părul negru al lui Trevor chiar lângă intrare. În pantalonii negri de costum şi în puloverul lui crem, îmi aminteşte puţin de Noah. Îmi iau un scurt răgaz ca să admir cât e de arătos înainte de a-mi face simţită prezenţa. Când mă vede, face ochii mari şi scoate un sunet între tuse şi chiţăit. Nu pot să nu râd un pic, iar el se înroşeşte.

— Eşti... eşti foarte frumoasă, îmi spune.

— Mulţumesc, îi răspund, cu un zâmbet. Nici tu nu arăţi prea rău.

Obrajii i se împurpurează de-a binelea.

— Mulţumesc, murmură el.

E un lucru ciudat să-l văd atât de dezorientat. De obicei, e atât de calm şi de echilibrat.

— Iată-i! o aud strigând pe Kimberly.

— Oau, Kim! zic eu şi-mi trec mâna peste faţă, de parcă aş vrea să împrăştii o vrajă.

Arată uimitor într-o rochie roşie cu spatele gol care îi ajunge de-abia la jumătatea coapsei. Părul ei scurt şi blond este aranjat în sus, făcând-o să arate sexy, dar şi elegantă în acelaşi timp.

— Am sentimentul că ne vom bate cu diverşi bărbaţi toată noaptea, îi zice Christian lui Trevor şi amândoi izbucnesc în râs conducându-ne afară, pe trotuar.

La indicaţiile lui Christian, maşina ne duce la un restaurant superdrăguţ cu fructe de mare, unde mănânc cel mai delicios somon şi cele mai bune tartine cu crab şi unde Christian ne spune tot felul de povestioare amuzante despre perioada în care lucra în domeniul publishing-ului la New York. Ne simţim cu toţii foarte bine, iar Trevor şi Kimberly îl tachinează puţin, de vreme ce are simţul umorului atât de dezvoltat despre orice temă ar fi vorba.

După cină, mergem foarte puţin cu maşina până la o clădire de trei etaje construită în întregime din sticlă. Prin ferestre văd sute de spoturi luminând trupuri care dansează, creând un amestec fascinant de lumini şi umbre. Nu e departe de cum mi-am imaginat eu că ar trebui să fie un club, dar e mai mare şi cu mai mulţi oameni înăuntru. Când ieşim din maşină, Kimberly mă apucă de braţ.

— Mâine mergem într-un loc mai relaxat — unii dintre tipii de la conferinţă au vrut să vină aici, deci iată-ne şi pe noi!

Izbucneşte în râs. Bărbatul extrem de masiv care păzeşte uşa ţine în mâini un clipboard şi controlează cine intră în club şi cine

nu. O coadă de petrecăreți aspiranți umple întregul trotuar și trece de colțul străzii.

— Trebuie să așteptăm mult? îl întreb pe Trevor.

— Ah, nu, chicotește el. Domnul Vance nu așteaptă.

Mă lămuresc ce înseamnă acest lucru când Christian îi șoptește ceva bodyguardului, iar bărbatul cel solid înlătură frânghia pentru a ne lăsa înăuntru imediat. Sunt puțin uluită când intru, cu muzica bubuind și cu luminile dansând în tot spațiul plin de fum. Sunt destul de sigură că nu voi înțelege niciodată de ce oamenilor le place să dea bani pentru a se pricopsi cu o durere de cap și pentru a inhala fum în timp ce se freacă de străini.

O femeie cu o rochie scurtă ne conduce în sus pe niște scări spre o mică încăpere, cu draperii subțiri în loc de pereți. Înăuntru sunt două canapele și o masă.

— Acesta este un separeu VIP, Tessa, îmi spune Kimberly când observă că mă uit în jur plină de curiozitate.

— Ah, exclam eu și le urmez exemplul, așezându-mă pe una dintre canapele.

— Ce bei de obicei? mă întreabă Trevor.

— Ah, de obicei nu beau, răspund.

— Nici eu. Adică îmi place vinul, dar nu sunt un mare băutor.

— Ah, nu, în seara asta o să bei, Tessa. Ai nevoie! zice Kimberly în gura mare.

— Eu..., spun, încercând să protestez.

— Aduceți-i un Sex on the Beach, și mie la fel, îi spune ea femeii.

Chelnerița dă aprobator din cap, iar Christian comandă o băutură de care nu am auzit în viața mea și Trevor cere un pahar cu vin roșu. Nimeni nu m-a luat încă la întrebări dacă am sau nu am vârsta legală pentru a bea alcool. Poate că par mai în vârstă decât sunt sau poate Christian este suficient de cunoscut aici încât oamenii nu vor să-i supere prietenii întrebând așa ceva.

Nu am nici cea mai vagă idee ce este Sex on the Beach, dar prefer să nu ies în evidență cu ignoranța mea. Când femeia se întoarce,

îmi oferă un pahar cu picior cu o bucată de ananas și o umbrelută roz atârnând în vârf. Îi mulțumesc și iau repede o sorbitură din pai. Este foarte bun, dulce, dar și cu un strop de ceva amar când ți se duce pe gât.

— Bun? întreabă Kim, iar eu clatin din cap, luând altă înghițitură generoasă.

14

Hardin

— Haaai, Hardin. Încă unul, îmi șoptește Molly în ureche.

Încă nu m-am hotărât dacă vreau sau nu să mă îmbăt. Am băut deja trei shot-uri și știu că, dacă mai beau unul, *o să fiu* beat. Pe de o parte, să mă fac cât de varză pot și să uit tot ce se întâmplă pare o variantă simpatică. Dar pe de altă parte, trebuie să-mi păstrez capacitea de a gândi limpede.

— Vrei să plecăm de-aici? zice Molly, bălmăjind cuvintele.

Molly miroase a iarbă și a whisky. O parte din mine vrea s-o duc la baie și să i-o trag, doar pentru că pot. Doar pentru că Tessa e la Seattle cu nenorocitul de Trevor, iar eu sunt la trei ore distanță de ea, zăcând pe jumătate beat pe o canapea.

— Haide, Hardin, știi că te pot face să uiți de ea complet, zice Molly și mi se urcă în poală.

— Poftim? întreb eu în timp ce ea îmi pune brațele în jurul gâtului.

— De Tessa. Lasă-mă să te fac să uiți de ea. Poți să mi-o tragi până când nu mai știi nici cum o cheamă.

Respirația ei fierbinte îmi atinge gâtul și mă retrag de lângă ea.

— Dă-te jos de pe mine, îi zic.

— Ce dracu' ai, Hardin? se răstește ea, cu orgoliul în mod evident rănit.

— Nu te vreau pe tine, îi zic eu aspru.

— De când? Nu aveai nicio problemă să mi-o tragi cu toate celelalte ocazii.

— Nu de când... încep eu să spun.

— Nu de când ce?

Sare de pe canapea, dând furioasă din mâini.

— De când ai cunoscut-o pe târfa aia încuiată?

Trebuie să-mi readuc aminte că Molly *este* femeie — și nu diavolul care a intrat în ea — înainte să fac vreo prostie.

— Nu vorbi despre ea așa, spun și mă ridic.

— E adevărat. Uită-te puțin la tine. Ești ca un cățeluș pierdut care jelește după Fecioara Maria transformată în curvă care în mod evident nu te vrea! strigă ea, râzând sau plângând.

Par să fie unul și același când vine vorba de Molly. Îmi încleștez pumnii când Jace și Zed își fac apariția lângă ea. Molly pune o mână pe umărul lui Jace.

— Spuneți-i voi, băieți. Spuneți-i că e un cadavru viu de când l am dat *noi* de gol în fața ei.

— Nu noi. Tu, o corectează Zed.

Se uită urât la el.

— E același lucru, face ea și-și dă ochii peste cap.

— Care e problema? întreabă Jace.

— Niciuna, răspund eu în locul ei. E doar supărată că nu vreau să i-o trag în fundulețul ăla doritor.

— Nu — sunt ofticată pentru că ești un *nemernic*. Nimeni nu te mai vrea în zonă. De aceea m-a pus Jace să-i povestesc ei totul de la bun început.

Văd numai roșu în fața ochilor.

— Ce-a făcut? spun printre dinți.

Știam că Jace e un imbecil, dar eram convins că gelozia a făcut-o pe Molly să-i dezvăluie totul Tessei în felul în care a făcut-o.

— Da, el mi-a spus să-i povestesc. Își făcuse deja planul: trebuia să-i povestesc totul în fața ta după ce ea ar fi băut câteva pahare, apoi el trebuia să fugă după ea și să o consoleze în timp ce tu plângeai ca un bebeluș cretin. Râde. Cum te-ai exprimat atunci, Jace? Voiai să i-o tragi „de să-i sară fulgii?" zice Molly, folosindu-și ghearele ca să deseneze niște ghilimele imaginare în văzduh. Fac un pas către Jace.

— Hei, a fost doar o glumă, omule... începe el să-mi explice.

Dacă nu mă înșel, un rânjet apare pe buzele lui Zed în clipa în care pumnul meu lovește falca lui Jace. Nu mai simt nimic în articulații de la loviturile repetate în fața lui Jace; mânia mea întrece orice limită și mă urc pe el, continuându-mi asaltul. Imaginea cu el atingând-o pe Tessa, sărutând-o, dezbrăcând-o îmi năpădește mintea, făcându-mă să-l pocnesc cât pot de tare. Sângele de pe fața lui mă stârnește și mai mult — îmi doresc să-l fac să sufere cumplit.

Ochelarii cu rame negre ai lui Jace zac sparți și făcuți bucățele chiar lângă mutra lui însângerată, și atunci o pereche de mâini puternice mă trag de pe el.

— Calmează-te, omule! O să-l omori dacă nu te oprești! îmi strigă Logan în față, trezindu-mă înapoi la realitate într-u câtva.

— Dacă vreunul dintre voi mai are ceva să-mi spună, spuneți-mi dracului acum! zbier la grupul pe care îl consideram odinioară gașca mea de prieteni sau, cel puțin, ceva asemănător.

Toți rămân tăcuți, chiar și Molly.

— Vorbesc serios! Dacă vreunul dintre voi mai spune ceva despre ea, n-o să mă dau îndărăt să mă bat cu fiecare dintre voi!

Mă mai uit o dată la Jace, care se străduiește din răsputeri să se ridice de la podea, și ies din apartamentul lui Zed în noaptea friguroasă.

15

Tessa

— Chestiile astea sunt atât de bune! practic strig eu spre Kimberly după ce dau gata dintr-o sorbitură restul băuturii mele cu aromă de fructe.

Învârt cu lăcomie paiul prin gheață ca să găsesc cât mai mult alcool rămas prin pahar. Ea îmi zâmbește.

— Mai vrei unul?

Are ochii un pic roșii, dar încă e stăpână pe ea, în timp ce eu sunt distrată și relaxată. *Beată.* Ăsta e cuvântul pe care-l caut. Clatin din cap nerăbdătoare și mă trezesc bătând ritmul muzicii cu vârfurile degetelor pe genunchi.

— Te simți bine? izbucnește Trevor în râs când observă ce fac.

— Da, chiar bine de tot! țip eu ca să acopăr muzica.

— Haideți să dansăm! zice Kimberly.

— Eu nu dansez! Adică *habar n-am* să dansez, nu pe muzică de genul ăsta!

N-am dansat niciodată așa cum o fac oamenii ăștia din club și în mod obișnuit m-aș *speria de moarte* să mă alătur lor. Dar alcoolul care îmi pătrunde în vene îmi dă un curaj pe care nu-l aveam înainte.

— La naiba — hai să dansăm! exclam.

Kimberly zâmbește, apoi se răsucește și-l sărută pe Christian pe buze, zăbovind acolo mai mult timp decât în mod obișnuit. Apoi, într-o fracțiune de secundă, se ridică și mă trage și pe mine de pe canapea, conducându-mă către mulțimea de pe ringul de dans. Când trecem pe lângă o balustradă, mă uit în jos și văd două etaje întregi sub noi pline cu oameni care dansează. Toți par atât de pierduți în lumea lor, încât este un spectacol intimidant și uluitor în același timp.

Desigur, Kimberly se mișcă exact ca o expertă, așa că închid ochii și încerc să las muzica să preia controlul asupra corpului meu. Mă simt ciudat, dar pur și simplu vreau să fac ce face ea; nu mai am nimic altceva.

După ce dansez pe un șir nesfârșit de melodii și după încă două pahare, încăperea începe să se rotească în jurul meu. Mă scuz și mă îndrept către baie, luându-mi geanta din zbor și croindu-mi drum la infinit printre trupuri transpirate. Îmi simt telefonul vibrând în geantă, așa că-l scot de acolo. E mama; nici nu mă gândesc să-i răspund — sunt prea beată ca să vorbesc cu ea acum. Când ajung la coada de la toaletă, ceva mă face să mă uit printre mesajele primite și mă încrunt imediat când îmi dau seama că Hardin nu mi-a mai dat niciun mesaj. *Poate că ar trebui să văd ce mai face?* Nu. Nu pot face așa ceva. Ar fi o chestie iresponsabilă din partea mea și o voi regreta mâine.

Luminile mișcătoare care se tot lovesc de pereți încep să mă obosească în timp ce stau la coadă. Încerc să mă concentrez la ecranul telefonului, sperând că această senzație va dispărea. Când într-un final una dintre ușile cabinelor de la baie se deschide, intru, o încui și mă aplec peste scaunul de toaletă, așteptând să văd dacă organismul meu se hotărăște să-i fie rău sau nu. Urăsc această senzație. Dacă ar fi fost aici, Hardin mi-ar fi adus apă, s-ar fi oferit să-mi țină părul în sus.

Ba nu. Nu, n-ar fi făcut așa ceva. Ar trebui să-l sun. Dându-mi seama că n-o să mi se facă rău, ies din micuța încăpere și merg către zona chiuvetelor. Apăs pe câteva butoane ale telefonului și mi-l așez

între umăr și obraz, rupând un șervețel de hârtie din recipient. Îl pun sub un robinet ca să-l ud, dar apa nu curge până nu mișc șervețelul pe lângă senzor; urăsc chiuvetele astea automate. Creionul dermatograf mi s-a întins puțin și arăt de parc-aș fi altcineva. Am părul ravășit și ochii injectați. După al treilea apel, închid și așez telefonul pe marginea chiuvetei.

De ce naiba nu-mi răspunde? mă întreb, după care telefonul începe să vibreze, mai-mai să cadă în apă, ceea ce mă face să râd. Nu știu exact de ce, dar mi se pare foarte amuzant. Numele lui Hardin apare pe telefon, iar eu îmi trec degetul ud peste ecran.

— Harold? zic eu în telefon.

Harold? Ah, Dumnezeule, am băut mult prea mult. Vocea lui Hardin sună ciudat și lipsită de suflu.

— Tessa? E totul în regulă? M-ai sunat?

Doamne, are o voce divină.

— Nu știu — telefonul tău îți arată că te-am sunat? Dacă da, înseamnă că e o mare șansă să fi fost chiar eu.

Mă apucă râsul când zic asta. Tonul vocii i se schimbă.

— Ai băut cumva?

— Poate, chițăi eu și arunc șervețelul cu care mi-am retușat machiajul la gunoi.

Două fete bete intră la toaletă și una dintre ele se împiedică în propriile ei picioare, fază care amuză pe toată lumea. Amândouă intră împleticindu-se în cabina cea mai mare, iar eu mă concentrez din nou asupra discuției telefonice.

— Unde ești? mă întreabă aspru Hardin.

— Ah, vrei să te calmezi?

El îmi spune întotdeauna să mă calmez, acum e rândul meu. Oftează.

— Tessa...

Îmi dau seama că e supărat, dar în capul meu e prea multă ceață ca să-mi pese.

— Cât de mult ai băut? mă întreabă.

— Nu știu... vreo cinci pahare. Sau șase. Cred, îi răspund și mă sprijin de perete. Faianța rece e o binecuvântare pentru pielea mea încinsă, prin materialul subțire al rochiei.

— Cinci sau șase ce?

— Sex on the Beach... noi n-am făcut niciodată sex pe plajă... Ar putea fi distractiv, zic eu cu un zâmbet strâmb.

Mi-aș dori să-i văd fața idioată acum. Nu idioată... minunată. Dar idioată sună mai bine acum.

— Ah, Dumnezeule, ești rangă, zice el.

Într-un fel, știu că-și trece degetele prin păr.

— Unde ești? mă întreabă.

Știu că e imatur din partea mea, dar îi răspund:

— Undeva unde tu nu ești.

— Asta e evident. Acum spune-mi. Ești cumva la un club de noapte? se isterizează el.

— Uuu... cineva s-a enervat.

Mă pufnește râsul. Este limpede că aude muzica din fundal, așa că mă amenință:

— Să știi că pot afla cu ușurință unde ești, iar eu aproape că-l cred.

Nu că mi-ar păsa. Cuvintele îmi ies înainte să le pot opri:

— De ce nu m-ai sunat astăzi?

— Poftim? face el, evident șocat de întrebarea mea.

— N-ai încercat să mă suni azi.

Sunt jalnică de-a dreptul.

— Nu credeam că-ți dorești asta.

— Nu-mi doresc, dar totuși.

— Bine, te sun mâine, spune el liniștit.

— Nu-mi închide telefonul.

— Nu ți-l închid... Spuneam doar că te voi suna mâine, chiar dacă nu-mi vei răspunde, explică el și inima mea începe să țopăie.

Încerc să par indiferentă.

— Bine.

Ce fac eu aici?

— Acum poți să-mi spui unde ești?

— Nu.

— E și Trevor acolo?

Are un ton serios.

— Da, dar e și Kim... e și Christian.

Simt nevoia să mă apăr, deși nu știu exact de ce.

— Deci acesta era planul? Să te ducă la conferință, să te îmbete și să te ducă într-un nenorocit de club? ridică el vocea. Trebuie să te întorci la hotel. Nu ești obișnuită să bei atât de mult, iar acum ești în oraș și Trevor ...

Îi închid înainte să termine fraza. Cine se crede? E norocos că l-am sunat, beată sau nu. Mi-a stricat tot cheful. Trebuie să mai beau ceva. Telefonul îmi vibrează de câteva ori, dar ignor apelurile de fiecare dată. *Citește-o pe asta, Hardin.* Îmi găsesc drumul către zona VIP și îi cer chelneriței alt pahar cu băutură.

— Te simți bine? întreabă Kimberly. Pari supărată.

— Mă simt bine! mint eu și dau pe gât băutura de îndată ce chelnerița apare cu ea.

Hardin e așa de dobitoc, el e motivul pentru care noi doi nu mai suntem împreună și tot are tupeul să țipe la mine când îl sun? Ar fi putut să fie aici, cu mine, dacă n-ar fi făcut ce a făcut. Dar Trevor e aici. Trevor, care e foarte dulce și arătos.

— Ce s-a întâmplat?

Trevor zâmbește către mine când își dă seama că-l studiez. Izbucnesc în râs și mă uit în altă parte.

— Nimic.

După ce mai dau gata o băutură și după ce vorbim despre cât de mișto va fi ziua de mâine, mă ridic din nou.

— Mă duc să mai dansez! le strig.

Trevor pare că vrea să spună ceva, poate chiar să se ofere să danseze cu mine, dar obrajii i se colorează în roșu și rămâne tăcut. Lui Kimberly se pare că i-a ajuns, pentru că-mi face semn cu mâna

refuzându-mă, dar nu mă deranjează să mă duc acolo de una singură. Îmi găsesc drumul către mijlocul ringului de dans și încerc să mă mișc. Probabil arăt ridicol, dar mă bucur de muzică și nu mă mai gândesc la nimic altceva, cum ar fi la faptul că l-am sunat ca o proastă, la beție, pe Hardin.

Pe la jumătatea cântecului, observ o siluetă înaltă lângă mine. Mă răsucesc și văd un tip destul de drăguț, în jeanși închiși la culoare și într-o cămașă albă. Are părul castaniu, o tunsoare bestială și un zâmbet atrăgător. Nu e Hardin, dar, ce să-i faci, nimeni nu e. *Nu te mai gândi la Hardin*, îmi reamintesc eu, iar tipul îmi pune mâinile pe șolduri și îmi șoptește aproape de ureche:

— Pot să dansez și eu cu tine?

— Ăă... sigur, îi răspund.

Dar cred că e alcoolul care vorbește în numele meu.

— Ești foarte frumoasă, îmi spune, apoi mă trage mai aproape de el, micșorând distanța dintre noi.

Îmi pune mâinile pe spate, iar eu închid ochii, încercând să-mi imaginez că sunt o altă persoană. O femeie care dansează prin cluburi cu străinii. Ritmul celui de-al doilea cântec este mai lent, mai senzual, ceea ce mă face să mișc mai încet din șolduri. Ne întoarcem unul cu fața la celălalt, iar el îmi ia mâna și mi-o sărută. Ne privim ochi în ochi, iar următorul lucru de care îmi aduc aminte e limba lui în gura mea. Inima țipă la mine să-l dau la o parte și aproape că-mi vine să vomit din cauza gustului nefamiliar pe care-l simt. Dar creierul, creierul meu îmi spune ceva cu totul diferit: *Sărută-l ca să uiți de Hardin. Sărută-l.*

Așa că ignor senzația de rău din stomac. Închid ochii și îmi mișc limba laolaltă cu a lui. Am sărutat mai mulți tipi în trei luni la facultate decât în tot restul vieții mele. Mâinile străinului se mișcă pe spatele meu și chiar mai jos de atât.

— Vrei să mergem acasă la mine? zice el când gurile noastre se dezlipesc.

— Poftim?

L-am auzit, dar sper că, spunând asta, îi șterg întrebarea.

— La mine acasă. Hai să mergem, articulează el dezordonat.

— Ah... nu cred că e o idee prea bună.

— Ah, ba da, este o idee extraordinară.

Râde. Luminile multicolore îi joacă pe chip, făcându-l să arate ciudat și mult mai amenințător decât înainte.

— Ce te face să crezi că aș vrea să merg acasă cu tine? Nici măcar nu te cunosc! strig eu ca să acopăr muzica.

— Pentru că practic te-ai urcat pe mine și *ți-a plăcut*, târfulițo, zice el de parcă ar fi ceva evident, nicidecum ceva jignitor.

Exact când sunt pe punctul de a țipa la el sau de a-i trage un genunchi în testicule, încerc să mă calmez și să gândesc limpede pentru o secundă. M-am frecat de tipul ăsta și apoi l-am sărutat. *Bineînțeles* că va vrea mai mult. Ce naiba e în neregulă cu mine? Tocmai m-am prostit cu un străin într-un club — persoana asta nu sunt eu.

— Îmi pare rău, dar nu, îi zic și dispar.

Când mă întorc la grupul meu, Trevor arată de parcă e pe punctul să adoarmă pe canapea. Nu mă pot abține să zâmbesc când îi observ adorabilitatea. Există un astfel de cuvânt? Doamne, am exagerat cu băutura. Mă așez și iau o sticlă cu apă din frapiera de pe masă.

— Te distrezi? mă întreabă Kimberly, iar eu clatin din cap.

— Da, mă distrez de minune, zic eu, în ciuda celor întâmplate cu câteva minute în urmă.

— Ne pregătim și noi să mergem, iubito? Trebuie să ne trezim devreme, îi spune Christian lui Kim.

— Îhî. Sunt gata când ești și tu.

Kimberly își trece mâna peste piciorul lui. Mă uit în altă parte și mă înroșesc în obraji. Îl înghiontesc pe Trevor.

— Vii și tu sau ai de gând să dormi aici? îl tachinez eu.

El izbucnește în râs și se ridică.

— Nu m-am decis, canapeaua asta e chiar confortabilă. Muzica e atât de liniștitoare...

Christian cheamă șoferul, care spune că va ajunge în câteva minute. Ne ridicăm cu toții și coborâm pe scara în spirală care străbate o parte a clubului. La barul de la etajul unu, Kimberly își mai comandă o băutură și eu mă gândesc dacă să-mi mai iau și eu una cât așteptăm, dar ajung la concluzia că am băut destul. Dacă mai beau ceva, o să leșin sau o să vomit. Și nu vreau să fac nici una, nici alta. Când Christian primește un mesaj, ne ducem cu toții către ieșire. Savurez aerul rece pe pielea mea fierbinte, bucuroasă că vântul nu bate prea tare, după care urcăm în mașină.

Este aproape trei dimineața când ajungem înapoi la hotel. Sunt beată și mor de foame. După ce dau iama în minifrigider și după ce mănânc aproape tot ce găsesc înăuntru, mă împiedic de pat și rămân acolo întinsă, fără să-mi scot nici măcar pantofii.

16

Tessa

Dissspari, mormăi eu când un zgomot enervant mă trezește din somnul greu în care m-am prăbușit, amețită de alcool.

Îmi ia câteva secunde ca să-mi dau seama că nu e mama care țipă la mine dintr-un motiv sau altul, ci este cineva care bate la ușă.

— Doamne, vin acum! strig și mă împiedic în drum spre ușă.

Dar apoi mă opresc și mă chiorăsc la ceasul de pe birou: e aproape patru dimineața. *Cine naiba poate fi?* Deși sunt beată, mintea mea începe s-o ia razna, pradă fricii. Dacă e Hardin? Au trecut peste trei ore de când l-am sunat la beție, dar cum ar putea să mă găsească? Ce-i voi spune? Nu sunt pregătită pentru așa ceva.

Când bătăile în ușă reîncep, nu mă mai gândesc la nimic și mă reped la ușă, pregătită pentru ce e mai rău. Dar e doar Trevor. Dezamăgită, mă șterg la ochi. Mă simt la fel de beată ca atunci când m-am trântit în pat.

— Scuze că te-am trezit, dar cumva telefonul meu e la tine? mă întreabă el.

— Cum? fac eu și mă dau în spate ca să-i fac loc să intre în cameră.

Când ușa se închide în urma lui, rămânem într-un întuneric relativ, singura lumină din cameră venind pe fereastră. Sunt prea beată ca să găsesc totuși întrerupătorul.

— Cred că ne-am încurcat telefoanele între noi. Eu îl am pe al tău, iar tu l-ai luat pe al meu din greșeală.

Ține în palmă telefonul meu.

— Voiam să aștept până dimineață, dar al tău nu se oprește din sunat.

— Ah, e tot ce pot să spun, după care mă duc și-mi deschid geanta. Telefonul lui Trevor tronează deasupra portofelului meu. Îmi cer scuze... cred că l-am luat pe al tău în mașină, îmi cer eu iertare și i-l întind.

— E în ordine. Îmi pare sincer rău că te-am trezit. Ești singura fată pe care o cunosc care arată la fel de frumos când e trezită din somn ca atunci când...

O bătaie puternică în ușă îl întrerupe și zgomotul mă înfurie.

— *Ce naiba e aici?* Petrecere la Tessa în cameră? țip și mă năpustesc la ușă, pregătită să zbier la vreun angajat al hotelului care a venit să mă admonesteze pentru zgomotul făcut de Trevor făcând, în mod ironic, mai mult zgomot ca el. Chiar când ajung la ușă, zgomotul devine și mai puternic, ceea ce mă blochează. Apoi aud:

— Tessa! Deschide ușa asta nenorocită!

Vocea lui Hardin bubuie în aer, de parcă între noi nu ar sta niciun obstacol. O lumină se aprinde în spatele meu și văd cum chipul lui Trevor devine palid de spaimă. Nu e deloc bine că Hardin îl va descoperi la mine în cameră, indiferent ce se întâmpla aici cu adevărat.

— Ascunde-te în baie, zic eu, iar Trevor cască ochii la mine.

— Poftim? Nu pot să mă ascund în baie! exclamă și îmi dau și eu seama cât de ridicolă e ideea asta.

— *Deschide dracului ușa*! urlă Hardin din nou, apoi începe s-o lovească în mod repetat.

Mă uit la Trevor din nou înainte să deschid ușa, încercând să-i memorez chipul arătos înainte ca Hardin să-l mutileze.

— *Vin acum*! țip și eu și deschid ușa pe jumătate, descoperind un Hardin care spumegă de furie, îmbrăcat în întregime în negru.

Ochii mei împăienjeniți îl studiază și observ că în loc de bocancii lui grosolani poartă o pereche de tenișI Converse negri. Nu l-am văzut niciodată în alt fel de încălțări decât în bocanci. Îmi plac tenișii ăștia noi... Dar îmi pierd concentrarea. Hardin împinge ușa și trece ca nebunul pe lângă mine, repezindu-se la Trevor. Din fericire, îl apuc de tricou și încerc, cumva, să-l opresc.

— Ți se pare că o poți îmbăta și poți veni peste ea în camera de hotel?! urlă Hardin și încearcă să înainteze spre Trevor.

Știu că nu încearcă pe cât de tare poate pentru că, dac-ar fi așa, m-ar trânti cu siguranță la podea și n-aș mai putea să-l țin de tricou.

— Am văzut lumina aprinzându-se prin gaura cheii — ce făceați voi doi aici, singuri pe întuneric?

— Eu nu... eu — începe Trevor.

— Hardin, încetează! Nu poți lovi oamenii după cum ai tu chef! strig și-l trag de tricou.

— Ba da... uite că pot! mârâie el.

— Trevor, spun eu. Du-te înapoi în camera ta ca să pot să-l lămuresc. Îmi cer scuze pentru comportamentul lui de imbecil.

Trevor mai are puțin și izbucnește în râs la auzul cuvintelor mele, dar o privire din partea lui Hardin îl reduce la tăcere. Hardin se răsucește către mine după ce Trevor plecă din cameră.

— Comportament de imbecil?

— Da, de imbecil! Nu-ți poți face apariția aici, să dai buzna la mine în cameră și să încerci să-mi bați prietenul.

— N-ar fi trebuit să se afle aici. De ce era aici? De ce ești încă îmbrăcată? Și, la dracu', de unde a mai apărut și rochia asta? face el, studiindu-mi trupul.

Ignor fierbințeala care mi-a cuprins pântecele și mă concentrez pe indignarea care m-a cuprins.

— A venit să-și recupereze telefonul pentru că i-l luasem eu din greșeală. Și... nu-mi mai amintesc celelalte întrebări, recunosc eu.

— Păi, poate n-ar fi trebuit să bei atât de mult.

— O să beau ce și de ce și cum și unde am chef. Mulțumesc.

Hardin își dă ochii peste cap.

— Ești enervantă când ești beată.

Se trânțește pe balansoar.

— Tu ești enervant când... *oricând*. Și cine ți-a spus că te poți așeza? pufnesc eu, încrucișându-mi brațele.

Hardin se uită la mine cu ochii lui verzi și strălucitori. Doamne, cât de sexy arată acum.

— Nu-mi vine să cred că era la tine în cameră.

— Mie nu-mi vine să cred că *tu* ești la mine în cameră, contraatac eu.

— Te-ai futut cu el?

— Ce? Cum îndrăznești să mă întrebi așa ceva? țip.

— Răspunde la întrebare.

— Nu, cretinule. Bineînțeles că nu.

— Dar erai gata s-o faci — vrei s-o faci?

— Ah, Dumnezeule, Hardin! Ești nebun la cap!

Scutur din cap și încep să mă plimb între fereastră și pat.

— Și mă rog, de ce ești încă îmbrăcată?

— Asta nici măcar nu are sens! spun și-mi dau ochii peste cap. În plus, nu e treaba ta cu cine fac eu sex. Poate că am făcut sex cu el — poate am făcut sex cu altcineva. Colțurile gurii mele aproape schițează un surâs, dar mă forțez să rămân serioasă și spun încet: Nu vei ști niciodată.

Vorbele mele au efectul dorit, iar expresia lui Hardin devine întunecată și animalică.

— Ce-ai spus tu acolo? latră el.

Ah, mă distrez mult mai bine decât credeam. Îmi place să fiu beată în preajma lui Hardin pentru că spun lucruri fără să gândesc — lucruri pe care le consider *adevărate* — și totul pare amuzant.

— M-ai auzit bine... îi zic și fac un pas mai aproape de el. Poate că l-am lăsat pe tipul de la club să mă ducă la toaletă. Poate că Trevor m-a dus la el în pat, spun și mă uit, peste umăr, către pat.

— Taci. Taci din gură, Tessa, mă avertizează Hardin.

Dar eu râd. Mă simt atotputernică, șmecheră și am chef să-i smulg tricoul.

— Ce nu-ți convine, Hardin? Nu-ți place să-ți imaginezi mâinile lui Trevor peste tot pe corpul meu?

Nu știu dacă e de vină furia lui Hardin sau alcoolul, sau faptul că mi-e dor de el, dar fără să mă gândesc prea mult la ce fac, mă urc la el în poală pe scaun. Genunchii mi se sprijină pe coapsele sale. Complet luat prin surprindere de inițiativa mea, începe să tremure, dacă nu mă înșel.

— C-ce faci... ce faci, Tessa?

— Spune-mi, Hardin, ți-ar plăcea să-ți imaginezi cum Trev...

— Oprește-te. Nu mai spune asta! mă roagă, iar eu mă conformez.

— Ah, revino-ți, Hardin, știi bine că n-aș face așa ceva.

Îmi înfășor brațele în jurul gâtului său. Această senzație nostalgică, de a mă afla din nou în brațele sale, aproape că-mi taie respirația.

— Ești beată, Tessa, spune și încearcă să-mi dea brațele la o parte.

— Și ce dacă... te vreau, zic eu, luându-ne pe amândoi prin surprindere.

Mă hotărăsc să-mi anihilez gândurile, pe cele logice, de bună seamă, și îmi înfig mâinile în părul lui. Ah, cât de dor mi-a fost de această senzație.

— Tessa... Nu știi ce faci. Ești rangă, spune el.

Dar vocii sale îi lipsește puterea de convingere.

— Hardin... nu mai gândi atât. Ție nu ți-a fost dor de mine? spun eu apropiindu-mă de gâtul său și mușcându-l ușor. Hormonii au pus în întregime stăpânire pe mine și nu știu dacă l-am mai dorit vreodată atât de tare.

— Ba da..., șoptește el în timp ce eu îl mușc și mai tare, cu intenția de a-i lăsa un semn. Nu pot, Tess... te rog.

Dar eu refuz să mă opresc și, în loc de asta, îmi mișc șoldurile, făcându-l să geamă.

— Nu..., murmură el și mă prinde de șolduri cu mâinile lui mari, oprindu-mi mișcările.

Mă uit urât la el.

— Ai doar două variante: mi-o tragi sau pleci. Alegerea ta.

Ce naiba tocmai mi-a ieşit pe gură?

— O să mă urăşti mâine dacă fac asta când tu eşti în această... stare, zice Hardin şi mă priveşte în ochi.

— Deja te urăsc, spun, iar el tresare la auzul vorbelor mele. Într-un fel, adaug, mai blând decât mi-aş fi dorit.

Hardin slăbeşte strânsoarea de pe şoldurile mele, permiţându-mi să mă mişc.

— Putem să vorbim înainte despre asta?

— Nu, nu strica momentul.

Gem şi mă frec de piciorul lui.

— Nu putem face asta... nu aşa.

De când are principii morale?

— Ştiu că vrei şi tu, Hardin, simt cât de mult ţi s-a întărit din cauza mea, îi şoptesc la ureche.

Nu-mi vine să cred că aceste cuvinte vulgare au ieşit de pe buzele mele de beţivă, dar gura lui Hardin este de un roz profund, iar ochii i s-au dilatat atât de tare încât aproape că au devenit negri.

— Haide, Hardin, nu vrei să mă pui capră peste birou? Sau peste pat? Sau peste chiuvetă? Atât de multe posibilităţi... şoptesc şi îl muşc uşor de lobul urechii.

— La naiba... Bine. La naiba, spune el şi-şi bagă mâinile în părul meu, apropiindu-mi gura de a lui.

Momentul în care buzele lui Hardin le ating pe ale mele, trupul îmi ia foc. Gem aproape de gura lui şi acelaşi sunet înfierbântat se aude şi dinspre el. Îl trag tare de păr şi nu sunt în stare să mă controlez pe mine sau dorinţa pe care o simt faţă de el. Ştiu că se abţine şi asta mă înnebuneşte. Îmi mut mâinile din părul lui înspre marginea tricoului negru, apucând materialul şi trăgându-i-l peste cap. În secunda în care sărutul se întrerupe, Hardin se apleacă puţin în spate.

— Tessa..., mă roagă el.

— Hardin, ripostez eu şi-mi trec vârfurile degetelor peste tatuajele lui.

Mi-a lipsit felul în care i se încordau muşchii viguroşi sub piele, felul în care tatuajele sale complicate se încolăcesc şi-i împodobesc trupul.

— Nu pot să profit de tine, zice, dar apoi începe să geamă după ce i trec limba peste buza de sus.

Las să-mi scape un hohot ironic.

— Taci odată.

Când mâna îmi coboară spre jeanşii lui, ştiu că nu-mi mai poate rezista, ceea ce mă bucură mai tare decât ar trebui. Nu m-am gândit niciodată că mă voi afla într-o situaţie în care voi deţine controlul asupra lui Hardin; e amuzant de-a dreptul cum am schimbat rolurile. Are o erecţie atât de puternică şi e atât de excitat, încât mă dau jos de pe el şi-i deschid fermoarul.

17

Hardin

Mintea mi-o ia razna și știu cât de greșit e totul, dar nu mă pot abține. O doresc, am nevoie de ea. Tânjesc după ea. Trebuie s-o am — iar ea mi-a dat un ultimatum, fie plec, fie i-o trag, așa că n-am de gând să plec dacă astea sunt opțiunile mele. Cuvintele care i-au ieșit pe gură au sunat atât de nenatural, atât de ciudat... Dar atât de sexy.

Mâinile ei mici coboară și-mi desfac fermoarul jeanșilor. Când cureaua îmi lovește gleznele, scutur din cap. Nu gândesc limpede; nu gândesc rațional. Sunt beat, total îndrăgostit de această femeie neobișnuit de dulce, acum dezlănțuită, pe care o iubesc mai mult decât pot suporta.

— Așteaptă..., îi spun din nou, fără să-mi doresc de fapt să se oprească, dar partea bună din mine vrea să opună un strop de rezistență pentru a mai ușura puțin din vina pe care o simt.

— Nu... nu aștept deloc. Am așteptat destul.

Are o voce blândă și senzuală și-mi trage în jos boxerii, după care îmi ia penisul în mână.

— Să te fut, Tessa...

Asta e ideea. Fute-o. Pe Tessa.

N-o pot opri. Nu c-aș vrea s-o opresc. Are nevoie de asta, are nevoie de mine. Și, beată sau nu, sunt suficient de egoist ca să profit de acest lucru, chiar dacă e singurul mod în care mă poate dori. Se așază în genunchi în fața mea și îmi ia penisul în gură. Când o privesc, mă privește și ea, fluturându-și genele. La naiba, arată ca un înger și ca un drac în același timp, atât de dulce și-al dracului de vulgară și își face de lucru cu limba, desenând spirale și lingându-mă. Se oprește — sexul meu e lângă fața ei — și mă întreabă cu un zâmbet pervers:

Îți place de mine așa?

Aproape că-mi dau drumul din cauza vorbelor ei. Dau din cap, incapabil să vorbesc, iar ea mă înghite din nou, mișcându-și obrajii, și suge și mai tare, luându-mi și mai mult penisul în gura ei dulce. Nu vreau să se oprească, dar trebuie s-o ating. S-o simt.

— Oprește-te, o implor și o împing ușor de umăr.

Ea face semn că nu și mă torturează mișcându-și capul în sus și în jos cu o viteză periculoasă.

— Tessa... te rog, gem, dar simt cum o apucă râsul, o vibrație profundă care mă străbate până când, din fericire, se oprește chiar înainte să-mi dau drumul la ea în gât.

Îmi zâmbește și-și șterge buzele acum umflate cu dosul palmei.

— Ai un gust prea bun.

— La naiba, de unde vine gura asta a ta spurcată? o întreb când se ridică.

— Nu știu... mereu mi-au trecut chestiile astea prin cap, doar că n-am avut coaie să le spun cu voce tare, zice ea și se mută către pat.

Aproape că mă apucă râsul când o aud spunând „coaie". Nu-i stă deloc în fire să vorbească așa, dar în seara asta ea e șefa și știe lucrul ăsta. Sunt convins că-i place situația asta, să fiu total la mila ei. Rochia ei poate să dea pe spate orice bărbat. Felul în care materialul îi subliniază fiecare rotunjime, fiecare adâncime de pe pielea ei perfectă, e cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată. Până și o scoate de pe ea, aruncându-mi-o în joacă. Îmi simt ochii pur și

simplu ieşindu-mi din cap când pun stăpânire pe trupul ei. Dantela albă a sutienului de-abia îi mai ţine sânii înăuntru, iar chiloţii asortaţi sunt ridicaţi într-o parte, descoperind pielea moale dintre şold şi pelvis. Îi place să fie sărutată acolo, chiar dacă ştiu că o încurcă liniile acelea albe, aproape transparente, de pe pielea ei. N-am idee de ce; pentru mine e perfectă, cu semne cu tot.

— E rândul tău.

Zâmbeşte şi loveşte cu călcâiele patul, înainte de a se lăsa pe spate. Am visat la asta din ziua în care m-a părăsit. Nu credeam că se va mai întâmpla, iar acum, că se întâmplă, ştiu că trebuie să acord atenţie fiecărui detaliu în parte pentru că, probabil, nu se va mai întâmpla niciodată. Cred că am făcut o pauză cam lungă, pentru că ea îşi înclină capul într-o parte şi se uită la mine cu o sprânceană ridicată.

— Trebuie să încep tot eu? mă tachinează ea.

Dumnezeule, în clipa asta e nesăţioasă. În loc de răspuns, mă duc lângă ea în pat. Mă aşez lângă picioarele ei, iar ea îşi trage nerăbdătoare chiloţii. Îi dau mâinile la o parte şi îi dau jos chiloţii în locul ei.

— Mi-ai lipsit prea mult, îi zic, dar Tessa mă apucă de păr şi îmi împinge faţa jos acolo unde îşi doreşte.

Scutur din cap, dar îi cedez, lipindu-mi buzele de ea. Ea geme şi se vânzoleşte sub atingerea limbii mele, iar eu mă ocup de locul ei cel mai sensibil. Ştiu cât îi place asta. Îmi aduc aminte de prima dată când am atins-o acolo, iar ea m-a întrebat: „Ce e acolo?" Inocenţa ei a fost şi încă este foarte excitantă pentru mine.

— O, Doamne, Hardin, geme ea.

Mi-a lipsit sunetul ăsta. În mod normal, i-aş spune cât de tare s-a umezit, cât de pregătită e pentru mine, dar nu-mi găsesc cuvintele. Sunt prea absorbit de zgomotele pe care le face şi de mâinile ei care strâng cu forţă cearşafurile datorită plăcerii pe care i-o ofer. Îmi las un deget în interiorul ei, alunecând înăuntru şi în afară, iar ea scânceşte.

— Mai mult, Hardin, te rog, mai mult, mă roagă, iar eu îi dau ce-şi doreşte.

Îmi mişc ambele degete înlăuntrul ei înainte de a le scoate şi de a mi introduce acolo limba. Observ cum picioarele i se încordează, aşa cum i se întâmplă de fiecare dată când e aproape de orgasm. Mă retrag şi-mi privesc mâna care o mângâie apăsat, din ce în ce mai repede, iar ea strigă — pur şi simplu îmi strigă numele — şi îşi dă drumul peste degetele mele. Mă uit la ea, bucurându-mă de toate detaliile, de felul în care ţine ochii închişi, de felul în care gura ei formează un cerc aproape perfect, de felul în care pieptul şi obrajii i se colorează în roz când are orgasm. O iubesc, la naiba; la dracu', cât de tare o iubesc. Nu pot decât să-mi ling degetele după ce-şi dă drumul. Are un gust atât de bun şi sper să fie un detaliu de care să-mi amintesc când mă va părăsi din nou.

Mişcările rapide ale pieptului ei mă distrag, iar ea deschide ochii brusc. Pe chip are întipărit un uriaş zâmbet pervers şi nu pot decât să zâmbesc când îşi face degetul cârlig pentru a mă chema mai aproape.

- Ai un prezervativ? mă întreabă obraznic când mă aplec peste ea.

- Da... răspund.

Zâmbetul îi este înlocuit de o încruntătură şi sper să nu se gândească prea mult la acest detaliu.

— E doar un obicei, recunosc cu sinceritate.

— Nu-mi pasă, mormăie ea şi se uită înspre jeanşii mei aruncaţi pe podea.

Se ridică şi-i ia de jos, căutându-mă în buzunare până găseşte ce i trebuie. Iau fără tragere de inimă pachetul şi mă uit fix la ea.

— Eşti sigură? o întreb pentru a douăzecea oară.

— Da. Şi dacă mă mai întrebi o dată, mă duc în cameră la *Trevor* cu prezervativul *tău*, mârâie ea.

Îmi cobor privirea către ea. În seara aceasta e crudă, dar nu mi-o pot imagina cu altcineva decât cu mine. Poate pentru că aşa ceva m-ar omorî. Inima începe să o mi-o ia razna când mi-o închipui cu prefăcutul ăla de Noah, sângele îmi fierbe şi mă enervez.

— Cum vrei tu, atunci, el va fi... începe ea să spună, dar o întrerup punându-i mâna peste gură.

— Să nu îndrăznești să termini fraza asta, mârâi și-i simt buzele formând un zâmbet sub apăsarea mâinii mele.

Știu că lucrul ăsta nu e deloc sănătos, ea înfruntându-mă așa cum o face și faptul că i-o trag când e beată, dar se pare că niciunul dintre noi nu se poate abține. N-o pot refuza când știu că mă dorește și mai e o posibilitate... o mică posibilitate să-și amintească tot ce am trăit împreună și să-mi mai dea o șansă. Îmi iau mâna de pe gura ei și desfac ambalajul prezervativului. De îndată ce mi-l pun, ea mi se urcă în poală.

— Vreau s-o facem așa mai întâi, insistă, luându-mi penisul în mână înainte de a aluneca pe el.

Las să-mi scape un geamăt de om învins și satisfăcut în timp ce ea își mișcă șoldurile deasupra mea. Se mișcă încet în cercuri, creând un ritm senzațional. Silueta ei, șoldurile ei pline și rotunde mă fascinează și mi se pare foarte sexy când mă călărește. Știu că nu voi rezista mult; m-am abținut foarte mult timp. Singura plăcere din ultima vreme mi-am oferit-o singur, gândindu-mă la ea. .

— Vorbește-mi, Hardin, vobește-mi așa cum o făceai odată, scâncește Tessa și mă ia cu mâinile de gât, trăgându-mă mai aproape de ea.

Urăsc felul în care spune „cum o făceai odată", de parcă totul s-a întâmplat acum foarte mult timp. Mă ridic ușor de pe pat ca să-i răspund la mișcări și mă apropii cu gura de urechea ei.

— Îți place când îți spun cuvinte vulgare, nu-i așa? răsuflu eu și ea geme. Răspunde-mi, îi cer, iar ea încuviințează din cap. Știu că-ți place — încerci să pari inocentă, dar eu te cunosc mai bine.

O mușc ușor de gât. Nu mă mai pot controla și o mușc brutal de piele, asigurându-mă că-i rămâne semn. Să-l vadă nenorocitul de Trevor. Să-l vadă toată lumea.

— Știi că sunt singurul care te poate face să te simți așa... știi că nimeni nu te poate face să țipi așa... nimeni nu știe cum să te atingă, îi spun și întind mâna ca s-o mângâi acolo unde trupurile noastre se întâlnesc. E foarte udă, iar degetele mele alunecă cu ușurință pe acea umezeală.

– O, Doamne... geme ea.

– Spune-o, Tessa, spune că sunt singurul.

Îi mângâi apăsat clitorisul în cercuri mici și îmi mișc șoldurile ca să pătrund în ea, în timp ce și ea se mișcă.

– Ești.

Își dă ochii peste cap. Se lasă pradă pasiunii, iar eu mă alătur ei.

– *Ce* sunt?

Trebuie s-o aud spunându-mi asta, chiar dacă mă minte. Sunt disperat după ea și lucrul ăsta mă înspăimântă. O apuc de șolduri și ne răsucim, cu mine deasupra ei — Tessa țipă când intru în ea mai tare decât oricând. Degetele mele îi intră acolo, jos. Vreau să mă simtă, să mă simtă tot — trebuie să-i placă și ei felul în care o revendic. Este a mea și sunt al ei. Pielea sa catifelată lucește de transpirație, iar ea arată absolut delicios. Sânii i se ridică ritmic odată cu mișcările mele, iar ochii i se dau peste cap.

— Tu ești singurul... Hardin... singurul, zice, iar eu o privesc cum își mușcă buza, cum își pune mâna pe chip, apoi pe al meu.

O privesc cum se dezlănțuie sub mine... și e un sentiment minunat. Felul în care se desprinde de lume când își dă drumul e absolut perfect. Cuvintele ei sunt tot ceea ce aveam nevoie ca să ajung și eu la orgasm, și simt cum își trece unghiile peste spinarea mea. Durerea e bine-venită, îmi place la nebunie pasiunea dintre noi. Mă ridic, luând cu mine și trupul ei și așezând-o la mine în poală ca să mă poată călări din nou. O înconjor cu brațele, iar capul îi cade pe umărul meu când îmi ridic șoldurile. Penisul îmi intră și-mi iese din ea într-un ritm constant și îmi dau drumul în prezervativ, strigându-i numele.

Rămân întins, cu brațele încă înfășurate în jurul ei, iar ea oftează când îi trec degetele pe frunte, dându-i la o parte părul jilav de pe față. Pieptul ei se ridică și coboară, se ridică și coboară, liniștindu-mă.

— Te iubesc, îi spun și încerc să mă uit la ea, dar ea își întoarce capul și îmi lipește brutal un deget de buze.

— Șșșș...

— Nu pot să tac... O dau jos şi-i spun încet: Trebuie să discutăm despre asta.

— Somn... mă trezesc în trei ore... Somn... bolboroseşte ea şi-şi încolăceşte mâna în jurul taliei mele.

Faptul că mă ţine în braţe e mai grozav decât că am făcut sex şi ideea de a dormi în acelaşi pat cu ea mă înfioară, a trecut prea mult timp.

— Bine, îi spun şi o sărut pe frunte.

Ea se fereşte uşor, dar ştiu că e prea obosită ca să se lupte cu mine.

— Te iubesc, îi spun din nou, dar când ea nu mai răspunde, mă consolez cu ideea că a adormit deja.

Relaţia noastră sau ce mai e şi asta s-a schimbat complet într-o singură noapte. Am devenit brusc tot ce mi-era frică să nu devin, iar ea deţine controlul suprem asupra mea. Poate să mă facă cel mai fericit om de pe pământ sau mă poate zdrobi cu un singur cuvânt.

18

Tessa

Melodia alarmei de la telefonul meu îmi invadează somnul ca un pinguin dansator. Mintea mea din vis îl percepe efectiv ca pe un pinguin dansator.

Dar fantezia plăcută nu durează mult. Mă mai trezesc încă puţin şi imediat capul începe să-mi bubuie. Când încerc să mă ridic, mă simt trasă în jos de ceva... de cineva. *O, nu.* Amintirea acelui dans cu tipul ăla ciudat îmi invadează mintea. Panicată, deschid brusc ochii... şi dau de trupul cunoscut, plin de tatuaje, al lui Hardin, tolănit peste mine. Are capul pe abdomenul meu şi un braţ încolăcit în jurul meu.

Vai, Doamne. Ce naiba?! Încerc să-l dau jos pe Hardin de pe mine fără să-l trezesc, dar el geme şi deschide încet ochii. Îi închide la loc şi se ridică de pe mine, iar picioarele noastre se descolăcesc. Sar din pat şi, când deschide ochii din nou, nu spune nimic, ci doar mă urmăreşte de parcă aş fi un animal de pradă. Imaginea lui Hardin penetrându-mă fără încetare şi imaginea mea strigându-i numele îmi copleşesc gândurile. *Ce naiba a fost în capul meu?*

Vreau să spun ceva, dar, sincer, habar n-am ce. Mă panichez și am o cădere nervoasă totală. Ca și cum mi-ar simți starea, Hardin se dă și el jos din pat, luând cu el cearșaful și înfășurându-și-l în jurul trupului gol. O, Dumnezeule. Se așază pe scaun și se uită la mine, iar eu îmi dau seama că am pe mine numai sutienul. Instinctiv, îmi strâng picioarele și mă așez înapoi pe pat.

— Spune ceva, îmi ordonă el.

— Eu... nu știu ce să spun, murmur.

Nu pot să cred ce s-a întâmplat. Nu pot să cred că Hardin e aici, în patul meu, gol.

— Îmi pare rău, zice el și-și ia capul în mâini.

Capul îmi bubuie de la alcoolul în exces pe care l-am consumat și de la faptul că m-am culcat cu Hardin azi-noapte.

— Ar trebui să-ți pară, mormăi eu.

— Tu m-ai sunat, îmi spune Hardin, trecându-și mâinile prin păr într-un gest de nervozitate.

— Nu ți-am spus să vii aici, ripostez eu.

Nu știu exact cum să gestionez situația. Nu m-am decis dacă am de gând să mă cert cu el, să-l dau afară sau să încerc să lămuresc totul ca un om în toată firea. Mă ridic și mă duc la baie, iar vocea lui mă urmărește.

— Erai beată și am crezut că ai intrat în vreun bucluc sau ceva de genul ăsta, iar Trevor se afla aici.

Dau drumul la apă și mă uit în oglindă. Pe gât am o vânătaie purpurie. Naiba să mă ia! Când îmi trec degetele peste urma dureroasă, îmi aduc aminte de limba lui Hardin lipită de pielea mea. Cred că încă sunt puțin beată, pentru că nu sunt în stare să gândesc normal. Credeam că-mi văd de viața mea — când colo, cel care mi-a zdrobit inima se află la mine în cameră, iar eu am o ditamai vânătaia pe gât ca o adolescentă dezlănțuită.

— Tessa? spune el.

Eu nu zic nimic, așteptând ca apa fierbinte să-mi spele păcatele.

— Ești... Vocea de-abia i se aude. Ești în regulă cu ce s-a întâmplat azi-noapte?

De ce se poartă atât de ciudat? Mă așteptam să mă trateze cu un rânjet încrezut și cu vreo cinci „cu plăcere" imediat după ce ar fi deschis ochii.

— Nu... nu știu. Nu, nu sunt în regulă deloc, îi spun.

— Mă urăști... și mai tare decât înainte?

Vulnerabilitatea din vocea lui îmi ajunge la inimă, dar trebuie să mă țin tare pe poziții. Lucrurile chiar au luat-o razna; de-abia începusem să depășesc momentul. *Ba nu*, râde de mine subconștientul, dar nu-l bag în seamă.

— Nu. Cam tot la fel, îi răspund.

— Ah.

Îmi clătesc părul încă o dată și mă rog ca apa de la duș să mă rehidrateze după mahmureala asta.

— N-am vrut să profit de tine, îți jur, spune el când închid dușul.

Iau un prosop de pe policioară și mi-l înfășor în jurul trupului. Hardin stă în prag, îmbrăcat numai în boxeri, și observ că și el are pieptul și gâtul pline de pete roșii. N-o să mai beau niciodată.

— Tessa, știu că probabil ești supărată, dar avem foarte multe de vorbit.

— Ba nu, nu avem. Eram beată și te-am sunat. Tu ai venit aici și am făcut sex. Ce mai e de vorbit?

Încerc să-mi păstrez calmul cât pot de mult. Nu vreau să cunoască efectul pe care-l are asupra mea. Pe care l-a avut asupra mea noaptea trecută. Apoi îi văd rănile de pe articulațiile degetelor.

— Ce-ai pățit la mâini, îl întreb? Ah, Dumnezeule, Hardin — l-ai bătut pe Trevor, nu-i așa? țip, apoi tresar din cauza durerii îngrozitoare de cap.

— Poftim? Nu, nicidecum. Își ridică mâinile pentru a se apăra.

— Atunci pe cine?

— Nu contează, spune, clătinând din cap. Avem lucruri mai importante de discutat.

— Ba nu, nu avem. Nu s-a schimbat nimic.

Deschid trusa de machiaj și-mi scot creionul anticearcăn. Încep să-mi aplic pe gât cu generozitate, în timp ce Hardin stă în spatele meu în tăcere.

— A fost o greșeală, n-ar fi trebuit să te sun, îi zic în cele din urmă, enervată că nici al treilea strat de anticearcăn nu-mi acoperă pata.

— N-a fost nicio greșeală, ți-a fost dor de mine, e limpede. De-asta ai sunat.

— Poftim? Nu, te-am sunat pentru că... a fost un accident. N-am vrut să te sun.

— Minți.

Mă cunoaște mult prea bine.

— Știi ceva? Nu contează de ce te-am sunat, mă răstesc eu. Nu trebuia să vii aici. Iau creionul dermatograf și încep să aplic un strat gros.

— Ba da, trebuia. Erai beată și Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întâmpla.

— Zău? Ce anume? Aș fi putut să mă culc cu cineva cu care n-ar fi trebuit?

Obrajii i se înroșesc. Știu că sunt a naibii, dar nici el nu trebuia să se culce cu mine dacă m-a văzut atât de beată. Îmi trec peria prin părul ud.

— Nu prea mi-ai dat de ales, dacă-ți aduci bine aminte, spune el, la fel de tăios.

Îmi aduc aminte, îmi aduc aminte că m-am urcat la el în poală și m-am frecat de el. Îmi aduc aminte că i-am cerut să facă sex cu mine sau să plece. Îmi aduc aminte că mi-a zis nu și că m-a rugat să mă opresc. Sunt umilită și îngrozită de comportamentul meu, dar, cel mai rău dintre toate, îmi aduc aminte de prima oară când l-am sărutat, iar el a pretins că eu m-am dat la el. Clocotesc de furie și arunc peria pe blat, unde cade cu zgomot.

— Să nu îndrăznești să dai toată vina pe mine, puteai să mă refuzi! urlu eu.

— Te-am refuzat! În mod repetat! țipă și el.

— N-aveam nici cea mai vagă idee ce se întâmplă, iar tu știi asta! Nu spun adevărul. Știam foarte bine ce vreau; doar că n-am chef să recunosc. Dar el începe să repete cuvintele mele vulgare de azi noapte...

— „Ce gust bun ai!", „Vorbește-mi așa cum o făceai odată!", „Ești singurul, Hardin!" — și mă scoate din minți.

— Ieși afară! Ieși afară imediat! strig și mă duc să-mi iau telefonul ca să văd cât e ceasul.

— Azi-noapte nu-mi spuneai deloc să ies, zice Hardin cu cruzime.

Mă întorc cu fața spre el.

— Mă simțeam perfect înainte să vii tu aici. Eram aici cu Trevor, îi zic, pentru că știu cât de tare se va enerva. Dar el mă surprinde izbucnind în râs.

— Ah, *te rog*, amândoi știm că Trevor nu-ți este suficient. Mă doreai pe mine, doar pe mine. Și încă o faci, mă ironizează el.

— Eram beată, Hardin! De ce te-aș dori pe tine când îl pot avea pe el?

Regret instantaneu că am spus așa ceva. În ochii lui Hardin scânteiază suferința sau gelozia, iar eu fac un pas către el.

— Nu, îmi spune, oprindu-mă. Știi ceva? E în regulă. Poate să te aibă! Nici măcar nu știu de ce am venit până aici. Trebuia să știu că te vei purta așa!

Încerc să-mi controlez vocea ca să ne nu reclame cineva, dar nu sunt sigură că voi reuși.

— Glumești cumva? Vii aici, profiți de mine și mai ai și tupeul să mă insulți?

— Am profitat de tine? Tu ai profitat de mine, Tessa! Știi că nu te pot refuza — și ai tot insistat la infinit!

Știu că are dreptate, dar acum sunt supărată și rușinată de purtarea mea agresivă de azi-noapte.

— Nu contează care de care a profitat — tot ce contează e că acum pleci și nu te mai întorci niciodată, zic eu ca o concluzie, apoi pornesc uscătorul de păr ca să-i parez riposta.

În câteva secunde însă, Hardin trage de fir și-l scoate, aproape cu priză cu tot, din perete.

— Ce naiba e în neregulă cu tine? țip la el și bag uscătorul de păr la loc în priză. Puteai să-l strici!

Hardin e atât de enervant — *ce naiba am avut în cap când l-am sunat?*

— Nu plec nicăieri până nu discutăm despre tot! se răstește el.

Ignor durerea care mi-a răsărit în piept și-i spun:

— Ți-am spus deja, nu avem despre ce să discutăm. M-ai rănit și nu te pot ierta. Sfârșit.

Oricât de mult încerc să mă împotrivesc, în străfundul sufletului mă bucur mult că e aici, cu mine. Chiar dacă ne certăm și urlăm unul la altul, mi-a fost tare dor de el.

— Nici măcar n-ai încercat să mă ierți, zice, cu o voce mult mai domoală.

— Ba da, am încercat. Am încercat să trec peste asta, dar nu pot. Nu pot să am încredere că asta nu e tot o parte din jocul tău. N-am încredere în tine că n-o să mă faci să sufăr din nou. Bag în priză ondulatorul de păr și oftez.

— Trebuie să mă pregătesc.

Când repornesc uscătorul de păr, Hardin dispare din baie și sper să plece de tot. Partea aceea din mine care speră să-l găsească stând pe pat când voi ieși e o idioată. Nu e partea mea rațională. E fata aceea naivă și prostuță care s-a îndrăgostit de un băiat complet nepotrivit pentru ea. Hardin și cu mine n-o vom scoate niciodată la capăt, știu asta. Mi-ar fi plăcut să-l știe și ea.

Îmi ondulez și-mi aranjez părul, mascând urma pe care mi-a lăsat-o Hardin pe gât. Când ies din baie ca să-mi iau hainele, Hardin stă pe pat, iar fetița aceea proastă din mine se bucură un pic. Îmi iau sutienul roșu-deschis și chiloții asortați din geantă și

mă îmbrac cu ele fără să-mi dau prosopul la o parte. Când înlătur prosopul, Hardin oftează, după care încearcă să-și ascundă reacția tușind.

Îmi pun o rochie pe mine și simt cum mă trage spre el un fir invizibil, dar mă opun și scot din debara rochia albă. Mă simt ciudat de confortabil în preajma lui acum, în ciuda situației existente. De ce trebuie să fie totul atât de derutant și de intens? De ce trebuie să fie atât de complicat? Și, mai ales, de ce nu pot uita de el și de ce nu-mi pot vedea de viața mea?

— Ar trebui să pleci, îi zic repede.

— Vrei să te ajut? mă întreabă când mă vede căznindu-mă să-mi trag fermoarul rochiei.

— Nu... Mă descurc. Am reușit.

— Lasă.

Se ridică și vine către mine. Suntem mereu amândoi la limita dintre iubire și ură, dintre furie și liniște. E ciudat și cu siguranță toxic pentru mine. Îmi ridic părul, iar el trage fermoarul rochiei, petrecând acolo mai mult timp decât ar trebui. Simt cum pulsul mi se accelerează și mă cert pentru că l-am lăsat să mă ajute.

— Cum de m-ai găsit? îl întreb dintr-odată.

Ridică din umeri de parcă n-ar fi venit după mine din cealaltă parte a statului.

— L-am sunat pe Vance, vezi bine.

— El ți-a dat numărul camerei mele?

Nu sunt deloc încântată de idee.

— Nu, mi l-au spus la recepție. Îmi zâmbește cu subînțeles. Pot fi foarte convingător.

Faptul că angajații unui hotel fac așa ceva nu mă face să mă simt mai bine.

— Nu putem continua așa... știi tu, tu cu glumele tale și purtându-te atât de prietenos, spun și îmi pun pantofii negri cu tocuri. El își culege pantalonii și începe să-i îmbrace.

— De ce nu putem?

— Pentru că nu e bine nici pentru unul, nici pentru celălalt să stăm împreună.

Zâmbește, iar gropițele răutăcioase îi apar din nou în obraji.

— Știi bine că nu e adevărat, spune el cu dezinvoltură și-și pune tricoul.

— Ba e.

— Ba nu.

— Vrei, te rog, să pleci? îl implor.

— Nu vorbești serios, sunt convins. Știai exact ce faci când m-ai lăsat să rămân aici.

— Ba nu, nu știam, mă văicăresc eu. Eram beată. Nu mai știu ce-am făcut toată noaptea, doar că l-am sărutat pe tipul ăla și că te-am lăsat pe tine să intri în cameră.

Nu-mi vine să cred că am zis așa ceva cu voce tare. Dar, după felul în care ochii lui Hardin îi ies din orbite și după felul în care și-a încleștat maxilarul, e clar că am făcut-o. Durerea de cap e cumplită și îmi vine să-mi trag o palmă.

— C-c-ce? Ce ai... ce-ai spus? mârâie el.

— Nimic... Eu...

— Ai *sărutat* pe cineva? Pe cine? întreabă și respiră atât de agitat de zici că a alergat un maraton.

— Pe cineva de la club, recunosc.

— Vorbești serios? gâfâie el.

Iar când încuviințez din cap, explodează. Ce — *ce mama dracului*, Tessa? Săruți un tip într-un nenorocit de club, după care faci sex cu mine? Cine *ești*?

Își trece palmele peste față. Dacă îl cunosc pe cât de bine cred, se pregătește să spargă ceva.

— Pur și simplu s-a întâmplat, iar noi doi nici măcar nu mai suntem împreună.

Încerc să mă apăr, dar cred că am făcut mai rău.

— Nu-mi vine să cred. Tessa mea n-ar săruta niciun necunoscut în cluburi! latră el la mine.

— Tessa „ta" nu există, îi spun.

Hardin scutură din cap. În cele din urmă mă privește direct în ochi și-mi spune:

— Știi ceva? Ai *dreptate*. Și știi ce făceam eu când tu îl sărutai pe ăla? I-o trăgeam lui Molly.

19

Tessa

I-o trăgeam lui Molly. I-o trăgeam lui Molly. I-o trăgeam lui Molly. I-o trăgeam lui Molly. I-o trăgeam lui Molly. I-o trăgeam lui Molly. I-o trăgeam lui Molly. I-o trăgeam lui Molly. I-o trăgeam lui Molly. I-o trăgeam lui Molly.

Cuvintele lui Hardin îmi tot răsună în cap mult după ce el trânteşte uşa şi pleacă definitiv din viaţa mea. Încerc să mă liniştesc înainte de a coborî ca să mă întâlnesc cu lumea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Hardin se joacă în continuare cu mine, ar fi trebuit să ştiu că încă îşi mai face de cap cu târfa aia. La naiba, probabil că s-a culcat cu ea tot timpul în care se „vedea" cu mine. Cum am putut fi atât de proastă? Aproape că l-am crezut azi-noapte când mi-a zis că mă iubeşte — aşa mă gândeam şi eu, altfel de ce ar fi condus tot drumul ăsta până la Seattle? Dar răspunsul e unul singur: pentru că e Hardin şi pentru că face lucruri de genul ăsta ca să-şi bată joc de mine. Aşa a făcut mereu şi aşa va face mereu. Nu-mi vine să cred cât de vinovată mă simt că m-am dat de gol cu faza cu băiatul ăla şi că practic l-am învinovăţit pe Hardin pentru azi-noapte, deşi ştiu că am vrut să se

întâmple la fel de mult ca el. Doar că nu vreau să recunosc aşa ceva faţă de el, şi nici faţă de mine, dacă e să fiu cinstită.

Gândul la el şi la Molly împreună îmi întoarce stomacul pe dos. Dacă nu mănânc ceva, în curând o să vomit. Nu doar din cauza mahmurelii, ci şi din cauza mărturisirii lui Hardin. Dintre toţi oamenii, tocmai Molly... O dispreţuiesc. Mi-o pot imagina, cu rânjetul ei idiot, ştiind că gândul că s-a culcat din nou cu Hardin mă va tortura.

Aceste gânduri îmi dau târcoale ca nişte vulturi până când, în cele din urmă, reuşesc să evit o cădere nervoasă totală, îmi şterg colţurile ochilor cu un şerveţel şi îmi iau geanta. În lift sunt pe punctul să clachez din nou, dar până ajung la parter îmi recapăt controlul.

— Tessa! mă strigă Trevor din cealaltă parte a holului. Bună dimineaţa, spune şi îmi oferă o ceaşcă de cafea.

— Mulţumesc. Trevor, îmi cer scuze pentru comportamentul lui Hardin de azi-noapte..., încep eu.

— E în ordine, serios. E un pic cam... expansiv...?

Aproape că izbucnesc în râs, dar numai gândul că aş putea face asta îmi provoacă din nou greaţă.

— Ăă, da... *expansiv*, mormăi şi iau o gură de cafea.

Trevor se uită la telefon, după care îl bagă înapoi în buzunar.

— Kimberly şi Christian vor fi jos în câteva minute. Zâmbeşte. Deci... Hardin este încă aici?

— Nu. Şi nici nu se mai întoarce. Încerc să spun asta ca şi cum nu mi-ar păsa. Ai dormit bine? întreb, cu intenţia de a schimba subiectul.

— Da, dar mi-am făcut griji pentru tine.

Privirea lui Trevor se opreşte pe gâtul meu; îmi aranjez părul astfel încât să acopăr locul unde ar putea fi vânătaia.

— Griji? De ce?

— Pot să te întreb ceva? Nu vreau să te superi... Are un ton precaut şi mă îngrijorează întru câtva.

— Da... spune.

— Hardin a... ştii tu... nu te-a rănit niciodată, nu-i aşa? mă întreabă şi se uită în pământ.

— Poftim? Ne certăm o grămadă, așa că da, mă rănește mai tot timpul, îi răspund și mai iau o înghițitură din cafeaua delicioasă.

Trevor ridică privirea înspre mine, rușinat.

— Mă referam *fizic*, murmură el.

Îmi întorc capul într-o parte ca să-l privesc. M-a întrebat cumva dacă Hardin mă lovește? Mă crispez la acest gând.

— Nu! Sigur că nu. N-ar face niciodată așa ceva.

Îmi dau seama din privirea lui Trevor că n-a intenționat să mă jignească.

— Îmi pare rău... doar că pare atât de violent și de furios.

— Hardin e furios și uneori violent, dar nu mi-ar face niciodată rău la modul ăsta.

Simt un val ciudat de mânie față de Trevor că l-a acuzat pe Hardin de așa ceva. Nu-l cunoaște pe Hardin... dar se pare că nici eu. Păstrăm tăcerea câteva minute și meditez la asta până când văd părul blond al lui Kimberly care se îndreaptă spre noi.

— Îmi pare sincer rău. Cred doar că meriți să fii tratată mult mai bine, spune încet Trevor înainte să ni se alăture și ceilalți.

— Mă simt de tot rahatul. De tot rahatul, mârâie Kimberly.

— Și eu la fel — mă doare capul de mor, aprob eu în timp ce mergem pe un coridor lung către centrul de conferințe.

— Arăți atât de bine, totuși. Eu arăt de parcă de-abia m-aș fi târât jos din pat, zice ea.

— Ba nu, spune Christian și o sărută pe frunte.

— Mulțumesc, iubitule, dar părerea ta este subiectivă, zice ea și-și masează tâmplele.

Trevor zâmbește și spune:

— Se pare că diseară nu mai ieșim nicăieri.

Toată lumea se grăbește să-l aprobe. Când ajungem la conferință, mă duc direct la barul unde se servește micul dejun și-mi iau un castron cu cereale. Mănânc mult mai repede decât ar trebui și nu pot scăpa de vorbele lui Hardin. Mi-aș dori să-l mai fi sărutat o dată... *Ba nu.* Cred că încă sunt beată.

Seminariile trec repede și, deși Kimberly geme la auzul vocii vorbitorului principal, care este mult prea zgomotoasă, până la masa de prânz durerea mea de cap a dispărut complet.

Prânz. Hardin a ajuns deja acasă, probabil e cu Molly. Probabil că s-a dus direct la ea acasă, doar ca să-mi facă în ciudă. Oare au dormit împreună în camera noastră? Adică, în *fosta* noastră cameră? În patul care trebuia să fie al nostru? Îmi amintesc felul în care m-a atins și mi-a șoptit numele azi-noapte, iar trupul meu este înlocuit de al ei. Tot ce văd în fața ochilor sunt Hardin și Molly. Molly și Hardin.

— Ai auzit ce-am spus? mă întreabă Trevor și se așază lângă mine.

— Iartă-mă, nu eram atentă, îi răspund eu, cu un zâmbet ușor vinovat.

— Mă întrebam dacă nu vrei să luăm cina împreună diseară din moment ce nu mai ieșim.

Mă uit în ochii lui albaștri scânteietori și, pentru că nu-i răspund imediat, începe să se bâlbâie:

— D-dacă nu vrei, nu e nicio supărare...

— De fapt, mi-ar plăcea, îi zic.

— Pe bune? răsuflă el.

Probabil credea că-l voi refuza, mai ales după cum s-a purtat cu el Hardin. În următoarele patru ore de discuții, mă încălzește gândul că Trevor încă mai vrea să mă scoată în oraș chiar și după ce a fost amenințat de fostul meu cel sărit de pe fix.

— Slavă Cerului că s-a terminat. Trebuie să dorm, oftează Kimberly când urcăm în lift.

— Se pare că nu mai ești atât de tânără ca pe vremuri, o necăjește Christian, iar ea își dă ochii peste cap și se sprijină pe umărul lui.

— Tessa, mâine-dimineață mergem la cumpărături cât timp ăștia doi sunt în ședințe, spune Kimberly și închide ochii.

Mi se pare grozav. La fel mi se pare și o cină liniștită în Seattle cu Trevor — de fapt, mi se pare uimitor, după noaptea nebună cu

Hardin. Mă simt cam nelalocul meu dacă mă gândesc la comportamentul din acest weekend până acum — am sărutat un necunoscut, practic l-am obligat pe Hardin să facă sex cu mine, iar acum ies la cină cu un al treilea tip. Dar ultima este cea mai inofensivă dintre toate și măcar știu că nu se va întâmpla nimic, fizic vorbind. *În cazul tău, nu, desigur, dar în cazul lui Hardin și al lui Molly...*, se bagă în seamă subconștientul.

Doamne, cât mă enervează. Când ajungem la ușa mea, Trevor se oprește și spune:

— Vin să te iau la șase și jumătate, e în ordine?

Îi răspund cu un zâmbet, fac un semn din cap că sunt de acord și intru în cameră la locul crimei. Voiam să încerc să dorm puțin înainte să ies cu Trevor, dar sfârșesc prin a mai face un duș. Mă simt murdară după evenimentele de azi-noapte și simt nevoia să-mi îndepărtez din nou mirosul lui Hardin de pe corpul meu. În urmă cu fix două săptămâni îmi imaginam că totul va fi total diferit acum — Hardin și cu mine ne pregăteam s-o vizităm pe mama lui la Londra de Crăciun. Iar acum, eu nici măcar nu mai am unde locui, ceea ce îmi amintește de faptul că trebuie s-o sun pe mama. M-a sunat de mai multe ori aseară. După ce ies din duș, încep să mă machiez la loc și o sun.

— Bună, Theresa, face ea pe un ton înțepat.

— Hei, scuze că nu te-am sunat aseară. Sunt la Seattle la o conferință de publishing și am vorbit cu tot felul de clienți la cină.

— Ah, da, așa e. E și el acolo? întreabă și sunt un pic uimită să aud așa ceva.

— Nu... De ce întrebi? zic eu cât de dezinvolt pot.

— Pentru că a sunat aseară aici — încerca să afle unde ești. Nu-mi place că i-ai dat acest număr de telefon — știi ce părere am despre el, Theresa.

— Nu i-am dat niciun număr...

— Credeam că ați încheiat socotelile dintre voi, mă întrerupe ea.

— Am încheiat. Eu, cel puțin. Probabil îi trebuia ceva în legătură cu apartamentul sau ceva de genul ăsta, mint eu.

Cred că a fost disperat să dea de mine dacă a ajuns să sune acasă la mama. Acest gând mă rănește și mă bucură în același timp.

Că veni vorba, nu putem găsi nicio cameră la cămin până când nu se termină vacanța de Crăciun, dar dacă tot ai liberă săptămâna și de la serviciu, și de la școală, poți veni aici.

Ah... bine, sunt eu de acord.

N am niciun chef să-mi petrec vacanța cu mama, dar ce altă variantă am?

Ne vedem luni. Și, Tessa, dacă știi ce e bine pentru tine, stai departe de băiatul ăla, zice și închide.

Să petrec o săptămână acasă la mama va fi un iad; nu știu cum am trăit acolo timp de optsprezece ani. Sincer, nu mi-am dat seama cât de rea e până n-am dat cu nasul de libertate. De vreme ce Hardin pleacă din țară marți, poate o să stau mai stau la motel încă două nopți și apoi în apartament, cât e el plecat. Oricât de tare mi-aș dori să nu mai merg acolo niciodată, încă am numele trecut pe contractul de închiriere și el n-o să afle niciodată de chestia asta.

Uitându-mă prin telefon, observ că n-am nici mesaje, nici alte apeluri ratate de la el, deși știam că așa va fi. Nu pot să cred că s-a culcat cu Molly și mi-a aruncat-o așa în față. Partea cea mai rea e că, dacă nu m-aș fi scăpat eu că m-am sărutat cu altcineva, nu mi-ar fi spus niciodată. La fel ca și cu pariul cu care ne-am început „relația". Iar asta înseamnă că pur și simplu nu pot avea încredere în el.

Termin pregătirile, hotărându-mă să mă îmbrac cu o rochie simplă neagră. Zilele în care purtam fuste plisate de lână par atât de departe. Îmi mai aplic un strat de anticearcăn pe gât și îl aștept pe Trevor să apară. Și, după cum bănuiam, bate la ușă la șase și jumătate fix.

20

Hardin

Mă holbez la casa masivă a tatălui meu, incapabil să mă hotărăsc dacă să intru sau nu.

Karen a decorat exteriorul cu prea multe luminițe, pomișori de Crăciun și ceea ce pare a fi un ren care dansează. Moș Crăciunul gonflabil din curte se unduiește în bătaia vântului de parcă-și bate joc de mine când mă dau jos din mașină. Bucățelele din biletele de avion rupte zboară de pe scaun înainte să închid portiera.

Trebuie să sun să mă asigur că primesc banii înapoi pentru biletele nefolosite, altfel tocmai am aruncat pe fereastră două miare. Probabil că ar trebui să plec de unul singur ca să scap de starea asta nenorocită pentru o vreme, dar din nu știu ce motiv, a merge acasă la Londra nu mai pare atât de interesant fără ca Tessa să mă însoțească. Mă bucur că mama a fost de acord să vină aici. De fapt, pare de-a dreptul entuziasmată să vină în America. Sun la ușa tatei și încerc să-mi găsesc naibii o scuză pentru venirea mea aici. Dar înainte să mă gândesc la ceva, apare Landon.

— Hei, zic când deschide ușa larg ca să intru.

Hei? face el.

Îmi bag mâinile în buzunare, neștiind ce să zic sau ce să fac.

Tessa nu e aici, spune el și se duce în living, nepăsător că mi-am făcut apariția.

Da... știu. E la Seattle, zic, urmându-l îndeaproape.

Deci...

Eu... ăă... păi, am venit să vorbesc cu tine... sau cu tata, cu Ken adică. Sau cu mama ta, bat eu câmpii.

Să vorbim? Despre ce anume?

La semnul de carte din volumul pe care îl ține în mână și începe să citească. Îmi doresc să-i smulg cartea din mâini și să i-o arunc în foc, dar asta nu m-ar duce nicăieri.

Despre Tessa, zic eu încet.

Trag cu degetele de inelul din buză ca și cum m-aș aștepta ca Landon să izbucnească în râs. Mă privește și își închide cartea.

Lasă-mă să pricep... Tessa nu vrea să aibă de-a face cu tine, iar tu ești aici ca să discuți cu mine? Sau cu tatăl tău, sau chiar cu mama?

Da... așa cred...

Doamne, cât e de enervant. Situația e destul de jenantă și așa.

Bine... și ce anume crezi că aș putea face pentru tine? Eu, unul, nu cred că Tessa ar mai trebui să vorbească vreodată cu tine și sincer mă gândeam că până acum ai depășit momentul.

Încetează să te porți ca un tâmpit. Știu că am dat-o în bară — dar o iubesc, Landon. Și știu că și ea mă iubește. Doar că acum e rănită.

Landon inspiră adânc și își freacă bărbia cu degetele.

— Nu știu, Hardin. Ceea ce ai făcut tu e cam de neiertat. Ai umilit-o și ea avea încredere în tine.

— Știu... știu. La dracu', tu crezi că eu nu știu asta?

— Păi, spune el oftând, acum că te văd aici, cerând ajutor, aș spune că te-ai prins și tu cam cât de gravă e situația.

— Deci ce crezi c-ar trebui să fac? Nu ca prieten de-al ei, ci ca... știi tu, fiu vitreg al tatălui meu?

— Adică frate vitreg? Fratele tău vitreg.

Zâmbește. Îmi dau ochii peste cap, iar el izbucnește în râs.

— Păi, a mai vorbit cu tine? mă întreabă el.

— Mda... am fost la Seattle azi-noapte și m-a lăsat să stau la ea, îi zic.

— *Ce-a făcut?*

Pare categoric surprins.

— Da, era beată. Adică *foarte* beată și practic m-a *obligat* să i-o trag.

Observ expresia acră de pe chipul lui la auzul cuvintelor mele.

— Scuze... m-a obligat să mă culc cu ea. Adică nu chiar *m-a obligat*, că îmi doream oricum, adică n-aș fi putut refuza... e pur și simplu...

De ce îi spun lui toate lucrurile astea? Își flutură mâinile prin aer.

— Bine! Bine! Am înțeles, Dumnezeule!

— În fine, apoi în dimineața asta i-am zis niște chestii pe care nu trebuia să i le spun pentru că ea mi-a spus că s-a sărutat cu altcineva.

— Tessa s-a sărutat cu cineva? mă întreabă, cu o neîncredere totală în voce.

— Da... cu un tip la un nenorocit de club de noapte.

Oftez. Nu vreau să mă gândesc din nou la asta.

— Oau. Chiar că e ofticată pe tine, zice el.

— Da. Știu.

— Și tu ce i-ai spus azi de dimineață?

— I-am zis că mi-am tras-o ieri cu Molly, recunosc eu.

— Și ai făcut-o? Știi tu... ai făcut sex cu Molly?

— Doamne, Dumnezeule, nu! scutur eu din cap.

Ce naiba se întâmplă aici de am ajuns să port discuții complicate cu Landon, dintre toți oamenii de pe pământ?

— Atunci de ce i-ai spus că ai făcut?

— Pentru că m-a înfuriat. Ridic din umeri. S-a sărutat cu altcineva.

— OK... deci tu i-ai spus că te-ai culcat cu Molly, pe care știi că Tess o disprețuiește, doar ca s-o faci să sufere?

Da...

Bună idee.

Își dă ochii peste cap. Gesticulez cu putere ca să-i anihilez replica sarcastică.

Crezi că mă iubește? întreb, pentru că trebuie să știu.

Landon își ridică brusc capul cu un aer serios.

Nu știu...

Habar n-are să mintă foarte prost.

Spune-mi. Tu o cunoști mai bine decât oricine, în afară de mine.

Te iubește. Dar pentru că ai trădat-o în felul acela, e convinsă că tu n-ai iubit-o niciodată, îmi explică Landon.

Inima mi se frânge încă o dată. Și nu-mi vine să cred că-i cer ajutorul, dar chiar am nevoie de el.

Ce pot să fac? Vrei să mă ajuți?

Nu știu...

Se uită la mine cu suspiciune, dar cred că vede și el cât sunt de disperat.

— Presupun că pot încerca să vorbesc cu ea. Mâine e ziua ei — știu asta, nu?

— Da, sigur că știu. Ai vreun plan cu ea? îl întreb.

Sper să nu aibă.

— Nu, a spus că se duce să stea acasă la mama ei.

— Acasă la mama ei? De ce? Când ai vorbit cu ea?

— Mi-a dat un mesaj acum vreo două ore. În plus, ce-ar putea să facă? Să stea la un motel de ziua ei?

Aleg să nu bag în seamă ultima întrebare. Dacă mi-aș fi păstrat calmul azi de dimineață, poate m-ar mai fi lăsat să stau o noapte cu ea. În loc de asta, ea e tot la Seattle cu nenorocitul de Trevor. Aud pași urcând scările, apoi, un moment mai târziu, silueta tatălui meu apare în cadrul ușii.

— Mi s-a părut că ți-am auzit vocea...

— Da... Am venit să vorbesc ceva cu Landon, mint eu.

Adică, e adevărat pe jumătate; aveam de gând să vorbesc cu persoana pe care o vedeam prima. Sunt jalnic. Pare surprins.

— Serios?

— Da. Ăă, să știi că mama ajunge marți de dimineață, îi spun. Pentru Crăciun.

— E minunat să aud asta. Știu că-i e dor de tine, îmi zice.

Primul impuls este să-i servesc o replică de-a mea, despre faptul că e un părinte de tot rahatul, dar pur și simplu nu am chef.

— Bine, vă las să vorbiți ca băieții, spune el și pleacă înapoi pe scări. A. Hardin? face tata când e pe la jumătatea drumului.

— Da?

— Mă bucur că ești aici.

— Bine, zic.

Nu știu ce să mai spun.

Tata îmi zâmbește scurt și își continuă drumul în sus pe scări. Toată ziua asta a fost un dezastru. Mă doare capul.

— Bine... cred că acum o să plec... îi zic lui Landon, iar el dă din cap.

— O să fac tot ce pot, promite el când ies pe ușă.

— Mulțumesc. Și, cum stăm amândoi așa ciudat în cadrul ușii, mormăi: Știi că n-am de gând să te îmbrățișez sau ceva de genul ăsta, da?

Când ies din casă, îl aud râzând și închizând ușa.

21

Tessa

Ai planuri mari de Crăciun? mă întreabă Trevor.

Ridic un deget, indicându-i să aștepte un moment cât să savurez îmbucătura aceasta de ravioli. Mâncarea de aici e excelentă, iar eu nu sunt vreo gurmandă, dar îmi imaginez că acesta trebuie să fie un restaurant de cinci stele.

- Nu chiar. Mă duc acasă la mama pentru o săptămână. Tu?

- O să fac niște muncă de voluntariat la un adăpost. Nu prea-mi place să mă întorc în Ohio. Am acolo niște verișori și câteva mătuși, dar, de când a murit mama, nu prea are sens să mă duc acolo, îmi explică el.

- Ah, Trevor, îmi pare rău pentru mama ta. Dar e foarte frumos din partea ta să te oferi voluntar.

Îi zâmbesc în semn de simpatie și iau ultima îmbucătură de ravioli. Are gustul la fel de bun ca prima, dar această descoperire despre Trevor mă face să mă bucur mai puțin de mâncare și mai mult de faptul că am luat cina cu el. Oare e ciudat? Mai vorbim un timp și la desert luăm câte-o felie de tort de ciocolată — e excelent, fără făină,

cu topping de caramel. Apoi, când ospătarul aduce nota, Trevor își scoate portofelul.

— Nu ești una dintre femeile acelea care cer să plătească nemțește, nu-i așa? mă necăjește el.

— Ha, râd eu. Poate dacă am fi la McDonald's.

Trevor se hlizește, dar nu spune nimic. Hardin ar fi făcut vreo remarcă stupidă și sarcastică despre comentariul meu care a dat feminismul cu cincizeci de ani înapoi.

Văzând că s-a pornit din nou burnița, Trevor îmi spune să aștept înăuntru cât cheamă el un taxi, ceea ce e foarte drăguț din partea lui. Câteva momente mai târziu, îmi face semn de partea cealaltă a geamului mașinii, iar eu mă grăbesc să intru în taxiul călduros.

— Deci ce te-a făcut să vrei să lucrezi într-o editură? mă întreabă el în drum spre hotel.

— Păi, îmi place la nebunie să citesc — doar cu asta mă ocup. E singurul lucru care mă interesează, deci era o alegere profesională naturală pentru mine. Mi-ar plăcea să devin scriitoare cândva în viitor, dar deocamdată îmi place mult ce fac la Vance, îi explic eu.

El zâmbește.

— Așa mi se întâmplă și mie cu contabilitatea. Nici pe mine nu mă interesează altceva, știam de mic că voi face ceva legat de numere.

Eu urăsc matematica, dar îi zâmbesc, iar Trevor continuă să vorbească despre asta.

— Dar ție nu-ți place să citești? îl întreb când termină de vorbit și ajungem la hotel.

— Ba da, într-un fel. Mai mult nonficțiune.

— Ah... de ce? nu mă pot abține să-l întreb.

Ridică din umeri.

— Nu prea-mi place ficțiunea.

Sare din taxi și-mi întinde mâna.

— Cum să nu-ți placă? întreb eu și îl iau de mână ca să ies. Cel mai bun lucru la lectură este că poți evada din propria ta viață, că poți trăi sute sau chiar mii de vieți diferite. Nonficțiunea nu are această putere — nu te schimbă în felul în care o fac operele de ficțiune.

— Să te schimbe?

Ridică din sprânceană.

— Da, să te schimbe. Dacă nu ești mișcat în vreun fel, câtuși de puțin, înseamnă că nu citești cartea potrivită.

Străbatem holul și privesc operele de artă de pe pereți, care sunt minunate.

— Mi-ar plăcea să cred că fiecare roman pe care l-am citit a devenit parte din mine și că m-a creat, într-un sens.

— Ești foarte pasionată! spune Trevor și râde.

— Da... cred că sunt, îi zic.

Hardin ar fi de acord cu mine, am continua această discuție timp de ore, poate chiar de zile întregi.

Urcăm cu liftul în tăcere și după ce coborâm, Trevor merge pe hol cu o jumătate de pas în urma mea. Sunt epuizată și gata să mă duc la culcare, deși e doar ora nouă. Trevor zâmbește când ajungem la ușa camerei mele.

— M-am distrat de minune cu tine în seara aceasta. Mulțumesc că ai luat masa cu mine.

— Mulțumesc pentru invitație. Îi surâd și eu.

— Îmi place foarte mult să-mi petrec timpul cu tine; avem multe în comun. Mi-ar plăcea să ne mai întâlnim. Așteaptă răspunsul meu, apoi mă lămurește: În afara locului de muncă.

— Da, și mie mi-ar plăcea, îi zic.

Face un pas către mine, iar eu încremenesc. Ridică mâna, mi-o așază pe șold și se apleacă spre mine.

— Ăă... nu cred că e momentul potrivit, scâncesc eu.

Obrajii îi iau foc de rușine, iar eu mă simt îngrozitor de vinovată pentru că i-am respins avansul.

— Ah, înțeleg. Îmi cer scuze. N-nu trebuia..., se bâlbâie el.

— Nu, e în ordine. Doar că nu sunt eu pregătită pentru asta... îi explic, iar el zâmbește.

— Înțeleg. Te las să pleci acum. Noapte bună, Tessa, spune și se îndepărtează.

De îndată ce intru în cameră, încep să respir cu putere; nici nu mi-am dat seama că îmi țineam respirația. Mă descalț, nehotărâtă dacă să mă dezbrac sau să mă întind îmbrăcată în pat. Sunt obosită, foarte obosită. Mă tolănesc, încercând să iau o hotărâre și într-un minut adorm.

Ziua următoare, pe care o petrec alături de Kimberly, zboară pe nesimțite, și mai mult bârfim decât facem cumpărături.

— Cum a fost aseară? mă întreabă ea.

Femeia care îmi face unghiile își ridică băgăcioasă capul, iar eu îi zâmbesc.

— A fost frumos, Hardin și cu mine am mers să luăm cina, îi răspund, iar Kimberly oftează.

— Hardin?

— Trevor. Voiam să spun Trevor.

Mi-aș trage una în cap dacă nu m-aș afla la manichiură.

— Hmm... mă tachinează Kimberly, iar eu îmi dau ochii peste cap.

După manichiură găsim un magazin universal. Ne uităm la o grămadă de pantofi și sunt multe lucruri care-mi plac, dar nimic pe care aș da banii. Kimberly cumpără mai multe bluze cu un entuziasm care îmi spune că-i place *mult de tot* să meargă la cumpărături. Când trecem prin raionul pentru bărbați, scoate o cămașă bleumarin elegantă de pe raft și spune:

— Cred că o să-i cumpăr și lui Christian o cămașă. E amuzant pentru că nu-i place să cheltuiesc banii pe el.

— Nu are... o mulțime de bani? întreb eu, sperând să nu par prea curioasă.

— A, ba da. O tonă. Dar mie îmi place să-mi achit consumația când ieșim. Nu sunt cu el pentru banii lui, spune ea cu mândrie.

Mă bucur mult că am cunoscut-o pe Kimberly. În afară de Landon, este singura mea prietenă acum. Iar eu n-am prea avut

niciodată multe prietene, deci situația asta e oarecum nouă pentru mine.

În ciuda acestui fapt, mă bucur când sună Christian și trimite mașina să ne ia. M-am distrat minunat aici, în Seattle, dar vremea e mizerabilă. Dorm tot drumul către casă, iar ei mă lasă la motel. Spre surprinderea mea, mașina e acolo, parcată exact unde era la început. Mai plătesc pentru încă două nopți și îi trimit mamei un mesaj că sunt bolnavă și că bănuiesc că am o intoxicație alimentară. Nu-mi răspunde, așa că dau drumul la televizor după ce mă schimb în pijamale. Nu e nimic, dar nimic de văzut, așa că oricum mai bine citesc. Îmi iau cheile și mă duc la mașină să-mi iau geanta.

Când deschid portiera, ceva negru îmi atrage atenția. Un e-reader?

Îl ridic de jos și îi scot micul Post-it lipit în partea de sus. *La mulți ani, Hardin*, scrie pe el. Inima îmi crește, apoi se face cât un purice. Nu mi-a plăcut niciodată ideea dispozitivelor electronice de citit. Prefer să țin cartea în mâini. Dar după conferința din acest weekend, mi-am schimbat puțin părerea. În plus, e mai ușor de folosit la toate prezentările de la serviciu și nici nu mai irosesc hârtia ca să le printez.

Totuși, iau cu mine și exemplarul lui Hardin din *La răscruce de vânturi* și mă întorc în cameră. Când deschid dispozitivul, zâmbesc instantaneu, după care încep să plâng. Pe ecran este un buton numit Tess, iar când apăs pe el, apare o listă lungă cu toate romanele despre care eu și Hardin am discutat, pentru care ne-am ciorovăit sau de care am râs.

22

Tessa

Când în cele din urmă mă trezesc, e deja două după-amiaza. Nici nu mai țin minte când am dormit ultima oară după ora unsprezece, cu atât mai puțin după ora prânzului, dar am scuza că am stat până târziu, citind și studiind cadoul minunat de la Hardin. Este un cadou foarte atent ales, prea atent, cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată.

Iau telefonul de pe noptieră și-mi verific apelurile ratate. Două sunt de la mama, unul de la Landon. Câteva mesaje de „La mulți ani" îmi aglomerează inbox-ul, printre ele fiind și unul de la Noah. Nu mi-au plăcut niciodată prea mult zilele de naștere, dar nici nu-mi surâde prea tare ideea de a fi singură astăzi.

Adică nu voi fi singură. Catherine Earnshaw și Elizabeth Bennet sunt o companie mult mai bună decât mama.

Îmi comand o tonă de mâncare chinezească și stau în pijamale toată ziua. Mama se enervează când o sun și îi spun că sunt „bolnavă". Îmi dau seama că nu mă crede, dar, sincer, nici nu-mi pasă. E ziua mea și pot să fac ce vreau și, dacă am chef să zac în pat cu mâncare la pachet și cu noua mea jucărie, exact asta o să fac.

Mă mănâncă degetele de câteva ori să-l sun pe Hardin, dar mă opresc. Nu contează cât de minunat e cadoul de la el, tot s-a culcat cu Molly. Exact când cred că nu mă poate face să sufăr mai tare, atunci o face. Încep să mă gândesc la cina mea de sâmbătă cu Trevor. Trevor, care e atât de simpatic și de fermecător. Spune ce crede și îmi face complimente. Nu țipă la mine și nici nu mă scoate din minți. Nu m-a mințit niciodată. Niciodată nu sunt obligată să ghicesc ce gândește sau ce simte. E isteț, educat, plin de succes și se oferă voluntar la adăposturi de Sărbători. E perfect, în comparație cu Hardin.

Problema e că n-ar trebui să-l compar cu Hardin. Trevor e un pic plictisitor, da, și nu avem aceeași pasiune pentru romane, care ne este comună mie și lui Hardin, dar nici nu împărtășim un trecut tulbure. Cel mai enervant lucru la Hardin este că, de fapt, îmi place la nebunie personalitatea lui, impolitețea și tot restul. E amuzant, spiritual și poate fi foarte dulce când își propune. Acest cadou mă năucește de-a dreptul — trebuie să-mi amintesc ce mi-a făcut. Toate minciunile, toate secretele și mai ales toate ocaziile în care s-a culcat cu Molly.

Îi dau mesaj lui Landon pentru a-i mulțumi, iar el răspunde peste câteva secunde cerându-mi adresa hotelului unde stau. Aș vrea să-i spun să nu bată tot drumul ăsta până aici, dar nici n-am chef să-mi petrec restul zilei în singurătate. Nu mă îmbrac, dar pun pe mine un sutien pe sub bluză și mai citesc puțin, în așteptarea lui Landon. O oră mai târziu, bate la ușă și, când deschid, zâmbetul lui familiar și cald mă face să-i surâd și eu. Mă ia în brațe.

— La mulți ani, Tessa! îmi spune, cu buzele în părul meu.

— Mulțumesc, îi zic și îl strâng în brațe și mai tare.

Îmi dă drumul și se așază pe scaunul de la birou.

— Te simți mai bătrână?

— Nu... adică da. Mi se pare că am îmbătrânit cu zece ani în ultima săptămână.

Îmi zâmbește ușor, dar nu spune nimic.

— Am comandat mâncare — a mai rămas o grămadă dacă vrei, te invit eu.

Se răsucește și ia o caserolă și o furculiță de plastic de pe birou.

— Mulțumesc. Deci asta vrei să faci toată ziua? mă tachinează el.

— Exact.

Izbucnesc în râs și mă așez pe pat cu picioarele încrucișate. Mestecând, Landon mă privește și ridică din sprânceană.

— Ai un e-reader? Credeam că le urăști.

— Păi... le uram, dar acum le iubesc. Ridic dispozitivul și-l admir. Mii de cărți la o atingere distanță! Ce poate fi mai bun de atât? zâmbesc și-mi las capul într-o parte.

— Bravo, nimic nu-ți poate ura mai frumos „La mulți ani" decât un cadou pe care ți-l cumperi singur, zice el, cu gura plină de orez.

— De fapt, Hardin mi l-a cumpărat. Mi l-a lăsat în mașină.

— Ah. Ce frumos din partea lui! spune Landon pe un ton ciudat.

— Da, foarte. Tot el a pus și romanele astea minunate pe el și...

Mă opresc.

— Deci ce părere ai despre asta? mă întreabă.

— Mă derutează și mai tare. Uneori face niște lucruri incredibil de drăguțe, dar în același timp face și unele foarte dureroase.

Landon zâmbește și agită furculița, spunând:

— Ei, el te iubește. Din păcate, iubirea nu merge întotdeauna mână în mână cu bunul-simț.

Oftez.

— El nu știe ce înseamnă iubirea.

Încep să studiez lista de romane de dragoste și observ că bunul-simț nu e ceva des întâlnit în aceste povești.

— A venit ieri să discute cu mine, zice el, făcându-mă să scap cadoul pe saltea.

— *Poftim?*

— Da, știu. Și pe mine m-a surprins. Venise să mă caute pe mine, pe tatăl lui sau chiar pe mama, spune Landon, iar eu clatin din cap.

— De ce?

— Să ne ceară ajutorul.

Îngrijorarea începe să pună stăpânire pe mine.

— Ajutor? Pentru ce anume? Se simte bine?

— Da... adică nu. Vrea ajutor în ceea ce te privește. Era complet tulburat, Tessa. Adică a venit acasă la taică-său, din toate locurile în care se putea duce.

— Și ce ți-a spus? Nu mi-l pot închipui pe Hardin bătând la ușa lui Ken pentru a cere consiliere sentimentală.

Că te iubește. Că vrea să-l ajut să te convingă că mai merită o șansă. Voiam să-ți spun asta; nu-mi place să am secrete față de tine.

Eu... păi... nu știu ce să mai zic, nu-mi vine să cred că a venit la mine. La nimeni, de fapt.

Oricât de tare îmi displace să recunosc, nu e același Hardin Scott care era prima oară când am dat cu ochii de el. Chiar a glumit despre faptul că m-ar îmbrățișa.

Izbucnește în râs. Nu mă pot abține și râd și eu.

Nu cred *așa ceva*!

Habar n-am ce simt în legătură cu toată povestea, dar scena care mi-a fost povestită e cu siguranță amuzantă. Când mă opresc din râs, îl privesc pe Landon și îndrăznesc să-l întreb:

Chiar crezi că mă iubește?

Da, chiar cred. Nu știu dacă tu crezi că trebuie să-l ierți, dar sunt sigur de un lucru, și acela e că el te iubește.

Doar că m-a mințit, și-a *bătut joc* de mine — chiar și după ce mi-a spus că mă iubește, tot s-a dus și le-a povestit lor tot ce s-a întâmplat între noi. Apoi, exact când încep să mă gândesc că poate ar putea trece peste asta, el face sex cu Molly.

Simt că-mi dau lacrimile, așa că iau sticla cu apă de pe noptieră și beau puțin, încercând să mă calmez.

Nu s-a culcat cu ea.

Mă uit la el.

Ba da. Mi-a zis el că s-a culcat.

Landon pune jos caserola cu mâncare și scutură din cap.

A spus-o doar ca să te rănească. Știu că nu e mult mai bine, dar amândoi sunteți cunoscuți ca fiind impulsivi.

Privindu-l pe Landon, primul lucru la care mă gândesc este că Hardin chiar se pricepe. L-a făcut și pe fratele lui vitreg să-i creadă minciunile. Al doilea lucru la care mă gândesc este: *dar dacă într-adevăr nu s-a culcat cu Molly*? Dacă ar fi așa, l-aș putea ierta? M-am hotărât deja că asta nu se va întâmpla niciodată, dar se pare că nu pot scăpa de băiatul ăsta.

De parcă universul râde de mine, ecranul telefonului se luminează — am primit un mesaj de la Trevor, care spune: *La Mulți Ani, Frumoaso!* Îi trimit rapid un *mulțumesc*, apoi îi spun lui Landon:

— Mai am nevoie de timp. Nu știu ce să mai cred.

Clatină din cap.

— Mi se pare corect. Deci ce faci de Crăciun?

— Asta. Arăt către cutiile goale de mâncare și către e-reader.

Landon ia telecomanda.

— Nu te duci acasă?

— Aici e mai acasă decât acasă la mama, îi zic și încerc să nu mă gândesc prea tare la cât de jalnică sunt.

— Nu poți să stai singură de Crăciun la un hotel, Tessa. Ar trebui să vii la noi. Cred că mama ți-a luat câteva lucruri înainte... știi tu.

— Înainte ca viața mea să se ducă naibii? râd eu strâmb, iar el dă din cap jucăuș.

— De fapt, mă gândeam că, de vreme ce Hardin pleacă mâine, o să stau în apartament... până mă întorc la cămin, ceea ce să sperăm că se va întâmpla înainte să se întoarcă el. Dacă nu, pot reveni în această reședință adorabilă.

Nu pot decât să fac glume la adresa situației ridicole în care mă aflu.

— Da... așa ar trebui să faci, spune Landon cu ochii lipiți de televizor.

— Crezi? Dacă apare sau ceva de genul ăsta?

Tot nu-și ia ochii de la ecran, dar pare a fi de acord.

— Va fi la Londra, corect?

— Da. Ai dreptate. În definitiv, și numele meu este pe acel contract de închiriere.

Landon și cu mine ne uităm la televizor și discutăm despre faptul că Dakota va pleca la New York. Se gândește să se transfere și el la NYU la anul dacă ea se va hotărî să rămână acolo. Mă bucur pentru el, dar mi-aș dori să nu plece din Washington — nu că i-aș spune așa ceva, desigur. Landon stă până la nouă și după ce pleacă mă culcușesc în pat și citesc până adorm.

În dimineața următoare mă pregătesc să mă întorc la apartament. Nu mi vine să cred că mă duc înapoi acolo, dar nu prea am de ales. Nu vreau să profit de Landon, sigur nu vreau să merg la mama și dacă rămân aici, o să mi se termine banii. Mă simt vinovată că nu m-am dus la mama, dar nu am chef să-i ascult comentariile meschine toată săptămâna. S-ar putea să mă duc la ea de Crăciun, dar azi în niciun caz. Am cinci zile la dispoziție să mă decid.

După ce îmi ondulez părul și după ce mă machiez, îmi pun o cămașă albă cu mânecă lungă și jeanși închiși la culoare. Mi-aș dori să stau în pijamale, dar trebuie să mă duc la magazin să cumpăr mâncare pentru zilele care urmează. Dacă mănânc ce lasă Hardin prin apartament, va ști că am trecut pe aici. Îmi pun câteva lucruri în genți și mă grăbesc către mașină, care, spre surprinderea mea, a fost aspirată și miroase slab a mentă. Hardin.

Începe să ningă în timp ce mă îndrept către magazin. Îmi cumpăr suficientă mâncare ca să-mi ajungă până în momentul când mă voi hotărî ce fac de Crăciun. În timp ce aștept la coadă ca să plătesc, mă întreb ce mi-ar fi luat Hardin de Crăciun. Cadoul de ziua mea a fost foarte bine ales, cine știe ce idee i-ar mai fi venit. Mi-ar plăcea să cred că ar fi ceva simplu, nicidecum costisitor.

— Ai de gând să înaintezi? latră din spate o voce de femeie.

Când mă uit în față, văd cum casiera mă așteaptă nerăbdătoare cu o strâmbătură pe chip. Nici n-am observat coada mișcându-se și dispărând practic din fața mea.

— Îmi cer scuze, bolborosesc eu, așezându-mi cumpărăturile pe bandă.

Inima începe să-mi bată nebunește când intru în parcarea complexului de apartamente. Dacă nu a plecat încă? De-abia e miezul zilei. Mă uit disperată în parcare și observ că mașina lui nu e acolo. Poate că s-a dus cu mașina la aeroport și a lăsat-o acolo.

Sau poate că l-a dus Molly.

Subconștientul meu nu vrea să tacă din gură. Când îmi dau seama că nu e aici, parchez și îmi adun cumpărăturile. Ninge în continuare din ce în ce mai tare și un strat subțire de zăpadă îmi acoperă mașina. Cel puțin în scurt timp mă voi afla într-un apartament călduros. Când ajung la ușă, mai trag o dată aer în piept înainte de a descuia ușa și de a intra. Îmi place la nebunie locul ăsta — e perfect pentru noi... pentru el... sau pentru mine, separat.

Când deschid dulapurile și frigiderul, rămân surprinsă să văd că toate sunt pline de mâncare. Cred că Hardin a făcut cumpărături în ultimele câteva zile. Îndes și mâncarea pe care am cumpărat-o eu pe unde mai încape și mă întorc jos să-mi iau lucrurile.

Nu pot să-mi șterg din minte ceea ce mi-a spus Landon. Sunt uimită de faptul că Hardin s-ar duce la oricine pentru un sfat, dar și de faptul că Landon a declarat deschis că Hardin mă iubește — un lucru pe care-l știam, dar pe care l-am îngropat și l-am ferecat de teamă să nu-mi dea speranțe. Dacă îmi permit să recunosc că mă iubește, toată situația se va înrăutăți.

Când mă întorc în apartament, încui ușa și îmi duc gențile în cameră. Îmi scot aproape toate hainele și le agăț pe umerașe ca să nu se șifoneze, dar faptul că folosesc debaraua care era menită pentru Hardin și pentru mine îmi răsucește încă o dată cuțitul în inimă. Are doar o pereche de jeanși negri agățați în partea stângă. Fac toate eforturile să nu-i pun pe umerașe tricourile, toate îi sunt mereu ușor șifonate, dar el reușește întotdeauna să arate perfect. Ochii mi se opresc pe cămașa neagră de costum agățată neglijent într-un colț, cămașa pe care a purtat-o la nuntă. Mă grăbesc să fac ce am de făcut și ies din debara.

Îmi fac niște macaroane la cuptor și dau drumul la televizor. Dau volumul mai tare ca să aud un episod mai vechi din *Friends*, pe

care l-am văzut de cel puțin douăzeci de ori, și mă duc la bucătărie. Vorbesc cot la cot cu personajele în timp ce încarc mașina de spălat vase; sper că Hardin n-a observat, dar nu suport să am vase în chiuveta. Aprind o lumânare și șterg suprafețele de lucru. Înainte să-mi dau seama ce m-a apucat, șterg podeaua, aspir canapeaua și fac patul. În clipa în care apartamentul este curat, bag un rând de rufe la spălat și le împachetez pe cele pe care Hardin le-a lăsat în uscător.

Azi este de fapt cea mai calmă și mai senină zi pe care am avut-o în ultima săptămână. Asta doar până când aud niște voci și văd, parcă în reluare, cum se răsucește încuietoarea.

La naiba. Iar a venit. De ce apare mereu la apartament când sunt eu aici? Sper să-i fi dat cheia unui prieten ca să verifice casa... Poate că e Zed cu vreo fată? *Oricine, numai Hardin să nu fie — te implor, oricine numai Hardin să nu fie.* O femeie pe care n-am mai văzut-o niciodată trece pragul, dar cumva, instantaneu, îmi dau seama cine este. Asemănările sunt atât de evidente, iar ea este pur și simplu frumoasă.

— Oau, Hardin, apartamentul acesta este superb, spune ea, cu un accent la fel de aspru ca acela al fiului său.

Nu. Se. Poate. Întâmpla. Așa. Ceva. O să par o psihopată în toată regula în fața *mamei* lui Hardin — cu mâncarea mea de prin dulapuri, cu rufele din mașina de spălat și cu întregul apartament curățat dintr-un capăt în celălalt. Rămân complet încremenită și panicată, în timp ce ea dă cu ochii de mine.

— Ah, Dumnezeule! Tu trebuie să fii Tessa!

Zâmbește și se repede către mine.

Când Hardin intră pe ușă, își lasă capul într-o parte și scapă din mână bagajul cu model înflorat. Surpriza de pe chipul lui este mai mult decât evidentă. Îmi iau ochii de la el și mă concentrez pe femeia care vine către mine cu brațele deschise.

— Am fost atât de dezamăgită când Hardin mi-a spus că vei fi plecată din oraș toată săptămâna! debordează ea de bucurie și mă ia în brațe. Ce obraznic, mi-a spus gogoși numai ca să-mi facă o surpriză!

Poftim? Îmi pune mâinile pe umeri și mă trage lângă ea.

— Ah, ești atât de frumoasă, uită-te la tine! strigă și mă mai îmbrățișează o dată.

Fără să spun nimic, o mai îmbrățișez și eu o dată. Hardin arată extrem de îngrozit și prins cu garda jos. Și nu e singurul.

23

Tessa

După ce mama lui mă îmbrățișează pentru a patra oară, Hardin murmură în cele din urmă:

Mamă, mai las-o să respire. E puțin cam timidă.

Ai dreptate. Îmi cer scuze, Tessa. Dar sunt atât de fericită că te cunosc. Hardin mi-a povestit atât de multe despre tine, spune ea cu căldură.

Simt cum obrajii îmi iau foc, iar ea face un pas în spate și dă din cap mulțumită. Mă surprinde faptul că ea știe că exist — credeam că Hardin m-a ținut secret, așa cum face el de obicei.

- E în ordine, reușesc eu să spun, deși sunt îngrozită.

Doamna Daniels zâmbește luminos și se uită către fiul său, care zice:

- Mamă, de ce nu te duci la bucătărie să-ți iei un pahar cu apă?

După ce mama lui pleacă, Hardin se apropie de mine cu mișcări ezitante.

– Pot să... ăăă... discut cu tine în dormitor pentru un mo-mo-moment? se bâlbâie el.

Dau din cap și arunc o privire spre bucătărie, după care îl urmez în dormitorul pe care l-am împărțit până nu demult.

— Ce naiba se întâmplă? spun încet în timp ce el închide ușa.

Hardin se chircește și se așază pe pat.

— Știu... îmi pare rău. N-am putut să-i spun ce s-a întâmplat. Nu i-am putut spune ce am făcut. Ai venit aici... ca să rămâi?

Din vocea lui transpare mai multă speranță decât pot eu suporta.

— Nu...

— Ah. Oftez și îmi trec degetele prin păr, un obicei pe care l-am luat de la Hardin, bănuiesc. Bine, și-acum, eu ce fac? îl întreb.

— Nu știu..., zice el cu un oftat prelung. Nu mă aștept să intri în joc sau ceva de genul ăsta... am nevoie de puțin timp ca să-i spun.

— Nici măcar nu știam că vei fi aici, credeam că ai plecat la Londra.

— M-am răzgândit, nu voiam să merg fără...

Își pierde șirul logic al cuvintelor, iar suferința i se citește în ochi.

— Există vreun motiv pentru care nu i-ai mărturisit că noi doi nu mai suntem împreună?

Nici măcar nu știu dacă vreau să-i aud răspunsul.

— Era atât de fericită că mi-am găsit pe cineva... n-am vrut să-i stric bucuria.

Îmi aduc aminte de vorbele lui Ken, care mi-a spus că nu și-ar fi imaginat niciodată că Hardin este capabil să fie într-o relație, și avea dreptate. Cu toate acestea, nu vreau să-i stric ședereа mamei lui Hardin aici. Cu siguranță, ceea ce spun nu spun de dragul lui:

— Bine. Poți să-i zici când ești tu pregătit. Doar nu-i povesti despre pariu.

Mă uit în podea, gândindu-mă că ar durea-o să afle detaliile poveștii în care fiul ei și-a distrus prima și singura dragoste.

— Serios? Ești de acord să-i dăm senzația că suntem încă împreună?

Pare mai surprins decât ar trebui să fie. Dau din cap, iar lui îi scapă un oftat de ușurare.

— Mulțumesc. Eram destul de sigur că o să mă dai de gol în fața ei.

— N-aș fi făcut niciodată așa ceva, zic eu și vorbesc serios.

Oricât de supărată aș fi pe Hardin, nu i-aș pune niciodată în pericol relația cu mama sa.

— O să-mi termin de spălat rufele, apoi voi pleca. Credeam că nu vei fi aici, așa că m-am gândit să stau aici, în loc să stau la motel.

Ridic din umeri jenată. Ne aflăm în dormitor cam de multă vreme.

— N-ai unde să te duci?

— M-aș putea duce la mama. Doar că nu am chef, recunosc eu. Motelul nu e chiar atât de rău, numai că e cam scump.

E cea mai civilizată discuție pe care am avut-o cu Hardin în ultima săptămână.

— Știu că n-o să fii de acord să rămâi aici, dar dacă ți-aș da niște bani?

Simt că-i e teamă de reacția mea în fața ofertei sale.

— N-am nevoie de banii tăi.

— Știu, m-am gândit că e frumos să încerc.

Privește fix podeaua.

— Mai bine ieșim de aici.

Oftez și deschid ușa.

— Vin și eu într-o secundă, spune el încet.

Nu-mi place ideea de a ieși și de a da ochii cu mama lui de una singură, dar nici nu pot rămâne în spațiul minuscul al dormitorului alături de Hardin. Trag adânc aer în piept și părăsesc încăperea. Când intru în bucătărie, mama lui se uită la mine de lângă chiuvetă, acolo unde stă.

— Nu e supărat pe mine, nu-i așa? N-am vrut să te sufoc.

Vocea ei este atât de dulce. Atât de diferită de vocea fiului său.

— A, nu, sigur că nu. A avut să-mi spună... câteva lucruri despre săptămâna asta, mint eu.

Întotdeauna am fost o mincinoasă lipsită de credibilitate, de aceea de obicei evit cu orice preț să mint.

— OK, bine. Știu cât de irascibil poate să fie.

Zâmbește cu atâta căldură, încât nu mă pot abține și-i zâmbesc și eu.

Îmi torn și mie un pahar cu apă ca să mă calmez, iar ea începe să vorbească după ce iau o înghițitură din pahar.

— Încă nu pot să-mi revin cât de frumoasă ești. Mi-a spus că ești cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o vreodată, dar credeam că exagerează.

Scuip apa înapoi în pahar, adică fac exact gestul cel mai lipsit de grație pe care l-ar face cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o vreodată un băiat. *Ce a spus Hardin?* Mi-aș dori s-o întreb dacă am auzit bine, dar prefer să mai beau puțin din paharul cu apă ca să-mi maschez stânjeneala. Ea izbucnește în râs.

— Sincer, credeam că o să ai tatuaje peste tot și părul verde sau ceva de genul ăsta.

— Nu, tatuajele nu sunt pentru mine. Nici părul verde.

Râd și simt cum umerii încep să mi se destindă.

— Te specializezi în Literatură Engleză, ca și Hardin, nu-i așa?

— Da, doamnă.

— Doamnă? Spune-mi Trish.

— De fapt, îmi fac stagiatura la Vance Publishing, așa că programul meu de cursuri e cam ciudat. Iar acum suntem în vacanță.

— Vance? Christian Vance? mă întreabă ea.

Dau din cap.

— Ah, nu l-am mai văzut pe Christian de cel puțin... zece ani. Privește către paharul cu apă pe care îl țin în mâini. Hardin și cu mine am locuit cu el timp de un an după ce Ken a... Oricum, nu are importanță, lui Hardin nu-i place când îmi dau drumul la gură.

Chicotește nervos.

Habar n-aveam că Hardin și mama lui au locuit împreună cu domnul Vance, dar știam că Hardin era foarte apropiat de el, mai apropiat decât dacă Vance ar fi fost doar prietenul tatălui său.

— Știu despre Ken, îi zic lui Trish, încercând să-i risipesc disconfortul, dar imediat mă apucă groaza că va înțelege că știu ce i s-a întâmplat ei și mi-e teamă să n-o supăr.

— Știi deci? zice ea.

— Da, Hardin mi-a povestit..., încerc eu să deviez puțin de la subiect.

Dar Hardin își face apariția în bucătărie, iar eu mă opresc și trebuie să recunosc că mă bucur că ne-a întrerupt. Hardin ridică din sprânceană.

— Ce ți-a povestit Hardin?

Inima stă să-mi sară din piept, dar, spre surprinderea mea, mama lui mă acoperă, spunând:

— Nimic, fiule, vorbeam ca fetele.

După care se duce la el și-l cuprinde cu mâna pe după mijloc. Hardin se retrage ușor, instinctiv. Ea se încruntă, dar am senzația că așa interacționează ei.

Uscătorul de rufe îmi indică printr-un semnal sonor că programul s-a terminat și ies din încăpere, pregătită să plec de aici cât mai repede. Îmi scot hainele groase din uscător și mă așez pe podea ca să mi le împăturesc. Mama lui Hardin e atât de drăguță și mă trezesc dorindu-mi să ne fi cunoscut în alte circumstanțe. Nu mai sunt furioasă pe Hardin; am fost furioasă suficient de multă vreme. Sunt tristă și tânjesc după ce ar fi putut să fie.

După ce termin cu hainele, mă duc în dormitor să-mi fac din nou bagajele. Mi-aș dori să nu fi agățat nimic în debara și nici să nu fi umplut bucătăria de mâncare.

— Vrei să te ajut, draga mea? mă întreabă Trish.

— Îhm, îmi pregăteam lucrurile ca să plec la mama pentru săptămâna asta, îi răspund, gândindu-mă că aș putea să mă duc acasă, dat fiind că motelul costă mult.

— Pleci astăzi? Chiar acum? se încruntă ea.

— Da... I-am spus că merg la ea de Crăciun. Pentru prima dată în viață îmi doresc ca Hardin să intre în cameră și să mă scoată din încurcătură.

— Ah, speram să rămâi cu noi măcar o seară. Cine știe când ne vom putea revedea și mi-ar plăcea la nebunie să o cunosc mai bine pe tânăra de care s-a îndrăgostit fiul meu.

Și dintr-odată, ceva din mine își dorește s-o facă fericită pe femeia aceasta. Nu știu dacă e fiindcă m-am grăbit să-i spun că știu povestea despre ea și Ken sau dacă e pentru că m-a acoperit în fața lui Hardin. Dar știu că nu vreau să mă gândesc prea mult la asta, așa că-mi potolesc subconștientul, dau din cap și-i zic:

— Bine.

— *Serios?* Rămâi? Doar o seară, apoi te poți duce la mama ta. Oricum, nu cred că vrei să conduci prin nămeții ăștia.

Mă îmbrățișează pentru a cincea oară pe ziua de azi.

Cel puțin, va fi ca un tampon între Hardin și mine. Nu ne putem certa dacă este ea aici. Adică eu, una, nu mă voi certa, cel puțin. Știu că asta e probabil... cea mai proastă idee, dar Trish e greu de refuzat. Ca și fiul ei.

— Atunci eu o să fac un duș rapid. A fost un zbor lung!

Îmi zâmbește larg și iese.

Mă întind pe pat și închid ochii. Vor fi cele mai ciudate și chinuitoare douăzeci și patru de ore din viața mea. Nu contează ce fac, se pare că întotdeauna sfârșesc acolo de unde am început, adică alături de el. După câteva minute, deschid ochii și-l găsesc pe Hardin stând în fața debaralei, cu spatele la mine.

— Scuze. N-am vrut să te deranjez, spune el când se întoarce spre mine.

Mă ridic. Se poartă atât de ciudat, cerându-și iertare la fiecare frază.

— Am văzut că ai făcut curat în apartament, spune el blând.

— Da... nu m-am putut abține.

Îi surâd, iar el îmi întoarce zâmbetul.

— Hardin, i-am spus mamei tale că rămân aici în seara asta. Doar diseară, dar dacă nu ți se pare în ordine, plec. Mi-a părut rău pentru că este atât de drăguță și n-am putut s-o refuz, dar dacă te incomod...

— Tessa, e în ordine, spune el repede, dar apoi vocea îi tremură când adaugă: Vreau să rămâi.

Nu mai știu ce să spun și nu mai înțeleg nimic din această răsturnare de situație. Vreau să-i mulțumesc pentru cadou, dar în capul meu se învârt mult prea multe gânduri.

— Te-ai distrat ieri de ziua ta? întreabă el.

— A, da. A trecut Landon pe la mine.

— Ah...

Dar apoi o auzim pe mama lui în living și el se întoarce să plece. Se oprește înainte de a ieși pe ușă și se răsucește către mine.

— Habar n-am cum trebuie să mă port.

Oftez.

— Nici eu.

Clatină din cap și amândoi ne ridicăm și ne ducem după mama lui, în cealaltă cameră.

24

Tessa

Când Hardin şi cu mine intrăm în living, mama lui stă pe canapea, cu părul ud strâns într-un coc. Pare atât de tânără la vârsta ei — e uimitoare.

— Ar trebui să închiriem nişte filme, iar eu o să pregătesc cina pentru toată lumea! exclamă ea. Nu ţi-a fost dor de mâncarea mea, gălușca mea?

Hardin îşi dă ochii peste cap şi ridică din umeri.

— Sigur că mi-a fost. Cea mai bună bucătăreasă din toate timpurile.

Povestea asta e cât se poate de dubioasă.

— Hei! Nu sunt atât de rea, zice mama lui şi izbucneşte în râs. Şi cred că, prin ce ai spus, tocmai te-ai transformat în bucătar în seara asta.

Mă foiesc stânjenită, neştiind cum să mă comport în preajma lui Hardin, dacă nu suntem împreună sau dacă nu ne certăm. E o situaţie ciudată pentru amândoi, deşi îmi dau seama că ăsta e stilul nostru: Karen şi Ken aveau impresia că suntem împreună înainte să fim de-adevăratelea.

— Ştii să găteşti, Tessa? mă întreabă Trish, alungându-mi gândurile. Sau mai găteşte şi Hardin?

— Ăăă, amândoi gătim. Mai degrabă „preparăm" decât gătim, de fapt, îi răspund.

— Mă bucur să aud că ai grijă de băiatul meu, iar apartamentul acesta este atât de drăguţ. Bănuiesc că Tessa face curat pe aici, glumeşte ea.

Nu am deloc „grijă de băiatul ei", de vreme ce el m-a îndepărtat făcându-mă să sufăr în halul ăla.

— Da... e un dezordonat, răspund eu.

Hardin se uită în jos cu un mic zâmbet jucându-i pe buze.

— Nu sunt eu dezordonat — exagerează ea cu ordinea şi curăţenia.

Îmi dau ochii peste cap.

— E dezordonat, spunem la unison Trish şi cu mine.

— Ne uităm la un film sau vă luaţi de mine toată noaptea? se bosumflă Hardin.

Mă aşez înaintea lui Hardin, ca să-l scap de situaţia jenantă în care trebuie să aleagă locul unde să stea. Îl observ cum se uită la mine şi la canapea, încercând să se hotărască în tăcere ce să facă. După un moment, se aşază exact lângă mine, aşa că-i simt căldura familiară în apropierea mea.

— La ce vreţi să ne uităm? ne întreabă mama lui.

— Nu contează, răspunde Hardin.

— Alegeţi dumneavoastră, spun, încercând să-l facă să răspundă mai amabil.

Ea îmi zâmbeşte şi alege *50 First Dates*, un film pe care sunt sigură că Hardin îl va urî. Şi ca să mă aprobe, Hardin mormăie când începe.

— Filmul ăsta e vechi ca naiba.

— Şşş, spun eu, iar el pufneşte, dar îşi ţine gura.

Îl prind de câteva ori uitându-se fix la mine, în timp ce Trish şi cu mine râdem şi oftăm în paralel cu filmul. Pot spune că mă distrez şi, pentru câteva momente, aproape că uit ce s-a întâmplat între

mine și Hardin. E greu să nu mă sprijin pe umărul lui, să nu-i ating mâinile, să nu-i dau părul la o parte când îi cade în ochi.

— Mi-e foame, bolborosește el la finalul filmului.

— De ce nu gătiți voi doi? Că eu am avut o călătorie obositoare, zâmbește Trish.

— Profiți cât poți de faza cu zborul lung, nu-i așa? îi zice el.

Ea încuviințează din cap cu un zâmbet ironic pe care l-am mai văzut și pe chipul lui Hardin de câteva ori.

— Pot găti eu, e în regulă, mă ofer și mă ridic în picioare.

Mă duc la bucătărie și mă sprijin de blatul de lucru. Mă apuc cu mâinile de marginea de marmură mai tare decât e cazul, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Nu știu cât mai rezist să fac asta, să pretind că Hardin n-a distrus nimic, să pretind că-l iubesc. *Îl iubesc totuși, sunt jalnic de îndrăgostită de el.* Problema nu e lipsa sentimentelor față de băiatul ăsta irascibil și egoist. Problema e că i-am dat atâtea șanse, trecând întotdeauna peste lucrurile oribile pe care le spune și pe care le face. Dar de data asta e prea mult.

— Hardin, fii un domn și ajut-o, o aud spunând pe Trish și mă reped la congelator, încercând să ascund că mă cuprinde disperarea.

— Ăăă... pot să te ajut cu ceva?

Vocea lui umple bucătărioara.

— Bine..., îi răspund.

— Înghețată? întreabă el, iar eu mă uit la obiectul din mâinile mele. Am vrut să scot puiul, dar m-am zăpăcit.

— Da. Tuturor ne place înghețata, nu-i așa? zic eu, iar Hardin îmi zâmbește, arătându-și gropițele acelea drăcești ale lui.

Pot să fac asta. Pot suporta să fiu în preajma lui. Pot fi amabilă cu el și ne putem înțelege.

— Ar trebui să faci pastele alea cu carne de pui pe care le-ai gătit pentru mine, îi sugerez eu.

Ochii lui verzi mă privesc fix.

— Asta vrei să mănânci?

— Da. Dacă nu ți-e greu.

— Sigur că nu.

— Ești foarte ciudat astăzi, îi șoptesc, ca să nu ne audă oaspetele nostru.

— Ba nu, nu sunt.

Ridică din umeri și face un pas spre mine.

Inima începe să-mi bată nebunește când îl văd că se apleacă. Mă grăbesc să mă dau la o parte din calea lui, iar el deschide congelatorul.

Credeam că are de gând să mă sărute. Ce naiba am?

Pregătim cina într-o tăcere aproape absolută, niciunul dintre noi neștiind ce să spună. Îl urmăresc din priviri tot timpul, felul în care degetele i se unduiesc pe mânerul cuțitului când taie puiul și legumele, felul în care închide ochii când aburul apei care fierbe îl lovește peste față, felul în care își trece limba peste buze când gustă din sos. Știu că faptul că-l studiez astfel nu mă va ajuta să fiu obiectivă și nici nu e sănătos deloc, dar nu mă pot abține.

— Pun eu masa cât timp o anunți tu pe mama ta că e gata, spun eu când terminăm, în sfârșit.

— Poftim? O s-o strig, pur și simplu.

— Nu, e nepoliticos. Du-te și invit-o, îi zic.

Își dă ochii peste cap, dar se supune, întorcându-se peste două secunde, de unul singur.

— A adormit, îmi spune.

L-am auzit bine, dar totuși îl întreb:

— Poftim?

— Da, a ațipit pe canapea. S-o trezesc?

— Nu... A avut o zi lungă. O să-i pun deoparte niște mâncare ca să mănânce și ea când se va trezi. Oricum, e destul de târziu.

— E ora opt.

— Da... e târziu.

— Așa o fi.

Tonul lui e sec.

— Ce ai? Știu că e o situație stânjenitoare, dar tu te porți foarte ciudat, spun și așez două farfurii pe masă fără să mă gândesc.

— Mulțumesc, zice el și ia una dintre farfurii înainte de a se așeza la masă.

Scot o furculiță din sertar și rămân să mănânc pe blatul de bucătărie.

— Ai de gând să-mi spui și mie?

— Ce să-ți spun?

Ia o furculiță plină cu mâncare și o bagă în gură.

— De ce ești atât de... tăcut și de... drăguț? E ciudat.

Își ia un răgaz cât să mestece și să înghită înainte de a-mi răspunde.

— Pur și simplu nu vreau să spun ceva greșit.

— Ah — e tot ce pot spune.

Ei bine, nu *asta* mă așteptam să aud. Apoi întoarce și el armele împotriva mea.

— Dar tu de ce ești atât de drăguță și de ciudată?

— Pentru că mama ta e aici și că tot ce s-a întâmplat s-a întâmplat deja — nu am ce să mai schimb. Nu pot fi furioasă la nesfârșit.

Mă sprijin cu un cot de bufet.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic. Vrea să însemne că îmi doresc să fiu civilizată și să nu mă mai cert. Nu se schimbă nimic între noi.

Îmi mușc buzele ca să nu izbucnesc în plâns.

În loc să spună ceva, Hardin se ridică în picioare și își aruncă farfuria în chiuvetă. Porțelanul scoate un zgomot asurzitor și mă face să sar cât colo. Hardin nici nu tresare și nici nu se întoarce, pornind către dormitor. Mă strecor în living ca să mă asigur că purtarea lui impulsivă n-a trezit-o pe Trish. Din fericire, mama lui încă doarme, cu gura ușor deschisă într-un fel care o face să semene foarte tare cu fiul ei.

Ca de obicei, eu rămân să fac curat în urma lui Hardin. Umplu mașina de spălat vase și pun deoparte resturile de mâncare înainte să șterg blatul. Sunt epuizată, mai mult mental decât fizic, dar am nevoie de un duș și de somn. Dar unde naiba o să dorm? Hardin e în

dormitor, iar Trish doarme pe canapea. Poate ar trebui pur și simplu să mă întorc la motel.

Dau drumul la căldură un pic mai mult și sting lumina în living. Când intru în dormitor să-mi iau pijamalele, îl găsesc pe Hardin stând pe marginea patului, cu coatele pe genunchi și cu capul în mâini. Nu se uită la mine, așa că-mi iau o pereche de pantaloni scurți, un tricou și niște chiloți din geantă înainte de a ieși din cameră. Când ajung în cadrul ușii, aud un sunet care seamănă cu un suspin înfundat.

Hardin plânge? Nu plânge. N-are cum.

Văzându-l în halul ăsta, nu pot ieși din cameră. Mă întorc lângă pat și mă așez în fața lui.

— Hardin? spun eu încet și încerc să-i înlătur mâinile de pe față.

El opune rezistență, dar eu trag și mai tare.

— Uită-te la mine, îl rog eu. Îmi pierd răsuflarea când dă mâinile la o parte. Are ochii injectați și obrajii plini de lacrimi. Încerc să-l iau de mână, dar se smulge.

— Pleacă, Tessa, îmi zice.

L-am auzit spunând asta de prea multe ori.

— Nu, îi zic și îngenunchez între picioarele lui desfăcute.

Își șterge ochii cu dosul palmelor.

— A fost o idee proastă. O să-i spun mamei dimineață.

— Nu trebuie să-i spui.

L-am mai văzut plângând și înainte, dar niciodată atât de intens, atât de convulsiv, cu lacrimi care i se înnoadă în barbă.

— Ba da, trebuie. E un chin pentru mine să te am atât de aproape și totuși să fii atât de departe de mine. E cea mai groaznică pedeapsă cu putință. Nu că n-aș merita-o, dar e prea mult, suspină el. Chiar și pentru mine.

Inspiră profund, cu disperare.

— Când ai fost de acord să rămâi... am crezut că poate... poate încă mai ții la mine așa cum țin eu la tine. Dar văd, Tess, văd cum te uiți la mine acum. Văd durerea pe care ți-am pricinuit-o. Văd cât de

mult te-ai schimbat din cauza mea. Știu că eu ți-am făcut asta, dar tot mă omoară faptul că mi-ai alunecat printre degete.

Lacrimile îi curg și mai repede acum, căzându-i pe tricoul negru. Vreau să spun ceva — orice — ca să-l fac să se oprească. Ca să-i fac durerea să dispară. Dar unde era el când eu plângeam până adormeam, noapte după noapte?

— Vrei să plec? întreb, iar el dă din cap.

Respingerea lui mă doare, chiar și acum. Știu că nu trebuia să fiu aici, că nu trebuia să facem asta, dar am nevoie de mai mult. Am nevoie să petrec mai mult timp cu el. Chiar și situația asta periculoasă și chinuitoare e de preferat decât să nu stau deloc în preajma lui. Îmi doresc să nu-l fi iubit, să nu-l fi întâlnit.

Dar l-am întâlnit. Și îl iubesc.

— Bine.

Înghit în sec și mă ridic în picioare. Mă prinde de încheietură ca să mă oprească.

— Îmi pare rău. Pentru tot, pentru că te-am făcut să suferi, pentru tot, spune el, iar vocea lui are un ton definitiv.

Oricât de puternică sunt, știu în străfundul sufletului că nu sunt pregătită să accept că renunță la mine. Pe de altă parte, nici eu nu sunt pregătită să-l dau uitării atât de ușor. Mă aflu într-o constantă stare de confuzie de zile întregi, dar azi simt că nu mai pot.

— Eu... zic, apoi mă opresc.

— Ce?

— Nu vreau să plec, spun atât de încet încât nici nu sunt sigură că m-a auzit.

— Ce? întreabă el din nou.

— Nu vreau să plec. Știu că ar trebui, dar nu vreau. În niciun caz în seara asta.

Pot să jur că văd cum bucățelele acestui om distrus se adună la loc, una câte una. E o priveliște minunată, dar care mă îngrozește, în același timp, în străfundul sufletului.

— Ce înseamnă asta?

— Nu știu ce înseamnă, dar nu sunt gata să aflu deocamdată, îi spun, sperând să descopăr acest sentiment vorbind despre el.

Hardin se uită la mine cu o privire absentă, iar suspinele de mai devreme au încetat. În mod automat, își șterge fața cu tricoul și spune:

— Bine. Poți să dormi în pat, mă culc eu pe jos.

Își ia două perne și cuvertura de pe pat, iar mintea mea nu se poate gândi decât la faptul că, poate, doar poate, toate lacrimile acelea au fost numai de dragul spectacolului. Totuși, într-un fel, știu că așa ceva nu e posibil.

25

Tessa

Stau învelită sub pătură, iar gândul care îmi tot trece prin minte este că nu credeam în ruptul capului că-l voi vedea pe Hardin în halul ăla. Era atât de supărat, atât de vulnerabil și tot trupul i se zguduia de plâns. Simt că dinamica dintre mine și Hardin se schimbă încontinuu, astfel încât unul dintre noi deține mereu avantajul în fața celuilalt. Acum, se pare că eu sunt cea aflată în avantaj.

Dar nu vreau să fiu. Și nici nu-mi place dinamica aceasta. Iubirea nu trebuie să fie un război. În plus, nu am suficientă încredere în mine ca să pot ține sub control ce se petrece între noi. Cu câteva ore în urmă mi se părea că totul e limpede, dar acum, după ce l-am văzut atât de răvășit, e o zăpăceală totală în mintea mea și gândurile îmi sunt confuze. Chiar dacă suntem în beznă, simt cum ochii lui Hardin mă urmăresc. Când expir aerul pe care îmi dau seama că-l țineam în mine, mă întreabă repede:

— Vrei să dăm drumul la televizor?

— Nu. Dacă vrei, dă-i drumul, eu sunt OK așa, îi răspund.

Mi-aș dori să-mi fi luat e-reader-ul ca să citesc până adorm. Poate dacă aș fi urmărit cum viețile lui Catherine și Heathcliff se fac bucăți,

a mea ar fi părut mai ușoară și mai puțin traumatizantă. Catherine și-a petrecut întreaga viață încercând să lupte pentru dragostea ei față de acel bărbat, mai mult sau mai puțin, până în ziua în care i-a cerut iertare și a declarat că nu poate trăi fără el — doar ca să moară câteva ore mai târziu. Eu aș putea trăi fără Hardin, nu-i așa? Nu-mi voi petrece întreaga viață luptându-mă. E o stare trecătoare... Nu-i așa? Nu ne vom condamna unul pe altul la nefericire din cauza încăpățânării și a orgoliului, nu-i așa? Mă enervează incertitudinea unei astfel de paralele, mai ales fiindcă înseamnă că încep să-l compar pe Trevor cu Edgar. Nici nu știu cum trebuie să mă simt. E ciudat.

— Tess? mă strigă propriul meu Heathcliff, trezindu-mă din gândurile mele.

— Da? zic eu răgușită.

— Nu i-am tras-o... nu m-am culcat cu Molly, spune el, ca și cum faptul că și-a corectat vorbirea vulgară face declarația mai puțin șocantă.

Nu zic nimic, în parte pentru că sunt uimită de felul lui de a vorbi, în parte pentru că vreau să-l cred. Dar nu-mi permit să uit că e un maestru al înșelătoriei.

— Jur, adaugă el.

A, da, dacă se jură...

— Atunci de ce ai spus așa ceva? îl întreb tăios.

— Ca să te rănesc. Eram furios pentru că îmi spuseseși că te-ai sărutat cu cineva, așa că am zis și eu lucrul care știam că te va face să suferi cel mai tare.

Nu-l văd pe Hardin, dar cumva îmi dau seama că stă întins pe spate, cu brațele încrucișate, cu mâinile sub cap, țintuind tavanul cu privirea.

— Chiar te-ai sărutat cu cineva? mă întreabă el înainte să-i pot răspunde.

— Da, recunosc eu. Dar când aud cum trage adânc aer în piept, încerc să îndulcesc informația adăugând: Numai o dată.

— De ce?

Vocea lui este rece și înfierbântată în același timp. E un sunet straniu.

— Sincer, habar n-am... eram supărată că mi-ai vorbit așa la telefon și băusem mult prea mult. Așa că am dansat cu tipul ăla, care m-a sărutat.

— Ai dansat cu el? Cum ai dansat? mă întreabă el.

Îmi dau ochii peste cap când aud nevoia lui Hardin de a afla toate detaliile vieții mele, chiar și când nu suntem împreună.

— Nu vrei să-ți răspund la asta.

Vorbele lui tensionează atmosfera dintre noi.

— Ba da, vreau.

— Hardin, am dansat ca niște oameni într-un club. Apoi m-a sărutat și a încercat să mă convingă să merg acasă cu el.

Mă uit fix la brațele ventilatorului din tavan. Știu că dacă mai vorbim mult despre asta, se vor opri singure, pentru că nu vor mai putea face față tensiunii din cameră. Încerc să schimb subiectul.

— Mulțumesc pentru e-reader. Foarte frumos din partea ta.

— A încercat să te convingă să te duci acasă cu el? Și te-ai dus?

Îl aud cum se foiește și știu că s-a ridicat în capul oaselor. Eu rămân lipită de saltea.

— Chiar trebuie să pui o astfel de întrebare? N-aș face niciodată așa ceva, mă răstesc eu.

— Ei bine, nici eu nu credeam că te vei săruta sau că vei dansa cu un tip oarecare de la club, mârâie Hardin.

După câteva secunde de tăcere vorbesc și eu.

— Nu cred că vrei să deschidem discuția despre lucrurile imprevizibile.

Păturile se mișcă din nou și îl simt chiar lângă mine. Vocea aceea este chiar lângă mine.

— Spune-mi, te rog, spune-mi că nu te-ai dus cu el.

Stă pe pat lângă mine, iar eu mă îndepărtez de el.

— Știi bine că nu m-am dus. M-am văzut *cu tine* mai târziu, în aceeași noapte.

— Trebuia să te aud spunând asta. Vocea lui e aspră, dar are un ton implorator. Spune-mi că doar te-ai sărutat cu el și că n-ai mai vorbit cu el de atunci.

— L-am sărutat o singură dată și n-am mai vorbit cu el de atunci, repet după el, numai pentru că știu cât de mult are nevoie să audă aceste cuvinte.

Mă uit fix la vârtejul de tuș care îi iese pe deasupra gulerului de la tricou. Faptul că se află lângă mine în pat mă alină și mă mistuie în același timp. Nu mai suport lupta asta în mijlocul căreia m-am blocat.

— Mai e ceva ce ar trebui să aflu? întreabă el încet.

— Nu, mint eu.

Nu-i spun despre ieșirea în oraș cu Trevor. Nu s-a întâmplat nimic și nu e treaba lui Hardin. Îmi place de Trevor și vreau să-l protejez de bomba cu ceas care e Hardin.

— Ești sigură?

— Hardin... nu cred că ești în poziția de a mă hărțui, spun eu și-l privesc în ochi.

Nu mă pot abține.

— Știu, mă surprinde el spunând.

Când se dă jos din pat, încerc să nu bag în seamă sentimentul de deșertăciune care pune stăpânire pe mine.

26

Hardin

Ziua de azi a fost un iad. Un iad pe care l-am primit cu brațele deschise, dar tot iad este. Nu mă așteptam s-o găsesc acasă pe Tessa când m-am întors de la aeroport. Inventasem o minciună simplă: iubita mea nu e prezentă pentru că e plecată din oraș de Crăciun. Mama s-a smiorcăit puțin, dar nu mi-a pus prea multe întrebări și nici n-a insistat asupra poveștii. Era atât de încântată — de-a dreptul surprinsă — că există o femeie în viața mea. Cred că ea și cu tata se așteptau să-mi petrec întreaga viață de unul singur. De altfel, la fel mă așteptam și eu.

Mi se pare amuzant, într-un fel pervers, că nu mai poate trece nici măcar o secundă fără să mă gândesc la fata asta, când acum trei luni nu-mi doream altceva decât să fiu singur. Nici nu știam ce ratez, iar acum, când știu ce înseamnă să fiu cu ea, nu pot să renunț. Numai ea contează; orice fac, nu pot să scap de ea.

Am încercat să mă opresc, am încercat să uit de ea, am încercat să-mi văd de viața mea... și a fost un dezastru. Blonda superbă pe care am scos-o în oraș sâmbătă seară nu era Tessa. Nimeni nu va mai fi.

Desigur, semăna cu ea, chiar se îmbrăca la fel ca ea. Se înroșea când înjuram și, cât a durat cina, părea că-i e un pic teamă de mine. Era destul de drăguță, sigur, dar plicticoasă. Nu avea focul interior pe care îl are Tess — nu m-a certat pentru limbajul vulgar, nu mi-a zis nimic nici când i-am pus mâna pe coapsă în mijlocul cinei. Știam că a fost de acord să iasă cu mine doar ca să-și satisfacă niște fantezii cu băiatul rău și distrus înainte să meargă la biserică a doua zi de dimineață, dar e în ordine, căci și eu m-am folosit de ea. Am folosit-o ca să umplu golul lăsat de Tessa. Ca să-mi abat gândul de la Tessa, care era în continuare la Seattle cu nenorocitul de Trevor. Sentimentul de vinovăție care m-a cuprins când m-am întins s-o sărut a fost copleșitor. M-am retras, iar stânjeneala era clară pe chipul ei nevinovat — practic am fugit la mașină, abandonând-o în restaurant.

Stau în continuare în capul oaselor și mă uit la fata care doarme și de care sunt îndrăgostit la disperare. Când am văzut-o în apartamentul nostru, cu hainele ei în mașina de spălat, casa curată și periuța ei de dinți în baie... mi-a dat un strop de speranță. Și știți ce se spune despre speranță. Încă mă mai agăț de dramul de speranță care mai există, de mica șansă ca ea să mă poată ierta. Dacă s-ar trezi acum, cu siguranță ar țipa când ar da cu ochii de mine, aplecat peste ea în timp ce doarme.

Știu că trebuie să fac câțiva pași înapoi. Trebuie să o las să respire. Acest comportament și aceste sentimente sunt atât de epuizante, atât de copleșitoare pentru mine, și n-am nici cea mai vagă idee cum să le gestionez. Dar *o să-mi dau eu seama* — trebuie să repar tot ce am stricat. Îi dau la o parte o șuviță moale de păr de pe față și mă forțez să mă îndepărtez de pat, să mă întorc la grămada mea de pături, pe podeaua de beton, acolo unde îmi e locul.

Poate că în seara asta o să reușesc să dorm.

27

Tessa

Când mă trezesc, pentru un moment, tavanul de cărămidă de deasupra mea mă induce în eroare. E ciudat să mă trezesc aici după ce-am tot stat prin hoteluri de o săptămână încoace. Când mă dau jos din pat, podeaua e liberă, iar pătura și pernele sunt îngrămădite lângă debara. Îmi iau trusa de toaletă și mă îndrept către baie. Îl aud pe Hardin vorbind din living:

— Nu poate rămâne și astăzi, mamă. O așteaptă mama ei.

— N-ar putea mama ei să vină aici? Mi-ar plăcea s-o cunosc, răspunde Trish.

A, nu.

— Nu, mama ei... nu mă place prea tare, spune el.

— De ce nu?

— Crede că nu sunt suficient de bun pentru Tessa, presupun. Și poate pentru că arăt așa.

— Așa cum? Hardin, să nu lași niciodată pe cineva să te facă să te simți nesigur pe tine. Credeam că ție-ți place... stilul tău?

— Îmi place. Adică, oricum nu dau doi bani pe părerea nimănui. Îmi pasă doar de ce crede Tessa.

Mie-mi cade fața, iar Trish izbucnește în râs.

— Cine ești tu și unde e băiatul meu? Apoi, cu o mulțumire sinceră în glas, spune: Nici nu-mi pot aminti ultima discuție pe care am avut-o noi doi și în care nu mi-ai vorbit urât, au trecut ani întregi. E un sentiment plăcut.

— Bine... bine... oftează Hardin, iar pe mine mă pufnește râsul imaginându-mi-o pe Trish încercând să-l îmbrățișeze.

După ce fac duș mă hotărăsc să mă țin de plan, înainte de a ieși din baie. Sunt o lașă, știu, dar încă nu sunt pregătită să mai zâmbesc fals pentru mama lui Hardin. Adică zâmbetul nu e tocmai fals... *Și asta e o parte a problemei*, îmi aduce aminte subconștientul. M-am distrat foarte bine ieri și am dormit mai bine decât toată săptămâna trecută.

După ce îmi ondulez părul aproape la perfecție, îmi strâng obiectele de toaletă în trusa mea micuță. Aud o bătaie ușoară la ușă.

— Tess? face Hardin.

— Am terminat, răspund eu și deschid, găsindu-l sprijinit de ușă, îmbrăcat în niște pantaloni scurți gri și într-un tricou alb.

— Nu vreau să te grăbesc sau ceva, dar chiar fac pe mine.

Îmi aruncă un zâmbet scurt, iar eu dau din cap. Încerc să nu observ felul în care șortul îi vine pe șolduri, făcând ca scrisul de mână care e tatuat acolo să se vadă și mai bine de sub tricoul alb.

— O să mă îmbrac, și-apoi plec, îi spun.

Se uită în altă parte, fixând cu ochii peretele.

— Bine.

Mă duc în dormitor, simțindu-mă teribil de vinovată că am mințit-o pe mama lui și că plec atât de repede. Știu că era încântată pentru că urma să mă cunoască, iar eu mă grăbesc să plec.

Mă hotărăsc să port rochia albă și îmi pun colanții mei vechi și negri pe dedesubt, pentru că mi-ar fi prea frig fără ei. Probabil ar trebui să mă îmbrac cu jeanșii și cu un hanorac, dar îmi place la nebunie faptul că rochia îmi dă un sentiment de încredere, și azi am nevoie de așa ceva. Îmi împachetez hainele în genți și pun umerașele la loc în debara.

— Ai nevoie de ajutor? spune Trish din spatele meu.

Tresar, scăpând pe podea rochia bleumarin pe care am purtat-o la Seattle.

— Eu doar..., mă bâlbâi eu.

Ochii ei cercetează debaraua pe jumătate goală.

— Cât timp spuneai că ai de gând să stai la mama ta?

— Ăă... păi...

Nu mă pricep să mint.

— Pare că vei fi plecată mai mult timp.

— Da... N-am prea multe haine, spun eu cu voce mică.

— Voiam să văd dacă vrei să mergem împreună la cumpărături cât sunt pe aici; dacă te întorci până plec eu, putem merge?

Nu-mi dau seama dacă mă crede sau dacă bănuiește că nu mai am de gând să mă întorc.

— Da... sigur, mint eu încă o dată.

— Mamă..., zice Hardin cu o voce joasă când intră în cameră.

Observ cum se încruntă când dă cu ochii de debaraua goală și sper că Trish nu-l vede pe fiul său așa cum îl văd eu.

— Am terminat de făcut bagajele, îi explic, iar Hardin clatină din cap.

Închid și ultima geantă și mă uit la el, habar neavând ce să spun.

— Îți duc eu bagajele jos, spune el, luându-mi cheile de pe dulap și dispărând cu lucrurile mele.

După ce pleacă, Trish mă cuprinde de umeri.

— Sunt atât de bucuroasă că te-am cunoscut, Tessa. Nici n-ai idee ce înseamnă pentru mine, ca mamă, să-mi văd copilul așa.

— Așa cum? reușesc să întreb.

— Fericit, răspunde ea, iar mie-mi vine să plâng.

Dacă acum i se pare că Hardin este fericit, atunci nu vreau să-l vadă pe Hardin cel de zi cu zi.

Îmi iau la revedere de la Trish și mă pregătesc să părăsesc apartamentul pentru ultima oară.

— Tessa? spune calm mama lui Hardin.

Mă opresc puțin.

— Te vei întoarce la el, nu-i așa? mă întreabă ea, iar mie mi se frânge inima.

Am sentimentul că se referă la ceva mai mult decât la revenirea după vacanța de Crăciun. N-am încredere că vocea mea o va convinge. Așa că scutur din cap și ies repede.

Când ajung la lift, mă răsucesc și mă îndrept către scări, ca să-l evit pe Hardin. Îmi șterg colțurile ochilor și inspir adânc înainte de a începe să merg prin zăpadă. Când ajung la mașină, observ că parbrizul a fost deja curățat și că motorul e pornit.

Aleg să n-o sun pe mama ca să-i spun că sunt pe drum. N-am chef să vorbesc cu ea în momentul ăsta. Vreau să mă folosesc de drumul ăsta de câteva ore ca să încerc să-mi limpezesc mintea. Trebuie să-mi fac o listă în cap cu argumente pro și contra continuării relației mele cu Hardin. Știu cât de proastă sunt că-mi trece prin minte așa ceva — mi-a făcut niște lucruri îngrozitoare. M-a mințit, m-a trădat și m-a umilit. Deocamdată, pe lista argumentelor contra am minciunile, cearșafurile, prezervativul, pariul, firea lui, prietenii lui, pe Molly, ego-ul său, atitudinea și faptul că mi-a distrus orice urmă de încredere.

Pe lista cu argumente pro am... ei bine... am faptul că-l iubesc. Că mă face fericită, că mă face mai puternică, mai îndrăzneață. Că de obicei îmi vrea binele, în afară de cazurile în care el este cel care-mi face rău, în felul său nesăbuit... Felul în care râde sau zâmbește, felul în care mă ține de mână, felul în care mă sărută, felul în care mă îmbrățișează, felul în care știu că se schimbă de dragul meu.

Știu că lista mea cu argumente în favoarea lui este plină de lucruri mici, mai ales dacă le comparăm cu cele negative, dar lucrurile mici sunt cele mai importante, nu-i așa? Nu-mi pot da seama dacă sunt complet nebună că-mi trece prin cap să-l iert sau doar fac ce-mi dictează dragostea. Care îmi va fi cel mai bun ghid în dragoste — sentimentele sau mintea?

Oricât de tare aș încerca să mă lupt, nu pot sta departe de el. Niciodată n-am putut.

Acesta ar fi fost un moment bun în care să am un prieten cu care să vorbesc, un prieten care s-a aflat cândva într-o situație asemănătoare cu a mea. Mi-ar plăcea să o pot suna pe Steph, dar și ea m-a mințit în tot acest timp. L-aș suna pe Landon, dar el și-a spus deja părerea și uneori un punct de vedere feminin este mai bun, mai demn de încredere.

Zăpada e groasă și vântul bate cu putere pe drumurile părăsite. Ar fi trebuit să rămân la hotel — nu știu ce m-a apucat să vin aici. Totuși, în ciuda câtorva momente în care mi-e frică, timpul trece mai repede decât îmi închipuiam și, cât ai clipi, casa mamei mele îmi apare în fața ochilor. Trag mașina pe aleea curățată cu grijă și după trei bătăi în ușă, mama deschide în cele din urmă, îmbrăcată într-un halat și cu părul ud. Pot să număr pe degete de la o mână ocaziile din viața mea când am văzut-o cu părul necoafat și fără machiaj.

— Ce cauți aici? De ce n-ai sunat? mă ia ea la rost, mai neprietenoasă ca oricând.

Pășesc înăuntru.

— Nu știu; conduceam prin nămeți și trebuia să fiu atentă.

— Tot trebuia să suni ca să mă pregătesc.

— Nu e nevoie să te pregătești, sunt doar eu.

Oftează.

— Niciodată nu trebuie să existe scuze ca să arăți ca o îngălată, Tessa, îmi zice ea pe un ton cu care parcă mă ceartă pentru cum arăt acum.

Aproape că mă pufnește râsul la comentariul ei ridicol, dar prefer să rămân serioasă.

— Unde îți sunt bagajele? mă întreabă.

— În mașină, le iau mai târziu.

— Ce e asta... rochia asta cu care ești îmbrăcată?

Mă cercetează cu privirea, iar eu zâmbesc.

— E pentru serviciu. Mie îmi place mult.

— Lasă să se vadă cam multe... dar culoarea e frumoasă, bănuiesc.

— Mulțumesc. Ce mai face familia Porter? întreb.

Știu că dacă pomenesc de familia lui Noah, îi abat atenția.

— Sunt foarte bine. Le e dor de tine.

Când intră în bucătărie îmi aruncă peste umăr: Poate că ar trebui să-i invităm la cină diseară.

Mă crispez și alerg după ea.

— Ah, nu cred că e o idee bună.

Se uită la mine, apoi își toarnă o ceașcă de cafea.

— De ce nu?

— Nu știu... ar fi ciudat pentru mine.

— Theresa, cunoști familia Porter de ani de zile. Mi-ar plăcea să te vadă acum, că ai obținut o stagiatură și că mergi la facultate.

— Adică practic vrei să mă dau mare?

Gândul ăsta mă enervează. Vrea să-i invite la noi doar ca să mai aibă un motiv să se laude.

— Nu, vreau să le arăt lucrurile pe care le-ai realizat. Asta nu înseamnă că mă dau mare, se răstește ea.

— Aș prefera să nu-i chemi.

— Ei bine, Theresa, asta e casa mea și dacă vreau să-i invit, o să-i invit. Mă duc să mă fac prezentabilă și revin.

Și cu o întoarcere dramatică, mă lasă singură în bucătărie.

Îmi dau ochii peste cap și mă duc în vechiul meu dormitor. Sunt obosită, așa că mă întind pe pat și aștept ca mama să-și termine îndelungatele ritualuri de înfrumusețare.

— Theresa?

Vocea mamei mă trezește din somn. Nici măcar nu-mi aduc aminte să fi adormit. Îmi ridic fața de pe Buddha, vechiul meu elefant de pluș, și spun, dezorientată:

— Vin acum!

Mă ridic vlăguită în picioare și mă împleticesc mergând pe coridor. Când ajung în living, îl găsesc pe Noah așezat pe canapea. Nu

tot clanul Porter, așa cum amenințase mama, dar tot mă trezesc de-a binelea.

— Uite cine a trecut pe la noi cât timp dormeai tu! spune mama, zâmbind la modul cel mai fals.

— Hei, zic eu.

Dar încep să cred *că nu ar fi trebuit să vin aici sub nicio formă.* Noah îmi face cu mâna.

— Hei, Tessa, arăți splendid.

Nu am nicio problemă cu Noah — țin la el foarte mult, ca la un membru al familiei. Dar am nevoie de o pauză de la tot ce se întâmplă în viața mea, iar faptul că el e aici nu face altceva decât să-mi amintească de vinovăția și de durerea mea. Știu că nu e vina lui și nu e frumos din partea mea să-l expediez, mai ales că el a fost atât de drăguț de-a lungul despărțirii noastre. Mama pleacă din cameră, iar eu îmi scot pantofii și mă așez pe canapea, vizavi de Noah.

— Cum te simți în vacanță? întreabă el.

— Bine, tu?

— La fel și eu. Mama ta mi-a spus că ai fost la Seattle, adevărat?

— Da, a fost superb. M-am dus cu șeful și cu colegii mei.

El clatină din cap entuziasmat.

— E minunat, Tessa. Mă bucur enorm pentru tine — chiar ai ajuns să lucrezi într-o editură!

— Mulțumesc. Îi surâd. Hai că nu e atât de bizar pe cât credeam că o să fie.

După un moment, se uită către coridorul pe unde a dispărut mama, apoi se apleacă înspre mine.

— Hei, mama ta e foarte încordată de sâmbătă încoace. Adică mai mult decât de obicei. Cum te descurci cu toate astea?

Ridic din sprâncene.

— Ce vrei să spui?

— Toată povestea cu tatăl tău? spune el rar, de parcă eu aș ști la ce se referă.

Poftim?

— Tata?

— Nu ți-a spus? Se uită de-a lungul coridorului. Ah... Să nu-i spui că ți-am zis.

Înainte să-și termine fraza, mă ridic în picioare și mă năpustesc pe hol înspre camera ei.

— Mamă!

Ce naiba s-a întâmplat cu tata? Nu l-am văzut și nici n-am primit nicio veste de la el de opt ani de zile. Iar felul oarecum misterios de a se purta al lui Noah... *Oare a murit?* Nici măcar nu știu ce-ar trebui să simt dacă s-a întâmplat asta.

— Ce e cu tata? ridic eu glasul când dau buzna la mama în cameră.

Face ochii mari, dar își revine repede.

— *Îmi zici odată?* țip la ea.

Își dă ochii peste cap.

— Tessa, coboară tonul mai jos. Nu e nimic pentru care să te ingrijorezi.

— Asta nu decizi tu — spune-mi ce se întâmplă! *A murit?*

— Să moară? Ah, nu. Ți-aș fi spus dacă ar fi fost asta, zice ea și lasă o mână în jos, ca și cum i-ar fi lehamite de mine.

— Atunci ce e?

Oftează și mă privește preț de o secundă.

— S-a mutat înapoi. Nu foarte departe de unde ești tu acum, dar nu te va contacta, așa că n-ai de ce să-ți faci griji. M-am ocupat eu de asta.

— Ce înseamnă *asta*?

Mintea mea nu mai poate cuprinde toate tâmpeniile legate de Hardin, iar acum tatăl meu cel dispărut se mută înapoi în Washington. Acum, că veni vorba, nici nu știam că s-a mutat de aici de la bun început. Știam doar că nu mai este lângă *mine.*

— Nu înseamnă nimic. Voiam să-ți spun vineri seară, dar cum nu te-ai deranjat să răspunzi la telefon, m-am ocupat singură de asta.

Eram prea beată în seara respectivă — Slavă Domnului că nu am răspuns la telefon. N-aș fi putut suporta vestea asta la cât de beată eram. De-abia o pot suporta acum.

— Nu te va deranja, așa că șterge-ți expresia asta tristă de pe figură și pregătește-te, că mergem să facem niște cumpărături, spune ea, pe un ton mult prea indiferent.

— Nu prea am chef să merg la cumpărături, mamă. Pentru mine asta înseamnă destul de mult, știi.

— Nu, nu înseamnă, spune ea, plină de nervi și de venin. N-a fost prezent ani întregi. Nu va fi prezent nici acum, nu s-a schimbat nimic.

Dispare la ea în cameră și îmi dau seama că n-are niciun sens să mă cert cu ea. Mă întorc în living, îmi iau telefonul și mă încalț.

— Unde vă duceți? întreabă Noah.

— Cine știe? zic și ies în aerul înghețat.

Mi-am pierdut atâta vreme venind aici, două ore de condus prin zăpadă, doar ca să descopăr că e o vrăjitoare în toată regula... nu o vrăjitoare, o scorpie. E o scorpie în toată regula. Șterg zăpada de pe parbriz cu mâna; o idee extrem de proastă, căci îngheț și mai tare. Mă urc în mașină și scrâșnesc din dinți pornind motorul și așteptând să se încălzească măcar puțin.

În timp ce conduc, urlu, făcând-o pe mama în toate felurile. Când rămân fără voce, încerc să-mi dau seama ce trebuie să fac în continuare, dar amintirea tatălui meu îmi inundă gândurile și nu mă mai pot concentra la nimic. Lacrimile îmi curg pe obraji și iau telefonul de pe scaunul din dreapta. Peste câteva secunde, vocea lui Hardin se aude bubuind prin micul difuzor.

— Tess? Te simți bine?

— Da... încep eu să vorbesc, dar mă trădează vocea și mă înec într-un suspin.

— Ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut?

— Ea... pot să mă întorc? îl întreb, iar el răsuflă din toți rărunchii, ușurat.

— Sigur că poți, iubito... Tessa.

Se corectează, dar mă trezesc dorindu-mi să nu o fi făcut.

— Cât mai ai? mă întreabă.

— Douăzeci de minute, zic eu plângând.

— Bine, vrei să rămân la telefon?

— Nu... Ninge, îi explic și închid.

Nu trebuia să plec de la el de la bun început. Ce ironie că mă întorc alergând la Hardin, în ciuda tuturor lucrurilor pe care mi le-a făcut.

Încă plâng când ajung în parcare. Îmi șterg lacrimile cât de bine pot, dar machiajul mi se întinde și îmi murdărește toată fața. Când mă dau jos în nămeți, îl văd pe Hardin stând lângă ușa acoperită de zăpadă. Fără să mă gândesc, alerg către el și-l cuprind cu brațele. Hardin face un pas înapoi, surprins în mod evident de afecțiunea mea, dar apoi mă ia în brațe și mă lasă să plâng în hanoracul lui acum plin de zăpadă.

28

Hardin

Faptul că o țin în brațe după ce a trecut o veșnicie îmi dă o senzație mult mai plăcută decât aș fi în stare s-o descriu vreodată. O imensă ușurare mă cuprinde când mi se aruncă în brațe — nu mă așteptam să se întâmple așa ceva. A fost atât de distantă, de rece în ultima vreme. N-o pot învinovăți, dar să fiu al dracului dacă nu m-a durut.

— Te simți bine? o întreb, cu capul îngropat în părul ei.

Tessa dă din cap aproape de pieptul meu, dar continuă să plângă. Știu că nu se simte bine. Maică-sa i-a spus probabil vreo mizerie pe care n-ar fi trebuit s-o spună. Știam că asta se va întâmpla și, sincer vorbind, partea egoistă din mine se bucură pentru orice ar fi făcut maică-sa. Nu pentru că a rănit-o pe Tessa, ci pentru că fata mea a venit la mine ca s-o consolez.

— Hai să intrăm, îi spun.

Face semn din cap că da, dar nu-mi dă drumul, așa că o îndepărtez ușor și amândoi intrăm în clădire. Fața ei frumoasă e plină de dungi negre, iar ochii și buzele îi sunt umflate. Sper că nu a plâns tot drumul.

Când intrăm în hol, scot eșarfa pe care am adus-o jos cu mine și o acopăr peste cap și peste urechi, făcând o fundă moale și violet în jurul chipului ei frumos. Cred că îi e frig, dat fiind că e îmbrăcată doar în rochia asta. Rochia asta... În mod normal, mi-aș crea o fantezie prelungită despre cum aș da-o jos de pe ea... Dar nu astăzi, nu cât timp ea se află în starea asta. Lasă să-i scape cel mai drăguț sughiț din lume și își trage eșarfa peste cap. Părul blond îi scapă pe sub eșarfă, făcând-o să pară și mai tânără decât este în realitate.

— Vrei să vorbim despre asta? îmi asum riscul de a o întreba când ieșim din lift și mergem către apartamentul nostru... către apartament.

Ea încuviințează din cap, iar eu descui ușa. Mama stă pe canapea și îngrijorarea i se întipărește pe chip când dă cu ochii de Tessa. Îi arunc o privire de avertisment, sperând să-și amintească faptul că mi-a promis că nu o va bombarda pe Tessa cu întrebări despre întoarcerea ei. Mama își ia ochii de la Tessa și se uită la televizor, mimând indiferența.

— Noi o să mergem în dormitor pentru o vreme, anunț eu, iar mama clatină din cap.

Știu că o înnebunește faptul că nu poate vorbi, dar nu am chef s-o facă pe Tessa să se simtă și mai rău amestecându-se. Pe drum, mă opresc la termostatul din hol pentru a da căldura mai tare, pentru că știu că a degerat. Când vin în cameră, o găsesc pe Tessa deja așezată pe marginea patului. Neștiind cât de aproape să mă așez, o aștept pe ea să spună ceva.

— Hardin? spune ea cu glasul slab.

Vocea ei răgușită îmi dă de înțeles că a plâns tot timpul, iar acest lucru mă face să-mi pară și mai rău pentru ea. Mă așez în fața ei, iar ea mă surprinde apucându-mă de tricou și trăgându-mă ca să stau între picioarele ei. Acest lucru deja înseamnă mai mult decât orice mizerie ar fi spus maică-sa.

— Tess... ce ți-a făcut? o întreb, iar ea începe să plângă din nou, întinzându-și machiajul pe tot tricoul meu alb. Dar nu-mi pasă deloc

de deranjul produs; în cel mai rău caz, îmi va rămâne amintire dacă pleacă din nou.

— Tata... spune ea, iar eu încremenesc.

— Tatăl tău?

Dacă a fost acolo...

— Tessa, a fost acolo? Ți-a făcut ceva? o întreb printre dinți.

Ea dă din cap că nu, iar eu mă aplec și îi ridic bărbia, obligând-o să se uite la mine. Nu tace niciodată din gură, nici măcar când este supărată. De obicei atunci vorbește cel mai mult.

— S-a mutat înapoi aici — dar eu nici n-am știut că a plecat vreodată. Adică, bănuiesc că am știut, dar nu m-am gândit niciodată la asta. Nu m-am gândit niciodată la el.

Vocea mea nu e deloc atât de calmă pe cât mi-aș dori să fie când întreb:

— Ai vorbit astăzi cu el?

— Nu; dar ea a vorbit. Mi-a spus că el nu se va apropia de mine, dar nu vreau să facă ea această alegere în locul meu.

— Și vrei să-l vezi?

Nu mi-a spus nimic bun despre omul ăsta. Era violent, a lovit-o de multe ori pe mama ei de față cu ea. De ce-ar vrea să-l întâlnească?

— Nu... adică, nu știu. Dar vreau să fiu eu aceea care decide. Își șterge ochii cu dosul palmei. Nu că el și-ar dori să mă vadă...

Simt impulsul de a-l vâna pe omul ăsta și de a mă asigura că nu se apropie de ea. Dar trebuie să mă calmez înainte de a face vreun lucru stupid și de care să-mi fie rușine.

— Nu pot să nu mă gândesc: dacă e oare ca tatăl *tău*?

— Ce vrei să spui?

— Dacă acum e diferit? Dacă nu mai bea?

Speranța din vocea ei îmi frânge inima... mă rog, ce a mai rămas din ea.

— Nu știu... de obicei nu se întâmplă așa, îi spun cu sinceritate. Văd cum îi coboară colțurile gurii, așa că adaug: Dar e posibil. Poate e diferit acum...

Nu cred nici eu ce spun, dar cine sunt eu să-i distrug speranța?

— Nu credeam că te mai interesează.

— Nu mă interesează... adică nu mă mai interesa. Sunt doar furioasă pentru că mama mi-a ascuns adevărul..., spune ea, și apoi, în timp ce își șterge fața pe tricoul meu, îmi povestește și restul celor întâmplate.

Mama ei e singura femeie din lume care ar dezvălui reapariția fostului soț alcoolic și imediat după aceea ar propune o ședință de cumpărături. Îmi țin gura cu privire la prezența lui Noah acolo, deși mă calcă pe nervi. Puștiul ăla pare să nu vrea să dispară cu niciun chip.

În cele din urmă, Tessa se uită la mine, un pic mai liniștită. Pare că se simte mult mai bine decât atunci când alerga către mine în parc și mi-ar plăcea să cred că e așa pentru că se află aici, cu mine.

— Nu te deranjează că m-am întors, nu-i așa? mă întreabă ea.

— Nu, normal. Poți sta cât vrei. E și apartamentul tău, la urma urmelor.

Încerc să-i zâmbesc, iar ea, în mod surprinzător, îmi întoarce gestul ștergându-și din nou nasul pe tricoul meu.

— Săptămâna viitoare o să primesc o cameră în cămin.

Clatin din cap; dacă vorbesc, o să sfârșesc jalnic prin a o implora să nu mă părăsească din nou.

29

Tessa

Mă duc la toaletă ca să mă demachiez și să mă adun puțin. Apa călduță spală toate dovezile dimineții mele agitate și mă bucur din tot sufletul că m-am întors aici. În ciuda tuturor celor întâmplate între mine și Hardin, mă bucur să aflu că am în continuare un loc sigur unde să mă refugiez alături de el. E singura constantă din viața mea; îmi aduc aminte că și el mi-a zis asta o dată. Mă întreb dacă atunci vorbea serios.

Chiar dacă nu vorbea serios, cred că acum simte acest lucru. Mi-aș dori să-mi spună mai multe lucruri în legătură cu ce anume simte. Căderea nervoasă de ieri a fost cea mai emoționantă scenă la care am asistat vreodată, de când ne-am întâlnit. Vreau doar să aud vorbele din spatele lacrimilor. Mă întorc în dormitor și-l găsesc pe Hardin punându-mi bagajele pe podea.

— M-am dus să-ți aduc lucrurile, îmi zice.

— Mulțumesc, chiar sper să nu deranjez, îi spun și mă aplec să-mi iau niște pantaloni și un tricou.

Trebuie să scap de rochia asta.

— Eu te vreau aici, știi asta, nu-i așa? îmi spune încet.

Ridic din umeri, iar el se încruntă.

— Trebuia să știi asta până acum, Tess.

— Știu... doar că mama ta e acum aici, iar eu apar cu telenovela și cu lacrimile mele, spun.

— Mama e bucuroasă că ești aici, și la fel sunt și eu.

Simt că-mi crește inima, dar schimb subiectul.

— V-ați făcut vreun plan pentru ziua de azi?

— Cred că vrea să meargă la mall sau ceva de genul ăsta, dar putem merge mâine.

— Puteți merge, îmi fac eu de lucru.

Nu vreau să-și anuleze planurile cu mama sa pe care n-a mai văzut-o de un an.

— Nu, e în ordine, pe bune. Nu trebuie să rămâi singură.

— Mă simt bine.

— Tessa, ce vorbesc eu aici? bombăne el, iar eu mă uit în ochii lui.

Pare să fi uitat că nu mai poate decide el în locul meu. Nimeni nu mai poate. Apoi se îmblânzește și se corectează.

— Îmi cer scuze... rămâi aici. Eu mă duc cu ea la cumpărături.

— Mult mai bine, îi spun și încerc din răsputeri să nu zâmbesc.

Hardin a fost atât de drăguț, atât de... *temător* zilele astea. Chiar dacă a greșit încercând să mă oblige, tot e frumos să văd că a rămas la fel. Intru în debara să-mi schimb hainele și exact când îmi ridic rochia s-o scot de pe mine, el bate la ușă.

— Tess?

— Da? zic eu.

După o fracțiune de secundă întreabă:

— Vei mai fi aici când ne întoarcem?

Pufnesc în râs.

— Mda. Nu prea am unde să mă mai duc.

— Bine. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, zice el; tristețea din vocea lui e evidentă.

Câteva minute mai târziu aud ușa de la intrare închizându-se și ies din dormitor. Poate că ar fi trebuit să merg cu ei ca să nu rămân aici,

singură cu gândurile mele. Deja mă simt singură. După ce mă uit o oră la televizor, sunt deja plictisită până peste poate. Din când în când, telefonul vibrează și pe ecran apare numele mamei. O ignor în întregime și îmi doresc să se întoarcă mai repede Hardin. Îmi iau e-reader-ul și încep să citesc ca să treacă timpul, dar mă uit încontinuu la ceas.

Vreau să-i scriu lui Hardin un mesaj și să văd cât mai au de gând să întârzie, dar în loc de asta mă hotărăsc să pregătesc cina ca să treacă mai repede timpul. Mă duc la bucătărie ca să mă decid ce anume să gătesc, ceva care să-mi ia suficient timp, dar care să fie ușor de făcut. Lasagna să fie, atunci. În curând se face ora opt, apoi opt și jumătate și pe la nouă mă gândesc din nou să-i dau mesaj.

Ce naiba e cu mine? O ceartă cu mama și brusc mă agăț din nou de Hardin? Dacă e să fiu cinstită cu mine însămi, n-am încetat niciodată să mă agăț de el. Chiar dacă n-am chef să recunosc asta, știu că nu sunt pregătită să-mi trăiesc viața fără Hardin. N-o să mă grăbesc să-mi iau un angajament definitiv în fața lui, dar sunt epuizată din cauza luptei continue pe care o am cu mine însămi din cauza lui. Oricât de îngrozitor s-ar fi purtat cu mine, sunt și mai nefericită fără el decât atunci când am aflat despre întregul pariu. O parte din mine se revoltă împotriva propriei mele persoane pentru că-mi lipsește forța, dar o altă parte nu poate nega cât de împlinită m-am simțit când m-am întors azi aici. Încă mai am nevoie de timp ca să mă gândesc, să văd cum merg lucrurile când ne aflăm unul în preajma celuilalt. Sunt în continuare atât de confuză.

Nouă și un sfert. E doar nouă și un sfert când termin de așezat masa și de strâns mizeria pe care am făcut-o la bucătărie. Îi trimit un singur mesaj, un simplu „Hei, cum merge treaba?", doar așa, ca să văd ce face. Ninge, așa că-i dau mesaj să văd ce face, știți voi, să mă asigur că e totul în regulă. Chiar în momentul în care iau telefonul din nou, se deschide ușa de la intrare. Ascund telefonul exact când Hardin și mama lui își fac apariția.

— Deci cum a fost la cumpărături? îl întreb fix în secunda în care el spune:

— Ai făcut de mâncare?

— Zi tu mai întâi, spunem amândoi și ne pufnește râsul.

Ridic o mână și-i anunț:

— Am pregătit cina. Dacă ați mâncat deja, e în ordine.

— Miroase atât de bine aici! spune mama lui, studiind masa plină de mâncare. Imediat dă drumul plaselor și se repede să ocupe un loc.

— Mulțumim, Tessa dragă. La mall era îngrozitor, cu toți clienții întârziați de Crăciun peste tot. Cine așteaptă până în ultima zi să cumpere cadouri?

— Ăă, *tu*, răspunde Hardin și-și toarnă un pahar cu apă.

— Ah, taci, îl ceartă Trish și mușcă zgomotos dintr-o grisină.

Hardin se așază lângă mama lui, iar eu ocup locul din fața ei. La cină, Trish vorbește despre „ororile" pe care le-au trăit la cumpărături și despre cum bodyguarzii de la Macy's au prins un bărbat care a încercat să fure o rochie. Hardin se jură că rochia era chiar pentru hoț, dar Trish își dă ochii peste cap și continuă cu povestea ei ieșită din comun. Îmi dau seama că mâncarea pe care am făcut-o este chiar gustoasă — mai bună decât în mod obișnuit — și aproape întreaga tavă de lasagna dispare până la sfârșitul mesei. Eu, una, am mâncat două porții — asta e ultima oară când nu mănânc nimic toată ziua.

— Ah, am cumpărat pom, spune brusc mama lui Hardin. Unul micuț, dar trebuie să aveți și voi un pom de iarnă acasă la voi — mai ales că e primul vostru Crăciun împreună! Bate din palme, iar eu izbucnesc în râs.

Nici înainte să se ducă totul naibii, Hardin și cu mine n-am discutat niciodată dacă să ne cumpărăm pom de Crăciun. Am fost atât de înnebunită de mutare și de Hardin în general, încât aproape că am uitat de tot de Sărbători. Niciunul dintre noi nu s-a arătat interesat de Ziua Recunoștinței — el din motive evidente, iar eu, fiindcă n-am vrut s-o petrec la biserica mamei, așa că am comandat pizza și am pierdut vremea prin camera mea de cămin.

— E în regulă, da? întreabă Trish, și-mi dau seama că n-am răspuns.

— Ah, da, sigur că este, îi spun și mă uit către Hardin, care se uită fix în farfuria goală.

Trish conduce discuția și îi sunt recunoscătoare. După câteva minute ne anunță:

— Bine, oricât mi-aș dori să mai stau cu voi, petrecăreților, trebuie să-mi fac somnul de frumusețe.

Mulțumindu-mi încă o dată și punându-și farfuria în chiuvetă, ne urează noapte bună înainte de a se apleca să-l sărute pe Hardin pe obraz. El geme și se smucește, astfel încât buzele ei de-abia îi mângâie pielea, dar ea pare mulțumită și cu această atingere, oricât ar fi de mică. Îmi pune mâinile pe umeri, sărutându-mă pe creștet. Hardin își dă ochii peste cap, iar eu îi trag un picior pe sub masă. După ce Trish dispare, mă ridic și adun resturile de la cină.

— Mulțumesc că ai pregătit cina. Nu trebuia, îmi spune Hardin, iar eu clatin din cap în timp ce ne ducem în dormitor.

— Pot să dorm eu jos în noaptea asta, dat fiind că tu ai dormit azi-noapte, mă ofer, deși știu că nu m-ar lăsa niciodată să dorm pe jos.

— Nu, e în regulă. Nu e atât de rău, spune Hardin.

Mă așez pe pat, iar Hardin își ia păturile din debara și le întinde pe jos. Îi arunc două perne și îmi zâmbește înainte de a-și desface jeanșii. *Ah, trebuie neapărat să mă uit în altă parte.* Nu prea vreau să fac asta, dar știu că așa s-ar cuveni. Își trage în jos jeanșii negri și iese din ei. Felul în care mușchii i se încordează pe abdomenul tatuat când se apleacă mă împiedică să mă uit în altă parte, reamintindu-mi cât de atrasă sunt de el, în ciuda supărării mele. Boxerii negri îi vin de minune, și își întoarce brusc capul pentru a se uita la mine. Expresia lui aspră și concentrată mă intimidează și mai tare. Linia bărbiei e atât de fermă, de fascinantă. Se uită fix la mine.

— Îmi pare rău, îi zic și îmi sucesc capul într-o parte, cu obrajii luându-mi foc de rușine.

— Nu, mie îmi pare rău. E doar un obicei, presupun.

Ridică din umeri și-și trage o pereche de pantaloni de bumbac din dulap.

Mă uit pe pereți până când el spune „Noapte bună, Tess" și stinge lumina. Îi aud afectarea din glas.

Mă trezește din somn un sunet ascuțit și mă holbez la tavan. De-abia văd brațele ventilatorului mișcându-se în întuneric. Apoi aud din nou vocea lui Hardin.

— Nu! Vă rog! scâncește el.

La naiba, iar are unul dintre coșmarurile lui. Sar din pat și îngenunchez lângă corpul lui chinuit.

— Nu! repetă el, mult mai tare de data asta.

— Hardin! Hardin, trezește-te! îi șoptesc în ureche și îl scutur de umeri.

Are cămașa plină de transpirație și fața îi este schimonosită când deschide ochii; se ridică imediat în capul oaselor.

— Tess..., gâfâie el și mă ia în brațe.

Îmi trec degetele prin părul său înainte de a-i pune o mână pe spate. Îl mângâi ușor în sus și în jos, cu unghiile zgâriindu-i ușor pielea.

— E în ordine, îl liniștesc eu, iar el mă îmbrățișează și mai tare. Haide, urcă în pat, îi zic și mă ridic.

Ținându-se de tricoul meu, urcă în pat alături de mine.

— Te simți bine? îl întreb după ce se întinde.

Clatină din cap, iar eu îl trag mai aproape de mine.

— Crezi că-mi poți aduce niște apă? mă întreabă.

— Desigur. Mă întorc imediat.

Aprind lampa înainte de a mă da din nou jos din pat, apoi încerc să fac cât mai puțin zgomot cu putință, ca să n-o trezesc pe Trish. Dar când ajung la bucătărie, o găsesc deja acolo.

— Se simte bine? mă întreabă.

— Da, e în regulă acum. Îi duc niște apă, îi spun eu și umplu un pahar de la chiuvetă.

Când mă întorc, Trish mă îmbrățișează și mă sărută pe obraz.

— Putem vorbi mâine? mă întreabă.

Dintr-odată mă simt prea emoționată pentru a vorbi, așa că doar încuviințez din cap, ceea ce o face să zâmbească, deși o aud oftând când mă îndepărtez.

Când mă întorc în dormitor, Hardin pare oarecum liniștit și-mi mulțumește luându-mi din mână paharul cu apă. Îl bea pe tot în timp ce eu îl privesc și urc lângă el în pat. Îmi dau seama cât de stânjenit se simte, probabil că din cauza coșmarului, dar știu că parțial și din cauza mea.

— Vino încoace, îi spun și-i citesc ușurarea în privire când își face loc lângă mine, iar eu îmi înfășor brațele în jurul lui și-mi pun capul pe pieptul său.

Se pare că e la fel de liniștitor pentru mine pe cât îmi închipui că e pentru el. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a făcut, în brațele acestui băiat cu sufletul tulburat mă simt acasă.

— Să nu mă părăsești, Tess, șoptește el și închide ochii.

30

Tessa

Mă trezesc transpirată. Capul lui Hardin se odihnește pe pieptul meu, iar brațele îi sunt petrecute în jurul meu, într-o îmbrățișare de urs. Cred că i-au amorțit mâinile. Picioarele ne sunt încolăcite, iar el sforăie ușor.

Inspirând profund, îmi ridic cu grijă mâna pentru a-i da la o parte de pe frunte o șuviță senzuală de păr. Mi se pare că nu i-am atins părul de atâta vreme, dar, de fapt, ultima dată s-a întâmplat sâmbătă. Mintea mea retrăiește evenimentele din Seattle ca într-un film când îmi trec degetele prin părul lui moale și răvășit.

Pleoapele îi flutură, iar eu îmi retrag mâna rapid.

— Scuze, îi spun, stânjenită că am fost prinsă asupra faptului.

— Nu, era plăcut, zice el, cu vocea răgușită de somn.

După ce se dezmeticește și respiră lipit de pielea mea pentru un moment, se ridică îndepărtându-se de mine — prea curând — și-mi doresc să nu-i fi atins părul astfel încât să doarmă în continuare, ținându-mă în brațe.

— Am ceva de lucru astăzi, așa că o să plec în oraș puțin, spune și-și ia o pereche de jeanși negri din debara. Apoi își pune bocancii. Am senzația că se grăbește să plece.

— Bine...

Cum? Credeam că e fericit că am dormit împreună și că ne-am ținut în brațe pentru prima dată de o săptămână încoace. Credeam că s-a schimbat ceva — nu în întregime, dar credeam că poate vede că hotărârea mea începe să se zdruncine și că sunt cu câțiva pași mai aproape de împăcare decât eram ieri.

— Mda... spune și își răsucește inelul din sprânceană înainte de a-și trage pe el tricoul alb și de a-și lua unul negru din debara.

Nu mai spune nimic înainte să iasă din cameră, lăsându-mă încă o dată încurcată. Dintre toate lucrurile la care mă așteptam să se întâmple, printre ele nu se număra fuga lui în acest fel. Ce treabă poate avea chiar acum? Citește manuscrise, la fel ca mine — numai că el are mai multă libertate de a lucra de acasă, așa că de ce ar vrea să muncească astăzi? Amintirea celor făcute de Hardin ultima dată când avea „ceva de lucru" îmi întoarce stomacul pe dos.

Îl aud vorbind pe scurt cu mama lui, apoi ușa de la intrare se deschide și se închide la loc. Mă trântesc pe pernă și dau din picioare ca un copil. Când aud însă cântecul de sirenă al cafetierei, mă dau jos în cele din urmă din pat și mă duc spre bucătărie.

— Bună dimineață, drăguțo, ciripește Trish când trec pe lângă ea.

— Bună dimineața. Mulțumesc că ați făcut cafea, îi zic și îmi torn o cafea.

— Hardin mi-a zis că are ceva de lucru, îmi spune ea, deși pare mai degrabă că mă chestionează.

— Da... mi-a pomenit ceva despre asta, răspund eu, neștiind ce altceva să spun.

Dar ea pare să ignore acest detaliu și adaugă, cu vocea plină de îngrijorare:

— Mă bucur că se simte bine după azi-noapte.

— Da, și eu. Apoi, fără să-mi dau seama ce spun, mă trezesc vorbind: N-ar fi trebuit să-l las să doarmă pe jos.

Trish ridică din sprâncene.

— Nu are coșmaruri și când nu doarme pe jos? întreabă cu precauție.

— Nu, nu are coșmaruri dacă...

Las fraza neterminată, amestecând zahărul în cafea și încercând să găsesc o cale să ies din această încurcătură.

— Dacă ești *tu* acolo, termină ea ideea în locul meu.

— Da... dacă sunt eu acolo.

Se uită la mine cu un optimism pe care — așa mi s-a spus — numai o mamă poate să-l nutrească atunci când vorbește despre copiii ei.

— Vrei să afli de ce le are? Știu că mă va urî pentru că ți-am povestit, dar cred că ar trebui să știi.

— Ah, vă rog, doamnă Daniels.

Înghit în sec. De fapt, nu vreau să-mi spună ea povestea.

— Mi-a povestit... despre noaptea aceea.

Încerc să-mi alung nodul din gât, iar Trish face ochii mari, luată prin surprindere.

— Ți-a *spus*? oftează ea.

— Îmi pare rău, nu voiam să sune așa. Iar acum două seri, credeam că știți..., îmi cer eu scuze și mai iau o înghițitură de cafea.

— Nu... nu... Nu-ți cere scuze. Doar că nu-mi vine să cred că ți-a spus. Era clar că știi despre coșmaruri, dar acest detaliu... este uimitor.

Își trece degetele peste ochi și îmi zâmbește cald.

— Sper că e în ordine. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Nu vreau să mă bag în secretele lor de familie, dar nici n-am mai avut de-a face cu așa ceva înainte.

— E mai mult decât în ordine, Tessa dragă, spune ea și începe să plângă. Sunt însă fericită că te are pe tine... Au fost atât de ticăloși — iar el țipa și țipa la nesfârșit. Am încercat să-l trimit la terapie, dar îl știi pe Hardin. N-a vrut să discute cu nimeni. Deloc. Nici măcar un cuvânt, stătea acolo și se uita fix la un perete.

Îmi aşez cana pe tejghea şi o iau în braţe.

— Nu ştiu ce te-a făcut să te întorci ieri, dar mă bucur că ai făcut-o, spune, cu capul pe umărul meu.

— Poftim?

Se retrage şi îmi aruncă o privire ironică, ştergându-se la ochi.

— A, iubito, oi fi eu bătrână, dar nu chiar atât. Am ştiut că se întâmplă ceva între voi doi. Am văzut cât de surprins a fost să te vadă când am ajuns acasă cu el şi mi-am dat seama că ceva e în neregulă când mi-a spus că nu mai ajungeţi în Anglia.

Am senzaţia că Trish ne-a analizat tot timpul, dar nu ştiam că şi noi am fost atât de transparenţi. Iau o sorbitură mare din cafeaua mea, acum călâie, şi mă gândesc la asta. Trish mă prinde cu blândeţe de cealaltă mână.

— Era atât de entuziasmat... mă rog, cât de entuziasmat poate fi Hardin... să te aducă în Anglia, iar apoi, după câteva zile, mi-a spus că trebuie să pleci din oraş, dar eu mi-am dat seama. Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Mai iau o gură de cafea şi o privesc în ochi.

— Ei bine...

Habar n-am ce să-i spun, pentru că „A, nimic deosebit, fiul dumneavoastră mi-a răpit virginitatea ca parte dintr-un pariu" nu pare să fie de ajutor în acest moment.

— M-a... m-a minţit, e tot ce pot să zic.

Nu vreau să se supere pe Hardin şi nici nu vreau să intru în amănunte cu ea, dar nici n-am chef s-o mint cu nerusinare.

— O minciună mare?

— O minciună imensă.

Se uită la mine ca la o mină de teren.

— Îi pare rău?

Discuţia cu Trish pe acest subiect e ciudată. Nici măcar n-o cunosc şi, în fond, e mama lui; va înclina să-i ţină partea cu orice preţ. Aşa că-i răspund cu delicateţe:

— Da... cred că-i pare.

Termin ce mi-a mai rămas din cafea.

— Ţi-a spus că-i pare rău?

— Da... de câteva ori.

— Ţi-a demonstrat?

— Într-un fel.

Oare? Ştiu că a avut o cădere nervoasă cu două zile în urmă şi că e mai calm decât în mod obişnuit, dar nici nu mi-a spus ceea ce doream să aud. Femeia aceasta trecută prin viaţă se uită la mine şi pentru un moment mă tem că-mi va da o replică de care mi-e teamă. Dar ea mă surprinde spunând:

— Ei bine, eu sunt mama lui şi trebuie să-i suport ciudăţeniile. Dar tu nu eşti. Dacă vrea să-l ierţi, trebuie să facă eforturi. Trebuie să-ţi demonstreze că nu va mai face niciodată ce a făcut — şi cred că te-a minţit destul de grav dacă te-ai mutat de-aici. Încearcă să-ţi aminteşti că el nu se refugiază prea des în emoţii. E un băiat foarte furios... mă rog, acum e un *bărbat*.

Ştiu că întrebarea sună ridicol — oamenii mint tot timpul —, dar cuvintele mi se revarsă de pe buze înainte ca mintea mea să apuce să le proceseze:

— Dumneavoastră aţi ierta pe cineva care v-a minţit?

— Păi, depinde de minciună şi depinde de cât de rău i-ar părea persoanei respective. O să spun că, atunci când îţi permiţi să crezi prea multe minciuni, îţi va fi greu să găseşti drumul înapoi către adevăr.

Oare spune că n-ar trebui să-l iert? Bate încet cu degetele pe tejghea.

— Cu toate astea, îl cunosc pe fiul meu şi văd că s-a schimbat de ultima oară de când l-am văzut. S-a schimbat în aceste ultime câteva luni, atât de mult, Tessa. Nici nu pot să-ţi spun cât de mult. Râde şi zâmbeşte. Chiar s-a implicat în discuţie cu mine ieri.

Are un zâmbet strălucitor, deşi subiectul e serios.

— Ştiu că dacă te-ar pierde, s-ar întoarce la felul în care era înainte, dar nu trebuie să te simţi obligată să fii cu el din cauza asta.

— Vreau să spun că... nu mă simt obligată. Doar că nu știu ce să cred.

Aș vrea să-i pot explica întreaga poveste, ca să-și facă o părere exactă. Mi-aș dori ca mama să fie la fel de înțelegătoare cum pare să fie Trish.

— Desigur, asta e partea cea mai grea, tu trebuie să fii cea care decide. Dar nu te grăbi și fă-l să remedieze situația, fiul meu se prinde repede, mereu s-a întâmplat așa. Poate că asta e o parte importantă a problemei, că el capătă întotdeauna ce vrea.

Izbucnesc în râs pentru că afirmația ei nu putea fi mai adevărată.

— Asta așa e. Oftez, după care scotocesc prin cămară și scot o cutie de cereale.

Dar Trish îmi întrerupe planul, spunând:

— Ce-ar fi să ne îmbrăcăm amândouă și să mergem să luăm micul dejun și să ne petrecem timpul ca fetele? Mi-ar prinde bine să mă tund puțin.

Râde, scuturându-și părul castaniu.

Are simțul umorului, exact ca și Hardin, când îl lasă să iasă la suprafață. El e mai vulgar, da, dar văd acum de unde a moștenit simțul umorului.

— Minunat. Doar să fac mai întâi un duș, spun și pun cutia la loc.

— Duș? Afară ninge și oricum o să ne spălăm pe cap! Eu aveam de gând să mă îmbrac cu ăsta. Arată către un trening negru. Pune o pereche de jeanși pe tine și hai să mergem!

E atât de diferit față de ocaziile în care mă duceam undeva cu mama. Trebuia să am hainele călcate, părul ondulat și să fiu machiată — chiar dacă mergeam până la magazinul din colț.

Îi zâmbesc și spun:

— Bine.

În dormitor, îmi iau o pereche de jeans și un hanorac din debara, apoi îmi strâng părul într-un coc. Mă încalț cu espadrilele și mă duc la baie ca să mă spăl repede pe dinți și să-mi dau cu apă rece pe față. Când vin în living după Trish, ea e gata deja și mă așteaptă lângă ușă.

— Ar trebui să-i las lui Hardin un bilet sau să-i trimit un mesaj, propun eu.

Dar ea zâmbește și mă trage spre ușă.

— Se descurcă el, e băiat mare.

După ce-mi petrec restul dimineții și cea mai parte a după-amiezii cu Trish, mă simt mult mai relaxată. E de treabă, amuzantă și e minunat să discut cu ea. Păstrează un nivel lejer al conversației și mă face să râd aproape încontinuu. Ne coafăm amândouă, iar Trish își face breton, provocându-mă să-mi fac și eu, dar o refuz cu un zâmbet. Totuși, mă las convinsă să-mi cumpăr o rochie neagră pentru Crăciun. N-am nici cea mai vagă idee ce voi face de Crăciun, totuși. Nu vreau să-i încurc pe Hardin și pe mama lui și nici n-am cumpărat cadouri sau ceva de genul ăsta. Cred că voi accepta invitația lui Landon de a merge la el acasă. Pare cam exagerat să-mi petrec Crăciunul cu Hardin când noi nici măcar nu suntem împreună. Suntem într-o stare intermediară dubioasă: nu suntem împreună, dar am simțit că ne-am apropiat din ce în ce mai mult în ultima vreme, până la plecarea lui de azi-dimineață.

Când ne întoarcem la apartament, mașina lui Hardin e deja în parcare și încep să mă emoționez. Intrăm în casă și-l găsim stând pe canapea, cu foi de hârtie împrăștiate pe genunchi și pe măsuța de cafea. Are un pix între dinți și pare adâncit în ce face el acolo. Aș zice că muncește, dar l-am văzut lucrând doar de câteva ori în cele câteva luni de când ne cunoaștem.

— Bună, fiule! spune Trish pe un ton vesel.

— Hei, răspunde Hardin cu indiferență.

— Ți-a fost dor de noi? îl tachinează Trish, iar el își dă ochii peste cap înainte de a strânge paginile răsfirate și de a le îndesa într-o mapă.

— Eu mă duc în dormitor, pufnește el și se ridică de pe canapea.

Mă uit la Trish dând din umeri, apoi îl urmez pe Hardin în dormitor.

— Unde-ați fost, fetelor? mă întreabă el și-și pune mapa în debara.

O pagină cade, iar el o împinge repede la loc înăuntru, închizând mapa cu o izbitură. Mă așez pe pat cu picioarele încrucișate.

— Să luăm micul dejun, apoi să ne tundem și să facem niște cumpărături.

— Ah.

— Tu unde te-ai dus? îl întreb.

Hardin privește în podea înainte de a-mi răspunde.

— La muncă.

— Mâine e Ajunul Crăciunului. Nu te cred, spun eu pe un ton care-mi dă de înțeles că efectul lui Trish asupra mea a început să se estompeze.

Ochii lui verzi scot scântei.

— Ei bine, nu-mi pasă *dacă mă crezi tu sau nu*, zice Hardin batjocoritor și se așază pe partea cealaltă a patului.

— Care e problema ta? mă răstesc eu.

— Niciuna. Nu eu am o problemă.

S-a baricadat în spatele unor ziduri groase; le pot simți cum îl păzesc.

— Ai în mod clar. De ce ai plecat azi-dimineață?

Își trece o mână prin păr.

— Ți-am spus deja.

— Minciunile nu te vor ajuta cu nimic, ele te-au băgat... ne-au băgat în bucluc de la bun început, îi reamintesc.

— Bine! Vrei să afli unde am fost? Am fost la tata! țipă el și se ridică în picioare.

— La tatăl tău? De ce?

— Ca să vorbesc cu Landon.

Se așază pe scaun, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Credeam mai degrabă povestea cu munca.

— Acolo am fost. Pune mâna și sună-l, dacă nu mă crezi.

— Bine, și ce-ai avut tu de vorbit cu Landon?

— Despre tine, normal.

— Ce anume despre mine? continui eu.

— Cam totul. Știu că nu vrei să fii aici.

Se uită fix la mine.

— Dacă n-aș vrea să fiu aici, n-aș fi.

— N-ai unde altundeva să te duci, știu bine că nu te-ai afla aici dac-ai avea altă variantă.

— Ce te face să fii atât de sigur? Am dormit în pat împreună azi-noapte.

— Da, și știi și tu de ce — dacă n-aș fi avut eu coșmarul ăla, n-ai fi fost de acord. E singurul motiv pentru care ai făcut-o și singurul motiv pentru care vorbești cu mine acum. Pentru că ți-e milă de mine.

Mâinile îi tremură și mă străpunge cu privirea. Îi văd suferința din ea.

— N-are nicio importanță ce s-a întâmplat.

Scutur din cap. Nu știu de ce trage mereu astfel de concluzii. De ce îi e atât de greu să accepte că e iubit?

— Ți-e milă de săracul Hardin că are coșmaruri și că nu poate dormi naibii singur în pat!

A ridicat prea mult tonul, iar noi avem musafiri.

— Nu mai țipa! Mama ta e în cealaltă cameră! strig și eu.

— Asta ați făcut voi două toată ziua... ați vorbit despre mine? N-am nevoie de mila ta idioată, Tess.

— Doamne, Dumnezeule! Ești atât de enervant! N-am vorbit despre tine, nu așa cum te gândești tu. Și ca să-ți intre bine în cap, nu mi-e milă de tine și voiam să fii cu mine în pat indiferent de visele tale.

Îmi încrucișez brațele.

— Sigur, bombăne el.

— Nu e vorba despre ce simt eu; e vorba despre ce părere ai tu despre tine. Din contră, tu trebuie să încetezi să-ți mai plângi de milă, îi zic eu, la fel de tăios.

— Nu-mi plâng de milă.

— Așa mi se pare. Ai început să te certi cu mine fără niciun motiv. Ar trebui să progresăm, nu să regresăm.

— Să progresăm? Mă privește fix în ochi.

— Da... adică poa-poate, mă bâlbâi eu.

— Poate?

Îmi zâmbește.

Și devine dintr-odată atât de fericit, că rânjește ca un copil mic de Crăciun. Tocmai se certa cu mine, obrajii îi luaseră foc de nervi. Și, în mod bizar, simt cum și mânia mea se evaporă, de asemenea. Controlul pe care îl deține asupra emoțiilor mele mă înspăimântă.

— Ești pur și simplu nebun de legat, îi zic.

Îmi trimite un zâmbet criminal, cu subînțeles.

— Îți stă bine părul.

— Ție-ți trebuie medicamente, îl tachinez eu, iar el izbucnește în râs.

— Nu am cum să te contrazic, răspunde.

Și nu pot face altceva decât să râd laolaltă cu el... Poate că și eu sunt la fel de nebună ca el.

31

Tessa

Momentul nostru împreună este întrerupt când începe să-mi vibreze telefonul. Hardin se uită la ecran și spune:

— Landon.

Luându-i telefonul din mână, răspund:

— Alo?

— Hei, Tessa, îl aud pe Landon. Mama m-a pus să te sun și să te întreb dacă vii la noi de Crăciun.

Mama lui e atât de drăguță. Și pariez că pregătește un adevărat festin de Crăciun.

— Ah... da, mi-ar plăcea. La ce oră să ajung? zic.

— La prânz. Râde. A început deja să gătească, așa că, dac-aș fi în locul tău, n-aș mânca nimic până atunci.

— Încep să postesc din acest moment, glumesc eu. Să aduc ceva anume? Karen e o bucătăreasă mult mai bună decât mine, știu asta, dar pot să fac și eu ceva — un desert, poate?

— Da, poți aduce ceva dulce... și totodată... știu că e ciudat, dar dacă te simți stânjenită, pot să înțeleg.

Coboară glasul.

— Vor să-i invite și pe Hardin împreună cu mama lui. Dar dacă tu și Hardin nu vă suportați...

— Ba ne suportăm. Într-un fel, îl întrerup eu.

Hardin ridică din sprânceană auzindu-mi replica, iar eu îi zâmbesc nervos. Landon respiră ușurat.

— Super. Dacă le poți transmite invitația, ai mei îți vor fi recunoscători.

— Le voi transmite, îl asigur, iar apoi îmi mai vine ceva în minte. Ce cadouri să le aduc?

— Nu, nu — nimic! Nu trebuie să aduci niciun cadou.

Încerc să nu-l bag în seamă pe Hardin, care mă privește urât.

— Bine, sigur. Dar eu aduc oricum cadouri, deci ce să fie?

Landon oftează resemnat.

— Încăpățânată ca întotdeauna. Bine, mama își iubește foarte tare bucătăria, iar lui Ken i-ar plăcea un prespapier... sau ceva de genul ăsta.

— Un prespapier? râd eu zgomotos. E un cadou oribil.

Izbucnește în râs.

— Atunci nu-i lua cravată, că i-am cumpărat eu una. Apoi oftează. Bine, dă-mi de știre dacă ai nevoie de ceva urgent. Trebuie să mă duc să ajut la curățenie, zice el și închide.

Pun telefonul jos și Hardin mă întreabă imediat:

— Te duci acolo de Crăciun?

— Da... Nu vreau să merg la mama, spun și mă așez pe pat.

— Nu te învinovățesc. Își freacă bărbia cu degetul arătător. Poți să rămâi acolo?

Îmi țin mâinile în poală și-mi rod unghiile.

— Ai putea... să vii cu mine.

— Și s-o las pe mama singură? se răstește el.

— Nu! Sigur că nu, Karen și tatăl tău au invitat-o și pe ea... Pe voi amândoi.

Hardin se uită la mine de parcă aș fi nebună.

— Da, sigur. Și de ce ar vrea mama să meargă acolo, ca să-i întâlnească pe tata și pe noua lui soție?

— Eu... habar n-am, dar ar fi frumos să fim cu toții împreună.

Totuși, pe bune, nu sunt sigură cum s-ar derula lucrurile, în special pentru că nu știu ce fel de relație au acum Trish și Ken, asta în cazul în care au așa ceva. Nu e deloc rolul meu să încerc să-i reunesc pe toți — nu fac parte din familia lor. La naiba, nici măcar nu mai sunt iubita lui Hardin.

— Eu nu cred, spune și se încruntă.

În ciuda tuturor celor întâmplate între Hardin și mine, mi-ar plăcea să-mi petrec Crăciunul cu el, dar îl înțeleg. Mi-ar fi fost greu să-l conving pe Hardin să treacă și singur de sărbători pe la tatăl său, cu atât mai puțin împreună cu mama sa.

Pentru că unei părticele a minții mele îi place să rezolve probleme, încep să mă gândesc că trebuie să le cumpăr cadouri lui Landon și părinților lui, și probabil și lui Trish. Dar ce anume? Ar trebui să mă duc chiar acum, serios — s-a făcut deja ora cinci, ceea ce înseamnă că a mai rămas puțin din această seară și urmează imediat ziua de mâine, Ajunul Crăciunului. N-am nici cea mai vagă idee dacă ar trebui sau nu să-i cumpăr ceva și lui Hardin; de fapt, sunt destul de sigură că n-ar trebui. Ar fi ciudat să-i cumpăr cadouri când noi ne aflăm în situația asta incertă.

— Ce e? întreabă Hardin când observă că tac.

Oftez.

— Trebuie să mă duc la mall. Asta e pedeapsa mea dacă sunt pe drumuri de Crăciun, îi zic.

— Nu cred că planificarea greșită are ceva de-a face cu faptul că ești tu pe drumuri, mă necăjește el.

Zâmbește ușor, dar ochii îi strălucesc.

Oare flirtează cu mine? Mă pufnește râsul la gândul ăsta și îmi dau ochii peste cap.

— Planificarea greșită nu-mi este deloc caracteristică, niciodată.

— Da, sigur... râde el de mine, iar eu îl lovesc în joacă peste brat.

Mă apucă de încheietură, ca să-mi pareze atacul jucăuș. O căldură familiară îmi inundă trupul și ne privim în ochi. El îmi dă drumul repede și ne uităm fiecare în altă parte. Atmosfera devine deodată tensionată, iar eu mă ridic, încălțându-mă la loc.

— Te duci acum? mă întreabă.

— Da... mallul se închide la nouă, îi reamintesc.

— Și te duci singură?

Pare încurcat.

— Vrei să vii și tu?

Știu că probabil nu e cea mai bună idee, dar dacă vreau să încerc să fac progrese, atunci planul de a merge la mall împreună e un plan bun. Nu-i așa?

— Să vin cu tine la cumpărături?

— Da... dacă nu vrei să vii, e în ordine, îi spun pe un ton stingher.

— Nu, bineînțeles că vreau. Doar că... nu mă așteptam să mă întrebi așa ceva.

Dau din cap, apoi îmi iau telefonul și geanta. Cu Hardin pe urmele mele, mă duc în living.

— Mergem puțin până la mall, îi spune Hardin mamei sale.

— Amândoi? întreabă ea cu subînțeles, iar el își dă ochii peste cap. Când ieșim pe ușă, Trish strigă peste umăr: Tessa, draga mea, dacă vrei să-l lași acolo, eu n-o să mă plâng.

Chicotesc.

— O să mă gândesc la asta, zic eu și-l urmez, ieșind din casă.

După ce Hardin pornește mașina, se aude o melodie cunoscută, cântată la pian. El se grăbește să dea muzica mai încet, dar e prea târziu. Mă uit la el cu superioritate.

— Au început să-mi placă, bine? spune.

— Sigur, îl tachinez eu și dau muzica mai tare la loc.

Ah, dacă ar merge lucrurile așa la nesfârșit! Dacă această complicitate bazată pe flirt, acest teren neutru al emoțiilor pe care ne aflăm ar putea continua la infinit! Dar nu vor continua. E imposibil. Trebuie

să discutăm despre tot ce s-a întâmplat și despre ce se va întâmpla de acum înainte. Știu că avem atât de multe de vorbit, dar nu ne vom rezolva problemele din prima, chiar dacă forțez eu lucrurile. Vreau să găsesc momentul potrivit și să nu ne grăbim.

Petrecem cea mai mare parte a drumului în liniște, iar muzica spune toate lucrurile pe care mi-aș dori să ni le putem spune unul altuia. Când ne apropiem de intrarea la Macy's, Hardin zice:

— Te las chiar la ușă, iar eu dau aprobator din cap.

Mă așez sub aparatul de aer condiționat ca să mă încălzesc cât timp el parchează și se grăbește înapoi la mine prin ger. După aproape o oră de uitat la vase pentru gătit de toate formele și dimensiunile, mă hotărăsc să-i cumpăr lui Karen un set de tăvi pentru prăjituri. Știu că probabil are mai multe decât îi trebuie, dar gătitul și grădinăritul par să fie singurele sale pasiuni și n-am timp să mă gândesc la ceva mai bun.

— Putem duce astea la mașină și apoi să continuăm cumpărăturile? îl întreb pe Hardin și mă lupt să țin o cutie imensă în mâini.

— Stai, că o duc eu. Rămâi aici, zice el și-mi ia cutia din brațe.

În timp ce se îndepărtează, mă îndrept către raionul pentru bărbați, unde sute de cravate așezate în cutii mari își bat joc de mine amintindu-mi de revendicarea lui Landon în privința lor și declararea lor drept cadouri la îndemână. Continui să caut, dar n-am mai cumpărat niciun „cadou pentru tați" în viața mea, așa că habar n-am ce să cumpăr.

— E frig ca naiba afară, spune Hardin când se întoarce, tremurând tot și încercând să-și încălzească mâinile.

— Poate că nu e tocmai o idee bună să ieși în zăpadă doar în tricou.

Își dă ochii peste cap.

— Mie mi-e foame, ție nu?

Mergem spre zona restaurantelor, unde Hardin îmi găsește un loc, iar el se duce să cumpere pizza de la singurul lanț de restaurante rezonabil de acolo. Câteva minute mai târziu, revine lângă mine la

masă cu două farfurii umplute până la refuz. Apuc o felie și un șervețel și iau o înghițitură mică.

— Ce elegant din partea ta, mă tachinează el când mă șterg la gură după ce mestec.

— Ia mai taci, îi spun și mai muşc o dată din pizza.

— E... drăguț. Nu-i așa? mă întreabă el.

— Ce anume? Pizza? întreb eu inocentă, chiar dacă știu că nu se referă la mâncare.

— Noi. Petrecând timp împreună. A trecut ceva vreme.

Da, pare că a trecut mult timp...

— Nici două săptămâni n-au trecut, îi amintesc eu.

— E mult timp... pentru noi.

— Mda... Iau o înghițitură mai mare ca să pot să păstrez liniștea mai mult timp.

— Și cam cât timp ai vrea să stai departe? mă întreabă Hardin.

Termin ușor de mestecat și iau o gură mare de apă.

— Câteva zile, bănuiesc. Vreau să păstrez tonul discuției cât se poate de lejer ca să evit o scenă, dar adaug: Sunt multe lucruri de discutat.

— Știu, dar eu sunt atât de...

Ochii lui verzi se măresc când pare să se concentreze asupra unui lucru din spatele meu. Mă răsucesc și simt cum mi se întoarce stomacul la vederea unui ciuf roșu de păr. Steph. Și lângă ea iubitul ei, Tristan.

— Vreau să plec, îi spun eu și mă ridic, lăsând tava pe masă.

— Tessa, n-ai cumpărat niciun cadou. În plus, nici nu cred că ne-au văzut.

Când mă întorc, privirea mea o întâlnește pe cea a lui Steph, iar surpriza de pe chipul ei este evidentă. Nu-mi dau seama ce o surprinde mai tare: că mă vede sau că sunt cu Hardin. Probabil ambele motive.

— Ba da, ne-a văzut.

Cei doi vin către noi, iar eu îmi simt picioarele de plumb.

— Hei, spune Tristan stânjenit când ajung lângă noi.

— Hei, zice și Hardin și își trece mâna peste gât cu un gest de nervozitate.

Eu nu spun nimic. Mă uit la Steph, apoi îmi iau geanta de pe masă și plec de acolo.

— Tessa, așteaptă! strigă ea după mine. Tocurile groase ale pantofilor ei tropăie pe dalele dure, în timp ce se grăbește să mă prindă din urmă. Putem sta de vorbă?

— Despre *ce anume* să vorbim, Steph? mă răstesc eu. Despre cum prima și practic singura mea prietenă m-a lăsat să fiu umilită în fața tuturor?

Hardin și Tristan se uită unul la celălalt, în mod clar neștiind dacă e cazul să intervină sau nu. Steph flutură din mâini.

— Îmi pare rău, bine?! Știu că ar fi trebuit să-ți spun, dar am crezut că o să-ți spună el!

— Deci cu asta lucrurile ar trebui să se repare, nu?

— Nu, știu că nu se va întâmpla așa, dar îmi pare sincer rău, Tessa. Știu că ar fi trebuit să-ți spun.

— Dar nu mi-ai spus.

Îmi încrucișez brațele.

— Mi-e dor de tine, mi-e dor să stăm de vorbă, spune ea.

— Sunt sigură că ți-e dor de mine pentru că eram ținta batjocurii voastre.

— N-a fost așa, Tessa. Ești... erai prietena mea. Știu că am dat-o în bară, dar îmi pare rău cu adevărat.

Scuzele ei mă prind cu garda jos. Dar îmi revin și spun:

— Ei bine, nu te pot ierta.

Ea se încruntă. Iar apoi expresia ei devine una mânioasă.

— Dar *pe el* îl poți ierta? El e cel care a început totul — iar *pe el* l-ai iertat. Cam cât de aiurea e chestia asta?

Vreau să mă răstesc la ea, chiar să-i spun ceva urât, dar îmi dau seama că are dreptate.

— Nici pe el nu l-am iertat, doar că... habar n-am ce fac, scâncesc eu și îmi pun mâinile peste față.

Steph oftează.

— Tessa, nu mă aștept să-ți treacă atât de ușor, dar măcar dă-mi o șansă. Putem ieși împreună, doar noi patru. Gașca s-a dus dracului oricum.

Mă uit la ea.

— Ce vrei să spui?

— Păi, Jace a devenit și mai cretin de când l-a bătut Hardin. Așa că Tristan și cu mine am păstrat distanța față de toată lumea.

Mă uit spre locul unde se află Hardin și Tristan, iar apoi o privesc din nou pe Steph.

— Hardin l-a bătut pe Jace?

— Da... sâmbăta trecută.

Ridică din sprâncene.

— Nu ți-a spus nimic?

— Nu...

Vreau să aflu cât pot de multe înainte ca Hardin să vină încoace și s-o oprească din povestit, dar ea e dornică să-mi facă pe plac, așa că începe să vorbească fără să fiu nevoită să-i cer asta.

— Da, în fine, s-a întâmplat pentru că Molly i-a spus lui Hardin că Jace a plănuit toată... știi tu, adaugă ea încet, să-ți spună în fața tuturor. Dar apoi o pufnește puțin râsul. Sincer, și-a căutat-o cu lumânarea, iar expresia de pe fața lui Molly când Hardin a împins-o practic jos de pe el a făcut toți banii. Adică, pe bune, ar fi trebuit să-i fac o poză!

Mă gândesc intens la faptul că Hardin a refuzat-o pe Molly și l-a bătut pe Jace sâmbătă, înainte de a veni la Seattle, timp în care îl aud pe Tristan spunând:

— Doamnelor, ca și cum ar vrea să ne avertizeze că se apropie Hardin.

Hardin ni se alătură și mă ia de mână, iar când Tristan e pe punctul s-o ia pe Steph de acolo, ea mă privește preț de o clipă și spune cu ochii mari:

— Tessa, doar gândește-te la chestia asta, bine? Mi-e dor de tine.

32

Tessa

Te simți bine? mă întreabă Hardin după ce ei doi dispar.

— Mda... Mă simt bine, îi zic.

— Ce ți-a spus?

— Nimic... doar că vrea s-o iert.

Ridic din umeri și mergem pe culoarul principal. Trebuie să procesez ce tocmai mi-a spus Steph înainte să deschid subiectul cu Hardin. Probabil s-a întâmplat la una dintre petrecerile lor înainte de a veni la Seattle, iar Molly trebuie să fi fost și ea acolo. Nu pot să neg faptul că mă simt profund ușurată după ce am aflat varianta lui Steph despre cele întâmplate. E aproape distractiv că el mi-a zis că s-a culcat cu Molly în aceeași seară când, de fapt, a respins-o. Aproape. Ușurarea și ironia sunt repede umbrite de sentimetul de vinovăție pentru că l-am sărutat pe acel necunoscut în club în timp ce Hardin încerca să scape de Molly.

— Tess? Hardin se oprește din mers și îmi flutură mâna prin fața ochilor. Ce se întâmplă?

— Nimic. Mă gândeam ce cadou să-i cumpăr tatălui tău.

Nu știu să mint, iar tonul lui e mai iritat decât mi-ar plăcea.

— Îi place sportul? Îi place, nu-i așa? Voi doi vă uitați la un meci de fotbal american, îți aduci aminte?

Hardin mă privește pentru o clipă, apoi spune:

— Packers, îi place echipa Packers.

Sunt convinsă că voia să mă întrebe mai multe despre Steph, dar nu mai zice nimic.

Mergem la un magazin de articole sportive și păstrez și eu tăcerea cât timp Hardin alege câteva lucruri pentru tatăl său. Refuză să mă lase să plătesc, așa că iau un breloc din caseta de prezentare de lângă casa de marcat și îl plătesc singură, doar așa, ca să-l enervez. Își dă ochii peste cap și eu scot limba la el.

— Știi că ai cumpărat unul cu echipa greșită, da? îmi spune când ieșim din magazin.

— Poftim?

Bag mâna în pungă și scot micuțul obiect.

— E cu Giants, nu cu Packers. Rânjește, iar eu bag brelocul înapoi în plasă. Am terminat? se văicărește el.

— Nu, trebuie să-i cumpăr ceva și lui Landon, ții minte?

— A, da. Zicea că vrea să încerce o nuanță nouă de ruj. Poate corai?

Îmi pun mâinile în șolduri și-l înfrunt.

— Lasă-l în pace! Și poate că ție ar trebui să-ți cumpăr rujul, că tot cunoști nuanța exactă, îl tachinez.

E plăcut să mă ciorovăiesc în glumă cu Hardin în loc de jocul obișnuit „hai-să-dăm-foc-casei". Își dă ochii peste cap, dar văd cum zâmbește ușor înainte de a vorbi.

— Ar trebui să-i iei niște bilete le hochei. E simplu și nu foarte costisitor.

— Asta e o idee cu adevărat bună.

— Știu, zice el. Păcat că n-are niciun prieten cu care să meargă.

— Ăă, aș merge eu cu el.

Felul în care Hardin îl tachinează pe Landon mă face să zâmbesc pentru că e foarte diferit de cel de dinainte; acum nu mai e niciun strop de malițiozitate în tonul său.

- Vreau să-i cumpăr ceva și mamei tale, îi spun.

Se uită la mine ciudat, dar inofensiv.

- De ce?

- Pentru că e Crăciunul.

- Ia-i un pulover sau ceva de genul ăsta și gata, zice el și arată către un magazin cu articole mai ales pentru femeile în vârstă.

Privind către magazin, îi spun:

— Nu mă pricep deloc să cumpăr cadouri. Tu ce i-ai luat?

Cadoul pe care mi l-a cumpărat de ziua mea de naștere a fost perfect, prin urmare, îmi imaginez că darul pe care l-a ales pentru mama lui trebuie să fie la fel de atent selectat. Ridică din umeri.

— O brățară și o eșarfă.

— O brățară? îl întreb și îl trag mai departe prin mall.

— Nu, un colier, voiam să spun. E un colier simplu pe care scrie *Mama* sau ceva de genul ăsta.

— Ce frumos din partea ta, îi zic când intrăm înapoi la Macy's. Mă uit împrejur, simțindu-mă încrezătoare. Cred că-i voi găsi ceva aici... îi plac treningurile acelea.

— Ah, Dumnezeule, gata cu treningurile. Nu iese din ele.

Zâmbesc când îi observ expresia acră.

— Deci... un motiv în plus ca să-i cumpăr încă unul.

În timp ce ne uităm printre rafturi ca să studiem variantele, Hardin întinde mâna și atinge materialele. Mă uit la încheieturile sale și la rănile de pe ele, aducându-mi aminte de ce mi-a spus Steph.

Găsesc destul de repede un trening de culoarea mentei pe care cred că-l va purta cu plăcere și ne îndreptăm către casă. Pe drum, o idee se conturează în mintea mea, printre gândurile haotice legate de Hardin, parțial pentru că acum știu că nu s-a culcat cu Molly cât timp am fost eu la Seattle. Când ajungem la casa de marcat și punem treningul pe tejghea, mă întorc brusc către Hardin și-i spun:

— Trebuie să vorbim diseară.

Casiera se uită la noi pe rând, cu o expresie evidentă de confuzie. Vreau să-i spun că e urât să te holbezi la cineva, dar Hardin vorbește înainte să-mi fac eu curaj.

— Să vorbim?

— Da..., zic eu şi mă uit cum casiera scoate eticheta de securitate. După ce împodobim pomul pe care l-a cumpărat mama ta când aţi fost plecaţi ieri.

— Despre ce să vorbim, totuşi?

Mă răsucesc ca să mă uit la el.

— Despre tot, îi spun.

Hardin pare îngrozit, iar implicaţiile acestor cuvinte atârnă în aer. Când casiera scanează eticheta treningului, un sunet ascuţit sparge tăcerea, iar Hardin mormăie:

— Ah... Mă duc să aduc maşina.

Uitându-mă cum femeia pune într-o pungă treningul lui Trish, mă gândesc: „La anul o să mă asigur că le voi cumpăra tuturor cadouri extraordinare ca să compensez darurile oribile de anul acesta". Dar apoi îmi trece prin cap: „La anul? Cine spune că la anul voi mai fi aproape de el?"

Rămânem tăcuţi în timp ce ne întoarcem la apartament, eu pentru că încerc să-mi organizez gândurile în legătură cu tot ce am să-i spun, iar el... ei bine, am senzaţia că face acelaşi lucru. Când ajungem, iau plasele şi mă grăbesc prin ploaia îngheţată ca să intru mai repede în hol. Aş prefera oricând ninsoarea.

Când urcăm în lift, îmi chiorăie maţele.

— Mi-e foame, îi zic lui Hardin, care îmi aruncă o privire.

— Ah.

Se uită la mine ca şi cum ar vrea să spună ceva sarcastic, dar se abţine. Senzaţia de foame îmi sporeşte când intrăm în casă, şi mirosul de usturoi îmi pune stăpânire pe simţuri, făcându-mă instantaneu să-mi lase gura apă.

— Am pregătit cina! ne anunţă Trish. Cum a fost la mall?

Hardin îmi ia plasele din mâini şi dispare în dormitor.

— N-a fost atât de rău. Nicidecum atât de aglomerat pe cât mă aşteptam să fie, îi explic.

— Asta e bine. Mă gândeam că poate noi două împodobim bradul? Probabil că Hardin n-o să vrea să ne ajute. Zâmbeşte. Uităşte distracţia. Dar noi două ne putem ocupa de asta, dacă nu te deranjează.

Chicotesc.

— Da, desigur.

— Ar trebui să mănânci mai întâi, ordonă Hardin, păşind din nou în bucătărie.

Mă uit urât la el şi-mi îndrept atenţia către Trish. De vreme ce la finalul operaţiunii de împodobire a pomului de Crăciun mă aşteaptă tensionata discuţie cu Hardin, n-are niciun sens să mă grăbesc. În plus, îmi trebuie cel puţin o oră ca să-mi adun suficientă forţă pentru a fi în stare să-i spun tot ce vreau să-i spun. Probabil că nu e cea mai bună idee să am această discuţie importantă cu el cât timp mama lui este aici, dar nu mai pot aştepta. Tot ce trebuie spus trebuie spus acum. Simt că îmi pierd răbdarea; nu mai putem rămâne mult timp în starea asta incertă intermediară.

— Ţi-e foame chiar acum, Tessa dragă? mă întreabă Trish.

— Da, îi e, răspunde Hardin peste umăr, în locul meu.

— Da, chiar îmi e, îi spun eu, fără să-l bag în seamă pe fiul ei cel enervant.

Cât timp îmi pune în farfurie o porţie de tocană de pui cu spanac şi usturoi, eu mă aşez la masă gândindu-mă numai la cât de bine miroase mâncarea. Când îmi aduce farfuria, observ că arată chiar mai bine decât miroase. Punându-mi mâncarea în faţă, Trish spune:

— Hardin, ai putea să scoţi tu podoabele pentru pom din cutie, ca să ne ajuţi puţin?

— Sigur, spune el.

Ea îmi zâmbeşte.

— Am cumpărat şi nişte ornamente.

Până termin eu de mâncat, Hardin a asamblat pomul.

— N-a fost atât de rău, nu-i aşa? spune mama lui. Când el ia cutia cu ornamente, Trish i se duce în întâmpinare. Te ajutăm noi cu astea.

Mă ridic de la masă și mă gândesc că nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că voi face pomul de Crăciun cu Hardin și cu mama lui. Niciodată în viața mea. Mă bucur de senzație cât timp îl împodobim și, la final, deși ornamentele par atârnate aiurea în bradul miniatural, Trish pare foarte mulțumită.

— Ar trebui să ne facem o poză în fața pomului, sugerează ea.

— Nu-mi plac pozele, mormăie Hardin.

— Ah, haide, sunt sărbătorile.

Hardin își dă ochii peste cap pentru a suta oară de la venirea ei.

— Nu azi, ripostează el.

Știu că nu e corect din partea mea, dar îmi pare rău pentru mama lui, așa că-l privesc cu ochi mari și-i spun:

— Numai una?

— Bine, la naiba. Numai una.

Se așază lângă Trish în fața pomului, iar eu îmi iau telefonul ca să le fac o fotografie. Hardin de-abia zâmbește, dar veselia lui Trish compensează. Totuși răsuflu ușurată că nu propune să-mi fac și eu o poză cu Hardin; trebuie să ne lămurim pe ce drum apucăm înainte să începem să ne facem poze romantice în fața bradului de Crăciun. Îi cer lui Trish numărul de telefon și-i trimit fotografia cu ea și cu fiul ei. Hardin se întoarce în bucătărie și-și pune o farfurie cu mâncare.

— Mă duc să împachetez câteva cadouri până nu se face prea târziu, anunț eu.

— Bine, ne vedem dimineață, scumpo, spune Trish și mă îmbrățișează.

Intrând în dormitor, văd că Hardin a adus deja hârtia de împachetat, fundele, panglicile și tot ce-mi mai trebuie. Mă grăbesc să încep împachetatul ca să putem avea Discuția fără să mai întârziem mult. Vreau din tot sufletul să scap odată, dar în același timp mi-e teamă de felul în care vor merge lucrurile. Știu că am luat o hotărâre, însă nu sunt sigură că vreau să recunosc acest lucru. Știu că e o prostie din partea mea, dar Hardin m-a tot prostit de când l-am întâlnit prima oară și n-a fost mereu ceva rău.

Scriu numele lui Ken pe o etichetă de cadouri exact când Hardin intră în cameră.

Ai terminat? mă întreabă.

Da... trebuie să mai printez biletele pentru Landon înainte să vorbim.

Își lasă capul spre spate.

– De ce?

— Pentru că am nevoie de ajutorul tău și nu mă ajuți deloc dacă ne certăm.

— De unde știi că ne vom certa? mă întreabă.

— Pentru că e vorba de noi doi.

Râd cu jumătate de gură, iar el încuviințează din cap în tăcere.

— Stai să aduc imprimanta din debara.

Când se întoarce, pornesc laptopul. Douăzeci de minute mai târziu, avem două bilete la meciul celor de la Seattle Thunderbirds printate și împachetate într-o cutiuță pentru Landon.

— OK... mai ai și alte metode de a-mi distrage atenția înainte să... știi tu, să discutăm? spune Hardin.

— Nu. Cred că nu, îi răspund.

Mergem amândoi și ne așezăm pe pat, el spijinit de tăblie, cu picioarele lui lungi întinse, iar eu cu picioarele strânse sub mine la celălalt capăt. N-am nici cea mai vagă idee de unde să încep sau ce să spun.

— Deci..., începe Hardin.

E ciudat de tot.

— Deci... Ce s-a întâmplat cu Jace? îl întreb.

— Ți-a spus Steph, zice el sec.

— Da, mi-a spus.

— Vorbea gura fără el.

— Hardin, va trebui să vorbești cu mine sau chestia asta n-are cum să meargă.

Pare indignat.

— Păi, vorbesc.

— Hardin...

— Bine. Bine. Răsuflă furios. Plănuia să încerce să te agațe.

La acest gând mi se întoarce stomacul pe dos. În plus, nu ăsta e motivul pentru care s-au bătut, după cum mi-a spus Steph la mall. *Oare Hardin mă minte din nou?*

— Și ce dacă? Știi bine că așa ceva nu se va întâmpla niciodată.

— Nu contează asta, numai gândul că te-ar putea atinge... Se scutură și continuă: Și tot el e cel care... adică împreună cu Molly, care a plănuit să-ți spună despre pariu în fața tuturor. N-avea niciun drept să te umilească în felul ăsta. A stricat totul.

Ușurarea trecătoare pe care o simt când văd că povestea lui Hardin se potrivește cu cea a lui Steph e înlocuită rapid de un acces de furie față de atitudinea lui. I se pare că, dacă n-aș fi aflat despre pariu, totul ar fi fost în ordine.

— Hardin, *tu* ai stricat totul. Ei doar mi-au povestit, îi aduc eu aminte.

— Știu asta, Tessa, spune el iritat.

— Știi? Oare știi chestia asta? Pentru că n-ai spus nimic în legătură cu ea.

Hardin își retrage picioarele cu o mișcare bruscă.

— Ba da, am spus — am și plâns zilele trecute, fir-ar să fie.

Simt cum mă încrunt aproape involuntar.

— Trebuie să încetezi să mai vorbești atât de urât cu mine, asta una la mână. Și doi la mână, aceea a fost singura ocazie. E singura ocazie când ai spus ceva. Și n-ai spus prea multe.

— Am încercat la Seattle, dar tu nu voiai să vorbești cu mine. Și m-ai ignorat, deci ce anume puteam să-ți spun?

— Hardin, ideea e că, dacă vrem să încercăm să depășim acest moment, trebuie să te deschizi în fața mea, trebuie să aflu exact ce simți, îi zic.

Ochii lui verzi mă scrutează.

— Dar eu când apuc să aflu ce simți tu, Tessa? Și tu ești la fel de necomunicativă cum sunt și eu.

Poftim? Ba nu... Nu, eu nu sunt așa.

Ba da, ești! Nu mi-ai spune ce simți față de nimic din toate astea. Doar repeți la nesfârșit că ai terminat-o cu mine. Flutură din mâini. Dar ești aici. Devine puțin derutant.

Am nevoie de un moment să mă gândesc la ce mi-a spus. Am atâtea gânduri amestecate în cap încât am uitat să-i mai comunic și lui o parte din ele.

Am fost atât de confuză, îi spun.

Nu pot să-ți citesc gândurile, Tessa. În legătură cu ce anume ești confuză?

Simt un nod în gât.

Cu asta. Cu noi. Nu știu ce să fac. În legătură cu noi. Cu trădarea ta.

De-abia am început discuția, iar eu sunt deja pe punctul de a izbucni în lacrimi. Pe un ton ușor tăios, Hardin zice:

Ce *ai de gând* să faci?

— Habar n-am.

— Ba da, ai! strigă.

Sunt multe lucruri pe care trebuie să le aud de la el înainte de a fi sigură ce vreau să fac.

— Ce vrei *tu* să fac?

— Vreau să rămâi cu mine. Vreau să mă ierți și să-mi mai dai o șansă. Știu că ți-am cerut asta de prea multe ori, dar te rog, încă o șansă și gata. Nu pot trăi fără tine. Am încercat și știu că și tu ai încercat. Nu există altcineva pentru niciunul dintre noi. Dacă nu suntem împreună, totul e degeaba — și știu că și tu știi asta.

Ochii îi sunt sticloși când termină de vorbit, iar eu îmi șterg lacrimile.

— M-ai rănit atât de rău, Hardin.

— Știu, iubito, știu că te-am rănit. Aș da orice să pot lua totul înapoi, spune el, apoi se uită în jos cu o expresie ciudată. De fapt, n-aș face asta. N-aș schimba nimic. Adică, ar fi trebuit să-ți spun mai devreme, evident.

Îmi ridic capul brusc. El își ridică privirea și se uită la mine fix.

— N-aș lua nimic înapoi, pentru că noi n-am fi fost împreună dacă eu nu făceam tâmpenia asta. Căile noastre nu s-ar fi intersectat niciodată, nu în felul ăsta care ne-a legat atât de strâns. Chiar dacă mi-am distrus viața, fără pariul ăla tâmpit și plin de răutate n-aș fi avut nicio viață. Sunt sigur că asta te face să mă urăști și mai tare, dar ai vrut adevărul. Și ăsta este adevărul.

Mă uit în ochii verzi ai lui Hardin și nu știu ce să spun. Pentru că dacă mă gândesc la poveste — dacă mă gândesc bine —, nici eu n-aș schimba niciun detaliu.

33

Hardin

N am mai fost atât de sincer cu nimeni înainte. Dar vreau să dau toate cărțile pe față. Ea începe să plângă și întreabă încet:

— De unde știu eu că nu mă vei face din nou să sufăr?

Îmi dau seama că s-a abținut să nu plângă în tot acest timp, dar mă bucur că nu o mai face. Aveam nevoie să văd niște emoții din partea ei... a fost atât de rece în ultima vreme. Atât de necaracteristic pentru ea. Înainte eram capabil să-mi dau seama ce gândește doar uitându-mă la ochii ei. Acum a ridicat un zid, interzicându-mi să o mai citesc în singurul fel care îmi era accesibil. Mă rog la Dumnezeu ca timpul pe care l-am petrecut împreună astăzi să lucreze în favoarea mea.

Asta și sinceritatea mea.

— N-ai cum să știi. Tessa, te pot asigura că te voi mai face să suferi. Și tu mă vei face să sufăr, dar la fel de bine te pot asigura că nu-ți voi mai ascunde nimic și că nu te voi mai trăda niciodată. Poate o să mai spui lucruri pe care o să le regreți și Dumnezeu știe că și eu voi face la fel, dar ne putem rezolva problemele pentru că

asta fac oamenii. Am nevoie de această ultimă șansă pentru a-ți demonstra că pot fi bărbatul pe care-l meriți. Te rog, Tessa. Te rog..., o implor.

Ea mă privește cu ochii roșii, mușcându-și buzele. Urăsc s-o văd așa și mă urăsc că am adus-o în starea asta.

— Mă iubești, nu-i așa? o întreb, fiindu-mi teamă de răspuns.

— Da. Mai mult decât orice altceva pe lume, recunoaște ea suspinând.

Nu-mi pot ascunde un început de zâmbet. Îmi crește inima s-o aud spunându-mi că încă mă iubește. Am fost atât de îngrijorat că are de gând să renunțe la mine, că a încetat să mă iubească și că vrea să meargă mai departe. Nu o merit și știu că e conștientă de asta. Dar gândurile mi se tot învârt în cap, iar ea e prea tăcută. Nu mă pot obișnui cu distanța asta dintre noi.

— Ce pot să fac, atunci? Ce trebuie să fac ca să trecem de acest hop? o întreb cu disperare.

Cred că sunt mult prea insistent — știu asta din cauza felului în care se uită la mine, ca și cum ar fi dintr-odată speriată, enervată sau... nici nu mai știu cum.

— Am spus ceva greșit, nu-i așa? Îmi acopăr fața cu mâinile și îmi șterg ochii umezi. Știam că asta se va întâmpla, știi că nu mă pricep la cuvinte.

N-am fost atât de sentimental în toată viața mea și nu mă simt bine deloc. N-am fost niciodată nevoit și nici nu mi-a păsat vreodată să-mi exprim emoțiile în fața nimănui, dar pentru fata asta o să fac orice. Întotdeauna distrug totul, dar trebuie să remediez situația asta sau măcar să mă străduiesc cât de tare pot.

— Nu..., suspină ea. Doar că... Nu știu. Îmi doresc să fiu cu tine. Vreau să dau totul uitării, dar nu vreau să regret acest lucru. Nu vreau să par fata aia care se lasă călcată în picioare, care e tratată ca naiba și care îndură orice.

Mă aplec către ea și o întreb:

— În fața cui? Cine ți-e teamă că te-ar putea considera așa?

— Toată lumea, mama, prietenii tăi... tu.

Știam eu că despre asta e vorba. Știam că-și face mai degrabă griji pentru ce-*ar trebui* să facă decât pentru ceea ce vrea să facă.

— Nu te mai gândi la altcineva. Cui îi pasă ce crede altcineva? Măcar o dată ține cont de ce vrei tu să faci — ce te face fericită?

Cu ochii mari, rotunzi, frumoși, injectați și plânși, îmi spune:

— Tu.

Iar inima îmi sare în sus de bucurie.

— Am obosit atât de tare să țin totul pe dinăuntru. Sunt *epuizată* de toate lucrurile pe care nu le-am spus și pe care voiam să le spun, adaugă ea.

— Atunci nu le mai ține, îi cer eu.

— Tu mă faci fericită, Hardin. Dar tot tu mă faci să mă simt îngrozitor și — mai presus de orice — mă înnebunești.

— Ăsta e și scopul, nu-i așa? De asta ne stă atât de bine împreună, Tess, pentru că nu ne potrivim deloc.

Și ea mă înnebunește și mă enervează, dar mă face fericit. Atât de fericit.

— Nu ne potrivim deloc, spune ea cu un surâs mic.

— Deloc, repet eu și-i întorc zâmbetul. Cu toate astea, te iubesc. Mai mult decât te-ar putea iubi cineva și jur că-mi voi petrece tot restul zilelor reparându-mi greșelile dacă mă lași s-o fac.

Sper că-mi poate simți sinceritatea din voce, cât de mult îmi doresc să mă ierte. Am nevoie de asta — am nevoie *de ea* cum n-am avut nevoie de nimic niciodată și știu că mă iubește. N-ar fi aici dacă nu m-ar iubi, deși nu-mi vine să cred că tocmai am spus „tot restul zilelor" — s-ar putea ca acest lucru s-o îngrozească. Când ea nu mai spune nimic altceva, mi se frânge inima. Și chiar înainte să simt cum lacrimile îmi dau târcoale din nou, șoptesc:

— Îmi pare rău, Tessa... Te iubesc atât de mult...

Mă prinde totalmente cu garda jos când mi se aruncă în brațe. Îmi pun mâinile pe chipul ei frumos, iar ea inspiră adânc, lăsându-și obrazul să se odihnească în palma mea. Apoi mă privește.

— Trebuie să fie după regulile mele. N-o să mai pot trece de altă dezamăgire.

— Oricum vrei tu. Vreau doar să fiu cu tine, îi zic.

— Va trebui s-o luăm uşor, n-ar trebui să fac asta deloc... Dacă mă mai răneşti vreodată, nu te voi mai ierta în veci, ameninţă ea.

— Nu se va mai întâmpla. Îţi jur.

Mai degrabă aş muri decât s-o fac din nou să sufere. Încă nu-mi vine să cred că-mi mai dă o şansă.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Hardin.

Închide ochii şi vreau s-o sărut, vreau să-i simt buzele fierbinţi lipite de ale mele, dar tocmai ce mi-a spus că vrea s-o luăm încet.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Îşi lipeşte fruntea de a mea şi îmi dau seama că până acum mi-am ţinut răsuflarea.

— Chiar facem asta, nu-i aşa? o întreb, încercând să nu par atât de disperat pe cât mă simt cu adevărat.

Se ridică şi o privesc în ochi. Ochii aceştia care m-au bântuit ori de câte ori i-am închis pe ai mei în ultima săptămână. Zâmbeşte şi dă din cap.

— Da... aşa se pare.

Mâinile mele îi înconjoară talia şi ea se sprijină de mine din nou.

— Mă săruţi? o implor eu.

Nu încearcă să-şi ascundă amuzamentul şi-mi atinge fruntea, dându-mi părul pe spate. Dumnezeule, iubesc la nebunie gestul acesta.

— Te rog? îi zic.

Iar ea mă reduce la tăcere lipindu-şi buzele de buzele mele.

34

Tessa

Deschid imediat gura, iar el nu ratează ocazia de a-mi strecura limba înăuntru. Simt răceala metalului de la inelul său din buză pe buzele mele şi îmi trec limba pe suprafaţa lui netedă. Gustul lui familiar mă aprinde, aşa cum a făcut-o întotdeauna. Nu contează cât de tare mă împotrivesc, am nevoie de el. Am nevoie să fiu aproape de el, am nevoie să mă liniştească, să mă provoace, să mă enerveze, să mă sărute şi să mă iubească. Degetele mi se încurcă în părul lui şi trag uşor de şuviţele lui moi când el mă strânge mai tare de talie. A spus tot ce voiam şi tot ce trebuia să aud ca să mă simt mai bine după decizia nesăbuită de a-i permite să revină în viaţa mea... chiar dacă nu a plecat niciodată. Ştiu că ar fi trebuit să rezist mai mult, să-l torturez mai mult cu aşteptarea aşa cum şi el m-a torturat cu minciunile lui, dar n-am fost în stare. Acestea nu sunt filme. Aceasta este viaţa reală — viaţa mea — şi viaţa mea nu este nici completă, nici suportabilă fără el. Băiatul ăsta tatuat, nepoliticos şi furios mi-a intrat pe sub piele şi în inimă şi, oricât de mult m-aş strădui, nu-l pot da afară.

Limba lui îmi trece peste buza de jos și mă simt un pic stânjenită când las să-mi scape un geamăt. Când mă retrag, amândoi suntem fără răsuflare, iar pielea îmi e încinsă, în timp ce obrajii lui au luat foc.

— Mulțumesc pentru că mi-ai dat o nouă șansă, gâfâie el și mă trage aproape de pieptul lui.

— De parcă aș fi avut de ales.

Se încruntă.

— Ai de ales.

— Știu, mint eu.

De fapt, n-am avut de ales de când l-am cunoscut. M-am îndrăgostit total de el de prima dată când ne-am sărutat.

— Încotro mergem de aici încolo? îl întreb.

— Asta depinde de tine. Știi ce-mi doresc eu.

— Vreau să fim așa cum eram înainte... adică așa cum eram fără celelalte lucruri, îi spun lui Hardin, iar el dă ușor din cap.

— Asta îmi doresc și eu, iubito. O să mă revanșez față de tine, îți promit.

De câte ori îmi spune „iubito", simt fluturi în stomac. Amestecul dintre vocea sa răgușită, accentul lui britanic și blândețea tonului său formează o combinație desăvârșită.

— Te rog, nu mă face să regret asta, îl implor, iar el îmi ia încă o dată fața între mâinile lui.

— Nu te voi face. Vei vedea, îmi promite și mă sărută iarăși.

Știu că Hardin și cu mine încă mai avem lucruri de lămurit, dar mă simt atât de împăcată acum, atât de calmă, atât de bine. Mă îngrijorează reacția celorlalți, mai ales a mamei mele, dar o să mă ocup de asta la momentul potrivit. Faptul că nu petrec Crăciunul cu ea pentru prima oară în optsprezece ani ca să mă împac din nou cu Hardin va înrăutăți cu siguranță lucrurile, dar zău dacă-mi pasă. Adică îmi pasă, dar nu pot intra în război cu ea la infinit pentru alegerile mele de viață și mi-e imposibil s-o fac fericită, așa că nici nu mai încerc.

Îmi sprijin capul de pieptul lui Hardin, iar el îmi prinde în mâini părul strâns în coadă și mi-l răsucește între degete. Mă bucur că am

împachetat toate cadourile; era suficient de stresant faptul că le-am cumpărat pe toate în ultimul moment.

La naiba. Lui Hardin nu i-am cumpărat nimic! Oare el mi-a luat ceva? Probabil că nu, dar acum, că ne-am împăcat... sau așa, de prima oară... Mi-e teamă că el mi-a cumpărat și se va simți prost că eu nu i-am luat nimic. De fapt, ce-aș putea să-i iau?

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el și-și mută mâna pe bărbia mea, ridicându-mi chipul către al lui.

— Nimic...

— Nu cumva..., începe el, încet și nesigur. Nu cumva... știi tu... te răzgândești?

— Nu... nu. Doar că... nu ți-am cumpărat niciun cadou, recunosc eu.

Un zâmbet îi apare pe față și se uită fix în ochii mei.

— Îți faci griji pentru că nu mi-ai cumpărat cadou de Crăciun? Izbucnește în râs. Tessa, pe bune, mi-ai dat *tot ce puteai să-mi dai.* A-ți face griji pentru cadoul meu de Crăciun e ridicol.

Tot mă simt vinovată, dar îmi place expresia încrezătoare de pe chipul lui.

— Ești sigur? îl întreb.

— Evident. Râde din nou.

— O să-ți cumpăr ceva cu adevărat minunat de ziua ta, îi spun, iar el își lasă din nou mâna pe fața mea.

Își trece degetul mare peste buza mea de jos, făcându-mi buzele să se despartă, și mă aștept să mă sărute din nou. În loc de asta, buzele lui îmi ating nasul și apoi fruntea, într-un gest surprinzător de dulce.

— Nu prea-mi plac zilele de naștere, îmi spune.

— Știu... Nici mie.

Este unul dintre puținele lucruri pe care le avem în comun.

— Hardin? se aude vocea lui Trish și apoi o bătaie ușoară în ușă.

El oftează și-și dă ochii peste cap, iar eu cobor de la el din poală. Mă încrunt ușor la el.

— N-o să mori dacă ai fi mai drăguț cu ea — nu te-a văzut de un an.

— Nu sunt rău cu ea, zice Hardin.

Și, sincer, știu că el așa crede.

— Încearcă să fii mai drăguț cu ea, de dragul meu.

Îmi flutur genele la modul dramatic, făcându-l să zâmbească și să clatine din cap.

— Ești un drăcușor, mă tachinează el.

Mama lui ciocănește din nou.

— Hardin?

— Vin acum! spune el și se dă jos din pat.

Când se deschide ușa, dau cu ochii de mama lui, care arată plictisită la culme.

— Vreți să ne uităm la un film? întreabă ea.

Hardin se răsucește către mine și ridică o sprânceană, dar eu răspund:

— Da, vrem, și mă dau jos din pat.

— Fantastic!

Trish zâmbește și-i ciufulește părul fiului ei.

— Stați să mă schimb mai întâi, spune Hardin și ne dă afară din cameră.

Trish îmi întinde mâna.

— Hai, Tessa, să pregătim ceva de rontăit.

O urmez pe mama lui la bucătărie și-mi dau seama că nu e o idee bună să-l văd pe Hardin schimbându-se. Vreau să iau lucrurile încet. Încet. Cu Hardin, nu știu dacă așa ceva e posibil. Mă întreb dacă ar trebui să-i spun lui Trish că am decis să-l iert sau măcar să încerc.

— Prăjiturele? mă întreabă ea, iar eu clatin din cap și deschid dulăpiorul.

— Unt de arahide? o întreb eu și iau făina.

Ridică din sprâncene, impresionată.

— Vrei să le faci chiar tu? Eram de acord cu Break 'n Bake, dar dacă le poți face chiar tu, e mult mai bine!

— Nu sunt cea mai bună bucătăreasă, dar Karen m-a învățat o rețetă simplă de prăjitură cu unt de arahide.

— Karen? repetă ea și simt un gol în stomac.

Nu voiam s-o aduc pe Karen în discuție. Ultimul lucru pe care îl doream era s-o fac pe Trish să se simtă stânjenită. Mă răsucesc ca să aprind cuptorul și ca să-mi ascund expresia rușinată.

— Ai cunoscut-o?

Nu-mi dau seama ce anume se ascunde în tonul ei, așa că abordez problema cu grijă.

— Da... fiul ei, Landon, e prieten cu mine... cel mai bun prieten, adică.

Trish îmi dă niște castroane și o lingură, întrebând într-o manieră intenționat neutră:

— Ah... cum e ea?

Cântăresc făina și o pun într-un castron mare de amestecat, încercând în acest timp să n-o privesc pe Trish în ochi. Nu știu ce să-i răspund. Nu vreau s-o mint, dar nu știu ce sentimente o încearcă față de Ken sau față de noua lui soție.

— Poți să-mi spui, insistă Trish.

— E adorabilă, recunosc eu.

Ea clatină tăios din cap.

— Știam eu că așa va fi.

— Nu-mi propusesem să vorbesc despre ea, mi-a scăpat pur și simplu, îmi cer eu scuze.

Îmi întinde un pachet de unt.

— Nu, draga mea, nu-ți face griji pentru asta. Nu am resentimente față de acea femeie, câtuși de puțin. E de la sine înțeles că aș fi preferat să aud că e o scorpie.

Izbucnește în râs, iar eu mă simt ușurată. Dar mă bucur că tatăl lui Hardin e fericit. Îmi doresc doar ca lui Hardin să-i treacă furia față de el.

— El a... încep eu, dar mă opresc brusc pentru că Hardin intră în bucătărie.

— Ce-a făcut el? întreabă Trish.

Mă uit la Hardin, apoi din nou la Trish. Nu e treaba mea să-i spun ei ceva ce Hardin nu i-a spus.

— Despre ce vorbiți aici? ne întrerupe el.

— Despre tatăl tău, răspunde Trish, iar Hardin pălește.

Îmi dau seama după expresia lui că nu intenționează să-i spună că relația cu tatăl lui s-a îmbunătățit.

— Nu știam..., încerc eu să-i spun, dar el ridică mâna ca să mă facă să tac.

Nu-mi place deloc cât e de secretos; e o problemă pe care o vom avea întotdeauna, presupun.

— E în regulă, Tess. Am... petrecut ceva timp cu el.

Obrajii lui Hardin se înroșesc. Fără să mă gândesc, merg și mă așez lângă el. Mă așteptam să se enerveze pe mine și s-o mintă pe mama lui, dar mă bucur că mi-a demonstrat că mă înșel.

— Serios? oftează Trish.

— Da... Îmi pare rău, mamă. Nu m-am apropiat de el până acum câteva luni, când m-am îmbătat și i-am făcut livingul praf... dar apoi am rămas acolo câteva nopți și am fost și la nuntă.

— Ai băut din nou?

Ochii i se umezesc.

— Hardin, spune-mi că nu te-ai apucat din nou de băut.

— Nu, mamă, doar de câteva ori. Nu ca înainte, o asigură el.

Nu ca înainte? Știu că Hardin obișnuia să bea prea mult, dar reacția lui Trish face ca toată povestea să pară mult mai rea decât am crezut eu.

— Ești supărată că m-am văzut cu el? întreabă Hardin, iar eu îmi pun mâna pe spatele lui ca să încerc să-l calmez.

— Ah, Hardin, nu m-aș putea supăra niciodată pentru că ai o relație cu tatăl tău. Sunt doar surprinsă, atâta tot. Puteai să-mi fi spus.

Clipește repede ca să nu plângă.

— Voiam de multă vreme să renunți la furia asta. A fost o perioadă întunecată în viețile noastre, dar am depășit-o, este deja trecut. Tatăl tău nu e același om care era atunci și nici eu nu mai sunt aceeași.

— Asta nu înseamnă că a fost în regulă, spune el încet.

— Nu, nu înseamnă. Dar câteodată trebuie să te detașezi, să mergi mai departe. Eu chiar mă bucur că te-ai văzut cu el. Bravo ție. Motivul pentru care te-am trimis aici... adică unul dintre motive a fost să-l ierți.

— Nu l-am iertat.

— Ar trebui, spune ea cu sinceritate. Eu l-am iertat.

Hardin își sprijină coatele pe bufet și își lasă capul în jos, în timp ce eu îl mângâi pe spate. Observându-mi gestul, Trish îmi zâmbește atotcunoscător. O admir atât de mult, chiar mai mult decât înainte. E atât de puternică și de iubitoare, în ciuda lipsei de reacție din partea fiului ei. Mi-ar plăcea să aibă pe cineva în viața ei, așa cum Ken o are pe Karen. Cred că Hardin se gândește exact la același lucru, pentru că își lasă capul în jos și spune:

— Dar locuiește în casa aia imensă și are mașini scumpe. Are o soție nouă... iar tu ești singură.

— Nu-mi pasă de casa lui și nici de banii lui, îl asigură ea. Apoi zâmbește. Și ce te face să crezi că sunt singură?

— Poftim?

Hardin își ridică privirea.

— Nu mai fi atât de surprins! Sunt o partidă bună, fiule.

— Te vezi cu cineva? Cu cine?

— Cu Mike.

Se înroșește toată și simt cum îmi crește inima. Hardin rămâne cu gura căscată.

— *Mike*? Vecinul tău?

— Da, vecinul meu. E un om foarte bun, Hardin. Râde și mă privește cu subînțeles. Și e convenabil să locuiască exact vizavi.

Hardin dă agitat din mâini.

— De cât timp? De ce nu mi-ai spus?

— De câteva luni, nu e nimic serios... deocamdată. În plus, nu cred că ar trebui să-ți cer tocmai ție consultanță în domeniul sentimental, îl necăjește ea.

— Totuși, Mike? E cam...

— Să nu spui niciun cuvânt rău despre el. Nu ești prea mare ca să ți-o iei pe coajă, îl ceartă ea cu un rânjet ironic.

El își ridică brațele în joacă.

— Bine... bine...

E mult mai relaxat decât era de dimineață. Tensiunea dintre noi a dispărut, în mare parte, și faptul că glumește cu mama lui mă umple de fericire. Trish anunță veselă:

— Excelent! O să aleg eu filmul — nu veniți dacă nu aduceți prăjituri.

Zâmbește și ne lasă singuri în bucătărie.

Mă întorc la castronul cu ingrediente și termin de amestecat aluatul pentru prăjituri. Când mă vede că-mi ling un strop de aluat de pe deget, Hardin îmi atrage atenția:

— Nu cred că e foarte igienic.

Îmi vâr degetul înapoi în castron, adunând pe vârf niște aluat lipicios și mă duc către el.

— Ia și tu, îi spun.

Ridic mâna și încerc să întind aluatul pe degetele lui, dar el deschide gura și își pune buzele pe degetul meu. Gem ușor la această atingere și încerc să mă conving că asta e doar metoda lui de a lua coca de prăjituri... în ciuda privirii întunecate pe care mi-o aruncă. În ciuda felului în care își mișcă limba fierbinte în jurul degetului meu. În ciuda faptului că temperatura din bucătărie pare să fi crescut cu câteva grade bune. În ciuda faptului că inima îmi bate de parcă vrea să-mi sară din piept și că tot ce am pe dinăuntru mi-a luat foc.

— Cred că e suficient, spun eu cu o voce răgușită și îmi scot degetul de la el din gură.

El mă privește cu un zâmbet răutăcios.

— Mai târziu, atunci.

Farfuria cu prăjituri e devorată în primele zece minute ale filmului. Trebuie să recunosc că sunt mândră de talentele mele proaspete

de bucătăreasă; Trish mă laudă, iar Hardin mănâncă mai mult de jumătate din tavă, ceea ce este o laudă în sine.

— Oare e rău că aceste prăjiturele sunt lucrul meu preferat în America până acum? râde Trish după ce ia ultima înghițitură.

— Da, foarte trist, o tachinează Hardin, iar eu chicotesc.

— Trebuie să faci prăjituri din astea în fiecare zi până plec, Tessa.

— Îmi place cum sună.

Zâmbesc și mă las spre Hardin. Brațul lui mi se strecoară prin spate până pe talie, iar eu îmi îndoi picioarele ca să mă pot muta mai aproape de el.

Trish adoarme către sfârșitul filmului, iar Hardin dă sonorul puțin mai încet ca să putem urmări filmul până la final fără s-o trezim. La sfârșit, eu plâng fără opreliști, iar Hardin nici nu încearcă să-și ascundă râsul în fața disperării mele. A fost unul dintre cele mai triste filme pe care le-am văzut în viața mea; nici nu știu cum de a adormit Trish.

— A fost teribil, uimitor, dar îngrozitor de trist, suspin eu.

— Dă vina pe mama. Eu am vrut o comedie, totuși, într-un fel sau altul, ne-am trezit cu *The Green Mile*. Te-am avertizat.

Își pune mâna pe umărul meu, trăgându-mă mai aproape și sărutându-mă ușor pe frunte.

— Ne putem uita la *Friends* când ne întoarcem în dormitor, ca să nu ne mai gândim că a mur ...

— Hardin! Nu-mi mai aminti! gem eu.

Dar el se hlizește înainte de a se ridica în picioare și de a mă trage de mână ca să mă ridice de pe canapea. Când ajungem în cameră, Hardin aprinde lampa și apoi pornește televizorul. Se duce să încuie ușa, iar când se întoarce apoi la mine cu ochii lui verzi și strălucitori și cu gropițele lui răutăcioase, simt că mă sufoc.

35

Hardin

— Trebuie să mă schimb, îmi spune Tessa şi dispare în dressing, cu un servețel în mână.

Are ochii roşii de la cât a plâns la film. Ştiam că se va întrista, deşi trebuie să recunosc că exact reacţia aceasta o aşteptam de la ea. Nu pentru că vreau s-o văd supărată, ci pentru că îmi place la nebunie cât de mult se implică emoţional. Se deschide atât de mult în faţa acestor forțe fictive, chiar dacă e vorba despre un film sau despre un roman, şi le permite să o absoarbă complet. E o privelişte impresionantă.

Apare îmbrăcată numai în pantaloni scurți şi în sutienul ei alb de dantelă.

La naiba. Nici măcar nu încerc să fiu subtil când mă holbez la ea.

— Crezi că mi-ai putea purta... ştii tu, tricoul? o întreb eu.

Nu sunt sigur ce părere va avea despre asta, dar mi-e dor s-o văd purtându-mi tricourile în pat.

— Mi-ar plăcea mult.

Zâmbeşte şi scoate un tricou purtat de al meu din coşul cu rufe murdare.

- Bine, spun, încercând să nu par foarte entuziasmat.

Dar mă uit la felul în care sânii i se revarsă pe deasupra dantelei când îşi ridică braţele.

Nu te mai holba. Încet, vrea s-o luăm încet. Eu pot s-o iau încet... încetişor... înăuntru şi afară din ea. Iisuse, ce dracului mi se întâmplă? Exact când mă hotărăsc să mă uit în altă parte, ea îşi bagă mâinile pe sub tricou şi îşi trage sutienul pe o mânecă... *Dumnezeule.*

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă şi se urcă în pat.

— Nu.

Înghit în sec şi mă uit fascinat cum îşi desface părul din coada în care era prins. După ce părul îi cade pe umeri în valuri blonde minunate, scutură uşor din cap. Cred că face asta *intenţionat.*

— Bine..., spune şi se întinde peste plapumă.

Aş fi vrut să se bage sub plapumă, ca să nu pară atât de... expusă. Îmi aruncă o privire confuză.

— Vii şi tu în pat?

Nu mi-am dat seama că încă stăteam lângă uşă.

— Da...

— Îmi dau seama că e puţin ciudat acum, ştii tu, să ne obişnuim să fim din nou împreună, dar nu trebuie să fii atât de... distant, spune ea cu nervozitate.

— Ştiu, ripostez eu şi mă duc lângă ea în pat, ţinându-mi mâinile jos în faţa mea, pentru a ascunde unele lucruri.

— Nu e deloc atât de ciudat pe cât m-am gândit că o să fie, zice ea, aproape în şoaptă.

— Da...

Mă bucur să aud asta; mi-era teamă că nu va mai fi la fel ca înainte. Că va fi precaută, că nu va mai fi acea Tess pe care o iubesc atât de mult. N-au trecut decât câteva ore, dar sper ca lucrurile să rămână aşa. E atât de uşor cu ea, atât de uşor şi atât de dificil în acelaşi timp. Îşi pune mâna mică pe mine şi se lipeşte de pieptul meu.

— Eşti atât de ciudat. Spune-mi la ce te gândeşti, îmi cere ea.

— Doar mă bucur că eşti încă aici, atâta tot.

Și nu mă pot gândi decât să fac dragoste cu tine, adaug în mintea mea. Nu e vorba doar să mi-o pun cu Tessa așa cum o făceam și înainte — e mult mai mult decât atât. Mult mai mult. E vorba despre faptul că mă simt conectat și legat de ea, atât cât se poate de mult. E vorba despre faptul că are încredere completă în mine. Mă doare inima când mă gândesc câtă încredere a avut în mine și cum i-am distrus-o.

— Nu e totul, spune ea, ridicând vocea.

Dau din cap, iar ea mă mângâie pe frunte, desenând o linie imaginară cu degetul pe metalul din sprânceana mea.

— E îngrozitor la ce mă gândesc, recunosc eu.

Nu vreau să creadă că pentru mine e doar un obiect, că vreau doar să mă folosesc de ea. Nu vreau să-i spun ce am în cap, dar nici nu mai pot continua să păstrez secrete față de ea, trebuie să fiu sincer cu ea, acum și întotdeauna. Se uită la mine, iar expresia ei îngrijorată mă doare.

— Spune-mi.

— Eu... păi, mă gândeam... să ne-o punem... adică *să fac dragoste cu tine*.

— Ah, spune ea încet, cu ochii mari.

— Știu, sunt un bou, oftez eu, dorindu-mi să fi mințit.

— Nu... nu, nu ești.

Obrajii i se colorează în roșu.

— Și eu mă gândeam cam la aceeași chestie.

Se mușcă de buza de jos, tachinându-mă în continuare.

— Te gândeai?

— Da... adică a trecut ceva vreme... adică, excluzând episodul de la Seattle, în timpul căruia eram beată și războinică.

Mă uit la chipul ei căutându-i expresia dojenitoare la adresa lipsei mele de control, când s-a dat la mine weekendul trecut, dar nu văd nimic de genul ăsta. Îi remarc stânjeneala când rememorează evenimentele. Boxerii mi se umflă jenant de tare când le rememorez și eu.

— Nu vreau să crezi că te folosesc... din cauza tuturor celor întâmplate, îi explic eu.

— Hardin, mă gândesc la multe lucruri acum, iar ăsta nu e unul dintre ele. Poate ar trebui să fie, dar nu e.

Mi-era teamă, atât de teamă că momentele noastre intime vor fi intinate pentru totdeauna de prostia mea.

— Ești sigură? Pentru că nu vreau s-o dau din nou în bară, zic eu.

Îmi răspunde luându-mi mâna și așezând-o la ea între coapse.

La naiba. O iau de talie cu cealaltă mână și o trag către mine. În câteva secunde, sunt deja deasupra ei, cu un genunchi între picioarele ei. O sărut mai întâi pe gât, cu gura înfierbântată și flămândă pe pielea ei delicată. Își trage în sus tricoul și își ridică spatele ca eu să i l scot. Limba mea lasă o urmă umedă după ce o sărut pe umăr și pe rotunjimea sânilor. Mâinile ei mă trag de tricou și de pantalonii de trening în același timp, iar eu o ajut, rămânând doar în boxeri.

Vreau să-i ating fiecare părticică din trup, fiecare centimetru de piele, fiecare rotunjime, fiecare unghi. Dumnezeule, e atât de frumoasă. Când mă cobor s-o sărut pe abdomen, degetele ei mă trag de păr. O muște ușor. Chiloții și pantalonii ei zboară pe podea. Limba mea îi mângâie pielea de pe șolduri. Îi explorez trupul ca și cum ar fi pentru prima dată sau pentru ultima, dar ea mă grăbește puțin spunându-mi:

— Hardin... te rog...

Îmi apropii gura de cea mai sensibilă zonă a trupului ei și îmi strecor limba acolo încetișor, savurându-i gustul care-mi înnebunește toate simțurile.

— Doamne, gâfâie ea și mă trage și mai tare de păr.

Șoldurile i se ridică, în timp ce ea opune rezistență limbii mele. Mă retrag și ea scâncește. Îmi place că e la fel de disperată după mine cum sunt și eu după ea. Mă aplec repede și deschid sertarul noptierei, scoțând pliculețul de plastic și desfăcându-l cu dinții.

Ne uităm unul la celălalt. Văd cum pieptul i se ridică și coboară așteptându-mă. Îmi dau jos boxerii și mă aplec s-o sărut ușor pe obraz, iar penisul mi se odihnește preț de câteva fracțiuni de secundă pe coapsa ei. Mă îndrept și-mi pun prezervativul.

— Nu te mișca, îi ordon.

Ea se supune, iar eu mă urc între picioarele ei. Așteptarea aceasta este senzațională. Am o erecție atât de mare încât e dureroasă.

— Ești întotdeauna atât de pregătită pentru mine, iubito, spun eu, adunându-i umezeala cu degetele și ducându-i-le la gură, ca să facă și ea cunoștință cu gustul ei.

E timidă, dar nu protestează și-și plimbă limba de-a lungul degetului meu. Senzația mă face să o pătrund mai repede. Sentimentul este unul special, unul de care mi-a fost atât de dor.

— Dumnezeule, spun eu, în timp ce ea geme de plăcere.

Sentimentul apăsător de mai devreme dispare când mă cufund în ea, umplând-o în întregime. Tess își dă ochii peste cap, iar eu mișc intenționat mai încet din șolduri în cercuri, înainte de a intra și de a ieși din ea în mod repetat.

— Mai vreau... te rog, Hardin.

La naiba, îmi place la nebunie când mă imploră.

— Nu, iubito... De data asta o s-o fac încet.

Îmi rotesc din nou șoldurile. Vreau să savurez fiecare secundă. Vreau să fie pe îndelete și vreau să simtă cât de mult o iubesc, cât de rău îmi pare că am făcut-o să sufere și cât îmi doresc să fac orice pentru ea. Îmi apropii gura de buzele ei și-i alint limba cu limba mea. Scot un geamăt când unghiile ei mi se înfig cu forță în biceps — sigur îmi vor lăsa semne în formă de semilună în urma lor.

— Te iubesc... Te iubesc atât de mult, îi spun și cresc ușor ritmul.

Știu că o torturez cu mișcările mele lente, greu de suportat.

— Te... te iubesc, geme ea, iar picioarele încep să-i tremure, dându-mi de înțeles că e aproape de orgasm.

Mi-ar plăcea să văd cum arătăm în acest moment, strânși unul în altul, totuși separați. Contrastul dintre pielea ei netedă și tatuajele care o acoperă pe a mea, în timp ce ea mă mângâie în sus și în jos pe brațe trebuie să fie o priveliște remarcabilă. Ca și cum întunericul întâlnește lumina; e o perfecțiune haotică; e tot de ceea ce mă tem mai tare, tot ce doresc mai tare și tot ce îmi trebuie.

Gemetele ei devin mai zgomotoase, iar eu îi pun mâna la gură, ca să mă poată mușca în voie.

– Șșșș... dă-ți drumul, iubito.

Mișcările mele se întețesc, iar trupul i se încordează sub greutatea trupului meu și îmi strigă numele în palma cu care îi acopăr gura. În câteva secunde, îmi dau drumul și eu, îmbătându-mă cu ea. E drogul perfect.

— Uită-te la mine, gâfâi eu.

Ochii ni se întâlnesc și termin și eu. Îmi dau drumul, iar corpul ei se relaxează, lăsându-ne pe amândoi răvășiți și gemând. Îmi scot prezervativul și îl arunc în coșul de gunoi de lângă pat.

Când mă mișc pentru a mă da jos de pe ea, Tess mă apucă de mâini pentru a mă opri. Îi zâmbesc și rămân nemișcat. Îmi folosesc cotul ca să mă proptesc și-mi iau greutatea de pe ea. Mâna ei îmi atinge obrazul și cu degetul mare îmi desenează mici cercuri pe pielea umedă.

— Te iubesc, Hardin, spune ea încetișor.

— Te iubesc, Tess, îi răspund și îmi așez capul pe pieptul ei.

Pleopele mi se îngreunează, îi simt respirația liniștindu-se și adorm ascultând ritmul constant al inimii sale.

36

Tessa

Capul lui Hardin îmi atârnă greu pe abdomen în clipa în care vibrațiile telefonului meu aflat pe noptieră mă trezesc din somn. Îl ridic ușor, cât de ușor pot, și pun mâna pe obiectul enervant. Ecranul se luminează — văd pe el numele mamei și-i răspund, nu înainte de a ofta.

— Theresa? se aude vocea bubuitoare a mamei mele.

— Da.

— Unde ești și la ce oră ajungi aici? mă întreabă.

— Nu vin acolo, îi spun.

— E Ajunul Crăciunului, Tessa, știu că ești supărată din cauza poveștii cu tatăl tău, dar trebuie să-ți petreci Crăciunul cu mine. N-ar trebui să rămâi acolo singură la hotel.

Mă simt ușor vinovată pentru că nu-mi petrec sărbătorile cu mama. N-o fi ea cea mai amabilă femeie din lume, dar eu sunt tot ce are. Cu toate astea, îi spun:

— Nu mai fac drumul ăla din nou, mamă. Ninge și nu mai am chef să conduc.

Hardin se mișcă și își ridică și el capul. Exact când sunt pe punctul să-i zic să nu vorbească, el deschide gura.

— Ce s-a întâmplat? face el și o aud pe mama țipând.

— Theresa Young! Ce *e în capul tău*?

— Mamă, n-am chef de asta acum.

— El e, nu-i așa? Îi cunosc vocea!

Groaznic mod de a mă trezi. Îl dau la o parte pe Hardin de pe mine, acoperindu-mi trupul gol cu pătura.

— Acum o să închid telefonul, mamă.

— Să nu îndrăznești să-mi trântești ...

Dar tot îi închid. Apoi îmi pun telefonul pe modul silențios. Știam că va afla, mai devreme sau mai târziu; speram însă că momentul va veni cât mai târziu.

— Gata, a aflat că ne-am împăcat. Te-a auzit și acum face o criză, spun eu și ridic telefonul ca să-i arăt două apeluri ratate de la ea în ultimul minut.

Hardin se răsucește în spatele meu.

— Știai că va face o criză — cred că e mai bine că a aflat așa.

— Nu chiar. Aș fi putut să-i spun în loc să-ți audă pur și simplu vocea.

Ridică din umeri.

— E același lucru. Ar fi fost furioasă oricum.

— Totuși.

Sunt ușor enervată de reacția lui. Știu că nu-i pasă de ea, dar este totuși mama mea și nu voiam să afle așa.

— Ai putea să fii un pic mai amabil vizavi de toată povestea.

El dă din cap și spune:

— Îmi pare rău.

Mă așteptam să-mi dea o replică nepoliticoasă, așa că asta e o surpriză plăcută. Hardin zâmbește și mă trage înapoi lângă el.

— Vrei să-ți fac micul dejun, Daisy?

— Daisy?

Ridic din sprânceană.

— E devreme și nu mă pricep foarte bine să citez din literatură, dar ești atât de țâfnoasă, încât... ți-am spus Daisy.

— Daisy Buchanan nu era țâfnoasă. Și nici eu nu sunt.

Îmi dreg glasul, dar nu mă pot abține să nu zâmbesc. El izbucnește în râs.

— Ba da, ești. Și de unde știi despre care Daisy vorbeam?

— Nu sunt decât câteva și te cunosc destul de bine.

— Așa să fie?

— Da, și încercarea ta de a mă insulta a eșuat lamentabil, îl tachinez eu.

— Da... Da... Doamnă Bennet, ripostează el.

— Prespun că de vreme ce ai spus „Doamnă", te referi la mama ei, nu la Elizabeth, ceea ce înseamnă că încerci să mă faci enervantă. Încă o dată, *ai fost* pe dinafară în dimineața asta, așa că poate vrei să spui că sunt fermecătoare? Cu tine nu mai înțeleg nimic.

Zâmbesc.

— Bine... Bine... Dumnezeule. Izbucnește în râs. Nu mai poate cineva să facă aici o glumă proastă, că e direct condamnat.

Iritarea mea de mai devreme dispare cât timp ne continuăm ciorovăiala și ne dăm jos din pat. Hardin propune să rămânem în pijamale, dacă tot nu ieșim din casă. Pentru mine e o idee ciudată, totuși. Dacă aș fi fost acasă la mama, ar fi trebuit să mă îmbrac cu cele mai bune haine de duminică.

— Ai putea să porți tricoul ăsta, spune arătând către tricoul lui aruncat pe podea.

Zâmbesc și-l ridic, trăgându-l pe mine și punându-mi o pereche de pantaloni de trening. Nu-mi amintesc să fi stat cu Noah îmbrăcată vreodată în pantaloni de trening. Nu mă machiez decât de puțină vreme, dar întotdeauna m-am îmbrăcat frumos. Mă întreb la ce s-ar fi gândit Noah dacă aș fi apărut îmbrăcată așa. E foarte ciudat, întotdeauna am crezut că mă simt relaxată în preajma lui Noah, am crezut că sunt eu însămi pentru că mă cunoaște de atât timp, când, în realitate, nu mă cunoaște deloc. Nu mă cunoaște pe mine, cea

adevărată, pe aceea pe care Hardin a transformat-o într-o ființă atât de dezinvoltă.

— Gata? întreabă Hardin.

Dau din cap și îmi strâng părul într-un coc neglijent. Închid telefonul și-l las pe dulap, apoi îl urmez pe Hardin în living. Mirosul delicios al cafelei umple apartamentul și o găsim pe Trish stând în fața aragazului și întorcând clătite. Zâmbește și se răsucește către noi.

— Crăciun fericit!

— Nu e Crăciunul, zice Hardin, iar eu îl săgetez cu o privire.

Își dă ochii peste cap, apoi îi zâmbește mamei sale. Eu îmi torn o ceașcă de cafea și îi mulțumesc lui Trish pentru că a făcut micul dejun. Hardin și cu mine ne așezăm la masă, iar ea ne spune povestea bunicii sale care a învățat-o rețeta asta de clătite. Hardin ascultă cu atenție și chiar zâmbește puțin. Când începem să mâncăm clătitele *delicioase* cu zmeură, Trish întreabă:

— Deschidem cadourile astăzi? Pentru că presupun că mâine vei fi acasă la mama ta?

Nu știu exact ce trebuie să-i răspund și încep să mă bâlbâi.

— Eu... de fapt, eu... am spus...

— Se duce acasă la tata mâine. I-a promis lui Landon că se duce și e singura prietenă a lui Landon, așa că nu poate anula, intervine Hardin.

Îi sunt recunoscătoare pentru ajutor, dar a fost răutăcios din partea lui să spună că sunt singura prietenă pe care o are Landon... Adică, poate chiar sunt. Dar și el e singurul meu prieten.

— Ah... e în regulă. Dragă, nu trebuie să-ți fie teamă să-mi spui lucruri de genul ăsta. Nu mă supăr că-ți petreci timpul în preajma lui Ken, zice Trish și nu mai înțeleg cu care dintre noi doi vorbește.

Hardin scutură din cap.

— Eu nu mă duc. Am vorbit cu Tessa să-i transmită că noi nu mergem.

Trish se oprește din mestecat.

— Noi? M-au invitat și pe mine?

Pare foarte surprinsă.

— Da... Voiau să veniți amândoi, explic eu.

— De ce? întreabă ea.

— Eu... nu știu, îi răspund.

Sincer, chiar nu știu. Karen e foarte amabilă și știu că vrea din tot sufletul să repare lucrurile între soțul și fiul ei, așa că asta e singura explicație pe care o am.

— Am refuzat deja. Nu-ți face griji, mamă.

Trish rămâne pe gânduri.

— Nu, poate că ar trebui să mergem, spune ea într-un final, luându-ne prin surprindere și pe mine, și pe Hardin.

— De ce vrei tu să mergi acolo? întreabă Hardin și se încruntă.

— Nu știu... ultima dată l-am văzut pe tatăl tău acum zece ani. Cred că-mi sunt datoare și mie, și lui să văd cum e viața lui acum. De asemenea, știu că nu vrei să fii departe de Tessa de Crăciun.

— Aș putea rămâne aici, zic.

Nu vreau să contramandez vizita, dar nici nu vreau ca Trish să se simtă obligată să meargă acolo.

— Nu, serios. E în ordine. Ar trebui să mergem — cu toții.

— Ești sigură?

Îngrijorarea din vocea lui Hardin este evidentă.

— Da... n-are cum să fie atât de rău.

Zâmbește.

— În plus, dacă, așa cum am auzit, Kathy a învățat-o pe Tessa cum se fac prăjiturelele alea, imaginează-ți cât de bună va fi mâncarea.

— Karen, mamă — o cheamă Karen.

— Hei, e noua soție a fostului meu soț și-mi petrec Crăciunul cu ei. Pot să-i spun cum vreau eu.

Izbucnește în râs și eu la fel.

— Îi spun lui Landon că venim cu toții, spun eu și mă duc să-mi iau telefonul.

Nu mi-aș fi imaginat că-mi voi petrece Crăciunul cu Hardin și cu familia lui — mărită. Ultimele câteva luni din viața mea au fost oricum, numai previzibile nu.

Când deschid telefonul, am trei mesaje vocale, de la mama, sunt convinsă. Le ignor și-l sun pe Landon.

— Hei, Tessa, Sărbători fericite! îmi urează el, vesel ca întotdeauna.

Îmi pot închipui zâmbetul lui cald.

— Sărbători fericite și ție, Landon!

— Mulțumesc! Să începem cu ceea ce e mai important — sper că nu suni ca să contramandezi, nu-i așa?

— Nu, sigur că nu. Din contră, aș spune. Te-am sunat să mă asigur că e în continuare în regulă dacă vin și Hardin cu Trish mâine la voi.

— Serios? Vor să vină?

— Da...

— Asta înseamnă că tu și cu Hardin...

— Da... Știu că sunt o idioată...

— N-am spus așa ceva, zice el.

— Știu, dar asta gândești ...

— Nu. Nu gândesc așa. Putem vorbi despre asta mâine, dar nu ești idioată, Tessa.

— Mulțumesc, îi spun și vorbesc serios.

E singura persoană care nu critică vehement subiectul ăsta.

— O să-i spun mamei că vin și ei. Va fi încântată, spune el înainte de a închide telefonul.

Când mă alătur lui Hardin și lui Trish înapoi în living, îi găsesc deja cu cadourile în poală, iar pe canapea sunt două cutii care presupun că sunt pentru mine.

— Eu prima! spune Trish și sfâșie hârtia imprimată cu fulgi de zăpadă de pe unul dintre cadouri.

Zâmbește larg, scoțând treningul pe care i l-am cumpărat.

— Îmi place la nebunie! De unde-ai știut?

Arată spre treningul gri pe care-l poartă.

— Nu prea mă pricep la cumpărat cadouri, îi zic.

Chicotește.

— Nu fi prostuță, e minunat, mă asigură ea în timp ce deschide cea de-a doua cutie.

După ce își ia un răgaz ca să vadă ce e înăuntru, îl strânge tare în brațe pe Hardin și apoi ridică acel colier pe care scrie „Mama", așa cum mi-a spus el. Pare să-i placă și fularul pe care tot el i l-a cumpărat.

Îmi doresc să-i fi cumpărat și lui Hardin ceva. Știam în tot acest timp că o să împac cu el și cred că și el a știut. Nu mi-a spus dacă mi-a luat ceva și pe ambele cutii din poala mea scrie că sunt de la Trish, așa că răsuflu ușurată.

Hardin e următorul și îi zâmbește fals mamei lui când deschide cadourile pe care i le-a cumpărat ea. Unul dintre ele e o cămașă roșie cu mânecă lungă; încerc să mi-l imaginez pe Hardin purtând alte culori în afară de negru și alb, dar nu reușesc.

— Tu ești la rând, îmi spune el.

Zâmbesc nervos și trag de funda strălucitoare de pe primul cadou. Cu siguranță, Trish se pricepe mai bine la ales haine pentru femei decât pentru bărbați; rochia galben-pal din cutie o dovedește. E o rochie în stil baby-doll și o iubesc la nebunie.

— Mulțumesc — e foarte frumoasă, spun și o îmbrățișez.

Apreciez că s-a gândit la mine. De-abia m-a cunoscut, dar a fost atât de afectuoasă și de deschisă încât simt că o știu de-atât timp.

A doua cutie e mult mai mică decât prima, dar cantitatea de panglică folosită pentru a o împacheta o face dificil de deschis. Când scap în cele din urmă de tot ambalajul, găsesc o brățară — un fel de brățară-talisman, care nu seamănă cu nimic din ce-am mai văzut. Trish e atât de atentă, exact ca fiul ei. O ridic și îmi trec degetele peste firele din care este făcută, ca să mă uit la amulete. Sunt doar trei, fiecare puțin mai mare decât unghia de la degetul meu mare, două făcute probabil din cositor, alta albă și mai dură... poate din

porțelan? Amuleta albă este un simbol al infinitului, cu jumătățile în formă de inimă. Exact ca tatuajul lui Hardin de pe încheietura mâinii. Hardin pare încurcat, iar eu privesc din nou brățara. A doua amuletă e o notă muzicală, iar a treia, puțin mai mare decât celelalte două, este în forma unei cărți. Când răsfir amuleta în formă de carte printre degete, observ ceva scris pe spatele ei. Zice așa:

Nu știu din ce sunt plămădite sufletele noastre, dar știu că al meu și al lui sunt la fel.

Mă uit la Hardin și-mi înghit lacrimile care amenință să mă năpădească. Nu mama lui mi-a cumpărat brățara. El mi-a cumpărat-o.

37

Tessa

Obrajii lui Hardin au luat foc. Pe buze are un zâmbet nervos cât îl privesc în liniște, vreme de un minut.

Apoi practic sar pe locul unde stă el, pe fotoliu. Aproape că-l dărâm cu entuziasmul meu și cu dorința mea de a fi mai aproape de acest băiat nebun și sălbatic. Din fericire, e destul de puternic ca să reziste și să nu cădem amândoi. Îl îmbrățișez cât pot de tare, făcându-l să tușească, apoi îl slăbesc din strânsoare.

— E atât de... pur și simplu perfect, suspin eu. Mulțumesc. E atât de frumos, e de necrezut.

Îmi lipesc fruntea de a lui și mă cuibăresc la el în poală.

— Nu e nimic... pe bune, spune el timid, iar eu mă mir la auzul tonului său obișnuit — până când Trish își drege glasul.

Mă dau jos din brațele lui. Pentru un moment, am uitat că nu suntem singuri în apartament.

— Îmi cer scuze! îi spun și mă duc înapoi la locul meu de pe canapea.

Trish se uită la mine, zâmbind atotștiutoare.

— Nu-ți cere scuze, draga mea.

Hardin rămâne tăcut; știu că nu va vorbi despre cadou în fața lui Trish, așa că pot schimba subiectul deocamdată. Darul de la el a fost incredibil. N-ar fi putut alege un citat mai potrivit din vreun roman ca să graveze pe acea amuletă.

„Nu știu din ce sunt plămădite sufletele noastre, dar știu că al meu și al lui sunt la fel" — se potrivește perfect cu ceea ce simt și eu pentru el. Suntem atât de diferiți, totuși suntem la fel, exact precum Catherine și Heathcliff. Pot doar să sper că nu vom avea aceeași soartă ca a lor. Mi-ar plăcea să cred că am învățat din greșelile lor și că nu vom lăsa să se întâmple ceva rău.

Îmi strecor brățara pe încheietură și îmi leagăn încet mâna înainte și înapoi, lăsând amuletele să se balanseze. N-am mai primit niciodată așa ceva. Credeam că e-reader-ul este cel mai tare cadou primit vreodată, dar Hardin a reușit să se întreacă pe sine oferindu-mi această brățară. Noah îmi făcea mereu aceleași cadouri: parfum și șosete. În fiecare an. Și eu la fel, îi dădeam apă de colonie și șosete în fiecare an. Era rutina noastră plictisitoare și învechită.

Admir brățara pentru câteva secunde în plus înainte de a-mi da seama că atât Hardin, cât și Trish se uită la mine. Mă ridic imediat și încep să curăț ambalajele aruncate peste tot. Cu un chicotit, Trish mă întreabă:

— Ei bine, domișoară și cavalerule, ce vreți să facem în ce-a mai rămas din ziua asta?

— Eu am chef să trag un pui de somn, îi spune Hardin, iar ea își dă ochii peste cap.

— Un pui de somn? Așa de devreme? De Crăciun? face ea mișto.

— Nu e Crăciunul, îți spun pentru a zecea oară, zice el un pic tăios, dar apoi zâmbește.

— Ești enervant, îl ceartă ea și-l lovește în glumă pe braț.

— Așchia nu sare departe de trunchi.

În timp ce ei se tachinează, eu mă pierd în gânduri, iau grămăjoara de hârtie mototolită și o îndes în coșul de gunoi. Mă simt și mai rău ca

înainte că nu i-am cumpărat niciun cadou lui Hardin. Mi-ar fi plăcut să fie deschis azi la mall... Habar n-am ce aș putea să-i cumpăr, dar orice ar fi mai bun decât nimic. Mă uit din nou la brățară și îmi trec degetul peste amuleta cu semnul infinitului. Încă nu-mi vine să cred că mi-a cumpărat o amuletă care să se potrivească perfect cu tatuajul lui.

— Ai terminat?

Sar în sus surprinsă de zgomot și de gâdilătura din ureche. Apoi mă răsucesc și-l lovesc în joacă pe Hardin.

— M-ai speriat!

— Scuze, iubire, spune el printre hohote de râs.

Îmi crește inima când îmi spune „iubire". Nu-i stă deloc în fire. Îl simt cum zâmbește lângă gâtul meu și îmi pune mâinile în jurul taliei.

— Tragem un pui de somn împreună?

Mă întorc cu fața spre el.

— Nu. O să-i țin companie mamei tale. Dar, adaug eu zâmbind, vin să *te învelesc.*

Nu prea-mi place să dorm dacă nu sunt foarte obosită și pot să fac altceva între timp; ar fi drăguț să mai stau cu mama lui, să citesc sau ceva de genul ăsta.

Hardin se strâmbă, dar mă conduce în dormitor. Își trage tricoul peste cap și-l lasă să cadă pe podea. În timp ce privirea mea studiază tatuajele bine cunoscute, îmi zâmbește.

— Chiar îți place brățara? mă întreabă el îndreptându-se către pat.

Aruncă pernele decorative pe jos, iar eu le ridic.

— Ești atât de dezordonat! mă plâng eu.

Pun pernele în cufăr și tricoul lui Hardin pe dulap înainte de a-mi lua e-reader-ul și de a mă urca lângă el în pat.

— Dar, ca să-ți răspund la întrebare, îmi place brățara la nebunie. Foarte atent din partea ta, Hardin. De ce nu mi-ai spus că e de la tine?

Mă trage în jos și îmi pune capul pe pieptul lui.

— Pentru că știam că te simți deja prost că nu mi-ai cumpărat nimic. Izbucnește în râs. Și că te-ai simți și mai prost după cadoul meu senzațional.

— Oau, ce modest ești, îl tachinez eu.

— Totodată, când am comandat-o, nu aveam nici cea mai vagă idee dacă-mi vei mai vorbi vreodată, recunoaște el.

— Ba știai că-ți voi mai vorbi.

— Sincer, habar nu aveam. Ai fost diferită de data asta.

— În ce sens? întreb și-l privesc.

— Nu știu... pur și simplu. N-a fost ca în celelalte o sută de cazuri când ai spus că nu mai vrei să ai de-a face cu mine.

Vocea lui Hardin e blândă, iar el îmi dă la o parte părul de pe frunte cu degetul mare. Mă concentrez pe mișcările pieptului său.

— Ei bine, știam... Adică nu voiam să recunosc, dar știam că mă voi întoarce. Întotdeauna mă întorc.

— N-o să-ți mai dau niciun motiv să pleci.

— Sper că nu, îi spun și-l sărut pe palmă.

— Și eu.

Nu mai spun nimic; nu mai e nimic de spus în acest moment. Hardin e somnoros și nu vreau să mai vorbesc despre despărțire. Adoarme în câteva minute, respirând adânc. Faptul că mi-a zis Daisy în dimineața asta m-a făcut să vreau să recitesc *Marele Gatsby*, așa că dau căutare prin biblioteca de pe e-reader ca să văd dacă Hardin a descărcat-o deja acolo. Și descopăr că, desigur, a descărcat-o. Exact când sunt pe punctul de a mă da jos din pat și de a mă duce la mama lui, aud o voce supărată de femeie.

— Dați-mi voie!

E mama. Arunc e-reader-ul la capătul patului și mă ridic. *De ce naiba a venit aici?*

— N-ai niciun drept să intri acolo! o aud strigând pe Trish.

Trish. Mama. Hardin. Apartamentul ăsta. Doamne, Dumnezeule! Chestia asta nu are cum să meargă bine.

Ușa dormitorului se deschide cu un bufnet și mă trezesc în fața mea cu mama, arătând sofisticată, dar amenințătoare, într-o rochie roșie și în pantofi negri cu tocuri. Are părul ondulat și prins într-un coc care seamănă cu un stup de albine, iar rujul ei roșu e strălucitor, prea strălucitor.

— Ce cauți aici? După tot ce s-a întâmplat! țipă ea.

— Mamă..., încep eu, în timp ce ea se întoarce către Trish.

— Și cine dracului *mai ești* și tu? întreabă mama, iar fețele lor se apropie.

— Eu sunt mama lui, spune Trish sec.

Hardin geme în somn și deschide ochii.

„Ce naiba e aici?" sunt primele vorbe pe care le scoate când îl vede pe dracu'-n persoană în rochie purpurie. Mama face un gest brusc înspre mine cu capul.

— Hai să mergem, Theresa.

— Nu merg nicăieri. De ce-ai venit aici? o întreb, iar ea pufnește, punându-și mâinile în șolduri.

— Ți-am spus deja de ce. Ești singurul meu copil și n-o să stau degeaba, uitându-mă cum îți distrugi tu viața din cauza unui... imbecil.

Simt cum iau foc și devin imediat defensivă.

— Să *nu vorbești* așa despre el! țip eu.

— „Imbecilul" ăsta e fiul meu, cucoană, spune Trish disprețuitor.

Dincolo de umorul ei fin răzbate hotărârea unei mame pregătite să urce în ring pentru fiul ei.

— Ei bine, fiul tău îmi distruge și-mi corupe fiica, ripostează mama.

— Amândouă — ieșiți afară! spune Hardin și se ridică din pat.

Mama scutură din cap și pufnește.

— Theresa, ia-ți lucrurile, acum!

Faptul că-mi dă ordine mă face să-mi sară țandăra:

— Ce n-ai priceput când am *spus că nu plec nicăieri*? Ți-am oferit ocazia să-ți petreci sărbătorile cu mine, dar nu te-ai putut abține suficient ca să se întâmple așa ceva.

Știu că n-ar trebui să-i vorbesc așa, dar nu mă pot stăpâni.

— Nu m-am putut *abține*? Crezi că dacă ți-ai cumpărat câteva rochițe deocheate și-ai învățat să te machiezi, asta înseamnă că știi mai multe despre viață decât știu eu?

Deși urlă, pare că râde, în același timp. De parcă alegerile mele sunt o glumă.

— Ei bine, te înșeli amarnic. Doar pentru că te-ai oferit acestui... *gunoi*, nu înseamnă că ești femeie! Nu ești altceva decât o fetiță. O fetiță naivă și impresionabilă. Acum strânge-ți lucrurile până nu ți le strâng eu.

— *Să nu te atingi* de lucrurile ei, scuipă Hardin. Nu se duce nicăieri cu tine. Rămâne aici, cu mine, unde îi e locul.

Mama pășește hotărâtă către el.

— „Unde îi e locul"? Unde îi era locul atunci când a stat la un nenorocit de motel pentru că i-ai făcut ce i-ai făcut? Nu ești bun pentru ea și nu va locui aici cu tine.

— Doamnă White, vorbim cu doi oameni în toată firea, intervine Trish. Tessa este un adult. Dacă ea vrea să rămână, nu puteți face nimic...

Ochii plini de ură ai mamei întâlnesc ochii la fel de îndârjiți ai lui Trish. E grav. Deschid gura să vorbesc, dar mama mi-o ia înainte.

— Cum poți apăra un comportament atât de promiscuu? După tot ce i-a făcut, ar trebui închis! țipă ea.

— În mod evident, a ales să-l ierte. Trebuie să accepți asta, spune Trish pe un ton relaxat.

Prea relaxat. Arată ca un șarpe, unul care se strecoară atât de încet încât nici nu visezi că te va ataca. Dar când o face, nu mai ai nicio șansă. Mama este prada, iar acum nu pot decât să sper că mușcătura lui Trish este veninoasă.

— Să-l ierte? I-a furat inocența într-un *joc* — un pariu cu prietenii lui. Apoi s-a lăudat cu asta, în timp ce ea era aici, jucându-se de-a mama și de-a tata!

Sunetul pe care-l scoate Trish reduce totul la tăcere pentru o clipă. Cu gura întredeschisă, îl privește pe fiul său.

— Ce...

— A, cum, nu știai? Vrei să spui — ce surpriză — că mincinosul și-a mințit propria mamă? Biata de tine, nu e de mirare că-l aperi,

spune mama, clătinând din cap. Fiul tău a făcut pariu cu prietenii lui — pentru bani — că o să-i răpească virginitatea fiicei mele. A păstrat și dovezile și le-a fluturat prin tot campusul.

Am încremenit. Mă tot uit la mamele noastre, fiindu-mi prea frică să mă uit la Hardin. Îmi dau seama după respirația sa întretăiată că nu i-a trecut prin cap că i-am povestit mamei detaliile trădării sale. În privința mamei lui, nu voiam să afle ce lucruri oribile a făcut fiul său. Era rușinea mea și alegerea mea dacă s-o împărtășesc sau nu cu lumea.

— Dovezile? Lui Trish îi tremură vocea.

— Da, dovezile. Prezervativul! Ah, și cearșafurile cu virginitatea furată a fiicei mele pe ele. Dumnezeu știe ce a făcut cu banii, dar le-a spus tuturor fiecare detaliu al... intimității lor. Așa că acum spune-mi tu dacă ar trebui să insist ca fiica mea să vină cu mine sau nu. Mama ridică din sprânceana perfect pensată spre Trish.

Simt totul exact când se întâmplă. Simt schimbarea din încăpere, simt cum se modifică atmosfera. Trish este acum de partea mamei în toată povestea. Încerc cu disperare să mă cațăr pe marginea stâncii în plină prăbușire care este Hardin, dar văd totul limpede în privirea dezgustată pe care i-o aruncă fiului ei. O privire despre care știu că nu e deloc nouă. E o privire pe care i-a mai aruncat-o și înainte, ca o amintire ce revine sub forma unei expresii a chipului. O privire care spune că ea crede, încă o dată, toate lucrurile rele care s-au spus vreodată despre fiul ei.

— Cum ai putut să faci așa ceva, Hardin? țipă ea. Speram că te-ai schimbat... Speram că ai încetat să mai faci astfel de lucruri fetelor... femeilor. Ai uitat ce s-a întâmplat data trecută?

38

Tessa

Nu mă ajută cu nimic. Nu mă ajută cu nimic că mama o urmează pe Trish în living și începe să urle:

— Ultima oară? Vezi, Theresa? Exact de asta trebuie să te îndepărtezi de el. A mai făcut asta și înainte, știam eu! Făt-Frumos lovește din nou!

Mă uit înspre Hardin, iar degetele mele se desprind de pe marginea stâncii. *Nu din nou.* Nu cred că mai pot suporta nimic. Nu din partea lui.

— Nu e chiar așa, mamă, spune Hardin în cele din urmă.

Trish îi aruncă o privire plină de neîncredere și își șterge ochii, chiar dacă încă îi curg lacrimile.

— Ba mie mi se pare că e chiar așa, Hardin. Sincer, nu-mi vine să cred. Te iubesc, fiule, dar cu asta nu te pot ajuta. E greșit, foarte greșit.

Niciodată nu sunt în stare să-mi regăsesc vocea în astfel de situații. Vreau să vorbesc, trebuie să vorbesc, dar prin cap îmi trece repede o listă nesfârșită de lucruri pe care Trish le poate numi „ultima dată" și vocea mea dispare.

— Am spus că nu e chiar așa! țipă Hardin, cu brațele larg deschise.

Trish se întoarce și se uită țintă la mine.

— Tessa, ar trebui să pleci cu mama ta, spune ea, iar eu simt un nod în gât.

— *Poftim*? izbucnește Hardin.

— Nu ești bun pentru ea, Hardin. Te iubesc mai mult decât viața mea, dar nu te voi mai lăsa să faci așa ceva din nou. Ar fi trebuit ca venirea în America să te ajute...

— Theresa, intervine mama, cred că am auzit suficiente lucruri.

Mă ia hotărâtă de braț.

— E momentul să mergem. Hardin se îndreaptă către ea, iar ea face un pas înapoi, strângându-mă și mai tare.

— Dă-i drumul, acum spune el printre dinți.

Unghiile ei de culoarea prunei se înfig în pielea mea, în timp ce eu încerc să procesez evenimentele din ultimele două minute. Nu mă așteptam ca mama să dea buzna în apartament și cu siguranță, nu mă așteptam ca lui Trish să-i scape aluzii la unul dintre secretele lui Hardin.

A mai făcut așa ceva înainte? Cui? Oare o iubea? Dar ea îl iubea pe el? Mi-a spus că n-a mai fost niciodată cu o virgină înaintea mea, a spus că n-a mai iubit pe nimeni niciodată. *M-a mințit?* Chipul lui furios îl face și mai greu de descifrat.

— Tu nu mai ai niciun cuvânt de spus în privința ei, ripostează mama.

Dar, surprinzător pentru toată lumea din cameră, chiar și pentru mine, mă desprind încet din strânsoarea mamei... și trec în spatele lui Hardin. El rămâne cu gura căscată, de parcă n-ar fi sigur de ceea ce vreau să fac. Trish și mama au aceleași expresii îngrozite.

— Theresa! Nu fi proastă. Treci aici! îmi ordonă mama.

În loc de răspuns, îmi încolăcesc degetele în jurul brațului lui Hardin și rămân în spatele lui. Nu prea înțeleg de ce, dar o fac. Ar trebui să plec cu mama sau să-l forțez pe Hardin să-mi spună despre

ce naiba vorbea Trish. Dar, serios, vreau ca mama să plece. Am nevoie de câteva minute sau ore — de ceva *timp* — să pricep ce se întâmplă. Tocmai l-am iertat pe Hardin. Tocmai m-am decis să uit totul și să merg mai departe alături de el. De ce trebuie să existe mereu un secret ținut deoparte care apare în cel mai nepotrivit moment cu putință?

— Theresa. Mama mai face un pas către mine, iar Hardin își duce brațul în spate pentru a mă prinde. Pentru a mă proteja de ea.

— Nu te apropia de ea, o avertizează.

— Hardin, protestează Trish. Este fiica ei. N-ai niciun drept să intervii între ele.

— N-am niciun *drept*? Ea nu are niciun drept să vină la noi în apartament, la noi în dormitor, neinvitată! țipă Hardin.

Îl strâng și mai tare de mână.

— Acesta nu e nici dormitorul, nici apartamentul ei, spune mama.

— Ba da. Este! Vezi în spatele cui stă. Mă folosește ca pe un scut ca să o feresc *de tine*.

Hardin îndreaptă către ea un deget hotărât.

— E doar prostuță și nu înțelege ce e mai bine pentru ea...

Dar eu o întrerup, regăsindu-mi în cele din urmă glasul:

— Nu mai vorbiți ca și cum n-aș fi aici! Sunt aici și sunt om în toată firea, mamă. Și dacă vreau să rămân, o să rămân, o anunț eu.

Cu ochi rugători, Trish încearcă să ajungă la mine.

— Tessa, draga mea. Cred că ar trebui s-o asculți pe mama ta.

Durerea provocată de faptul că m-a respins îmi arde pieptul, dar nu știu ce știe ea despre fiul său.

— Mulțumesc! oftează mama. Măcar cineva din familia asta e rezonabil.

Trish îi aruncă o privire ce seamănă cu un avertisment.

— Cucoană, nu sunt deloc de acord cu felul în care îți tratezi fiica, așa că să nu-ți imaginezi că suntem de aceeași parte aici, căci nu suntem.

Mama ridică din umeri.

— Puțin îmi pasă, amândouă suntem de acord că trebuie să pleci de aici, Tessa. Trebuie să pleci din acest apartament și să nu te mai întorci. Te putem transfera și la altă școală dacă e nevoie.

— Poate să decidă și singură... intervine Hardin.

— Ți-a otrăvit mintea, Theresa — uită-te la tot ce ți-a făcut. Îl cunoști *vreun pic*? mă întreabă mama.

— Îl *cunosc*, mamă, îi spun eu printre dinți.

Mama își îndreaptă atenția către Hardin. Nu știu de ce nu-i e frică de el, de felul în care pieptul lui urcă și coboară, de felul în care i s-au înroșit obrajii de mânie, de felul în care și-a încleștat pumnii, atât de tare încât articulațiile i s-au albit. Ar trebui să o intimideze, dar ea continuă netulburată:

— Băiete, dacă îți pasă de ea, măcar un pic, atunci îi vei spune să plece. N-ai făcut altceva decât s-o distrugi. Nu mai e aceeași fată pe care am lăsat-o la colegiu acum trei luni, și asta numai din vina ta. N-ai văzut-o plângând zile întregi pentru ce i-ai făcut. Probabil că tu petreceai cu altă fată în timp ce ea plângea până adormea. Ai distrus-o — cum te mai poți suporta? Știi că o vei face să sufere din nou, mai devreme sau mai târziu. Dacă mai ai vreo urmă de decență în tine, îi vei spune... îi vei spune să vină cu mine.

Tăcerea din cameră îți dă fiori. Trish nu mai spune nimic, uitându-se fix la un perete, pierdută în gânduri, ca și cum ar rumega faptele din trecut ale lui Hardin. Mama îl privește amenințător pe Hardin, așteptând răspunsul lui. Hardin răsuflă atât de greu încât ai zice că o să ia foc. Iar eu, eu încerc să mă hotărăsc cine va câștiga bătălia dinlăuntrul meu: inima sau mintea?

— Nu merg cu tine, spun, în cele din urmă.

Ca reacție la decizia mea — decizia mea de om în toată firea, una despre care știu că va avea consecințe pe care va trebui să le gestionez, care mă vor face să suport niște lucruri grele cât timp voi încerca să-mi dau seama dacă pot sau nu pot fi alături de bărbatul pe care îl iubesc — mama își dă ochii peste cap. Și atunci îmi pierd cumpătul.

— Nu ești bine-venită aici — nu te mai întoarce niciodată! țip eu, cu o răceală neobișnuită în glas. Cine te crezi, să dai buzna aici și să ai tupeul de a vorbi așa cu el?

Îl împing pe Hardin la o parte și ajung față în față cu ea.

— Nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine! Nimeni nu vrea! De asta ești singură cuc după atâția ani — ești crudă și închipuită! Nu vei fi niciodată fericită!

Iau o gură de aer și respir, simțindu-mi gâtul uscat. Mama se uită fix la mine cu o siguranță de sine desăvârșită și îmi aruncă disprețuitoare:

— Sunt singură, pentru că așa am ales să fiu. N-am nevoie să fiu cu cineva; eu nu sunt ca tine.

— Ca *mine*! Eu n-am nevoie să fiu cu cineva! Practic *m-ai obligat* să fiu cu Noah — mereu am simțit că n-am niciun cuvânt de spus în toată povestea aceea! M-ai controlat întotdeauna — iar eu nu mai vreau. *Nu mai vreau*!

Izbucnesc în plâns.

Mama strânge din buze, ca și cum s-ar gândi la ceva serios, dar vocea îi este plină de sarcasm.

— E evident că ai niște probleme de codependență. Să fie oare din cauza tatălui tău?

O privesc cu ochii mei care mă dor, care sigur sunt injectați și plini cu toate blestemele pe care vreau să le aduc asupra ei. Vorbesc încet la început, dar simt cum pierd controlul și continui în forță:

— Te urăsc. Te urăsc din tot sufletul. Din cauza ta a plecat. Pentru că nu te mai putea suporta! Iar eu nu-l pot învinovăți — de fapt, aș fi vrut să mă ia...

Și atunci simt cum Hardin îmi pune mâna pe gură și cum mă trage cu putere cu brațele lângă pieptul lui.

39

Hardin

În tot acest timp, mă gândeam că maica-sa ar face bine să nu o mai plesnească. Nu mă aşteptam deloc ca Tessa să iasă la atac aşa. E roşie la faţă şi lacrimile ei îmi curg pe mână.

De ce trebuie maică-sa să strice întotdeauna totul? N-o pot învinovăţi că e furioasă, indiferent de cât de tare o urăsc. Am făcut-o pe Tessa *să sufere*. Dar nu cred *că am distrus-o*.

Sau am distrus-o?

Nici nu ştiu ce am de făcut. Mă holbez la mama cerându-i ajutorul — privirea pe care mi-o aruncă înapoi mă anunţă că mă urăşte. Nu voiam să afle ce i-am făcut lui Tess. Ştiam că o va ucide, mai ales după ce s-a întâmplat înainte. Dar nici eu nu mai sunt aceeaşi persoană care eram atunci. Totul e în întregime diferit.

O iubesc pe Tessa. În tot haosul pe care l-am produs, am găsit iubirea.

Tessa urlă cu gura în mâna mea şi încearcă să mă împingă de lângă ea, dar nu e suficient de puternică. Ştiu că, dacă nu o ţin departe, se va întâmpla una din două: fie mama ei o va pocni şi va trebui să intervin, fie Tessa va spune ceva ce va regreta pentru tot restul vieţii.

— Cred că trebuie să plecaţi acum, îi spun mamei ei.

Tessa face o criză la mine în braţe şi continuă să se zbată. Este neliniştitor întotdeauna s-o văd furioasă — mai ales atât de furioasă —, deşi o parte de mine se bucură în mod egoist de faptul că mânia ei nu este îndreptată înspre mine de data aceasta.

Dar va fi în curând...

Ştiu că mama ei are dreptate: *nu sunt bun* pentru ea. Nu sunt omul care crede Tessa că sunt, dar o iubesc prea mult ca s-o las să mă părăsească din nou. Tocmai am recucerit-o şi nu am de gând s-o pierd din nou. Sper să mă asculte, să asculte întreaga poveste. Chiar şi aşa, nu cred că va conta. Ştiu că se va întâmpla; nu are cum să rămână cu mine când va auzi povestea. *La naiba, de ce a trebuit să deschidă gura şi maică-mea?*

O duc pe Tessa spre dormitor. Pe drum, se răsuceşte cu atâta putere încât ne întoarce pe amândoi, aşa că ne aflăm din nou cu faţa la mama ei. Cu o ultimă privire plină de ură, îşi susţine punctul de vedere şi încearcă să se smulgă din braţele mele, dar eu o ţin cu putere. O trag în dormitor, îi dau drumul şi închid repede uşa în urma mea, încuind-o. Iar ea îşi întoarce privirea otrăvitoare asupra mea.

— De ce ai făcut asta? Tu...

— Pentru că spuneai lucruri pe care ştii că le vei regreta.

— De ce ai făcut asta? ţipă ea. De ce m-ai oprit? Am atâtea lucruri pe care voiam să i le spun scorpiei ăleia, nici nu ştiu... Nici nu pot...!

Mă împinge cu mâinile pe piept.

— Hei... hei... calmează-te, îi spun, încercând să-mi amintesc că-şi revarsă furia faţă de mama ei asupra mea; ştiu că asta face.

Îi cuprind faţa în mâini şi o mângâi, asigurându-mă că ne privim în ochi cât timp răsuflarea i se linişteşte.

— Calmează-te, iubito, îi tot repet.

Roşeaţa îi dispare din obraji şi clatină uşor din cap.

— Mă duc să mă asigur că pleacă, bine? îi spun atât de încet, încât aproape şoptesc.

Ea clatină din nou din cap şi se mută pe pat.

— Grăbeşte-te, îmi cere ea când ies pe uşă.

Când ajung în living, o găsesc pe mama ei singură, plimbându-se prin cameră. Se uită la mine urât, ca o felină din junglă care-și simte prada.

— Unde e? mă întreabă.

— Nu iese din cameră. Plecați și nu vă mai întoarceți aici. Vorbesc serios, îi zic eu printre dinți.

Ea ridică din sprânceană.

— Mă amenințI?

— Puteți să considerați că vă amenințI, dar trebuie să stați departe de ea.

Femeia asta cu manichiura impecabilă, atât de aranjată și de atrăgătoare, îmi aruncă o privire atât de vicleană și de tăioasă, pe care am întâlnit-o doar la oamenii din gașca lui Jace.

— E numai vina ta, spune ea calm. Ai spălat-o pe creier; nu mai gândește cu mintea ei. Știu ce faci aici. Am fost cu bărbați cum ești tu. Știam că o să ne faci probleme din prima zi în care te-am văzut. Trebuia s-o mut din cameră pe Tessa și să împiedic toate astea. Nimeni nu o s-o mai vrea după asta... după tine. Uită-te la tine.

Dă din mâini și se întoarce către ușă. Mă țin după ea până pe hol.

— Ăsta e și scopul, nu-i așa? Să n-o mai vrea nimeni, în afară de mine. Nu va mai fi niciodată cu altcineva, în afară de mine! explodez eu. Mă va alege întotdeauna pe mine, în fața oricui.

Ea se răsucește pe călcâie și face un pas către mine.

— Ești diavolul în persoană și eu n-o să dispar așa, pur și simplu. E fiica mea și e mult prea bună pentru tine.

Dau de câteva ori din cap, apoi mă uit la ea disprețuitor.

— O să-mi aduc aminte de asta când o s-o pătrund pe fiica ta diseară.

Când spun asta, ea gâfâie și întinde mâna ca să mă plesnească. O apuc de încheietură și o împing ușor înapoi. N-o voi lovi niciodată, nici pe ea, nici pe altă femeie, dar nici n-o să-i permit ei să mă lovească. Îi ofer cel mai frumos zâmbet din dotare înainte de a intra în apartament și de a-i trânti ușa în nas.

40

Hardin

Rămân cu capul sprijinit de ușă pentru un moment și când mă întorc, mama stă în living, holbându-se la mine cu o cană de cafea în mână și cu ochii împăienjeniți.

— Unde ai fost? o întreb.

— La baie, spune ea, cu o voce nefirească.

— Cum ai putut să-i spui Tessei să plece? Să mă părăsească? zic eu. Știam că va fi dezamăgită, dar asta a fost prea de tot.

— Pentru că, Hardin — spune ea, ridicând mâinile ca și cum ar fi ceva evident —, nu ești potrivit pentru ea. Știi că nu ești. Nu vreau s-o văd sfârșind ca Natalie sau ca restul fetelor. Scutură din cap.

— Știi ce se va întâmpla cu mine dacă mă părăsește, mamă? Nu cred că înțelegi... *Nu pot* trăi fără ea. Știu că nu sunt bun pentru ea și regret ce am făcut de fiecare dată când mă uit la ea, dar pot fi bun pentru ea. Știu că pot fi.

Merg până în mijlocul livingului și încep să mă plimb înainte și înapoi.

— Hardin... Ești sigur că nu te alimentezi din propriul tău joc acum?

— Nu, mamă... Las capul în jos și încerc să-mi păstrez calmul. Nu e un joc pentru mine — nu de data asta. O iubesc, o iubesc de-adevăratelea.

Mă uit la mama mea cea bună și inimoasă, care a avut de îndurat atât de multe.

— O iubesc mai mult decât aș putea să-ți explic, pentru că nici eu nu mai înțeleg. N-am crezut niciodată că pot avea astfel de sentimente. Tot ce știu este că Tess e singura mea șansă la fericire. Dacă mă părăsește, n-o să-mi mai revin niciodată. N-o să-mi mai revin, mamă. E singura mea șansă ca să nu rămân singur pentru tot restul vieții. Nu știu ce naiba am făcut ca s-o merit — nu-mi dau seama —, dar mă iubește. Știi cum e să te simți iubit în ciuda tuturor lucrurilor tâmpite pe care le-ai făcut? E mult prea bună pentru mine și mă iubește. N-am nici cea mai vagă idee de ce.

Mama își șterge ochii cu dosul palmei, făcându-mă să mă opresc pentru un moment. E greu să continui, dar îi spun:

— Ea mă sprijină totul timpul, mamă. Mereu mă iartă, chiar și atunci când nu ar trebui s-o facă. Spune mereu ceea ce trebuie. Mă liniștește, dar mă și provoacă — mă face să-mi doresc să fiu o persoană mai bună. Știu că sunt un om de rahat, știu asta. Am făcut atât de multe porcării, dar Tessa nu mă poate părăsi. Nu vreau să mai fiu singur și nici n-o să mai iubesc pe nimeni atât de mult — îmi e menită. O știu. Ea e păcatul meu suprem, mamă, și voi îndura bucuros orice blestem pentru asta.

Când termin de vorbit, rămân fără suflare și obrajii mamei mele sunt uzi de lacrimi. Dar se uită undeva în spatele meu. Mă răsucesc și o găsesc pe Tessa, cu ochii mari și cu obrajii la fel de uzi ca ai mamei. Mama își suflă nasul, apoi spune încet:

— Eu o să mă duc la plimbare pentru o vreme... să vă las puțin să vorbiți.

Se îndreaptă către ușă, luându-și haina, și iese.

Mă simt destul de prost, pentru că nu sunt foarte multe locuri unde s-ar putea duce în Ajunul Crăciunului, mai ales prin zăpadă, dar trebuie să rămân singur cu Tessa în acest moment. De îndată ce mama iese pe ușă, traversez camera ca să ajung la ea.

— Ce ai spus... mai devreme... ai vorbit serios? mă întreabă ea printre lacrimi.

— Știi bine că da, îi zic.

Colțurile gurii i se ridică și întinde mâna în micul spațiu rămas între noi, atingându-mă pe piept.

— Trebuie să aflu ce ai făcut.

— Știu... doar că trebuie să-mi promiți că vei încerca să mă înțelegi...

— Spune-mi, Hardin.

— Și să pricepi că nu sunt mândru de nimic din toate acestea.

Ea dă din cap, iar eu inspir adânc în timp ce mergem amândoi pe canapea. Nu am nici cea mai vagă idee de unde naiba să încep.

41

Tessa

Chipul lui Hardin păleşte. Îşi freacă mâinile de genunchi. Îşi trece degetele prin păr. Se uită în tavan şi apoi iarăşi în jos. În străfundurile sufletului său îşi doreşte probabil să tragă de timp la nesfârşit şi să evite discuţia asta. Dar în cele din urmă, începe.

— Acasă aveam o gaşcă groaznică de prieteni. Erau ca Jace, presupun... Practicam chestia asta... jocul ăsta, ca să-i zic aşa. Alegeam câte o fată — ne alegeam reciproc câte una şi vedeam care i-o trage primul.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Cine câştiga putea să-şi aleagă cea mai tare tipă în săptămâna care urma şi puneam la bătaie şi bani...

— Timp de câte săptămâni? întreb eu.

Nu vreau să ştiu, dar trebuie să aflu.

— Doar cinci săptămâni s-au scurs până când fata asta...

— Natalie, zic eu, punând lucrurile cap la cap.

Hardin se uită spre fereastră.

— Da... Natalie a fost ultima.

— Şi ce anume i-aţi făcut?

Sunt îngrozită de ce mi-ar putea răspunde.

— În cea de-a treia săptămână... lui James i-a trecut prin cap că Martin minte, aşa că i-a venit ideea să cerem dovezi...

Dovada. Acest cuvânt care mă va bântui toată viaţa. Cearşafurile pătate cu sânge îmi apar în minte şi începe să mă doară pieptul.

— Nu acelaşi tip de dovadă... ştie la ce mă gândesc. Poze... Mi se taie respiraţia.

— Poze?

— Şi un film..., recunoaşte el şi îşi acoperă faţa cu mâinile lui mari.

Un film?

— Ai înregistrat cum făceai sex cu cineva? Ea ştia? întreb eu. Dar ştiu deja răspunsul, chiar dinainte ca el să scuture din cap. Cum ai putut? Cum ai putut să-i faci aşa ceva cuiva? Încep să plâng.

Îmi dau seama că nu-l cunosc deloc pe Hardin şi trebuie să-mi înăbuş furia care mă cuprinde. Mă retrag instinctiv de lângă el şi îi văd suferinţa din privire.

— Nu ştiu... Pur şi simplu nu-mi păsa. Pentru mine era distractiv... Adică, nu era chiar distractiv, dar nu-mi păsa.

Sinceritatea lui mă cutremură şi deja tânjesc după zilele în care ţinea totul secret.

— Deci, ce s-a întâmplat cu Natalie?

Tonul meu e aspru şi-mi şterg lacrimile din ochi.

— Când James a văzut filmuleţul cu ea... A vrut să i-o tragă şi el. Şi când ea l-a refuzat, el a arătat filmul tuturor.

— Doamne, Dumnezeule. Săraca fată!

Mă simt îngrozitor pentru ce i-au făcut, pentru ce i-a făcut Hardin.

— Filmul s-a răspândit atât de repede, încât părinţii ei au aflat după numai o zi. Familia ei era importantă în comunitatea religioasă... aşa că veştile n-au căzut tocmai bine. Au dat-o afară din casă şi, când zvonul s-a dus mai departe, şi-a pierdut bursa la universitatea particulară la care urma să meargă din toamna aceea.

— Ai distrus-o, îi spune eu încet.

Hardin i-a distrus viața acelei fete, exact așa cum m-a amenințat că o va distruge și pe a mea. Oare voi sfârși ca ea? Sau sunt deja ca ea? Mă uit la el.

— Spuneai că n-ai mai fost cu nicio virgină înainte.

— Nu mai era virgină. Se culcase deja cu un tip. Dar ăsta e motivul pentru care mama m-a trimis aici. Acasă toată lumea știa despre asta. Eu nu eram în filmuleț. Adică eram, eu i-o trăgeam, dar nu puteam fi recunoscut; doar câteva tatuaje de pe mâinile mele se vedeau.

Își freacă pumnul de palma celeilalte mâini.

— Cam pentru asta sunt cunoscut acum acolo...

Capul mi se învârte.

— Ce-a spus ea când a aflat ce-ai făcut?

— A spus că s-a îndrăgostit de mine... și m-a întrebat dacă poate locui acasă la mine până și-ar fi găsit un alt loc unde să se ducă.

— Și ai primit-o?

Scutură din cap.

— De ce?

— Pentru că n-aveam chef. Nu-mi păsa de ea.

— Cum poți să fii atât de insensibil? Nu pricepi ce i-ai făcut? Ai păcălit-o. Ai făcut sex cu ea și ai filmat asta. Le-ai arătat apoi prietenilor tăi — și practic întregii școli — și și-a pierdut bursa și familia din cauza ta! Apoi n-ai simțit niciun pic de milă față de ea când *nu mai avea unde* să se ducă? țip eu și mă ridic în picioare. Unde e acum? Ce s-a ales de ea?

— Habar n-am. Nu m-a interesat să aflu.

Cea mai terifiantă parte din toată povestea este cât de rece e Hardin. Mi se face greață. Văd scenariul repetat, văd asemănările dintre Natalie și mine. Și eu am rămas fără niciun loc în care să mă refugiez. Relația mea cu mama s-a dus naibii din cauza lui Hardin. M-am îndrăgostit de el în timp ce mă folosea ca parte a unui joc pervers. Hardin se ridică, dar păstrează un mic spațiu între noi.

— Doamne, Dumnezeule...

Întregul corp începe să-mi tremure.

— M-ai înregistrat — nu-i așa?

— Nu! *Nu, la naiba*! Nu ți-aș face niciodată așa ceva! Tessa, îți jur pe Dumnezeu că nu.

Poate că n-ar trebui, dar o parte din mine crede măcar partea asta.

— Câte au mai fost? întreb eu.

— Ce vrei să spui?

— Câte fete ai mai înregistrat?

— Doar pe Natalie... până am venit aici.

— Ai mai făcut-o! După tot răul pe care i l-ai provocat acelei fete, ai făcut-o din nou? urlu eu.

— O singură dată... surorii lui Dan, spune el.

Surorii lui Dan?

— Prietenul tău, Dan? Totul capătă sens acum. Asta voia să spună Jace când vă băteați!

Uitasem de bătaia dintre Dan și Hardin, dar Jace făcuse deja aluzie la faptul că ei doi aveau ceva de împărțit dinainte.

— De ce ai făcut așa ceva dacă-ți era prieten? Le-ai arătat tuturor?

— Nu, nu le-am arătat tuturor. Am șters filmul după ce i-am trimis lui Dan o secvență... Sincer, nu știu de ce am făcut așa ceva. Fusese așa un idiot când mi-a spus să stau departe de ea atunci când a luat-o cu noi prima oară, încât m-a făcut să vreau să i-o trag doar ca să-l scot pe el din minți. Oricum e un imbecil, Tessa.

— Tu nu vezi cât de murdară e toată povestea asta? Cât ești de distrus? strig eu.

— Știu că sunt! Știu asta, Tessa!

— Credeam că pariul ăla e cel mai rău lucru pe care l-ai făcut... dar, Dumnezeule, ce tocmai am auzit e cu mult mai rău.

Povestea despre Natalie nu mă afectează la fel de tare ca momentul în care am aflat de pariul dintre Hardin și Zed, dar e mult mai rea, pentru că e mai perversă și mai revoltătoare și mă face să pun

la îndoială tot ce credeam că știu despre Hardin. Știam că nu e perfect — departe de mine ideea asta —, dar așa ceva nu mi-aș fi imaginat niciodată.

— Totul se întâmpla înainte să apari tu, Tessa — acesta e trecutul meu. Lasă-l să rămână trecut, mă imploră el. Nu mai sunt aceeași persoană — m-ai transformat într-un om mai bun.

— Hardin, ție nici măcar nu-ți pasă ce le-ai făcut acelor fete! Nici măcar nu te simți vinovat, nu-i așa?

— Ba da.

Mă încrunt la el.

— Doar pentru că am aflat eu acum. Văzând că nu mă contrazice, îmi susțin punctul de vedere. Nu ți-a păsat de ele, nu ți-a păsat de nimeni!

— Ai dreptate! Nu-mi pasă — sincer nu dau doi bani pe nimeni, în afară de tine! urlă și el.

— E deja prea mult, Hardin! Chiar și pentru mine... pariul, apartamentul, bătăile, minciunile, împăcarea, mama mea, mama ta, Crăciunul — e mult prea mult. Nu apuc nici să-mi trag sufletul între toate... între toate scandalurile astea. Imediat ce depășesc un obstacol, apare altul. Dumnezeu știe ce-ai mai făcut!

Încep să plâng.

— Nu te cunosc deloc, nu-i așa?

— Ba da, Tessa, mă cunoști! Chiar mă cunoști. Acela nu eram eu — acesta sunt eu. Acesta sunt eu acum. Te iubesc! Voi face orice pentru tine, ca să vezi că eu sunt acesta, bărbatul care te iubește mai mult decât viața lui, bărbatul care dansează la nunți și care te veghează când dormi, bărbatul a cărui zi nu poate începe fără ca tu să-l săruți, bărbatul care ar prefera să moară decât să trăiască fără tine. Acesta sunt eu, acesta. Te rog, nu lăsa povestea asta să ne distrugă. Te rog, iubito!

Ochii lui verzi sunt umezi și sunt mișcată de cuvintele lui, dar nu e suficient. Vine către mine, însă eu mă feresc. Trebuie să pot gândi. Ridic o mână în față.

— Am nevoie de timp. E prea mult pentru mine acum.

Umerii îi coboară și pare ușurat.

— Bine... bine... Ia-ți timp de gândire.

— Departe de tine, îi explic.

— Nu...

— Ba da, Hardin. Nu pot gândi corect în preajma ta.

— Nu, Tessa, nu pleci nicăieri! îmi ordonă el.

— N-o să-mi spui ce să fac sau ce să nu fac! izbucnesc eu.

Oftează și-și trece degetele prin păr.

— Bine... bine... O să plec eu, atunci. Tu rămâi aici.

Aș vrea să-l contrazic, dar chiar nu mai vreau să plec. M-am săturat de camere de hotel, iar mâine e Crăciunul.

— Mă întorc mâine-dimineață... dacă nu cumva ai nevoie de mai mult timp, spune el.

Se încalță și se întinde înspre policioara cu chei înainte de a-și da seama că mama lui a luat deja mașina.

— Ia-o pe a mea, îi propun.

Dă din cap și vine către mine.

— Nu! îi spun și-l opresc. Și vezi că ești încă în pijamale.

Se încruntă și se uită în jos, dar intră în dormitor și se întoarce de acolo, două minute mai târziu, în întregime îmbrăcat. Se oprește și mă privește în ochi.

— Te rog, amintește-ți că te iubesc și că m-am schimbat, îmi zice încă o dată înainte de a ieși din apartament.

42

Tessa

Ce naiba trebuie să fac?

Mă duc în dormitor și mă așez pe marginea patului. Mi s-a făcut rău de la stomac de la toate astea. Știam că Hardin n-a fost un om bun înainte și știam că vor mai fi lucruri pe care nu mă voi bucura să le aud, dar dintre toate amănuntele la care credeam că se referă Trish, acesta nu mi-ar fi trecut niciodată, absolut niciodată, prin cap. Și-a bătut joc de fata aceea într-un mod îngrozitor și deplorabil și n-a avut nicio remușcare — nici acum nu prea are.

Încerc să inspir și să expir încet, în timp ce lacrimile mi se scurg pe obraji. Pentru mine cel mai rău lucru este că-i știu numele. E oarecum aiurea, dar dacă ar fi fost o fată fără nume, aș fi putut pretinde că n-a existat niciodată. Așa, din cauză că știu că o cheamă Natalie, îmi trec prin cap mult prea multe gânduri. Oare cum arată? Ce intenționa să studieze la colegiu înainte ca Hardin să-i ia bursa? Are frați sau surori? Au văzut și ei înregistrarea? Dacă Trish n-ar fi deschis subiectul, aș fi aflat vreodată?

De câte ori au făcut sex? Lui Hardin i-a plăcut?... Sigur că i-a plăcut. E vorba despre sex și, în mod clar, Hardin a avut parte din

plin de așa ceva. Cu alte fete. Cu multe alte fete. A rămas la Natalie peste noapte? De ce sunt geloasă pe Natalie? Ar trebui să-mi pară rău pentru ea, nu s-o invidiez pentru că l-a atins pe Hardin. Resping acest gând pervers și încep să mă întreb din nou ce fel de persoană este, de fapt, Hardin.

Ar fi trebuit să-l las să rămână ca să discutăm; eu întotdeauna plec sau, în cazul ăsta, îl fac pe el să plece. Problema e că prezența lui șterge orice reținere pe care aș putea-o avea.

Aș fi vrut să știu ce s-a întâmplat cu Natalie după ce Hardin i-a distrus viața. Dacă acum ar fi fericită și ar duce o viață bună, m-aș simți un pic mai bine. Mi-ar plăcea să am un prieten cu care să vorbesc despre toate astea, cineva care să mă poată sfătui. Chiar dacă aș avea, n-aș putea să fiu indiscretă și să-i povestesc despre fapta condamnabilă a lui Hardin. Nu vreau să afle nimeni ce le-a făcut acelor fete. Știu cât de stupid e să-l protejez când nu merită așa ceva, dar nu mă pot abține. Nu vreau ca nimeni să-și facă o părere proastă despre el și, mai ales, nu vreau ca el însuși să-și facă o părere mai proastă despre el decât cea pe care o are deja.

Mă întind pe perne și mă holbez la tavan. Tocmai ce trecusem peste... adică, *încercam să trec peste* faptul că Hardin m-a folosit ca să câștige un pariu — și acum asta? Natalie, plus alte patru fete, de vreme ce el a spus că au fost cinci în total. Apoi sora lui Dan. E un scenariu repetitiv pentru el, cu asta se ocupă — se va putea opri vreodată? Ce mi s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi îndrăgostit de mine?

Știu că mă iubește — mă iubește cu adevărat. Știu asta. Iar eu îl iubesc în ciuda tuturor greșelilor pe care le face și pe care le-a făcut în trecut. Am zărit schimbări la el, chiar în cursul ultimei săptămâni. Nu și-a exprimat niciodată sentimentele față de mine așa cum a făcut-o astăzi. Mi-aș dori doar ca frumoasa lui declarație să nu fi fost urmată de o dezvăluire atât de urâtă.

A spus că sunt singura lui șansă la fericire, singura lui șansă de a nu rămâne singur toată viața. O declarație cu greutate. O declarație adevărată. Nimeni nu-l va iubi așa cum îl iubesc eu. Nu pentru că nu

merită să fie iubit, ci pentru că nimeni nu-l va cunoaște așa cum îl cunosc eu. Cum îl cunoșteam. *Încă îl cunosc?* Nu-mi pot da seama, dar vreau să cred că-l cunosc, pe el, cel adevărat. El, cel de acum, nu este aceeași persoană de acum câteva luni.

În ciuda durerii pe care mi-a produs-o, a făcut și destule lucruri ca să-mi demonstreze ca s-a schimbat. A făcut un efort enorm ca să fie persoana de care am eu nevoie. Se poate schimba; l-am văzut schimbându-se. Jumătate din mine crede că poate e momentul să-mi asum o parte din vină aici — nu pentru ce i-a făcut lui Natalie, dar pentru că am fost atât de severă cu el, când de fapt schimbarea cere timp și nimeni nu-și poate șterge trecutul. Ceea ce a făcut el a fost greșit, teribil de greșit, dar uneori nu pot uita că e un tip furios și singuratic, care până acum nu a iubit pe nimeni. O iubește pe mama lui, în felul său, dacă nu cumva în acel fel în care toți oamenii își iubesc de obicei părinții.

Cealaltă parte din mine a obosit. A obosit de toată povestea asta repetitivă despre Hardin. La începutul relației noastre, era un constant du-te-vino, cu el ba fiind crud, ba amabil, ba crud din nou. Acum acest tipar a evoluat cumva, dar e mai rău. Mult mai rău. Îl părăsesc, apoi mă întorc, apoi îl părăsesc din nou. Nu pot face asta la nesfârșit — niciunul dintre noi nu poate. Dacă mai e ceva ce-mi ascunde, asta mă va distruge — de-abia mai rezist să nu mă dezintegrez. Nu mai pot duce niciun secret, nicio dezamăgire, nicio despărțire. Înainte aveam totul planificat — fiecare detaliu din viața mea era calculat, supraanalizat, până la Hardin. Mi-a dat viața complet peste cap. Și totuși, tot el m-a făcut mai fericită decât am fost vreodată.

Trebuie să rămânem împreună și să încercăm să trecem peste toate lucrurile oribile pe care le-a făcut sau trebuie să pun punct poveștii și să nu mă mai întorc asupra acestei decizii. Dacă îl părăsesc, va trebui să mă mut de aici, departe. Trebuie să uit orice urmă a vieții mele alături de el sau nu voi putea niciodată să mă distanțez de toate.

Și dintr-odată îmi dau seama că lacrimile mi s-au oprit, ceea ce îmi spune că am ajuns la un verdict. Suferința pe care o simt la ideea de a l părăsi este mult mai rea decât durerea pe care mi-a provocat-o.

Nu pot să-l părăsesc. Știu că nu pot.

Știu cât sunt de jalnică, dar nu pot trăi fără el. Nimeni nu mă va face să mă simt așa cum face el. Nimeni nu va fi el, niciodată. El îmi este menit, așa cum și eu îi sunt lui. Nu ar fi trebuit să-l fac să plece. Aveam nevoie de timp ca să meditez și trebuie să mă gândesc mai mult, dar deja îl vreau înapoi. Oare dragostea e mereu așa? E mereu atât de plină de pasiune și atât de dureroasă în același timp? Nu am nicio experiență anterioară cu care să pot compara.

Aud ușa de la intrare deschizându-se și mă dau jos din pat, năpustindu-mă în living. Dar sunt dezamăgită când dau cu ochii de Trish în locul lui Hardin. Trish atârnă cheile lui Hardin pe policioară și își scoate încălțările pline de zăpadă. Nu sunt sigură ce să-i spun, dat fiind că ea mi-a zis mai devreme să plec cu mama.

— Unde e Hardin? mă întreabă când intră în bucătărie.

— A plecat... pentru tot restul nopții, îi explic eu.

Se răsucește către mine.

— Aha.

— Sunt sigură că dacă-l suni, îți va spune unde se află, dacă nu vrei să rămâi aici... cu mine.

— Tessa, zice ea, căutându-și cuvintele cu grijă, dar cu o expresie înțelegătoare. Îmi pare rău pentru ce am spus. Nu vreau să-ți imaginezi că am ceva împotriva ta — nu am. Încercam să te protejez de ce poate face Hardin. Nu vreau să...

— Să sfârșesc ca Natalie?

Pot vedea că această amintire o chinuie.

— Ți-a spus?

— Da.

— Totul?

Îi simt îndoiala din voce.

— Da — filmul, pozele, bursa. Totul.

— Și încă ești aici?

— I-am spus că am nevoie de timp și de spațiu, dar da. Nu plec nicăieri.

Ea clatină din cap și amândouă ne așezăm față în față la masă. Când mă privește cu ochii mari, știu ce gândește, așa că-i spun:

— Știu că a făcut niște lucruri îngrozitoare, lamentabile, dar eu îl cred când spune că s-a schimbat. Nu mai este acea persoană.

Trish își împreunează mâinile.

— Tessa, e fiul meu și îl iubesc, dar vreau să te gândești bine la asta. Și ție ți-a făcut același lucru pe care l-a făcut și înainte. Știu că te iubește — îmi e clar acum —, dar mi-e teamă că răul a fost făcut.

Dau aprobator din cap, apreciindu-i sinceritatea. Dar îi zic:

— N-a fost. Adică da, răul a fost făcut, desigur, dar nu e ireversibil. Și e decizia *mea* să-mi dau seama cum trebuie să-i gestionez trecutul. Dacă îi voi folosi trecutul împotriva lui, va putea depăși momentul? Înseamnă că el nu mai merită iubire de acum încolo? Știu că probabil crezi că sunt naivă și prostuță pentru că îl iert la nesfârșit, dar îl iubesc pe fiul tău și nici eu nu pot să trăiesc fără el.

Trish clatină din cap.

— Tessa, eu nu cred că ești nici naivă, nici prostuță. Dimpotrivă, iertarea ta arată maturitate și compasiune. Fiul meu se urăște — a făcut asta dintotdeauna — și credeam că nu va înceta niciodată, până când te-a întâlnit pe tine. Am fost înspăimântată când mama ta mi-a spus ce ți-a făcut Hardin și îmi cer scuze pentru asta. Nu știu unde am greșit cu Hardin. Am încercat să fiu cea mai bună mamă, pe cât posibil, dar era destul de greu fără taică-său prin preajmă. Am muncit foarte mult și nu i-am acordat atenția pe care ar fi trebuit să i-o acord. Dacă aș fi făcut-o, poate că ar fi avut mai mult respect față de femei.

Știu că dacă nu ar fi plâns deja atât de tare pe ziua de azi, ar plânge acum. Vinovăția pe care o simte e atât de evidentă, încât vreau doar s-o liniștesc.

— Nu e așa din cauza ta. Cred că are mai degrabă legătură cu sentimentele față de tatăl său și cu genul de prieteni pe care îi are,

lucruri asupra cărora încerc să lucrez. Te rog, nu te învinovăți. Nimic din toate acestea nu sunt din vina ta.

Trish se întinde peste masă și-mi ia mâinile în mâinile ei.

— Cu siguranță ești cea mai bună persoană pe care am întâlnit-o în toți cei 35 de ani ai mei.

Ridic din sprâncene.

— Treizeci și cinci?

— Hei, acceptă și tu. Par de 35 de ani, nu?

Îmi zâmbește.

— Cu siguranță.

Izbucnesc în râs.

Acum douăzeci de minute plângeam și eram pe marginea prăpastiei, iar acum râd cu Trish. În momentul în care am decis că trecutul lui Hardin trebuie să rămână trecut, am simțit cum mă eliberez de toată tensiunea.

— Poate ar trebui să-l sun și să-i spun ce hotărâre am luat, propun eu.

Trish scutură din cap și zâmbește cu subînțeles.

— Cred că ar mai trebui lăsat să fiarbă.

Ideea de a-l mai tortura puțin nu mă atrage atât de mult, dar Hardin trebuie să se gândească la tot ce a făcut.

— Presupun că da...

— Cred că trebuie să afle că pentru alegerile greșite există consecințe.

Ochii îi sclipesc.

— Ce-ar fi să fac ceva de mâncare și apoi să-i scurtezi suferința lui Hardin?

Mă bucur că am parte de umorul și de sfaturile ei pentru a ieși din starea mea confuzie și tristețe. Îmi doresc să depășesc momentul sau cel puțin să încerc, dar el trebuie să știe că nu e OK, iar eu trebuie să aflu dacă mai sunt și alți demoni din trecut care așteaptă să mă împresoare.

— Ce-ai vrea să mănânci?

— Orice. Pot să te ajut, mă ofer eu, dar ea scutură din cap.

— Tu doar relaxează-te, cât de mult poți. A fost o zi lungă cu tot ce ai avut de îndurat din partea lui Hardin... și a mamei tale.

Îmi dau ochii peste cap.

— Mda... e dificilă.

Trish zâmbește și deschide frigiderul.

— „Dificilă?" Voiam să folosesc un alt cuvânt, dar totuși e mama ta...

— E un fel de cuvânt care începe cu litera S, zic eu — nu vreau să spun vreo vorbă urâtă în fața lui Trish.

— A, da, e o scorpie. O spun eu în locul tău.

Râde, iar eu o imit.

Trish gătește tacos de pui pentru cină și discutăm despre Crăciun, despre vreme și despre orice altceva în afara subiectului care ne obsedează: Hardin. În cele din urmă, simt că mor dacă nu-l sun și nu-i spun să vină acasă chiar acum.

— Crezi că a „fiert" suficient până acum? zic eu — nu vreau să recunosc că am numărat minutele.

— Nu, dar nu e alegerea mea, spune mama lui.

— Trebuie s-o fac.

Ies din bucătărie ca să-l sun pe Hardin.

Când răspunde, surpriza din glasul lui e evidentă.

— Tessa?

— Hardin, încă sunt multe de discutat, dar mi-ar plăcea să vii acasă ca să putem vorbi.

— Deja? Da — da, desigur! exclamă el. Vin acasă în curând.

— Bine, îi zic și închid.

Nu am mult timp la dispoziție să repet totul în cap până să sosească. Trebuie să mă țin tare și să mă asigur că știe că e rău ce a făcut, dar că eu îl iubesc oricum.

Mă plimb în sus și în jos, așteptând. Mi se pare că a trecut deja o oră, când ușa de la intrare se deschide și îi aud bocancii bufnind

pe holul minuscul. Când deschide ușa dormitorului, inima mi se frânge pentru a mia oară.

Are ochii umflați și injectați. Nu spune nimic. În loc de asta, se apropie și-mi pune un mic obiect în mână. O bucată de *hârtie*? Mă uit la el în timp ce îmi închide pumnul în jurul hârtiei împăturite.

— Citește-o înainte de a lua o hotărâre, spune el încet. Apoi, după ce mă sărută ușor pe tâmplă, se duce în living.

43

Tessa

Despăturesc hârtia și fac ochii mari de mirare. E acoperită de mâzgăleli negre, pe față și pe verso. E o scrisoare scrisă de mână de la Hardin. Mi-e aproape teamă s-o citesc... dar știu că trebuie.

Tess,

Pentru că nu mă pricep la cuvinte când încerc să mă raportez la viața mea interioară, cred că am furat câteva de la domnul Darcy, cel pe care tu îl admiri atât de mult.

Vă scriu fără cea mai mică intenție de a vă supăra pe dumneavoastră sau de a mă umili pe mine, stăruind asupra unor dorințe care, pentru fericirea amândurora, nu vor putea fi destul de curând uitate; iar efortul pe care conceperea și lectura acestei scrisori îl prilejuiesc putea fi evitat, dacă n-aș fi simțit imperios nevoia să fie scrisă și citită. Va trebui deci să-mi iertați îndrăzneala cu care vă solicit atenția; dacă ar fi după simțămintele dumneavoastră, știu, ea mi-ar fi acordat

fără bunăvoință; o cer însă de la spiritul dumneavoastră de dreptate[1].

Știu că ți-am făcut foarte multe lucruri urâte și că nu te merit în niciun fel, dar te rog — nu, te implor — să privești dincolo de lucrurile pe care le-am făcut. Știu că pretind foarte multe de la tine, întotdeauna, și îmi cer scuze pentru asta. Dacă aș putea să șterg totul cu buretele, aș face-o. Știu că ești mânioasă și dezamăgită de faptele mele, și asta mă ucide. În loc să inventez scuze în felul ăsta, o să-ți povestesc despre mine, despre acela pe care nu l-ai cunoscut niciodată. Încep cu mizeriile de care îmi aduc aminte — sunt sigur că e mai mult de-atât, dar jur că nu-ți mai ascund nimic cu bună știință de azi înainte. Când aveam vreo nouă ani, am furat bicicleta vecinului și i-am rupt o roată, după care am mințit. În același an am aruncat o minge de baseball prin fereastra livingului și am mințit și în legătură cu asta. Știi povestea cu mama și cu soldații. Tata a plecat la scurt timp după asta, iar eu m-am bucurat că a făcut-o.

Nu aveam prea mulți prieteni, pentru că eram un dobitoc. Mă luam tot timpul de copiii de-o vârstă cu mine. Practic, în fiecare zi. Mă purtam ca un nemernic cu mama — acela a fost ultimul an în care i-am spus că o iubesc.

Am continuat să-mi bat joc de ceilalți și să fiu un nemernic până în ziua de azi, așa că nu voi aduce în discuție toate exemplele, dar să știi că sunt foarte multe. Pe la treisprezece ani, împreună cu niște prieteni am intrat prin efracție într-o farmacie, și am furat o grămadă de chestii de acolo. Nu știu de ce am făcut asta, dar când unul dintre amicii mei a fost prins, l-am amenințat să ia toată vina asupra lui, iar el a făcut-o. Am fumat prima țigară la treisprezece ani. Avea un

1 Acest paragraf este folosit de Hardin mot-a-mot din romanul *Mândrie și Prejudecată*, de Jane Austen. (*N.t.*)

gust de rahat și am tușit zece minute. N-am mai fumat niciodată până când am început să fumez iarbă, dar ajungem imediat și acolo.

Când aveam 14 ani, mi-am pierdut virginitatea cu sora mai mare a prietenului meu Mark. Era o târfuliță și avea 17 ani la vremea respectivă. A fost o experiență ciudată, dar mie mi-a plăcut. Se culca cu toți prietenii noștri, nu doar cu mine. După ce am făcut sex prima dată, n-am mai făcut deloc până la cincisprezece ani, dar după asta nu m-am mai putut opri. Mă cuplam cu tot felul de fete la petreceri. Mințeam în privința vârstei mele, iar fetele erau credule. Niciuneia nu-i păsa de mine, iar eu nu dădeam doi bani pe ele. Am început să fumez iarbă în același an și o făceam frecvent. Tot cam pe atunci am început și să beau — eu și prietenii mei furam alcool de la părinții lor sau de oriunde altundeva puteam. Am început să mă și bat. Am luat bătaie de câteva ori, dar de cele mai multe ori câștigam. Eram întotdeauna atât de furios — întotdeauna — și era un sentiment plăcut să rănesc pe cineva. Mă luam la bătaie cu oamenii tot timpul ca să mă amuz. Cea mai rea încăierare a fost cu un băiat pe nume Tucker, care provenea dintr-o familie săracă. Purta cele mai vechi și mai ponosite haine, iar eu l-am torturat pentru asta. I-am marcat cămașa cu un pix doar ca să demonstrez de câte ori o poartă fără s-o spele. Aiurea rău, știu.

Așa deci, într-o zi, când a trecut pe lângă mine, i-am tras una în umăr, așa, de-al naibii. El s-a enervat și m-a făcut dobitoc, așa că l-am bătut de i-a sunat apa-n cap. I-am spart nasul, iar maică-sa nu-și permitea nici măcar să-l ducă la doctor. Am continuat să mă iau de el și după aceea. Peste câteva luni mama lui a murit, iar el a fost adoptat de o familie bogată, norocul lui, și a trecut într-o zi cu mașina pe lângă mine. Era ziua mea, făceam șaisprezece ani, iar el era într-o mașină nouă-nouță. Eram mânios în acel moment și voiam

să-l găsesc ca să-i mai sparg o dată nasul, dar acum, dacă mă gândesc bine, mă bucur mult pentru el.

O să sar peste cel de-al șaisprezecelea an al vieții mele, pentru că nu am făcut altceva decât să beau, să mă droghez și să mă bat. De fapt, asta e valabil și pentru vârsta de șaptesprezece ani. Am zgâriat câteva mașini, am spart câteva gemuri. Când aveam optsprezece ani, l-am întâlnit pe James. Era mișto, pentru că nu-i păsa de nimic, exact ca mine. În gașca noastră se bea în fiecare zi. Veneam acasă beat în fiecare noapte, vomitam pe podea și mama trebuia să curețe după mine. Spărgeam câte ceva aproape în fiecare noapte... Aveam mica noastră gașcă de prieteni și nimeni nu se punea cu noi. Știau cine suntem.

Au început jocurile, cele despre care ți-am povestit, și știi ce s-a întâmplat cu Natalie. A fost momentul cel mai rău urât, îți jur. Știu că ești dezgustată de faptul că nu mi-a păsat ce s-a întâmplat cu ea. Nu știu de ce nu mi-a păsat, pur și simplu nu mi-a păsat. De-abia acum, când conduceam către o cameră goală de hotel, m-am gândit la Natalie. Tot nu mă simt atât de rău pe cât ar trebui, dar m-am gândit la ea — dacă ți-ar face cineva așa ceva ție? Aproape că a trebuit să trag pe dreapta pentru că mi s-a făcut rău gândindu-mă că ai putea fi tu în locul lui Natalie. Am greșit, am greșit făcându-i așa ceva. Una dintre celelalte fete, Melissa, s-a atașat și ea de mine, dar n-a ieșit nimic. Era enervantă și gălăgioasă. Le-am spus tuturor că avea probleme de igienă, acolo jos... așa că toți și-au bătut joc de ea în legătură cu asta și nu m-a mai deranjat niciodată. O dată am fost arestat pentru că eram beat în public și mama s-a înfuriat atât de tare, încât m-a lăsat la secția de poliție toată noaptea. Apoi, când a aflat toată lumea despre povestea cu Natalie, s-a săturat și ea. Am făcut o criză de nervi când mama a spus că mă trimite în America.

Nu voiam să-mi părăsesc viața de acasă, indiferent cât de distrusă era — sau eu. Dar când am bătut pe cineva în fața mulțimii în timpul unui festival, mamei i s-a luat. M-am înscris la WCU și, firește, am fost acceptat.

Când am ajuns în America, am urât instantaneu locul ăsta. Am urât totul. Eram atât de furios să mă aflu aproape de tatăl meu, încât am continuat să mă port ca un rebel, bând și petrecând la sediul frăției studențești tot timpul. Prima dată am întâlnit-o pe Steph. M-am combinat cu ea la o petrecere și ea m-a prezentat restului găștii. Nate și cu mine ne-am potrivit perfect. Dan și Jace erau niște ticăloși, Jace mai rău. Deja știi despre sora lui Dan, deci o să sar peste asta. Au mai fost câteva fete cărora le-am tras-o de atunci, dar nu atât de multe pe cât crezi tu. M-am mai culcat cu Molly o dată după ce m-am sărutat cu tine, dar pentru unicul motiv că nu puteam să mi te mai scot din minte. Nu mi te mai puteam scoate din cap, Tess. Mă gândeam la tine tot timpul. Speram că asta mă va ajuta, dar nu a fost așa. Știam că nu ești tu. Tu ai fi fost mai bună. Îmi tot spuneam că mai trebuie s-o văd pe Tessa încă o dată ca să-mi dau seama că e doar o fascinație ridicolă, nimic mai mult. Doar dorință. Dar de fiecare dată când te vedeam voiam din ce în ce mai mult. Mă gândeam cum să te enervez doar ca să te aud rostindu-mi numele. Voiam să aflu la ce te gândești în sala de curs când te uitai fix la carte încruntându-te, voiam să-ți netezesc cuta dintre sprâncene, voiam să aflu ce șușotești cu Landon, voiam să aflu ce tot scrii pe nenorocita aia a ta de agendă. De fapt, aproape că ți-am și luat-o o dată, în ziua aceea când ai scăpat-o și eu ți-am înapoiat-o. Probabil că nici nu-ți mai amintești, dar purtai o bluză violet și fusta aceea gri hidoasă pe care o purtai aproape în fiecare zi.

După ziua aceea petrecută în camera ta de cămin, în care ți-am răvășit notițele și te-am sărutat lângă perete, eram deja

prea îndrăgostit ca să mai stau deoparte. Mă gândeam la tine tot timpul. Fiecare gând îmi era invadat de persoana ta. Nu mai știam ce a fost la început — nu mai știam de ce devenisem atât de obsedat de tine. Prima dată când ți-ai petrecut noaptea cu mine am știut, AM ȘTIUT că te iubesc. Am știut că aș face orice pentru tine. Știu că acum pare vrăjeală, după ce ai trecut prin toate astea, dar e adevărat. Jur.

Mă trezeam visând cu ochii deschiși — eu, visând cu ochii deschiși... la viața pe care aș putea-o avea cu tine. Îmi imaginam cum stai pe canapea cu un pix între dinți și un roman în poală, cu picioarele sprijinite pe mine. Nu știu de ce, dar nu-mi puteam scoate imaginea aceasta din cap. Mă torturau felul acesta de a te dori și faptul că știam că tu nu simți la fel. Amenințam pe oricine încerca să se așeze pe locul de lângă tine, îl amenințam pe Landon, ca să fiu sigur că mă pot așeza eu acolo, ca să fiu lângă tine. Îmi spuneam la nesfârșit că fac toate chestiile astea ciudate numai pentru a câștiga pariul. Știam că nu fac altceva decât să mă mint, nu eram pregătit să recunosc. Făceam tot felul de lucruri nebunești doar ca să-mi alimentez obsesia legată de tine. Subliniam pasajele din romane care îmi aduceau aminte de tine. Vrei să știi care a fost primul? Acesta: „Coborî, ferindu-se să se uite la ea prea mult, ca la soare, dar o vedea cum vezi soarele, chiar fără să-l privești"[1].

Știam că te iubesc când am început să subliniez pasaje din nenorocitul de Tolstoi.

Când ți-am spus că te iubesc în fața tuturor, vorbeam serios — doar că am fost prea dobitoc să recunosc asta din momentul în care m-ai părăsit. Ziua în care mi-ai spus că mă iubești a fost prima dată când am simțit speranță, speranță

1 Citat din *Anna Karenina* de Lev Tolstoi, colecția „Adevărul", traducere M. Sevastos, Ștefana Velisar Teodoreanu și R. Donici. (*N.t.*)

pentru mine. Speranță pentru noi. Nu știu de ce am continuat să te rănesc și să te tratez așa cum am făcut-o. Nu o să-ți irosesc vremea cu vreo scuză, pentru că nu am nicio scuză. Pur și simplu am aceste instincte și obiceiuri proaste și lupt împotriva lor de dragul tău. Tot ce știu este că tu mă faci fericit, Tess. Mă iubești și atunci când nu ar trebui și am nevoie de tine. Am avut mereu nevoie de tine și voi avea mereu nevoie de tine. Când m-ai părăsit săptămâna trecută, aproape că m-ai omorât, eram atât de pierdut. Eram atât de pierdut fără tine. Am ieșit la o întâlnire cu cineva săptămâna trecută. Nu aveam de gând să-ți spun, dar nu mai pot risca să te pierd din nou. Nici măcar nu aș numi-o întâlnire, de fapt. Nu s-a întâmplat nimic între noi. Aproape că am sărutat-o, dar m-am oprit. Nu am putut s-o sărut, nu pot săruta pe nimeni în afară de tine. Era plictisitoare și nimic nu se compara cu tine. Nimeni nu e ca tine, nimeni nu va mai fi.

Știu că probabil e prea târziu pentru asta, mai ales acum, că ai aflat toate tâmpeniile pe care le-am făcut. Nu pot decât să mă rog că mă vei iubi la fel de mult și după ce vei citi asta. Dacă nu, este în regulă. O să înțeleg. Știu că te poți descurca mai bine decât mine. Eu nu sunt romantic, nu o să-ți scriu poezii și nici nu o să-ți cânt serenade.

Nici măcar nu sunt bun la suflet.

Nu-ți pot promite că nu te voi face să suferi niciodată, dar pot jura că te voi iubi până în ziua în care voi muri. Sunt o persoană îngrozitoare și nu te merit, dar sper să-mi acorzi șansa de a-ți redobândi încrederea în mine. Îmi pare rău pentru toată suferința pe care ți-am provocat-o și înțeleg dacă nu mă vei ierta.

Îmi pare rău. Această scrisoare nu trebuia să fie atât de lungă. Cred că am făcut mai multe prostii decât credeam.

Te iubesc. La nesfârșit.

Hardin.

Stau și mă holbez la foaia de hârtie, mută de uimire, apoi o citesc de încă două ori. Nu știam deloc la ce să mă aștept, dar cu siguranță nu la așa ceva. Cum poate spune că nu e romantic? Brățara cu amulete de la încheietura mea și scrisoarea aceasta frumoasă, tulburătoare, dar frumoasă demonstrează cu totul altceva. Chiar a folosit primul paragraf al scrisorii lui Darcy către Elizabeth.

Acum, că și-a deschis sufletul în fața mea, nu pot decât să-l iubesc și mai mult. A făcut o grămadă de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă, lucruri îngrozitoare care au provocat atâta suferință oamenilor – dar lucrul care contează cel mai mult pentru mine e că acum nu le mai face. N-a făcut întotdeauna ce trebuia să facă, dar nu pot ignora toate eforturile pe care le-a depus ca să-mi arate că s-a schimbat. Că mă iubește. Urăsc să recunosc asta, dar e romantic că nu-i pasă de nimeni altcineva în afară de mine.

Mă mai uit încă puțin la scrisoare până când aud o bătaie la ușa dormitorului. Împăturesc foaia și o așez în sertarul de jos al dulapului. Nu vreau ca Hardin să încerce să mă facă s-o arunc sau s-o rup, acum că am citit-o.

— Intră, zic și mă duc la ușă ca să-l întâmpin.

El deschide ușa, uitându-se deja în pământ.

— Ai citit...?

— Am citit...

Mă întind și îl prind de bărbie ca să-l fac să se uite la mine, așa cum îmi face de obicei el mie. Ochii lui injectați sunt atât de mari și de triști.

— A fost o tâmpenie... Știu că nu ar fi trebuit..., începe el.

— Ba nu, nu a fost. Nu a fost deloc o tâmpenie.

Îmi mut mâna sub bărbia lui, dar el continuă să se uite cu ochii lui roșii în ochii mei.

— Hardin, a fost tot ce-mi doream să-mi spui de atâta timp.

— Îmi pare rău că a durat atât și că am făcut-o în scris... Mi-a fost mai ușor. Nu sunt bun să spun lucruri.

Roșeața din ochii lui obosiți pare frumoasă în contrast cu verdele intens al irisului.

— Știu că nu ești.

— Ai... ar trebui să discutăm despre asta? Mai ai nevoie de timp, acum că știi cât de distrus sunt cu adevărat?

Se încruntă și își coboară din nou privirea.

— Nu ești. Ai fost... Ai făcut multe lucruri... lucruri rele, Hardin.

Aprobă din cap; nu suport să-l văd simțindu-se prost, chiar cu un trecut ca al lui.

— Dar asta nu înseamnă că ești un om rău. Ai făcut lucruri rele, dar nu mai ești un om rău.

Se uită în sus.

— Poftim?

Îi iau fața în mâini.

— Am spus că nu ești un om rău, Hardin.

— Chiar crezi asta? Ai citit ce am scris eu?

— Da, și faptul că ai scris demonstrează că nu ești rău.

O expresie de confuzie apare pe chipul lui perfect.

— Cum poți să spui așa ceva? Nu înțeleg — voiai să te las un pic în pace, apoi citești toate mizeriile alea și tot spui asta? Nu înțeleg...

Îmi trec degetele peste obrajii lui.

— Am citit, și acum, că știu tot ce ai făcut, în continuare nu îmi schimb hotărârea.

— Ah...

Ochii îi devin umezi. Ideea că va plânge din nou, mai ales în fața mea, mă umple de suferință. În mod evident nu pricepe ce-i spun.

— Mă hotărâsem deja de când plecaseși. Și după ce am citit ce ai scris, vreau și mai mult să rămâi cu mine. Te iubesc, Hardin.

44

Tessa

Hardin mă ia de mâini și stă așa o secundă, înainte de a-și înfășura brațele în jurul meu, ca și cum aș dispărea dacă mi-ar da drumul.

Când am spus *că vreau să rămân*, mi-am dat seama cât de eliberată mă simt. Nu mai trebuie să-mi fac griji că secretele din trecutul lui Hardin se vor întoarce să ne bântuie. Nu trebuie să mai aștept pe nimeni care să-mi facă o dezvăluire incendiară. Știu totul. În sfârșit, știu tot ce a ținut ascuns. Nu pot să nu mă gândesc la fraza: „Uneori e mai bine să fii ținut în întuneric decât să fii orbit de lumină". Dar nu cred că mi se aplică mie acum. Sunt tulburată de lucrurile pe care le-a făcut, dar îl iubesc și am ales ca trecutul lui să nu ne mai afecteze.

Hardin se retrage și se așază pe marginea patului.

— La ce te gândești? Ai vreo întrebare despre ceva? Vreau să fiu sincer cu tine.

Mă apropii și mă așez între picioarele lui. Îmi ia mâinile într-ale lui și mă mângâie ușor pe palme, în timp ce-mi cercetează fața, încercând să citească acolo ceea ce simt.

— Nu... Aș vrea să aflu ce s-a întâmplat cu Natalie... dar nu am nicio întrebare.

— Nu mai sunt acea persoană — știi asta, nu-i așa?

I-am spus deja că știu asta, dar îmi dau seama că are nevoie s-o audă din nou.

— Știu. Chiar știu, iubitule.

Ochii lui mă țintuiesc la auzul acestui cuvânt.

— Iubitule?

Își arcuiește sprânceana.

— Nu știu de ce am spus asta... mă înroșesc eu.

Nu i-am spus niciodată altfel decât Hardin, așa că pare puțin ciudat să-i spun „iubitule", la fel cum și el mă alintă „iubito".

— Nu... Îmi place.

Zâmbește.

— Mi-a fost dor de zâmbetul tău, îi spun, iar degetele lui se opresc.

— Și mie mi-a fost dor de zâmbetul tău. Se încruntă. Nu te fac să zâmbești destul.

Vreau să-i spun ceva ca să-i alung îndoiala de pe chip, dar nu vreau să-l mint. Trebuie să afle ce anume simt.

— Da... trebuie să mai lucrăm la asta, zic eu.

Degetele i se mișcă din nou, desenându-mi mici inimioare în palmă.

— Nu știu de ce mă iubești.

— Nu contează de ce te iubesc, contează doar că te iubesc.

— Scrisoarea aia a fost o idioțenie, nu-i așa?

— Nu! Vrei să încetezi cu disprețul ăsta față de tine însuți? A fost minunată. Am citit-o de trei ori. Chiar am fost fericită să citesc ce credeai despre mine... despre noi.

Își ridică privirea, pe jumătate zâmbind cu subînțeles, pe jumătate îngrijorat.

— Știai că te iubesc.

— Da... dar e frumos să aflu lucrurile mici, felul în care îți aduci aminte cu ce eram îmbrăcată. Genul ăsta de detalii. Tu nu spui niciodată astfel de lucruri.

— Ah.

Pare stânjenit. Încă e ușor ciudat ca Hardin să fie cel vulnerabil în relația noastră. Acesta a fost dintotdeauna rolul meu.

— Nu fi rușinat, îi spun.

Brațele lui mă cuprind de mijloc și mă trag la el în poală.

— Nu sunt, minte el.

Îmi trec o mână prin părul său și cu cealaltă îl prind de umăr.

— Ba eu cred că ești, îl provoc eu ușor, iar el râde, îngropându-și capul în curbura gâtului meu.

— Ce mai Ajun de Crăciun! A fost o zi lungă ca naiba, se plânge, iar eu nu pot decât să fiu de acord cu el.

— Multă prea lungă. Nu-mi vine să cred că mama a venit aici. E incredibilă.

— Nu chiar, spune el, iar eu mă dau puțin în spate ca să-l privesc.

— Poftim?

— Nu e irațională, să știi. Da, are o abordare greșită, dar n-o pot acuza că nu vrea să te știe împreună cu cineva ca mine.

Sătulă de acest discurs și de ideea că mama are oarecum dreptate în legătură cu el, mă încrunt, ridicându-mă, așezându-mă lângă el, pe pat.

— Tess, nu te uita așa la mine. Spun doar că acum, că m-am gândit la toate tâmpeniile pe care le-am făcut, n-o mai învinovățesc pentru că-și face griji.

— Ei bine, se înșală. Putem să încetăm să mai vorbim despre ea? mă văicăresc eu.

Toată tensiunea de azi — din întregul an, de fapt — mă obosește și mă face morocănoasă. Anul se apropie de final. Nu-mi vine să cred.

— Bine, atunci despre ce vrei să vorbim? mă întreabă Hardin.

— Nu știu... despre ceva mai plăcut.

Zâmbesc, străduindu-mă să fiu mai puțin morocănoasă.

— De exemplu, despre cât de romantic poți să fii.

— Eu *nu* sunt romantic, se revoltă el.

— Ba da, ești, în mod cert. Scrisoarea aceea e un exemplu clasic, îl tachinez eu.

Își dă ochii peste cap.

— Nu era o scrisoare, era un bilet. Un bilet care trebuia inițial să aibă maximum un paragraf.

— Sigur. Un bilet romantic, atunci.

— Ah, vrei să-ți ții gura...? bombăne el în glumă.

Îmi încolăcesc degetul pe un cârlionț de-al lui și izbucnesc în râs.

— Aici vine partea aia în care mă enervezi atât de tare încât mă faci să-ți spun pe nume?

Se mișcă mai repede decât pot eu să-i răspund, apucându-mă de mijloc și împingându-mă la loc în pat, cățărându-se pe mine și punându-mi mâinile pe șolduri.

— Nu. Am alte feluri în care te pot face să-mi rostești numele, gâfâie el, cu buzele lipite de urechea mea.

Întregul trup îmi ia foc la auzul a numai câtorva cuvinte din partea lui Hardin.

— Așa să fie? spun eu cu o voce răgușită.

Dar dintr-odată silueta fără chip a lui Natalie îmi apare în minte și simt că stomacul mi se întoarce pe dos.

— Cred că ar trebui să așteptăm până când mama ta n-o să mai fie în camera cealaltă, sugerez eu, parțial pentru că e clar că mai am nevoie de timp ca să mă reacomodez cu relația noastră, dar și pentru că a fost deja destul de ciudat s-o facem cu mama lui Hardin alături.

— Pot s-o dau afară imediat, glumește, dar se dă jos și se întinde lângă mine.

— Sau pot să te dau eu afară pe tine.

— Nu mai plec de aici. Și nici tu. Siguranța din tonul lui mă face să zâmbesc. Stăm întinși unul lângă celălalt, amândoi privind fix către tavan.

— Deci asta e, am terminat cu acest du-te-vino? îl întreb.

— Da, am terminat. Fără secrete, fără dispariții. Crezi că reușești să nu mă părăsești măcar timp de o săptămână?

Îi înghiontesc și râd.

— Crezi că reușești să nu mă scoți din minți timp de cel puțin o săptămână?

— Mda, probabil că nu, răspunde el.

Știu că zâmbește. Întorc capul, destul de sigură: un rânjet enorm îi acoperă fața.

— Va trebui să rămâi cu mine la cămin uneori. Drumul e prea lung.

— La tine la cămin? Nu mai locuiești la cămin. Locuiești aici.

— Tocmai ne-am împăcat — chiar crezi că e o idee bună?

— Tu locuiești aici. Nu mai discutăm subiectul.

— Clar ești foarte derutat dacă îmi vorbești așa, spun, apoi mă ridic într-un cot pentru a-l privi. Dau din cap ușor și-i zâmbesc cu subînțeles. Nu vreau să stau la cămin, voiam doar să văd ce ai de spus.

— Ei bine, zice el, ridicându-se și imitându-mă, mă bucur că ai redevenit enervantă.

— Mă bucur că ai redevenit nepoliticos. Mă îngrijorasem că după scrisoarea aceea romantică ți-ai pierdut răutatea.

— Mai spune-mi tu mie o dată că sunt romantic și o să ți-o pun chiar aici, chiar acum, cu mama sau fără mama în preajmă.

Fac ochii mari, iar el râde mai tare decât l-am auzit vreodată.

— Glumesc! Ar trebui să vezi ce față ai făcut! strigă el.

Nu pot să mă abțin și râd și eu. După ce ne oprim, recunoaște:

— Simt că nu prea ar trebui să râdem după toate câte s-au întâmplat azi.

— Sau tocmai de aceea *ar trebui* să râdem. Cu asta ne ocupăm noi: ne certăm, apoi ne împăcăm.

— Relația noastră e foarte aiurea, într-un fel.

Zâmbește.

— Da... doar puțin.

E, cu siguranță, un montagne russe.

— Dar gata, ne oprim, bine? Eu promit.

— Bine.

Mă aplec peste el și-l sărut repede pe buze.

Dar nu e suficient. Niciodată nu e. Îmi aduc din nou buzele lângă buzele lui și de data asta le păstrez mai mult timp acolo. Ambele guri se deschid în același timp, iar el îmi strecoară limba înăuntru. Mâinile mi se strâng în părul lui, iar el mă trage deasupra lui, în timp ce limbile ni se împreunează. Nu contează cât de zbuciumată a fost relația dintre noi, nimeni nu poate nega faptul că este plină de o pasiune care ne consumă. Încep să îmi mișc șoldurile, frecându-mă de el, și simt cum zâmbește lipit de buzele mele.

— Cred că e suficient deocamdată, spune el. Încuviințez din cap, mă răsucesc și îmi așez capul pe pieptul lui, savurând senzația de a mă afla în brațele sale.

— Sper ca ziua de mâine să se desfășoare bine, spun eu după câteva minute de tăcere.

El nu-mi răspunde. Iar când ridic capul, văd că are ochii închiși și buzele ușor depărtate în somn. Cred că era epuizat. Dar și eu mă simt la fel.

Mă dau jos de pe el și mă uit cât este ceasul. E trecut de ora unsprezece. Îi scot blugii de pe el, încet, ca să nu-l trezesc, apoi mă cuibăresc alături. Mâine este Crăciunul și nu pot decât să mă rog că lucrurile vor merge mai bine decât au mers astăzi.

45

Hardin

Hardin.

Vocea Tessei e blândă. Gem și-mi scot brațul de sub trupul ei. Iau perna și-mi acopăr fața cu ea.

— Nu mă trezesc deocamdată.

— Am dormit până târziu și trebuie să ne pregătim.

Smulge perna de pe mine și o aruncă pe jos.

— Rămâi cu mine în pat. Hai să contramandăm.

Dau s-o apuc de mână, iar ea se rostogolește pe o parte, lipindu-și trupul de trupul meu.

— Nu putem contramanda *Crăciunul*.

Izbucnește în râs în timp ce vorbește și îmi atinge pieptul cu buzele. Mă împing în ea, lipindu-mi șoldurile de ale ei, iar ea se retrage în joacă.

— Ba nu, nu faci așa ceva.

Mă împinge cu mâinile pe piept ca să mă dea jos de pe ea.

Coboară din pat, lăsându-mă singur. Îmi trece prin cap să o urmez la baie — să nu-i fac nimic, doar să fiu cu ea. Totuși, patul e

cald, așa că rămân în el. Încă mă bucur de faptul că e aici. Capacitatea ei de a ierta și toleranța ei în ceea ce mă privește nu vor înceta niciodată să mă surprindă dincolo de limite.

Și faptul că o am aproape de Crăciun va fi diferit. Nu prea mi-a păsat până acum de sărbători ca asta, dar, când văd cum i se luminează chipul datorită unui pom idiot cu ornamente țipătoare, totul mi se pare puțin mai tolerabil. Nici faptul că mama e aici nu e rău deloc. Tessa pare s-o adore, iar mama e aproape la fel de obsedată de fata asta cât sunt și eu.

Iubita mea. Tessa e din nou iubita mea și îmi petrec Crăciunul cu ea — și cu familia mea de idioți. Ce diferență față de anul trecut, când mi-am petrecut Crăciunul beat de nici nu mai știam de mine. Câteva minute mai târziu mă dau cu greu jos din pat și îmi găsesc drumul către bucătărie. Cafea. Am nevoie de cafea.

— Crăciun fericit! spune mama când apar în bucătărie.

— Și ție la fel.

Trec pe lângă ea ca să ajung la frigider.

— Am făcut cafea, îmi spune.

— Văd.

Iau cutia cu cereale Frosted Flakes de pe frigider și mă îndrept către cafetieră.

— Hardin, îmi cer scuze pentru ceea ce am spus ieri. Știu că te-am supărat când am fost de acord cu mama lui Tessa, dar știi și tu bine la ce mă refeream.

Treaba e că *înțeleg* la ce anume se referea, dar nu e deloc treaba ei să-i spună Tessei să mă părăsească. Am trecut prin atâtea, Tessa și cu mine, încât ne-ar prinde bine să fie cineva de partea noastră. Parcă am fi numai eu cu ea, luptându-ne cu toată lumea, și am nevoie ca mama să fie de partea noastră.

— Doar că locul ei e lângă mine, mamă, nu în altă parte. Doar cu mine.

Iau un prosop ca să șterg surplusul de cafea de pe cană. Lichidul maroniu pătează prosopul alb și aproape că aud vocea lui Tess certându-mă că am folosit prosopul greșit.

— Știu că e, Hardin. Acum văd și eu asta. Îmi cer scuze.

— Și eu. Îmi cer scuze că am fost un dobitoc în tot acest timp. Nu am vrut să fiu.

Pare surprinsă de vorbele mele. Nici nu pot s-o învinovățesc. Eu nu-mi cer niciodată iertare, indiferent dacă am sau nu dreptate. Așa sunt eu, presupun — sunt un imbecil și nici măcar nu recunosc.

— Nu e nicio problemă, putem trece peste asta. Hai să petrecem un Crăciun frumos în căminul minunat al tatălui tău.

Îmi zâmbește, iar sarcasmul din vocea ei e evident.

— Da, să trecem peste asta.

— Da. Să trecem. Nu vreau să ne stricăm ziua de azi din cauza scandalului de aseară. Înțeleg totul mai bine acum, întreaga situație. Știu că o iubești, Hardin, și văd că te străduiești să fii o persoană mai bună. Ea te învață cum, iar asta mă face atât de fericită.

Mama îmi ia mâinile și le duce pe pieptul ei, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Serios, sunt foarte fericită pentru tine, spune ea.

— Mulțumesc.

Mă uit în altă parte.

— Te iubesc, mamă.

Aceste cuvinte sună ciudat ieșind din gura mea, dar expresia de pe chipul ei face toți banii. Oftează.

— Ce ai spus tu acolo?

Lacrimile îi țâșnesc imediat din ochi când aude aceste cuvinte pe care eu nu i le spun niciodată. Nu știu ce m-a făcut să i le spun exact acum, poate felul în care mi-a arătat că îmi vrea numai binele. Poate pentru că e aici acum și a jucat un rol important în faptul că Tessa m-a iertat. Nu știu, dar expresia de pe fața ei mă face să-mi doresc să-i fi spus aceste lucruri mai devreme. A avut destule necazuri și chiar s-a străduit din răsputeri să fie o mamă bună — ar trebui să aibă privilegiul de a-și auzi singurul copil spunându-i acest lucru mai des decât o dată în ultimii treisprezece ani.

Am fost atât de furios — și încă sunt —, dar nu e vina ei. N-a fost vina ei niciodată.

— Te iubesc, mamă, repet eu, un pic stânjenit.

Mă ia în brațe și mă strânge și mai tare, mai tare decât i-aș permite în mod obișnuit.

— Ah, Hardin, și eu te iubesc. Te iubesc atât de mult, fiule.

46

Tessa

Mă hotărăsc să port părul drept, ca să încerc ceva diferit. Dar când termin cu aranjatul lui, arată ciudat, așa că-l ondulez ca de obicei. Îmi ia foarte mult timp să mă pregătesc și probabil că se apropie clipa când trebuie să plecăm. Poate că-mi ia mai mult timp pentru că vreau să amân momentul, fiind emoționată când mă gândesc la cum va decurge ziua de azi.

Sper că Hardin se va comporta cât de bine poate el sau că măcar va încerca.

Mă machiez simplu, doar cu puțin fond de ten, creion negru și rimel. Voiam să folosesc și fard de ochi, dar ar fi trebuit să-mi șterg de trei ori dunga prost trasată de pe pleoapă ca să o nimeresc, până la urmă.

— Mai trăiești acolo? aud vocea lui Hardin prin ușă.

— Da, sunt aproape gata, răspund eu și mă mai spăl o dată pe dinți.

— O să fac și eu un duș rapid, dar trebuie să plecăm odată dacă vrei să ajungem acolo la timp, spune Hardin când deschid ușa.

— Bine, bine, mă îmbrac cât timp faci tu duș.

El dispare în baie, iar eu mă duc la dressing, luându-mi rochia verde-închis fără mâneci pe care am cumpărat-o ca s-o port astăzi. Materialul e gros, iar linia decolteului e înaltă. Funda care-mi acoperă talia e mult mai mare decât părea când am probat rochia, dar voi avea oricum o jachetă pe deasupra. Îmi recuperez și brățara cu amulete din dressing, simțind fluturi în stomac când citesc inscripția perfectă de pe ea.

Nu mă pot decide cu ce să mă încalț; dacă port tocuri, voi părea probabil prea dichisită. Îmi pun balerinii negri și îmi trag peste rochie jacheta albă exact când Hardin deschide ușa purtând numai un prosop legat în jurul taliei.

Ah. Nu contează de câte ori l-am mai văzut așa, tot îmi pierd răsuflarea la vederea lui. Mă uit la trupul pe jumătate gol al lui Hardin și nu pricep cum de înainte nu-mi plăceau tatuajele.

— Doamne, Dumnezeule, spune el, măsurându-mă de sus până jos.

— Ce? Ce?

Mă uit în jos să văd ce este în neregulă.

— Arăți... incredibil de inocentă.

— Stai puțin, asta e de bine sau de rău? Este Crăciunul, n-am vrut să par indecentă.

Dintr-odată mă simt nesigură de rochia pe care am ales s-o port.

— Ah, e de bine. De foarte bine.

Își trece limba peste buza de jos și în sfârșit înțeleg și eu, roșind și uitându-mă în altă parte înainte să începem ceva ce nu putem termina. Nu acum, cel puțin.

— Mulțumesc. Tu cu ce te îmbraci?

— Cu ce mă îmbrac eu de obicei.

Mă uit din nou la el.

— Ah.

— Nu mă îmbrac elegant ca să mă duc acasă la tata.

— Știu... poate ai putea măcar să porți tricoul pe care ți l-a cumpărat mama ta de Crăciun? îi sugerez eu, chiar dacă știu că nu va face asta.

El zâmbește sarcastic.

— Nu se va întâmpla așa ceva.

Se duce la dressing și-și scoate jeanșii de pe umerașul care cade — nu că i-ar păsa lui de astfel de lucruri. Mă hotărăsc să nu spun nimic; mă schimb, mă duc către dressing chiar când prosopul lui Hardin alunecă pe podea.

— Mă duc dincolo la mama ta, scâncesc eu, încercând din răsputeri să nu mă uit la trupul lui.

— Cum dorești.

Zâmbește cu subînțeles, iar eu ies din cameră.

Când dau de Trish în living, poartă o rochie roșie și pantofi negri cu tocuri, totul foarte diferit de treningul ei obișnuit.

— Ești atât de frumoasă! îi spun.

— Ești sigură? Nu e cumva prea mult, cu machiaj și așa mai departe? întreabă ea cu nervozitate. Nu că mi-ar păsa, sincer — doar că nu vreau să arăt nepotrivit când o să mă întâlnesc cu fostul meu soț după atâția ani.

— Crede-mă, numai nepotrivit nu arăți, îi zic, iar ea zâmbește un pic.

— Sunteți gata voi două? ne întreabă Hardin când vine și el în living.

Are părul încă ud, dar cumva tot reușește să arate desăvârșit. E îmbrăcat în negru în întregime și poartă inclusiv tenișii Converse negri pe care îi avea și la Seattle și care-mi plac la nebunie.

Mama lui nu pare să observe ținuta neagră din cap până în picioare, probabil pentru că se concentrează pe propria-i înfățișare. Când urcăm în lift, Hardin se uită la mama lui ca și cum ar vedea-o pentru prima oară, apoi o întreabă:

— De ce ești atât de pusă la punct?

Ea roșește puțin.

— E sărbătoare, de ce n-aș fi?

— Pare ciudat...

Îl întrerup înainte să spună ceva care să-i strice ziua mamei sale.

— Arată minunat, Hardin. Și eu sunt la fel de elegantă ca și ea.

Pe drum, toată lumea tace, chiar și Trish. Îmi dau seama că e tensionată, și cine ar putea s-o învinovățească? Și eu aș fi incredibil de emoționată. De fapt, simt cum mă cuprind emoțiile pe măsură ce ne apropiem de casa lui Ken. Eu îmi doresc doar o vacanță liniștită. Când ajungem, în cele din urmă, și parcăm lângă bordură, o aud pe Trish oftând.

— Aceasta este *casa*?

— Mda. Ți-am zis că e mare, zice Hardin și oprește motorul mașinii.

— Nu credeam că e atât de mare, spune ea calm.

Hardin sare afară și îi deschide portiera mamei sale, care stă locului, șocată. Eu ies singură din mașină și, în timp ce urcăm scările care ne duc la casa imensă, văd încordarea de pe chipul lui Hardin. Îl iau de mână ca să-l calmez, iar el se uită la mine cu un zâmbet mic, dar perceptibil. Nu sună la ușă — pur și simplu deschide și pășește înăuntru.

Karen stă în living cu un surâs strălucitor și ospitalier care e atât de contagios, încât mă face să mă simt un pic mai bine. Mai întâi, Hardin intră în hol alături de mama lui, iar eu îl urmez puțin în spate, cu mâna încă în mâna lui.

— Mulțumesc tuturor că ați venit, spune Karen, apropiindu-se de Trish, de vreme ce e de la sine înțeles că Hardin nu e persoana potrivită ca să facă prezentările. Bună, Trish, eu sunt Karen, spune ea și-i întinde mâna. Mă bucur că am ocazia să te cunosc. Apreciez din tot sufletul faptul că ai venit.

Karen pare complet calmă, dar am ajuns s-o cunosc destul de bine ca să-mi dau seama că nu e așa.

— Bună, Karen, și eu mă bucur să te cunosc, zice Trish și-i strânge mâna.

Exact atunci intră și Ken în cameră și, după ce face o mică pauză când ne vede, se oprește și se uită fix la fosta lui nevastă. Eu mă sprijin de Hardin și sper ca Landon să-i fi spus lui Ken că venim.

Bună, Ken, spune Trish, iar tonul ei e mai încrezător decât a fost toată dimineața.

Trish... oau... bună, se poticnește el.

Trish, care presupun că este încântată de reacția lui, clatină din cap o dată și zice:

Arăți... diferit.

Încerc să-mi imaginez cum arăta Ken pe vremuri — cu ochii probabil injectați de la alcool, cu fruntea plină de sudoare, cu fața palidă —, dar se pare că nu sunt în stare.

— Da... și tu la fel, spune el.

Tensiunea aceasta bizară mă amețește, așa că sunt peste măsură de ușurată când Karen exclamă brusc: „Landon!", iar el ni se alătură.

Karen e categoric bucuroasă să dea cu ochii de fiul ei acum, iar el arată senzațional, îmbrăcat în pantaloni albaștri, o cămașă albă și cu o cravată neagră la gât.

— Arăți minunat, mă complimentează el și mă ia în brațe.

Strângerea de mână a lui Hardin se întețește, dar reușesc să-mi folosesc mâna liberă și să-l îmbrățișez și eu pe Landon.

— Și tu arăți foarte bine, Landon, îi spun.

Hardin mă cuprinde cu brațul de talie și mă trage înapoi lângă el, mai aproape decât înainte. Landon se strâmbă la Hardin, apoi se întoarce către Trish.

— Bună ziua, doamnă, eu sunt Landon, fiul lui Karen. Mă bucur foarte mult să vă cunosc, în cele din urmă.

— Ah, te rog, nu-mi spune „doamnă".

Trish izbucnește în râs.

— Dar și eu mă bucur mult să te cunosc. Tessa mi-a povestit multe despre tine.

El zâmbește.

— Numai lucruri bune, sper.

— În cea mai mare parte, mă necăjește ea.

Șarmul lui Landon pare să mai risipească puțin tensiunea din încăpere, iar Karen prinde glas:

— Ei bine, ați ajuns la timp. Gâsca e numai bună de pus pe masă în câteva minute!

Ken ne conduce în sufragerie, în timp ce Karen dispare în bucătărie. Nu sunt deloc surprinsă să găsesc masa aranjată perfect, cu cel mai bun porțelan, cu argintăria curățată și cu inele elegante de lemn pentru șervețele. Platourile cu mâncare, frumos aranjate, acoperă toată masa. Felul principal din carne de gâscă este decorat cu felii de portocale. O grămăjoară de fructe de pădure roșii este așezată în vârf. Totul e aranjat atât de elegant, iar mirosul îmi lasă gura apă. O farfurie cu cartofi la cuptor e așezată exact în fața mea. Aroma de usturoi și rozmarin umple aerul și admir și restul mesei. Ornamentul din mijloc, imens și plin de flori, este la locul lui și fiecare decorațiune reflectă aceeași temă cromatică: portocaliu și roșu. Karen e întotdeauna o gazdă uimitoare.

— Vreți să beți ceva? Am niște vin roșu delicios, spune ea.

Obrajii i se înroșesc când își dă seama ce a întrebat. Alcoolul e categoric un subiect sensibil în ce-i privește pe acești oameni. Trish zâmbește.

— Eu aș vrea.

Karen dispare, iar noi suntem atât de muți încât, atunci când ea scoate dopul sticlei la bucătărie, zgomotul e atât de puternic de parcă dopul s-ar fi lovit de pereții din jurul nostru. Când revine cu sticla, mă gândesc să cer și eu un pahar ca să-mi potolesc senzația neplăcută din stomac, dar apoi mă răzgândesc. Gazda se întoarce și toți ne ocupăm locurile — Ken în capul mesei, Karen, Landon și Trish pe o parte, Hardin și cu mine pe partea cealaltă. După câteva exclamații de uimire în fața aranjamentului mesei, nimeni nu mai spune nicio vorbă și toată lumea își umple farfuriile cu mâncare.

După ce luăm câteva înghițituri, Landon mă privește în ochi și îmi dau seama că încearcă să se hotărască dacă să vorbească sau nu. Dau aprobator din cap; nu vreau să fiu eu aceea care rupe tăcerea. Iau o îmbucătură din friptura de gâscă și Hardin îmi pune mâna pe coapsă. Landon își șterge gura cu șervețelul și se răsucește către Trish.

Deci, ce părere aveți până acum despre America, doamnă Daniels? Sunteți pentru prima oară aici?

Ea dă din cap de câteva ori.

Într-adevăr, e prima oară când vin aici. Îmi place. N-aș locui aici totuși, dar îmi place. Tu intenționezi să rămâi în Washington după ce termini universitatea? Se uită către Ken ca și cum l-ar fi întrebat pe el, nu pe Landon.

- Nu sunt sigur deocamdată; iubita mea se mută la New York luna viitoare, așa că totul va depinde de ce dorește ea să facă.

Sunt egoistă, știu, dar sper să nu se mute nicăieri în următoarea perioadă.

— Ei bine, eu voi fi bucuroasă când va termina Hardin, ca să se mute înapoi acasă, spune Trish, iar eu scap furculița în farfurie.

Toți ochii se ațintesc asupra mea, iar eu zâmbesc în semn de scuze, înainte de a ridica furculița înapoi.

— Te muți înapoi în Anglia după ce absolvi? îl întreabă Landon pe Hardin.

— Da, normal că mă mut, răspunde Hardin nepoliticos.

— Ah, face Landon, uitându-se direct la mine.

Hardin și cu mine n-am discutat deloc despre ce urmează să facem după colegiu, dar faptul că s-ar putea întoarce în Anglia nu mi-a trecut niciodată prin cap. Va trebui să discutăm asta mai târziu, nu în fața tuturor.

— Și Ken, ție cum îți place America? Plănuiești să locuiești aici permanent? întreabă Trish.

— Da, îmi place mult. Categoric voi rămâne aici, răspunde el.

Trish zâmbește și ia o înghițitură din paharul ei de vin.

— Ai urât întotdeauna America.

— Da... *O uram*, răspunde el și îi zâmbește cu jumătate de gură.

Karen și Hardin se foiesc stânjeniți, iar eu mă concentrez pe mestecatul cartofului pe care îl am în gură.

— Mai are cineva și altceva de discutat în afară de America?

Hardin își dă ochii peste cap. Îl ciupesc ușor pe sub masă, dar el nu se prinde de ce vreau să-i transmit.

Karen intervine repede în discuție, întrebându-mă:

— Cum a fost călătoria la Seattle, Tessa?

I-am mai povestit cu siguranță despre asta, dar știu că încearcă pur și simplu să schimbe subiectul, așa că le povestesc tuturor din nou despre conferință și despre slujba mea. Asta ne ajută să trecem cel puțin peste masă, căci toată lumea îmi tot pune întrebări într-un efort clar de a rămâne la acest subiect, care nu abordează nici foste soții, nici foști soți.

Când toată lumea termină delicioasa friptură de gâscă și garniturile, o ajut pe Karen să ducă vasele la bucătărie. Pare să fie cu gândul în altă parte, așa că nu spun nimic cât timp facem curat în bucătărie.

— Mai vrei un pahar de vin, Trish? întreabă Karen după ce ne mutăm cu toții în living.

Hardin, Trish și cu mine ne așezăm pe una dintre canapele, Landon se așază pe scaun, iar Karen și Ken stau pe cealaltă canapea, din fața noastră. Parcă suntem niște echipe adverse, iar Landon este pe post de arbitru.

— Da, te rog. Are un gust foarte bun, răspunde Trish și îi dă paharul ei gol lui Karen, ca să i-l umple.

— Mulțumesc, l-am luat din Grecia vara trecută, a fost o vacanță... începe Karen. Se oprește în mijlocul propoziției. După o scurtă pauză, adaugă: Un loc frumos.

Apoi îi dă lui Trish paharul înapoi. Trish zâmbește și dă aprobativ din cap.

— Ei bine, vinul e excelent.

La început mă simt încurcată de aceste ciudățenii, dar apoi îmi dau seama că acum Karen îl are pe acel Ken pe care Trish nu l-a avut niciodată. Merge în excursii în Grecia și în toată lumea, are o casă imensă, mașini noi și, ce e cel mai important, un soț iubitor și treaz. Chiar o admir pe Trish că este atât de puternică și de iertătoare. Face un efort uriaș să fie politicoasă, mai ales date fiind circumstanțele.

Altcineva? Tessa, tu vrei un pahar? întreabă Karen după ce-i toarnă lui Landon.

Mă uit spre Trish și Hardin.

Doar unul, de sărbători, adaugă Karen.

În cele din urmă cedez și răspund:

Da, te rog.

O să am nevoie de un pahar de vin dacă ziua va continua să fie la fel de ciudată.

În timp ce-mi toarnă, îl văd pe Hardin dând din cap către mine de câteva ori. Apoi spune:

Dar tu, tată? Tu nu vrei un pahar de vin?

Toată lumea se uită la el cu ochii mari și cu gura căscată. Eu îl strâng de mână, încercând să-l fac să tacă. Dar el continuă cu un zâmbet răutăcios.

— Cum? Nu vrei? Haide, omule, sunt sigur că vrei. Știu că-ți lipsește.

47

Tessa

— Hardin! se răstește Trish.

— Ce? I-am oferit omului un pahar. Eram și eu sociabil, spune el.

Îl urmăresc pe Ken și îmi dau seama că încearcă să se hotărască dacă să muște sau nu momeala lui Hardin, dacă să permită ca totul să degenereze într-o ceartă de proporții.

— Potolește-te, îi șoptesc lui Hardin.

— Nu fi nesimțit, îi zice Trish.

Ken reacționează, într-un final.

— E în ordine, zice el și ia o gură din paharul lui cu apă.

Mă uit în jurul meu în cameră. Karen are chipul palid. Landon se uită fix la ecranul imens de pe perete. Trish dă gata paharul cu vin. Ken pare năucit, iar Hardin se uită urât la el. Apoi zâmbește sarcastic.

— Știu că e *în ordine.*

— Ești doar furios, așa că fă-ți curaj și spune ce-ți trece prin cap, zice Ken.

N ar fi trebuit să spună asta. N-ar fi trebuit să minimalizeze sentimentele lui Hardin, ca și cum ar fi un băiețel a cărui opinie trebuie suportată doar pentru un moment.

Furios? Nu sunt furios. Enervat și amuzat, da, dar furios, nu, spune Hardin liniștit.

Amuzat de ce anume? întreabă Ken.

Ah, Ken, te rog, nu mai vorbi.

Amuzat de faptul că te porți de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă n-ai fi un ratat notoriu.

Arată către Ken și Trish.

Voi doi sunteți absolut ridicoli.

Mergi prea departe, zice Ken.

Doamne, Ken.

- Serios? De când stabilești tu asta? îl provoacă Hardin.

– De când suntem la mine acasă, Hardin.

Hardin se ridică imediat. Îl apuc de braț ca să-l opresc, dar el se scutură enervat. Îmi așez repede paharul de vin pe măsuță și mă ridic.

— Hardin, încetează! îl rog și îl apuc din nou de braț.

Totul mergea bine. Ciudat, dar bine. Și apoi Hardin a trebuit să facă o remarcă nepoliticoasă. Știu că e furios pe tatăl său pentru greșelile lui, dar masa de Crăciun nu e cel mai potrivit moment pentru a ne aminti de ele. Hardin și Ken începuseră să aibă o relație mai bună și, dacă Hardin nu se oprește acum, aceasta se va înrăutăți. Ken se ridică în picioare cu un aer autoritar și întreabă, mai mult pe un ton profesoral:

— Credeam că depășiserăm acest moment. Ai venit și la nuntă.

Sunt doar la câțiva pași distanță unul de celălalt și știu că această poveste nu se va sfârși bine.

— Ce moment să depășim? Nici măcar n-ai recunoscut ceva vreodată! Doar te faci că nu *s-a întâmplat niciodată nimic*!

Acum Hardin urlă. Capul mi se învârte și mi-aș dori să nu fi transmis niciodată mai departe invitația lui Landon către Hardin și Trish. Încă o dată am provocat o ceartă în familie.

— Azi nu e o zi potrivită ca să discutăm așa ceva, Hardin. Ne relaxăm, iar tu te-ai simțit obligat să începi scandalul cu mine, spune Ken.

Ridicând mâinile în aer, Hardin întreabă:

— Și *care* e ziua aia, atunci? Dumnezeule, îți vine să crezi așa ceva?

— Nu de Crăciun. N-am văzut-o pe mama ta de ani de zile, și acum te-ai găsit să pomenești de acest subiect?

— N-ai văzut-o de ani de zile pentru că ne-ai părăsit, la dracu'! Ne-ai lăsat săraci — fără bani, fără mașină, fără nimic! țipă Hardin și face un pas în fața tatălui său.

Fața lui Ken se înroșește de furie. Și e rândul lui să țipe.

— Fără bani? Ți-am trimis bani în fiecare lună! O grămadă de bani! Iar mama ta nu a acceptat mașina pe care i-am oferit-o!

— Mincinosule! explodează Hardin, gâfâind. Nu ne-ai trimis nimic. De-asta am locuit într-o casă de rahat și ea a trebuit să muncească cincizeci de ore pe săptămână!

— Hardin... nu minte, intervine Trish.

Capul lui Hardin se întoarce brusc înspre mama lui.

— Poftim?

E un dezastru. Un dezastru mult mai mare decât acela pe care îl prevedeam.

— A trimis bani, Hardin, îi explică ea.

Își pune paharul jos și se apropie de el.

— Și unde sunt banii atunci? o întreabă Hardin, cu o neîncredere totală în glas.

— Ți-am plătit studiile.

Hardin îndreptă un deget către Ken.

— Ai spus că el îmi plătește studiile! urlă, iar mie mi se frânge inima de mila lui.

— El o plătește — cu banii pe care i-am economisit de-a lungul anilor. Banii pe care ni i-a trimis el.

— Ce naiba?

Hardin își freacă fruntea cu mâna. Mă duc în spatele lui și-mi strecor degetele în mâna pe care o are liberă.

Trish își pune o mână pe umărul fiului său.

— Nu i-am folosit pe toți pentru școală. Am plătit și facturile cu ei.

— De ce nu mi-ai spus? El ar trebui să plătească — și nu cu banii care erau meniți să ne asigure hrana, să ne asigure traiul în casa aia. Se întoarce către tatăl său. Tot ne-ai părăsit, chiar dacă ne-ai trimis sau nu bani! Ai plecat și nici măcar un telefon nu mi-ai mai dat de ziua mea.

Ken începe să clipească repede.

— Ce era să fac, Hardin? Să mai stau pe acolo? Eram un bețiv, un bețiv bun de nimic — iar voi doi meritați mult mai mult decât aș fi putut eu să vă ofer. După acea noapte... Am știu că trebuie să dispar.

Trupul lui Hardin se încordează, iar răsuflarea îi devine întretăiată.

— *Să nu cumva să vorbești despre noaptea aceea*! Totul s-a întâmplat *din cauza ta*!

Când Hardin își smucește mâna din mâna mea, Trish pare furioasă, Landon arată îngrozit, Karen... ei bine, ea continuă să plângă și îmi dau seama că eu sunt aceea care va trebui să pună capăt acestei situații.

— Știu asta! Habar n-ai cât de mult mi-aș dori să șterg tot ce s-a întâmplat, fiule — noaptea aceea m-a bântuit fără încetare în ultimii zece ani! zice Ken răgușit, făcând eforturi vizibile ca să nu plângă.

— Te *bântuie*? Eu am fost martor la ce s-a petrecut, nenorocitule! Am fost acolo să șterg sângele de pe jos în timp ce tu erai în continuare în oraș și te făceai praf!

Hardin își strânge pumnul.

Karen suspină și își acoperă gura înainte de a părăsi încăperea. Nu o condamn. Nu mi-am dat seama că plâng până când lacrimile fierbinți nu-mi ajung pe piept. Aveam sentimentul că se va întâmpla ceva astăzi, dar nu chiar așa. Ken ridică mâinile.

— Știu, Hardin! Știu! N-am ce să fac ca să șterg ce s-a întâmplat! Acum nu mai beau! N-am mai băut de ani de zile! Nu poți să mă acuzi de asta la nesfârșit!

Trish țipă în clipa în care Hardin se aruncă asupra tatălui său. Landon se repede între ei, dar e prea târziu. Hardin îl împinge pe Ken cu spatele în dulapul de porțelanuri, aflat în locul celui pe care tot el l-a spart acum câteva luni. Ken îl apucă pe Hardin de tricou și încearcă să-l țină la distanță, dar pumnul lui Hardin îi atinge falca.

Rămân încremenită în timp ce Hardin își atacă propriul tată. Ken reușește să se răsucească cu tot cu Hardin înainte ca acesta să-l mai pocnească încă o dată. În loc de asta, Hardin lovește vitrina dulapului cu porțelanuri. La vederea sângelui, îmi revin din stupoare și îl apuc pe Hardin de tricou. Mâna i se smucește înapoi, trântindu-mă peste masă. Un pahar cu vin roșu se varsă, stropindu-mă peste jacheta albă.

— Uite ce-ai făcut! țipă Landon la Hardin și vine repede lângă mine.

Trish stă în picioare lângă ușă, aruncându-i fiului său o privire ucigătoare, iar Ken se uită la dulapul distrus, apoi la mine, în timp ce Hardin se oprește din asaltul asupra tatălui său și se întoarce cu fața la mine.

— Tessa, Tessa — te simți bine? mă întreabă el.

Dau din cap fără să scot un sunet, uitându-mă cum sângele îi țâșnește din articulații și i se scurge pe mână. Nu m-am lovit; faptul că mi s-a murdărit puloverul e un amănunt neimportant de menționat în mijlocul acestui haos.

— Mișcă-te! îi poruncește Hardin lui Landon și îi ia locul lângă mine. Ești bine? Credeam că ești Landon, îmi spune și mă ajută să mă ridic cu mâna plină de vânătâi, dar fără sânge pe ea.

— Sunt bine, repet eu și mă feresc de atingerea lui după ce mă ridic.

— Plecăm, mârâie el și își înfășoară brațul în jurul mijlocului meu.

Mă depărtez de el. Mă uit la Ken, care își șterge sângele de la gură cu mâneca elegantei sale cămăși albe.

– Tu ar trebui să rămâi, Tessa, insistă Landon.

– Nu te pune cu mine, Landon! îl avertizează Hardin, dar Landon nu pare speriat.

Ar cam trebui să se sperie.

– Hardin, potolește-te! mă răstesc eu.

El răsuflă greu, dar nu mă contrazice, și atunci mă întorc către Landon.

– O să fiu în ordine.

Pentru Hardin ar trebui să-și facă griji.

– Hai să mergem! ordonă Hardin, dar în timp ce se îndreaptă către ușă, se uită în spate să vadă dacă îl urmez.

– Îmi pare rău... pentru tot, îi spun lui Ken în timp ce mă țin după Hardin.

În spatele meu, îl aud spunând încet:

— Nu ești tu de vină, eu sunt.

Trish nu vorbește. Hardin nu vorbește. Iar eu am înghețat. Fotoliile de piele sunt reci ca gheața pe picioarele mele goale, și nici jacheta mea udă nu mă ajută prea mult. Dau drumul la căldură, iar Hardin îmi aruncă o privire, dar eu mă uit pe geam. Nu-mi dau seama dacă trebuie să fiu supărată pe el. A stricat cina și practic l-a atacat pe tatăl lui în fața tuturor.

Totuși, mi-e milă de el. A trecut prin atâtea, iar tatăl său este sursa tuturor problemelor — coșmarurile, furia, lipsa de respect față de femei. N-a avut pe nimeni care să-l învețe să fie bărbat. Când Hardin îmi pune mâna pe coapsă, nu mă retrag. Mă doare capul și nu-mi vine să cred că totul a degenerat atât de repede.

— Hardin, trebuie să discutăm despre tot ce s-a întâmplat mai devreme, spune Trish după câteva minute.

— Ba nu, nu trebuie, răspunde el.

— Ba da, trebuie. Ai depășit limita.

— Am depășit limita? Cum poți să uiți tot ce a făcut?

— N-am uitat nimic, Hardin. Am ales să-l iert însă; nu pot să-l urăsc la infinit. Dar violența este întotdeauna deplasată. Și chiar fără violență, furia de felul ăsta te va consuma — îți va lua în stăpânire viața. Dacă nu scapi de ea, te va distruge. Eu nu vreau să trăiesc așa. Vreau să fiu fericită, Hardin, și iertându-l pe tatăl tău mă ajută mult să fiu fericită.

Forța ei nu încetează niciodată să mă uimească, lucru valabil și pentru încăpățânarea lui Hardin. El refuză să ierte greșelile din trecut ale tatălui său, dar are pretenția ca eu să-l iert foarte repede de fiecare dată. Hardin nu se iartă nici pe sine, totuși. Culmea ironiei.

— Ei bine, nu vreau să-l iert. Credeam că pot, dar după ziua de azi nu e posibil.

— Astăzi nu ți-a făcut nimic, îl ceartă Trish. L-ai provocat legat de perioada lui de alcoolism fără niciun motiv întemeiat.

Hardin își ridică mâna de pe pielea mea, lăsând acolo o pată de sânge.

— Nu scapă atât de ușor, mamă.

— Aici nu e vorba de scăpat. Întreabă-te: de ce ești atât de furios pe el? Ce îți aduce acest lucru, în afară de niște mâini însângerate și o viață singuratică?

Hardin nu-i răspunde. Nu face altceva decât să privească înainte.

— Exact, zice ea, și tot restul drumului îl parcurgem în tăcere.

Când ajungem la apartament, mă duc direct în dormitor.

— Îi ești dator cu scuze, Hardin, o aud pe Trish undeva în spatele meu.

Îmi scot jacheta distrusă și o las să cadă pe podea. Îmi scot pantofii și îmi dau la o parte părul de pe față, trecându-mi șuvițele pe după urechi. Câteva secunde mai târziu, Hardin deschide ușa dormitorului; privirea îi coboară la jacheta pătată de pe jos, apoi îi urcă la loc. Stă în fața mea și îmi ia mâinile în mâinile lui, implorându-mă din privire.

Îmi pare atât de rău, Tess. N-am vrut să te împing așa.

N-ar fi trebuit să faci așa ceva. Nu astăzi.

Știu... te-ai lovit? mă întreabă el, ștergându-și mâinile rănite pe jeanșii negri.

Nu.

Dacă m-ar fi rănit la modul fizic, am fi avut probleme mult mai mari.

— Îmi pare atât de rău. Eram orbit de furie. Credeam că ești Landon...

— Nu-mi place când ești atât de furios.

Ochii mi se umplu de lacrimi când îmi amintesc cum s-a rănit la mână.

— Știu, iubito.

Se apleacă puțin pentru ca ochii lui să ajungă la același nivel cu ai mei.

— Nu te-aș răni niciodată intenționat. Știi asta, nu-i așa?

Își trece degetul mare peste tâmpla mea, iar eu dau încet din cap. Știu că nu mi-ar face niciodată rău, fizic cel puțin. Întotdeauna am știut asta.

— De ce ai comentat despre vinul ăla de la bun început? Lucrurile mergeau grozav, spun eu.

— Pentru că se purta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se comporta ca un ticălos cu pretenții, iar mama accepta asta. Cineva trebuia să-i ia apărarea.

Are vocea moale, confuză, complet diferită de cea pe care o avea acum treizeci de minute, când țipa la tatăl său. Mă doare inima; acesta a fost modul lui de a-și apăra mama. Un mod greșit, dar pentru Hardin este instinctiv. Își dă la o parte părul de pe frunte.

— Încearcă să te gândești la cum se simte — a trebuit să trăiască mereu cu această vină, Hardin, și tu nu-i ușurezi situația. Nu spun că n-ar trebui să fii supărat, pentru că e o reacție naturală, dar tu, dintre toți oamenii, ar trebui să fii mai iertător.

— Eu ...

— Și trebuie să termini cu violența. Nu poți sări la bătaie ori de câte ori te enervezi. Nu e corect și nu-mi place deloc.

— Știu.

Se uită în jos. Oftez și-i iau mâinile în ale mele.

— Trebuie să te speli; încă îți sângerează degetele.

Îl duc la baie ca să-i curăț rănile pentru a mia oară parcă de când îl cunosc.

48

Tessa

Hardin nici nu clipește când îi curăț rănile. Înmoi prosopul în chiuveta plină de apă, încercând să spăl sângele de pe materialul alb. Hardin stă pe marginea căzii, iar eu între picioarele lui. Își ridică din nou mâinile.

— Trebuie să punem ceva pe degetul mare, îi zic și răsucesc prosopul ca să storc surplusul de apă.

— O să fie în ordine, spune el.

— Nu, uite cât de adâncă e rana, îl cert. Pielea începe să se cicatrizeze, iar tu insiști să-ți faci iar rană.

Nu spune nimic; doar îmi cercetează fața.

— Ce e? îl întreb.

Scurg apa rozalie din chiuvetă și aștept să-mi răspundă.

— Nimic..., minte el.

— Spune-mi.

— Nu-mi vine să cred că-mi suporți tâmpeniile, spune el.

— Nici mie. Îi zâmbesc. Îl privesc cum se încruntă. Meriți totuși, adaug, vorbind serios.

Zâmbește și el, iar eu îl mângâi cu degetul mare peste gropița din obraz. Zâmbetul i se lărgește.

— Cu siguranță, spune el și se ridică. Trebuie să fac un duș.

Își scoate tricoul și se apleacă să dea drumul robinetului.

— Atunci mă găsești în dormitor, îi zic.

— Stai... de ce? Nu vrei să faci duș cu mine?

— Mama ta este în cealaltă cameră, îi explic eu încet.

— Și ce dacă?... E doar un duș. Te rog.

Nu pot să-l refuz; știe asta. O demonstrează rânjetul de pe fața lui când eu oftez înfrântă.

— Îmi deschizi și mie fermoarul? îl rog și mă întorc cu spatele la el.

Îmi ridic părul, iar degetele lui găsesc imediat fermoarul. Când rochia verde cade pe jos, Hardin spune:

— Îmi place rochia asta.

Își scoate pantalonii și boxerii, iar eu încerc să nu mă holbez la trupul lui gol cât timp îmi scot sutienul. Când sunt complet goală, Hardin pășește în cadă, întinzându-mi mâna. Îmi cercetează corpul cu privirea și se oprește în dreptul coapselor cu un geamăt.

— Ce e?

Încerc să mă acopăr cu mâinile.

— Ai sânge pe tine.

Arată către petele roșiatice.

— E în regulă.

Îmi trec buretele peste piele. El mi-l ia din mâini și îl umple de săpun.

— Lasă-mă pe mine.

Hardin îngenunchează și imediat mă înfior doar pentru că-l văd în genunchi în fața mea. Buretele mi se mișcă în sus și în jos pe coapse, încet, în cercuri. Băiatul ăsta are o linie directă cu hormonii mei. Își apropie fața de pielea mea, iar eu încerc să nu scâncesc când buzele lui îmi ating șoldul stâng. Își ține una dintre mâini încolăcită pe coapsa mea, ținându-mă, după care face același lucru și pe partea dreaptă.

Dă-mi dușul, spune el, trezindu-mă din gândurile perverse.

Poftim?

Dă-mi dușul, zice el din nou.

Dau din cap, ridic dușul și i-l întind. Se uită la mine cu o scânteie în ochi și cu apa picurându-i de pe nas; răsucește dușul în mână, îndreptându-l direct către abdomenul meu.

Ce... ce faci? șoptesc eu când el plimbă dușul un pic mai jos.

Apa fierbinte îmi mângâie pielea și îl privesc cu nerăbdare.

E bine?

Dau din cap.

Dacă tu crezi că asta e bine, hai să vedem cum e dacă ne mutăm mai jos, doar puțin mai jos...

Fiecare celulă din trupul meu s-a trezit la viață, dansându-mi sub piele, în timp ce Hardin mă torturează la modul cel mai dulce. Știe cât colo când apa mă atinge, iar Hardin zâmbește cu subînțeles.

Apa e foarte bună și senzația mult mai plăcută decât credeam că poate fi. Degetele mi se încurcă în părul lui și-mi muște buza de jos ca să mi înăbușesc gemetele. Mama lui este în camera cealaltă, dar nu pot să-l fac să se oprească — e prea bine.

– Tessa...

Hardin vrea să vadă dacă-i răspund.

— Rămâi acolo...

Oftez, iar el chicotește, aducând dușul și mai aproape de mine, ca apa să capete mai multă presiune. Când simt limba moale a lui Hardin atingându-mă pe sub apă, aproape că-mi pierd echilibrul. E prea mult, limba lui lingându-mă cu apa curgând deasupra, iar genunchii încep să-mi tremure.

— Hardin... Nu pot....

Nu sunt sigură ce anume încerc să spun, dar când limba lui începe să se miște mai repede, îl trag tare de păr. Picioarele îmi tremură, iar Hardin scapă dușul și își folosește ambele mâini ca să mă ridice.

— Să-mi bag... înjur eu încetișor, sperând că zgomotul dușului îmi va acoperi gemetele.

Îl simt cum zâmbește înainte să continue să mă facă să-mi pierd controlul. Închid ochii strâns și las plăcerea să pună stăpânire pe trupul meu. Hardin se oprește doar cât să spună:

— Haide, iubito, dă-ți drumul.

Iar eu exact asta fac.

Când deschid ochii, încă e îngenuncheat și își ține mâna încolăcită în jurul penisului. Pare tare și greu în strânsoarea lui Hardin. Îmi recapăt răsuflarea și cad în genunchi. Îi pun mâna pe penis, mângâindu-l.

— Ridică-te, îi ordon eu încet.

Își lasă privirea în jos și dă din cap, ridicându-se în picioare. Apropii penisul de gură, lingându-i vârful.

— La naiba...

Inspiră adânc, iar eu îmi trec limba peste el. Îl cuprind cu brațele de partea din spate a coapselor ca să-mi țin echilibrul pe podeaua udă și îi iau penisul, vârându-l adânc pe gât. Degetele lui Hardin mă trag tare de părul ud, țintuindu-mă locului în timp ce el dă din șolduri, împingându-se în gura mea.

— Te-aș putea fute în gură ore întregi.

Împinge și mai puternic, iar eu gem. Cuvintele lui vulgare mă fac să sug și mai tare, iar el înjură din nou. Acest fel animalic de a pune stăpânire pe gura mea este cu totul nou. Are control total și asta îmi place la nebunie.

— O să-mi dau drumul la tine în gură, iubito.

Mă mai trage puțin de păr și pot să simt cum mușchii de la picioare i se încordează în mâinile mele și îmi spune numele de mai multe ori în timp ce-și dă drumul la mine în gât. După câteva răsuflări epuizate, mă ajută să mă ridic în picioare și mă sărută pe frunte.

— Cred că acum suntem curați.

Zâmbește, lingându-și buzele.

— Așa aș spune și eu, zic, de-abia respirând, și iau șamponul.

Când suntem amândoi spălați și gata să ieșim, îmi trec mâinile peste abdomenul lui, mângâindu-i tatuajul cu craniu de pe stomac.

Mâna mi se duce în jos, dar degetele lui Hardin mă apucă de încheietură pentru a mă opri.

Știu că e greu să-mi reziști, dar mama mea este în camera cealaltă. Stăpânește-te puțin, domnișoară, mă tachinează el, iar eu îl lovesc în joacă pe mână înainte să ies din cadă și să-mi iau un prosop.

Aceste cuvinte din partea cuiva care tocmai a folosit..., mă mirosesc eu, incapabilă să-mi termin propoziția.

Ți-a plăcut, nu-i așa? Ridică din sprâncene, iar eu îmi dau ochii peste cap.

- Adu-mi și mie hainele din dormitor, îi spun eu pe un ton autoritar.

– Da, doamnă.

Își înfășoară prosopul în jurul taliei și dispare din baia plină de aburi. Îmi trec mâna peste oglindă după ce îmi prind părul ud într un prosop.

Azi a fost o zi de Crăciun haotică și foarte stresantă. Probabil ar trebui să-l sun pe Landon mai târziu, dar mai întâi vreau să vorbesc cu Hardin despre ideea cu mutatul înapoi în Europa după facultate. Nu mi-a vorbit niciodată despre așa ceva.

— Uite-le.

Hardin îmi dă o grămadă de haine și mă lasă singură în baie ca să mă îmbrac. Mă amuz când găsesc printre ele sutienul de dantelă roșie și chiloții asortați, alături de pantalonii de trening și de un tricou negru curat. Curat. Pentru că acela de azi e plin de sânge.

49

Tessa

În ultima seară pe care o petrecem cu mama lui Hardin bem ceai și spunem povești stânjenitoare de când era Hardin mic. Asta și vreo zece aluzii la faptul că următorul Crăciun îl vom petrece în Anglia.

— Să nu aud scuze.

Gândul că aș putea sărbători Crăciunul alături de Hardin și peste un an de aici înainte îmi dă fluturi în stomac. Pentru prima oară de când ne-am cunoscut, simt că am un viitor lângă el. Nu neapărat că vom avea copii sau că ne vom căsători, dar pentru prima dată mă simt suficient de sigură pe sentimentele sale încât să mă pot gândi la anul care urmează.

În dimineața următoare, când Hardin se întoarce de la aeroport după ce a condus-o pe Trish, mă trezesc și eu. Îl aud cum își lasă hainele pe jos, după care se urcă în pat îmbrăcat numai în boxeri. Își încolăcește mâinile în jurul meu. Sunt încă puțin supărată pe el din cauza discuției de mai devreme, dar are mâinile reci și mi-a fost dor de el cât timp a lipsit din pat.

- Mâine mă întorc la serviciu, îi spun după câteva minute, neiminul sigură dacă a adormit la loc sau nu.

- Știu, răspunde el.

– Mă bucur că mă întorc la Vance.

– De ce?

– Pentru că îmi place mult acolo și am avut o săptămână liberă. Mi-e dor de muncă.

— Chiar ești o elevă silitoare, râde el de mine, iar eu știu că-și dă ochii peste cap, deși nu-i pot vedea fața.

În mod reflex, și eu îmi dau ochii peste cap.

— Îmi cer scuze că-mi place stagiatura mea și că ție nu-ți place slujba ta.

— Îmi place slujba mea și am avut aceeași slujbă pe care o ai tu acum. Doar că am lăsat-o pentru ceva mai bun, se laudă el.

— Îți place mai mult doar pentru că poți să lucrezi de acasă?

— Da, ăsta e principalul motiv.

— Și ce alt motiv ar mai fi?

— Simțeam că oamenii cred că am primit acel job doar datorită lui Vance.

Nu este o mare mărturisire, dar e un răspuns mult mai sincer decât m-aș fi așteptat să primesc de la el. Mă așteptam să aud o vorbă sau două despre cât de nasoală sau cât de enervantă era munca de acolo.

— Chiar credeai că oamenii își închipuie așa ceva?

Mă rostogolesc pe spate, iar Hardin se proptește într-un cot și se uită la mine.

— Nu știu. Nimeni nu a spus-o, dar simțeam că așa gândesc. Mai ales după ce m-a și angajat de-adevăratelea, nu doar ca stagiar.

— Crezi că s-a supărat când ai plecat să lucrezi pentru altcineva?

Îmi oferă un zâmbet care pare foarte strălucitor în dormitorul slab luminat.

— Nu, nu cred. Angajații lui se plângeau oricum de presupusa mea atitudine.

— *Presupusa* ta atitudine? îl tachinez.

Îmi ia obrajii în palme și își înclină capul ca să mă sărute pe frunte.

— Da, presupusa. Sunt foarte șarmant. Nu am nicio atitudine.

Zâmbește iar. Chicotesc, iar el zâmbește și mai mult, lipindu-și fruntea de a mea.

— Ce vrei să faci astăzi? mă întreabă.

— Nu știu; mă gândeam să-l sun pe Landon și să merg la magazin.

Se dă puțin în spate.

— De ce?

— Vreau să vorbesc cu el să văd dacă se poate întâlni cu mine. Mi-ar plăcea să-i dau biletele acelea.

— Cadourile sunt la ei acasă. Cred că deja le-au deschis.

— Nu cred că le vor desface fără ca noi să fim acolo.

— Eu cred.

— Exact despre asta vorbeam, îl necăjesc eu.

Dar Hardin deja a devenit serios după ce am pomenit de familia lui.

— Crezi că... Ce părere ai dacă mi-aș cere scuze... adică nu chiar scuze... dar dacă l-aș suna — știi tu, pe tata?

Știu că trebuie să fiu precaută când vine vorba despre Hardin și Ken.

— Cred că ar trebui să-l suni. Cred că ar trebui să te asiguri că tot ce s-a întâmplat ieri nu va strica începutul relației pe care începi s-o construiești cu el.

— Cred că da... Oftează. După ce l-am lovit, m-am gândit pentru o secundă că tu vei rămâne acolo și mă vei goni.

— Așa te-ai gândit?

— Da, așa. Mă bucur că n-ai făcut-o, dar așa m-am gândit.

Îmi ridic capul de pe saltea și îl sărut ușor pe obraz în loc să-i răspund. Trebuie să recunosc că probabil aș fi făcut exact la fel și dacă nu și-ar fi povestit tot trecutul. Dar asta a schimbat multe pentru mine. A schimbat felul în care îl privesc pe Hardin — nu în sens

negativ, nici în sens pozitiv, ci doar prin faptul că-l înțeleg mai bine. Hardin privește în gol.

— Pot să-l sun azi, presupun.

— Crezi că am putea merge până la ei acasă? Chiar vreau să le dăm cadourile.

Flutură din gene către mine și zice:

— Sau le putem spune să le deschidă cât timp stai cu ei la telefon. E practic același lucru, doar că nu le vezi zâmbetele false când dau cu ochii de cadourile tale oribile.

— Hardin! mă văicăresc eu.

El chicotește și își așază capul pe pieptul meu.

— Te necăjeam; tu faci cele mai frumoase cadouri. Brelocul cu echipa sportivă greșită e criminal, zice Hardin și izbucnește în râs.

— Culcă-te la loc, îi spun mângâindu-i părul răvășit.

— Ce-ți trebuie de la magazin? întreabă în timp ce se întinde.

Uitasem că am zis așa ceva.

— Nimic.

— Nu, nu, ai spus că trebuie să te duci la magazin. Ce anume vrei, dopuri sau ceva?

— Dopuri?

— Știi tu... ca să-ți pui dop.

Poftim?

— Nu pricep...

— Tampoane.

Roșesc. Tot trupul îmi roșește, sunt sigură de asta.

— Ah..., nu.

— Tu măcar ai menstruație?

— Ah, Dumnezeule, Hardin, nu mai vorbi despre asta.

— Ce? Ți-e jenă să discuți despre men-stru-a-ție cu mine?

Când se ridică să mă privească, un rânjet uriaș îi acoperă întreaga față.

— Nu mi-e jenă, doar că nu se cuvine, mă apăr eu, complet stânjenită.

Îmi zâmbește.

— Am făcut câteva lucruri care nu se cuvin împreună, Theresa.

— Nu-mi mai spune Theresa — și nu mai vorbi despre asta! țip eu și-mi acopăr fața cu mâinile.

— Sângerezi chiar acum?

Simt cum mâna lui îmi coboară pe burtă.

— Nu..., mint eu.

Am evitat până acum această situație pentru că noi ba suntem împreună, ba nu suntem și nu s-a nimerit niciodată. Acum că vom fi unul lângă altul în mod constant, știam că se va întâmpla — doar că ocoleam subiectul.

— Deci nu te superi dacă...

Mâna lui se strecoară prin partea de sus a chiloților.

— Hardin! scâncesc eu și-i dau mâna la o parte.

Chicotește.

— Hai, recunoaște, spune: „Hardin, sunt la ciclu".

— Nu, nu spun așa ceva.

Știu că fața mi s-a înroșit grav deja.

— Haide, e doar puțin sânge.

— Ești dezgustător.

— Sunt sângeros de uimitor.

Zâmbește, în mod evident mândru de gluma lui ridicolă.

— Ești enervant.

— Trebuie să te relaxezi... învață să te lași dusă de val.

Râde și mai tare.

— Doamne, Dumnezeule! Bine, dacă o spun, termini cu glumele despre ciclu?

— Nu mai fac glume. Jur pe roșu.

Râsul lui e contagios și e foarte plăcut să stau în pat cu Hardin, râzând, în ciuda subiectului conversației.

— Hardin, sunt la ciclu. Mi-a venit chiar înainte să ajungi tu acasă. Gata, ești fericit acum?

— De ce anume îți este rușine?

— Nu îmi e — doar că nu cred că e ceva ce trebuie discutat de femei.

— Nu e mare lucru, nu mă deranjează puțin sânge.

Se lipește de mine. Strâmb din nas.

— Ești scârbos.

— Mi s-a spus și mai rău de atât.

Zâmbește.

— Ești în toane bune azi, remarc eu.

— Poate că și tu ai fi, dacă nu ai fi în acea perioadă a lunii.

Gem și scot o pernă de la spate, acoperindu-mi fața cu ea.

— Putem vorbi despre altceva, te rog? zic eu, prin pernă.

— Sigur... sigur... Pe cineva l-au apucat năbădăile. Râde.

Îmi trag perna de pe față și îl pocnesc cu ea înainte de a mă da jos din pat. Îl aud râzând când deschide dulapul, ca să-și ia o pereche de pantaloni, presupun. E devreme, e de-abia șapte dimineața, dar sunt complet trează. Pun de cafea și îmi pregătesc un castron de cereale. Nu-mi vine să cred că s-a terminat Crăciunul; în câteva zile se va sfârși și anul.

— Cum sărbătorești de obicei Anul Nou? îl întreb pe Hardin când se așază la masă, îmbrăcat în pantaloni albi, legați cu șiret.

— Ies, de obicei.

— Unde ieși?

— La petreceri sau la club. Sau la ambele. Anul trecut am fost la ambele.

— Ah. Îi întind castronul de cereale.

— Ție ce ți-ar plăcea să faci?

— Nu sunt sigură. Aș vrea să ies, cred, răspund eu.

Ridică din sprânceană.

— Ai vrea?

— Da... tu nu vrei?

— Nu prea-mi pasă ce facem, dar dacă tu vrei să ieșim, asta o să facem.

Duce o lingură plină de Frosted Flakes la gură.

— Bine..., spun eu, nesigură în privința locului unde vom merge.

Îmi mai pun un castron de cereale.

— Îl întrebi pe tatăl tău dacă ne putem opri pe la ei astăzi? îl întreb și mă așez lângă el.

— Nu știu...

— Sau ar putea veni ei aici? propun.

Hardin își îngustează ochii.

— Nu cred.

— De ce nu? Te-ai simți mai comod aici, nu-i așa?

Închide ochii pentru o clipă.

— Cred că da. O să-i sun eu curând.

Îmi termin micul dejun repede și mă ridic de la masă.

— Undè te duci? mă întreabă.

— Să fac curat, normal.

— Unde să faci curat? Locul ăsta este impecabil.

— Nu, nu e, și vreau să fie perfect dacă avem musafiri.

Îmi spăl castronul și-l pun în mașina de spălat vase.

— Mă poți ajuta la curățenie, știi? De vreme ce tu faci cea mai mare mizerie, precizez eu.

— A, nu. Tu ești mult mai pricepută la curățenie decât sunt eu.

Arată către cutia de cereale.

Îmi dau ochii peste cap, dar îi întind cutia. Nu mă deranjează să fac curat, deoarece, sincer vorbind, mie îmi plac lucrurile într-o anumită ordine, iar versiunea lui Hardin de a face curățenie nu e de fapt curățenie. El doar îndeasă lucrurile oriunde încap.

— Ah, și nu uita că trebuie să mergem la magazin ca să-ți luăm ție dopuri, zice, izbucnind în râs.

— Nu le mai spune așa!

Îi arunc un prosop de vase în față, iar el râde și mai tare de stânjeneala mea.

50

Tessa

După ce apartamentul este curat după standardele mele, mă duc la magazin să cumpăr tampoane și câte ceva în cazul în care Ken, Karen și Landon trec pe la noi. Hardin a încercat să mă însoțească, dar știam că mă va necăji tot timpul în legătură cu tampoanele, așa că l-am convins să stea acasă. Când mă întorc, e așezat în același loc pe canapea.

— L-ai sunat pe tatăl tău? îl întreb din bucătărie.

— Nu... Te așteptam pe tine, răspunde, apoi intră în bucătărie și se așază la masă cu un oftat. Îl sun acum.

Aprob din cap și mă așez vizavi de el în timp ce-și lipește telefonul de ureche.

— Ăă... hei, spune Hardin în receptor.

Apoi pune telefonul pe difuzor și îl așază pe masă, între noi.

— Hardin?

Tonul lui Ken e foarte surprins.

— Da... ăă, uite, mă întrebam dacă aveți chef să treceți pe la noi sau ceva de genul ăsta.

— Să trecem pe la voi?

Hardin îmi aruncă o privire și îmi dau seama că răbdarea începe deja să-l părăsească. Întind mâna peste masă ca să-l mângâi și dau din cap a încurajare.

— Da... tu, Karen și Landon. Putem face schimb de cadouri, de vreme ce n-am făcut asta ieri. Mama a plecat, spune el.

— Ești sigur că e bine să facem asta? îl întreabă Ken pe fiul său.

— Tocmai v-am invitat, nu-i așa? zice Hardin, iar eu îl strâng de mână. Adică... da, e în ordine, se corectează el, iar eu îi zâmbesc.

— Bine, atunci, lasă-mă să vorbesc cu Karen, dar știu că ea va fi încântată. Pe la ce oră v-ar conveni?

Hardin se uită la mine. Eu zic pe mutește *două*, iar el îi comunică tatălui său.

— Bine... atunci, ne vedem la ora două.

— Tessa o să-i trimită lui Landon un mesaj cu adresa, spune Hardin și închide telefonul.

— Nu a fost atât de rău, nu-i așa? întreb eu.

Își dă ochii peste cap.

— Nu.

— Cu ce se mă îmbrac?

Arată spre jeanșii mei și spre hanoracul meu cu emblema WCU.

— Cu astea.

— Cu siguranță nu. Acesta e Crăciunul nostru.

— Nu, e ziua de după Crăciun, așa că ar trebui să ne îmbrăcăm în jeanși.

Zâmbește și se trage de inelul din buză.

— Eu nu mă îmbrac în jeanși.

Râd și mă îndrept către dormitor, ca să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac.

Îmi țin rochia albă lângă piept, în fața oglinzii, când Hardin intră în dormitor.

— Nu știu dacă e cea mai bună idee să porți alb. Zâmbește.

— Încetează, pentru numele lui Dumnezeu! îi zic.

— Ești drăguță când ești stânjenită.

Îmi scot rochia cafenie din debara. Rochia asta păstrează o grămadă de amintiri; am purtat-o la prima petrecere la care m-a luat Steph la casa frăției studențești. Mi-e dor de Steph în ciuda furiei pe care o simt... pe care o simțeam față de ea. Simt că m-a trădat, dar în același timp avea dreptate când spunea că nu e corect să-l iert pe Hardin și pe ea nu.

— Ce-ți trece prin căpșorul ăla al tău? mă întreabă Hardin.

— Nimic... Mă gândeam la Steph.

— Ce e cu ea?

— Nu știu... Mi-e dor de ea, într-un fel. Ție nu ți-e dor de prietenii tăi? îl întreb.

N-a mai pomenit nimic de ei de la scrisoare încoace.

— Nu.

Ridică din umeri.

— Mai degrabă vreau să-mi petrec vremea cu tine. Îmi place de acest Hardin sincer, dar spun:

— Poți să mai ieși și cu ei.

— Mda. Nu știu; oricum nu-mi pasă. Tu vrei să fii în preajma lor... știi tu, după tot ce s-a întâmplat?

Își ațintește privirea în podea.

— Nu știu... dar sunt dispusă să încerc, cel puțin, să văd cum merge. Fără Molly, totuși.

Mă încrunt. El mă privește malițios.

— Dar voi două sunteți prietene atât de bune.

— Ăă, gata cu ea. Ce crezi că vor face în noaptea de Revelion? îl întreb.

Habar n-am cum va fi să fiu iar în mijlocul lor, dar mi-e dor să am prieteni sau măcar ce mi s-au părut mie a fi prieteni.

— Probabil vor da o petrecere. Logan e obsedat de Anul Nou... Ești sigură că vrei să ieșim cu ei?

Zâmbesc.

— Da... dacă se întoarce împotriva mea, atunci stăm acasă anul viitor.

Hardin face ochii mari când mă aude pomenind de anul viitor, dar mă prefac că nu observ. Am nevoie ca noul nostru Crăciun refăcut să fie liniştit astăzi. Mă concentrez pe ziua de azi.

— Trebuie să pregătesc ceva de mâncare ca să mănânce toată lumea. Aş fi spus ora trei; e deja prânzul şi nu sunt gata nici pe departe.

Îmi trec mâinile peste faţa fără machiaj.

— Du-te şi pregăteşte-te, fac eu ceva de mâncare..., spune Hardin, apoi rânjeşte. Dar asigură-te că mănânci doar ce-ţi pun în farfurie.

— Glumiţe despre cum îţi otrăveşti tatăl, adorabil, îl tachinez.

Ridică din umeri şi dispare. Mă spăl pe faţă şi îmi aplic un machiaj lejer, după care îmi prind părul într-o coadă de cal şi îl ondulez la vârfuri. În timp ce mă îmbrac, simt o aromă minunată de usturoi venind din bucătărie.

Când mă duc în bucătărie, văd că Hardin a scos câteva tăvi cu fructe şi legume şi că a pus deja masa. Sunt cu adevărat impresionată de ceea ce a făcut, deşi trebuie să-mi înăbuş dorinţa de a rearanja câteva lucruri, pe ici, pe colo. Mă bucur atât de mult că Hardin a fost de acord să-l invite pe tatăl său în apartamentul nostru, cu atât mai mult cu cât pare să fie în toane bune astăzi. Mă uit la ceas şi constat că musafirii noştri vor sosi în treizeci de minute, aşa că încep să strâng micul dezastru făcut de Hardin şi fac casa lună din nou.

Îmi înfăşor braţele în jurul mijlocului său, în timp ce el stă în faţa cuptorului.

— Mulţumesc că faci toate astea.

Ridică din umeri.

— Nu e mare scofală.

— Te simţi bine? îl întreb şi-l întorc cu faţa la mine.

— Da... Mă simt bine.

— Eşti sigur că n-ai emoţii, măcar un pic? îl întreb.

Îmi dau seama că are.

Nu... mă rog, doar puţin. E ciudat ca dracu' să vină în vizită, ştii?

Ştiu. Sunt tare mândră de tine că l-ai invitat.

Îmi lipesc obrazul de pieptul său, iar mâinile sale îmi coboară pe talie.

Eşti?

Sigur că sunt, iub — Hardin.

Ce-a fost asta... ce voiai să spui tu acolo?

Îmi ascund chipul.

- Nimic.

Nu ştiu de unde-mi vine impulsul subit de a-l alinta, dar e stanjenitor.

— Spune-mi, gângureşte el şi-mi ridică bărbia ca să mă scoată forţat din ascunzătoare.

— Nu ştiu de ce, dar aproape că ţi-am spus din nou „iubitule".

Mă muşc de buza de jos, iar el zâmbeşte larg.

— Haide, spune-mi aşa, mă roagă.

— O să râzi de mine.

Zâmbesc cu subînţeles.

— Ba nu, n-o să râd. Eu îţi spun „iubito" tot timpul.

— Da... dar e diferit când o spui tu.

— În ce sens?

— Habar n-am... e mai sexy când o spui tu... mai romantic. Nu ştiu... spun şi simt că mă înroşesc.

— Eşti cumplit de timidă astăzi.

Zâmbeşte şi mă sărută pe frunte.

— Îmi place, totuşi. Deci dă-i bătaie şi spune-mi aşa.

Îl îmbrăţişez strâns.

— Bine.

— Bine ce?

— Bine... iubitule.

Acest cuvânt se aude tare ciudat ieşind din gura mea.

— Încă o dată.

Chicotesc surprinsă când mă ia în braţe şi mă ridică pe blatul de bucătărie, aşezându-se între picioarele mele.

— Bine, *iubitule*! repet.

Obrajii lui au o nuanţă mai aprinsă de roz decât de obicei.

— Îmi place la nebunie. E... cum ai spus? Sexy şi romantic?

Zâmbeşte. Un curaj brusc mă face să vorbesc din nou.

— Aşa să fie, iubitule?

Zâmbesc şi-mi muşc buza iarăşi.

— Da... incredibil de sexy.

Îşi lipeşte buzele de gâtul meu, iar eu tremur când mâinile sale încep să-mi urce pe coapse.

— Să nu crezi că ăştia mă vor ţine la distanţă.

Degetele lui îmi desenează cercuri pe colanţii negri.

— Ăştia nu, dar... ştii-tu-ce te va ţine.

O bătaie în uşă mă face să sar în sus, iar Hardin zâmbeşte şi-mi face cu ochiul. Ducându-se către uşă, îmi aruncă peste umăr:

— Ah, iubito... nici măcar aia nu mă va ţine departe.

51

Hardin

Când deschid uşa, chipul tatei îmi atrage imediat atenţia. O vânătaie roşiatică i se vede pe obraz, iar buza de jos are o mică tăietură chiar pe mijloc. Dau din cap în semn de salut, fără să am nici cea mai vagă idee ce naiba ar trebui să spun.

— E foarte frumos la voi, zâmbeşte Karen, în timp ce toţi trei stau la uşă, neştiind ce să facă. Tessa ne salvează pe toţi intrând în cameră.

— Intraţi. Poţi aşeza alea sub pom, îi spune ea lui Landon, arătând către sacoşa cu cadouri de la el din braţe.

— Am adus şi cadourile pe care le-aţi lăsat la noi acasă, spune tata.

Atmosfera este extrem de tensionată — nu o tensiune plină de mânie, dar una a dracului de ciudată, mai exact. Tess zâmbeşte dulce.

— Mulţumim tare mult.

Este atât de pricepută să-i facă pe oameni să se simtă bine-veniţi. Măcar unul dintre noi să fie priceput la asta. Landon intră mai întâi în bucătărie, urmat de Karen şi de Ken. Mă întind s-o iau de mână pe Tessa, folosind-o ca pe un medicament împotriva propriei mele anxietăţi.

— Cum a fost drumul? încearcă Tessa să spargă gheaţa.

— Nu așa de rău; am condus eu, răspunde Landon.

Conversația incomodă devine oarecum relaxată în timp ce stăm la masă. Între feluri, Tessa mă strânge de mână pe sub masă.

— Mâncarea este excelentă, ne complimentează Karen, uitându-se la Tessa.

— Ah, n-am făcut-o eu, ci Hardin, zice Tessa și-mi pune o mână pe coapsă.

— Pe bune? A fost delicios, Hardin.

Karen zâmbește.

Mi-ar fi convenit să-și asume Tessa meritul pentru gătit. Patru perechi de ochi care mă privesc mă fac să-mi vină să vomit. Tessa mă apasă și mai tare pe picior — simt că vrea să spun și eu ceva. Mă uit la Karen.

— Mulțumesc, zic, iar Tessa mă strânge din nou, forțându-mă să-i arunc lui Karen și un zâmbet total aiurea.

După câteva secunde de tăcere, Tessa se ridică și-și ia farfuria de pe masă. Se duce la bucătărie, iar eu mă tot gândesc dacă să mă duc după ea sau nu.

— Mâncarea a fost foarte bună, fiule. Sunt impresionat, spune tata, rupând tăcerea.

— Mda, e doar niște mâncare, bolborosesc eu. Își lasă privirea în jos, iar eu mă corectez: Voiam să spun că mâncarea făcută de Tessa este mai bună, dar mulțumesc.

Pare mulțumit cu răspunsul meu și ia o înghițitură din pahar. Karen zâmbește ciudat, uitându-se la mine fix cu ochii aceia bizar de liniștitori ai ei. Mă uit în altă parte. Tessa ni se alătură înainte ca altcineva să mai aibă ocazia de a mă felicita pentru mâncare.

— Ei bine, desfacem cadourile? întreabă Landon.

— Da, răspund Karen și Tessa în același timp.

Stau cât pot de aproape de Tessa atunci când mergem în living. Tata, Karen și Landon se așază pe canapea. Eu o iau de mână pe Tessa și o trag ușor la mine în poală, așezându-ne pe scaun. O văd cum se uită către musafirii noștri, iar Karen încearcă să-și ascundă un zâmbet.

Tessa privește în altă parte, stânjenită, dar nu se mișcă de la mine din brațe. Mă aplec și mai mult și îmi trec un braț în jurul mijlocului ei.

Landon se ridică și aduce cadourile. Le împarte tuturor, iar eu mă concentrez asupra lui Tess și asupra felului ei de a se bucura la lucruri de genul ăsta. Îmi place la nebunie cum se entuziasmează la absolut orice și cum îi face pe oameni să se simtă bine-veniți. Chiar și la Crăciunul cu repetiție.

Landon îi oferă o cutie micuță pe care scrie *De la Ken și Karen*. După ce Tessa rupe hârtia de împachetat, se ivește o cutie albastră pe care scrie cu litere argintii *Tiffany & Co.*

— Ce e? întreb eu încet.

Nu mă pricep deloc la bijuterii, dar știu că brandul ăsta e unul scump.

— O brățară.

Scoate brățara argintie și o leagănă în fața mea. De bucățica scumpă de metal atârnă o amuletă în formă de fundă și o inimă. Obiectul strălucitor face ca brățara de pe încheietura ei, cadoul meu pentru ea, să arate ca o tinichea ordinară.

— Sigur că da, spun eu încet.

Tessa se încruntă la mine, apoi se întoarce către ei.

— E minunată, vă mulțumesc foarte mult amândurora. Le surâde.

— Deja are..., încep eu să mă văicăresc.

Urăsc faptul că i-au cumpărat un dar mai frumos decât mine. Am înțeles — are bani. Nu puteau și ei să-i cumpere altceva, orice? Dar Tessa se răsucește spre mine, implorându-mă fără cuvinte să nu fac situația și mai ciudată decât este deja. Oftez înfrânt și mă las pe spate în scaun.

— La tine ce este? zâmbește Tessa, încercând să-mi înseninez dispoziția.

Se sprijină pe mine, sărutându-mă pe frunte. Își coboară privirea spre cutia aflată pe mânerul scaunului, îndemnându-mă s-o deschid. După ce o desfac, ridic obiectul costisitor dinăuntru ca să-l vadă și ea.

— Un ceas. I-l arăt, încercând să-i fac pe plac atât cât pot.

Sincer vorbind, încă sunt iritat la culme de faza cu brățara. Voiam să poarte brățara *de la mine* în fiecare zi — voiam să fie cadoul ei favorit.

52

Hardin

Karen zâmbește când vede cutia cu tăvi din partea lui Tess.

— Mi-am dorit setul acesta tot sezonul!

Tessa credea că n-am observat că a adăugat și numele meu pe eticheta în forma unui omuleț de zăpadă, dar am observat. Doar că n-am avut chef să-l șterg de acolo.

— Mă simt ca un cretin pentru că ți-am luat doar o felicitare, în timp ce tu mi-ai luat biletele acelea senzaționale, îi spune Landon lui Tess.

Trebuie să recunosc că mă bucur de cadoul lui impersonal, o felicitare, comparativ cu e-reader-ul pe care i l-am luat eu de ziua ei. Dacă i-ar fi cumpărat ceva mai special, m-ar fi enervat, dar, la cât de drăgăstos zâmbește Tessa, te-ai putea gândi că i-a adus o nenorocită de ediție princeps a unui roman de Austen. Încă nu-mi vine să cred că i-au cumpărat o brățară scumpă; ce mai lăudăroși! Dacă o să vrea s-o poarte pe cea nouă în locul celei de la mine?

— Mulțumim pentru cadouri, sunt minunate, spune tata și se uită la mine, ridicând brelocul pe care Tessa l-a ales pentru el cu echipa greșită.

Mă simt puțin vinovat pentru fața lui șifonată, dar în același timp cred că este oarecum amuzant coloritul acesta ciudat. Vreau să-mi cer scuze pentru izbucnirea mea — mă rog, *nu vreau neapărat*, dar trebuie. Nu vreau să o iau de la început în ceea ce privește relația noastră. A fost destul de plăcut să petrec timp cu el, presupun. Karen și Tessa se înțeleg destul de bine și mă simt obligat să-i ofer șansa de a avea în preajmă o figură maternă, de vreme ce este vina mea că ea și mama ei sunt în termeni atât de proști. Știu că sună aiurea, dar situația asta îmi convine pentru că avem cu o persoană mai puțin care se pune în calea relației noastre.

— Hardin? îmi șoptește Tessa.

Mă uit la ea și-mi dau seama că unul dintre ei trebuie să mi se fi adresat.

— Vrei să te duci cu Landon la meci? mă întreabă ea.

— Poftim? Nu, mă grăbesc eu să-i răspund.

— Mulțumesc, frate.

Landon își dă ochii peste cap.

— Vreau să spun că nu cred că Landon și-ar dori așa ceva, mă corectez eu.

Să fiu politicos e mult mai greu decât credeam. Fac toate astea numai pentru ea... Mă rog, dacă e să fiu sincer, o fac puțin și pentru mine, pentru că vorbele mamei, care mi-a spus că furia mea îmi va aduce numai mâini rănite și o viață trăită în singurătate, îmi tot răsună în cap.

— Pot să merg cu Tessa dacă nu vrei, îmi spune Landon.

De ce încearcă să mă enerveze când vreau și eu să fiu de treabă o dată? Tess zâmbește.

— Da, merg eu cu tine. Nu știu nimic despre hochei, dar învăț din zbor.

Fără să mă gândesc prea mult, îmi înfășor celălalt braț în jurul taliei ei și o trag mai aproape de pieptul meu.

— O să merg. Mă dau bătut. Amuzamentul se citește limpede pe chipul lui Landon și pot să spun că, deși stă cu spatele la mine, și Tessa are aceeași expresie.

— Îmi place mult cum ați decorat locul ăsta, Hardin, spune tata.

— L-am găsit gata decorat în mare parte, dar mulțumim, îi răspund.

Am ajuns la concluzia că e mai puțin ciudat când îl pocnesc decât atunci când mă străduiesc să evit o ceartă. Karen îmi zâmbește.

— A fost foarte frumos din partea voastră să ne invitați.

Viața mea ar fi mult mai ușoară dacă ar fi fost o scorpie hidoasă, dar Karen e unul dintre cei mai amabili oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

— Nu e mare lucru, serios... după ce s-a întâmplat ieri, atâta lucru pot face și eu. Știu că-mi tremură vocea și pare mai tensionată decât mi-aș dori să sune.

— E în regulă... se mai întâmplă și astfel de lucruri, mă liniștește Karen.

— Nu chiar; nu cred că violența este o tradiție de sărbători, spun eu.

— Poate fi de acum încolo — Tessa mă poate pocni anul viitor, glumește Landon, încercând la modul cel mai jalnic să destindă atmosfera.

— Poate chiar o voi face.

Tessa scoate limba la el, iar eu zâmbesc.

— Nu se va mai întâmpla, spun eu și mă uit la tata.

Tata mă privește plin de îngrijorare.

— Parțial a fost greșeala mea, fiule. Trebuia să-mi dau seama că nu merg atât de bine lucrurile, dar sper că acum, dacă tot ți-ai vărsat furia, putem încerca din nou să ne îmbunătățim relația, îmi spune el.

Tessa își pune mâinile ei mici peste ale mele ca să mă liniștească, iar eu încuviințez din cap.

— Ăăă, da... în regulă, zic cu timiditate. Mda...

Îmi mușc buzele. Landon se lovește cu palmele pe genunchi și se ridică în picioare.

— Bine, noi ar trebui să plecăm, dar anunță-mă dacă ai chef de-adevăratelea să mergem la meci. Vă mulțumim amândurora că ne-ați invitat astăzi pe la voi.

Tessa îi îmbrățișează pe toți trei, în timp ce eu mă sprijin de un perete. Am fost destul de drăguț astăzi, dar eu nu iau pe nimeni în brațe. În afară de Tessa, desigur, dar după buna mea purtare de astăzi ar trebui să-mi dea mai mult de o îmbrățișare. Mă holbez la felul în care rochia largă îi ascunde rotunjimile minunate și pur și simplu trebuie să mă abțin să nu o târăsc în dormitor. Îmi amintesc prima oară când am văzut-o în rochia aceasta îngrozitoare. Adică, atunci mi se părea îngrozitoare; acum o ador, într-un fel. A ieșit din camera de cămin arătând de parcă vindea Biblia din ușă în ușă. Și-a dat ochii peste cap când am tachinat-o atunci când a urcat în mașină, dar nu aveam nici cea mai vagă idee că mă va face să mă îndrăgostesc de ea.

Mai fac o dată cu mâna musafirilor care pleacă și răsuflu ușurat. *Un meci de hochei cu Landon — în ce naiba m-am băgat?*

— A fost foarte plăcut. Iar tu ai fost atât de amabil.

Tessa mă laudă și imediat își scoate pantofii cu tocuri din picioare, aliniindu-i lângă ușă. Ridic din umeri.

— A fost în regulă, presupun.

— A fost mai mult decât în regulă. Îmi surâde.

— Cum o fi! fac eu cu o țâfnă exagerată, iar ea se hlizește.

— Te iubesc din tot sufletul. Știi asta, nu-i așa? mă întreabă, plimbându-se prin living și făcând curat după toată lumea.

O necăjesc în legătură cu obiceiul ei de a face curățenie, dar locul acesta ar fi o cocină dacă aș trăi doar eu aici.

— Deci, ceasul? Îți place? mă întreabă.

— Nu, e hidos și, în plus, și eu nu port ceasuri.

— Cred că arată frumos.

— Dar brățara ta? o întreb eu, ezitant.

— E frumoasă.

— Ah... Mă uit în altă parte. E elegantă și costisitoare, adaug.

— Da... Mă simt prost că au cheltuit atâția bani pe ea, iar eu nu prea o s-o port. Va trebui s-o port când sunt ei de față, o dată sau de două ori.

— De ce să n-o porți?

— Pentru că deja am o brățară favorită. Își agită încheietura în sus și în jos, făcând amuletele să se atingă între ele.

— Ah. Îți place mai mult cea de la mine?

Nu-mi pot ascunde zâmbetul tâmp. Se uită la mine cu o privire oarecum certăreață.

— Sigur că da, Hardin.

Încerc să-mi păstrez o ultimă urmă de demnitate care mi-a mai rămas, dar nu mă pot abține și o prind de partea din spate a coapselor. Ea țipă, iar eu râd zgomotos. Nu-mi aduc aminte să mai fi râs astfel în toată viața mea.

53

Tessa

În dimineața următoare, mă trezesc devreme, fac duș și, cu prosopul încă înfășurat în jurul meu, încep să pregătesc repede elixirul vieții: cafeaua. În timp ce o privesc cum fierbe, îmi dau seama că simt o anume nervozitate în ceea ce o privește pe Kimberly. Nu știu care va fi reacția ei în fața faptului că Hardin și cu mine ne-am împăcat. Ea nu judecă oamenii, dar dacă e să întoarcem situația pe toate părțile, nu știu care ar fi reacția mea dacă ea ar trece prin aceleași lucruri cu Christian. Kimberly nu cunoaște toate detaliile, dar știe că sunt suficient de rele încât să nu i le destăinui.

Cu o cană aburindă în mână, mă duc lângă fereastra mare din living. Zăpada se așterne în straturi groase; mi-ar plăcea să se oprească. Urăsc să conduc pe zăpadă, iar cea mai mare parte a drumului până la Vance este autostradă.

— 'Neața, mă sperie vocea lui Hardin din hol.

— 'Neața. Îi zâmbesc și mai iau o înghițitură din cafea.

— N-ar trebui să mai dormi? îl întreb în timp ce el se freacă la ochi somnoros.

— Tu n-ar trebui să te îmbraci? ripostează el.

Surâd și trec pe lângă el, ducându-mă în dormitor ca să mă îmbrac, dar el trage de prosop și îl dă jos de pe mine, făcându-mă să țip și să fug în cameră. Îi aud pașii în spatele meu și încui ușa. Dumnezeu știe ce se va întâmpla dacă-l las să intre. Mă înroșesc toată la gândul acesta, dar nu am timp pentru așa ceva acum.

— Frumos, foarte matur, zice el prin ușă.

— N-am pretins niciodată că sunt matură.

Zâmbesc și mă îndrept către dressing; mă hotărăsc să mă îmbrac cu o fustă lungă și neagră și cu o bluză roșie. Nu e cea mai reușită ținută a mea, dar e prima zi de după vacanță și ninge. După ce mă machiez ușor în fața oglinzii lungi, tot ce-mi mai rămâne de făcut este să-mi usuc părul. Când deschid ușa, nu-l văd pe Hardin nicăieri. Îmi usuc repede părul, apoi îl strâng într-un coc fix.

— Hardin? Îmi iau geanta și-mi scot telefonul ca să-l sun.

Nu răspunde. *Unde e?* Inima începe să-mi bată tare în timp ce mă plimb prin apartament. După un minut, ușa de la intrare se deschide, iar el intră în casă, acoperit de zăpadă.

— Unde ai fost? Mă îngrijorasem.

— Te îngrijorași? De ce? întreabă el.

— Chiar nu știu de ce. Că ai pățit ceva sau ceva de genul ăsta? Ceea ce spun eu e ridicol.

— Ți-am curățat mașina și am pornit-o ca să fie caldă când ajungi tu.

Își scutură jacheta și își scoate bocancii uzi, lăsând dâre pe podea. Nu-mi pot ascunde mirarea.

— Cine ești tu? Izbucnesc în râs.

— Nu începe cu tâmpenia asta sau mă duc înapoi jos și-ți tai cauciucurile, spune.

Îmi dau ochii peste cap și râd la amenințarea lui inutilă.

— Atunci, îți mulțumesc.

— Pot... pot să te conduc eu? Se uită în ochii mei.

Acum chiar că nu mai știu cine este. A fost politicos ieri, în cea mai mare parte a zilei, iar acum îmi încălzește mașina și se oferă

să mă ducă la serviciu — ca să nu mai pomenesc că aseară a râs cu lacrimi. Îmi place când e atât de sincer.

...sau nu, adaugă el când vede că-mi ia prea mult timp să-i răspund.

Mi-ar plăcea, îi zic, iar el își pune bocancii la loc.

După ce ajungem jos și ieșim din parcare, Hardin remarcă:

— Ce bine că mașina ta e o rablă, că altfel ar fi putut s-o fure cineva cât timp am lăsat-o aici mergând.

— *Nu* e o rablă! mă apăr, dând cu ochii de subtila crăpătură din geamul de lângă locul din dreapta. Și oricum mă gândeam că de săptămâna viitoare, când reîncep cursurile, putem să mergem în campus împreună, nu-i așa? Cursurile tale sunt cam la aceleași ore cu ale mele, iar în zilele în care mă duc la Vance, o să iau mașina mea și ne întâlnim acasă.

— Bine... Se uită în gol prin parbriz.

— Ce e?

— Mi-aș dori să-mi fi spus la ce cursuri te duci.

— De ce?

— Nu știu... poate că m-aș fi înscris și eu la unele dintre ele, în loc ca tu și cu Landon să vă înscrieți împreună și să deveniți amici eterni de învățătură.

— Tu deja ai făcut Franceza și Literatura Americană, și nu cred că te-ar interesa Religiile Lumii.

— Nu mă interesează, pufnește el.

Știu că această discuție nu va duce la nicio concluzie, așa că mă bucur când văd V-ul imens de pe clădirea Vance. Ninsoarea s-a mai oprit, dar Hardin trage mașina aproape de ușa de la intrare ca să nu mă lase să umblu prea mult prin frig.

— Vin să te iau la patru, spune el, iar eu aprob din cap, după care mă aplec în spațiul strâmt pentru a-l săruta de la revedere.

— Mulțumesc că m-ai adus, îi șoptesc aproape de buze, atingându-l încă o dată.

— Mmm..., mormăie el, iar eu mă retrag.

Când cobor din mașină, Trevor apare la numai câțiva metri distanță, cu costumul lui negru împestrițat cu zăpadă. Mi se strânge stomacul când îmi zâmbește călduros.

— Hei, nu ne-am văzut de ...

— Tess!

Hardin îmi strigă numele și închide portiera mașinii, venind în partea mea. Ochii lui Trevor îl urmăresc când pe Hardin, când pe mine, și zâmbetul îi dispare.

— Ai uitat ceva..., spune Hardin, dându-mi un pix.

Un pix? Ridic din sprânceană.

Hardin dă din cap și își pune brațele în jurul meu, lipindu-și cu putere buzele de ale mele. Dacă nu ne-am fi aflat în parcare — și dacă n-aș simți că acesta este felul lui bolnăvicios de a-și marca teritoriul — m-aș fi topit sub felul agresiv cu care limba lui îmi desface buzele. Când mă desprind de el, văd că are pe chip o expresie înfrumurată.

Tremur și îmi cuprind corpul cu brațele, încercând să mă încălzesc. Ar fi trebuit să-mi pun o jachetă mai groasă.

— Mă bucur să te văd. Trenton, nu-i așa? spune Hardin cu o sinceritate falsă.

Știu foarte bine că-i cunoaște numele. Cât tupeu are!

— Ăă... da. Și eu mă bucur să te văd, bolborosește Trevor și dispare prin ușile glisante.

— Ce naiba a fost asta? mă încrunt la Hardin.

— Ce anume?

Zâmbește cu subînțeles. Oftez.

— Ești un porc.

— Stai departe de el, Tess. Te rog, îmi ordonă Hardin, sărutându-mă pe frunte ca să-și înmoaie puțin vorbele tăioase.

Îmi dau ochii peste cap și intru în clădire îmbufnată ca un copil.

— Cum ai petrecut Crăciunul? mă întreabă Kimberly în timp ce-mi iau o gogoașă și o cafea.

Probabil că n-ar mai trebui să beau cafea, dar reacția de bădăran a lui Hardin m-a scos din minți, iar mirosul boabelor de cafea mă calmează.

Am...

Ah, știi tu, l-am primit înapoi pe Hardin, apoi am aflat că a înregistrat o grămadă de fete făcând sex, distrugându-le viața, dar apoi l-am primit din nou înapoi. Mama a apărut la apartament și a făcut o scenă, așa că acum nu ne mai vorbim. Mama lui Hardin a fost pe la noi, așa că a trebuit să ne prefacem că suntem împreună, chiar dacă nu eram, fapt care practic ne-a făcut să ne împăcăm, și a fost floare la urechi până când mama lui i-a spus mamei că el m-a dezvirginat în urma unui pariu. Ah, Crăciunul, ziceai? Ca să aniversăm această ... Hardin l-a bătut pe taică-său și a tras un pumn și în dulapul de sticlă. Știi tu, ce se face de obicei de Crăciun.

— ...petrecut minunat. La voi cum a fost? zic eu, alegând varianta scurtă.

Kimberly se apucă să-mi povestească despre Crăciunul ei senzațional petrecut alături de Christian și de fiul lui. Băiețelul a plâns când a văzut noua bicicletă pe care i-a adus-o „Moșul". Ba chiar i-a spus lui Kimberly „Mami Kim," ceea ce i-a topit inima, dar a și făcut-o să se simtă ușor stânjenită.

— E ciudat, spune ea. Să mă consider protectoarea cuiva sau ce sunt eu. Nu sunt căsătorită, nici măcar logodită cu Christian, de aceea nu-mi cunosc rolul exact în viața lui Smith.

— Cred că și Smith, și Christian sunt amândoi norocoși că te au în viețile lor, orice rol ai avea, o asigur eu.

— Ești foarte înțeleaptă pentru vârsta ta, domnișoară Young.

Îmi zâmbește, iar eu mă grăbesc către biroul meu după ce mă uit la ceas. La prânz, Kimberly nu e la ea la birou. Când liftul se oprește la etajul al treilea, tresar când dau cu ochii de Trevor, care vrea să urce și el.

— Hei, îi spun eu cu o voce moale.

Nu-mi dau seama de ce situația e atât de jenantă. Nu e ca și cum aș fi fost încurcată cu Trevor sau ceva de genul ăsta. Am ieșit o singură dată împreună și m-am distrat. Îmi place compania lui și reciproca este la fel de valabilă. Asta e tot.

— Cum te-ai distrat în vacanță? mă întreabă el, iar ochii lui albaștri strălucesc sub lumina neonului.

Mi-aș dori ca oamenii să nu-mi mai pună astăzi această întrebare.

— Bine. Tu?

— A fost drăguț — am avut foarte mulți voluntari la adăpostul din centrul orașului, am hrănit peste trei sute de persoane. Zâmbește cu mândrie.

— Oau, trei sute de persoane? Este incredibil.

Îi zâmbesc. Este atât de bun, iar tensiunea dintre noi s-a mai risipit întru câtva.

— A fost chiar grozav; sperăm ca la anul să avem resursele necesare ca să hrănim cinci sute de oameni.

Coborâm din lift amândoi, iar el mă întreabă:

— Te duci să iei prânzul?

— Da, voiam să mă duc la Firehouse, dacă tot n-am venit cu mașina mea, zic eu. Nu am chef să discut despre mine și Hardin în acest moment.

— Poți veni cu mine, dacă vrei, se oferă el politicos. Mă duc la Panera, dar te pot lăsa mai întâi la Firehouse. N-ar trebui să mergi prin zăpadă.

— Știi ceva? La Panera e foarte bine. O să vin și eu cu tine.

Îi zâmbesc și ne îndreptăm spre mașina lui.

Scaunele cu termoreglare ale BMW-ului mă încălzesc înainte chiar de a ieși din parcare. La restaurant, Trevor și cu mine păstrăm tăcerea cât timp ne comandăm mâncarea și ne așezăm la o măsuță din spatele localului.

— Mă gândeam să mă mut la Seattle, îmi spune Trevor în timp ce eu înmoi un biscuit în supa de broccoli.

— Serios? De când? îl întreb eu în gura mare, încercând să acopăr glasurile oamenilor ieșiți la masa de prânz.

— Din martie. Christian mi-a oferit o slujbă acolo — o promovare ca director de finanțe al noii filiale — și mă gândesc serios s-o accept.

— Asta este o veste foarte bună — felicitări, Trevor!

Își șterge colțurile gurii cu un șervețel.

— Mulțumesc. Mi-ar plăcea să conduc tot departamentul financiar și, în plus, mi-ar plăcea să mă mut la Seattle.

Vorbim despre Seattle tot restul mesei și, când terminăm, singurul lucru la care mă pot gândi este: „De ce nu simte și Hardin la fel când vine vorba de Seattle?"

Când ne întoarcem la Vance, zăpada se transformă deja în ploaie înghețată și amândoi ne grăbim să intrăm în clădire. Când ajungem la lift, dârdâi de frig. Trevor îmi oferă sacoul costumului, dar îl refuz.

— Deci tu și Hardin v-ați împăcat din nou? mă întreabă el în cele din urmă, o întrebare pe care de altfel o așteptam.

— Da... încercăm să reparăm lucrurile.

Îmi mușc buzele.

— Ah... ești fericită, atunci?

Mă privește. Îl privesc și eu.

— Da.

— Atunci mă bucur pentru tine.

Își trece mâinile prin părul negru și îmi dau seama că minte, dar apreciez faptul că nu-mi îngreunează și mai mult situația. Și asta ține tot de firea lui amabilă.

Când coborâm din lift, văd pe chipul lui Kimberly o expresie ciudată. Sunt încurcată de felul în care se uită la Trevor, până când îi urmăresc privirea și dau cu ochii de Hardin, care se sprijină de un perete.

54

Hardin

— Pe bune? *Pe bune*? întreb, fluturând dramatic din mâini.

Tessa rămâne cu gura căscată, dar nu scoate niciun cuvânt în timp ce se uită la nenorocitul de Trevor, după care din nou la mine. *La dracu', Tessa.* Simt cum clocotesc de furie și încep să-mi închipui diversele feluri în care vreau să-l omor în bătaie pe băiatul ăsta.

— Mulțumesc pentru prânz, Tessa. Ne vedem mai târziu, spune Trevor liniștit și se îndepărtează.

Când mă uit la Kimberly, o văd cum scutură dezaprobator din cap, după care ia un dosar de pe birou și ne lasă singuri. Tessa se uită urât după prietena ei, iar pe mine aproape mă umflă râsul. Tessa se îndreaptă către biroul ei.

— Doar am luat prânzul împreună, Hardin. Pot să ies la masă cu cine vreau eu. Deci nu începe scandalul cu mine, mă avertizează ea.

De îndată ce intrăm amândoi, închid și încui ușa.

— Știi ce părere am despre el.

Mă sprijin de perete.

— Vorbește mai încet. Aceasta este slujba mea.

Stagiatura, o corectez eu.

Poftim?

Face ochii mari.

Nu ești angajată cu drepturi depline, ești doar o stagiară, îi zic eu.

Deci ne întoarcem de unde am plecat, atunci?

Nu, doar subliniam o stare de fapt.

Sunt un nemernic: altă stare de fapt.

Serios? mă provoacă ea.

Îmi încleștez fălcile și mă uit fix la fata mea încăpățânată.

De ce ai venit aici, până la urmă? mă întreabă ea și se așază pe scaunul de la biroul său.

Am venit să te scot la prânz, ca să nu fii nevoită să te deplasezi prin zăpadă, îi spun. Dar se pare că ți-ai găsit alți fraieri să te ajute.

Nu e nicio mare filosofie. Am mers să mâncăm și ne-am întors imediat. Trebuie să te calmezi cu gelozia.

— Nu e gelozie.

Sigur că e gelozie. Și teamă. Doar că nu recunosc așa ceva.

— Suntem prieteni, Hardin. Termină cu asta și vino încoace.

— Nu, bombăn eu.

— Te rog? mă imploră Tess, iar eu îmi dau ochii peste cap, furios că nu-i rezist, și mă duc către ea.

Se apleacă peste birou și mă trage în fața ei.

— Eu doar pe tine te vreau, Hardin. Te iubesc și nu vreau să fiu cu altcineva.

Mă privește atât de intens încât mă uit în altă parte.

— Îmi pare rău că nu-ți place de el, dar nu poți să-mi spui cu cine să fiu prietenă.

Când îmi zâmbește, încerc să rămân mânios în continuare, dar simt cum îmi trece, ușor. La naiba, se pricepe.

— Nu pot să-l suport.

— E inofensiv. Pe bune. În plus, se mută la Seattle din martie.

Sângele îmi îngheață în vene, dar încerc să rămân neutru.

— Se mută?

Desigur că nenorocitul de Trevor se mută la Seattle — locul în care vrea și Tessa să trăiască. Locul unde eu nu mă mut, nici acum, nici în viitor. Mă întreb dacă i-a trecut prin minte să se ducă și ea cu el. *Nu, nu i-a trecut. Sau i-a trecut?*

La dracu', habar n-am.

— Da, așa că nu va mai fi pe aici. Te rog, lasă-l în pace.

Mă strânge de mână. Mă uit la ea.

— Bine; la naiba, bine. Nu mă ating de el, oftez eu.

Nu-mi vine să cred că am fost de acord să-l las să scape, deși a încercat s-o sărute.

— Mulțumesc. Te iubesc atât de mult, îmi spune, fixându-mă cu ochii ei albaștri-cenușii.

— Încă sunt furios pe el că a încercat să te seducă. Și pe tine că nu mă asculți.

— Știu, acum taci...

Își linge buza de jos.

— Mă lași să te ajut să te relaxezi? mă întreabă ea, iar vocea îi tremură.

Poftim?

— Eu... vreau doar să-ți arăt că te iubesc doar pe tine.

Obrajii i s-au făcut purpurii, iar mâinile i se duc către cureaua mea, în timp ce se ridică pe vârfuri ca să mă sărute.

Mă simt confuz, mânios și incredibil de excitat. Își trece limba peste buza mea de jos. Gem imediat și o ridic pe birou. Mâinile ei îmi caută cu furie cureaua din nou, de data aceasta reușind s-o scoată. Trag de marginea fustei ei ridicol de lungă și i-o ridic până mai sus de coapse, bucuros că azi nu poartă colanți.

— Te vreau, iubitule, răsuflă ea lângă gâtul meu, încolăcindu-și picioarele în jurul mijlocului meu.

Gem când aud cum îi ies din gură aceste vorbe și îmi place la nebunie dominarea ei bruscă, faptul că preia controlul, trăgându-mi în jos jeanșii.

Ție nu...? o întreb, gândindu-mă dacă i-a trecut ciclul. Nu... nu i-a trecut.

Tess se înroșește și îmi ia penisul în mână. Gem, iar ea zâmbește în timp ce mă mângâie încet, prea încet.

Nu-ți bate joc de mine.

Oftez, iar mâna ei își intețește mișcările, în timp ce ea mă mușcă ușor de gât. Dacă acesta e modul de a mă împăca, atunci o invit să o facă în bară mai des. Atâta vreme cât nu e vorba despre ea și despre un alt tip. O trag de păr ca s-o îndepărtez puțin de mine.

Vreau să te fut.

Ea dă din cap că nu și un zâmbet timid îi joacă pe buze.

Ba da.

Nu putem. Se uită spre ușă.

Am mai făcut-o și înainte.

– Vreau să spun... din cauza... știi tu.

– Nu e atât de rău, ridic eu din umeri. Nu e atât de rău pe cât crede lumea că ar fi.

– Dar e... normal?

– Da. E normal, decretez eu, iar ea face ochii mari.

În ciuda felului în care se poartă, pupilele i s-au dilatat, anunțându-mă astfel cât de mult își dorește și ea. Mâna îi rămâne pe trupul meu, mișcându-se încet, iar eu îi desfac și mai tare picioarele. Trag de firul tamponului și i-l arunc la gunoi, apoi, îndepărtându-i mâna, îmi pun prezervativul. Ea coboară, apoi se apleacă peste birou, ridicându-și fusta deasupra fundului.

Să mă ia dracu' dacă ăsta nu e cel mai sexy lucru pe care l-am văzut în toată viața mea, în ciuda circumstanțelor.

55

Tessa

Așteptarea mă ucide, în timp ce Hardin îmi trage materialul gros al fustei mai sus pe talie.

— Relaxează-te, Tess. Nu te mai gândi la asta — nu va fi cu nimic diferit față de cum este în mod obișnuit, îmi promite el.

Încerc să-mi ascund stânjeneala în clipa în care mă pătrunde; nu simt nimic diferit. De altfel, senzația este mult mai plăcută. Mai îndrăzneață. Fac ceva atât de diferit de ce înseamnă normal pentru mine, ceva tabu, și de asta e cu atât mai excitant. Hardin își trece mâinile peste spatele meu, făcându-mă să tremur de nerăbdare. Dispoziția i s-a schimbat complet. Dată fiind postura în care l-am găsit când am ieșit din lift, mă așteptam să facă o scenă mult mai rea.

— Te simți bine? mă întreabă.

Dau din cap că da, răspunzându-i cu un geamăt.

Cu o mână mă prinde zdravăn de șold, iar cu cealaltă mă apucă de păr, ținându-mă pe loc.

— E așa de plăcut, iubito, așa de plăcut.

Vocea îi e atât de blândă, în timp ce intră și iese încet din mine.

Trage de decolteul bluzei, descoperindu-mi pieptul. Îmi găsește sutienul cu mâna, trăgând de el ușor și apoi răsucindu-l între degete. Gem și îmi arcuiesc spatele, iar el repetă gestul la nesfârșit.

— O, Doamne, fac eu, apoi îmi astup gura.

Sunt conștientă de faptul că suntem la mine în birou, dar se pare că nu-mi fac probleme așa cum ar trebui să-mi fac. Gândurile mele încep cu Hardin și se termină cu plăcere. Acest adevăr și faptul că tot ceea ce facem aici este tabu nu sunt deloc importante pentru mine acum.

— E bine, nu-i așa, iubito? Ți-am spus, nimic diferit... mă rog, nu în sensul rău al cuvântului, cel puțin.

Geme și își trece brațul peste talia mea. Aproape că alunec de pe marginea biroului când schimbăm poziția, sprijinindu-mă cu spatele de lemnul tare.

— Te iubesc, la naiba, știi asta, nu-i așa? gâfâie Hardin în urechea mea.

Dau din cap, dar știu că lui îi trebuie ceva mai mult.

— Spune-o, insistă el.

— Știu că mă iubești, îl asigur eu.

Trupul mi se strânge, iar el își îndreaptă spatele, mângâindu-mi clitorisul cu degetele. Mă ridic, încercând să privesc cum degetele lui fac minuni cu corpul meu, dar senzația este prea puternică.

— Hai, iubito, continuă. Hardin întețește ritmul și îmi ridică un picior și mai sus în aer.

Își dă ochii peste cap. Am un orgasm atât de rapid, de intens și de copleșitor încât nu văd altceva decât steluțe verzi și mă agăț cu putere de brațele lui tatuate. Strâng din buze tare de tot, ca să nu-i strig numele când îmi dau drumul. Orgasmul lui Hardin nu e atât de silențios: se apleacă, îngropându-și capul lângă gâtul meu și strigându-mi numele o dată înainte de a-și lipi gura de pielea mea, ca să amuțească.

Se retrage și mă sărută ușor pe ureche. Mă ridic și-mi aranjez hainele, gândindu-mă că ar trebui să ajung la toaletă în curând. *Dumnezeule, cât de ciudat!* Nu pot să spun că nu mi-a plăcut, dar e dificil să trec peste o idee care mi-a fost inoculată.

— Ești gata? mă întreabă.

— Gata să ce? spun eu, cu răsuflarea întretăiată.

— Să mergem acasă.

— Nu pot să merg acasă. E de-abia ora două.

Arăt către ceasul de pe perete.

— Sună la biroul lui Vance de pe drum. Vino acasă cu mine, îmi ordonă Hardin și îmi ia geanta de pe birou. Deși poate vrei să-ți pui iar dop înainte să mergem.

Îmi scoate un tampon din geantă și îmi dă cu el peste nas. Îi trag una peste braț.

— Nu mai spune asta!

Oftez și bag tamponul înapoi în geantă, în timp ce el izbucnește în râs.

Trei zile mai târziu, îl aștept cu răbdare pe Hardin să mă ia, privind pe ferestrele mari ale holului, bucuroasă că nu a mai nins de curând. Singura dovadă a ninsorii de zilele trecute este zloata negricioasă care umple găurile din trotuar.

Spre iritarea mea, Hardin a insistat să mă ducă la birou în fiecare zi de la cearta din cauza lui Trevor. Încă sunt surprinsă că am fost capabilă să-l calmez așa cum am făcut-o. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă l-ar fi atacat pe Trevor la birou; Kimberly ar fi fost obligată să cheme paza, iar Hardin ar fi fost cu siguranță arestat.

Hardin trebuia să fie aici la patru și jumătate, iar acum este cinci și un sfert. Aproape toată lumea a plecat și mai mulți oameni s-au oferit să mă ducă acasă, inclusiv Trevor, deși a spus-o pe ocolite. Nu vreau ca lucrurile dintre noi să devină ciudate și încă mi-aș dori să fim prieteni, în ciuda „ordinelor" lui Hardin.

În cele din urmă, mașina lui Hardin își face apariția în parcare, iar eu ies în vântul înghețat. Este mai cald astăzi decât în ultima vreme, iar soarele strălucitor aduce un plus de căldură, dar nu suficientă.

— Scuze pentru întârziere, am adormit, spune el când în urc în mașina încălzită.

— E în regulă, îi spun eu și privesc fix pe geam.

Sunt puțin emoționată din cauza Revelionului, care e diseară, și nu vreau să adaug și o eventuală ceartă cu Hardin pe lista factorilor de stres de astăzi. Încă nu ne-am decis ce vom face, lucru care mă înnebunește — eu vreau să știu detaliile și să am toată noaptea planificată.

M-am tot gândit dacă să răspund sau nu mesajelor pe care mi le-a trimis Steph acum câteva zile. O parte din mine chiar își dorește s-o vadă, să-i arăt ei și tuturor celorlalți că nu m-au învins — deși, da, m-au umilit — și că sunt mai puternică decât cred ei. Însă cealaltă parte din mine crede că va fi foarte ciudat să mă întâlnesc cu prietenii lui Hardin. Știu că probabil vor crede că sunt o idioată că m-am împăcat cu el.

Habar n-am cum să mă port în preajma lor și, sincer, mi-e teamă că totul se va schimba atunci când Hardin și cu mine nu vom mai fi în mica noastră lume separată. Dacă mă va ignora tot timpul sau dacă acolo va fi și Molly? Îmi fierbe sângele la gândul acesta.

— Unde vrei să mergem? mă întreabă el.

Pomenisem mai devreme că am nevoie de ceva cu care să mă îmbrac diseară, așa că spun:

— La mall e bine. Trebuie să ne hotărâm unde mergem ca să știu ce să-mi cumpăr.

— Chiar vrei să ne întâlnim cu ceilalți sau vrei să mergem undeva doar noi doi? Eu mai cochetez cu ideea de a sta acasă.

— Nu vreau să stăm acasă. Acasă stăm tot timpul.

Îi zâmbesc. Îmi place la nebunie să stau acasă cu Hardin, dar înainte el ieșea tot timpul și uneori mă îngrijorez la gândul că dacă

îl țin prea mult acasă se va plictisi de mine. Când ajungem la mall, Hardin mă lasă în fața intrării de la Macy's și intru repede. Când mă prinde din urmă, am deja trei rochii în mâini.

— Ce e asta? strâmbă Hardin din nas când vede rochia galben-canar de deasupra. Culoarea asta e hidoasă, spune el.

— Ție ți se pare că toate culorile sunt hidoase, în afară de negru, bineînțeles.

Ridică din umeri în fața afirmației mele adevărate și își trece degetul peste țesătura rochiei aurii de dedesubt.

— Asta îmi place, zice.

— Pe bune? De asta eram nesigură. Nu vreau să ies în evidență, știi?

Își arcuiește sprânceana.

— Și în galben n-ai ieși în evidență?

Are și el dreptate. Pun rochia galbenă la loc pe raft și iau o alta, albă, fără bretele, întrebând:

— Dar despre asta ce părere ai?

— Ar trebui să le probezi, sugerează el cu un surâs obraznic.

— Perversule, îl tachinez eu.

— Întotdeauna.

Zâmbește cu subînțeles și mă urmează la cabina de probă.

— Tu n-ai ce căuta aici, îl cert eu și închid ușa cabinei, lăsând loc doar cât să scot capul.

Se bosumflă înainte de a lua loc pe canapeaua de piele neagră de la cabinele de probă.

— Vreau s-o văd pe fiecare! strigă el când închid ușa de tot.

— Taci din gură.

Îl aud chicotind și aș vrea să deschid ușa doar ca să-i văd zâmbetul, dar aleg să nu o fac. Îmi pun rochia albă fără bretele și trag din răsputeri de fermoarul de la spate: strâmtă. Prea strâmtă și prea scurtă, mult prea scurtă. Într-un final fac fermoarul să se închidă și trag de tivul rochiei înainte de a deschide ușa cabinei de probă.

— Hardin? zic eu, de-abia șoptit.

— La naiba.

Pur și simplu își pierde răsuflarea când vine și dă cu ochii de mine în rochia aproape inexistentă.

— E scurtă.

Mă înroșesc.

— Da, nu o să-ți cumperi așa ceva, spune el, în timp ce mă cercetează cu privirea din cap până-n picioare.

— Dacă vreau, mi-o cumpăr, îi spun, reamintindu-i că nu îmi spune el ce să port.

Se uită urât la mine pentru o clipă înainte de a vorbi.

— Știu... Voiam doar să spun că n-ar trebui să ți-o cumperi. E prea îndrăzneață pentru gustul tău.

— Așa credeam și eu, zic încet și mă mai uit o dată în oglindă.

Hardin rânjește și îl prind cum se uită la fundul meu.

— Cu toate acestea, e incredibil de sexy.

— Următoarea, zic și mă întorc în cabina de probă.

Rochia aurie e mătăsoasă la atingere, în ciuda faptului că e acoperită cu mici discuri aurii. Îmi ajunge până la mijlocul coapselor, iar mânecile sunt trei sferturi. Mi se potrivește mai bine, doar că e puțin mai trăsnită decât de obicei. Mânecile dau senzația că rochia este mai conservatoare, dar felul în care materialul îmi cade pe corp și scurtimea sa contrazic acest lucru.

— Tess, scâncește Hardin nerăbdător.

Deschid ușa, iar reacția lui îmi face inima să tresară.

— Doamne! Înghite în sec.

— Îți place?

Îmi mușc de buza de jos. Mă simt destul de încrezătoare îmbrăcată în această rochie, mai ales după ce Hardin s-a făcut rozaliu în obraji și își trece greutatea trupului de pe un picior pe altul.

— Foarte mult.

Este un lucru normal pe care îl fac cuplurile — eu probez haine în fața lui la Macy's —, este ciudat, dar liniștitor. Eram îngrozită acum câteva zile când a aflat că am luat cina cu Trevor în Seattle.

— Atunci o cumpăr pe aceasta, îi spun.

După ce îmi găsesc o pereche de pantofi negri cu tocuri înalte și destul de intimidanți, ne îndreptăm către casă. Hardin mă bate la cap să-l las pe el să plătească, dar refuz, și de data aceasta câștig bătălia.

— Ai dreptate, tu chiar ar trebui *să-mi cumperi* ceva... știi tu, ca să compensezi faptul că eu nu am primit cadouri de Crăciun, mă tachinează el când ieșim din mall.

Vreau să-l lovesc în glumă peste braț, dar el mă apucă de încheietură înainte să-l ating. Buzele lui așază un sărut ușor la mine în palmă înainte de a-mi lua mâna în mâna lui și de a mă conduce la mașină. *Să ne ținem de mână în public nu ne-a stat niciodată în fire...* Exact când îmi trece prin cap acest gând, pare și el să-și dea seama ce facem și îmi dă drumul. Trebuie s-o luăm încet, presupun.

Când revenim la apartament, după ce am declarat pentru a opta oară că vreau să ne vedem cu prietenii lui, emoțiile încep să pună stăpânire pe mine și-mi imaginez cam în câte feluri ar putea decurge seara. Dar nu ne putem ascunde de lume la nesfârșit. Felul în care Hardin se comportă în prezența vechilor săi prieteni îmi va arăta cu adevărat ce simte față de mine, față de relația noastră.

Cât fac duș, mă rad de trei ori pe picioare, rămânând sub apa fierbinte până când se răcește de tot. Când ies, îl întreb pe Hardin:

— Ce a spus Nate despre diseară?

Nu sunt sigură ce răspuns aș vrea să capăt.

— Mi-a dat mesaj să ne vedem la casa... la fosta mea casă. La nouă. Se pare că dau o mare petrecere.

Mă uit la ceas: e deja șapte.

— Bine. Voi fi gata.

Mă machiez și îmi usuc repede părul. Am bucle și îmi pun agrafe în dreptul bretonului, ca de obicei. Arăt... drăguț...

Plictisitoare. Plictisitoare. Așa cum sunt mereu. Trebuie să arăt mai bine ca niciodată, acum că îmi punctez revenirea. Este felul meu de a le arăta că nu m-au anihilat. Dacă Molly e acolo, va fi îmbrăcată

cu siguranță în așa fel încât să atragă atenția tuturor, inclusiv pe a lui Hardin. Și, oricât de mult aș urî-o, arată senzațional. Cu părul roz al lui Molly arzându-mi gândurile, îmi iau creionul negru și trag o linie groasă de-a lungul pleoapelor de sus; pentru prima oară în viața mea, linia iese dreaptă, din fericire. Fac la fel și cu pleoapele de jos și adaug mai mult roz în obraji înainte de a-mi scoate agrafa din păr și de a o arunca la gunoi.

Recuperez repede agrafa din vârful gunoiului. Bine, poate că nu sunt pregătită să renunț la ea deocamdată, dar o să sar peste ea în seara aceasta. Îmi aplec capul în față și îmi trec degetele prin buclele strânse. Reflexia din oglindă mă șochează. Arată de parcă își are locul într-un club de noapte, arată sălbatică și... chiar sexy. Ultima oară când am purtat atât de mult machiaj a fost atunci când Steph m-a transformat radical și Hardin m-a luat peste picior. De data aceasta, arăt chiar mai bine.

— Este opt și jumătate, Tess! mă anunță Hardin din living.

Mă mai uit în oglindă încă o dată și respir adânc, grăbindu-mă înspre dormitor ca să mă îmbrac înainte să mă vadă Hardin. *Dacă o să creadă că arăt rău?* Ultima oară nu a dat doi bani pe aspectul meu nou și îmbunătățit. Alung gândurile astea pline de nesiguranță și îmi trag rochia peste cap, închid fermoarul și mă încalț cu pantofii cei noi.

Poate ar trebui să port colanți? Nu. Trebuie doar să mă calmez și să nu mă mai gândesc atâta la asta.

— Tessa, chiar e cazul... Vocea lui Hardin se aude mai tare la intrarea lui în cameră, dar apoi se oprește la mijlocul propoziției.

— Arăt cumva...

— Da, arăți într-un mare fel, mârâie el, pur și simplu.

— Nu crezi că e prea mult, tot machiajul acesta?

— Nu, e... ăă, e drăguț, adică... e bine, se bâlbâie el.

Încerc să nu râd de faptul că nu-și găsește cuvintele, un lucru care lui nu i se întâmplă niciodată.

— Hai să mergem... trebuie să plecăm sau nu mai ieșim niciodată din apartament, mormăie el.

Reacția lui îmi dă încredere totală în mine. Știu că n-ar trebui, dar acesta e adevărul. Arată perfect, ca de obicei, purtând un tricou negru simplu și jeanșii negri strâmți. Tenișii negri Converse de care m-am îndrăgostit rapid desăvârșesc imaginea cunoscută sub numele de „Hardin".

56

Tessa

The Fray cântă încet despre iertare exact când ajungem la vechea casă a frăției studențești unde a locuit Hardin. Drumul până aici a fost exasperant și niciunul dintre noi nu a vorbit. Amintirile, în special amintirile neplăcute, îmi invadează mintea, dar le reprim. Hardin și cu mine formăm un cuplu acum, unul real, deci de data aceasta va fi diferit. *Nu-i așa?*

Hardin stă aproape de mine cât mergem prin casa aglomerată până ajungem în livingul plin de fum. Ne trezim imediat în mâini cu niște pahare roșii, dar Hardin scapă repede de al lui, înainte de a mi-l lua și pe al meu din mână. Mă întind să-l recuperez, iar el se încruntă.

— Nu cred că e cazul să bem în seara aceasta, spune el.

— Nu cred că e cazul să bei *tu*.

— Bine, doar o băutură, mă avertizează el și îmi dă înapoi paharul.

— Scott! se aude o voce cunoscută.

Nate apare în bucătărie și îl bate pe Hardin pe umăr, după care îmi zâmbește amical. Aproape că uitasem cât de drăguț este. Încerc să-mi imaginez cum ar arăta fără tatuaje și piercing-uri, dar se pare că nu sunt în stare.

— Oau, Tessa, arăți... altfel, spune el.

Hardin își dă ochii peste cap și îmi ia paharul din mână pentru a lua o înghițitură. Vreau să-l iau înapoi, dar nu am chef să provoc o ceartă. Un pahar nu o să-i dăuneze. Îmi strecor telefonul în buzunarul de la spate al lui Hardin ca să îmi pot ține paharul mai lesne.

— Ia te uită... ia te uită, spune o voce de femeie și, în același timp, își face apariția un ciuf roz alături de un tip solid.

— Minunat, mârâie Hardin în timp ce Molly, târfa, se îndreaptă spre noi.

— Nu ne-am văzut de multă vreme, Hardin, spune ea cu un rânjet sinistru.

— Mda.

Hardin mai bea puțin din pahar. Privirea ei se mută către mine.

— O, Tessa! Nu te-am văzut, spune ea, cu evident sarcasm.

O ignor, iar Nate îmi mai dă un pahar cu băutură.

— Ți-a fost dor de mine? îl întreabă Molly pe Hardin.

Parcă nu e atât de dezgolită ca de obicei, dar tot sumar e îmbrăcată. Are bluza neagră sfâșiată în față, în mod intenționat, presupun. Pantalonii scurți roșii sunt teribil de scurți, cu găuri în părțile laterale, care lasă la vedere și mai multă piele deschisă la culoare.

— Nu prea tare, spune Hardin fără să se uite la ea.

Îmi duc paharul la buze ca să-mi ascund un zâmbet răutăcios.

— Eu sunt singură că ți-a fost, spune ea.

— Du-te dracului, mârâie el.

Ea își dă ochii peste cap de parcă totul ar fi un joc.

— Doamne, cineva e nervos.

— Haide, Tessa.

Hardin mă ia de mână și mă trage de acolo. Mergem la bucătărie, lăsându-i în urmă pe Molly, care e enervată, și pe Nate, care râde.

— Tessa! țipă Steph și sare de pe una dintre canapele. La naiba, fato! Arăți atât de bine! Oau! Apoi adaugă: Aș purta rochia asta cu mare drag!

— Mulțumesc, îi zâmbesc.

Este puțin ciudat să dau cu ochii de Steph, dar nici pe departe atât de rău ca atunci când am văzut-o pe Molly. Mi-a fost sincer dor de Steph și sper ca lucrurile să meargă suficient de bine în seara aceasta încât să putem cocheta cu posibilitatea de a ne reclădi prietenia. Mă îmbrățișează.

— Mă bucur că ai venit.

— Mă duc să vorbesc cu Logan — nu te mișca de aici, îmi ordonă Hardin înainte de a se îndepărta.

Steph se uită după el amuzată.

— Nesimțit ca întotdeauna, văd.

Râde zgomotos ca să acopere muzica gălăgioasă și vocile petrecăreților.

— Da... unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Zâmbesc și dau pe gât ce a mai rămas din băutura dulceagă de la mine din pahar. Urăsc să mă gândesc la asta, dar gustul de cireșe îmi aduce aminte de sărutul cu Zed. Avea gura rece și limba dulce. Pare altă viață, altă Tessa, aceea care s-a sărutat cu el. De parcă Steph îmi poate citi gândurile, mă bate pe umăr.

— Uite-l pe Zed, l-ai mai văzut de când... știi tu?

Arată cu unghia sa pictată ca o zebră către un băiat cu părul negru.

— Nu... N-am mai văzut pe nimeni, de fapt. Doar pe Hardin.

— Zed s-a simțit ca un dobitoc după toată faza. Aproape că îmi era milă de el, spune ea.

— Putem vorbi despre altceva, te rog? o implor eu când Zed dă cu ochii de mine, după care mă uit în altă parte.

— Ah, da, la naiba; scuze. Mai vrei ceva de băut? întreabă ea.

Zâmbesc ca să risipesc tensiunea.

— Da, sigur.

Mă uit prin bucătărie în locul unde se afla Zed, dar a dispărut. Îmi mușc buzele și mă uit din nou la Steph, care se holbează la ea în pahar. Niciuna dintre noi nu știe exact ce să spună.

— Hai să-l găsim pe Tristan, propune ea.

— Hardin..., încep eu, încercând să spun că Hardin mi-a interzis să mă mișc din locul acela.

Dar nu m-a rugat, ci mi-a ordonat, lucru care mă enervează. Dau paharul pe spate, înghițind ce a mai rămas din băutura răcoroasă. Obrajii mi s-au încins deja din cauza alcoolului care îmi străbate trupul... Nervii mi s-au calmat și mă întind după un nou pahar, înainte de a o urma pe Steph în living.

Casa este mai plină decât a fost vreodată, iar Hardin nu e nicăieri. Jumătate din living a fost ocupată de o masă de pocher plină cu pahare roșii înșirate. Studenții beți aruncă mingi de ping-pong în pahare și apoi dau conținutul pe gât. Nu o să înțeleg niciodată nevoia lor de a juca tot felul de jocuri când sunt beți, dar cel puțin acesta nu pare să implice vreun sărut. Îl văd pe Tristan stând pe canapea lângă un tip roșcat pe care îmi aduc aminte că l-am mai zărit. Fuma un joint cu Jace ultima oară când l-am văzut.

Zed este așezat pe brațul canapelei și povestește ceva găștii, făcându-l pe Tristan să-și dea capul pe spate de râs. Când Tristan o vede venind pe Steph, zâmbește. Mi-a plăcut de colegul de cameră al lui Nate de când l-am întâlnit prima oară. Este dulce și pare să țină la Steph de-adevăratelea.

— Cum sunt lucrurile între voi? o întreb eu înainte să ajungem lângă ceilalți.

Se întoarce către mine și surâde.

— Minunat, serios. Cred că îl iubesc!

— Crezi? Voi nu v-ați spus-o încă? oftez eu.

— Nu... Doamne ferește. Nu ieșim împreună decât de trei luni!

— Ah...

Hardin și cu mine ne-am mărturisit acest lucru înainte chiar de a fi împreună.

— Tu și cu Hardin sunteți altfel, spune ea repede, nefăcând altceva decât să-mi întărească bănuiala că-mi poate citi gândurile. Vouă cum vă merge? mă întreabă ea apoi.

— Bine, ne merge bine.

E grozav că pot spune asta măcar o dată și că mai e și adevărat.

— Voi doi formați cel mai ciudat cuplu cu putință.

Mă hlizesc.

— Da, chiar formăm.

— Este un lucru bun, totuși. Ți-ai putea imagina cum ar fi dacă Hardin și-ar găsi o fată ca el? Nu mi-aș dori s-o întâlnesc niciodată, asta e sigur.

Izbucnește în râs.

— Nici eu, zic și încep și eu să râd.

Tristan îi face cu mâna lui Steph, iar ea se duce către el și i se așază în poală.

— Uite-o și pe iubita mea. Îi dă un sărut ușor pe obraz, apoi se uită la mine.

— Și tu ce mai faci, Tessa?

— Sunt foarte bine. Tu ce mai faci? îl întreb.

Parcă aș fi un politician. *Relaxează-te, Tessa.*

— Bine. Beat criță, dar bine. Izbucnește în râs.

— Unde e Hardin? Nu l-am văzut, spune băiatul cu părul roșu.

— E... drept să-ți spun, habar nu am, îi răspund și ridic din umeri.

— Sunt sigură că este pe undeva prin apropiere. Nu-l văd îndepărtându-se prea mult de tine, spune Steph, încercând să mă liniștească.

De fapt, nu mă deranjează faptul că nu l-am văzut pe Hardin de o vreme, pentru că alcoolul mă relaxează, dar mi-aș dori să se întoarcă și să stea cu mine. Toți aceștia sunt prietenii lui, nu ai mei. Cu excepția lui Steph, asupra căreia va trebui să mă decid. Dar în acest moment este persoana pe care o cunosc cel mai bine și nu am chef să stau pe aici de una singură.

Cineva se lovește de mine și mă împiedic ușor; din fericire, am paharul gol, așa că atunci când acesta cade pe covorul deja pătat, doar câteva picături de lichid roz îi stropesc suprafața.

— La naiba, scuze, se bâlbâie o fată băută.

— E în regulă, pe bune, îi răspund.

Are părul negru atât de strălucitor încât mă face pur și simplu să clipesc. *Cum este posibil așa ceva?* Cred că sunt mai beată decât credeam.

— Vino să stai jos până nu te dărâmă cineva, mă tachinează Steph, iar eu râd și iau loc pe marginea canapelei.

— Ai auzit de Jace? întreabă Tristan.

— Nu, ce e cu el?

Mi se întoarce stomacul pe dos la auzul acestui nume.

— A fost arestat, tocmai a ieșit din pușcărie ieri, explică el.

— Da? Serios? Ce a făcut? întreb.

— A omorât pe cineva, răspunde roșcatul.

— Ah, Dumnzeule! gem eu și toată lumea începe să râdă.

Vocea îmi este mult mai zgomotoasă, acum, că sunt aproape beată.

— Râde de tine; l-a oprit poliția și avea niște iarbă asupra lui.

Tristan izbucnește în râs.

— Ești așa de tâmpit, Ed, spune Steph și îl lovește ușor pe băiat peste brat, dar și pe mine mă pufnește râsul când îmi dau seama cât de repede l-am crezut.

— Ar fi trebuit să vezi ce față ai făcut.

Tristan râde din nou.

Alte treizeci de minute trec fără niciun semn de la Hardin. Deja mă enervează puțin absența lui, dar cu cât beau mai mult, cu atât îmi pasă mai puțin. Această stare se datorează și faptului că Molly se află în raza mea vizuală și constat că și-a găsit o jucărie blondă pentru această seară. Mâinile lui îi alunecă pe coapse și amândoi sunt atât de beți încât arată ridicol. Cu toate astea, mai bine cu el decât cu Hardin.

— Cine e la rând? În mod clar, Kyle a clacat, spune un tip cu ochelari, arătând către prietenul său beat care zace în poziție fetală pe covor.

Mă uit la masa tixită cu pahare, aliniate două câte două.

— Joc eu! țipă Tristan, împingând-o ușor pe Steph jos de la el din brațe.

— Și eu! se bagă ea.

— Știi că nu prea te pricepi, o necăjește Tristan.

— Ba mă pricep. De fapt te oftici că mă pricep mai bine decât tine. Dar acum sunt în echipa ta, deci nu mai trebuie să te simți intimidat. Flutură din gene, iar el dă din cap.

— Tess, ar trebui să joci și tu! țipă ea ca să acopere muzica.

— Ăă... nu, sunt bine.

Nu am idee ce se joacă, dar știu că nu mă voi pricepe la jocul lor.

— Ah, haide! Ne distrăm.

Își împreunează mâinile a rugăciune.

— Ce joc e ăsta?

— Beer pong, vezi bine. Ridică dramatic din umeri înainte de a izbucni într-un râs de om beat. Nu ai mai jucat niciodată, ha? adaugă ea.

— Nu, nu-mi place berea.

— Putem folosi amestec de suc de cireșe cu vodcă. Efectiv se prepară tone. Iau eu una din frigider. Se răsucește către Tristan. Aliniază paharele, băiete.

Vreau să protestez, dar în același timp îmi doresc să mă distrez în seara aceasta. Vreau să nu-mi fac griji și să mă relaxez. S-ar putea ca beer pong-ul să nu fie atât de rău. Nu poate fi mai rău decât să stau singură pe canapea așteptându-l pe Hardin să se întoarcă de pe unde naiba umblă.

Tristan începe să aranjeze paharele într-o formație triunghiulară care îmi amintește de popicele de la bowling.

— Joci sau nu? mă întreabă el.

— Cred că da. Nu știu cum, totuși, îi zic.

— Cine vrea să fie partenerul ei? întreabă Tristan.

Mă simt ca o proastă când nimeni nu zice nimic. Minunat. *Știam cu că asta e o ...*

— Zed? spune Tristan, întrerupându-mi gândurile.

— Ăă... nu știu..., răspunde Zed, fără să se uite la mine.

M-a evitat tot timpul de când am ajuns aici.

— Doar o rundă, omule.

Ochii întunecați ai lui Zed scânteiază înspre mine înainte de a-l fixa din nou pe Tristan și de a ceda.

— Bine, fie, un joc.

Vine și se oprește lângă mine și amândoi rămânem acolo fără să spunem nimic în timp ce Steph umple paharele cu alcool.

— Paharele astea au fost folosite toată noaptea? o întreb, încercând să-mi ascund dezgustul față de nenumăratele guri care au băut din ele.

— E în regulă, râde ea. Alcoolul ucide germenii!

Observ cu coada ochiului că Zed zâmbește, dar când mă uit către el, privește în altă direcție. Mda, va fi un joc lung.

57

Tessa

Arunc-o pur și simplu pe masă într-unul dintre pahare, iar ei trebuie să bea paharul în care a aterizat mingea. Echipa care nimerește toate paharele celeilalte câștigă, îmi explică Tristan.

— Ce anume câștigă? întreb eu.

— Ăă, nimic. Doar că nu te îmbeți atât de repede de vreme ce nu bei atât de multe pahare.

Sunt pe punctul de a sublinia faptul că un joc de beție în care câștigătorul are mai puțin de băut pare împotriva principiilor unei petreceri, când Steph țipă:

— Eu prima!

Freacă mingea de tricoul lui Tristan și suflă deasupra ei, după care o aruncă pe masă. Mingea se lovește de buza paharului din față, intrând în cel din spatele lui.

— Vrei să bei tu prima? mă întreabă Zed.

— Sigur.

Dau din umeri și ridic paharul.

Tristan aruncă următoarea minge pe masă şi ratează. Mingea cade pe podea, iar Zed o ridică, scufundând-o în singurul pahar cu apă de lângă noi. Deci la asta foloseşte. Nu se poate spune că e igienic, dar suntem la o petrecere de studenţi... oare la ce mă aşteptam?

— Da, şi cică eu sunt aia care nu se pricepe, îl tachinează Steph pe Tristan, care se mulţumeşte să-i zâmbească.

— Tu prima, mă instruieşte Zed.

Prima mea încercare de a juca beer pong — mă rog cu vodcă-cherry în loc de bere — pare să meargă foarte bine, de vreme ce nimeresc primele patru aruncări la rând. Mă dor fălcile de cât am zâmbit şi de cât am chicotit la adversari, iar sângele îmi fierbe de la alcool şi de la faptul că îmi place să am succes la orice aş face, chiar şi la jocurile studenţeşti de beţie.

— Ai mai jucat aşa ceva! Ştiu eu că ai mai jucat! mă acuză Steph cu o mână în şold.

— Nu, pur şi şimplu sunt talentată.

Pufnesc în râs.

— „Talentată"?

— Nu fi invidioasă pe talentul meu criminal la peer dong, zic eu şi toată lumea pe o rază de 10 metri izbucneşte în râs.

— O, Doamne! Te rog, nu mai spune încă o dată „talent"! zice Steph, iar eu mă ţin de burtă, încercând să mă opresc din râs.

Acest joc a fost o idee mai bună decât îmi imaginam. Imensa cantitate de alcool pe care am consumat-o mă ajută şi mă simt lipsită de griji. Tânără şi lipsită de griji.

— Dacă reuşeşti acum, câştigăm, spun eu ca să-l încurajez pe Zed.

Cu cât bea mai multe pahare, cu atât pare mai degajat în preajma mea.

— Ah, o să reuşesc, explodează el zâmbind.

Mingea taie aerul şi aterizează direct în ultimul pahar care le-a rămas lui Steph şi lui Tristan.

Ţip şi sar în sus ca o idioată, dar nici că-mi pasă. Zed bate din palme o singură dată şi, fără să mă gândesc ce fac, îl cuprind de

gât cu braţele de entuziasm. Se poticneşte puţin şi păşeşte în spate, dar mâinile i se opresc pe talia mea înainte ca amândoi să ne desprindem. Este o îmbrăţişare nevinovată — am câştigat şi mă bucur. Nevinovată. Steph e mută de uimire când o privesc, făcându-mă să mă uit în jur după Hardin.

Nu e nicăieri, dar dacă a fost? El este cel care m-a lăsat singură la petrecerea asta. Nici nu pot să-l sun sau să-i scriu vreun mesaj, pentru că telefonul meu e la el în buzunar.

— Vreau revanşa! strigă Steph.

Mă uit la Zed cu ochii cât cepele.

— Vrei să mai jucăm o dată?

Se uită prin cameră înainte să răspundă.

— Da... da... hai să mai facem o rundă. Zâmbeşte.

Zed şi cu mine câştigăm şi runda a doua, ceea ce îi face pe Steph şi pe Tristan să ne acuze în glumă că trişăm.

— Te simţi bine? întreabă Zed când plecăm toţi patru de la masă.

Cele două jocuri de beer pong îmi sunt suficiente; m-am cam îmbătat. Bine, m-am îmbătat de-a binelea, dar mă simt extraordinar. Tristan dispare cu Steph la bucătărie.

— Da, mă simt bine. Bine de tot. Mă distrez foarte bine, îi spun eu, iar el râde.

Felul în care îşi ţine limba în spatele dinţilor când râde este încântător.

— Excelent! Pe mine mă scuzi totuşi, mă duc să iau un pic de aer, spune el.

Aer. Mi-ar plăcea să iau şi eu o gură de aer care să nu fie plin de fum de ţigară sau de miros de transpiraţie. Este cald în casa asta, prea cald.

— Pot să vin şi eu? îl întreb.

— Ăă... nu ştiu dacă e o idee bună, răspunde el, luându-şi privirea de la mine.

— Ah... bine.

Obrajii mi se înroşesc de jenă. Mă răsucesc ca să dispar, dar el mă ia uşor de mână.

— Poți veni. Doar că nu vreau să pornesc vreun scandal între tine și Hardin.

— Hardin nu este aici și pot fi prietenă cu cine vreau, bolborosesc eu.

Vocea îmi sună ciudat și nu mă pot abține să nu râd când aud cât de bizar sună.

— Ești cam beată, nu-i așa? întreabă el și îmi deschide ușa.

— Mușin — un pic... puțin. Izbucnesc în râs.

Aerul rece al iernii e uimitor de răcoritor. Zed și cu mine ne plimbăm prin curte și ne așezăm în cele din urmă pe zidul dărâmat de piatră care obișnuia să fie locul meu preferat în timpul acestor petreceri. Mai sunt doar câțiva oameni afară din cauza frigului. Unul dintre ei vomită în niște tufișuri la câțiva metri depărtare.

— Minunat, mormăi eu.

Zed se hlizește, dar nu spune nimic. Simt piatra rece pe coapse, dar am o jachetă în mașina lui Hardin dacă am nevoie. Nu că aș avea idee unde e Hardin. Văd că mașina este încă aici, dar el e dispărut de peste... ei bine, de peste două jocuri de beer-pong și ceva. Când mă uit la Zed, îl văd cum privește fix în beznă. De ce trebuie să fie totul atât de ciudat? Își pune mâinile pe abdomen. Când își ridică puțin cămașa, văd un bandaj alb.

— Ce este asta? îl întreb eu, băgăcioasă.

— Un tatuaj. Mi l-am făcut chiar înainte de a veni aici.

— Pot să-l văd și eu?

— Da... Își dă jos jacheta și o așază lângă el, apoi își trage la o parte leucoplastul și bandajul. E întuneric aici, zice el, scoțându-și telefonul ca să-l folosească pe post de lanternă.

— Un mecanism? îl întreb.

Fără să mă gândesc prea tare, îmi trec degetul arătător peste cerneală. Tresare, dar nu se ferește. Tatuajul e mare, acoperindu-i mare parte din abdomen. Restul pielii îi este acoperit de tatuaje mai mici, aparent disparate. Noul tatuaj reprezintă un ciorchine de rotițe; par să se miște, dar sunt gata să pun asta pe seama

vodcii. Degetul meu încă îi mângâie pielea caldă și deodată îmi dau seama.

— Scuze..., scâncesc eu și îmi smucesc mâna de acolo.

— E în regulă... dar da, e un fel de mecanism. Vezi cum pare aici că pielea este ruptă?

Îmi arată spre marginile tatuajului, iar eu dau din cap. Ridică din umeri.

— E ca și cum pielea ar fi fost dată la o parte, iar dedesubt totul e mecanic. De parcă aș fi robot sau ceva de genul acesta.

— Al cui robot?

Nu știu de ce am întrebat așa ceva.

— Al societății, cred.

— Ah..., e tot ce pot să spun.

E un răspuns mult mai complex decât m-aș fi așteptat. E chiar mișto de tot; înțeleg. Îi zâmbesc, iar creierul meu este îmbibat în alcool.

— Nu știu dacă oamenii vor înțelege întregul concept. Până acum, tu ești singura care l-a înțeles.

— Câte tatuaje mai vrei să-ți faci? întreb.

— Nu știu, nu mai am loc pe brațe și acum nici pe abdomen, deci cred că mă voi opri când n-o să mai am unde să le fac.

Izbucnește în râs.

— Ar trebui să-mi fac și eu un tatuaj, bolborosesc eu.

— Tu?

Râde gălăgios.

— Da! De ce nu? îi spun eu, cu falsă indignare.

Să-mi fac un tatuaj pare o idee minunată în acest moment. Nu am idee ce tatuaj mi-aș face, dar sună distractiv. Aventuros și distractiv.

— Cred că ai băut mult prea mult, mă tachinează el, trecându-și degetele peste leucoplast ca să-și lipească din nou bandajul pe piele.

— Nu crezi că aș putea suporta? îl provoc eu.

— Nu, nu e doar asta. Doar că... nu știu. Nu mi te pot imagina cu un tatuaj. Știi măcar ce ai vrea să-ți faci?

Încearcă din răsputeri să nu râdă.

— Nu știu... un soare? Sau o față zâmbitoare.

— O față zâmbitoare? Aici vorbește vodca în mod categoric.

— Probabil. Mă hlizesc. Apoi, când mă liniștesc, îi zic: Credeam că ești supărat pe mine.

Expresia chipului i se schimbă de la zâmbitoare la serioasă.

— De ce ai crezut așa ceva? întreabă el încet.

— Pentru că m-ai evitat până când te-a obligat Tristan să joci beer pong.

Răsuflă zgomotos.

— Ah... Nu te evitam, Tessa. Pur și simplu nu voiam să provoc nicio problemă.

— Cu cine? Cu Hardin? întreb, deși cunosc deja răspunsul.

— Mda. A fost destul de clar când mi-a spus că trebuie să stau departe de tine și nu mai vreau să mă cert cu el din nou. Nu mai vreau scandal între noi sau cu tine. Eu doar... nu are importanță.

— Să știi că a învățat să-și gestioneze furia, îi spun eu, pe un ton ciudat. Nu știu dacă e adevărat sau nu, dar mi-ar plăcea să cred că faptul că nu l-a omorât încă pe Trevor spune ceva.

Se uită la mine neîncrezător.

— *Serios*?

— Da, serios. Cred că...

— Dar unde e, totuși? Am rămas surprins că te-a lăsat nesupravegheată.

— Habar nu am, îi zic și mă uit în jur, ca și cum asta m-ar ajuta.

— S-a dus să discute cu Logan și nu l-am mai văzut de atunci.

Clatină din cap și își atinge abdomenul.

— Ciudat.

— Da, ciudat.

Râd, bucurându-mă că vodca pare să facă toate lucrurile mult mai amuzante.

— Steph s-a bucurat sincer să te vadă în seara asta, spune el, ducându-și o țigară la gură.

Cu o mișcare rapidă aprinde bricheta și în scurt timp mirosul de nicotină îmi umple nările.

— Mi-am dat seama. Și mie mi-a fost dor de ea, dar sunt încă supărată pentru tot ce s-a întâmplat.

Subiectul nu mai pare la fel de greu de abordat ca înainte. Mă distrez, chiar dacă Hardin nu e prin preajmă. Am râs și am glumit cu Steph și pentru prima oară am simțit că pot lăsa totul în urmă și că pot merge mai departe cu ea.

— Ești curajoasă că ai venit aici, îmi spune el cu un surâs.

— Prostia și curajul nu sunt același lucru, glumesc eu.

— Vorbesc serios. După toate cele întâmplate... nu te-ai ascuns undeva. Eu probabil că așa aș fi făcut.

— M-am ascuns pentru un scurt timp, dar el m-a găsit.

— Întotdeauna o găsesc.

Vocea lui Hardin mă sperie și mă prind de jacheta lui Zed ca să nu cad de pe zidul pe piatră.

58

Hardin

Vorbele mele sunt adevărate. O găsesc întotdeauna. Și de obicei o găsesc făcând lucruri care mă scot din minți, cum ar fi să piardă vremea cu nenorociții de Trevor și Zed.

Nu-mi vine să cred că am venit aici ca să-i găsesc pe Tessa și pe Zed așezați pe un zid și vorbind despre cum se ascunde ea de mine. E o *porcărie*. Se agață de Zed ca să se echilibreze în timp ce eu mă apropii de ei prin iarba înghețată.

— Hardin, scâncește Tessa, în mod evident surprinsă de apariția mea.

— Da, Hardin, zic eu.

Zed se îndepărtează de ea, iar eu încerc să-mi păstrez calmul. De ce naiba stă aici cu Zed, singură? I-am spus clar să stea înăuntru, în bucătărie. Când am întrebat-o pe Steph unde naiba este Tessa, tot ce a spus a fost „Zed". După cinci minute de căutare în toată nenorocita de casă — în special prin dormitoare — m-am uitat în cele din urmă și afară. Și iată-i. Împreună.

— Trebuia să rămâi în bucătărie, spun, adăugând și „iubito", ca să mi mai îndulcesc tonul aspru.

— Trebuia să te întorci imediat... *Iubitule.*

Oftez și inspir profund înainte de a vorbi din nou. Întotdeauna reacționez la fiecare impuls pe care îl primesc și încerc să nu mai fac așa. Dar să mor eu dacă ea nu-mi îngreunează misiunea.

— Hai înăuntru, îi spun și îi întind mâna.

Trebuie s-o iau de lângă Zed și, sincer, trebuie să plec eu însumi de lângă el. Deja l-am bătut crunt o dată și ceva din mine îmi spune că nu m-ar deranja s-o mai fac o dată.

— O să-mi fac un tatuaj, Hardin, îmi spune Tess în timp ce o ajut să se dea jos de pe zid.

— Poftim?

S-a îmbătat.

— Da... ar trebui să vezi noul tatuaj al lui Zed, Hardin. Este atât de frumos. Zâmbește. Arată-i, Zed.

De ce naiba se uită Tessa la noile lui tatuaje și cât de mult am ratat? Ce altceva au mai făcut ei doi? Ce altceva i-a mai arătat Zed? A dorit-o de prima oară când a întâlnit-o, exact ca mine. Marea diferență e că eu voiam să i-o trag, iar lui chiar îi plăcea de ea. Dar eu am câștigat; m-a ales pe mine.

— Eu nu..., începe Zed, vizibil stânjenit.

— Nu, nu. Haide, arată-mi, te rog, zic eu sarcastic.

Zed dă afară fumul din gură și, spre groaza și enervarea mea absolută, își ridică tricoul. Dând bandajul la o parte, observ că tatuajul este destul de mișto, dar motivul pentru care a ținut să-i arate prostia asta lui Tess mă depășește.

— Nu că e mișto? zice ea. Vreau și eu unul. Cred că ne-am hotărât să fie o față zâmbitoare!

Nu are cum să vorbească serios. Îmi scot inelul din buză printre dinți ca să nu râd de ea. Mă uit la Zed, dar doar dă din cap și ridică din umeri. O parte din enervare îmi dispare în fața ideii sale ridicole de a-și face un tatuaj.

— Eşti beată? o întreb.

— Poate.

Se hlizeşte. *Splendid.*

— Cât de mult ai băut? întreb.

Eu am băut două pahare, dar îmi dau seama că ea a băut mai multe.

— Nu ştiu... tu cât de mult ai băut? mă tachinează ea şi îmi ridică tricoul.

Mâinile ei reci mi se odihnesc pe pielea fierbinte şi mă crispez înainte ca ea să-şi aşeze capul pe pieptul meu.

Vezi, Zed, e a mea. Nu a ta, nu a altcuiva, doar a mea. Mă uit la el şi îl întreb:

— Cât de mult a băut?

— Nu sunt sigur cât a băut înainte, dar am jucat două runde de beer pong... cu vodcă şi suc de cireşe.

— Stai aşa... „am" jucat? Voi doi aţi jucat beer pong? întreb eu printre dinţi.

— Nu. Vodca-pong! mă corectează ea râzând şi îşi ridică din nou capul. Am şi câştigat, de două ori! Am reuşit cele mai multe aruncări. Steph şi Tristan erau şi ei destul de buni, dar noi i-am învins. De două ori!

Îşi ridică mâna ca şi cum Zed ar trebui să bată cuba cu ea, iar el mimează supărat gestul de acolo de unde stă.

Asta e Tessa, fata care este atât de obişnuită să fie cea mai bună şi cea mai inteligentă la orice, încât se entuziasmează că a câştigat un joc de beer pong. Îmi place la nebunie ce se întâmplă.

— Vodcă goală? îl întreb pe Zed.

— Nu, era un amestec cu puţină vodcă, dar a băut destul de mult.

— Şi ai adus-o aici în întuneric când ştiai că e mangă? spun eu, ridicând vocea.

Tessa îşi apropie faţa de a mea şi îi pot simţi mirosul de vodcă şi suc de cireşe din respiraţie.

— Hardin, te rog, linişteşte-te. Eu l-am întrebat dacă pot veni afară cu el. La început m-a refuzat pentru că ştia că te vei comporta... aşşşşa.

Se încruntă şi încearcă să-şi ia mâinile de pe abdomenul meu, dar i le pun la loc pe pielea mea cu blândeţe. Îmi încolăcesc mâinile în jurul mijlocului ei, trăgând-o şi mai aproape de mine. *Să mă liniştesc?* Tocmai mi-a spus să mă liniştesc?

— Şşşi să nu uităm că dacă nu m-ai fi lăsat de izbelişte, am fi putut fffi parteneri de beer pong, completează ea, bâlbâindu-se.

Ştiu că are dreptate, dar mă scoate din minţi. Cum a putut juca în echipă cu Zed, dintre toţi oamenii? Ştiu că el mai are încă sentimente pentru ea. Nimic în comparaţie cu ceea ce simt eu, dar îmi dau seama după cum se uită la Tessa că ţine mult la ea.

— Am dreptate sau n-am dreptate? întreabă ea.

— Bine, Tessa, mârâi eu, încercând s-o fac să tacă din gură.

— Eu mă duc înăuntru, spune Zed, aruncându-şi ţigara pe jos înainte de a se îndepărta.

Tessa îl urmăreşte cu privirea, apoi îmi spune:

— Eşti atât de morocănos, poate că ar trebui să te duci înapoi acolo unde ai fugit de mine mai devreme.

Încearcă să se desprindă de mine din nou.

— Nu mă duc nicăieri, îi răspund, evitând intenţionat replica ei despre faptul că am lipsit.

— Atunci nu mai fi morocănos — pentru că în seara aceasta mă distrez.

Se uită la mine. Ochii ei par şi mai deschişi la culoare decât de obicei datorită liniilor negre care îi înconjoară.

— Nu puteai să te aştepţi să mă bucur că te-am găsit singură cu nemorocitul ăla.

— Preferai să mă găseşti pe aici pe afară cu altcineva?

E foarte enervantă când e beată.

— Nu, scapi din vedere esenţialul, izbucnesc eu.

— Nu e nimic esenţial aici. N-am făcut nimic greşit, deci nu te mai purta ca un nemernic sau nu mai am chef să-mi petrec vremea cu tine, mă ameninţă ea.

— Bine, nu mai sunt morocănos.

Îmi dau ochii peste cap.

— Și nici nu-ți mai da ochii peste cap, mă ceartă ea, iar eu îmi iau mâinile de pe talia ei.

— Bine, fără ochi dați peste cap. Zâmbesc.

— Așa mă gândesc și eu.

Nu-și poate ascunde un surâs.

— Ești cam despotică în seara aceasta.

— Vodca îmi dă curaj.

Îi simt mâinile mângâindu-mă mai jos pe abdomen.

— Deci vrei un tatuaj? o întreb eu, mutându-i mâinile sus înapoi, dar ea mă înfruntă și mă atinge din nou din ce în ce mai jos.

— Da, poate chiar cinci. Ridică din umeri. Nu știu exact.

— Nu capeți niciun tatuaj.

Râd eu, dar sunt cât se poate de serios.

— De ce nu? Degetele ei se joacă pe elasticul boxerilor mei.

— Hai să vorbim despre asta mâine, când o să fii trează.

Știu că această idee nu o să-i mai surâdă când nu va mai fi beată.

— Hai să mergem înăuntru.

Își strecoară mâna în boxerii mei și se înalță pe vârfurile picioarelor. Îmi imaginez că mă va săruta pe obraz, dar ea își duce gura la urechea mea. Scot un geamăt când îmi strânge ușor penisul în mână.

— Cred că ar trebui să rămânem aici, șoptește ea.

Să-mi bag.

— Vodca te face curajoasă, fără îndoială.

Vocea mi se stinge, dându-mă de gol.

— Da... și mă și exci... începe ea să spună, vorbind mult prea tare.

Îi acopăr gura, pentru că pe lângă noi trece un mic grup de fete bete.

— Trebuie să mergem înăuntru, e groaznic de frig și nu cred că oamenilor le-ar plăcea foarte tare să ți-o trag prin tufișuri.

Zâmbesc cu subînțeles, iar ea face ochii mari.

— Dar mie mi-ar plăcea foarte mult, spune în clipa în care îi iau mâna de la gură.

— Dumnezeule, Tess, ai băut câteva pahare și ai devenit obsedată sexual.

Izbucnesc în râs, amintindu-mi de Seattle și de cuvintele vulgare care îi veneau pe buzele pline. Trebuie s-o bag în casă înainte să-i accept oferta și s-o târăsc în tufișuri. Îmi face cu ochiul.

— Doar pentru tine.

Nu mă mai pot abține să nu râd.

— Hai să mergem.

Îi pun mâna pe brat și o trag de-a lungul curții ca s-o aduc în casă.

Face mutre tot timpul, și asta îmi sporește durerea din vintre, mai ales când își împinge buza de jos în afară. M-aș putea apleca și aș putea mușca-o de buză. La naiba, sunt la fel de rău ca și ea, iar eu nici măcar nu sunt beat. Poate un pic drogat, dar nu beat. S-ar fi supărat foarte tare dacă m-ar fi găsit la etaj; nu am fumat propriu-zis, dar mă aflam în cameră și lumea de pe acolo mi-ar fi scos ochii cu asta.

O trag prin mulțime și o conduc către o cameră mai puțin aglomerată de la parter, care dă în bucătărie. Tessa își sprijină coatele pe masă și se uită la mine. Cum de arată la fel de frumoasă ca atunci când am plecat de la apartament? Toate celelalte fete arată groaznic deja — după primul pahar, machiajul începe să li se întindă, părul începe să li se încurce și arată neglijent. Dar nu și Tessa. Tessa arată ca o zeiță în comparație cu ele. În comparație cu oricine.

— Mai vreau ceva de băut, Hardin, spune ea, dar când scutur din cap scoate limba la mine ca un copil. Te rog! Mă distrez, nu fi spărgător de petreceri.

— Bine, doar unul, dar trebuie să încetezi să mai vorbești ca o puștoaică de zece ani, o tachinez eu.

— Bine, domnule. Îmi cer scuze în cel mai sincer mod pentru limbajul meu imatur. Nu voi mai repeta această indiscreție...

— Nu mai vorbi nici ca bătrâneii, îi zic eu râzând. Dar poți să-mi spui „domnule" încă o dată.

— La naiba, atunci, bine, fie. O să termin, futu-i, să vorbesc ca o nenorocită...

Dar nu-şi termină fraza vulgară pentru că râdem amândoi în hohote.

— Eşti nebună în seara asta, îi zic.

Chicoteşte.

— Ştiu, e amuzant.

Mă bucur că se distrează, dar sunt supărat pe ea că s-a distrat cu Zed, nu cu mine. Am de gând să-mi ţin gura, pentru că nu vreau să-i stric seara. Se ridică, luând o gură din paharul ei.

— Haide s-o găsim pe Steph.

— Te-ai împăcat cu ea acum? o întreb în timp ce merg în urma ei. Nici nu ştiu ce părere trebuie să am despre asta. Bună? Presupun...

— Cred că da. Iată-i!

Arată către Tristan şi Steph care stau pe canapea.

Când intrăm în living, un mic grup de tipi care stau pe podea îşi întorc capetele după Tessa. Ei nu-i pasă de privirile lor lacome, dar mie da. Mă uit la ei cât pot eu de urât, avertizându-i din priviri, şi aproape toţi îşi feresc ochii, cu excepţia unui blond care seamănă vag cu Noah. Continuă să se holbeze când trecem pe lângă ei; mă întreb dacă ar fi o idee bună sau nu să-i trag una peste faţă. Dar prefer să o iau de mână pe Tessa, cel puţin deocamdată.

Ea îşi coboară brusc privirea, uitându-se la mâinile noastre împreunate, şi face ochii mari. De ce e atât de surprinsă? Adică, da, ţinutul de mână nu e ceva pe care să-l fac fără să mă simt stânjenit, dar o mai fac şi eu din când în când... nu-i aşa?

— Ia uite, aţi apărut şi voi! strigă Steph în timp ce ne apropiem de ei.

Molly stă pe jos lângă un tip pe care îl recunosc. Sunt destul de sigur că e în anul trei şi că tatăl lui este proprietar de pământ în Vancouver, ceea ce îl face să fie un mare răsfăţat. Arată incredibil de ridicol împreună, dar mă bucur că mă lasă în pace, cel puţin pentru moment. E atât de enervantă şi Tessa o urăşte.

— Am fost pe-afară, îi spun eu.

— M-am plictisit, zice Nate, învârtindu-şi degetul în bere.

Mă aşez la capătul canapelei şi o trag pe Tessa la mine în poală. Ochii tuturor sunt aţintiţi asupra noastră, dar mi se rupe. Să îndrăznească să spună careva ceva! După câteva secunde, toţi se uită în altă parte, în afară de Steph, care se mai holbează un pic la noi, după care zâmbeşte. Nu-i zâmbesc înapoi, dar nici nu-i arăt degetul mijlociu, ceea ce este un progres, nu-i aşa?

Ar trebui să jucăm Adevăr sau Provocare, sugerează cineva şi îmi ia o secundă să-mi dau seama a cui voce a fost.

Ce dracu'! Îmi înclin capul şi mă uit în sus la Tessa, care încă mai stă la mine în braţe.

Sigur, ca şi cum ţie ţi-ar plăcea să joci, o ia Molly peste picior.

De ce ai propus aşa ceva? Tu urăşti jocurile astea, spun eu încet.

Ea zâmbeşte cu subînţeles.

Nu ştiu, cred că în seara asta ar putea fi amuzant.

Observ cum se uită la Molly şi nici nu vreau să ştiu măcar ce se petrece în căpuşorul acela drăguţ al ei.

59

Hardin

Exact când îi şoptesc lui Tess:

— Nu ştiu dacă este o idee atât de bună, ea se răsuceşte la mine în poală şi îmi pune degetul pe buze ca să mă facă să tac.

Molly spune cu un zâmbet şmecher:

— Ce s-a întâmplat, Hardin, ţi-e frică de o provocare mică... sau de adevăr ţi-e teamă de fapt?

Ce scorpie nemernică. Sunt pe punctul de a-i da replica, dar sunt luat prin surprindere de Tessa care mârâie:

— Tu eşti aceea care ar trebui să se teamă.

Molly ridică din sprânceană.

— Pe bune?

— Bine... bine... voi două, calmaţi-vă, spune Nate.

Oricât de mult mi-ar plăcea să o văd pe Tessa cum o pune la punct pe Molly, nu vreau ca Molly să exagereze. Tessa e mult mai fragilă şi sensibilă decât ea, iar Molly va spune orice ca s-o rănească pe Tessa.

— Cine începe? întreabă Tristan.

Mâna lui Tess se ridică imediat.

— Eu.

O, Doamne, va fi un dezastru nenorocit.

— Cred că poate ar trebui să încep eu, se bagă Steph.

Tessa oftează, dar se aşază în linişte, ducându-şi paharul la gură. Buzele i s-au înroşit de la băutura de cireşe şi pentru un moment îmi aduc aminte de aceste buze pe penisul meu...

— Hardin, adevăr sau provocare? îmi alungă Steph gândurile lascive.

— Nu mă joc, spun eu şi încerc să mă refugiez din nou în fanteziа mea.

— De ce nu? mă întreabă ea.

Acum că vraja s-a topit, mă uit la ea şi mormăi.

— A, pentru că nu vreau. B, am jucat destule jocuri jalnice.

— Cam ăsta e adevărul, mormăie Molly.

— Nu a vrut să spună asta, încetează, spune Tristan, luându-mi apărarea.

De ce oare i-am tras-o eu lui Molly? E sexy şi se pricepea destul de bine la sex oral, dar e atât de enervantă. Amintirea ei atingându-mă îmi provoacă greaţă şi îi fac semn lui Steph să continue ca să mă pot gândi la altceva.

— Bine, Nate. Adevăr sau provocare? întreabă Steph.

— Provocare, răspunde el.

— Hmm...

Steph arată spre o fată înaltă care are un ruj roşu strălucitor.

— Te provoc să te duci s-o săruţi pe blonda în bluză albastră.

Uitându-se în direcţia ei, Nate se văicăreşte:

— Nu pot mai bine s-o sărut pe prietena ei?

Ne uităm cu toţii la fata de lângă blondă, care are părul lung şi ondulat şi pielea măslinie. Este mult mai drăguţă decât blonda, aşa că, de dragul lui Nate, sper ca Steph să permită schimbarea. Dar în loc de asta ea râde şi spune cu autoritate:

— Nu, Blondie rămâne.

— Ești rea.

Oftează și toată lumea râde în timp ce el se îndreaptă către fata respectivă.

Când Nate se întoarce cu pete de ruj în jurul gurii, înțeleg și eu de ce Tessa disprețuiește aceste jocuri. A ne provoca unul pe altul să facem lucruri tâmpite ca ăsta nu are niciun sens. Înainte nu m-a deranjat, dar înainte nici nu-mi doream să sărut o singură persoană. Nu vreau să mai sărut pe altcineva decât pe Tessa în toată viața mea.

Când Nate îl provoacă pe Tristan să bea bere dintr-un pahar pe care alții l-au transformat deja în scrumieră, mă deconectez. Iau între degete o șuviță moale din părul lui Tess și îl răsucesc încet. Își acoperă fața cu mâinile când lui Tristan îi vine să vomite și Steph țipă. După alte câteva provocări prostești, vine în cele din urmă și rândul lui Tess.

— Provocare, îi spune ea, curajoasă, lui Ed.

Mă uit urât la el, dându-i de înțeles că dacă o provoacă să facă lucruri nepotrivite, nu voi ezita să sar peste masă și să-l strâng de gât. E un tip destul de mișto și de relaxat, așa că nu cred că va merge prea departe, dar voiam să-l avertizez în orice caz.

— Te provoc să bei un shot, spune el.

— Jalnic, aruncă Molly.

Tessa o ignoră și dă shot-ul pe gât. E deja beată criță — dacă va mai bea ceva, o să i se facă rău.

— Molly, adevăr sau provocare? spune Tessa, cu o voce mult prea încrezută.

Toată lumea se încordează. Steph se uită la mine întrebător.

Molly se uită fix în ochii lui Tess, în mod evident surprinsă de mișcarea ei îndrăzneață.

— Adevăr sau provocare? repetă Tess.

— Adevăr, răspunde Molly.

— Este adevărat..., începe Tessa, aplecându-se în față, că ești o târfă?

Gâfâielile și chicotelile umplu camera. Îmi îngrop fața în spatele lui Tess ca să-mi camuflez râsetele. Doamne, fata asta o ia razna când se îmbată.

— *Poftim*? ripostează Molly, cu gura căscată.

— M-ai auzit bine... este adevărat că ești o târfă?

— Nu, spune Molly, cu ochii îngustați.

Nate încă râde, Steph pare amuzată, dar și îngrijorată, iar Tessa arată de parcă e gata să se repeadă la Molly.

— Se numește adevăr pentru un motiv anume, o incită Tess.

Eu o strâng ușor de coapsă și îi șoptesc să o lase în pace. Nu vreau ca Molly să-i facă vreun rău, pentru că atunci voi fi nevoit să-i fac eu rău lui Molly.

— Rândul meu, spune Molly. Tessa, adevăr sau provocare? întreabă ea.

Hai că începe.

— Provocare.

Tessa zâmbește sadic. Molly mimează surprinderea, apoi rânjește:

— Te provoc să-l săruți pe Zed.

Mă uit repede la chipul îndârjit al lui Molly.

— La naiba, nu, spun eu cu voce tare.

Toată lumea în afară de ea pare să fi intrat puțin la apă.

— De ce nu? zâmbește Molly cu subînțeles. E un teritoriu cunoscut — a mai făcut-o și înainte.

Mă ridic în capul oaselor, trăgând-o pe Tessa înspre mine și schimbându-ne poziția împreună.

— Nu se va întâmpla, mârâi eu la târfulița de Molly. Nu dau doi bani pe jocul ăsta imbecil, Tessa nu sărută pe nimeni.

Privirea lui Zed este fixată asupra unui perete, iar atunci când Molly se uită la el, înțelege că nu va primi niciun sprijin din partea aceea.

— Bine, atunci, hai cu adevărul, spune ea. E adevărat că ești o proastă pentru că te-ai împăcat cu Hardin după ce a recunoscut că ți-a tras-o ca să câștige un pariu? întreabă ea pe un ton vesel.

Trupul lui Tess se încordează la mine în brațe.

— Nu, nu e adevărat, zice ea, cu un glas moale.

Molly se ridică în picioare.

— Nu, nu, aici jucăm Adevăr sau Provocare, nu fanteziile fetiței. Acesta este *adevărul* — iar tu ești o proastă. Crezi tot ce îi iese lui pe gură. Nu că te-aș condamna, pentru că știm cu toatele ce lucruri uimitoare poate să facă el cu gura aia. Frate, limba aia...

Înainte să o pot opri, Tess sare de la mine din brațe și se repede la Molly. Trupurile lor se ciocnesc, iar Tessa o împinge de umeri și o apucă zdravăn, iar apoi amândouă cad peste Ed. Din fericire pentru Molly, un alt puști aflat acolo din întâmplare îi amortizează căderea. Din nefericire pentru ea, Tessa își ia mâinile de pe umerii lui Molly și o apucă de păr.

— Târfă nenorocită! țipă Tessa, cu părul strălucitor al lui Molly în pumni.

Îi ridică apoi capul lui Molly de pe covor înainte de a o trânti înapoi. Molly țipă și lovește cu picioarele sub trupul lui Tess, dar Tess deține avantajul și Molly pare că nu poate obține controlul asupra situației. Unghiile lui Molly se înfig în brațele lui Tess, dar Tess o apucă de încheieturi și îi trânțește mâinile în lateral înainte de a-și ridica palma și de a o plesni peste față.

Doamne, Dumnezeule. Sar de pe canapea și îmi înfășor brațul pe talia lui Tess, smulgând-o de acolo. Nici într-un milion de ani nu m-aș fi gândit că o să pun capăt unei bătăi între Tess și oricine altcineva, cu atât mai puțin Molly, care a dovedit că numai gura e de ea.

Trupul lui Tess mi se zbate în brațe pentru câteva secunde înainte de a se calma puțin și pot s-o scot din living. O trag de marginile rochiei ca să fiu sigură că nu e agățată pe undeva; ultimul lucru de care avem nevoie e să mă iau și eu la bătaie cu cineva. La bucătărie sunt doar câțiva oameni și deja vorbesc despre încăierarea din living.

— O s-o omor, Hardin! Jur! strigă ea, zbătându-se în strânsoarea mea.

— Știu... știu că o s-o omori, îi spun, dar nu pot s-o iau în serios, în ciuda faptului că am văzut cum s-a dezlănțuit.

— Nu mai rânji la mine, pufnește ea, lipsită de suflare.

Are ochii dilatați și scânteietori, iar obrajii i s-au înroșit de furie.

— Nu rânjesc. Sunt doar surprins de ceea ce s-a întâmplat.

Îmi mușc buzele.

— O urăsc atât de mult! Cine naiba se crede, pe bune? țipă ea și își leagănă capul către ceilalți din încăpere, încercând în mod evident să-i atragă atenția lui Molly.

— Bine, Ortiz... hai să-ți dau niște apă, zic eu.

— Ortiz? întreabă ea.

— E un luptător UFC...

— UFC?

— Nu contează.

Râd și îi umplu un pahar cu apă. Mă uit prin living să fiu sigur că Molly nu e pe nicăieri.

— Adrenalina mi-a luat-o razna, îmi spune Tessa.

Cea mai tare parte când te bați este excesul de adrenalină. Dă dependență.

— Te-ai mai bătut vreodată? o întreb eu, chiar dacă sunt convins că știu deja răspunsul.

— Nu, sigur că nu.

— Și de ce te-ai bătut tocmai acum? Cui îi pasă ce crede Molly despre relația noastră?

— Nu a fost asta. Nu asta m-a enervat.

— Atunci, ce anume? o întreb.

Îmi înapoiază paharul gol, iar eu i-l umplu din nou cu apă.

— Ceea ce a spus... dintre tine și ea, recunoaște ea, iar chipul i se schimonosește de mânie.

— Ah.

— Da. Trebuia s-o pocnesc, gâfâie ea.

— Da, dar cred că faptul că ai trântit-o și că ai dat-o cu capul de podea a funcționat destul de bine, Ortiz.

Un mic zâmbet i se formează pe buze și chicotește.

— Nu-mi vine să cred că am făcut așa ceva.

Chicotește din nou.

— Ești atât de beată.

Izbucnesc în râs.

— *Sunt*! mă aprobă ea în gura mare. Suficient de beată încât s-o dau pe Molly cu capul de podea, spune ea, râzând din nou.

— Cred că tuturor le-a plăcut spectacolul, îi spun eu, cuprinzând-o de mijloc.

— Sper că nu s-a supărat nimeni pe mine că a făcut o scenă.

Asta e Tessa mea. Beată criță, dar tot încercând să fie atentă la sentimentele oamenilor din jur.

— Nu e nimeni supărat, iubito. Din contră, îți vor mulțumi. Pentru tâmpenii de genul ăsta trăiesc puștii din frățiile studențești, o liniștesc eu.

— Doamne, sper că nu, spune ea și pare scârbită pentru moment.

— Nu-ți face griji. Vrei să mergem după Steph? o întreb ca să-i distrag atenția.

— Sau am putea face altceva... zice ea, agățându-și degetele de talia jeanșilor mei.

— Nu mai bei niciodată vodcă atunci când eu nu sunt în zonă, îi spun eu serios, dar tachinând-o.

— Sigur... acum hai să mergem sus.

Se ridică ușor și mă sărută pe obraz.

— Ești o păpușică autoritară, nu-i așa?

Îi zâmbesc.

— Nu ești singurul din lume care are dreptul să fie tiranic tot timpul.

Izbucnește în râs și se agață de gulerul cămășii mele, trăgându-mă în jos.

— Lasă-mă măcar să fac ceva pentru tine, toarce ea, mușcându-mă ușor de lobul urechii.

— Tocmai te-ai bătut — pentru prima oară în viața ta — și la așa ceva te gândești tu?

Ea aprobă din cap. Apoi spune cu o voce joasă și lentă, care mă face să mi se scoale:

— Știi că asta vrei și tu, Hardin.

— Bine... la naiba... bine. Mă predau.

— Vai, ce ușor a fost.

O apuc de încheietură și o conduc la etaj.

— Oare ți-a ocupat deja altcineva fosta cameră? întreabă ea când ajungem la etajul al doilea.

— Da, dar mai sunt o grămadă de camere goale, îi spun eu și deschid ușa uneia dintre ele.

Cele două paturi mici sunt acoperite cu pături negre, iar în dressing se găsesc niște perechi de pantofi.

— Nu știu cui aparține camera asta, dar acum este a noastră.

Încui ușa și fac câțiva pași către Tessa.

— Desfă-mi fermoarul! îmi ordonă ea.

— Nu pierzi vremea, din câte văd...

— Taci și desfă-mi fermoarul! se răstește ea.

Clatin din cap amuzat, iar ea se întoarce și îmi bagă mâinile în păr. Îmi trec buzele peste ceafa ei în timp ce-i desfac fermoarul. Pielea delicată i se acoperă de sudoare și o mângâi pe șira spinării cu degetul arătător. Tremurând puțin, se răsucește, scoțându-și mânecile rochiei. Rochia îi cade la picioare, lăsând să se vadă sutienul și chiloții de dantelă roz-aprins care îmi plac la nebunie. Îmi dau seama după zâmbetul de pe chipul ei că știe foarte bine acest lucru.

— Lasă-ți pantofii în picioare, o implor eu.

Dă din cap cu un surâs și se uită în jos, la pantofi.

— Mai întâi vreau să-ți fac eu ceva.

Cu o mișcare rapidă, mă trage de jeanși și se încruntă când vede că nu se clintesc. Degetele ei descheie repede fermoarul din față și apoi trag pantalonii în jos. Fac un pas în spate, către pat, dar ea mă oprește.

— Nu, bleah! Cine știe ce s-a mai întâmplat pe-aici. Face o față dezgustată. Pe podea, îmi cere ea.

— Îți garantez că podeaua e mult mai jegoasă decât patul, îi zic. Uite, mai bine pun tricoul meu pe jos.

Îmi scot tricoul și îl pun pe podea, apoi mă așez pe el. Tessa mi se alătură, încălecându-mă. Îmi mângâie gâtul cu gura și își leagănă șoldurile, împingându-se în mine.

Să-mi bag.

— Tess..., gâfâi eu. O să termin înainte să încep dacă mai faci asta.

Își ia buzele de pe gâtul meu.

— Ce vrei să-ți fac, Hardin? Vrei să mi-o tragi sau vrei să ți-o s...

O întrerup cu un sărut. Nu mai pierd timpul cu preludiul. O vreau — am nevoie de ea — chiar acum. În câteva secunde, chiloții ei zboară pe podea lângă ea, iar eu mă întind după jeanși ca să scot un prezervativ. Trebuie să-i readuc aminte de pilula anticoncepțională — nu mai suport să folosesc prezervative cu ea. Vreau s-o simt în întregime.

— Hardin... grăbește-te, mă roagă ea și se întinde pe jos, sprijinindu-se pe coate, cu părul lung întins pe toată podeaua.

Mă târăsc până la ea, îi despart coapsele cu genunchii și o pătrund. Ea își pierde echilibrul pe coate și cade cu spatele pe podea, apucându-se cu mâinile de brațele mele.

— Nu... Vreau s-o fac, spune ea, împingându-mă pe jos și urcându-se pe mine.

Scâncește când coboară deasupra mea și este cel mai delicios sunet care există. Șoldurile i se leagănă încet, desenând cercuri, săltând, torturându-mă. Își acoperă gura cu mâna și își dă ochii peste cap. Când își înfige unghiile în abdomenul meu, aproape că-mi pierd controlul. Îmi încolăcesc brațul pe spinarea ei și o răsucesc invers. A fost suficient cât m-a dominat ea — nu mai pot suporta.

— Ce... începe ea să spună.

— Eu sunt șeful aici — eu mă ocup de toate. Să nu uiți asta, iubito, mârâi eu și o pătrund dur, intrând și ieșind într-un ritm mult la rapid decât acela cu care m-a chinuit ea.

Ea dă febril din cap și își acoperă din nou gura.

— Când... ajungem acasă... o să ți-o trag din nou și n-o să-ți mai acoperi gura... o amenințe eu, ridicându-i piciorul pe umărul meu. Te va auzi toată lumea. Vor auzi toți ce-ți fac, ce numai eu sunt capabil să-ți fac.

Ea geme din nou, iar eu o sărut pe gambă în timp ce trupul ei se încordează. Sunt aproape... prea aproape de orgasm și îmi dau drumul în prezervativ îngropându-mi fața în curbura gâtului ei. Îmi odihnesc capul pe pieptul ei până când respirațiile noastre revin la normal.

— A fost..., gâfâie ea.

— Mai bine decât faptul că ai atacat-o pe Molly?

Izbucnesc în râs.

— Nu știu... cel puțin pe locul al doilea, la distanță mică, mă tachinează ea și se ridică pentru a se îmbrăca.

60

Tessa

Hardin mă ajută să-mi trag fermoarul, iar eu îmi trec degetele prin păr în timp ce el se încheie la jeanşi.

— Cât e ceasul? întreb eu, încălţându-mă la loc.

— Mai sunt două minute până la miezul nopţii, răspunde el, după ce se uită la ceasul cu alarmă de pe micul birou.

— Ah... atunci trebuie să ne grăbim să ajungem jos, îi zic.

Încă sunt beată, dar acum sunt relaxată şi calmă, mulţumită lui Hardin. Beată sau nu, tot nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat cu Molly.

— Hai să mergem.

Mă ia de mână şi aproape că ajungem la scări când cineva începe să scandeze.

— Zece... nouă... opt. Hardin îşi dă ochii peste cap. Şapte... şase...

— Ce tâmpenie, se plânge Hardin.

— Cinci... patru... trei..., încep şi eu să intonez. Hai şi tu cu mine odată, îi spun.

Încearcă să nu zâmbească, dar se recunoaşte învins când un zâmbet imens i se întinde pe toată faţa.

— Doi... unu... Îl împung în obraz cu degetul.

— *La mulţi ani!* ţipă toată lumea, inclusiv eu.

— Să trăiască Anul Nou, spune Hardin cu un glas monoton, iar eu râd când îşi lipeşte buzele de ale mele.

O parte din mine era îngrijorată că nu mă va săruta aici, în faţa tuturor, dar iată că o face. Mâinile mele vor să-l ia de mijloc, dar el mi le prinde, oprindu-le. Când se desprinde, văd cum ochii lui de smarald strălucesc. Este atât de frumos.

— N-ai obosit? glumeşte el, iar eu scutur din cap.

— Nu te umfla în pene. Nu mă dădeam la tine. Îi zâmbesc. Doar că îmi vine să fac pipi.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Mă întorc imediat, îi zic, dându-i un sărut uşor înainte de a mă duce la toaletă.

Ar fi trebuit să-l las să mă însoţească; e mult mai dificil decât atunci când sunt trează. Seara aceasta a fost distractivă, chiar şi cu telenovela cu Molly. Hardin m-a surprins păstrându-şi calmul, chiar în preajma lui Zed, şi a rămas într-o dispoziţie bună toată seara. După ce mă spăl pe mâini, mă întorc pe coridor la Hardin.

— Hardin! se aude o voce de femeie.

Mă uit şi văd o faţă cunoscută: fata cu părul negru care s-a izbit mai devreme de mine. Care se duce către Hardin. Fiind fata băgăcioasă cu care v-aţi obişnuit, rămân la câţiva metri distanţă.

— Telefonul tău e la mine, l-ai lăsat în camera lui Logan. Îi zâmbeşte, scoţând telefonul lui Hardin din geantă.

Cum? Nu e nimic, sunt sigură. Au fost în camera lui Logan, ceea ce nu înseamnă neapărat că au fost singuri. Am încredere în el.

— Mulţumesc. Ia telefonul de la ea, iar fata dă să plece.

Mulţumesc lui Dumnezeu.

— Hei! strigă Hardin în urma ei. Poţi să-mi faci un serviciu şi să nu spui nimănui că am fost împreună în camera lui Logan? o întreabă.

— Eu nu mă laud niciodată că m-am sărutat cu cineva.

Zâmbește cu subînțeles și se îndepărtează.

Coridorul începe să se învârtă cu mine. Simt o durere în piept și mă îndrept repede către scări. Hardin observă că mă grăbesc și văd cum i se scurge culoarea din obraji, știind că l-am prins cu mâța-n sac.

61

Hardin

Observ o scânteiere aurie la câțiva metri distanță. Mă uit pe lângă Jamie și o văd pe Tessa, ai cărei ochi sunt măriți de groază și ale cărei buze încep să tremure. Trece iute de la înfățișarea de căprioară surprinsă de farurile mașinii la cea de iubită nervoasă și începe să coboare repede scările.

Poftim?

— Tessa! Așteaptă! țip după ea.

Pentru cineva atât de beat cum e ea, zboară pur și simplu pe scări. De ce trebuie întotdeauna să fugă de mine?

— Tess! strig din nou, împingând lumea din calea mea.

În cele din urmă, ajung la doar câțiva pași în spatele ei în holul de la intrare, iar ea face ceva ce aproape mă îngenunchează. Nemernicul blond care o sorbea din priviri mai devreme fluieră când o vede trecând. Se oprește din drum, iar privirea ei mă face și pe mine să încremenesc. Rânjind, îl apucă pe puști de tricou.

Ce naiba are de gând să facă? Vrea să...

Răspunde gândurilor mele uitându-se către mine înainte de a-și lipi buzele de buzele lui. Clipesc rapid, încercând să fac toate astea să

dispară. Nu e adevărat. Nu ar face așa ceva, în niciun caz Tessa, nu contează cât de supărată ar fi.

Băiatul, surprins de demonstrația ei bruscă de afecțiune, își revine repede și o cuprinde de talie. Ea își deschide gura și îi pune o mână în păr, trăgând de el. Nu pot să înțeleg ce se petrece acum.

— *Hardin! Oprește-te!* țipă ea.

Ce să opresc? Când clipesc din nou, mă trezesc deasupra blondului, iar el are buza spartă. Deja l-am pocnit?

— Te rog, Hardin! strigă ea din nou.

Mă dau jos de pe el repede înainte ca lumea să se adune în jurul nostru.

— Ce naiba? geme puștiul.

Mi-aș dori să-i trag una în cap, dar tot încerc să mă abțin. De ce a trebuit Tess să se ducă și să facă tâmpenia asta, să strice toate lucrurile în privința cărora m-am străduit atât? Mă îndrept către ușă fără să-mi mai pese dacă vine după mine sau nu.

— De ce l-ai pocnit? îi aud vocea din spatele meu când ajung la mașină.

— Tu de ce *crezi*, Tessa? Poate pentru că tocmai am asistat la cum te giugiuleai cu el! urlu eu.

Aproape uitasem senzația, infuzia de adrenalină și durerea familiară de articulații. L-am pocnit o singură dată... așa cred, cel puțin... deci nu e așa de rău. Dar îmi doresc să-l fi lovit mai mult. Ea începe să plângă.

— Ce-ți pasă ție? Ai sărutat-o pe fata aceea! Probabil că ai făcut ceva mai mult decât un simplu sărut! Cum ai putut?

— Nu! *Nu ai dreptul să plângi*, Tessa. Tocmai te-ai sărutat cu cineva în fața mea!

Mă prind cu mâna de capota mașinii.

— Tu ai făcut și mai rău! Te-am auzit cum îi ziceai fetei ăleia să nu spună nimănui că ați fost împreună în camera lui Logan!

— Habar nu ai despre ce anume vorbeam — n-am sărutat pe nimeni, la dracu'!

— Ba da, ai sărutat! A spus că nu se laudă niciodată că s-a sărutat cu cineva! țipă ea, dând din mâini ca o idioată.

Doamne, cât mă enervează.

— E un fel de-a spune, Tessa. Voia să spună că nu va povesti nimănui despre ce am vorbit sau că am fumat iarbă! urlu eu.

Ea oftează.

— Ai fumat iarbă?

— Nu, nici măcar n-am fumat, dar cui îi mai pasă? Tu tocmai m-ai înșelat!

Mă trag de păr.

— De ce ai plecat ca să stai cu ea și de ce i-ai spus apoi să nu povestească nimic? Nu are niciun ...

— E sora lui Dan! I-am zis să nu spună nimic, fiindcă încercam să-i cer scuze în particular pentru ce i-am făcut. Voiam să-ți povestesc despre asta mâine, când n-ai mai fi fost atât de războinică! Eram cu toții în cameră, eu, ea, Logan și Nate. Ei fumau un joint și când au plecat, am rugat-o să rămână puțin în urmă, pentru că doream să îndrept lucrurile cu ea, de dragul tău. Spumeg de furie când spun: Eu nu te-aș înșela pe tine — ar trebui să știi asta!

Și uite-așa, Tessa se dezumflă. Rămâne fără cuvinte. Foarte bine. A greșit, iar eu sunt de-a dreptul *mânios*.

— Păi..., începe ea.

— Păi *ce*? Tu ai greșit, nu eu. Nu mi-ai dat nicio șansă să mă justific. În loc de asta, te-ai comportat ca un copil. Ca un copil mic și impulsiv! țip eu, lovind iar în capotă.

Ea tresare din cauza zgomotului, dar nu-mi pasă.

Ar trebui să mă duc înapoi înăuntru, să-l găsesc pe blond și să termin ce am început. Să-mi tot lovesc mașina nu-mi oferă aceeași satisfacție.

— Nu sunt copil! Am crezut că ai făcut ceva cu ea! țipă Tess la mine, printre lacrimi.

— Ei bine, nu am făcut nimic! După tot ce am îndurat ca să rămâi cu mine, crezi că te-aș înșela cu o tipă oarecare la o petrecere... sau, la dracu', cu oricine altcineva?

— Nu știam ce să cred.

Își aruncă din nou mâinile în aer. Îmi trec degetele prin păr, încercând să mă calmez.

— Atunci e fix problema ta. Nu știu ce naiba mai trebuie să fac ca să vezi cât de mult te iubesc.

S-a sărutat cu cineva — a sărutat un alt băiat chiar în fața ochilor mei. Mă simt mai rău decât atunci când m-a părăsit; cel puțin atunci mă puteam învinovăți. Răsuflarea ei caldă aruncă rotocoale de abur în aerul rece.

— Ei bine, poate că dacă nu te-aș ști atât de secretos, n-aș fi fost atât de înclinată să înțeleg totul greșit! țipă Tess.

Mă uit la ea.

— Ești incredibilă. Sincer, nici nu mă pot uita acum la tine.

Imaginea ei sărutându-l nu conține să-mi joace în cap.

— Îmi pare rău că l-am sărutat.

Oftează.

— Nu e mare scofală.

— Glumești, nu-i așa? Spune-mi că glumești, pentru că dacă aș fi sărutat eu pe altcineva, probabil că n-ai mai fi vorbit cu mine niciodată! Dar am uitat că, dacă vine vorba despre Prințesa Tessa, e permis! Ea nu greșește! o iau eu peste picior.

Își încrucișează brațele cu o indignare pe care n-ar trebui să și-o permită.

— Prințesa Tessa? Pe bune, Hardin?

— Da, pe bune! M-ai înșelat chiar în fața mea! Te-am adus aici ca să-ți dai seama cât de tare îmi pasă de tine. Voiam să afli că nu-mi pasă de ce cred oamenii despre relația noastră. Voiam să te distrezi de minune în seara aceasta, iar tu te duci și faci tâmpenia asta!

— Hardin... Eu...

— Nu! N-am terminat.

Îmi scot cheile.

— Te porți de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat! Pentru mine e un lucru important. Să văd buzele altui bărbat laolaltă cu ale tale... este... Nici nu pot să-ți explic cât de rău mă face să mă simt.

— Am spus...

Mă pierd cu firea. Știu că arăt dezlănțuit și înfricoșător, dar nu mă pot abține.

— Încetează să mă mai întrerupi măcar o dată în viața ta! urlu eu. Știi ceva...? E în regulă. Du-te înapoi în casă și întreabă-l pe prietenul tău dacă te poate duce acasă.

Mă întorc și deblochez mașina.

— Seamănă puțin cu Noah și probabil că ți s-a făcut dor de el.

— Poftim? Ce are de-a face Noah cu povestea asta? Și în mod clar, nu ăsta e genul meu de băiat, strigă ea și arată către mine. Deși poate că ar trebui.

— La naiba, pufnesc eu și mă urc în mașină, întorcând și lăsând-o în frig.

Când ajung la semnul STOP, nu pot face altceva decât să dau cu pumnii în volan la infinit. Dacă nu mă sună într-o oră, voi ști că a plecat acasă cu altcineva.

62

Tessa

Zece minute mai târziu încă stau pironită pe trotuar. Mi-au amorțit mâinile și picioarele și tremur. Hardin se va întoarce din moment în moment, nu are cum să mă lase aici, singură. Beată și singură. Când mă gândesc să-l sun, îmi aduc aminte că telefonul meu e la el. *Minunat.*

Ce naiba am avut în cap? N-am avut nimic, asta este problema. Ne mergea atât de bine, iar eu nici măcar n-am încercat să am încredere în el. În loc de asta, am sărutat pe cineva. Amintirea acestui fapt mă face să-mi vină să vomit pe caldarâm.

De ce nu s-a întors deja?

Trebuie să intru în casă. Este mult prea frig aici și mai vreau să beau ceva. Amețeala începe să mi se ducă și nu sunt pregătită să înfrunt realitatea. Când ajung înăuntru, mă îndrept direct către bucătărie și îmi torn ceva de băut. De asta nu ar trebui să beau — nu am niciun pic de bun-simț când sunt beată. Am crezut imediat ce era mai rău despre el și am făcut o greșeală uriașă.

— Tessa? se aude vocea lui Zed în spatele meu.

— Hei, oftez eu și îmi ridic capul de pe tejgheaua rece, întorcându-mă spre el.

— Ăă... ce faci aici?

Îl bufnește râsul.

— Te simți bine?

— Da... mă simt bine, mint eu.

— Unde e Hardin?

— A plecat.

— A plecat? Fără tine?

— Mda. Iau o înghițitură din pahar.

— De ce?

— Pentru că sunt o idioată, răspund eu cu sinceritate.

— Mă îndoiesc. Îmi zâmbește.

— Nu, serios, chiar sunt de data asta.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu, nu chiar. Oftez.

— Bine... atunci, te las în pace, spune el și vrea să se îndepărteze. Dar apoi se întoarce din drum. Nu ar trebui să fie atât de complicat, știi ce zic?

— Ce anume? îl întreb eu și ne așezăm amândoi la o masă de pocher din bucătărie.

— Iubirea, relațiile, toate astea. Nu ar trebui să fie atât de dificil.

— Nu ar trebui, nu? Nu e mereu așa?

Nu am niciun alt reper în afară de Noah. Nu ne certam niciodată așa, dar nu știu dacă îl iubeam. În niciun caz nu așa cum îl iubesc pe Hardin. Îmi arunc băutura la chiuvetă și iau un pahar pe care îl umplu cu apă.

— Nu cred. Nu am văzut pe nimeni certându-se așa cum faceți voi doi.

— Pentru că suntem atât de diferiți, asta e tot.

— Da, chiar că sunteți. Îmi surâde.

Când mă uit din nou la ceas, a trecut deja o oră de când Hardin m-a lăsat aici. Poate că nu se mai întoarce deloc.

— Tu ai ierta pe cineva drag dacă s-ar săruta cu altcineva? îl întreb în cele din urmă pe Zed.

— Cred că depinde de detalii.

— Dacă ar face asta chiar în fața ta?

— La naiba, nu. Asta e de neiertat, spune el cu o expresie dezgustată.

— Ah.

Zed se apleacă înspre mine cu empatie.

— A făcut el așa ceva?

— Nu.

Mă uit la el cu ochi mari.

— Eu am făcut.

— *Tu*? Zed este surprins, în mod categoric.

— Da... Ți-am spus că sunt o idioată.

— Da, îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar ești.

— Da, îl aprob eu.

— Cum ajungi acasă? mă întreabă el.

— Ei bine, mă tot gândesc că se va întoarce după mine, dar în mod clar nu o va face. Mă mușc de buză.

— Pot să te duc eu, dacă vrei, spune el. Dar când mă uit în jurul meu, nesigură pe mine, adaugă: Sau poate că Steph și Tristan sunt pe undeva pe sus... știi tu.

Îi arunc o privire rapidă.

— De fapt, poți să mă duci tu?

Nu vreau să intru și mai tare în bucluc, dar încep să mă trezesc și tot ce îmi doresc e să fiu acasă ca să încerc măcar să vorbesc cu Hardin.

— Da, hai să mergem, spune Zed, iar eu dau pe gât ultimele picături de apă înainte de a-l urma până la mașina lui.

Când ne aflăm la numai zece minute distanță de apartament, încep să mă panichez cu gândul la reacția lui Hardin când va vedea că m-a adus Zed acasă. Încerc să mă forțez să mă trezesc, dar nu merge așa. Sunt mult mai bine decât eram acum o oră, dar tot sunt afumată.

— Pot să încerc să-l sun pe de telefonul tău? îl întreb pe Zed.

Își desprinde o mână de pe volan pentru a-și căuta telefonul în buzunar.

— Uite... la naiba, e mort, spune el, apăsând pe butonul de sus și arătându-mi că bateria e goală.

— Mulțumesc oricum.

Ridic din umeri. A-l suna pe Hardin de pe telefonul lui Zed nu era oricum cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată. Nu la fel de rea ca ideea mea de a săruta un tip oarecare în fața lui Hardin, dar nici prea bună.

— Și dacă nu e aici? spun eu.

Zed se uită la mine întrebător.

— Păi ai cheie, nu-i așa?

— Nu am luat-o pe a mea... nu m-am gândit că voi avea nevoie de ea.

— Ah... bine... sunt sigur că e acasă, spune Zed, dar pare nervos.

Hardin l-ar omorî pur și simplu dacă m-ar găsi acasă la Zed. Când ajungem la apartament, Zed parchează, iar eu caut din priviri mașina lui Hardin în parcare. Și este parcată la locul ei obișnuit, slavă Domnului. N-am idee ce m-aș fi făcut dacă nu era aici. Zed insistă să mă conducă. Oricât de mult aș crede că acest lucru nu se va termina cu bine, nu știu dacă sunt capabilă să urc până în apartament singură, în starea în care sunt.

Să-l ia naiba pe Hardin că a plecat de la petrecere. Să mă ia naiba pentru că sunt o idioată imbecilă. Să-l ia naiba pe Zed că este atât de drăguț și netemător, deși n-ar trebui să fie așa. Să ia naiba statul Washington pentru că este atât de frig aici.

Când ajungem la lift, capul începe să-mi pulseze odată cu inima. Trebuie să mă hotărăsc ce anume am să-i spun lui Hardin. Va fi atât de supărat pe mine și trebuie să mă gândesc la o modalitate bună de a-mi cere scuze fără a mă folosi de sex. Nu sunt obișnuită să fiu eu aceea care își cere scuze pentru ceva, deoarece el este mereu acela care o dă în bară. Nu e deloc plăcut să mă aflu de această parte a baricadei. Este groaznic.

Mergem pe coridor și senzația este că ne pregătim să dăm de dracu'. Doar că încă nu știu care dintre noi o să fie cel condamnat la moarte. Bat la ușă, iar Zed stă la câțiva pași în urma mea cât așteptăm să se deschidă ușa. A fost o idee groaznică, trebuia să rămân pur și simplu la petrecere. Bat din nou la ușă, de data aceasta mai tare. Dacă nu vrea să-mi deschidă? Dacă mi-a luat mașina și nici măcar nu e acasă? Nu m-am gândit la asta.

— Dacă nu răspunde, pot să merg la tine acasă?

Încerc să-mi reții lacrimile.

Nu vreau să stau acasă la Zed și să-l fac pe Hardin să se supere și mai tare pe mine, dar pur și simplu nu mă pot gândi la o altă variantă. Dacă nu mă va ierta? Nu pot să trăiesc fără el. Mâna lui Zed mă atinge pe spate și mă mângâie în sus și în jos ca să mă calmeze. Nu pot să plâng, trebuie să fiu liniștită când îmi va deschide... dacă îmi va deschide.

— Sigur că poți, răspunde Zed în cele din urmă.

— Hardin! Te rog, deschide, îl implor eu încet și-mi lipesc fruntea de ușă.

Nu vreau să țip și să fac o scenă la ora două dimineața; vecinii probabil că s-au săturat deja de țipetele noastre.

— Cred că n-are de gând să răspundă.

Suspin și mă sprijin de perete câteva clipe. Apoi, în sfârșit, când ne pregătim să plecăm, ușa se deschide cu un pocnet.

— Ei bine... ia uită-te cine s-a decis să apară, zice Hardin stând în pragul ușii și uitându-se la noi.

Ceva din tonul său îmi trimite fiori reci pe șira spinării. Când mă întorc cu fața la el, văd că are ochii injectați, iar obrajii îi sunt aprinși.

— Zed! Amice! Mă bucur atât de mult să te văd, bolborosește el.

E beat. Gândurile mi se limpezesc dintr-odată.

— Hardin... ai băut?

Se uită la mine cu aroganță, pierzându-și echilibrul.

— Ce-ți pasă ție? Ai un prieten nou.

— Hardin...

Habar n-am ce să-i spun. Ultima dată când l-am văzut atât de beat a fost în noaptea în care Landon m-a rugat să vin acasă la Ken. Trecutul de alcoolic al tatălui său și teama lui Trish ca Hardin să nu se apuce din nou de băut îmi fac inima să se frângă.

— Mulțumesc că m-ai adus acasă, cred că ar trebui să pleci acum, îi spun politicos lui Zed.

Hardin e prea beat ca să se afle în preajma lui Zed.

— Nuuu-hu-hu... pufnește Hardin. Haide, intră! Hai să bem ceva împreună!

Îl apucă pe Zed de mână și îl trage. Îi urmez înăuntru, protestând:

— Nu, nu e o idee bună. Ești beat.

— E în ordine, îmi spune Zed, făcându-mi semn să-l las.

De parcă vrea să moară sau ceva de genul acesta.

Hardin se duce către masa de cafea, ia de pe ea o sticlă cu un conținut închis la culoare și își toarnă într-un pahar.

— Da, Tessa. De ce naiba nu te calmezi?

Mi-aș dori să țip la el că îmi vorbește așa, dar nu-mi găsesc vocea.

— Uite — îți aduc și ție un pahar. Un pahar și pentru tine, Tess, bolborosește Hardin și se duce în bucătărie.

Zed se așază pe scaun, iar eu iau loc pe canapea.

— Nu te las aici singură cu el. Uită-te cât de beat este, șoptește el. Credeam că nu mai bea.

— Nu bea... nu în halul ăsta. E greșeala mea.

Mă iau cu mâinile de cap. Urăsc faptul că Hardin s-a îmbătat din cauza mea. Voiam să avem o conversație civilizată ca să-mi pot cere iertare pentru tot.

— Nu, nu e, mă asigură Zed.

— Asta e... pentru tine, spune Hardin în gura mare când dă buzna înapoi în încăpere și îmi oferă un pahar plin pe jumătate cu alcool.

— Nu mai vreau. Am băut destul în seara asta.

Îi iau paharul din mâini și îl așez pe masă.

— Treaba ta, îmi rămâne mie mai mult.

Îmi zâmbește într-un fel îngrozitor, nu e zâmbetul acela pe care am ajuns să-l ador. Sinceră să fiu, mi-e puțin teamă. Știu că Hardin nu mi-ar face niciodată rău la modul fizic, dar nu-mi place această latură a lui. Aș prefera să țipe la mine sau să lovească vreun perete decât să stea aici mort de beat și atât de calm. Prea calm. Zed spune încet „noroc" și-și duce paharul la buze.

— E ca în vremurile bune, nu-i așa? Știi tu, cu mult înainte să vrei să i-o tragi iubitei mele, spune Hardin, iar Zed scuipă băutura înapoi în pahar.

— Nu e chiar așa. Ai lăsat-o acolo, iar eu doar am adus-o acasă, spune Zed pe un ton amenințător.

Hardin își clatină paharul în aer.

— Nu vorbesc despre seara asta, și tu o știi foarte bine. Deși sunt destul de enervat că ai acceptat s-o aduci acasă. E fetiță mare, se poate descurca și singură.

— Nu ar trebui *adusă în situația* de a se descurca singură, ripostează Zed.

Hardin își trântește paharul pe masă, iar eu sar în sus.

— Asta nu decizi tu! Ți-ar fi plăcut să fie așa, nu?

Mă simt de parcă aș fi prinsă într-un schimb de focuri și mi-aș dori să mă mișc, dar corpul meu nu mă ascultă. Mă uit cu groază cum domnul Darcy începe să se transforme în Tom Buchanan...

— Nu, răspunde Zed.

Hardin se așază lângă mine, dar își ține ochii sticloși ațintiți asupra lui Zed. Mă uit înspre sticlă, care este golită cel puțin pe sfert. Mă rog ca Hardin să nu fi băut tot în seara asta, în ultima oră și jumătate.

— Ba da. Nu sunt prost. O dorești; Molly mi-a spus tot ce ai zis tu înainte.

— Las-o bată, Hardin, pufnește Zed, nefăcând altceva decât să-l enerveze și mai tare pe Hardin. Prima ta problemă e că vorbești cu Molly.

— „Ah, Tessa e atât de frumoasă, Tessa e atât de dulce! Tessa e prea bună pentru Hardin! Tessa ar trebui să fie cu mine!" își bate Hardin joc de el.

Poftim?

Zed îmi ocolește privirea.

— Taci dracului din gură, Hardin!

— Ai auzit, iubito? Zed chiar credea că te poate avea.

Hardin izbucnește în râs.

— Încetează, Hardin! zic eu și mă ridic de pe canapea.

Zed pare umilit. N-ar fi trebuit să-l rog să mă aducă acasă. Oare chiar a spus acele lucruri despre mine? Credeam că se poartă așa cu mine pentru că îi este rușine din cauza pariului, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

— Uită-te la ea, presupun că doar la asta te gândești acum... nu-i așa? îl provoacă Hardin.

Zed se uită urât la Hardin și își pune băutura pe masă.

— N-o vei avea niciodată, băiete, așa că dă-te bătut. Nimeni nu o va avea în afară de mine, eu sunt singurul care i-o va trage vreodată. Singurul care va ști vreodată cât e de plăcut să o posezi...

— Încetează! strig eu. Ce naiba te-a apucat?

— Nimic, doar îi povesteam cum stă treaba, răspunde Hardin.

— Ești crud, îi spun. Și lipsit de respect față de mine! Mă răsucesc către Zed. Chiar cred că ar trebui să pleci.

Zed se uită la Hardin, apoi din nou la mine.

— Sunt în regulă, îl asigur.

Nu știu ce se va întâmpla, dar cu siguranță nu va fi la fel de rău ca în cazul în care ar rămâne.

— Te rog, îl implor eu. În cele din urmă, Zed dă din cap.

— Bine, plec. Trebuie să se calmeze. Amândoi trebuie să vă calmați.

— Ai auzit-o, ieși dracului afară de aici! Nu te întrista totuși, prea tare, că nici pe mine nu mă vrea. Hardin își mai toarnă o băutură. Acum îi plac băieteii drăguți și curăței.

Inima mi se frânge și mai tare și știu că mă așteaptă o noapte lungă. Nu știu dacă ar trebui să-mi fie teamă, dar nu-mi e. Mă rog... puțin poate, dar nu plec.

— Afară, repetă Hardin, gesticulând, iar Zed se îndreaptă către ușă.

După ce Zed părăsește apartamentul, Hardin încuie ușa și se întoarce cu fața la mine.

— Ai mare noroc că nu l-am bătut măr pentru că te-a adus aici. Știi asta, nu-i așa?

— Da, zic eu.

Să mă cert cu el nu pare a fi o idee foarte bună.

— De ce te-ai întors aici?

— Aici locuiesc.

— Nu pentru mult timp.

Își toarnă și mai mult alcool.

— Poftim?

Simt că rămân fără aer.

— Vrei să mă dai afară?

Când își umple paharul, se uită la mine cu un singur ochi.

— Nu, vei pleca de una singură în cele din urmă.

— Ba nu, nu voi pleca.

— Poate că noul tău iubit mai are loc la el acasă. Voi doi arătați bine împreună.

Felul plin de ură în care îmi vorbește mă duce cu gândul la începutul relației noastre, și asta nu-mi place.

— Hardin, te rog, nu mai spune lucrurile astea. Nici măcar nu-l cunosc. Și îmi pare teribil de rău pentru ce am făcut.

— O să spun ce vreau, exact cum și tu faci numai ce vrei.

— Am făcut o greșeală și *îmi pare rău*, dar asta nu-ți dă ție dreptul de a mă trata cu atâta cruzime și nici să bei atât. Eram atât de beată și chiar mi s-a părut că s-a întâmplat ceva între tine și fata aceea, încât nu știam ce să fac. Îmi pare rău, nu ți-aș face niciodată rău intenționat.

Spun toate astea cât de repede pot, cu cât de multă convingere pot, dar el nu mă ascultă.

— Încă mai vorbești? se răstește el.

Oftez și mă mușc în continuare de obraz. *Nu plânge. Nu plânge.*

— Mă duc să mă culc și stăm de vorbă când n-o să mai fii atât de beat.

Nu spune nimic, nici măcar nu se uită la mine, așa că îmi scot pantofii și mă duc în dormitor. Aproape ajung la ușă și aud zgomot de sticlă spartă. Când mă năpustesc în living, găsesc peretele tot ud și cioburi de sticlă pe podea. Privesc neajutorată cum Hardin prinde celelalte două pahare și le trânțește de zid. Mai ia o ultimă înghițitură din sticlă și apoi își folosește toată puterea pentru a o zdrobi de perete.

63

TESSA

Ia veioza de pe masă, scoțând-o cu tot cu fir din perete, și o face praf de podea. Apoi apucă o vază și o aruncă în perete. De ce primul lui instinct este de a sparge tot ce vede în fața ochilor?

— Încetează! țip eu. Hardin, o să spargi tot ce avem. Te rog, încetează!

— Este numai vina ta, Tessa! Din cauza ta se întâmplă asta! urlă el și mai ia în mâini o vază.

Alerg în living și îi smulg obiectul din mână înainte să-l facă praf.

— Știu că e vina mea! Te rog, discută cu mine, îl implor eu.

Nu-mi mai pot înfrâna lacrimile.

— Te rog, Hardin.

— Ai dat-o în bară, Tessa, atât de tare!

Lovește cu pumnul în perete.

Știam că așa se va întâmpla și, sincer vorbind, sunt surprinsă că a durat atât de mult. Mă bucur că a lovit în peretele acoperit cu tapet — dacă ar fi izbit zidul, s-ar fi lovit mai rău la mână.

— Lasă-mă în pace, la naiba! Pleacă de aici!

Se plimbă în sus și în jos înainte de a lovi cu ambele palme în perete.

— Te iubesc, bolborosesc eu.

Trebuie să încerc să-l calmez, dar e atât de beat și atât de intimidant.

— Ei bine, nu te porți ca atare! Te-ai sărutat cu un alt tip! Apoi l-ai adus pe Zed la mine acasă!

Inima mi se strânge când aud numele lui Zed. Hardin l-a umilit.

— Știu... *Îmi pare rău*. Mă abțin cât pot să nu-i strig în față că e un ipocrit. Da, știu că am făcut ceva greșit, foarte greșit — dar eu l-am iertat pe el chiar dacă a greșit față de mine în mod repetat.

— Știi foarte bine cât de tare mă enervează, cât de tare mă scoate din minți să te văd cu altcineva, dar tu îmi faci în ciudă!

Venele de la gât i se umflă și începe să semene cu un monstru.

— Ți-am spus că-mi pare rău, Hardin. Vorbesc cât de blând și de încet pot. Ce mai pot să zic? Nu gândeam limpede.

Se trage cu mâinile de păr.

— Părerile de rău nu șterg imaginea din mintea mea. E tot ce văd în fața ochilor.

Înaintez către el și mă așez chiar în fața lui. Duhnește a whisky.

— Atunci uită-te la mine, uită-te le mine.

Îmi pun mâinile pe chipul lui, obligându-l să mă privească.

— L-ai sărutat, ai sărutat pe altcineva.

Are vocea mult mai potolită decât acum câteva secunde.

— Știu că așa am făcut și îmi pare rău, Hardin. Nu m-am gândit. Știi cât de irațională pot fi.

— Asta nu e o scuză.

— Știu, iubitule, știu.

Sper ca aceste vorbe să-l mai îmbuneze.

— Mă doare, spune el, deși ochii lui injectați și-au pierdut răutatea. Trebuia să mă gândesc de două ori înainte de a-mi lua o iubită, nu că mi-aș fi dorit vreuna vreodată, dar așa se întâmplă când oamenii au o relație... sau se căsătoresc. Uite de-asta ar trebui să rămân singur. Nu vreau să trec prin așa ceva.

Se îndepărtează de mine.

Mă doare inima — vorbește ca un copil, ca un copil singur și trist. Mi-l imaginez pe Hardin în copilărie, ascunzându-se în timp ce părinții lui se certau din pricina dependenței de alcool a tatălui său.

— Hardin, te rog să mă ierți. Nu se va mai întâmpla niciodată, n-o să mai fac așa ceva în viața mea.

— Nu contează, Tess, unul dintre noi o va face. Asta își fac oamenii unul altuia când se iubesc. Se rănesc, apoi se despart sau divorțează. Nu-mi doresc așa ceva pentru noi, pentru tine.

Fac un pas către el.

— Nouă nu ni se va întâmpla așa ceva. Noi suntem altfel.

El dă ușor din cap.

— Se întâmplă tuturor; uită-te la părinții noștri.

— Părinții noștri s-au căsătorit cu oamenii nepotriviți, asta e tot. Uită-te la Karen și la tatăl tău.

Mă simt ușurată că s-a mai calmat.

— Vor divorța și ei.

— Nu, Hardin. Eu nu cred că vor divorța.

— Eu cred. Căsnicia e un concept nenorocit: „Hei, îmi cam place de tine, așa că hai să ne mutăm împreună și să semnăm niște acte prin care ne promitem să nu ne părăsim niciodată, deși nu o să ne ținem niciodată de promisiune". De ce să facă oamenii așa ceva de bunăvoie? De ce să-ți dorești să fii legat de aceeași persoană pentru totdeauna?

Nu sunt pregătită mental să procesez ce mi-a spus acum. Nu vede un viitor alături de mine? Spune aceste lucruri doar pentru că e beat. *Nu-i așa?*

— Chiar îți dorești să plec? Asta vrei, să se termine totul acum? îl întreb, uitându-mă fix în ochii lui.

Nu-mi răspunde.

— Hardin?

— Nu... la naiba... nu, Tessa. Te iubesc. Te iubesc atât de mult, dar... ai greșit atât de tare. Ai luat fiecare dintre fricile mele și le-ai adus la viață cu un singur gest.

Ochii i se umezesc și simt că mă prăbușesc.

Știu că asta am făcut, mă simt groaznic că te-am făcut să suferi.

Se uită prin încăpere și pot vedea în ochii lui că tot ceea ce am construit împreună s-a născut din dorința lui de a-mi demonstra că e o persoană care mă merită.

– Ar trebui să fii cu cineva ca Noah, spune el.

– Nu vreau să fiu cu altcineva în afară de tine.

Îmi șterg ochii.

– Mi-e teamă că vei fi.

– Ți-e teamă de ce anume? Că te voi părăsi pentru Noah?

– Nu neapărat pentru el, ci pentru cineva ca el.

– Ba nu, Hardin, te iubesc. Nu pe altcineva, te iubesc pe tine. Te iubesc. Iubesc totul la tine, te rog, nu mai pune asta la îndoială.

Mă doare faptul că am ajuns să cred că el simte în felul acesta.

— Poți să-mi spui cu mâna pe inimă că n-ai început să te vezi cu mine ca s-o scoți din minți pe maică-ta?

— Poftim? fac eu, dar el se uită la mine pur și simplu și așteaptă un răspuns. Nu, sigur că nu. Mama nu are nimic de-a face cu noi. Mă am îndrăgostit de tine... ei bine, pentru că nu am avut de ales. Nu m-am putut abține. Am încercat să nu mă îndrăgostesc din cauza lucrurilor pe care le-ar fi putut crede mama, dar nu am avut niciodată de ales. Te-am iubit dintotdeauna, fie că am vrut, fie că nu.

— Sigur.

— Ce mai pot să fac ca să înțelegi asta?

După toate prin care am trecut de dragul lui, cum poate crede că relația mea cu el este felul meu de a mă revolta împotriva mamei?

— Să nu te mai săruți cu alții, probabil.

— Știu că ești nesigur, dar ar trebui să știi că te iubesc. Am luptat pentru tine din prima zi, cu mama, cu Noah, cu toată lumea.

Dar ceva din vorbele mele îl deranjează foarte tare.

— „Nesigur?" Nu sunt deloc nesigur. Dar nici n-o să stau pe aici ca să mă iei tu drept prost.

Când îl văd că se înfurie brusc, încep să mă enervez și eu.

— Îți faci griji că *ai putea fi luat* „drept prost"?

Știu că am greșit, dar el m-a făcut să sufăr mult mai rău. El chiar m-a tratat ca pe o proastă — iar eu l-am iertat.

— Nu începe iar discuția asta cretină cu mine, mârâie el.

— Am străbătut atâta drum împreună, ni s-au întâmplat atât de multe, Hardin. Nu lăsa o singură greșeală să șteargă acest lucru.

N-aș fi crezut niciodată că eu voi fi aceea care va implora iertare.

— A fost greșeala *ta*, nu a mea.

— Nu mai fi atât de rece cu mine. Și tu mi-ai făcut mie o grămadă de lucruri, mă răstesc eu.

Chipul îi capătă din nou o expresie mânioasă și pleacă în goană de lângă mine, urlând peste umăr:

— Știi ceva? Oi fi făcut eu o grămadă de lucruri, dar tu ai sărutat pe cineva în fața mea!

— Ah, vrei să spui că a fost ca în seara aia când Molly stătea la tine în poală și ai sărutat-o în fața mea?

Se răsucește iute pe călcâie.

— *Pe vremea aceea nu eram împreună.*

— Poate în capul tău nu eram, dar eu așa credeam.

— Nu mai are nicio importanță, Tessa.

— Deci spui că n-ai de gând să mă ierți pentru asta?

— Habar n-am ce spun, dar mă calci pe nervi.

— Cred că ar trebui să te duci la culcare, îi sugerez eu.

În ciuda privirii înțelegătoare care o avusese în ultimele minute, e clar că s-a hotărât să fie crud cu mine.

— Cred că ar trebui să nu-mi mai spui tu ce să fac.

— Știu că ești nervos și rănit, dar nu-mi poți vorbi în felul ăsta. Nu e corect și n-o să suport. Fie că ești beat, fie că nu.

— Nu sunt rănit.

Se uită urât la mine. Hardin și mândria lui.

— Tocmai ai recunoscut că ești.

— Nu, n-am recunoscut, nu-mi pune tu cuvinte în gură.

— Bine, bine.

Dau din mâini, în semn de renunțare. Sunt epuizată și nu vreau să scot cuiul acestei grenade care este Hardin. Se duce spre raft și-și ia setul lui de chei în timp ce se poticnește să-și încalțe bocancii.

- Ce faci? Mă reped către el.

- Plec, ce ți se pare că fac?

- Nu pleci nicăieri. Ai băut. Mult de tot.

Mă întind să-i iau cheile, dar el le strecoară în buzunar.

- Mă doare-n cot, mai trebuie să beau ceva!

- Nu! Nu mai trebuie. Ai băut suficient — și ai spart și sticla.

Încerc să ajung la buzunarul lui, dar el mă apucă de încheietură, așa cum a făcut-o de nenumărate ori. De data asta e diferit, pentru că e atât de furios, și încep să mă îngrijorez.

— Dă-mi drumul! îl somez.

— Nu încerca să mă oprești și o să-ți dau drumul.

Nu slăbește strânsoarea, iar eu încerc să-i arăt că nu mă afectează.

— Hardin... mă doare.

Se uită în ochii mei și îmi dă repede drumul. Când ridică mâna, mă crispez și mă retrag iute de lângă el, dar nu face altceva decât să și o treacă prin păr, din câte văd. Ochii i se aprind și citesc panica în ei.

— Credeai să te lovesc? aproape că șoptește, iar eu mă retrag și mai mult.

— Nu... Nu știu, ești atât de furios și mă sperii.

Știam că nu-mi va face niciun rău, dar asta e calea cea mai ușoară de a-l aduce la realitate.

— Știi bine că nu te-aș lovi niciodată. Indiferent cât aș fi de beat, nu m-aș atinge de tine.

Se uită urât la mine.

— Pentru cineva care își urăște tatăl atât de tare, e ciudat că nu ai nicio problemă în a te purta exact ca el, strig eu.

— Să te ia dracu' — nu semăn deloc cu el! țipă Hardin.

— Ba da, semeni! Ești beat, m-ai lăsat la petrecere și ai spart jumătate din obiectele din living — inclusiv veioza mea preferată! Te porți ca el... cel din trecut.

— Da, bine, și tu te porți ca maică-ta. O răsfățată și-o snoabă, spune el cu dispreț, iar eu oftez.

— Cine ești tu? întreb și scutur din cap.

Plec de lângă el, pentru că nu mai vreau să-l aud și știu că dacă vom continua să ne certăm cât timp mai e atât de beat, nu se va sfârși bine. Tocmai a reușit să mă jignească.

— Tessa... eu..., începe el să vorbească.

— Lasă-mă, spun și mă întorc către dormitor.

Îi pot suporta comentariile necioplite, pot suporta să țipe la mine — pentru că, la naiba, și eu l-am provocat —, dar amândoi trebuie să luăm puțină distanță înainte ca unul dintre noi să spună ceva și mai rău.

— N-am vrut să spun asta, zice el și vine după mine.

Închid ușa de la dormitor și o încui în urma mea. Mă las în jos cu spatele lipit de suprafața ei netedă până ajung pe podea, cu genunchii strânși la piept. Poate nu avem nicio șansă să facem relația asta să funcționeze. Poate că el e prea furios, iar eu prea irațională. Îl provoc prea tare, iar el face același lucru cu mine.

Nu, nu e adevărat. Ne potrivim unul cu celălalt tocmai pentru că ne provocăm reciproc. În ciuda tuturor certurilor și tensiunii dintre noi, există și multă pasiune. Atât de multă pasiune încât aproape mă înec în ea, aproape că mă scufund. Iar el e singura lumină, singurul care mă poate salva chiar dacă tot el este acela care mă condamnă. Hardin bate ușor în ușă.

— Tess, deschide.

— Du-te și culcă-te, te rog, spun eu plângând.

— La naiba, Tessa! Deschide ușa asta chiar acum. Îmi pare rău, bine? țipă el și începe să bată și mai tare.

Rugându-mă să nu dărâme ușa, mă forțez să mă ridic de pe jos și mă duc către dulap, scotocind în sertarul de jos. Când văd hârtia albă, simt un val de ușurare, apoi intru în debara și mă închid acolo. În clipa în care încep să citesc scrisoarea pe care mi-a scris-o Hardin, bătăile din ușă se rărește, până când dispar cu totul. Durerea din piept

mi se topește odată cu durerea de cap. Nu mai există nimic în afara acestei scrisori, în afara acestor cuvinte desăvârșite din partea lui Hardin al meu cel imperfect.

O recitesc la nesfârșit până când lacrimile mi se opresc odată cu zgomotul de pe hol. Sper din tot sufletul ca el să nu fi plecat, dar nu ies de aici ca să aflu. Am inima prea grea și ochii la fel. Simt nevoia să mă întind. Luând scrisoarea cu mine, mă târăsc în pat, încă îmbrăcată în rochie. În cele din urmă adorm și sunt liberă să-l visez pe Hardin acela care a mâzgălit aceste cuvinte pe o bucată de hârtie într-o cameră de hotel.

Când mă trezesc în miez de noapte, împăturesc scrisoarea și o pun la loc în sertarul de jos înainte de a deschide ușa dormitorului. Hardin doarme pe coridor, făcut covrig pe podeaua de beton. Îmi dau seama că nu trebuie să-l trezesc, îl las să doarmă, așa beat cum e, și mă întorc și eu în pat.

64

TESSA

Când se face dimineață, holul e gol și în living e ordine și curățenie. Nici măcar un singur ciob de sticlă nu mai este pe jos. Camera miroase a lămâi, iar pe perete nu se mai vede nicio urmă de whisky. Sunt surprinsă că Hardin a știut unde e depozitat aspiratorul.

— Hardin? strig eu, și am vocea răgușită de la cât am țipat azi-noapte.

Nu primesc niciun răspuns și mă îndrept către masa din bucătărie, unde stă un bilet scris de mâna lui. *Te rog să nu pleci nicăieri, mă întorc repede*, zice acolo.

Simt cum povara uriașă mi se ridică de pe umeri și iau e-reader-ul, îmi fac o ceașcă de cafea și aștept să se întoarcă.

Par să treacă ore întregi până ca Hardin să apară, în cele din urmă. Între timp am făcut duș, am făcut curat prin bucătărie și am citit cincizeci de pagini din *Moby Dick* — și nici măcar nu-mi place cartea. Mi-am petrecut mare parte din timpul care a trecut întrebându-mă cum se va purta și ce va spune. Faptul că nu vrea ca eu să plec e un lucru bun. Nu-i așa? Sper din tot sufletul să fie așa. Sunt confuză în legătură cu ce s-a

întâmplat azi-noapte, dar îmi amintesc punctele-cheie. Când aud ușa de la intrare, încremenesc instantaneu. Tot ce mi-am propus să spun mi se evaporă din minte. Pun e-reader-ul pe masă și mă așez pe canapea.

Când Hardin intră pe ușă, observ că poartă un hanorac gri și pantalonii lui negri obișnuiți. Nu pleacă niciodată din casă îmbrăcat în altă culoare decât negru și, uneori, alb, așa că acest contrast de astăzi e puțin ciudat, dar hanoracul îl face cumva să arate mai tânăr. Are părul ciufulit și dat în sus pe frunte, iar în jurul ochilor are cearcăne întunecate. În mână ține o veioză, diferită de cea pe care a făcut-o țăndări azi-noapte, dar oarecum asemănătoare.

— Hei, spune el și-și trece limba peste buza de jos, înainte de a-și trage inelul din buză printre dinți.

— Bună, murmur și eu.

— Cum... cum ai dormit? mă întreabă.

Mă ridic de pe canapea în timp ce el se duce în bucătărie.

— Bine..., mint eu.

— Mă bucur.

Este evident că amândoi ne purtăm cu mănuși, ne e teamă să nu cumva să spunem ceva greșit. Stă lângă bufet, iar eu mă aflu aproape de frigider.

— Eu, ăăă... Am cumpărat o veioză nouă.

Clatină din cap către noua sa achiziție înainte de a o așeza pe blat.

— E frumoasă.

Sunt stresată, foarte stresată.

— N-aveau modelul pe care îl aveam noi, dar..., începe el.

— Îmi pare atât de rău, bolborosesc eu, întrerupându-l.

— Și mie, Tessa.

— Seara trecută nu trebuia să se desfășoare așa, îi spun și privesc în jos.

— Ai dreptate.

— A fost o noapte îngrozitoare. Ar fi trebuit să te las să-mi explici mainte de a mă săruta cu altcineva, a fost stupid și imatur din partea mea.

— Da, a fost. N-ar fi trebuit să fiu nevoit să mă justific, ar fi trebuit să ai încredere în mine și să nu tragi concluzii pripite.

Se sprijină cu coatele pe blatul aflat în spatele lui, iar eu mă joc cu degetele, încercând din răsputeri să nu-mi smulg pielița din jurul unghiilor.

— Știu. Îmi pare rău.

— Te-am auzit deja, Tess, ai spus-o de zece ori.

— O să mă ierți? Ziceai că o să mă dai afară.

— Nu ziceam deloc că te voi da afară. Ridică din umeri. Spuneam doar că această relație nu funcționează.

O mare parte din mine se ruga să nu-și amintească lucrurile pe care le-a spus azi-noapte. Practic mi-a spus că mariajul este pentru idioți și că i-ar fi cel mai bine singur.

— Ce vrei să spui?

— Exact asta.

— Cum adică *exact asta*? Credeam...

Nici nu știu ce să mai spun. Credeam că veioza cea nouă este felul lui de a-și cere scuze și de a spune că nu mai simte ce simțea aseară.

— Ce credeai?

— Că nu voiai să plec pentru că aveai de gând să discutăm despre asta când te întorci.

— Păi *asta* facem, discutăm.

Am un nod în gât.

— Deci cum, nu mai vrei să fii cu mine?

— N-am spus așa ceva. Vino încoace, zice el, deschizându-și brațele.

Nu spun nimic în timp ce traversez micuța noastră bucătărie și mă apropii de el. Devine nerăbdător și, când ajung suficient de aproape, mă trage la pieptul lui, încolăcindu-și mâinile pe mijlocul meu. Am capul pe pieptul său și simt că bumbacul moale din care este făcut hanoracul încă este rece de la frigul de afară.

— Mi-a fost atât de dor de tine, îmi spune, cu gura îngropată în părul meu.

Nu am fost plecată nicăieri, răspund eu.

Mă trage și mai aproape.

Ba da, ai fost. Când l-ai sărutat pe tipul acela, te-am pierdut pentru moment; mi-a fost de-ajuns. N-am putut suporta așa ceva, nici măcar pentru o secundă.

Nu m-ai pierdut, Hardin. Am făcut o greșeală.

Te rog..., începe el să vorbească, dar se corectează. Să nu mai faci asta niciodată. Vorbesc serios.

Nu mai fac, îl liniștesc eu.

L-ai adus pe Zed aici.

Asta doar pentru că m-ai lăsat singură la petrecere și trebuia să mă aducă acasă cineva, îi amintesc eu.

Nu ne-am uitat unul la altul de când am început această discuție și vreau să facem așa și în continuare. Sunt foarte curajoasă... mă rog, aproape curajoasă când ochii lui verzi nu se uită fix în ai mei.

- Trebuia să mă fi sunat, zice.

Continui să privesc fix dincolo de el.

- Telefonul meu era la tine și te-am așteptat afară. Credeam că te vei întoarce, spun eu.

Mă ridică ușor de la pieptul său și mă îndepărtează puțin ca să se poată uita la mine. Pare atât de obosit. Știu că și eu arăt la fel.

- E posibil să-mi fi gestionat furia foarte prost, dar nu știam ce să fac.

Privirea lui intensă mă face să-mi desprind ochii de ai lui și să mi i pironesc în podea.

— Ții la el?

Lui Hardin îi tremură vocea când îmi ridică bărbia ca să mă forțeze să-l privesc.

Poftim? Nu cred că vorbește serios.

— Hardin...

— Răspunde-mi.

— Nu așa cum îți închipui tu.

— Ce înseamnă asta?

Hardin devine agitat sau poate furios, nu-mi dau seama exact. Poate amândouă.

— Ţin la el ca la un amic.

— Nimic mai mult?

Tonul lui Hardin este rugător, implorându-mă să-i promit că numai de el îmi pasă. Îi iau faţa în mâini.

— Nimic mai mult — te iubesc. Numai pe tine şi ştiu că am făcut o tâmpenie, dar am făcut-o din cauza furiei şi a alcoolului. Nu înseamnă că am sentimente pentru altcineva.

— De ce l-ai rugat tocmai pe el — dintre toţi oamenii posibili — să te aducă acasă?

— A fost singurul care s-a oferit. Apoi îi pun o întrebare pe care o regret imediat: De ce eşti atât de aspru cu el?

— Atât de aspru cu el? se răsteşte Hardin. *Nu* vorbeşti serios.

— A fost o cruzime din partea ta să-l umileşti de faţă cu mine.

Hardin face un pas în lateral, astfel încât nu mai stăm faţă în faţă. Mă întorc aşezându-mă în faţa lui, iar el îşi trece degetele prin părul răvăşit.

— Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva când a venit aici cu tine.

— Ai promis că o să te controlezi chiar şi în situaţii tensionate.

Încerc să nu-l enervez prea tare. Vreau să atenuez, nu să duc şi mai departe cearta asta.

— M-am controlat. Până când m-ai înşelat şi ai plecat de la petrecere cu Zed. Puteam să-l bat aseară pe Zed de să-l las lat şi, la naiba, aş putea să plec şi să fac asta chiar acum, zice el, ridicând din nou vocea.

— Ştiu că ai putea, dar mă bucur că nu o faci.

— Eu nu mă bucur, dar mă bucur că te bucuri tu.

— Nu mai vreau să bei. Nu mai eşti aceeaşi persoană când o faci.

Simt cum îmi vin lacrimile în ochi şi încerc să le opresc.

— Ştiu... Se întoarce cu spatele la mine. Nu am vrut să fie aşa. Eram nervos şi... rănit... Eram rănit. Singurul lucru la care mă puteam gândi, în afară de a omorî pe cineva, era să beau, aşa că am mers la Conner şi am luat sticla de whisky. N-aveam de gând să beau

atât, dar imaginea ta sărutându-te cu altul tot îmi revenea în cap, aşa că am băut în continuare.

Mă gândesc să mă duc până la magazin şi să mă iau de bătrâna de acolo pentru că i-a vândut alcool lui Hardin, dar va împlini 21 de ani exact peste o lună, iar răul de azi-noapte a fost deja făcut.

Ţi-era frică de mine, am văzut asta în ochii tăi, spune Hardin.

Nu... Nu mi-era frică de tine. Ştiu că nu mi-ai face rău.

Ai tresărit. Îmi aduc bine aminte. Restul sunt în ceaţă, dar faza asta mi-o aduc aminte cât se poate de clar.

Am fost doar surprinsă, îi spun.

Ştiam că n-are de gând să mă lovească, dar se purta atât de agresiv, iar alcoolul îi poate împinge pe oameni să facă lucruri cumplite pe care nu le-ar face în stare de trezie.

Vine mai aproape de mine, închizând spaţiul dintre noi.

Nu vreau... *să mai fii vreodată surprinsă.* N-o să mai beau niciodată în halul ăla, îţi jur.

Îmi pune o mână pe faţă şi mă mângâie pe frunte cu degetul arătător.

Nu vreau să-i mai răspund nimic, întreaga conversaţie a fost foarte derutantă şi oscilantă. Într-o clipă simt că mă iartă, iar în următoarea nu mai sunt atât de sigură. Vorbeşte pe un ton mult mai calm decât acela la care m-aş fi aşteptat, dar simt cum furia mocneşte undeva, în adâncul lui.

– Nu vreau să devin genul ăla de băiat şi, cu siguranţă, nu vreau să fiu ca tata. Nu trebuia să beau atât de mult, dar şi tu ai greşit.

— Eu..., încep să spun, dar el mă face să tac şi ochii i se umezesc.

— Totuşi, şi eu ţi-am făcut o listă întreagă de tâmpenii... şi tu m-ai iertat întotdeauna. Ţi-am greşit mult mai mult, aşa că îţi sunt dator să încerc să trec cu vederea şi să te iert. Nu e cinstit faţă de tine să aştept de la tine lucruri pe care eu nu le pot face. Îmi pare sincer rău, Tess, pentru tot ce s-a întâmplat azi-noapte. Am fost un idiot nenorocit.

— Şi eu la fel. Ştiu ce simţi când îţi imaginezi că aş putea umbla cu alţi tipi şi n-ar fi trebuit să folosesc asta împotriva ta, într-un

moment de furie. O să încerc să gândesc data viitoare înainte de a acționa, îmi pare rău.

— Data viitoare?

Un zâmbet mic îi joacă pe buze. Își schimbă dispoziția atât de repede.

— Deci am revenit la normal, atunci? întreb.

— Nu depinde numai de mine.

Mă uit fix în ochii lui verzi.

— Vreau să revenim la normal.

— Și eu, iubito, și eu.

Ușurarea mă copleșește când îl aud rostind aceste cuvinte și mă sprijin de pieptul lui. Știu că o grămadă de lucruri au rămas nespuse intenționat, dar am rezolvat destule deocamdată. Mă sărută ușor pe creștet și inima mea o ia la galop.

— Mulțumesc.

— Să sperăm că veioza va aplana acest conflict, spune pe un ton amuzat.

Mă hotărăsc să continui în același stil, așa că-i zâmbesc și-i răspund:

— Poate dacă ai fi reușit să cumperi aceeași veioză...

Se uită la mine, la fel de amuzat.

— Am făcut curățenie în tot livingul. Îmi zâmbește.

— Tu ești acela care a făcut mizerie.

— Totuși, știi bine ce cred eu despre a face curățenie.

Mâinile lui se strâng și mai tare în jurul meu, îmbrățișându-mă.

— Eu n-aș fi făcut curat acolo, aș fi lăsat așa, îi zic.

— Tu? Te rog. Nu cred așa ceva.

— Ba da, așa aș fi făcut.

— Mi-a fost teamă că nu vei mai fi aici când mă voi întoarce acasă, spune Hardin. Mă uit la el, iar el îmi întoarce privirea.

— Nu plec nicăieri, îi zic eu și mă rog să fie adevărat.

În loc să-mi răspundă, el își lipește buzele de ale mele.

65

Tessa

Ce mai hal de a începe noul an, spune Hardin când ne desprindem din sărut. Își lipește fruntea de fruntea mea.

Telefonul meu vibrează pe masă, rupând vraja, și, înainte să-l iau, Hardin îl apucă primul și-l duce la ureche. Când mă ridic în picioare încercând să-l recuperez, el face un pas înapoi, scuturând din cap.

— Landon, o să te sune Tess mai târziu, spune el în difuzor. Mâna liberă îmi cuprinde încheietura și mă trage mai aproape de el, cu spatele la pieptul lui. Mai trec câteva secunde până îl aud spunând: Deocamdată e ocupată.

Mă trage după el în timp ce înaintează spre dormitor. Buzele lui îmi trec ușor peste ceafă, iar eu tremur. *Ah.*

— Frate, cred c-ar trebui să vă căutați, spune Hardin și pune capăt convorbirii, așezând apoi telefonul pe birou.

— Trebuie să vorbesc cu el despre cursuri, îi zic; vocea mă trădează când Hardin începe să mă lingă și să mă muște ușor de gât.

— Trebuie să te relaxezi, iubito.

— Nu pot — am atâtea de făcut.

— Te pot ajuta.

Vocea lui e lentă, mult mai lentă decât de obicei. Strânsoarea de pe șold devine mai hotărâtă atunci când își pune cealaltă mână peste pieptul meu și mă țintuiește locului.

— Îți aduci aminte momentul acela când te-am stimulat cu degetul în fața oglinzii și te-am pus să te uiți cum îți dai drumul? întreabă el.

— Da.

Înghit în sec.

— A fost distractiv, nu-i așa? șoptește el. Simt cum căldura îmi cuprinde trupul la auzul cuvintelor lui. Nu, nu căldura — *focul.*

— Pot să-ți arăt cum să te atingi singură așa cum te ating eu.

Îmi atinge pielea cu limba. Mă simt străbătută de un curent electric.

— Vrei asta?

Ideea asta murdară sună întru câtva atrăgător, dar mi se pare prea umilitor să admit așa ceva.

— O să iau tăcerea ta ca pe o încuviințare, spune el și îmi dă drumul din brațe, luându-mă în schimb de mână.

Rămân tăcută, gândindu-mă la vorbele sale cu nervozitate. E mai mult decât stânjenitor și nu sunt sigură ce ar trebui să-mi doresc.

Mă ghidează către pat și mă împinge ușor pe salteaua moale. Se urcă pe mine și îmi desface picioarele. Îl ajut să-mi scoată pantalonii, iar el mă sărută ușor pe interiorul coapsei înainte de a-mi scoate și chiloții.

— Stai nemișcată, Tess, îmi ordonă.

— Nu pot, scâncesc eu în timp ce el mă mușcă de coapsă.

Nu se poate, pur și simplu. Chicotește și, dacă acum creierul meu ar fi conectat la restul trupului, m-aș strâmba la el.

— Vrei să facem asta aici sau vrei să te și uiți? mă întreabă el și simt fluturi în stomac.

Mă încordez între picioare și încerc să le apropii ca să mă relaxez puțin.

— Nu, nu, iubito. Nu încă. Mă torturează.

Îmi desface picioarele și mai tare și mă apasă cu greutatea lui ca să mă oblige să le țin depărtate.

Aici, răspund eu în cele din urmă, aproape uitând că îmi adresase o întrebare.

— Așa mă gândeam să eu.

Zâmbește cu subînțeles.

E atât de încrezut, dar vorbele sale mă fac să mă simt așa cum nu credeam vreodată că este posibil. Nu mă pot sătura de el, nici măcar atunci când mă ține pironită de pat cu picioarele desfăcute larg.

— M-am gândit să facem asta și înainte, dar eram prea egoist. Voiam să fiu singurul care să te facă să te simți așa.

Se apleacă și își trece limba peste pielea mea dezgolită de deasupra șoldului și din partea de sus a coapsei.

Picioarele mele tind să se încordeze, dar el nu le lasă.

— Acum, pentru că știu exact cum îți place să fii atinsă, nu va mai dura mult.

— De ce vrei să faci asta? scâncesc când mă mușcă din nou de piele, apoi mă linge pe zona sensibilă.

— Ce anume?

Îmi aruncă o privire.

— De ce... Am vocea îngroșată și tremurândă. De ce vrei să-mi arăți cum să fac asta dacă vrei să fii singurul?

— Pentru că, în ciuda acestui lucru, gândul că ai putea face asta în fața mea... pur și simplu, *la naiba*, gâfâie el.

Ah. Trebuie să mă descarc, și asta cât mai repede; sper că nu plănuiește să mă tortureze prea mult timp.

— În plus, tu poți fi cam înțepată uneori — și poate exact de așa ceva ai nevoie.

Îmi zâmbește, iar eu încerc să-mi ascund fața, stânjenită.

Dacă nu am face... asta... i-aș răspunde ceva pentru că m-a făcut înțepată. Dar are dreptate și, după cum a zis mai devreme, sunt oarecum ocupată.

— Aici... de aici începi.

Mă ia prin surprindere punându-mi pe piele degetele lui reci. Un șuierat îmi scapă de pe buze din cauza atingerii sale reci.

— E rece? întreabă el, iar eu dau din cap. Scuze.

Chicotește, apoi își strecoară degetele în mine fără niciun avertisment. Șoldurile mele se ridică de pe pat și îmi pun mâna peste gură ca să nu fac gălăgie. Hardin rânjește.

— Atunci trebuie să le încălzesc.

Își mișcă degetele încet de câteva ori, înăuntru și afară, iar focul din mine se aţâţă și mai tare. Apoi le scoate, făcându-mă să mă simt golită și disperată. Brusc le duce înapoi unde erau înainte, iar eu mă muşc de buză.

— Acum fă asta sau nu vom putea termina lecția.

Nu mă uit la el. În loc de asta îmi trec limba peste buză și mă mai muşc o dată.

— Ești foarte supărăcioasă astăzi. Nu ești o elevă foarte bună, mă necăjește el.

Chiar și când mă tachinează mă înnebunește; cum e posibil să fie atât de seducător fără să-și dea atât de mult silința? E un talent pe care numai Hardin îl stăpânește, cu siguranță.

— Dă-mi mâna, Tess, îmi ordonă el.

Dar eu nu mă pot mișca. Simt că-mi ard obrajii. Atunci mă apucă de mână și le duce pe amândouă în zona abdomenului, în partea de sus a coapselor.

— Dacă nu vrei s-o faci, nu e obligatoriu, dar cred că ți-ar plăcea, spune Hardin cu blândețe.

— Ba vreau, mă hotărăsc eu.

El zâmbește atotștiutor.

— Ești sigură?

— Da, sunt doar... emoționată, recunosc eu.

Mă simt mult mai bine cu Hardin decât m-am simțit cu oricine altcineva în toată viața mea și știu că n-ar face nimic care să mă facă să mă simt prost, în niciun caz la modul răutăcios. Iar exagerez cu gândirea — dar oamenii fac asta tot timpul. *Nu-i așa?*

Nu mai fi. O să-ți placă.

Se muşcă de buze, iar eu râd cu nervozitate.

Și nu te îngrijora: dacă n-o să reușești, o s-o fac eu în locul tău.

Hardin! suspin eu stânjenită și îmi las capul înapoi pe pernă. Îl aud râzând ușor și spun: Așa.

Îmi desface degetele. Inima îmi bate din ce în ce mai tare, iar el îmi duce mâna... *acolo*. Mi se pare atât de ciudat. Un sentiment străin și bizar. Sunt atât de obișnuită cu felul în care mă mângâie mâinile lui Hardin, cu degetele lui aspre și întărite de bătături, lungi și subțiri, cu felul în care știe exact cum să mă atingă, cum să...

— Uite, fă așa.

Vocea lui Hardin este îngroșată de dorință și îmi călăuzește degetele către cel mai sensibil loc al meu. Încerc să nu mă gândesc la ce facem aici... *la ce fac eu*.

— Cum ți se pare? mă întreabă Hardin.

— Nu... nu știu, bolborosesc eu.

— Ba da, știi. Spune-mi, Tess, îmi ordonă el jumătate în glumă și își ia mâna de pe mâna mea.

Scâncesc când pierd contactul cu el și tind să dau și eu mâna la o parte de acolo.

— Nu, ține-o acolo, iubito.

Tonul lui mă face să-mi înfig degetele înapoi în acel loc.

— Continuă, mă instruiește el blând.

Înghit în sec și închid ochii, încercând să fac și eu ceea ce îmi făcea Hardin. Nu este la fel de bine ca atunci când o face el, dar în mod sigur nici atât de rău. Presiunea din partea de jos a abdomenului începe să crească din nou, iar eu strâng ochii, încercând să mă prefac că degetele lui Hardin sunt cele care mă fac să mă simt așa.

— Arăți atât de sexy când te masturbezi în fața mea, spune Hardin, iar eu nu pot decât să gem și să continui să desenez cu degetele același drum arătat de el mai înainte.

Când deschid ușor ochii, îl văd pe Hardin cum se freacă prin jeanși. Ah, Dumnezeule. De ce trebuie să fie atât de sexy? Credeam

că oamenii fac asta numai în filmele deocheate, nu și în viața reală. Hardin face orice să fie sexy, indiferent de cât de ciudat ar fi. Privirea lui este ațintită între picioarele mele, iar dinții lui mușcă în buza de jos, făcându-i ca inelul de argint să-i iasă în evidență.

În clipa în care îmi dau seama că s-ar putea să mă prindă uitându-mă la el, închid ochii la loc și îmi reduc la tăcere și subconștientul. E un lucru firesc, toată lumea îl face... doar că nu toți oamenii au ocazia de a fi priviți în acest timp. Dacă Hardin ar fi prin preajmă, sigur ar avea-o.

— O fată atât de cuminte întotdeauna, numai pentru mine, îmi șoptește el sărutându-mă pe lobul urechii. Are respirația fierbinte, cu miros de mentă, iar acest amănunt mă face să-mi doresc să urlu și să mă topesc printre cearșafuri în același timp.

— Fă-o și tu, gâfâi eu, recunoscându-mi cu greu vocea.

— Poftim?

— Fă ceea ce fac și eu.., spun, nedorind să folosesc cuvântul respectiv.

— Vrei tu asta?

Pare surprins.

— Da... *te rog*, Hardin.

Mă apropii de orgasm și am nevoie de lucrul ăsta, am nevoie să nu mă mai concentrez doar asupra mea și, sincer vorbind, văzându-l cum se freca, m-a excitat teribil și vreau să-l mai văd făcând asta, asta și altele deopotrivă.

— Bine, răspunde el simplu.

Hardin este atât de încrezător în sine când vine vorba despre sex. Mi-ar plăcea să fiu și eu așa.

Aud cum își desface fermoarul jeanșilor și încerc să-mi încetinesc mișcările degetelor; dacă nu fac asta, se va termina foarte, foarte repede.

— Deschide ochii, Tess, îmi cere el, iar eu mă supun.

Își pune mâna peste penisul dezgolit, iar ochii mi se măresc în fața acestei imagini: imaginea lui Hardin făcând ceva ce nu-mi

imaginam că o să văd la nimeni, niciodată. Își coboară din nou capul. De data aceasta mă sărută pe gât înainte de a-și duce din nou gura la urechea mea.

- Îți place, nu-i așa? Îți place să te uiți cum mă masturbez, ești atât de obscenă, Tess, obscenă rău de tot.

Nu-mi pot desprinde privirea de pe mâna dintre picioarele lui. Se mișcă din ce în ce mai repede în timp ce continuă să-mi vorbească.

N-o să mai rezist mult, iubito, uitându-mă la tine. Nici nu ai idee cât de sexi e toată faza.

Geme, iar eu fac la fel.

Nu mă mai simt stânjenită deloc. Sunt aproape de orgasm, atât de aproape și vreau ca și Hardin să fie.

E atât de bine, Hardin... gem eu, fără să-mi pese cât de idioată sau cât de disperată par.

Asta e adevărul, iar el mă face să cred că e cât se poate de potrivit să mă simt în felul acesta.

- La naiba. Spune altceva, scrâșnește el din dinți.

- Vreau să-ți dai drumul, Hardin, imaginează-ți cum ți-o sug...

Aceste cuvinte vulgare mi se rostogolesc pur și simplu de pe buze și simt o căldură pe abdomen în timp ce el își dă drumul pe pielea mea învăpăiată. Asta îmi pune capac și îmi dau drumul, închizând ochii și repetându-i numele la nesfârșit. Când deschid ochii, Hardin stă sprijinit într-un cot lângă mine și îmi ascund instantaneu fața în gâtul său.

- Cum a fost? mă întreabă, încolăcindu-și brațele în jurul mijlocului meu și trăgându-mă aproape de el.

- Nu știu... mint eu.

- Nu fi timidă, știu că ți-a plăcut. Și mie mi-a plăcut.

Mă sărută pe creștet, iar eu îl privesc.

— Mi-a plăcut, dar tot e mai bine când mi-o faci tu, recunosc eu, iar el zâmbește.

— Ei bine, așa sper și eu, spune el, iar eu îmi ridic capul pentru a-l săruta fix pe gropița din obraz. Sunt multe alte lucruri pe care

ți le pot arăta, adaugă, iar când mă înroșesc din nou mă liniștește: Puțin câte puțin.

Imaginația mi-o ia razna când mă gândesc la toate lucrurile pe care mi le poate arăta Hardin — sunt probabil atât de multe lucruri de care eu n-am auzit, iar el le-a făcut, și vreau să le învăț pe toate.

— Hai să facem un duș, eleva mea preferată, rupe el tăcerea.

Îmi cobor privirea către el.

— Vrei să spui *singura* elevă.

— Da, desigur. Deși poate ar trebui să-l învăț și pe Landon. Și el are tot atâta nevoie cât ai și tu, mă tachinează el și dă să coboare din pat.

— Hardin! țip eu, iar el râde, râde cu poftă și e un sunet atât de frumos.

Când se declanșează alarma, luni dimineață devreme, zbor din pat și mă duc la baie să fac un duș. Apa îmi dă energie, iar gândurile mele încep să fugă înapoi către primul meu semestru la WCU. Nu aveam nici cea mai mică idee la ce trebuie să mă aștept, dar în același timp mă simțeam foarte pregătită. Aveam planificat fiecare detaliu. Mă gândeam că-mi voi face câțiva prieteni și că mă voi concentra pe programă, poate voi intra într-un cerc literar și poate în alte câteva. Urma să-mi petrec vremea în camera de cămin sau la bibliotecă învățând sau pregătindu-mă pentru viitor.

Habar n-aveam eu că doar peste câteva luni urma să locuiesc într-un apartament cu iubitul meu, care nu este Noah. N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce urma să se întâmple atunci când mama a intrat în parcarea de la WCU — cu atât mai puțin atunci când l-am întâlnit pe băiatul insolent cu părul ondulat. Nu aș fi crezut așa ceva dacă mi-ar fi spus cineva, iar acum nu-mi pot imagina viața fără tipul ăsta arțăgos. Fluturii încep să-mi danseze în stomac când îmi aduc aminte cât de mult îmi plăcea să-l văd prin campus, cum mă uitam prin sala de curs căutându-l din priviri la cursul de literatură, felul în care îl surprindeam uitându-se la mine în timp ce profesorul vorbea,

felul în care trăgea cu urechea la ce vorbeam cu Landon. Aceste zile par atât de departe, ca în altă viață.

Mă sperii de propriile-mi gânduri nostalgice chiar în momentul în care perdeaua dușului se dă la o parte, dezvăluind un Hardin fără cămașă, cu părul ciufulit căzându-i pe frunte; se freacă la ochi. Zâmbește, cu glasul îngroșat și somnoros.

– Ce faci aici de-atâta timp? Pui în practică lecțiile pe care ți le am predat ieri?

– Nu! scâncesc eu, înroșindu-mă când îmi apare în minte imaginea lui Hardin dându-și drumul.

Îmi face cu ochiul.

– Sigur, iubito.

– Nu puneam nimic în practică! Doar mă gândeam, recunosc eu.

– La ce anume?

Se așază pe toaletă, iar eu trag perdeaua la loc.

– La momentele dinaintea...

– Ce momente? întreabă el, pe un ton plin de îngrijorare.

– Din prima zi la colegiu și cât de nepoliticos ai fost tu, îl necăjesc.

– Nepoliticos? Nici măcar n-am vorbit cu tine!

Izbucnesc în râs.

– Exact.

– Erai atât de enervantă cu fusta ta hidoasă și cu iubitul tău care purta mocasini.

Bate vesel din palme.

– Expresia de pe fața maică-tii a fost neprețuită când a dat cu ochii de noi.

Simt o presiune în piept când vina vorba de mama. Mi-e dor de ea, dar refuz să-mi asum vina pentru greșelile ei. Când va fi pregătită să nu ne mai judece, pe Hardin și pe mine, atunci voi vorbi cu ea, dar dacă nu face acest lucru, atunci nu merită să-i dedic timpul meu.

– Și tu erai enervant cu... ei bine... cu atitudinea ta.

Nu știu exact ce să spun, pentru că nu mi-a vorbit prima oară când l-am întâlnit.

— Ții minte a doua oară când te-am văzut? Erai înfășurată într-un prosop și îți cărai hainele alea ude.

— Da, iar tu spuneai că nici nu te-ai uita la mine, îmi aduc eu aminte.

— Am mințit. Mă uitam cu siguranță la tine.

— Pare atât de demult, nu-i așa?

— Da, foarte demult. Mi se pare că acele lucruri, de fapt, nici nu s-au întâmplat; mi se pare că suntem așa dintotdeauna, știi ce vreau să spun?

Îmi scot capul de după perdea și îi zâmbesc.

— Știu, ca să fiu sinceră.

Este adevărat — dar atât de ciudat — să mă gândesc că Noah a fost iubitul meu înainte de Hardin. Pare aiurea. Țin foarte mult la Noah, dar amândoi ne-am irosit ani întregi din viață în această relație. Opresc apa și-l alung pe Noah din mintea mea.

— Poți să... încep eu să vorbesc, dar, înainte de a termina, Hardin îmi aruncă un prosop peste galerie. Mulțumesc, îi spun în timp ce-mi înfășor prosopul în jurul trupului ud.

Hardin mă urmează în dormitor, iar eu mă îmbrac cât mai repede cu putință, în timp ce el stă întins pe burtă în pat, nedezlipindu-și ochii de la mine. Îmi usuc părul cu prosopul și mă îmbrac. Hardin se descurcă de minune să-mi distragă atenția atingându-mă fără nicio reținere.

— Te duc eu cu mașina, spune și se dă jos din pat ca să se îmbrace și el.

— Am stabilit deja asta, mai ții minte? îi aduc eu aminte.

— Taci din gură, Tess.

Îmi face cu ochiul, iar eu zâmbesc fals-inocent înainte de a ne duce către living.

Aleg să port părul drept măcar o dată. Mă machiez lejer, îmi iau geanta și mă mai uit o dată în ea ca să fiu sigură că am tot ce-mi

trebuie, înainte de a mă întâlni cu Hardin la ușa din față. Hardin îmi ia sacul de sport pentru ora de yoga, iar eu îmi duc geanta plină de tot felul de obiecte.

— Ia-o înainte, spune Hardin când ieșim.

— Poftim? mă întorc eu către el.

— Ia-o înainte și fă-ți de cap, zice el cu un oftat.

Îi zâmbesc și-i povestesc planurile încurcate pe care le-am făcut pentru ziua de azi, pentru a zecea oară în ultimele 24 de ore. El se prefăce că mă ascultă cu atenție, iar eu îi promit, lui și mie însămi, că mâine voi fi mult mai relaxată.

66

Tessa

Hardin parchează cât poate de aproape de cafenea, dar campusul este aglomerat pentru că toată lumea s-a întors din vacanța de Crăciun. Înjură tot timpul cât dă ture în jurul parcării, iar eu încerc să nu râd de nervii lui. E atât de adorabil!

— Dă-mi geanta ta, îmi spune când ies din mașină. I-o întind cu un zâmbet și îi mulțumesc pentru gestul atent. Este destul de grea, practică, dar grea.

Mi se pare ciudat să mă aflu din nou în campus; atât de multe s-au schimbat și s-au întâmplat de când am fost aici ultima oară. Vântul rece îmi biciuie pielea, iar Hardin își trage o căciulă beanie peste cap înainte de a se încheia la jachetă. Ne grăbim prin parcare și apoi pe stradă. Ar fi trebuit să-mi iau o haină mai groasă și mănuși, chiar și căciulă. Hardin avea dreptate când spunea că n-ar trebui să pun pe mine rochia asta, dar n-am de gând să fiu de acord cu el.

Hardin arată adorabil cu părul ascuns sub căciulă, iar obrajii și nasul i s-au înroșit de la frig. Numai el este în stare să arate și mai atrăgător pe o vremea ca asta.

Iată-l.

Arată către Landon când intrăm în cafenea. Familiaritatea micuțului local îmi mai calmează nervii și zâmbesc când îl zăresc pe cel mai bun prieten al meu așezat la o măsuță, așteptându-mă. Landon zâmbește când dă cu ochii de noi, și când ne apropiem, ne salută.

Bună dimineața.

Bună dimineața, ciripesc și eu.

Mă duc la coadă, mormăie Hardin și se îndreaptă către tejghea.

Nu mă așteptam să rămână sau să-mi cumpere cafeaua, dar mă bucur că o face. Nu avem niciun curs comun semestrul acesta și o să-mi fie dor de el, de vreme ce m-am obișnuit să-l văd toată ziua.

Ești gata pentru noul semestru? întreabă Landon după ce mă așez lângă el.

Scaunul scârțâie pe podeaua de gresie, atrăgând atenția asupra noastră, iar eu zâmbesc în semn de scuze înainte de a mă uita atent la Landon.

A încercat o frizură nouă, împingându-și părul în sus pe frunte — și îi vine chiar bine. Uitându-mă în jurul meu prin cafenea, încep să-mi dau seama că poate ar fi trebuit să port niște jeanși și un pulover. Sunt singura persoană din tot localul care este atât de bine îmbrăcată, cu excepția lui Landon, care poartă o cămașă bleu conservatoare și pantaloni kaki.

– Și da, și nu, îi spun, iar el este de acord cu mine.

– La fel și eu. Cum îți merge... — se apleacă peste masă ca să poată șopti — știi tu, cu el?

Mă uit și văd că Hardin este cu spatele la noi, iar fata de la bar are o expresie nemulțumită pe față. Își dă ochii peste cap când el îi întinde cardul și mă întreb ce anume ar fi putut face el s-o irite așa de tare atât de dimineață.

– Bine, ca să fiu cinstită. Ție cum îți merge cu Dakota? Mi se pare că a trecut mai mult de o săptămână de când nu ne-am mai văzut.

— Bine, se pregătește pentru New York.

— Asta este senzațional, mi-ar plăcea și mie să merg la New York. Nici nu-mi pot imagina cum este acel oraș.

— Și mie.

Zâmbește și aș vrea să-i spun să nu se ducă acolo, dar știu că nu pot face așa ceva.

— Încă nu m-am hotărât, spune el, răspunzând gândurilor mele. Vreau să merg acolo și să fiu aproape de ea — am trăit despărțiți atât de mult timp. Dar îmi place la WCU și nu știu dacă vreau să fiu departe de mama și de Ken ca să plec într-un oraș imens în care nu cunosc pe nimeni, în afară de ea, desigur.

Încuviințez din cap și încerc să-l încurajez, în ciuda a ceea ce mi-a trecut prin cap.

— Te-ai descurca de minune acolo — poți merge la NYU și voi doi vă puteți lua un apartament, îi zic.

— Da, doar că nu știu deocamdată ce să fac.

— Știți ceva? ne întrerupe Hardin, punându-mi cafeaua în față, dar fără să se așeze. Nu contează. Trebuie să plec, primul meu curs începe în cinci minute și e în partea cealaltă a campusului, spune el, iar eu mă crispez la ideea că aș putea întârzia în prima zi a noului semestru.

— Bine, ne vedem după yoga. E ultima mea oră, îi spun și el mă surprinde aplecându-se și sărutându-mă pe buze, apoi pe frunte.

— Te iubesc, ai grijă când te apleci, zice el și am senzația că dacă obrajii nu i-ar fi fost roșii de la frig, i s-ar înroși oricum; coboară privirea în podea când își amintește că Landon se află lângă noi.

Dovezile publice de afecțiune nu sunt deloc principalul său talent.

— O să am. Te iubesc, îi spun, iar el dă din cap stânjenit către Landon înainte de a ieși pe ușă.

— Asta a fost... ciudat.

Landon ridică din sprâncene și ia o înghițitură din cafea.

— Da, a fost.

Izbucnesc în râs și îmi așez bărbia pe braț, zâmbind fericită.

— Ar trebui să mergem la religie, zice Landon, iar eu îmi iau geanta și-l urmez afară.

Din fericire, nu trebuie să mergem prea mult până la sala de clasă. Mă bucur că studiem religiile lumii. Cred că va fi foarte interesant și ceva ne va face să gândim, iar faptul că îl am pe Landon aici este un bonus special. Când intrăm în clasă, descoperim că nu suntem primii studenți care au ajuns, dar primul rând este complet gol. Landon și cu mine ne așezăm la mijlocul rândului și ne scoatem cărțile. E plăcut să mă întorc în elementul meu — mediul universitar m-a atras întotdeauna și îmi place la nebunie faptul că Landon simte același lucru.

Așteptăm cu răbdare să se umple sala cu studenți, mulți dintre ei nervoși de gălăgioși. Suntem mulți în încăpere și acest lucru nu face deloc ca zgomotul să scadă. În cele din urmă, un bărbat înalt, care pare prea tânăr ca să fie profesor, pășește înăuntru și își începe imediat lecția.

Bună dimineața tuturor. După cum cei mai mulți dintre voi știu deja, eu sunt profesorul Soto. Acesta este cursul despre religiile lumii; o să vă plictisiți de câteva ori și vă pot promite că o să învățați o sumedenie de lucruri pe care nu le veți folosi niciodată în lumea reală — dar până la urmă nu pentru asta e făcută facultatea?

Zâmbește și toată lumea izbucnește în râs.

Ei bine, iată ceva original.

— Deci haideți să începem. Pentru acest curs nu avem programă. Nu o să urmăm nicio schemă strictă — nu e deloc stilul meu... dar veți învăța tot ceea ce aveți nevoie să știți până la final. Șaptezeci și cinci la sută din notă va proveni dintr-un jurnal pe care va trebui să-l țineți. Și știu ce gândiți: „Ce are de-a face un jurnal cu religia?" Nu are, în sine... dar într-un fel are. Pentru a studia și pentru a înțelege cu adevărat orice formă de spiritualitate, trebuie să fiți deschiși la idei de nou. Jurnalul vă va ajuta și unele lucruri pe care o să vă pun să le scrieți vor aduce în discuție subiecte de care oamenii se simt jenați, subiecte foarte controversate și stânjenitoare pentru unii. Dar în același timp am mari speranțe că toată lumea va pleca de la acest curs cu mintea deschisă și poate cu niște cunoștințe în plus.

Zâmbește și se desface la jachetă.

Landon și cu mine ne întoarcem unul către celălalt în același timp. *Fără programă?* face Landon. *Un jurnal?* răspund eu pe mutește. Profesorul Soto ia loc la catedra uriașă din fața clasei și scoate o sticlă de apă din geantă.

— Puteți vorbi între voi până la finalul cursului sau puteți alege să plecați astăzi și să începem treaba adevărată de mâine. Doar să semnați în catalog ca să văd câți excentrici nu s-au prezentat în prima zi, anunță el cu un zâmbet jucăuș, plin de subînțeles.

Clasa zbiară și aclamă înainte de a pleca în grabă, Landon ridică din umeri la mine și amândoi ne ridicăm în picioare după ce încăperea s-a golit. Suntem ultimii care semnează foaia de prezență.

— Cred că e tocmai bine. O pot suna pe Dakota între cursuri, spune el și își strânge lucrurile.

Restul zilei trece repede și sunt nerăbdătoare să-l văd pe Hardin. I-am și trimis câteva mesaje, dar nu mi-a răspuns încă. Picioarele mă dor de mor în timp ce-mi croiesc drum către clădirea pentru educație fizică; nu mi-am dat seama că e atât de mult de mers pe jos. Mirosul de transpirație îmi invadează nările de cum deschid ușa de la intrare și mă grăbesc către vestiarul pe ușa căruia este un abțibild cu o siluetă îmbrăcată în rochie. Lângă pereți se înșiră dulapuri roșii înguste, cu metalul ieșind la suprafață de sub vopseaua solzoasă.

— Cum știm ce dulăpior să folosim? o întreb pe o brunetă scundă care poartă un costum de baie.

— Alege unul și folosește lacătul pe care l-ai adus, spune ea.

— Ah... Desigur, nu m-am gândit să aduc un lacăt.

Văzându-mi expresia, bagă mâna în geantă și îmi oferă un lacăt mic.

— Uite, am eu unul în plus. Combinația e pe spate; nu i-am scos abțibildul.

Îi mulțumesc fetei, iar ea iese din încăpere. După ce mă schimb într-o pereche nouă de pantaloni negri de yoga și într-un tricou alb, ies și eu. Merg pe coridor îndreptându-mă către sala de yoga, și un

grup de jucători de lacrosse trece pe lângă mine, câțiva dintre ei lăsând o remarcă vulgară pe care aleg s-o ignor. Toți, cu excepția unuia, trec mai departe.

Dai probe la majorete pentru la anul? mă întreabă tipul, examinându-mă de sus până jos cu ochii lui căprui, aproape negri.

Eu? Nu, mă duc la ora de yoga, mă bâlbâi eu.

Suntem singurele persoane de pe holul acesta.

Ah, ce păcat. Ai arăta fenomenal în fustiță.

Am iubit, îl anunț și încerc să-l ocolesc. Mă blochează.

Și eu am prietenă... ce importanță are?

Zâmbește și face un pas către mine, încolțindu-mă. Nu pare deloc intimidant, dar ceva din zâmbetul lui înfumurat îmi dă fiori.

Trebuie să mă duc la oră, îi zic.

Te pot conduce... sau poți să chiulești și să-ți arăt împrejurimile.

Își pune mâna pe perete în dreptul capului meu, iar eu fac un pas în spate, dar nu am unde să mă refugiez.

Pleacă dracului de lângă ea.

Vocea lui Hardin bubuie din spatele meu, iar ciudatul își întoarce capul uitându-se la el.

Pare mai impunător ca niciodată în pantalonii lungi de baschet și într-un tricou negru cu mânecile tăiate ca să-i lase la vedere brațele tatuate.

— Îmi... pare rău, frate, nu am știut că are un iubit, minte el.

— Nu m-ai auzit bine? Am spus să te cari dracului de lângă ea!

Hardin vine către noi, iar jucătorul de lacrosse se retrage repede, dar Hardin îl apucă de bluză și-l trântește de perete. Eu nu-l opresc.

— Apropie-te de ea din nou și o să-ți strivesc capul de zid. Mă înțelegi? mârâie el.

— D-da..., se bâlbâie băiatul și se năpustește pe coridor.

— Slavă Domnului, spun eu și îmi trec mâna în jurul gâtului lui. Cum de ești aici? Credeam că nu mai ai nevoie de cursuri de educație fizică, spun eu.

— M-am decis să mă înscriu la un curs. Și bine am făcut.

Oftează și mă ia de mână.

— La care? îl întreb.

Nu mi-l pot imagina deloc sportiv pe Hardin.

— La al tău.

Oftez.

— *Nu cred.*

— Ba da, să crezi.

Furia pare să i se fi risipit și zâmbește când îmi vede expresia înfricoșată.

67

Tessa

Hardin își face un scop în viață din a merge puțin în spatele meu și dintr-odată îmi doresc să mă întorc în clasa a zecea, când îmi legam un pulover în jurul taliei ca să mă camuflez. Spune cu o voce liniștită:

— Va trebui să-ți cumperi mai multe perechi de pantaloni din ăștia.

Îmi aduc aminte de ultima dată când am purtat pantaloni de yoga în fața lui Hardin și de remarcele crude pe care le-a făcut, iar acei pantaloni de yoga nu erau atât de strâmți ca ăștia. Râd ușor și îl iau de mână ca să-l oblig să meargă lângă mine, nu în spatele meu.

— Nu cred că ești serios cu yoga.

Oricât de mult încerc să mi-l imaginez pe Hardin în diverse posturi, imaginea pur și simplu nu se leagă.

— Ba da, sunt.

— Dar știi ce înseamnă yoga, nu-i așa? îl întreb eu când intrăm în sală.

— Da, Tessa. Știu ce înseamnă și o să fac cursul alături de tine, răspunde el.

— De ce?

— Nu contează de ce — vreau să petrec mai mult timp cu tine.

— Ah.

Nu sunt convinsă de explicația lui, dar de-abia aștept să-l văd încercând să facă yoga, iar timpul în plus petrecut împreună nu strică nici el.

În mijlocul încăperii, instructoarea stă pe o saltea de un galben strălucitor. Părul ei șaten adunat în vârful capului și tricoul cu imprimeu floral fac o primă impresie plăcută.

— Unde e toată lumea? mă întreabă Hardin cât îmi iau o saltea violet de pe rafturile de pe perete.

— Am ajuns devreme.

Îi întind o saltea albastră, iar el o cercetează înainte de a și-o îndesa sub braț.

— Sigur că am ajuns devreme.

Zâmbește sarcastic și mă urmează. Încep să-mi întind salteaua chiar în fața instructoarei, dar Hardin mă apucă de mână pentru a mă opri.

— Nici să nu te gândești, stăm în spate, zice el, iar eu văd cum fața instructoarei se luminează cu un zâmbet ușor la auzul vorbelor lui.

— Poftim? Să stau în spate la o oră de yoga? Nu, eu stau întotdeauna în față.

— Exact. De data asta stăm în spate, repetă el și îmi ia salteaua din mâini, îndreptându-se către spatele sălii.

— Dacă ai de gând să fii morocănos, mai bine nu stai, îi șoptesc eu.

— Nu sunt morocănos.

Instructoarea ne face cu mâna și se recomandă drept Marla, iar noi ne așezăm pe saltele, după care Hardin susține cu certitudine că e drogată, ceea ce ne face să chicotim. O să fie un curs amuzant.

Cu toate acestea, când încăperea începe să se umple cu fete îmbrăcate în pantaloni strâmți de yoga și în tricouri minuscule fără mâneci și toate par să se uite fix sau urât la Hardin, încep să mă

simt mai puțin zen. Desigur, el este singurul mascul. Din fericire, nu pare să observe câtă atenție primește din partea fetelor. Ori e asta, ori e foarte obișnuit cu genul acesta de atenție — asta trebuie să fie. Primește așa ceva tot timpul. Nu vreau să dau vina pe fete, dar este iubitul meu și ele trebuie să se uite în altă parte. Știu că unele se uită la el din cauza tatuajelor și a piercing-urilor; probabil că toate se întreabă ce naiba caută el la cursul de yoga.

— Atenție, oameni buni! Haideți să începem! strigă instructoarea.

Se recomandă tuturor drept Marla și ne ține un mic discurs despre cum s-a apucat ea de predat yoga.

— N-are de gând să tacă, nu-i așa? mârâie Hardin după câteva minute.

— De-abia aștepți să pozezi, nu? Ridic din sprânceană.

— Ce să pozez? întreabă el.

— Mai întâi facem un pic de încălzire, spune Marla chiar atunci.

Hardin rămâne nemișcat pe podea în timp ce toată lumea imită mișcările instructoarei. Îi pot simți ochii ațintiți asupra mea tot timpul.

— Trebuie să te încălzești, îl cert eu, iar el ridică din umeri, dar nu se mișcă.

Apoi, cu o voce cântată, Marla îl strigă pe Hardin.

— Hei, tu, de acolo, din spate, fă și tu ca noi.

— Ăăă... sigur, mormăie el și își depărtează membrele lungi, întinzându-le și încercând să ajungă cu mâinile la degetele de la picioare.

Mă forțez să privesc în față, să nu mă uit la Hardin, ca să nu fiu copleșită de vreun hohot de râs.

— Trebuie să-ți atingi degetele de la picioare, spune blonda de lângă Hardin.

— Mă străduiesc, zice el, cu un zâmbet mult prea siropos.

De ce i-a răspuns fetei și de ce sunt atât de geloasă? Fata chicotește către el în timp ce mă văd cu ochii minții cum o izbesc repetat cu capul de perete. Îi țin mereu predici lui Hardin despre firea lui, dar iată-mă cum plănuiesc asasinarea târfei... și cum o numesc târfă, deși nici măcar nu o cunosc.

— Nu văd nimic de aici, mă mut mai în față, îi spun lui Hardin.

— De ce? Nu am..., spune el, părând surprins.

— Nu e nimic, vreau să văd și să aud exact ce se întâmplă, îi explic și-mi trag salteaua câțiva metri mai încolo, oprindu-mă exact în fața lui Hardin.

Mă așez și termin încălzirea alături de restul grupului. Nu trebuie să mă întorc pentru a vedea expresia de pe mutra lui Hardin.

— Tess, șuieră el, încercând să-mi atragă atenția, dar eu nu mă întorc. Tessa.

— Haideți să începem cu poziția câinelui, cu aplecare în față — este foarte simplă și elementară, spune Marla.

Mă aplec cu palmele lipite de saltea și mă uit la Hardin prin spațiul dintre abdomen și podea. A rămas nemișcat, cu gura căscată. Încă o dată, Marla observă că Hardin nu face exercițiile.

— Hei, frate, *faci și tu* yoga cu noi? întreabă ea în glumă.

Dacă o să insiste, nu m-ar surprinde s-o înjure în fața întregii clase. Închid ochii și trag de șolduri aplecându-mă complet.

— Tessa, îl aud zicând din nou. The-reeee-sa.

— Ce vrei, Hardin? Încerc să mă concentrez, spun eu, uitându-mă la el din nou.

Se apleacă și el, încercând să stea în poziția aceea, dar trupul lui lung se încovoaie într-un unghi ciudat și nu mă pot abține să nu izbucnesc în râs.

— Taci din gură, haide! se răstește el, iar eu râd și mai tare.

— Nu te pricepi deloc la asta, îl necăjesc eu.

— Îmi distragi atenția, spune el printre dinți.

— Serios? Cum anume?

Îmi place la nebunie să fiu în avantaj în fața lui Hardin, deoarece chestia asta nu se întâmplă prea des.

— Știi cum, obrăznicătură, șoptește el.

Îmi dau seama că fata de lângă el ne aude, dar nu-mi pasă, chiar sper s-o facă.

— Mută-ți salteaua, atunci.

Mă ridic intenționat în picioare ca să mă întind și mă aplec, luând poziția.

Mută-te tu... tu ești aia care-și bate joc de mine.

Te tachinez, îl corectez eu, folosind cuvintele pe care le-a rostit mai devreme împotriva lui.

Bine, haideți să facem o semiaplecare, spune Marla.

Mă ridic din nou în picioare, apoi îmi îndoi talia, punându-mi mâinile întinse pe genunchi și asigurându-mă că am coloana aplecată într-un unghi de nouăzeci de grade.

Cred că vă bateți joc de mine.

Hardin geme când îmi vede fundul practic chiar în fața lui. Mă întorc să mă uit la el și observ că nu face exercițiul nici pe departe corect; are mâinile pe genunchi, dar spatele îi este aproape drept.

Bine! Acum aplecare până jos, strigă instructoarea noastră, iar eu mă aplec, pliindu-mi trupul.

Pe bune, parcă vrea să ți-o trag aici, de față cu toată lumea, spune el, iar eu îmi ridic capul repede ca să fiu sigură că nu l-a auzit nimeni.

— Sst..., îl implor eu să tacă și îl aud hlizindu-se.

– Mută-ți salteaua sau spun în gura mare ceea ce gândesc chiar acum, mă amenință el, iar eu mă ridic repede în picioare și îmi mut salteaua înapoi, la locul de dinainte, de lângă el. Mă gândeam eu. Rânjește.

— Poți să-mi spui acele lucruri mai târziu, îi șoptesc, iar își înclină capul într-o parte.

— Crede-mă, așa o să fac, îmi promite Hardin și simt fiori în stomac.

Hardin nu mai participă mult la restul exercițiilor, iar blonda târșește prin a-și schimba locul pe la jumătatea cursului, probabil pentru că Hardin nu se poate opri din vorbit.

— Trebuie să meditățm, îi șoptesc și închid ochii.

Toată sala e cufundată în tăcere, se aud numai șoaptele lui Hardin.

— Chestia asta e jalnică, se plânge el.

— Tu singur te-ai înscris la yoga.

— Nu știam cât de jalnic e. Mai am puțin și adorm aici.

— Nu te mai văicări.

— Nu pot. Trebuia să mă duci într-un loc unde se face sport serios, nu aici, unde stau cu picioarele încrucișate, meditând și cu o ditamai erecția într-o cameră plină cu oameni.

— Hardin! șoptesc eu, mai tare decât intenționam.

— Sst...

Mai multe glasuri încearcă să mă reducă la tăcere.

Hardin râde, iar eu scot limba la el, atrăgându-mi o privire tăioasă de la fata din dreapta mea. Hardin și cu mine împreună la cursul de yoga? N-o să meargă; o să mă dea afară de la curs sau o să pic.

— Ne retragem de la cursul ăsta, spune el când se încheie meditația.

— Tu te retragi, eu nu. Am nevoie de puncte de credit, îl informez.

— O primă zi excepțională, oameni buni! De-abia aștept să vă văd și spre sfârșitul săptămânii. *Namaste*, spune Marla, luându-și la revedere.

Îmi strâng salteaua, dar Hardin nu se obosește s-o facă; își îndeasă pur și simplu salteaua pe raft.

68

Tessa

Fata care mi-a dat lacătul ei de rezervă nu e de găsit nicăieri când mă întorc în vestiar, așa că pun lacătul înapoi pe ușă și, dacă nu mi l cere mâine, voi continua să-l folosesc și o să-i dau banii pe el sau ceva de genul ăsta. După ce-mi strâng lucrurile, mă întâlnesc cu Hardin pe coridor. Se sprijină de perete cu un picior cocoțat pe zidul din spatele lui.

– Dacă mai dura puțin, dădeam buzna peste tine, mă amenință el.

– N-aveai decât. N-ai fi fost singurul băiat de acolo, mint eu și observ cum i se schimbă expresia.

Mă întorc cu spatele, îndepărtându-mă câțiva pași, iar Hardin mă apucă de mână și mă răsucește cu fața spre el.

– Ce-ai spus? întreabă el cu ochii pe jumătate închiși și cu o voce supărată.

– Tachinare, rânjesc eu, iar el îmi dă drumul brațului, răsuflând ușurat.

– Cred că ai făcut destule astăzi.

— Poate.

Îi zâmbesc. Clatină din cap.

— E clar că-ți place să mă torturezi.

— Yoga m-a relaxat și mi-a curățat aura.

Izbucnesc în râs.

— Pe a mea nu, îmi amintește el în timp ce ieșim.

Prima zi a noului semestru a mers foarte bine, cu tot cu yoga, care s-a dovedit a fi amuzantă. Divertismentul nu e printre preferatele mele când vine vorba de învățătură, dar faptul că l-am avut alături pe Hardin a fost drăguț. Cursul de religie ar putea fi o problemă din cauza lipsei de organizare, dar mă voi strădui să merg și eu cu gloata ca să nu-mi pierd mințile.

— Am ceva de lucru pentru vreo două ore, dar voi termina până la cină, îmi spune Hardin.

În ultima vreme a muncit foarte mult.

— Meciul acela de hochei e mâine, nu-i așa? mă întreabă.

— Da. Te duci, nu?

— Nu știu...

— Trebuie să știu, pentru că dacă îi dai tu țeapă, mă duc eu cu el, îi răspund.

Landon ar prefera probabil să merg eu cu el, dar lor le-ar prinde bine puțin timp împreună ca să se împrietenească. Știu că nu vor fi niciodată cu adevărat prieteni, dar ar fi grozav dacă s-ar înțelege mai bine.

— Bine, la naiba. Mă duc...

Oftează și se urcă în mașină.

— Mulțumesc.

Zâmbesc, iar el își dă ochii peste cap.

O jumătate de oră mai târziu, ne oprim în locul lui obișnuit din parcarea complexului nostru de apartamente.

— Cum e la cursurile tale? îl întreb. Le urăști pe toate în afară de yoga? încerc eu să înseninez atmosfera.

— Da, în afară de yoga. Yoga a fost de-a dreptul... interesantă.

Se răsucește pentru a mă privi.

Pe bune? Cum așa?

Îmi mușc buza de jos încercând să par inocentă.

Cred că are ceva de-a face cu o blondă.

Zâmbește cu subînțeles, iar eu mă încordez.

Poftim?

— N-ai văzut-o pe blonda de lângă mine? Chiar ai pierdut, iubito. Ar fi trebuit să vezi ce bine îi arăta fundul în pantalonii ăia de yoga.

Mă încrunt și deschid portiera mașinii.

Unde te duci? mă întreabă el.

Înăuntru. E frig în mașină.

Ooo... Tess, ești geloasă pe fata de la yoga? mă necăjește Hardin.

Nu.

— Ba da, ești, mă provoacă el, iar eu îmi dau ochii peste cap în timp ce cobor din mașină. Sunt puțin surprinsă când îi aud bocancii bufnind pe asfalt în spatele meu. Trăgând de ușa grea de sticlă, intru și ajung la lift când îmi aduc aminte că mi-am uitat geanta în mașină.

— Ești prostuță.

Se hlizește.

— Poftim?

Mă uit la el.

— Tu crezi că m-aș uita la o blondă oarecare când tu ești acolo... Cum mă pot uita la tine? Mai ales în pantalonii ăștia... Nu mă uit și nu mă pot uita la altcineva. La tine mă refeream.

Face un pas mare către mine, iar eu mă retrag în holul friguros. Mă îmbufnez.

— Păi, am văzut-o cum flirta cu tine.

Nu-mi place gelozia; e cel mai enervant sentiment cu putință.

— Fată prostuță. Mai face un pas apropiindu-și trupul de al meu și pășim amândoi în lift. Îmi ia obrazul în palmă, obligându-mă să mă uit în ochii lui. Cum poți să nu înțelegi ce mi-ai făcut?, întreabă el, la câțiva centimetri distanță de buzele mele.

— Nu știu, scâncesc eu când îmi ia mâna în mâna sa liberă și o pune pe pantalonii lui.

— Uite asta îmi faci.

Își mișcă șoldurile, iar penisul său erect îmi atinge mâna.

— Ah.

Mi se învârte capul.

— O să spui mai mult decât „ah!" — începe el, dar se întrerupe când liftul ajunge la etajul următor. Cred că-ți bați joc de mine, mormăie el când în lift urcă o mamă cu trei copii.

Încerc să mă îndepărtez de el, dar își petrece brațul în jurul taliei mele, refuzând să mă lase să mă mișc. Unul dintre copii începe să plângă, ceea ce îl face pe Hardin să pufnească de enervare. Încep să-mi imaginez cum ar fi ca liftul să se blocheze și noi să rămânem prinși înăuntru cu copilul plângăcios. Din fericire pentru Hardin, ușile se deschid câteva momente mai târziu și pășim pe coridor.

— Pur și simplu urăsc copiii, se plânge el când ajungem la apartament.

Când descuie ușa, din casă ne lovește un val de aer rece.

— Ai oprit căldura? îl întreb când intrăm.

— Nu, era pornită de dimineață. Hardin se duce către termostat și înjură printre dinți. Aici scrie că sunt 26 de grade și clar nu sunt atâtea. O să-l chem pe administrator.

Dau din cap și-mi iau pătura de pe spătarul canapelei, înfășurându-mă în ea și așezându-mă.

— Da... nu funcționează și e frig ca naiba aici, spune Hardin în receptor. Treizeci de minute? Nu, nu-mi convine... Mă doare în cot, plătesc o grămadă de bani ca să locuiesc aici și n-o să-mi las iubita să moară de frig, spune el, apoi se corectează: N-am chef să îngheț aici.

Se uită urât în direcția mea, iar eu privesc în altă parte.

— Bine. Cincisprezece minute. Nu mai mult, latră el în telefon și îl aruncă pe canapea. Or să trimită pe cineva s-o repare, îmi spune el.

— Mulțumesc.

Îi zâmbesc, iar el se așază lângă mine pe canapea.

Deschid pătura în față și întind brațele către el. Când vine lângă mine, mă urc la el în poală și îmi trec degetele prin părul lui, trăgându-l ușor de șuvițe.

— Ce faci aici?

Mâinile lui mi se odihnesc pe șolduri.

— Ai zis că avem cincisprezece minute.

Îmi trec buzele peste obrazul său, iar el tremură. Simt cum zâmbește.

— Te dai cumva la mine, Tess?

— Hardin..., mă alint eu ca să-l fac să nu mă necăjească și mai tare.

— Glumeam, acum scoate-ți hainele de pe tine, îmi cere el, dar mâinile lui îmi ridică deja tricoul, contrazicându-și astfel propria poruncă.

69

Hardin

Văd cum pielea i se înfioară când degetele mele o ating pe braţe. Ştiu că îi este frig, dar mi-ar plăcea să cred că parţial eu sunt de vină. Degetele mi se înfăşoară în jurul braţelor ei cu şi mai multă putere când mi se aşază în poală, împingându-se în mine cu şoldurile pentru a da naştere acelei mângâieri pe care o vreau şi de care am nevoie. Nu mi-am dorit pe nimeni atât de mult, atât de des.

Da, mi-am tras-o cu o grămadă de fete, însă doar de dragul aventurii, doar pentru dreptul de a mă lăuda — nu am vrut niciodată să mă apropii de ele, aşa cum am făcut cu Tess. Cu ea, este de dragul senzaţiei, de dragul felului în care i se încreţeşte pielea când o ating, de dragul felului în care se plânge că din cauza pielii de găină va trebui să se radă mai des pe picioare, iar eu îmi dau ochii peste cap, deşi mi se pare amuzant ce spune, de dragul felului în care scânceşte când îi iau buza între dinţi şi face acel zgomot delicios când şi-o trage înapoi şi, cel mai important, de dragul felului în care facem împreună ceva ce ştim numai noi doi. Nimeni nu a mai fost şi nici nu va mai fi ca ea.

Degetele ei subţiri dau să-şi desfacă sutienul, în timp ce eu o sărut pe piept. O opresc.

— Nu avem mult timp la dispoziţie, îi aduc eu aminte, iar ea se îmbufnează, făcându-mă să o doresc şi mai mult.

— Atunci grăbeşte-te şi dezbracă-te, îmi cere ea uşor.

Îmi place la nebunie felul în care devine din ce în ce mai obişnuită cu mine, zi după zi.

— Ştii bine că nu trebuie să-mi spui de două ori.

Îmi înfăşor mâinile în jurul şoldurilor ei şi o ridic, mutând-o pe canapea.

Îmi scot pantalonii şi boxerii înainte să-i fac semn să se întindă. Iau un prezervativ din portofelul de pe masă, iar ea îşi dă jos pantalonii — acei blestemaţi pantaloni de yoga. În cei 20 de ani ai mei, nu am văzut niciodată ceva mai sexy. Nu am nici cea mai vagă idee ce e cu ei, poate felul în care i se mulează pe coapse, scoţându-i în evidenţă fiecare rotunjime divină, sau poate faptul că-i conturează perfect fundul — dar, orice ar fi, pantalonii aceştia vor trebui să devină ţinuta ei de casă pentru totdeauna.

— Chiar trebuie să treci pe anticoncepţionale; nu mai vreau să folosim aşa ceva, mă plâng eu, iar ea dă din cap, privindu-mi degetele care rulează prezervativul.

Totuşi, vorbesc serios: îi voi aminti de acest lucru în fiecare dimineaţă. Tessa mă surprinde trăgându-mă de braţ, într-o încercare de a mă obliga să mă aşez lângă ea, pe pernă.

— Poftim? fac eu, prinzându-mă de ce vrea să facă, doar că vreau s-o aud spunând ce vrea. Îmi place la nebunie inocenţa ei, dar ştiu că e mult mai îndrăzneaţă decât recunoaşte — o altă trăsătură de-a ei de care numai eu sunt conştient.

Se uită urât la mine şi nu avem mult timp, aşa că mă hotărăsc să nu o mai chinui. Aşa că mă aşez şi o trag imediat peste mine, înfăşurându-mi degetele în părul ei şi lipindu-mi buzele de ale ei. Îi sorb gemetele şi ţipetele de pe buze în clipa când o pătrund. Amândoi gemem şi ea îşi dă ochii peste cap, aproape făcându-mă să-mi dau drumul pe loc.

— Data viitoare va fi lent, iubito, dar de data aceasta nu avem decât câteva minute la dispoziție, bine? îi șoptesc, iar ea își mișcă șoldurile.

— Ahaaam..., geme ea.

Iau asta drept un semnal ca să măresc ritmul. Îmi așez brațele în jurul mijlocului ei și o trag atât de aproape de mine încât piepturile noastre se ating, apoi îmi ridic șoldurile în timp ce ea și le mișcă în cerc. Senzația este una de nedescris; de-abia mai răsuflu în clipa când amândoi începem să ne mișcăm mai repede. Nu mai avem mult și, de data asta, sunt disperat să termin repede.

— Vorbește-mi, Tess, o rog eu, știind că e timidă, dar sperând că dacă o pătrund cu putere și dacă o trag de păr suficient de tare, își va găsi curajul să-mi vorbească așa cum a mai făcut-o.

— Bine..., scâncește ea, iar eu mă mișc și mai repede. Hardin...

Vocea îi tremură și își mușcă buza pentru a se liniști, excitându-mă și mai tare. Tensiunea începe să mi se acumuleze în stomac.

— Hardin, îmi place așa de mult...

Este mai încrezătoare, iar eu înjur printre dinți.

— Deja gemi și nici măcar nu am spus nimic, se făle ște ea.

Tonul ei înfumurat mă aduce pe culmile plăcerii și dincolo de ele.

Trupul îi tremură și i se încordează, iar eu mă uit la ea cum ajunge la orgasm. E la fel de atrăgătoare — dacă nu chiar și mai mult — de fiecare dată când își dă drumul. De asta nu mă pot sătura de ea și nici nu mă voi sătura vreodată. O bătaie la ușă ne trezește din starea noastră de după orgasm; suntem aproape sedați, iar ea sare jos de pe mine într-o clipă. Își ia tricoul de pe podea, iar eu îmi scot prezervativul folosit, după care îmi adun hainele de pe jos.

— Doar un minut, strig eu.

Tessa aprinde o lumânare și începe să aranjeze pernele decorative de pe canapea.

— Ce faci cu lumânarea? o întreb eu îmbrăcându-mă și ducându-mă către ușă.

— Miroase a sex aici, șoptește ea, în ciuda faptului că lucrătorul de la întreținere nu o poate auzi.

Își trece haotic degetele prin păr; chicotesc și clatin din cap înainte de a deschide ușa. Omul din prag e înalt, mai înalt decât mine, și are o barbă stufoasă. Părul lui castaniu îi vine până la umeri și pare să aibă cel puțin cincizeci de ani.

— Nu merge căldura, corect? întreabă el, cu voce aspră.

A fumat cu siguranță prea multe țigări.

— Nu merge, altfel de ce ar fi doar 20 de grade în apartament? răspund eu și observ cum își oprește privirea asupra lui Tess.

De bună seamă s-a aplecat să-și recupereze încărcătorul telefonului mobil din coșul de sub masă. Și de bună seamă că poartă tot nenorocitii ăia de pantaloni de yoga în acest timp. Și de bună seamă că acest om unsuros, cu barbă, se uită fix la fundul ei. Și de bună seamă că ea se va ridica și habar nu va avea de întreaga fază.

— Hei, Tess, de ce nu te duci tu în dormitor până e gata reparația? îi spun eu. E mai cald acolo.

— Nu, mă simt bine. O să rămân și eu aici cu tine.

Ridică din umeri și se așază pe un scaun.

Simt că-mi pierd răbdarea, iar atunci când ea își ridică mâinile pentru a-și prinde părul, oferindu-i practic acestui dobitoc un adevărat spectacol, trebuie să mă abțin din răsputeri să nu o târăsc cu forța în dormitor. Cred că mă uit foarte mânios la ea, pentru că mă privește și spune:

— Bine.

În mod evident e nedumerită. Își adună manualele în brațe și se furișează în dormitor.

— Repară dracului încălzirea odată, mă răstesc eu la bătrânul pervers. El se apucă de muncă în liniște — și păstrează tăcerea — ceea ce înseamnă că este mai isteț decât am presupus.

După câteva minute, telefonul lui Tess vibrează pe colțul mesei, iar eu îl iau ca să răspund și văd că pe ecran scrie *Kimberly.*

— Alo?

— Hardin?

Vocea lui Kimberly este atât de ascuțită — habar n-am cum de o suportă Christian. Cred că a fost atras mai degrabă de înfățișarea ei. Probabil într-un club unde nu o putea auzi foarte bine.

— Da. Stai s-o chem pe Tess...

Deschid ușa dormitorului și o găsesc pe Tess întinsă pe burtă pe pat, cu un pix între dinți și dând din picioare.

— E Kimberly la telefon, îi explic eu, aruncându-i telefonul în pat.

Ea îl smucește și spune:

— Hei, Kim! Totul e în regulă? Trec câteva secunde și vorbește din nou: O, nu! E groaznic.

Ridic din sprânceană, dar ea nu mă observă.

— Ah... bine... stai să vorbesc cu Hardin despre asta. Durează doar o secundă, sunt convinsă că va fi în regulă.

Își îndepărtează telefonul de la ureche și acoperă difuzorul cu mâna.

— Christian are ceva la stomac și Kim trebuie să-l ducă la spital. Nu e grav, dar dădaca nu e disponibilă, șoptește ea.

— Așa, și? ridic eu din umeri.

— Nu au pe nimeni care să stea cu Smith.

— Șiiii îmi spui mie asta pentru că...

— Vrea să știe dacă putem să stăm noi cu el.

Își mușcă interiorul obrazului. Nu-mi vine să cred în ruptul capului că sugerează să avem grijă de copilul acela.

— Ce să putem?

Tessa oftează.

— Să stăm cu el, Hardin.

— Nu. În niciun caz.

— De ce nu? E un copil de treabă, se alintă ea.

— Nu, Tessa, aici nu e grădiniță. Nu se va întâmpla, spune-i lui Kim să-i cumpere niște Tylenol și niște supă de pui și să-l trimită la culcare.

— Hardin... ea îmi este prietenă, iar el este șeful meu și este bolnav. Credeam că ții la el, spune Tess și mie mi se strânge stomacul.

Sigur că îmi place de el, m-a sprijinit pe mine și pe mama când tata o luase razna, dar asta nu înseamnă că trebuie să am grijă de copilul lui când trebuie deja să merg la un meci de hochei mâine cu Landon.

— Am spus „nu", zic eu, rămânând ferm pe poziții. Ultimul lucru de care am nevoie este un copil enervant cu o mustață de Kool-Aid făcându-mi praf apartamentul.

— Te rog, Hardin? insistă ea. Nu au pe nimeni altcineva. Te roooooog!

Știu că va spune „da" indiferent de ce cred eu; doar că mă distrează. Oftez înfrânt și văd cum pe chip îi înflorește un zâmbet.

70

Hardin

— Vrei să încetezi cu văicăreala? Te comporți mai rău decât el — și are cinci ani, mă ceartă Tessa, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— E doar responsabilitatea ta. Să facă bine să nu se atingă de lucrurile mele. Tu ai fost de acord cu asta, deci e problema ta, nu a mea, îi amintesc eu exact în clipa în care o bătaie la ușă le anunță venirea.

Mă așez pe canapea și o las pe Tessa să deschidă ușa. Se uită urât la mine, dar nu îi face pe musafiri — musafirii ei — să aștepte prea mult, oferindu-le cel mai larg și mai strălucitor surâs și deschizând cu toată puterea ușa de la intrare. În secunda următoare, Kimberly începe practic să țipe.

— Mulțumesc atât de mult! Nici n-aveți idee cât de tare mă ajutați acum. Nu știu ce ne-am fi făcut dacă n-ați fi putut să aveți grijă de Smith. Lui Christian îi este atât de rău, vomită și...

— E în regulă, serios, o întrerupe Tess, pentru că, presupun, nu are chef să afle toate detaliile scârboase despre vomitatul lui Christian.

— Bine, e în mașină, așa că mai bine plec. Smith este destul de independent, ține totul pentru el și o să vă anunțe dacă are nevoie de ceva.

Din spatele ei apre un băiețel cu părul blond-închis.

— Hei, Smith! Ce mai faci? spune Tessa cu o voce ciudată pe care nu i-am mai auzit-o niciodată.

Cred că este încercarea ei de a vorbi cu bebelușii, deși copilul acesta are deja cinci ani. Numai Tessa poate face așa ceva. Băiatul nu spune nimic, doar îi zâmbește ușor și trece pe lângă Kimberly, intrând în living.

— Da, nu vorbește prea mult, îi spune Kimberly lui Tess, observând că s-a întristat.

Oricât ar fi de amuzant că nu i-a răspuns Tessei, nu îmi doresc s-o văd supărată, așa că micul șmecher mai bine ar termina cu figurile și ar fi drăguț cu ea.

— Bine, de data asta chiar că plec! spune Kim zâmbind și închide ușa, făcându-i cu mâna lui Smith încă o dată.

Tessa se apleacă puțin și îl întreabă pe Smith:

— Ți-e foame?

El dă din cap că nu.

— Sete?

Aceeași reacție, doar că de data asta se așază pe canapea, în celălalt colț.

— Vrei să ne jucăm ceva?

— Tess, cred că pur și simplu vrea să stea cuminte aici, îi spun eu și văd cum i se înroșesc obrajii.

Schimb canalele de la televizor, în speranța că voi găsi ceva interesant care să-mi ocupe timpul cât are grijă Tessa de copil.

— Scuze, Smith, își cere ea iertare. Voiam doar să mă asigur că te simți bine aici.

El dă automat din cap, iar eu îmi dau seama că seamănă îngrozitor de tare cu tatăl său. Are părul de exact aceeași culoare, ochii îi sunt în aceeași nuanță de verde albăstrui și bănuiesc că dacă ar zâmbi, ar avea aceleași gropițe în obraji ca și Christian.

Se scurg câteva minute de tăcere bizară în timp ce Tessa rămâne în picioare lângă canapea, iar eu văd cum toate planurile i s-au dat

peste cap. Ea presupusese că Smith va veni aici plin de energie și gata să se joace cu ea. În loc de asta, băiețelul nu a rostit nici măcar un singur cuvânt și nici nu s-a mișcat de pe locul său de pe canapea. Hainele îi sunt imaculate, exact așa cum îmi imaginam că vor fi, tenișii mici și albi arată de parcă nu ar fi fost purtați niciodată. Când ridic privirea de pe tricoul lui polo de culoare albastră, observ că ochii îi sunt ațintiți asupra mea.

— Ce dorești? îl întreb.

Se uită repede în altă parte.

— Hardin! mă ceartă Tessa.

— Ce? Nu am făcut altceva decât să mă întreb de ce se holba la mine.

Ridic din umeri și schimb canalul de pe mizeria la care mă oprisem din greșeală. Ultimul lucru la care îmi doresc să mă uit este familia Kardashian.

— Poartă-te frumos.

Tess se uită urât la mine.

— Mă port, spun eu și ridic din nou din umeri, de parcă m-aș întreba ce mare lucru am făcut. Tessa își dă ochii peste cap.

— Bine, mă duc să fac ceva de mâncare. Smith, vrei să vii cu mine sau rămâi aici cu Hardin?

Simt cum copilul mă privește fix, dar prefer să nu mă uit la el. Trebuie să meargă cu Tess. Ea e dădaca aici, nu eu.

— Du-te cu ea, îi zic eu.

— Poți sta aici, Smith, Hardin nu te va deranja, îl asigură Tess.

Băiețelul nu spune nimic. Surpriză totală. Tessa dispare în bucătărie, iar eu dau volumul televizorului mai tare ca să evit orice conversație posibilă cu plodul, nu că s-ar întâmpla așa ceva. Aproape că sunt tentat să merg cu ea la bucătărie și să-l las să stea singur în living. Minutele trec și încep să mă simt stânjenit de prezența lui. De ce naiba nu vorbește sau nu se joacă, sau ce naiba mai fac copiii de cinci ani?

— Deci care-i treaba? De ce nu vorbești? îl întreb eu, în cele din urmă.

El dă din umeri.

– E nepoliticos să-i ignori pe oameni când ți se adresează, îl informez.

— Este și mai nepoliticos să mă întrebi de ce nu vorbesc, ripostează el.

Are un ușor accent britanic, nu atât de puternic ca al tatălui său, dar care se simte totuși.

— Ei bine, măcar acum știu că poți vorbi, îi spun, simțindu-mă destul de dezarmat de răspunsul lui obraznic și neștiind ce să-i mai zic.

— De ce ții atât de mult să vorbești cu mine? mă întreabă, părând mult mai matur decât îl arată vârsta.

— Nu... Nu știu. De ce nu-ți place să vorbești?

— Nu știu.

Ridică din umeri.

— Totul e în ordine acolo? strigă Tessa din bucătărie. Pentru o secundă, mă gândesc să-i spun că nu, că plodul a murit sau s-a rănit, dar îmi dau seama că n-aș avea niciun pic de umor.

— Totul e minunat! strig eu.

Sper că va termina repede ce are de făcut, căci eu nu știu ce să mai spun.

— De ce ai chestiile alea pe față? întreabă Smith, arătând spre melul meu din buză.

— Pentru că așa vreau eu. Poate că întrebarea și mai bună ar fi: tu de ce nu ai? spun eu, întorcând situația în favoarea mea și încercând să uit faptul că este doar un copil.

— Te-a durut? întreabă el, ocolindu-mi întrebarea.

— Nu, deloc.

— Așa pare.

Zâmbește ușor. Nu e atât de rău, presupun, dar tot nu-mi place ideea că trebuie să am grijă de el.

— Aproape am terminat aici, strigă Tessa.

— Bine, doar îl învăț cum să confecționeze o bombă artizanală dintr-o sticlă de suc, o necăjesc eu, ceea ce o face să-și arate capul de după colț ca să vadă ce facem.

— E nebună, îi zic eu, iar el râde, arătându-și gropițele.

— E drăguță, șoptește el, cu mâinile făcute pâlnie.

— Da, este. Nu-i așa?

Dau din cap și mă uit către Tess, cu părul ei ridicat într-un coc care seamănă cu un cuib în vârful capului, încă îmbrăcată cu pantalonii de yoga și cu tricoul ei simplu și dau din nou din cap. E frumoasă, și nici măcar nu trebuie să-și dea prea mult silința.

Știu că Tess ne aude și o văd cu coada ochiului cum zâmbește, întorcându-se apoi să-și termine treaba la bucătărie. Nu pricep de ce zâmbește așa; ce dacă vorbesc cu puștiul ăsta? Tot e enervant, ca toți ceilalți copii.

— Da, foarte drăguță, mă aprobă el din nou.

— OK, calmează-te, omulețule. E a mea, îl tachinez eu.

Se uită la mine cu gura căscată de mirare.

— Cum a ta? E soția ta?

— Nu — să-mi bag, nu, pufnesc eu.

— Să-mi bag, nu? repetă el.

— Rahat, nu spune așa!

Mă întind peste canapea ca să-i astup gura.

— Să nu spun „rahat"? întreabă el, eliberându-se de mâna mea.

— Nu, să nu spui nici „rahat", nici „să-mi bag".

Ăsta e unul dintre multele motive pentru care nu vreau să mă aflu în preajma copiilor.

— Știu că sunt cuvinte urâte, îmi zice, iar eu clatin din cap.

— Deci nu le spune, îi amintesc eu.

— Cine e dacă nu e soția ta?

Dumnezeule, e un plod băgăcios.

— E iubita mea. N-ar fi trebuit să-l fac pe puștiul ăsta să vorbească de la bun început. Își încrucișează mâinile și se uită la mine ca un mic preot sau ceva de genul ăsta.

— Și nu vrei să fie soția ta?

— Nu, nu vreau să fie soția mea, spun eu încet, dar clar, ca să mă audă și poate să priceapă de data asta.

— Niciodată?

— Niciodată.

— Nu vrei să aveți un copil?

— Nu! Nici vorbă! De unde scoți chestiile astea?

Numai când aud lucrurile astea rostite cu glas tare mă stresez.

— Dar de ce... — începe el să întrebe ceva, însă i-o retez.

— Nu mai pune atâtea întrebări.

Oftez, iar el dă din cap și îmi înhață telecomanda din mână, schimbând canalul. Tessa nu ne-a mai vizitat de câteva minute bune, așa că mă hotărăsc să merg eu la bucătărie și să văd dacă mai are mult.

— Tess... ai terminat aici, că vorbește prea mult, mă plâng eu, luând o bucată de broccoli din farfuria pe care o pregătește.

Nu suportă să mănânc înainte ca mâncarea să fie gata, dar am un copil de cinci ani în living, deci am toate drepturile să mănânc porcăria asta de broccoli.

— Da, mai am un minut sau două, răspunde ea fără să se uite la mine.

Are un ton straniu și ușor distant.

— Te simți bine? o întreb eu când se întoarce către mine cu ochii umezi.

— Da. Mă simt bine. E doar ceapa.

Ridică din umeri și se întoarce către chiuvetă ca să se spele pe mâini.

— E în ordine... Va vorbi și cu tine. S-a încălzit de-acuma, o liniștesc eu.

— Da, știu. Nu e din cauza asta... e doar de la ceapă, spune ea din nou.

71

Hardin

Plodul rămâne mut şi doar dă din cap când Tessa îl întreabă veselă:

— Îţi place puiul, Smith?

— Este foarte bun! spun eu cu un entuziasm exagerat, ca să compensez lovitura primită din partea puştiului care tot nu vrea să-i vorbească.

Îmi zâmbeşte recunoscătoare, dar nu se uită în ochii mei. Mâncăm restul cinei în tăcere. În timp ce Tessa face curăţenie la bucătărie, eu mă întorc în living. Aud nişte paşi mici în urma mea.

— Pot să te ajut cu ceva? întreb şi mă trântesc pe canapea.

— Nu.

Ridică din umeri, mutându-şi atenţia către televizor.

— Bine, atunci... Chiar nu e nimic interesant la televizor în seara asta.

— Tatăl meu o să moară? întreabă dintr-odată o voce micuţă.

Mă uit la el.

— Poftim?

— Tatăl meu o să moară? întreabă Smith, deşi nu pare foarte impresionat de subiect.

— Nu, are doar o toxiinfecţie alimentară sau ceva de genul ăsta.

— Şi mama a fost bolnavă şi apoi a murit, spune el, iar micuţul tremur din vocea sa mă face să-mi dau seama că nu e deloc imun în faţa acestei întâmplări şi simt că mă sufoc.

— Ăăă... mda. A fost cu totul altceva.

Săracul puşti.

— De ce?

Dumnezeule, pune o grămadă de întrebări. Vreau s-o chem pe Tess, dar ceva din expresia de pe chipul lui îngrijorat mă opreşte. Nici măcar nu vrea să-i vorbească, aşa că nu cred că şi-ar dori s-o aduc aici.

— Tatăl tău este un pic bolnav... iar mama ta era grav bolnavă. Tatăl tău se va face bine.

— Mă minţi cumva?

Vorbeşte cu multă maturitate pentru vârsta lui, aşa cum am făcut şi eu dintotdeauna. Presupun că asta se întâmplă când eşti obligat să creşti mare prea repede.

— Nu, ţi-aş spune dacă tatăl tău ar fi pe moarte, îi zic eu şi vorbesc serios.

— Mi-ai spune?

Ochii lui vii strălucesc, iau eu mă îngrozesc la gândul că ar putea izbucni în plâns. Nu am nici cea mai vagă idee ce să fac dacă îl apucă plânsul. Să fug. Să fug în cealaltă cameră şi să mă ascund în spatele lui Tess.

— Da. Acum hai să vorbim despre ceva mai puţin morbid.

— Ce e aia morbid?

— Ceva care e greşit şi futut, îi explic eu.

— Cuvânt urât, mă ceartă el.

— E în regulă să vorbesc aşa, pentru că eu sunt adult.

— Tot cuvânt urât rămâne.

— Şi tu ai spus două mai devreme. Te-aş putea pârî tatălui tău, îl ameninţ eu.

— Iar eu o să te spun fetei tale drăguţe, contraatacă el, iar eu nu mă pot abţine să nu izbucnesc în râs.

— Bine, bine, ai câştigat, spun, făcându-i semn să stea liniştit.
Tessa apare de după colţ.
— Smith, vrei să vii să stai aici cu mine?
Smith se uită la ea, apoi la mine şi întreabă:
— Pot să stau cu Hardin?
— Nu cred... începe ea, dar eu o întrerup.
— Bine.
Oftez şi îi predau puştiului telecomanda.

72

Tessa

Îl privesc pe Smith cum se instalează pe canapea, strecurându-se puţin câte puţin în sufletul lui Hardin. Aceasta se uită la el cu precauţie, dar nu-l opreşte şi nici nu comentează nimic despre această apropiere. E o ironie faptul că lui Smith pare să-i placă de Hardin, când Hardin categoric disperţuieşte copiii. Totuşi, chiar dacă Smith seamănă în multe feluri cu un domn de la ţară dintr-un roman de Austen, el poate şi nu poate fi inclus în această categorie.

Niciodată, i-a spus lui Smith când a fost întrebat dacă vrea să se însoare cu mine.

Niciodată. Nu are de gând să-şi facă un viitor alături de mine. Ştiam acest lucru undeva în străfundul sufletului, dar tot mă doare să aud aşa ceva, mai ales în felul rece şi încrezător în care a spus-o, ca şi cum ar fi fost o glumă sau ceva de genul ăsta. Ar fi putut să îndulcească măcar un strop lovitura.

Nu vreau să mă căsătoresc chiar acum, în mod evident, nici în anii care urmează. Dar ideea că nici măcar nu se întrevede această posibilitate mă doare foarte tare.

Spune că vrea să rămână pentru totdeauna cu mine, și totuși nu vrea să se căsătorească? Vom fi „iubit și iubită" la nesfârșit? O să-mi convină să nu am niciodată copii? Mă va iubi oare suficient ca să mă împac cu toate acestea, în ciuda viitorului pe care mi l-am imaginat dintotdeauna?

Chiar nu știu și mă doare capul când mă gândesc la aceste lucruri. Nu vreau să devin obsedată de viitor acum; am doar nouăsprezece ani. Ne-am înțeles atât de bine în ultima vreme și nu vreau să stric asta.

După ce fac curat la bucătărie și umplu mașina de spălat vase, îi mai verific o dată pe Hardin și pe Smith și mă duc în dormitor ca să-mi pregătesc lucrurile pentru mâine. Îmi sună telefonul exact când scot o fustă lungă și neagră. E Kimberly.

— Hei, totul e în regulă? întreb eu după ce răspund.

— Da, totul e în ordine. Îi dau niște antibiotice și ne vor trimite în curând acasă. Cred că e târziu, sper că nu vă supărați, spune ea.

— Sigur că nu. Faceți ce trebuie făcut.

— Ce face Smith?

— E cuminte — își petrecere vremea cu Hardin, îi spun eu și tot nu-mi vine să cred așa ceva.

Râde din toată inima.

— Pe bune? *Cu Hardin*?

— Da, mie-mi spui!

Îmi dau ochii peste cap și mă întorc la ei în living.

— Ei bine, asta e ceva neașteptat, dar e un bun antrenament pentru când veți avea Hardini în miniatură alergând prin toată casa, mă tachinează ea.

Vorbele ei mă lovesc direct în inimă și mă mușc de buza de jos.

— Mda... Așa cred și eu.

Vreau să schimb subiectul; deja simt un nod în gât.

— Bine, sperăm că terminăm repede aici. Ora de culcare a lui Smith este zece, dar cum deja e zece, lasă-l să stea treaz până când vă culcați voi. Mulțumesc din nou, spune Kimberly și închide.

Mă opresc rapid pe la bucătărie să-mi împachetez un mic prânz pentru mâine; o să mănânc ce a rămas din seara aceasta.

— De ce? îl aud pe Smith întrebându-l pe Hardin.

— Pentru că sunt captivi pe o insulă.

— De ce?

— Avionul lor s-a prăbușit.

— Cum de nu au murit?

— E un serial.

— Un serial tâmpit, spune Smith, iar Hardin izbucnește în râs.

— Da, cred că ai dreptate.

Hardin scutură din cap amuzat, iar Smith se hlizește. Seamănă în unele feluri: gropițele, forma ochilor, zâmbetul. Îmi imaginez că, dacă nu ar fi părul blond și culoarea ochilor, Hardin semăna mult cu Smith când era mai mic.

— E în ordine dacă mă duc să mă culc sau vrei să rămân să-l supraveghez? îl întreb pe Hardin.

Se uită la mine, apoi la Smith.

— Ăă... e în ordine. Oricum ne uităm la prostiile de la televizor, zice el.

— Bine, noapte bună, Smith. Ne vedem când vine Kim să te ia, îi spun eu.

El se uită către Hardin, apoi mă privește și-mi zâmbește.

— Noapte bună, șoptește el.

Mă răsucesc ca să mă duc înapoi în dormitor, dar mă opresc degetele lui Hardin înfășurate pe brațul meu.

— Hei, mie nu-mi spui noapte bună? se îmbufnează el.

— Ah... ba da. Scuze.

Îl îmbrățișez și îl sărut pe obraz.

— Noapte bună, îi spun, iar el mă îmbrățișează din nou.

— Ești sigură că te simți bine? mă întreabă el, prinzându-mă de umeri ca să se uite în ochii mei.

— Mda, sunt cam obosită, iar el vrea să stea cu tine, oricum, îi zâmbesc eu vag.

— Te iubesc, îmi spune el și mă sărută pe frunte.

— Te iubesc, îi răspund și mă duc repede în dormitor, închizând ușa după mine.

73

Tessa

A doua zi, vremea e frumoasă, fără zăpadă și cu foarte puțină zloată pe trotuare. Când ajung la Vance, o găsesc pe Kimberly așezată la biroul ei; îmi zâmbește cât timp îmi iau gogoașa și cafeaua.

— Habar nu am când ai venit aseară. Am adormit, îi zic.

— Știu, și Smith adormise. Mulțumesc încă o dată, spune ea, apoi îi sună telefonul.

Mă simt ciudat la birou după ce am fost ieri în campus. Câteodată mi se pare că trăiesc o viață dublă: pe jumătate sunt studentă, pe jumătate sunt om în toată firea. Am un apartament împreună cu iubitul meu și o stagiatură remunerată care e foarte aproape de a fi o slujbă în toată regula, nu doar o stagiatură. Îmi plac la nebunie ambele jumătăți, dar dacă aș avea de ales, aș alege viața de adult, însă alături de Hardin.

Mă cufund în muncă, și ora prânzului vine repede. După câteva scrieri nereușite, am dat peste un manuscris cu adevărat captivant și mă trezesc mâncând repede ca să mă pot întoarce să-l termin. Sper să se găsească un leac pentru boala personajului principal; mi s-ar frânge inima dacă moare. Restul zilei trece iute, iar eu sunt total

retrasă din această lume și pe deplin adâncită în manuscris, care se termină îngrozitor de trist.

Cu lacrimile curgându-mi pe obraji, plec de la serviciu și mă duc spre casă. Hardin nu mi-a mai dat niciun semn de când l-am lăsat adormit și ursuz în pat și nu mă pot gândi decât la cuvintele lui de aseară. Trebuie să încetez să mai analizez lucrurile atât; uneori mi-aș dori pur și simplu să nu mă mai gândesc atât la unele lucruri, așa cum par să reușească unii oameni. Nu îmi place că exagerez cu analizatul, dar nu mă pot abține. Așa sunt eu și acum nu mă pot gândi decât că Hardin și cu mine nu avem niciun viitor împreună. Totuși, chiar trebuie să fac ceva ca să scap de această obsesie care îmi ocupă mintea. El este așa cum e și nu vrea să se căsătorească niciodată și nici să aibă copii.

Poate că ar trebui s-o sun pe Steph după ce trec pe la Conner's să fac cumpărături și să spăl o tură de rufe, de vreme ce Hardin și Landon vor merge la meciul de hochei diseară... Doamne, sper să se înțeleagă bine. Când ajung la apartament, îl găsesc pe Hardin în dormitor, citind.

— Hei, sexoaso. Cum ți-a fost ziua? mă întreabă el de cum intru.

— A fost bună, cred.

— Ce s-a întâmplat?

Hardin își ridică privirea spre mine.

— Manuscrisul pe care l-am citit azi a fost atât de trist, incredibil, dar atât de dureros, îi spun, încercând să nu fiu iar plângăcioasă.

— Ah, cred că a fost foarte bun dacă tu încă ești afectată. Îmi zâmbește. Nu mi-ar fi plăcut să fiu de față atunci când ai citit pentru prima dată *Adio, arme.*

Mă trântesc lângă el pe pat.

— Asta a fost mai rău, mult mai rău.

Mă apucă de bluză, trăgându-mă cu capul pe umărul lui.

— Fetița mea sensibilă.

Își plimbă degetele în sus și în jos pe spinarea mea, iar felul în care a rostit aceste cuvinte mă face să simt un gol în stomac. Să fiu numită „fetița mea" de către el mă face mai fericită decât ar trebui.

— Ai fost azi la cursuri măcar? îl întreb.

— Nu. M-a surmenat faptul că am avut grijă de omuleț.

— Prin „a avea grijă" înțelegi că te-ai uitat la televizor cu el?

— Același lucru. Am făcut mai multe decât ai făcut tu.

— Deci îți place totuși de el?

Nu sunt nici eu sigură de ce întreb așa ceva.

— Nu... adică, dacă vine vorba de copii enervanți nu e în capul listei, dar nu plănuiesc nicio întâlnire cu el în viitorul apropiat.

Zâmbește. Îmi dau ochii peste cap, dar nu mai spun nimic despre Smith.

— Ești pregătit pentru meciul de diseară?

— Nu, i-am spus deja că nu merg.

— Hardin! Trebuie să te duci! țip eu.

— Glumeam... vine încoace în scurt timp. Îmi ești datoare pentru chestia asta, Tess. Oftează.

— Dar îți place hocheiul, iar Landon este o companie plăcută.

— Nu la fel de plăcută ca tine.

Mă sărută pe obraz.

— Ești destul de binedispus pentru cineva care se comportă ca și cum ar fi dus la tăiere.

— Dacă iese rău, nu eu o să fiu dus la tăiere.

— Te-aș ruga să te porți frumos cu Landon diseară, îl avertizez eu.

Își ridică mâinile într-un gest de falsă nevinovăție, dar eu îl cunosc mai bine de atât. La ușă ciocănește cineva, dar Hardin nici nu se urnește.

— E prietenul tău, tu să-i răspunzi la ușă, zice el.

Mă uit urât la el, dar mă duc să deschid ușa. Landon e îmbrăcat cu un tricou de hochei, jeanși albaștri și poartă tenișii.

— Hei, Tessa! spune el, cu zâmbetul lui prietenos obișnuit pe buze, îmbrățișându-mă în loc de salut.

— Putem să terminăm mai repede toată povestea asta? zice Hardin înainte să apuc să spun „bună".

— Vai, prevăd că va fi o seară distractivă, glumește Landon și își trece mâna prin părul tuns scurt.

— Va fi cea mai tare seară din toată viața ta, îl tachinează Hardin.

— Baftă, îi urez lui Landon, care se mulțumește să chicotească.

— Ah, Tess, doar se dă în spectacol, încearcă se se prefacă neinteresat de faptul că trebuie să petreacă timp alături de mine.

Landon zâmbește și este rândul lui Hardin să-și dea ochii peste cap.

— Ei bine, aici e prea mult testosteron pentru gustul meu, așa că mă duc să mă schimb și să rezolv câteva treburi. Să vă distrați, spun, lăsându-i pe bărbați cu micile lor glume.

74

Hardin

În timp ce Landon și cu mine ne croim drum prin mulțime, oftez și îl întreb:

— De ce naiba este deja atât de aglomerat?

El mă privește ușor iritat.

— Pentru că am întârziat din cauza ta.

— Meciul nu începe decât peste cincisprezece minute.

— Eu, de obicei, vin cu o oră mai devreme, îmi explică el.

— Sigur că așa faci. Chiar și când nu sunt cu Tessa, tot cu Tessa sunt, mă văicăresc eu.

Landon și Tessa sunt practic aceeași persoană când vine vorba despre nevoia lor enervantă de a fi primii și cei mai buni în tot ce fac.

— Ar trebui să te simți onorat că ești cu Tessa, îmi spune el.

— Nu mai fi dobitoc și poate că așa vom putea să ne bucurăm de meci, îi spun eu răstit, dar nu-mi pot stăpâni zâmbetul care îmi apare pe față când văd cât de tare s-a enervat. Scuze, Landon. Sunt onorat că umblu cu Tessa. Acum vrei să te calmezi? râd eu.

— Sigur, sigur. Hai să mergem la locurile noastre, spune el încet, deschizând drumul.

— Ce naiba! Ai văzut asta? Cum dracului s-a pus asta?! țipă Landon lângă mine.

Este mai plin de energie decât l-am văzut vreodată. Cu toate acestea, deși e furios, tot vorbește ca o păsărică.

— Haide! strigă el din nou, iar eu îmi muşc buza ca să nu râd.

Presupun că Tessa avea dreptate: compania lui nu este atât de îngrozitoare. Nu e prima mea alegere, în mod evident, dar nu e atât de rea.

— Am auzit că dacă țipi și urli mai tare au șanse mai mari să câștige, îi spun eu.

Mă ignoră și continuă să urle și să huiduie odată cu mulțimea, pe măsură ce se desfășoară jocul. Eu oscilez între a fi atent la meci și a-i trimite lui Tess mesaje vulgare și, până să-mi dau bine seama ce se întâmplă, Landon strigă „Da!" atunci când echipa sa câștigă partida în ultima secundă. Mulțimea se îngrămădește la ieșirea din arenă, iar eu îmi fac loc printre oameni.

— Ai grijă, aud o voce din spatele meu.

— Îmi cer iertare, se scuză Landon.

— Așa ziceam și eu, spune vocea respectivă, iar eu mă răsucesc și-l văd pe Landon, iritat, și pe un cretin îmbrăcat în tricoul echipei adverse.

Landon înghite în sec și nu spune nimic, deși individul și amicii lui continuă să-l tortureze.

— Uită-te ce speriat e, spune alt glas, care aparține unuia dintre prietenii cretinului, presupun.

— Eu... eu..., se bâlbâie Landon.

Îți bați joc de mine?

— Dispăreți dracului, amândoi! mă răstesc eu, iar ei se întorc ca să mă privească.

— Sau ce se întâmplă?

Pot mirosi berea din respirația celui mai înalt.

— Sau te fac să taci din gură în fața tuturor și o să te simți atât de umilit încât ăsta va fi punctul culminant al meciului. Asta se întâmplă, îl avertizez și vorbesc serios în totalitate.

— Haide, Dennis, hai să mergem, spune cel scund, singurul care are o urmă de bun-simț, și își trage prietenul de tricou, după care amândoi dispar în mulțime.

Îl apuc pe Landon de braț și îl trag după mine tot restul drumului. Tessa o să mă omoare dacă-l las să ia bătaie în seara asta.

— Mulțumesc pentru asta, nu trebuia s-o faci, spune Landon când ajungem la mașină.

— Nu transforma totul într-o scenă ciudată, bine? rânjesc eu, iar el scutură din cap, dar îl aud cum râde încet, doar pentru el.

— Vrei să te duc la apartamentul tău acum? mă întreabă după câteva minute de tăcere ciudată în timp ce așteptăm să ieșim din parcare.

— Da, sigur.

Îmi verific din nou telefonul ca să văd dacă mi-a răspuns Tessa; nu mi-a răspuns.

— Te muți de-aici? îl întreb pe Landon.

— Nu știu deocamdată, îmi doresc mult să fiu mai aproape de Dakota, îmi explică el.

— Atunci de ce nu se mută ea aici?

— Fiindcă aici cariera ei ca balerină n-ar evolua; trebuie să fie în New York City.

Landon mai lasă o mașină să treacă în fața noastră, deși abia ne-am mișcat în coadă de când am plecat de pe locul de parcare.

— Și ai de gând pur și simplu să renunți la viața ta și să te muți de dragul ei? îl iau eu peste picior.

— Da, aș prefera să fac asta decât să mai stau departe de ea. Nu mă deranjează, oricum, să mă mut. New York City este un loc senzațional unde să-ți duci viața. Într-o relație nu e vorba întotdeauna despre o singură persoană, știi? zice el, uitându-se pieziș la mine.

Boule.

— Replica asta îmi era cumva adresată?

— Nu tocmai, dar dacă tu crezi că era, poate chiar era.

Un grup de idioți beți se împleticesc prin fața mașinii, dar lui Landon nu pare să-i pese că ne blochează.

— Taci naibii din gură, bine? spun eu.

Acum se poartă ca un dobitoc.

— Vrei să spui că tu nu te-ai muta la New York ca să fii cu Tessa?

— Da, exact asta vreau să spun. Nu vreau să trăiesc la New York, deci nu voi trăi la New York.

— Știi bine că nu e vorba de New York, voiam să spun Seattle. Ea vrea să locuiască la Seattle.

— O să se mute în Anglia cu mine, îi spun eu.

Dau radioul mai tare, sperând că asta va pune punct discuției.

— Și dacă nu o va face? Știi bine că nu vrea, ai obliga-o?

— Nu o forțez să facă nimic, Landon. Se va muta pentru că se presupune că trebuie să fim împreună și nu va vrea să stea departe de mine, așa de simple sunt lucrurile.

Îmi mai verific o dată telefonul în încercarea de a scăpa de iritarea pe care mi-a produs-o adorabilul meu frate vitreg.

— Ești un dobitoc.

Ridic din umeri.

— Nici nu am pretins vreodată că n-aș fi.

Formez numărul lui Tess și aștept să-mi răspundă. Nu răspunde. *Minunat, de-a dreptul minunat.* Sper că încă mai e acasă până ajung eu. Dacă Landon nu ar conduce atât de încet, am fi ajuns deja până acum. Nu spun nimic, rozându-mi unghiile. După o veșnicie, Landon parchează în fața complexului de apartamente.

— Seara asta n-a fost atât de rea, nu-i așa? mă întreabă când ies din mașină, iar eu mă hlizesc.

— Nu, n-a fost, cred, recunosc eu. Apoi îl necăjesc. Dacă spui cuiva că am zis așa ceva, va trebui să te ucid.

Landon chicotește și demarează. Răsuflu ușurat, foarte mulțumit de faptul că nu a mâncat bătaie de la tipii ăia. Când intru în apartament, Tessa doarme dusă pe canapea, așa că mă așez și mă uit la ea pentru o vreme.

75

Hardin

După ce o privesc un timp pe Tessa cum doarme, o iau în braţe şi o car în dormitor. Îşi pune capul pe pieptul meu. O aşez încet pe pat şi îi trag pătura până la piept. O sărut uşor pe frunte şi sunt pe punctul de a mă răsuci şi de a mă pregăti de culcare când o aud spunând ceva.

— Zed, bălmăjeşte ea.

A spus cumva. ..? Mă holbez la ea, încercând să dau replay în mintea mea ultimelor trei secunde. Nu-mi vine să cred că a spus „Zed." Zâmbeşte, rostogolindu-se pe burtă. *Ce dracu'?*

O parte din mine şi-ar dori s-o trezească şi s-o întrebe de ce îi strigă numele — de două ori — în somn. Cealaltă parte, cea paranoică şi sătulă de orice, ştie ce ar răspunde ea. Tessa îmi va spune că nu am de ce să mă îngrijorez, că sunt doar prieteni, că ea mă iubeşte pe mine. Parţial adevărat, presupun, dar tocmai i-a rostit numele.

Să aud numele cretinului ăluia pe buzele ei după ce l-am ascultat pe nenorocitul de Landon cu certitudinile lui despre viitor — e prea mult. Nu sunt sigur de nimic, nu aşa cum este el, iar Tessa, în mod evident, nu e nici ea sigură de mine. Altfel nu ar mai visa la Zed.

Luând o foaie de hârtie şi un pix, mâzgălesc un bilet pentru ea, îl las pe dulap şi mă îndrept către noaptea de afară.

Conduc către taverna de pe Canal Street. N-aş fi vrut să vin aici, în caz că Nate şi gaşca s-ar afla încă acolo, dar este un loc aflat în apropiere, unde obişnuiam să beau tot timpul. N-are cum să nu-ţi placă statul Washington şi cretinii de cârciumari care nu le cer niciodată actele de identitate studenţilor.

Vocea lui Tess îmi răsună în minte, avertizându-mă să nu mai beau niciodată după ce s-a întâmplat ultima oară, dar nu-mi mai pasă. Trebuie să beau ceva. Apoi aud glasurile lui Zed şi Landon. De ce crede toată lumea din jurul meu că părerea lor contează pentru mine?

Nu mă mut la Seattle — Landon şi sfaturile lui de căcat nu au decât să se ducă dracului. Doar pentru că el vrea să se ţină după iubita lui nu înseamnă că asta vreau să fac şi eu. Acum înţeleg: îmi fac bagajele şi mă mut cu ea la Seattle şi peste două luni îşi dă seama că s-a săturat de tâmpeniile mele şi mă părăseşte. La Seattle ar fi lumea ei, nu a mea, şi aş putea fi dat afară la fel de uşor cum am fost invitat în ea.

Când ajung la bar, muzica este dată încet şi nu sunt prea mulţi oameni înăuntru. O blondă pe care o cunosc stă în spatele barului şi se uită la mine, cu surprindere şi interes în priviri.

— Nu ne-am văzut de mult, Hardin. Ţi-a fost dor de mine?

Zâmbeşte cu subînţeles şi îşi linge buzele pline, amintindu-şi de nopţile petrecute împreună, sunt convins.

— Da, acum dă-mi ceva de băut, îi răspund eu.

76

Tessa

Când mă trezesc, Hardin nu este în pat. Presupun că s-a dus după cafea sau e la duș, așa că îmi verific telefonul să văd cât este ceasul și mă dau jos cu greu din pat. În ciuda faptului că nu am ieșit nicăieri azi-noapte, mă simt destul de obosită, așa că nu-mi bat capul prea tare cu aspectul meu, îmi trag pe mine un tricou cu sigla WCU și o pereche de jeanși. Sunt tentată să-mi pun pantalonii de yoga ca să-l necăjesc pe Hardin când o să-l văd, dar nu-i găsesc pe nicăieri. Cunoscându-l, probabil că i-a ascuns sau i-a pus pe undeva ca să nu mă mai vadă alți băieți îmbrăcată cu ei.

Mă uit din nou în sertarul de sus și, când îl închid, o bucată de hârtie cade de pe dulap.

Am ieșit cu tata să luăm micul dejun, a scris de mână Hardin. Sunt și confuză, și fericită în privința acestui lucru. Chiar sper ca Hardin și Ken să fie capabili să-și construiască în continuare relația.

Gândindu-mă că probabil au terminat, încerc să-l sun pe Hardin, dar nu-mi răspunde. Îi trimit un mesaj și plec să mă întâlnesc cu

Landon la cafenea. Când ajung acolo, stă la masă și face un semn cu mâna către cele două pahare din fața lui.

– Ți-am luat și ție deja, spune el zâmbind și îmi oferă paharul de carton.

— Frumos din partea ta, mulțumesc.

Gustul dulce-amărui al cafelei mă trezește pe drum, dar apoi încep să mă îngrijorez că nu am nicio veste de la Hardin.

— Uită-te la noi, arătăm ca doi studenți obișnuiți, glumește Landon, făcând un semn către tricoul meu, apoi către al lui, care sunt identice.

Râd și mai iau o înghițitură din cafeaua binecuvântată.

— Hei, unde e Hardin azi? rânjește Landon. Nu te-a condus la cursuri în dimineața asta.

Ridic din umeri.

— Habar n-am. Mi-a lăsat un bilețel în care scria că a plecat devreme să ia micul dejun cu tatăl lui.

Landon se oprește și se uită la mine cu o privire nedumerită.

— Pe bune? Apoi, după o clipă, dă din cap și spune: S-au întâmplat și lucruri mai ciudate, presupun.

Răspunsul lui nu face altceva decât să-mi umple mintea de îndoială. Hardin s-a dus de-adevăratelea să ia micul dejun cu tatăl său. *Nu-i așa?*

Landon și cu mine mergem către sala de curs, iar Hardin tot nu mi-a răspuns la niciunul dintre mesaje, și simt o durere crescândă în piept. După ce ne așezăm la locurile noastre, Landon se uită la mine și mă întreabă:

— Te simți bine?

Sunt pe punctul să-i răspund, dar exact atunci îl văd pe profesorul Soto intrând în clasă.

— 'Neața, oameni buni! Îmi cer scuze că am întârziat, m-am culcat târziu azi-noapte.

Zâmbește și își scutură haina de piele, aruncând-o apoi pe spătarul scaunului.

Sper că toată lumea a avut timp suficient să-și cumpere sau să fure un jurnal.

Landon și cu mine ne uităm unul la altul și ne scoatem jurnalele. Când îmi arunc privirea în jur, observ că suntem singurii care avem așa ceva și mă mai minunez încă o dată de cât de nepregătiți sunt studenții. Dar profesorul Soto continuă netulburat și își aranjează cravata cu un gest absent.

— Dacă nu, scoateți o foaie de hârtie, pentru că în prima jumătate a orei vom lucra la prima temă din jurnal. Nu m-am decis deocamdată câte vor fi în total, dar, după cum am mai spus, jurnalul va însemna mare parte din notă, așa că trebuie să depuneți pentru asta un minim efort.

Zâmbește cu subînțeles și se așază, punându-și picioarele pe catedră.

— Vreau să văd care este viziunea voastră asupra credinței. Ce înseamnă pentru voi? Nu există răspunsuri greșite aici, și religia fiecăruia dintre voi nu aduce nicio diferență. Puteți duce discuția în câte direcții doriți — credeți într-o putere superioară? Sunteți convinși că această credință poate aduce lucruri bune în existențele oamenilor? Poate aveți o perspectivă complet diferită asupra credinței — a crede în ceva sau în cineva poate schimba deznodământul unei situații? Dacă ai credința că iubitul tău care te înșală nu te va mai înșela, va conta lucrul acesta? Credința în Dumnezeu... sau în mai multe divinități te face o persoană mai bună decât una care nu are această credință? Luați subiectul acesta cu credința și faceți cu el ce vreți... numai faceți ceva, spune el.

Ideile lui mi se învârt în minte. Când am crescut, obișnuiam să mă duc la biserică, dar trebuie să recunosc că relația mea cu Dumnezeu nu a fost întotdeauna foarte puternică. De fiecare dată când pun pixul pe prima pagină a jurnalului, îmi vine în cap Hardin. *De ce nu mi-a dat niciun semn până acum? El sună întotdeauna. Mi-a lăsat un bilet, deci știu că e în siguranță — dar acum unde este? Cât timp o să mai treacă până când o să-mi dea un semn de viață?*

Toate mesajele mele au rămas fără răspuns și mă panichez din ce în ce mai tare. S-a schimbat atât de mult, și-a îmbunătățit comportamentul. Credință. Cred prea mult în Hardin? Dacă voi crede în continuare în el, oare se va schimba?

Înainte să-mi dau seama cum s-a scurs timpul, sunt deja la a treia pagină. Majoritatea lucrurilor pe care le-am scris s-au dus direct de la mine înspre hârtie, fără ca mintea sau inima mea să fie amestecate în vreun fel. Într-un fel, o povară mi s-a ridicat de pe umeri după ce am scris despre credința mea în Hardin. Profesorul Soto anunță că ora s-a terminat și ascult ce spune Landon despre însemnarea sa din jurnal. El a preferat să scrie despre credința în sine însuși și în viitorul său. Eu am scris despre Hardin fără să ezit. Nici măcar nu sunt sigură cum trebuie să mă simt pentru că am făcut așa.

Restul zilei trece groaznic de încet, pentru că nu am nicio veste de la Hardin. Până la ora unu l-am sunat deja de trei ori și i-a mai trimis încă opt mesaje, și nimic. Am o senzație neplăcută — mai ales după ce am scris despre credința și sentimentele mele pentru el —, dar primul meu gând este că sper să nu fi făcut ceva care să ne dăuneze.

În al doilea rând, mă gândesc la Molly. Este ciudat cum îmi apare mereu în cap când e vorba de bucluc. De fapt, nu e ciudat, ci e o imagine insistentă. Molly e un personaj care își face apariția în mintea mea chiar și atunci când sunt convinsă că Hardin nu m-ar înșela.

77

Hardin

— Mai vrei o ceașcă de cafea? mă întreabă ea. Te va ajuta la mahmureală.

— Nu, știu cum să scap de mahmureală. Am avut destule, mârâi eu.

Carly își dă ochii peste cap.

— Nu fi nesimțit. Întrebam și eu.

— Nu mai vorbi.

Îmi frec tâmplele. Are o voce enervantă ca dracu'.

— Fermecător ca întotdeauna, observ.

Izbucnește în râs și mă lasă singur în bucătăria ei micuță.

Sunt un cretin pentru că mă aflu aici, dar n-am avut altă variantă. De fapt, am avut, dar încerc să nu-mi asum vina pentru faptul că am avut o reacție exagerată. Am fost dur cu Tessa și am spus câteva lucruri tâmpite, iar acum mă aflu aici, în bucătăria lui Carly, bând o nenorocită de cafea atât de târziu, într-o după-amiază.

— Vrei să te duc până la mașina ta? strigă ea din cealaltă cameră.

— Evident, îi răspund, iar ea apare în bucătărie purtând doar un sutien.

— Ai noroc că te-am luat cu mine acasă, așa beat cum erai. Iubitul meu va ajunge dintr-o clipă în alta, așa că trebuie să plecăm.

Își trage un tricou peste cap.

— Ai un iubit? Frumos.

E din ce în ce mai bine. Își dă ochii peste cap.

— Da. Am. Poate fi o surpriză pentru tine faptul că nu toată lumea își dorește o paradă nesfârșită de cuceriri.

Aproape că-mi vine să-i spun despre Tessa, dar prefer să tac, pentru că nu e deloc treaba ei.

— Trebuie să mă piș mai întâi, îi spun și mă duc la baie.

Capul îmi plesnește și sunt furios pe mine că am venit aici. Ar trebui să fiu acasă... mă rog, în campus. Îmi aud telefonul vibrând pe tejghea și mă întorc cu o tresărire.

— Să nu îndrăznești să răspunzi, latru eu la Carly, iar ea face un pas înapoi.

— Nu răspund! Frate, parcă nu erai așa de cretin aseară, remarcă ea, dar nu o bag în seamă.

O urmez pe Carly până la mașina ei, iar capul îmi pocnește de durere la fiecare pas pe care îl fac pe asfalt. Nu trebuia să beau atât de mult. Nu trebuia să beau deloc. Mă uit la Carly, care coboară geamul mașinii și-și aprinde o țigară.

Cum a putut fi vreodată genul meu? Nu poartă centura de siguranță. Se machiază la semafor. Tessa e atât de diferită de ea, de toate fetele cu care am fost vreodată.

În timp ce ne întoarcem către barul unde m-am făcut pulbere noaptea trecută, recitesc la nesfârșit mesajele de la Tessa. E îngrozitor — probabil că e extrem de îngrijorată. Am capul prea încețoșat ca să mă gândesc la o scuză bună, așa că îi dau un mesaj. *Am adormit în mașină după ce am băut prea mult cu Landon aseară. Vin acasă repede.*

Ceva pare aiurea și mă opresc pentru un minut. Dar mintea mea e atât de confuză, așa că trimit mesajul și mă uit la telefon să văd ce-mi răspunde. Nimic.

Nu pot să-i povestesc că am stat acasă la Carly. Nu mă va ierta niciodată, nici măcar nu va vrea să mă asculte. Știu că nu va vrea. Îmi dau seama că s-a săturat de tâmpeniile mele din ultima vreme. Știu că s-a săturat. Doar că nu am nici cea mai vagă idee cum să repar lucrurile. Carly îmi întrerupe gândurile, frânând brusc și înjurând.

— Aaah, la naiba. Trebuie să ocolim — e un accident acolo, spune ea, arătând spre mașinile care ne blochează drumul.

Privind scena, văd un tip între două vârste stând cu mâinile în buzunare în timp ce vorbește cu un ofițer de poliție. Arată către o mașină albă care seamănă... cu cea a... Mă panichez.

— Oprește mașina, îi cer eu.

— Poftim? Doamne, Hard...

— Am spus *să oprești nenorocita asta de mașină*!

Fără să mă gândesc, deschid portiera când mașina se oprește și alerg către mașinile lovite.

— Unde e celălalt șofer? îl întreb furios pe polițist și mă uit în jur.

Partea din față a mașinii albe este lovită rău de tot, apoi văd permisul de parcare de la WCU atârnat de oglinda retrovizoare. *La naiba.* O ambulanță e parcată lângă mașina de poliție. *La naiba.* Dacă i s-a întâmplat ceva... dacă e rănită...

— Unde e fata? Să-mi răspundă naibii careva! strig eu.

Chipul polițistului capătă o expresie enervată, dar celălalt șofer vede cât sunt de îngrijorat și îmi spune ușor:

— Acolo, arătând către ambulanță.

Inima mi se oprește.

Năpustindu-mă năuc într-acolo, văd că ușile ambulanței sunt deschise... și pe Tessa așezată pe canapeaua din spate, cu o pungă de gheață pe obraz. *Mulțumesc lui Dumnezeu. Mulțumesc lui Dumnezeu că e ceva atât de mic.* Dau buzna spre ea, iar cuvintele încep să mi se rostogolească din gură.

— Ce s-a întâmplat? Te simți bine?

Ușurarea se instalează pe chipul ei când mă vede.

— Am avut un accident.

Deasupra ochiului are un mic bandaj, iar buza îi e umflată și spartă într-o parte.

— Poți să pleci? întreb eu cu tupeu. Poate să plece? o întreb pe asistenta de pe ambulanță are stă lângă noi.

Femeia dă din cap și se îndepărtează repede. Întind mâna după punga de gheață a Tessei și o dau la o parte; dedesubt văd o umflătură de mărimea unei mingi de golf. Obrajii îi sunt plini de lacrimi, iar ochii îi sunt umflați și roșii. Deja pot vedea cum i se învinețește pielea delicată de sub ochi.

— La naiba — te simți bine? A fost vina lui?

Mă răsucesc și încerc să-l găsesc din nou pe dobitocul acela.

— Nu, eu am intrat în el, spune ea, gemând și luându-și înapoi punga de gheață, pe care și-o așază din nou pe piele. Apoi expresia de ușurare îi dispare din privire, ridicând ochii la mine și întrebându-mă: Tu unde ai fost toată ziua?

— Poftim? întreb eu, sincer confuz, între mahmureala mea și faptul că o văd pe ea în halul ăsta.

Cu o sclipire și mai rece în ochi, spune:

— Am zis: „Hardin, unde ai fost toată ziua?"

Mă întorc brutal la realitate. *La naiba.*

Și exact în clipa când mă pregăteam să inventez o scuză, Carly se apropie și mă ciupește de fund.

— Ei bine, domnule Întunecat și Irascibil, pot să plec? Poți merge pe jos până la mașina ta, nu-i așa? Chiar trebuie să mă întorc acasă.

Tessa face ochii mari.

— *Tu* cine ești?

La naiba. La naiba. La naiba. Nu așa ceva. Nu acum. Carly zâmbește și clatină din cap către Tessa.

— Sunt Carly, prietena lui Hardin. Îmi pare rău pentru accidentul tău. Apoi se uită la mine. Pot să plec acum?

— Pa, Carly, mă răstesc eu.

— Stai puțin, spune Tessa. A fost cu tine azi-noapte la tine acasă?

Încerc să mă uit în ochii ei, dar ea continuă să se holbeze la Carly, care spune:

— Da, încercam să-l duc înapoi la mașina lui.

— La mașina lui? Unde adică? spune Tess și vocea îi tremură.

— *Pa*, Carly, zic eu din nou și mă uit urât la ea.

Tessa se ridică în picioare, deși genunchii îi tremură puțin.

— Nu — spune-mi unde e mașina lui.

O apuc de coate, încercând s-o opresc, dar ea mă împinge cât colo și apoi scâncește de durere.

— Nu pune mâna pe mine! spune ea printre dinți. Carly. Unde e mașina lui? întreabă Tessa din nou.

Carly ridică mâinile și se uită pe rând la Tessa și la mine.

— La barul unde lucrez eu. Bine, eu plec acum, spune ea și dispare.

— Tess..., o implor eu.

Doamne, de ce sunt atât de idiot?

— Nu te apropia de mine! îmi ordonă ea.

Obrazul i se mișcă puțin; nu-mi dau seama dacă se mușcă pe dinăuntru ca să-și țină lacrimile în frâu. Acum că o văd stând aici, uitându-se fix în depărtare și încercând să pară de piatră, îmi lipsesc zilele când nu făcea altceva decât să plângă.

— Tessa, am..., încep eu să spun, dar vocea mi se blochează.

Acum eu sunt cel copleșit de sentimente și nici măcar nu-mi pasă. Panica simțită în momentul în care am văzut partea din față a mașinii făcută praf încă mă bântuie și în acest moment nu-mi doresc altceva decât s-o strâng în brațe. Ea tot nu se uită la mine.

— Pleacă. Acum. Sau o să-i spun polițistului să te gonească.

— Nu dau doi bani pe ei...

Ochii ei se întorc către mine, răzbunători.

— Nu — deja eu nu te mai ascult! Nu sunt sigură de ce s-a întâmplat azi-noapte, dar toată dimineața am știut — cumva, nu știu cum — că ai fost cu altcineva. Am încercat din răsputeri să nu cred așa ceva.

— Putem îndrepta situația, o implor eu. Ne-am descurcat mereu.

— Hardin! Nu *observi* că am fost implicată într-un accident? strigă ea și începe să plângă, făcând semn asistentei să se apropie. De fapt, probabil că tu nu-ți dai seama de acest lucru, pentru că realitatea ta este cu totul alta. Îmi scrii un bilețel azi-noapte că ieși cu tatăl tău dimineață, *apoi* îmi dai mesaj că ai adormit beat în mașină după ce ai băut cu Landon. Cu *Landon*! Sunt convinsă că ai senzația că sunt destul de tâmpită să cred orice — chiar și detalii care se contrazic între ele. Se uită urât la mine. Dar, desigur, tu ești un ghem de contradicții, așa că, da, îmi pot da seama că uneori nu mai știi care este realitatea.

Înțeleg cât de prost am fost și pentru un moment nici nu pot vorbi. Sunt prost, foarte, foarte prost. Și nu pentru că n-am fost în stare să-mi potrivesc minciunile. Asistenta profită de moment pentru a pune o mână pe umărul Tessei și spune:

— Totul e în ordine aici? Trebuie să te ducem la spital, să verificăm dacă totul e în regulă.

Ștergându-și lacrimile de pe obraji, Tessa se uită la mine fără nicio expresie și îi răspunde:

— Da, sunt gata. Sunt gata să plec acum.

78

Hardin

Îmi deschid a patra bere și învârt capacul pe suprafața de lemn a măsuței noastre de cafea. Oare când se va întoarce? Se va mai întoarce? Poate că ar trebui să-i dau un mesaj în care să-i spun că am făcut sex cu Carly, ca să curm suferința amândurora. Un ciocănit puternic în ușă îmi întrerupe gândurile.

Hai că începem. Sper că e singură. Cu berea în mână, mai iau o înghițitură și mă duc către ușă. Ciocăniturile se transformă repede în bătăi în toată regula: eu deschid și dau cu ochii de Landon. Înainte să pot reacționa, mă prinde cu mâinile de gulerul tricoului și mă izbește de perete. *Ce dracu'?* E mult mai puternic decât m-aș fi așteptat vreodată și sunt uimit de atitudinea lui agresivă.

— Ce naiba e cu tine? urlă el.

Nici măcar nu știam că poate vorbi atât de tare.

— Dă-te naibii jos de pe mine!

Îl împing, dar nici nu se mișcă. Să dea naiba, e foarte forțos. Îmi dă drumul și pentru o clipă am senzația că mă va pocni, dar nu o face.

— Știu că te-ai culcat cu altă fată și că ai făcut-o să-și lovească mașina!

Îmi sare iarăși în față.

— Îți sugerez să lași tonul mai jos, mă răstesc eu.

— Nu mi-e frică de tine, spune el printre dinți.

Alcoolul mă face irascibil, deși ar trebui să-mi fie rușine de mine.

— Te-am mai bătut și înainte, îi zic eu, așezându-mă din nou pe canapea.

Landon se ține după mine.

— Nu eram atât de nervos pe tine cum sunt acum.

Își ridică bărbia mai sus.

— Nu poți s-o faci să sufere tot timpul!

Îi fac semn să mă lase în pace.

— Nici măcar nu m-am culcat cu fata aia. Doar am dormit la ea acasă, așa că vezi-ți dracului de treburile tale.

— Oh, oau! Și bineînțeles că ai băut!

Face un gest către sticlele goale de bere de pe masă și către cea din mâna mea.

— Tessa e toată vânătă și are o contuzie din cauza ta, iar tu te îmbeți. Ești un mare cretin! țipă el.

— Nu a fost deloc vina mea și am încercat să vorbesc cu ea!

— Ba da, *a fost* vina ta! Încerca să citească nenorocitul de mesaj de la tine când a avut accidentul. Un mesaj despre care a știut imediat că e o minciună, aș putea adăuga.

Rămân instantaneu fără răsuflare.

— Despre ce tot vorbești acolo? întreb eu, sufocându-mă.

— Era atât de îngrijorată că nu primise niciun semn de la tine toată ziua, încât a înhățat telefonul de îndată ce ți-a văzut numele pe ecran.

E vina mea. Cum de n-am făcut legătura? Eu i-am provocat aceste răni. I-am făcut rău. Landon continuă se se holbeze la mine.

— A terminat-o cu tine — știi asta, nu-i așa?

Mă uit la el, dintr-odată obosit.

— Da. Știu.

Mă întind după bere.

— Iar tu te poți căra acum.

Dar el îmi smulge berea din mână și se duce la bucătărie.

— Să știi că sari calul, du-te dracului! îl avertizez eu și mă ridic brusc în picioare.

— Te comporți ca un idiot, și știi asta foarte bine. Te îmbeți pulbere în timp ce ea are de suferit, și nici măcar nu-ți pasă! țipă el.

— Nu mai urla la mine! La naiba!

Îmi agăț degetele în păr, trăgând cât pot de tare.

— Îmi pasă. Dar ea nu va crede nimic din ceea ce am de spus!

— Și poți s-o învinovățești? Trebuia să vii acasă sau, și mai bine, trebuia să nu pleci deloc, spune el, aruncându-mi berea în chiuvetă. Cum poți să fii atât de nesimțit? Te iubește atât de mult.

Se duce la frigider și îmi dă o sticlă cu apă.

— Nu sunt nesimțit. Doar că m-am săturat să aștept să se întâmple ceva. Tu băteai câmpii despre viața ta perfectă și despre sacrificiile care merită făcute, blah, blah. Apoi Tess îi rostește numele.

Îmi dau capul pe spate, holbându-mă la tavan pentru un moment.

— Numele cui? întreabă el.

— Al lui Zed. Îl spunea în somn. Clar ca lumina zilei, ca și cum l-ar fi dorit pe el în locul meu.

— În somn? întreabă el și îi pot simți sarcasmul din glas.

— Da. În somn sau nu, a spus numele lui în loc să spună numele meu.

Landon își dă ochii peste cap.

— Îți dai seama cât de ridicol sună asta, nu-i așa? Tess a rostit numele lui Zed în timp ce dormea, așa că tu ai ieșit și te-ai îmbătat? Faci o dramă din toată chestia asta fără niciun motiv. Strâng în mână bidonul cu apă.

— Nici măcar să nu... încep eu să spun, dar aud apoi un zăngănit de chei și sunetul ușii descuiate.

Mă răsucesc și o văd intrând pe ușă. Pe Tessa. ...și pe Zed. Zed e lângă ea. Nu pot gândi ca lumea, dar mă ridic și mă duc înspre ei.

— Ce e porcăria asta? țip eu.

Tessa face un pas în spate, se împiedică și se proptește de peretele din spatele ei.

- Hardin, încetează! strigă ea la mine.

- Nu! La naiba! M-am săturat să tot apari prin preajmă de câte ori se dărâmă totul! zic eu și-mi înfig mâinile în pieptul lui Zed.

- Încetează! țipă din nou Tessa. Te rog, spune ea, apoi se uită la Landon. Tu ce cauți aici? îl întreabă.

- Am... am venit să vorbesc cu el.

Clatin din cap cu o expresie sarcastică.

- *De fapt*, a venit aici ca să se ia la bătaie cu mine.

Ochii lui Tess aproape că ies din orbite.

- Poftim?

- Îți povestesc mai târziu, spune Landon.

Zed respiră cu dificultate și se uită fix la ea. Cum de a fost în stare să-l aducă aici după tot ce s-a întâmplat? Sunt convins că va fugi direct la el. Bărbatul *visurilor* ei. Tessa se întoarce către Zed și își pune ușor mâna pe umărul lui.

— Mulțumesc că m-ai adus acasă, Zed. Apreciez asta din tot sufletul, dar probabil cel mai bine ar fi să pleci.

El se uită la mine.

— Ești sigură? întreabă.

— Da, sunt sigură. Mulțumesc foarte mult. Landon este aici și mă voi duce acasă la părinții lui diseară.

Zed mă aprobă clătinând din cap — *de parcă s-ar fi săturat să fie de acord cu toate cele*! —, apoi se întoarce și pleacă. Tessa închide ușa în urma lui. Nu-mi mai pot controla furia când se răsucește către mine încruntată.

— Mă duc să-mi iau hainele.

Se îndreaptă spre dormitor. Mă duc după ea, desigur.

— De ce l-ai chemat pe el să te plimbe cu mașina? strig în spatele ei.

— De ce te-ai dus să bei cu fata aia, Carly? Ah, stai puțin, te plângeai probabil de cât de *capricioasă* și *plină de pretenții* e iubita ta, se răstește ea.

— Ah, lasă-mă doar să ghicesc cât de repede i-ai povestit lui Zed cât de distrus sunt eu, mârâi și eu la ea.

— Nu! Nu i-am povestit nimic, de fapt. Sunt sigură că deja știe.

— O să mă lași și pe mine să-ți explic varianta mea în povestea asta? o întreb.

— Sigur, răspunde ea, încercând să-și dea jos valiza de pe raftul de sus al debaralei.

Mă apropii ca s-o ajut.

— Dă-te la o parte! se răstește ea, în mod clar scoasă din sărite de porcăriile mele.

Mă retrag și o las să-și dea singură valiza jos.

— N-ar fi trebuit să plec azi-noapte, îi zic.

— *Pe bune?* spune ea, cu sarcasm.

— Da, pe bune. N-ar fi trebuit să plec și nici n-ar fi trebuit să beau atât de mult — dar nu te-am înșelat. N-aș face așa ceva. Am dormit la ea acasă doar pentru că eram prea beat ca să mă urc la volan — asta e, îi explic eu.

Își încrucișează brațele și încremenește în postura clasică a iubitei furioase.

— Atunci de ce m-ai mințit?

— Nu știu... pentru că știam că nu o să mă crezi ce o să-ți povestesc.

— Ei bine, cei care înșală nu recunosc de obicei că înșală.

— Nu te-am înșelat, îi spun.

Ea oftează; evident nu e convinsă de vorbele mele.

— E foarte dificil să te mai cred când tu mă minți atât de ostentativ tot timpul. Nici de data asta nu ai procedat altfel.

— Știu. Îmi pare rău că am mințit înainte, despre tot, dar nu te-aș înșela.

Îmi ridic brațele. Ea așază o fustă împăturită în valiză.

— După cum am mai spus, cei care înșală nu recunosc că înșală. Dacă nu ai fi avut nimic de ascuns, nu ai fi mințit.

— Nu e nicio mare scofală, nu am făcut nimic cu ea, spun eu, apărându-mă, în timp ce ea mai pune o haină în valiză.

— Dar dacă m-aș îmbăta eu și aș rămâne peste noapte acasă la Zed? Tu ce ai face? mă întreabă ea și numai acest gând mă scoate total din minți.

— L-aș omorî, la naiba.

— Deci nu e mare scofală când o faci tu, dar atunci când o fac eu este? mi-o întoarce ea. Nimic din toate astea de fapt nu contează — ai spus foarte limpede că eu sunt o prezență trecătoare în viața ta, continuă Tess.

Iese din cameră și intră în baie ca să-și adune obiectele de toaletă. Chiar pleacă împreună cu Landon acasă la tata. Asta e o porcărie. Nu e trecătoare în viața mea, cum poate crede așa ceva? Probabil din cauza tuturor lucrurilor pe care i le-am spus aseară și din cauza lipsei de comunicare de astăzi.

— Știi bine că nu voi renunța la tine, îi spun când trage fermoarul valizei.

— Ei bine, eu plec acum.

— De ce? Știi bine că te vei întoarce.

Mânia vorbește în locul meu.

— Exact de asta plec, spune ea, cu vocea tremurătoare, și își ia valiza, ieșind din cameră fără să se uite înapoi.

Când aud ușa de la intrare închizându-se cu zgomot, mă sprijin cu spatele de perete și alunec către podea.

79

Tessa

Nouă zile. Au trecut nouă zile fără niciun cuvânt din partea lui Hardin. Nu credeam că pot lăsa nici măcar o singură zi să treacă fără să vorbesc cu el, darămite nouă. Mi se pare că au trecut o sută, ca să fiu sinceră, deşi fiecare oră doare un pic mai puţin decât cea de dinaintea ei. N-a fost uşor, nici vorbă. Ken l-a sunat pe domnul Vance rugându-l să mă lase să-mi iau liber pentru restul săptămânii, ceea ce a însemnat că am stat acasă doar o zi, de fapt.

Ştiu că eu sunt cea care a plecat, cea care s-a îndepărtat, dar mă ucide faptul că nici măcar nu a încercat să ia legătura cu mine. Am dat tot timpul mai mult în această relaţie şi aceasta era şansa lui de a-mi spune ceea ce simte cu adevărat. Cred că, într-un anumit fel, chiar asta îmi arată — doar că tot ceea ce simte este opusul lucrurilor pe care mi le doream şi de care aveam nevoie cu disperare.

Ştiu că Hardin mă iubeşte, chiar ştiu. Totuşi, mai ştiu şi că, dacă m-ar iubi atât de mult pe cât credeam eu, ar fi făcut ceva până acum ca să-mi demonstreze asta. A spus că nu are de gând să mă lase să dispar, dar exact asta a făcut. A dispărut şi m-a lăsat şi pe mine să

dispar. Partea care mă sperie cel mai tare este că în prima săptămână umblam total pierdută. Eram pierdută fără Hardin. Pierdută fără comentariile lui spirituale. Pierdută fără remarcele lui crude. Pierdută fără siguranţa şi încrederea lui. Pierdută fără felul în care îmi desena cerculeţe în palmă când mă ţinea de mână, fără felul în care mă sărută fără niciun motiv şi în care îmi zâmbea când credea că nu mă uit la el. Nu vreau să fiu pierdută fără el; vreau să fiu puternică. Vreau ca zilele şi nopţile mele să fie la fel, indiferent dacă sunt singură sau nu. Încep să bănuiesc că am fost tot timpul sigură, oricât de dramatic ar părea acest gând; cu Noah nu eram fericită, iar relaţia dintre mine şi Hardin nu a funcţionat. Poate că, într-un fel, sunt ca mama. Poate că mi-e mai bine singură.

Nu voiam să se termine aşa, atât de brusc. Voiam să discutăm despre tot, voiam să-mi răspundă la telefon ca să vedem dacă putem ajunge la o înţelegere. Aveam nevoie de puţin spaţiu, aveam nevoie de o pauză ca să-i arăt că nu sunt preşul lui. Efectul a fost însă devastator, căci lui, în mod evident, nu-i păsa atât de mult precum îmi închipuiam eu. Poate că ăsta a fost planul lui în tot acest timp: să mă facă să mă despart de el. Am cunoscut câteva fete care au urmat acest drum când şi-au părăsit iubiţii.

În prima zi am aşteptat un telefon, un mesaj sau, la naiba, m-am aşteptat ca Hardin să dea buzna pe uşă urlând din toţi rărunchii şi făcând o scenă, în timp ce familia sa şi cu mine am fi stat în sufragerie tăcuţi, fără ca nimeni să ştie exact ce să-mi spună. Când acest lucru nu s-a întâmplat, m-am pierdut cu firea. Nu în sensul că am suspinat într-un colţ, plângându-mi de milă. Pur şi simplu m-am pierdut pe mine. Fiecare secundă am trăit-o cu speranţa că Hardin se va întoarce ca să-mi cerşească iertarea. Aproape că am cedat în acea zi. Aproape că m-am întors la apartament. Eram gata să-i spun că nu dau doi bani pe căsnicie, că nu-mi pasă dacă mă minte în fiecare zi şi dacă nu mă respectă, atâta timp cât nu mă părăseşte niciodată. Din fericire, am ieşit din această stare şi mi-am salvat, măcar parţial, respectul pentru propria persoană.

Ziua a treia a fost cea mai rea. Ziua a treia a fost momentul când am început să-mi dau seama ce se întâmplă. În ziua a treia am vorbit și eu în sfârșit, după trei zile de tăcere, în care de-abia spusesem un simplu da sau nu lui Landon și lui Karen în timpul încercărilor lor timide de a face conversație cu mine. Singurele sunete pe care le puteam emite erau un oftat strangulat și o explicație întretăiată printre lacrimi a propriei mele vieți, care ar fi mai bună și mai ușoară fără el, chiar dacă nu credeam ce spun. Ziua a treia a fost momentul în care în sfârșit m-am uitat în oglindă la fața mea murdară și plină de vânătăi, cu ochii atât de umflați încât de-abia îi puteam deschide. În ziua a treia m-am prăbușit la podea, rugându-mă în cele din urmă la Dumnezeu să facă durerea să dispară. Nimeni nu poate trăi cu o astfel de durere, i-am spus Lui. Nici măcar eu. În ziua a treia l-am sunat, nu m-am mai putut abține. Mi-am spus că dacă îmi răspunde ne vom descurca noi cumva și vom ajunge la un compromis, cerându-ne scuze și promițând că nu ne vom mai părăsi niciodată. În loc de asta, mi-a intrat mesageria vocală după ce telefonul a sunat de două ori, ceea ce mi-a arătat că mi-a respins apelul.

În ziua a patra, am greșit și l-am sunat din nou. De data aceasta a avut bunul-simț să lase telefonul să sune până când a intrat mesageria vocală fără să-mi respingă. Ziua a patra a fost aceea în care mi-am dat seama că mie îmi pasă de el mult mai mult decât îi pasă lui de mine. Ziua a patra mi-am petrecut-o pe toată în pat, retrăind puținele ocazii în care mi-a spus ceea ce simte pentru mine. Am început să-mi dau seama că mare parte din relația noastră și sentimentele pe care îmi închipuisem că le are pentru mine erau doar în mintea mea. Am început să-mi dau seama că, în timp ce eu mă gândeam că o putem scoate la capăt, că putem face relația asta să meargă pentru totdeauna, el nu se gândea la mine deloc.

Aceea a fost ziua în care m-am decis să trec în rândul adolescenților normali și l-am lăsat pe Landon să-mi arate cum să-mi descarc muzică pe telefon. Din momentul în care am început, nu m-am mai putut opri. Mi-am adăugat peste o sută de cântece, apoi mi-am băgat

căștile în urechi și nu le-am mai scos decât peste aproape 24 de ore. Muzica ajută mult. Am ascultat despre durerea altor oameni și mi-am amintit că nu sunt singura care suferă în viață. Nu sunt singura care a iubit pe cineva care nu m-a iubit suficient ca să lupte pentru mine.

Ziua a cincea a fost cea în care în sfârșit am făcut un duș și am încercat să mă duc la cursuri. Am mers la yoga, sperând să pot gestiona amintirile pe care mi le evocă. M-am simțit ciudat în mulțimea de studenți veseli. Mi-am folosit toată energia pe care o aveam sperând să nu dau nas în nas cu Hardin prin campus. Trecusem de faza în care îmi doream să mă sune. Reușisem să-mi beau jumătate din cafea în acea dimineață, iar Landon îmi spusese că începusem să capăt culoare în obraji. Nimeni nu părea să mă bage în seamă și acesta era exact lucrul pe care mi-l doream. Profesorul Soto ne-a pus să scriem care sunt cele mai mari temeri ale noastre în viață și cum se leagă ele de credința în Dumnezeu.

— Vă e teamă de moarte? ne întrebase el.

Nu cumva sunt deja moartă? am răspuns eu în sinea mea.

Ziua a șasea a căzut într-o joi. Începusem să vorbesc în propoziții, propoziții disparate care de obicei nu se refereau la subiectul dezbătut, dar nimeni nu avea inima să mă corecteze. Mă întorsesem la Vance. Kimberly nu s-a putut uita în ochii mei în prima parte a zilei, dar în cele din urmă a încercat să inițieze o conversație, la care însă n-am putut să iau parte. Spunea ceva despre o cină și mi-am propus să o întreb din nou despre asta când o să fiu în stare să gândesc normal. Mi-am petrecut ziua holbându-mă în gol la prima pagină a unui manuscris pe care, indiferent de câte ori l-am citit și recitit, nu-l puteam înțelege. În acea zi am mâncat ceva mai mult decât orezul sau banana pe care le mâncasem zilele trecute.

Karen făcuse o friptură — am observat acest amănunt numai pentru că mi-am adus aminte că făcuse una identică pentru cina pe care am luat-o aici, la început, Hardin și cu mine. Imaginile din acea seară, amintirea lui stând lângă mine și ținându-mă de mână pe sub masă m-au trimis înapoi într-o stare jalnică, făcându-mă

să-mi petrec seara la toaletă, vomitând puțina mâncare pe care o consumasem.

Când a venit și ziua a șaptea, am început să-mi imaginez ce s-ar întâmpla dacă nu aș mai fi nevoită să simt suferința aceasta. Dacă aș fi dispărut, pur și simplu? Gândul acesta m-a îngrozit — nu pentru că aș fi murit, ci pentru că am putut să mă gândesc la ceva atât de întunecat. Am alungat ideea asta destul de repede și am ajuns la cel mai apropiat detaliu realist pe care îl putea înțelege creierul meu. Mi-am schimbat tricoul și am jurat că nu mai pun niciodată piciorul în dormitorul lui Hardin, orice s-ar întâmpla. Am început să caut apartamente care să fie aproape de Vance și pe care să-mi pot permite să le închiriez și, în paralel, cursuri online la WCU. Îmi place prea tare învățătura ca să mă închid definitiv în mine și să mă înscriu la cursuri online, așa că într-un final am decis să nu fac asta, dar am găsit câteva apartamente pe care să le vizitez.

În cea de-a opta zi am reușit să schițez un zâmbet fugar, dar toată lumea a observat. Ziua a opta a adus cu ea prima dimineață în care mi-am luat obișnuita gogoașă și cafeaua când am ajuns la Vance. Le-am consumat și am mai luat în plus. L-am văzut pe Trevor, care mi-a spus că sunt frumoasă, în ciuda hainelor mele boțite și a ochilor mei lipsiți de strălucire. În ziua a opta s-a produs schimbarea, ziua a opta a fost prima zi în care mi-am petrecut doar jumătate din timp dorindu-mi ca lucrurile dintre mine și Hardin să fi mers diferit. I-am auzit pe Ken și Karen discutând despre ziua de naștere a lui Hardin care se apropia și am fost surprinsă când am simțit doar o mică arsură în piept la auzul numelui lui.

Azi este ziua a noua.

— Cobor acum! strigă Landon, de dincolo de ușa domitorului „meu".

Nimeni nu mi-a spus să plec și nici nu m-a întrebat unde m-aș duce dacă aș pleca. Sunt recunoscătoare pentru asta, dar în același timp știu că prezența mea va deveni în timp o povară. Landon mă tot asigură că pot rămâne la ei cât am nevoie, iar Karen îmi reamintește de mai

multe ori pe zi cât de mult îi place compania mea. Dar la finalul zilei, ei rămân familia lui Hardin. Vreau să merg mai departe, să mă hotărăsc unde vreau să merg și unde vreau să locuiesc, și nu-mi mai este teamă.

Nu mai pot și nu mai chef să-mi mai petrec încă o zi plângând din cauza unui băiat mincinos, cu tatuaje, care nu mă mai iubește. Dau cu ochii de Landon la parter, iar el ia o mușcătură imensă dintr-un covrig; în colțul gurii i-a rămas un rest de brânză topită și dă cu limba după ea ca s-o șteargă.

— 'Neața!

Zâmbește, cu gura plină și cu ochii mari.

— 'Neața, îi spun și eu și îmi torn un pahar cu apă.

Continuă să se holbeze la mine în timp ce eu beau din pahar.

— Ce e? îl întreb eu, în cele din urmă.

— Păi..., arăți minunat, exclamă el.

— Mulțumesc. Am decis să fac un duș și să mă întorc dintre morți, glumesc eu, iar el zâmbește ușor, ca și cum nu ar fi tocmai sigur de starea mea mentală. Serios, e în ordine, îl liniștesc eu, iar Landon mai ia o îmbucătură din covrig, dându-l gata.

Îmi pun și eu unul în toaster și încerc să nu-l bag în seamă pe Landon care se holbează la mine de parcă sunt un animal de la grădina zoologică.

— Sunt gata când ești tu, îi spun după ce-mi termin micul dejun.

— Tessa, arăți grozav astăzi! exclamă Karen când intră în bucătărie.

— Mulțumesc. Îi surâd.

Astăzi este prima zi în care mi-am acordat timp să mă aranjez, să fiu prezentabilă. În ultimele opt zile m-am îndepărtat mult de înfățișarea mea obișnuită. Azi mă simt eu însămi. Noul meu eu. Eul meu „post-Hardin". Ziua a noua este ziua mea.

— Rochia aceasta te prinde bine, mă complimentează din nou Karen.

Rochia galbenă pe care mi-a luat-o Trish de Crăciun mi se potrivește și este foarte comodă. Nu voi mai face aceeași greșeală ca data

trecută și nu voi mai încerca să port pantofi cu tocuri la cursuri, așa că îmi pun espadrilele. Mi-am prins părul la spate neglijent, lăsând câteva bucle să-mi încadreze fața. M-am machiat subtil, dar cred că mi se potrivește. Ochii m-au durut puțin când am încercat să mă machiez cu creionul dermatograf maroniu pe pleoapa de jos... fardul nu era deloc pe lista mea de priorități când intrasem în depresie.

— Mulțumesc tare mult. Îi zâmbesc iarăși.

— Să ai o zi minunată.

Karen surâde și ea, în mod limpede surprinsă, dar foarte încântată de revenirea mea în lumea reală.

Așa trebuie să fie atunci când ai o mamă iubitoare, pe cineva care să te trimită la școală cu vorbe bune și încurajatoare. Cineva care nu seamănă deloc cu mama mea. Mama... Am evitat să-i răspund la telefoane și mă bucur pentru asta. Era ultima persoană cu care aș fi vrut să vorbesc, dar acum, că pot să respir fără să vreau să-mi smulg inima din piept, chiar îmi doresc s-o sun.

— Ah, Tessa, vii cu noi acasă la Christian duminică? mă întreabă Karen exact când ajung la ușă.

— Duminică?

— La cina pe care o dau pentru a sărbători mutarea la Seattle? îmi spune ea de parcă ar fi trebuit să știu deja. Kimberly a spus că ți-a zis despre cină. Dacă nu vrei să vii, sunt sigură că vor înțelege, mă liniștește ea.

— Nu, nu. Vreau să vin. O să vin cu voi.

Îi zâmbesc. Sunt pregătită pentru asta. Pot ieși în public, cu multă lume, fără să clachez. Subconștientul meu își ține gura pentru prima oară în ultimele nouă zile și îi mulțumesc pentru asta înainte să ies în urma lui Landon. Vremea îmi oglindește starea, însorită și oarecum caldă la sfârșit de ianuarie.

— Vii duminică? îl întreb eu când intrăm în mașină.

— Nu, eu plec diseară, nu mai știi? răspunde el.

— Poftim?

Se uită la mine ridicând din sprânceană.

— Mă duc la New York în weekendul ăsta. Dakota se mută în propriul ei apartament acolo. Ți-am spus acum câteva zile.

— Îmi pare tare rău, ar fi trebuit să-ți acord mai multă atenție și să nu mă gândesc numai la mine, îi spun eu.

Nu-mi vine să cred cât de egoistă am fost și nu l-am ascultat când mi-a povestit că Dakota se mută la New York.

— Nu, e în regulă. Am pomenit în treacăt, oricum. N-am vrut să ți fac cumva în ciudă când tu erai... mă rog, știi tu.

— Un zombie? termin eu fraza în locul lui.

— Da, un zombie extrem de înfricoșător, glumește el, iar eu surâd pentru a cincea oară în ultimele nouă zile.

E o senzație plăcută.

— Când te întorci? îl întreb pe Landon.

— Luni dimineață. O să lipsesc de la religie, dar o să apar imediat după.

— Oau, ce palpitant. New York-ul ți se va părea incredibil. Mi-ar plăcea și mie să evadez, să scap de aici pentru o vreme.

— Eram îngrijorat că trebuie să plec și să te las aici, îmi spune el, iar pe mine mă copleșește vinovăția.

— Să nu fii îngrijorat! Și-așa faci foarte multe pentru mine; e momentul să mă descurc și singură. Nici nu vreau să te gândești că ai putea renunța la ceva din cauza mea. Îmi pare atât de rău că te-am făcut să te simți așa, îi zic eu.

— Nu e vina ta, e vina lui, îmi amintește el, iar eu dau aprobator din cap.

Îmi pun căștile înapoi în urechi, iar Landon zâmbește.

La religie, profesorul Soto discută despre durere. Pentru un moment, îmi vine să jur că o face în ciuda mea, ca să mă tortureze, dar când încep să scriu despre felul în care suferința te poate apropia sau îndepărta de credință și de Dumnezeu, îi sunt recunoscătoare pentru acest chin. Eseul meu se umple cu gânduri despre cum te poate schimba suferința, despre felul în care durerea te poate face mai

puternic și despre faptul că nu ai nevoie atât de mult de credință. Ai nevoie de tine însuți. Trebuie să fii puternic și să nu lași suferința să te conducă în nicio direcție.

Mă duc din nou la cafenea înainte de cursul de yoga, ca să acumulez și mai multă energie. Pe drumul către sala de yoga trec pe lângă clădirile unde se desfășoară cursurile despre mediul înconjurător și mă gândesc imediat la Zed. Mă întreb dacă o fi acum aici. Presupun că este, dar nu am nici cea mai vagă idee în privința orarului său. Înainte să încep să-mi pun prea multe întrebări, intru în clădire. Mai am puțin timp înainte să-mi înceapă cursul, și sala de sport se află la mai puțin de cinci minute de mers pe jos.

Mă uit de jur împrejur prin holul imens al clădirii. Exact cum mă așteptam, copaci înalți populează mare parte din spațiul generos. În același ton e tavanul este împărțit în lucarne, oferind iluzia că e aproape inexistent.

— Tessa?

Mă răsucesc și, într-adevăr, dau cu ochii de Zed, care poartă un halat de laborator și ochelari groși de protecție în vârful capului, care îi dau părul pe spate.

— Hei..., îi spun eu.

El zâmbește.

— Ce cauți aici? Ți-ai schimbat specializarea?

Îmi place la nebunie felul în care își ascunde limba în spatele dinților atunci când zâmbește, întotdeauna mi-a plăcut.

— Ca să fiu sinceră, pe tine te căutam.

— Pe mine?

Pare absolut uluit.

80

Hardin

Nouă zile.

Au trecut nouă zile în care n-am vorbit cu Tessa. Nu credeam că voi putea lăsa să treacă nici măcar o singură zi fără să vorbesc cu ea, cu atât mai puțin nouă zile nenorocite. Mi se pare că au trecut o mie de zile, și fiecare oră este și mai dureroasă decât cea care s-a scurs înaintea ei.

Când a plecat de la apartament în seara aceea, am tot așteptat să-i aud pașii grăbindu-se în prag și am așteptat să-i aud glasul țipând la mine. Nu s-a întâmplat nimic. Am rămas pe podea, așteptând la nesfârșit. Acel moment nu a venit. Nici ea nu a venit.

Mi-am terminat berea din frigider și am izbit sticla de perete. În dimineața următoare, când m-am trezit și am văzut că ea tot nu este, mi-am împachetat toate lucrurile. M-am urcat în avion ca să scap naibii de Washington. Dacă s-ar fi întors, ar fi făcut-o în noaptea aceea. Trebuia să dispar și să fiu puțin singur. Cu răsuflarea mirosindu-mi a alcool și cu tricoul alb plin de pete, am plecat la aeroport. Nici nu am sunat-o pe mama înainte să ajung acolo; oricum nu avea nimic altceva de făcut.

Dacă mă sună Tessa înainte să mă urc în aviom, mă întorc din drum. Dar dacă nu, atunci asta e, mă tot gândeam. A avut şansa ei de a se întoarce. Se întoarce de fiecare dată, indiferent ce aş face, dar de data asta de ce lucrurile stau altfel? Chiar n-am făcut nimic, serios; am minţit-o, dar a fost o minciună neînsemnată, iar ea a reacţionat exagerat.

Dacă ar trebui să fie cineva supărat, acela sunt eu. L-a adus pe Zed acasă la mine. Colac peste pupăză, Landon dă buzna acolo de parcă e Incredibilul Hulk şi mă izbeşte de zid. Ce dracu' se întâmplă? Întreaga situaţie e complet aiurea şi nu e vina mea. Mă rog, poate că este, dar ea trebuie să vină în genunchi la mine, nu invers. O iubesc, dar nu fac primul pas.

Ziua unu mi-am petrecut-o în avion, dormind ca să-mi treacă mahmureala. Am primit nenumărate priviri ofensate de la stewardesele îngâmfate şi de la cretinii îmbrăcaţi în costume, dar nici că mi-a păsat. Nu înseamnă nimic pentru mine. Am luat taxiul până la mama şi era să-l strâng de gât pe şofer. Cine naiba ia atâţia bani pentru un mizilic de drum de 16 kilometri?

Mama a fost şocată şi fericită să mă vadă. A plâns câteva minute, dar din fericire s-a oprit când a apărut Mike. Se pare că au început să-şi mute lucrurile la el acasă, iar ea intenţionează să-şi vândă casa. Nu-mi pasă deloc de casa aia, deci nu mă afectează. Locul ăla e plin de amintiri nasoale, din cauza beţivului de taică-meu. E plăcut să pot gândi aceste lucruri fără influenţa lui Tess.

M-aş simţi uşor vinovat că am fost nesimţit cu mama şi cu iubitul ei dacă Tessa ar fi fost aici, cu mine. Deci mulţumesc lui Dumnezeu că nu este.

Ziua a doua a fost obositoare ca naiba. Mi-am petrecut întreaga după-amiază ascultând-o pe mama vorbind despre planurile pe care şi le face pentru vară şi am evitat să-i povestesc de ce am venit acasă. Îi tot repet că dacă aş fi vrut să-i spun, i-aş fi spus. Am venit aici ca să găsesc puţină linişte şi, când colo, mă enervez şi mai tare. M-am trezit în barul de pe stradă pe la ora opt. O brunetă drăguţă cu ochii

de aceeaşi culoare ca ai lui Tess mi-a zâmbit şi mi-a oferit ceva de băut în seara aceea. Am refuzat-o oarecum politicos, culoarea ochilor ei făcându-mă să fiu amabil. Cu cât mă uitam mai mult la ei, cu atât îmi dădeam mai mult seama că nu sunt la fel cu ai lui Tess. Erau lipsiţi de strălucire. Ochii lui Tess au cea mai interesantă nuanţă de gri care pare albastru la prima vedere, până când te uiţi mai bine la ei. Sunt frumoşi, cât pot fi de frumoşi nişte ochi. *De ce dracului stau cu într-o cârciumă gândindu-mă la ochii ei? La naiba.*

Am văzut dezamăgirea din privirea mamei când m-am întors acasă împleticindu-mă la ora două dimineaţa, dar m-am străduit s-o ignor, mormăind o scuză de căcat înainte de a urca cu greu scările.

Ziua a treia a fost aceea în care s-a pornit. Mici gânduri despre Tessa mi se tot strecurau în minte în cele mai aiurea momente. Uitându-mă la mama cum spală vase, mă gândeam că Tessa era aceea care încărca maşina de spălat vase în mod constant, asigurându-se că nici măcar o farfurie murdară nu rămâne în chiuvetă.

— Mergem la târg astăzi. Vrei să vii cu noi? întrebă mama.

— Nu.

— Te rog, Hardin, ai venit aici în vizită şi n-ai vorbit aproape deloc cu mine şi nici n-ai petrecut prea mult timp cu mine.

— Nu, mamă.

I-am făcut semn să mă lase.

— Ştiu de ce eşti aici, a spus ea cu blândeţe.

Mi-am trântit ceaşca pe masă şi m-am năpustit afară din bucătărie.

Ştiam că se va prinde că fug, de fapt că mă ascund de realitate. Nu sunt foarte sigur ce fel de realitate e aceea fără Tessa în ea, dar nu sunt gata să-i fac faţă, aşa că de ce trebuie să mă bată la cap? Dacă Tessa nu vrea să fie cu mine, atunci să se ducă dracului. N-am nevoie de ea — mă simt mai bine singur, aşa cum mi-am propus să fiu de la bun început.

Câteva secunde mai târziu mi-a sunat telefonul, dar am ignorat apelul când i-am văzut numele pe ecran. De ce m-a sunat? Ca să-mi

spună că mă urăşte sau că vrea să-i scot numele din contractul de închiriere, eram sigur. *Naiba să te ia, Hardin, de ce ai făcut asta?* M-am tot întrebat. N-am găsit un răspuns suficient de bun.

Ziua a patra a început în cel mai rău fel cu putinţă.

Hardin, du-te sus! imploră ea. Nu, nu din nou. Unul dintre bărbaţi o loveşte peste faţă, iar ea se uită către scări; mă uit în ochii ei şi ţip. Tessa.

— Hardin! Trezeşte-te, Hardin! Te rog, trezeşte-te! urla mama, scuturându-mă ca să mă trezească.

— Unde e? Unde e Tess? am spus, înecându-mă şi transpirând tot.

— Nu e aici, Hardin.

— Dar ei...

Mi-a luat un moment să-mi dau seama că nu fusese decât un coşmar. Acelaşi coşmar pe care l-am avut toată viaţa, numai că de data aceasta fusese mult mai rău. Chipul mamei fusese înlocuit cu cel al lui Tess.

— Sst... e în ordine. N-a fost decât un vis.

Mama a izbucnit în plâns şi a încercat să mă ia în braţe, dar eu am respins-o cu blândeţe.

— Nu, mă simt bine, am asigurat-o eu şi i-am spus să mă lase singur.

Am rămas întins pentru tot restul nopţii, încercând să-mi scot imaginea aceea din cap, dar nu am reuşit.

Ziua a patra a continuat exact aşa cum a început. Mama nu m-a băgat în seamă cât a fost ziua de lungă şi credeam că-mi va conveni asta, dar de fapt m-am simţit destul de... singur. Începuse să-mi fie dor de Tessa. M-am trezit uitându-mă în jurul meu ca să-i pot vorbi, aşteptând să spună ceva care să mă facă să zâmbesc. Am vrut s-o sun, mi-am tot plimbat degetul peste butonul verde de o sută de ori, dar n-am putut suna. Nu pot să-i ofer ce îşi doreşte, şi asta nu poate fi suficient pentru ea. E mai bine aşa. Mi-am petrecut întreaga după-amiază calculând cât m-ar costa să mă mut definitiv înapoi în

Anglia. Aici o să ajung oricum în cele din urmă, aşa că ar fi mai bine s-o fac mai repede.

Nu vom reuşi niciodată, Tessa şi cu mine. Am ştiut dintotdeauna că nu va dura. Nu avea cum. Nu se putea ca noi doi să rămânem împreună. E prea bună pentru mine şi ştiu asta. Toată lumea o ştie. Văd cum oamenii îşi întorc privirile după noi oriunde ne-am duce şi ştiu că se întreabă cum de fata asta frumoasă e cu mine.

M-am tot holbat la telefon câteva ore, cât timp am băut o jumătate de sticlă de whisky, apoi am stins lumina şi am adormit. Am crezut că am auzit telefonul vibrând pe noptieră, dar eram prea beat ca să mă ridic şi să răspund. Coşmarul s-a întors; de data aceasta, cămaşa de noapte a Tessei era scăldată în sânge şi ea ţipa la mine să plec, s-o las acolo, pe canapea.

În ziua a cincea m-am trezit cu o lumină roşie pe telefon, care îmi indica faptul că îi ratasem încă o dată apelul, dar de data aceasta neintenţionat. Ziua a cincea a fost momentul în care m-am holbat la numele ei de pe ecran, după care m-am uitat la toate pozele cu ea. Când am făcut atât de multe? Nici nu mi-am dat seama câte poze am făcut de-a lungul timpului.

În timp ce mă uitam printre fotografii, îmi tot venea în minte sunetul vocii ei. Nu mi-au plăcut niciodată accentele americane — mă plictisesc şi sunt enervante —, dar glasul lui Tess este perfect. Accentul ei e perfect şi o pot asculta vorbind cât e ziua de lungă, în fiecare zi. Oare o să-i mai aud vreodată vocea?

Asta e preferata mea, aşa m-am gândit de cel puţin zece ori când m-am uitat prin poze. În cele din urmă, m-am oprit la o fotografie cu ea stând pe pat, pe burtă, cu picioarele în sus şi cu părul despletit, dat după ureche. Bărbia i se odihneşte pe mână, iar buzele îi sunt uşor desfăcute. Soarbe cuvintele de pe ecranul e-reader-ului. Făcusem poza exact în clipa când mă prinsese că mă holbez la ea, şi în acelaşi moment un zâmbet, cel mai frumos zâmbet, îi apăruse pe faţă. Părea atât de fericită că mă priveşte în această poză. Oare... se va mai uita în acest fel la mine vreodată?

În acea zi, în ziua a cincea, mi-am dat seama că simt o povară pe piept. O reamintire constantă a tuturor lucrurilor pe care le făcusem și a tuturor lucrurilor pe care le pierdusem, cel mai probabil. Trebuia s-o sun în acea zi, când m-am uitat la poze. Oare și ea s-a uitat la pozele cu mine? Nu are decât una de fapt și, în mod ironic, m-am trezit dorindu-mi s-o fi lăsat să-mi fi făcut mai multe. Ziua a cincea a fost momentul în care mi-am azvârlit telefonul de perete sperând să-l fac praf, dar nu i s-a crăpat decât ecranul. Ziua a cincea a fost aceea în care mi-am dorit cu disperare să mă sune. Dacă m-ar fi sunat, atunci totul ar fi revenit la normal. Ne-am fi cerut amândoi scuze și aș fi mers acasă. Dacă ea ar fi fost aceea care mă suna, atunci nu m-aș fi simțit atât de vinovat pentru că m-aș fi întors în viața ei. M-am întrebat dacă și ea are aceleași sentimente ca ale mele. Și pentru ea erau zilele din ce în ce mai dificil de suportat? Și pentru ea în fiecare secundă fără mine îi era mai greu să respire?

În ziua aceea am început să-mi pierd pofta de mâncare. Pur și simplu nu-mi mai era foame. Îmi era dor de felul în care gătește, chiar de mesele simple pe care le pregătea pentru mine. La naiba, îmi era dor s-o văd mâncând. Îmi era dor de fiecare detaliu legat de fata aceea enervantă cu ochi atât de blânzi. Ziua a cincea a fost cea în care am clacat, în sfârșit. Am plâns ca o femeie și nici măcar nu mi-a fost rușine. Am plâns și am plâns. Nu mă puteam opri. Am încercat din răsputeri, dar nu mi-o puteam scoate din cap. Nu mă lăsa în pace deloc; tot apărea, îmi spunea că mă iubește, mă lua în brațe și, când îmi dădeam seama că totul se petrece în imaginația mea, plângeam din nou.

În ziua a șasea, m-am trezit cu ochii umflați și injectați. Nu-mi venea să cred cum clacasem în noaptea ce trecuse. Povara de pe piept devenise și mai grea și nici nu mai vedeam ca lumea. De ce eram atât de distrus? De ce am continuat să mă port cu ea ca un bou? E prima persoană care a fost capabilă să mă vadă cum sunt, pe dinăuntru, pe mine cel adevărat, iar eu m-am purtat cu ea ca naiba. Am dat vina pe ea pentru orice, când, de fapt, vina era a mea. Mereu eu am fost

de vină — chiar și atunci când nu mi se părea că am greșit cu ceva, tot greșisem. Am fost bădăran cu ea atunci când încerca să discute cu mine despre diverse lucruri. Am țipat la ea când m-a certat pentru prostiile mele. Și am mințit-o în nenumărate rânduri. Ea m-a iertat întotdeauna pentru tot. M-am putut baza mereu pe asta și poate exact de asta m-am purtat cu ea așa, pentru că știam că se poate.

Mi-am făcut praf telefonul călcându-l sub bocanc în cea de-a șasea zi. Jumătate de zi n-am mâncat nimic. Mama mi-a oferit budincă de ovăz, dar când am încercat să mănânc cu forța, aproape că a venit înapoi. Nu mai făcusem duș din ziua a treia și eram o epavă. Am încercat să fiu atent la ce-mi spunea mama să-i cumpăr de la magazin, dar n-am auzit-o. Nu mă puteam gândi decât la Tessa și la nevoia ei de a merge la Conner de cel puțin cinci ori pe săptămână.

Tessa mi-a spus odată că am distrus-o. Acum, stând aici și încercând să mă concentrez, străduindu-mă să-mi revin, știu că s-a înșelat. Ea m-a distrus pe mine. Mi-a intrat pe sub piele și m-a dat peste cap. Mi-am petrecut ani întregi ridicând niște ziduri în jurul meu — cam toată viața, de fapt — și apoi a venit ea și le-a dărâmat, lăsându-mă printre ruine.

— M-ai auzit, Hardin? Am făcut eu o mică listă în caz că tu n-ai făcut, mi-a spus mama, întinzându-mi o bucată de hârtie.

— Da.

Vocea de-abia mi se auzea.

— Ești sigur că ești în stare să te duci? m-a întrebat ea.

— Da, sunt în regulă. M-am ridicat și mi-am îndesat lista în jeanșii mei murdari.

— Te-am auzit azi-noapte, Hardin, dacă vrei să...

— Nu, mamă. Te rog, lasă-mă.

Aproape că mă sufocam cu propriile mele cuvinte. Aveam gura atât de uscată și gâtul mă durea.

— Bine.

Ochii îi erau plini de tristețe, iar eu am ieșit din casă îndreptându-mă către magazinul de vizavi.

Lista consta doar din câteva lucruri, totuși nu-mi puteam aminti nici măcar unul fără să scot blestemata de hârtie din buzunar. Am reușit să găsesc puținele chestii de pe listă: pâine, gem, cafea și niște fructe. Văzând toată mâncarea aia din magazin, stomacul mi s-a întors pe dos. Am luat un măr și am început să-l mănânc cu forța. Avea gust de carton și simțeam bucățelele ajungând pe fundul stomacului exact când îi plăteam femeii mai în vârstă de la casă.

Când am ieșit, începuse să ningă. Și zăpada m-a făcut să mă gândesc la ea. Totul mă făcea să mă gândesc la ea. Mă durea capul, o durere care nu voia să dispară. Mi-am frecat tâmplele cu mâna liberă și am traversat strada.

— Hardin? Hardin Scott? a strigat o voce de pe partea opusă a străzii. Nu. Nu se poate. Tu să fii? a întrebat ea din nou.

Natalie. Nu pot să cred că mi se întâmplă așa ceva, mă tot gândeam în timp ce ea venea spre mine, cu mâinile pline de pungi de cumpărături.

— Aăă... hei, a fost tot ce am putut să-i spun, cu mintea vraiște și cu palmele umede de transpirație.

— Credeam că te-ai mutat, mi-a zis ea.

Avea ochii strălucitori, nu lipsiți de viață așa cum mi-o aminteam eu, atunci când plângea și mă implora s-o las să stea acasă la mine când n-avea unde să se ducă.

— M-am mutat... acum sunt doar în vizită, i-am spus, iar ea și-a așezat pungile pe trotuar.

— Păi, asta-i bine.

Mi-a zâmbit. Cum oare a putut să-mi zâmbească după tot ce i-am făcut?

— Ăă... da. Ce mai faci? m-am forțat s-o întreb pe fata căreia i-am distrus viața.

— Bine, chiar bine, a zis ea și și-a trecut mâinile peste burta umflată.

Burtă umflată? O, Doamne. Nu, stai așa... nu iese la socoteală. Doamne Dumnezeule, m-am speriat pentru o clipă.

— Ești însărcinată? am întrebat-o, sperând că este și că nu am ignorit-o eu.

— Da, în șase luni. Și logodită!

Mi-a zâmbit din nou, ridicându-și mâna delicată pentru a-mi arăta un inel de aur de pe deget.

— Ah.

— Da, e de-a dreptul ciudat cum merg lucrurile, nu-i așa?

Și-a dat părul castaniu după ureche și s-a uitat în ochii mei, încercănați de atâta nesomn.

Vocea ei era atât de dulce încât m-a făcut să mă simt de o mie de ori mai rău. Nu puteam să-mi șterg din cap expresia ei atunci când ne prinsese pe toți uitându-ne la ea pe ecranul telefonului. A urlat, pur și simplu a urlat, și a fugit din cameră. Nu m-am dus după ea, desigur. Doar am râs de ea, am râs de umilința și de suferința ei.

— Îmi pare foarte rău, am mormăit eu.

Era ciudat, neobișnuit, dar necesar ce spuneam. Mă așteptam să mă jignească, să-mi spună ce om distrus sunt, chiar să mă lovească. Nu mă așteptam să mă îmbrățișeze și să-mi spună că m-a iertat.

— Cum de mă poți ierta? Sunt un terminat. Ți-am distrus viața, i am spus; ochii îmi ardeau.

— Nu, nu mi-ai distrus-o. Adică, la început mi-ai distrus-o, dar într-un fel toate s-au îndreptat în cele din urmă, a spus ea, iar eu aproape că am vomitat pe puloverul ei verde.

— Poftim?

— După ce tu... știi tu... Nu aveam unde să mă duc, așa că am găsit o biserică, o biserică nouă, de vreme ce biserica mea mă renegase, și acolo l-am întâlnit pe Elijah.

Chipul i s-a luminat imediat ce i-a rostit numele.

— Și iată-ne acum, trei ani mai târziu, logodiți și așteptând un copil. Totul se întâmplă cu un motiv anume, cred. Sună siropos, nu? a chicotit ea.

Acest sunet mi-a amintit faptul că era o fată atât de dulce. Doar că mie nu mi-a păsat; bunătatea ei a transformat-o într-o pradă mai ușoară.

— Cred că sună, dar mă bucur din tot sufletul că ți-ai găsit pe cineva. M-am gândit mult la tine în ultimul timp... știi... la ce am făcut și m-am simțit ca naiba. Știu că acum ești fericită, dar asta nu scuză tot ce ți-am făcut. Până la Tessa nu mi-am dat seama..., m-am întrerupt eu.

Un zâmbet mic i-a înflorit pe buze.

— Tessa?

Aproape că am leșinat din cauza durerii.

— Este, ăă... păi... e... m-am bâlbâit eu.

— Cine e? Soția ta?

Cuvintele lui Natalie m-au străpuns în inimă, în timp ce privirea ei căuta un inel pe degetul meu.

— Nu, era... era iubita mea.

— Ah. Deci acum ești într-o relație sau mai multe? mi-a spus ea, pe jumătate tachinându-mă; dar cred că mi-a simțit suferința.

— Nu... adică numai cu ea.

— Înțeleg. Și acum nu mai e iubita ta?

— Nu.

Mi-am dus degetele la inelul din buză.

— Vai, îmi pare rău să aud așa ceva. Sper ca lucrurile să se îndrepte și în cazul tău, așa cum s-a întâmplat la mine, a spus ea.

— Mulțumesc. Felicitări pentru logodnă și pentru... copil, am zis eu, stânjenit.

— Mulțumesc! Cred că ne vom căsători la vară.

— Atât de repede?

— Păi, suntem logodiți de doi ani.

A izbucnit în râs.

— Oau.

— S-a întâmplat repede, imediat după ce ne-am cunoscut, a explicat Natalie.

M-am simțit ca un dobitoc exact după ce am rostit aceste cuvinte, dar am întrebat:

— Nu sunteți prea tineri?

Dar ea mi-a zâmbit.

— Eu am aproape 21 de ani și nu prea mai are sens să aștept. Am fost destul de norocoasă să găsesc persoana cu care vreau să-mi petrec tot restul vieții la o vârstă fragedă — de ce să mai pierd vremea când persoana aceasta e fix în fața mea întrebându-mă dacă vreau să-i fiu alături pentru totdeauna. Sunt onorată că vrea să devin soția lui; nu există o dovadă mai mare de iubire decât asta.

În timp ce ea îmi explica aceste lucruri, o auzeam pe Tessa spunând în locul ei aceste cuvinte.

— Cred că ai dreptate, i-am spus, iar ea mi-a surâs.

— Ah, iată-l! Trebuie să plec — mor de frig și sunt gravidă, nu e o combinație bună.

A izbucnit în râs, apoi și-a ridicat pungile de pe trotuar și l-a salutat pe un tip îmbrăcat cu o vestă și cu pantaloni kaki. Zâmbetul lui când a dat cu ochii de logodnica lui însărcinată era atât de strălucitor încât puteam să jur că a luminat ziua aceea mohorâtă în toată Anglia.

Ziua a șaptea a fost lungă. Fiecare zi fusese lungă. M-am tot gândit la Natalie și la puterea ei de a mă ierta; chiar nu putea veni într-un moment mai potrivit. Desigur, arătam ca naiba și ea și-a dat seama, dar ea era fericită și îndrăgostită. Și însărcinată. Nu i-am distrus viața așa cum credeam că am făcut-o. Și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Mi-am petrecut întreaga zi în pat. N-am putut pur și simplu să trag nenorocitele de jaluzele. Mama și Mike au fost plecați toată ziua, așa că am rămas singur să mă cufund în propria-mi nefericire. În fiecare zi era din ce în ce mai rău. Mă gândeam tot timpul la ce face ea, cu cine este. Oare plângea? Se simțea singură? Se întorsese oare la apartament ca să mă caute? De ce nu m-a mai sunat?

Asta nu e durerea despre care am citit în romane. Nu e nici în mintea mea, nu e nici fizică. E o suferință sufletească, ceva care mă sfâșie din interior și nu cred că-i pot supraviețui. Nimeni n-ar putea.

Așa cred că se simte și Tessa când o fac eu să sufere. Nu-mi pot imagina cum trupul ei fragil poate suporta durerea asta, dar, în mod

clar, este mai puternică decât pare. E nevoită, dacă vrea să-mi facă față. Mama ei mi-a spus odinioară că, dacă mi-ar păsa cu adevărat de Tessa, aș lăsa-o în pace; mi-a spus că, orice aș face, o voi face să sufere.

Avea dreptate. Trebuia s-o las în pace de atunci. Trebuia s-o las în pace din prima zi, când a intrat în dormitorul din cămin. Îmi jurasem că mai bine aș muri decât s-o mai rănesc vreodată... și exact asta fac. Mor, de fapt e mai rău decât dacă aș muri. Mă doare mai tare. Așa trebuie.

Ziua a opta mi-am petrecut-o bând. Nu mă puteam opri. Cu fiecare pahar mă rugam să nu-i mai văd chipul în mintea mea, dar nu se întâmpla așa. Nu avea cum.

Trebuie să te aduni, Hardin. Trebuie. Trebuie să mă adun. Chiar trebuie.

— Hardin...

Vocea lui Tess îmi provoacă fiori pe șira spinării.

— Iubitule..., spune ea.

Când ridic privirea, o văd stând pe canapeaua mamei, zâmbind larg și cu o carte în poală.

— Vino încoace, te rog, se vaită ea, iar ușa se deschide și intră un grup de bărbați.

Nu.

— Iat-o, spune bărbatul cel scund, care îmi bântuie visele în fiecare noapte.

— Hardin?

Tessa începe să plângă.

— Plecați de lângă ea, îi avertizez când se apropie de ea.

Nu par să mă audă.

Îi sfâșie cămașa de noapte și o aruncă pe Tessa pe podea. Mâinile acelea ridate și murdare de noroi îi urcă pe coapse, iar ea îmi șoptește numele.

— Te rog... Hardin, ajută-mă.

Se uită la mine, dar eu am încremenit. Nu mă pot mișca de pe loc și nici nu o pot ajuta. Sunt nevoit să privesc cum o bat și cum o violează până când o abandonează pe jos, mută și plină de sânge.

Mama nu m-a trezit, nimeni nu a făcut-o. Trebuia să termin cu visul acesta, iar apoi, când m-am trezit, mi-am dat seama că realitatea este mai rea decât orice coșmar.

Ziua a noua este azi.

— Ai auzit că Vance se mută la Seattle? mă întreabă mama, în timp ce-mi așez bolul de cereale în față.

— Mda.

— E palpitant, nu-i așa? O nouă sucursală în Seattle.

— Cred că da.

— Dă o cină festivă duminică. Credea că te vei duce și tu.

— De unde știi? o întreb.

— Mi-a spus el, mai vorbim din când în când.

Se uită în altă parte și își umple din nou cana cu cafea.

— De ce?

— Pentru că putem — acum mănâncă-ți cerealele.

Mă ceartă ca pe un copil, dar nu am energia să ripostez cu vreo replică spontană.

— Nu vreau să merg, îi spun și îmi vâr lingura forțat în gură.

— S-ar putea să nu-l mai vezi o perioadă.

— Și ce dacă? Oricum nu-l prea văd.

Pare că ar mai avea ceva de spus, dar nu zice nimic.

— Ai cumva niște aspirină? o întreb, iar ea dă din cap și se duce să-mi aducă.

Nu vreau să mă duc la nicio cină festivă tâmpită care marchează plecarea lui Christian și a lui Kimberly la Seattle. M-am săturat ca toată lumea să-mi vorbească despre Seattle și știu că și Tessa va fi acolo. Ideea că aș putea da cu ochii de ea mă doare, mă lovește și aproape că mă dărâmă de pe scaun. Trebuie să stau departe de ea, îi datorez acest lucru. Dacă voi putea rămâne aici câteva zile, câteva săptămâni în plus, amândoi ne vom vedea de viețile noastre. Își va găsi pe cineva care să semene cu logodnicul lui Natalie, pe cineva care va fi mult mai potrivit pentru ea decât sunt eu.

— Eu cred că ar trebui să te duci, spune mama din nou, în timp ce eu înghit aspirina, știind că nu mă va ajuta cu nimic.

— Nu pot să merg, mamă... chiar dacă aș fi vrut. Ar trebui să plec cu noaptea-n cap și nu sunt pregătit să plec.

— Adică nu ești pregătit să te confrunți cu ceea ce ai lăsat în urma ta, spune ea.

Nu mă mai pot abține. Îmi îngrop fața în mâini și las durerea să mă ia în stăpânire, o las să mă înece. O primesc cu brațele deschise și sper să mă omoare.

— Hardin...

Vocea mamei e calmă și liniștitoare, apoi ea mă ia în brațe, iar eu mă las în voia lacrimilor.

81

Tessa

În momentul în care Karen pleacă să-l ducă pe Landon la aeroport, mă lovește dintr-odată. Simt singurătatea copleșitoare, dar trebuie s-o ignor. Trebuie. Mă simt bine singură. Mă duc la bucătărie după ce văd că stomacul meu refuză să se oprească din protestat și îmi amintește cât îmi e de foame. Ken se sprijină de blatul de bucătărie, trăgând folia peste o tavă de brioșe cu glazură.

— Hei, Tessa.

Îmi zâmbește, luând o îmbucătură mică.

— Ia și tu una.

Bunica mea spunea că brioșele sunt hrană pentru suflet. Dacă am nevoie de ceva, cu siguranță pentru sufletul meu am nevoie.

— Mulțumesc.

Îi zâmbesc și ling o dungă dulce din vârful brioșei.

— Nu-mi mulțumi mie, mulțumește-i lui Karen.

— O să-i mulțumesc.

Brioșa este incredibil de bună. Poate pentru că am mâncat foarte puțin în ultimele nouă zile sau poate pentru că brioșele chiar sunt hrană pentru suflet. Oricum ar fi, o dau gata imediat.

După ce gustul delicatesei dispare, pot simți că durerea n-a plecat nicăieri, e tot acolo, constantă precum bătăile inimii mele. Dar nu mă mai copleșește, nu mă mai trage în adâncuri. Ken mă surprinde spunând:

— Va fi din ce în ce mai ușor și vei găsi pe cineva capabil să iubească și pe altcineva în afară de propria sa persoană.

Mi se strânge stomacul auzindu-l.

— Nu vreau să merg înapoi, vreau să merg înainte. M-am purtat oribil cu mama lui Hardin. Știu că așa am făcut. Plecam cu zilele la acea vreme, mințeam, beam până nu mai știam de mine. Dacă nu era Christian, nu știu cum s-ar fi descurcat Trish și Hardin...

Auzindu-i cuvintele, îmi amintesc de furia pe care am simțit-o față de Ken când am aflat de ce avea Hardin coșmarurile alea. Îmi amintesc că-mi doream să-l plesnesc peste față că a permis cuiva să-i facă rău fiului său în acest fel, așa că, în clipa în care când rostește aceste cuvinte, îmi strânește din nou furia. Îmi strâng pumnii.

— Nu voi putea niciodată să iau nimic din toate astea înapoi, oricât de mult mi-aș dori. N-am fost bun pentru ea și știam acest lucru. Ea a fost prea bună pentru mine și știam și asta. Toată lumea o știa. Acum îl are pe Mike, știu că el se va purta cu ea așa cum merită. Există un Mike și pentru tine, sunt sigur, spune el, uitându-se la mine cu un aer patern. Să sperăm că și fiul meu va fi suficient de norocos încât să-și găsească și el o Karen mai târziu în viață când se va maturiza și când va înceta să se mai lupte cu orice și cu oricine în drumul lui.

Când aud că-l pomenește pe Hardin și pe „Karen a lui", înghit în sec și mă uit în altă parte. Nu vreau să mi-l imaginez pe Hardin cu altcineva. E mult prea devreme. Îmi doresc asta pentru el, totuși; nu i-aș dori să fie singur tot restul vieții. Doar că sper să-și găsească o femeie pe care s-o iubească așa cum Ken o iubește pe Karen, să mai aibă o șansă să iubească pe cineva mai mult decât m-a iubit pe mine.

— Și eu sper să-și găsească, zic în cele din urmă.

— Îmi pare rău că nu a încercat să dea de tine, spune Ken încet.

— E în ordine... Am încetat să mai aștept ceva acum câteva zile.

— Oricum, spune el oftând, mai bine mă duc la mine în birou, la etaj. Am câteva telefoane de dat.

Mă bucur că se retrage înainte de a ajunge mai departe cu discuția. Nu mai vreau să vorbesc despre Hardin.

Când parchez în fața clădirii în care locuiește Zed, îl găsesc așteptându-mă afară, cu o țigară agățată după ureche.

— Fumezi? îl întreb eu și strâmb din nas.

Pare luat prin suprindere când urcă în mașina mea mică.

— Ah, da. Mă rog, uneori. Și m-ai văzut deja fumând în noaptea aia, la casa frăției studențești, nu mai ții minte?

Își scoate țigara de după ureche și zâmbește.

— Pe asta am găsit-o la mine în cameră.

Râd și eu un pic.

— Da, după ce am jucat beer pong și după ce a urlat Hardin la noi în noaptea aia, cred că partea cu fumatul mi-a scăpat.

Îi zâmbesc, dar apoi îmi dau seama de ceva.

— Dar stai așa, deci nu numai că ai de gând să fumezi, ai de gând să fumezi o țigară veche?

— Așa cred. Nu-ți plac țigările?

— Nu, deloc. Dar, hei, dacă vrei să fumezi, n-ai decât. Adică, desigur, nu la mine în mașină, spun eu.

Își apropie degetele de portieră și apasă pe unul dintre butoane. Când geamul e pe jumătate coborât, își aruncă țigara afară.

— Atunci n-o să fumez.

Zâmbește și ridică geamul la loc.

Oricât de mult aș urî acest obicei, trebuie să recunosc că era ceva atrăgător la felul în care arăta Zed, cu părul lui aranjat în sus, cu ochelarii de soare întunecați și cu jacheta de piele, ceva care făcea ca țigara din mâna lui să pară plină de eleganță.

82

Hardin

— Uite aici, spune mama, intrând în vechiul meu dormitor.

Îmi întinde o ceaşcă mică de porţelan pe o farfurioară, iar eu mă ridic de pe pat.

— Ce e aici? întreb, cu vocea răguşită.

— Lapte cald cu miere, zice ea când iau o înghiţitură. Îţi aduci aminte când erai mic şi îţi făceam lapte cu miere când erai bolnav?

— Mda.

— Te va ierta, Hardin, îmi spune ea, iar eu închid ochii.

Am trecut în sfârşit de la suspine la o stare de amorţeală. Aşa pare totul, amorţit.

— Nu prea cred...

— Te va ierta, am văzut cum se uită la tine. Te-a iertat şi pentru lucruri mult mai grave, îţi aminteşti asta?

Îmi dă la o parte părul încâlcit de pe frunte, iar eu nu mă feresc, de data aceasta.

— Ştiu, dar acum e altfel, mamă. Am stricat tot ce am construit în luni întregi alături de ea.

— Te iubeşte.

— Nu pot să continui, nu mai pot. Nu pot fi cine vrea ea să fiu. Mereu fac lucrurile praf. Aşa sunt eu şi aşa voi fi mereu, băiatul care face lucrurile praf.

— Nu e adevărat şi se întâmplă ca eu să ştiu exact ce-şi doreşte ea.

Ceaşca începe să-mi tremure în mână şi aproape că o scap pe jos.

— Ştiu că vrei să încerci să mă ajuţi, dar, te rog... opreşte-te, mamă.

— Atunci ce-ai de gând să faci? O să renunţi la ea pur şi simplu şi o să-ţi vezi de viaţa ta?

Aşez ceaşca pe noptieră înainte să-i dau un răspuns. Oftez.

— Nu, nu mi-aş putea vedea de viaţa mea nici dacă aş vrea, dar ea trebuie s-o facă. Trebuie s-o las să meargă mai departe înainte să-i fac şi mai mult rău.

Trebuie s-o las să fie ca Natalie. Fericită... fericită după tot ceea ce i-am făcut. Fericită alături de cineva ca Elijah.

— Bine, Hardin. Nu ştiu ce să mai spun ca să te fac să-ţi aduni curajul şi să-ţi ceri iertare, se răsteşte ea.

— Pleacă. Te rog, o implor.

— Aşa o să fac. Dar numai pentru că am încredere în tine că vei face ceea ce trebuie şi că vei lupta pentru ea.

Arunc ceşcuţa şi farfurioara de perete, iar ele se sparg în bucăţele, exact după ce mama închide uşa în urma ei.

83

Tessa

După ce luăm prânzul într-un mall oarecare, ne întoarcem acasă la Zed. Când trecem pe lângă campus, îmi fac în sfârșit curaj să-i adresez întrebarea care-mi tot venea în minte.

— Zed, ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă ai câștigat tu?

În mod evident e luat prin surprindere, dar își revine după ce se gândește un minut.

— Nu știu. M-am gândit mult la asta.

— Te-ai gândit?

Îl privesc, iar el se uită fix la mine cu ochii lui de culoarea caramelului.

— Sigur că da.

— Și la ce concluzie ai ajuns?

Îmi îndes părul după ureche, așteptând răspunsul.

— Păi... Știu că ți-aș fi spus ce se întâmplă înainte de a ajunge atât de departe. Întotdeauna am vrut să-ți spun. De câte ori vă vedeam împreună, voiam să afli.

Înghite în sec.

Trebuie să știi așa ceva.

Acum știu, spun eu de-abia șoptit, iar el vorbește mai departe.

Îmi place să cred că m-ai fi putut ierta de vreme ce te-aș fi avertizat înainte să se întâmple ceva și am fi început să ieșim la întâlniri, întâlniri adevărate. Am fi mers la filme și așa mai departe și ne-am fi distrat. Ai fi zâmbit și ai fi râs, iar eu nu aș fi profitat de tine. Și îmi place să cred că, în cele din urmă, te-ai fi îndrăgostit de mine, așa cum te-ai îndrăgostit de el și, când ar fi venit momentul, am fi... și nu m-aș fi lăudat nimănui. N-aș fi spus nimănui niciun detaliu despre asta. La naiba, nici nu aș mai fi ars-o cu ei, pentru că mi-aș fi dorit să-mi petrec fiecare clipă cu tine, să te fac să chicotești așa cum faci când ți se pare ceva de-a dreptul amuzant... e diferit de râsul tău obișnuit. Așa îmi dau seama când te distrez de-adevăratelea sau când râzi fals, ca să fii politicoasă.

Îmi zâmbește și inima mi-o ia la galop.

– Și te-aș fi apreciat și nu te-aș fi mințit. Nu mi-aș fi bătut joc de tine pe la spate și nici nu te-aș fi jignit. Nu mi-ar fi păsat de reputația mea și... și... cred că am fi fost fericiți. Și tu ai fi putut fi fericită tot timpul, nu doar uneori. Mi-ar plăcea să cred...

Îl întrerup apucându-l de gulerul jachetei și lipindu-mi buzele de ale lui.

84

Tessa

Zed își mută imediat mâna la mine pe obraz, făcându-mă să simt fiori pe șira spinării, și mă trage lângă el. Mă lovesc cu genunchiul de volan când trec în partea cealaltă și mă blestem în gând pentru că aproape am stricat momentul, dar el nu pare să observe și îmi cuprinde mijlocul cu brațele, trăgându-mă lângă pieptul său. Îmi prind brațele de gâtul său și ne sincronizăm într-un sărut. Gura lui nu-mi e cunoscută; nu e ca a lui Hardin. Limba nu i se mișcă la fel, nu mi-o urmărește pe a mea și nu-mi prinde buza de jos cu dinții.

Termină, Tessa. Ai nevoie de asta, trebuie să nu te mai gândești la Hardin. El sigur e în pat acum cu vreo fată la întâmplare, poate chiar cu Molly. O, Doamne, dacă e cu Molly...

Ai fi putut să fii fericită tot timpul, nu doar uneori, mi-a spus Zed.

Știu că are dreptate — mi-ar fi fost mult mai bine cu el. Merit acest lucru. Merit să fiu fericită. Am suferit destul și am avut de luptat suficient cu tâmpeniile lui Hardin, iar el nici măcar n-a încercat să discute cu mine despre cele întâmplate. Doar o persoană slabă ar da fuga înapoi la cineva care a călcat-o în picioare în mod repetat. Nu

pot fi atât de slabă, trebuie să fiu puternică și să merg mai departe. Sau măcar să încerc.

Mă simt mai bine acum, în acest moment, decât m-am simțit în ultimele nouă zile la un loc. Nouă zile nu par o perioadă lungă dacă nu îți petreci fiecare secundă de nefericire așteptând ceva ce nu vine. Cu brațele lui Zed înfășurate în jurul meu, pot în sfârșit să respir. Văd lumina de la capătul tunelului. Zed a fost întotdeauna atât de bun cu mine și m-a sprijinit mereu. Mi-ar fi plăcut să mă îndrăgostesc de el, și nu de Hardin.

— Doamne, Tessa...

Zed geme, iar eu îl trag de păr. Îl sărut și mai apăsat.

— Stai..., spune el aproape de buzele mele, iar eu mă retrag ușor. Ce e asta?

Se uită în ochii mei.

— Nu... Nu știu.

Îmi tremură vocea și îmi pierd răsuflarea.

— Nici eu...

— Îmi cer scuze... sunt doar sensibilă și am trecut prin multe și ceea ce mi-ai spus m-a făcut să... Nu știu, n-ar fi trebuit să fac așa ceva.

Îmi feresc privirea și mă dau jos de la el din poală, întorcându-mă pe scaunul șoferului.

— Nu are de ce să-ți pară rău... Doar că nu vreau să-ți faci vreo idee greșită, știi? Doar vreau să știu ce a însemnat asta pentru tine, îmi spune el.

Ce înseamnă pentru mine?

— Nu cred că pot răspunde la asta, nu încă. Eu...

— Așa credeam și eu, spune el, cu o nuanță de iritare în glas.

— Chiar nu știu...

— E în regulă, înțeleg. Încă îl iubești.

— Au trecut doar nouă zile, Zed, nu am ce să fac. Nu reușesc să fac altceva decât să intru în noi încurcături, una mai mare decât alta.

— Știu, nu spun că ai ce să faci sau că vei înceta să-l mai iubești. Doar că nu vreau să fiu refugiul tău. Tocmai am început să mă văd

cu cineva — n-am mai ieşit cu cineva de când te-am cunoscut pe tine şi, în cele din urmă, am întâlnit-o pe Rebecca. Apoi, când mergeam către casă şi am văzut cum ai reacţionat la vestea că aş putea să mă văd cu cineva, am început să mă gândesc... Ştiu că sunt un idiot, dar am început să mă gândesc că tu nu-ţi doreai ca eu să merg mai departe sau ceva de genul ăsta.

Îmi iau privirea de la chipul lui arătos şi mă holbez pe geam.

— Nu eşti un refugiu... Voiam să te sărut; doar că nu ştiu ce fac şi la ce mă gândesc. Nimic n-a avut sens pentru mine în ultimele nouă zile şi am încetat în cele din urmă să mă gândesc la el când te-am sărutat pe tine şi a fost nemaipomenit. Am simţit că pot trece peste asta. Că pot trece peste el, dar ştiu că nu e cinstit să mă folosesc de tine aşa. Sunt confuză şi iraţională. Îmi pare rău că te-am făcut s-o înşeli pe iubita ta; nu asta am intenţionat. Doar că...

— Nici nu mă aşteptam să treci peste asta atât de repede. Ştiu cât de strânse îi sunt tentaculele în jurul tău.

Nici n-are idee.

— Spune-mi un singur lucru, zice Zed, iar eu dau din cap. Spune-mi măcar dacă o să-ţi dai voie să fii fericită. Nu te-a sunat deloc, nici măcar o dată. Ţi-a făcut atâtea mizerii şi nici măcar n-a încercat să lupte pentru tine. Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi luptat pentru tine. Nu te-aş fi lăsat să pleci de la bun început.

Se întinde şi îmi dă o şuviţă rebelă de păr după ureche.

— Tessa, nu-mi trebuie un răspuns chiar acum, doar am nevoie să ştiu că eşti pregătită să încerci să fii fericită. Ştiu că nu eşti pregătită pentru niciun fel de relaţie cu mine, dar poate că într-o zi vei fi.

Mintea mi-a luat-o razna, la fel şi inima şi mă dor toate în acelaşi timp şi simt cum nu mai e deloc aer în maşină. Vreau să-i spun că pot încerca şi că o să-mi dau voie să încerc să fiu fericită, dar cuvintele nu-mi ies din gură. Acel mic zâmbet pe care îl are Hardin pe faţă în dimineţile în care reuşesc în cele din urmă să-l trezesc după ce se plânge de alarma ceasului meu, felul în care vocea lui răguşită îmi rosteşte numele, felul în care încearcă să mă forţeze să rămân în pat

cu el şi eu sfârşesc prin a chicoti şi prin a fugi din cameră, faptul că îi place cafeaua neîndulcită, ca şi mie, felul în care îl iubesc mai mult decât orice altceva pe lume şi îmi doresc să fie diferit. Mi-ar plăcea să fie exact aşa cum e, dar diferit — nu are sens nici pentru mine, nici pentru altcineva, dar aşa stau lucrurile.

Aş vrea să nu-l iubesc atât de mult. Aş vrea să nu mă fi făcut să mă îndrăgostesc de el.

— Am priceput. E în regulă, zice Zed, încercând să-mi zâmbească pe cât poate de frumos şi eşuând lamentabil.

— Îmi pare rău... îi spun şi vorbesc mai serios decât va putea crede el vreodată.

Ieşe din maşină şi închide portiera în urma lui, iar eu am rămas din nou singură.

— La naiba! ţip şi lovesc volanul cu mâinile, amintindu-mi iar de Hardin.

85

Hardin

Mă trezesc din nou leoarcă de la propria-mi transpirație. Uitasem cât de neplăcut e să mă trezesc așa aproape noapte de noapte. Credeam că nopțile lipsite de somn aparțin trecutului, dar acum trecutul s-a întors să mă bântuie. Mă holbez la ceas: e șase dimineața. Am nevoie de somn, de somn adevărat. De somn neîntrerupt. Am nevoie de ea, am nevoie de Tess. Poate că dacă închid ochii și mă prefac că e aici, o să pot adormi la loc...

Închid ochii și încerc să-mi imaginez cum își pune capul pe pieptul meu când stau întins. Încerc să-mi amintesc că părul ei mirosea mereu a vanilie și că respiră greu atunci când doarme. Pentru un moment îi simt apropierea, îi simt pielea caldă pe pieptul meu gol... Înnebunesc dracului în mod oficial. *Să-mi fut una.*

Mâine va fi mai bine, trebuie să fie. M-am tot gândit la asta în ultimele... zece zile. Dacă aș putea s-o mai văd o dată, nu mi-ar mai fi atât de greu. Măcar o dată. Dacă i-aș mai vedea o dată zâmbetul, aș putea trăi cu gândul că am lăsat-o să plece. Oare se va duce mâine la petrecerea lui Christian? Pare destul de probabil...

Mă uit fix la tavan și încerc să-mi imaginez ce-ar urma să poarte dacă s-ar duce la petrecere. Oare ar purta rochia albă despre care știe că îmi place atât de mult? Va avea părul ondulat și dat după ureche sau și l va lăsa pe spate? Se va machia, chiar dacă nu are nevoie? *La naiba.*

Mă ridic și mă dau jos din pat. Nu am cum să adorm la loc. Când ajung la parter, îl găsesc pe Mike stând la masa din bucătărie, citind ziarul.

— Bună dimineața, Hardin, îmi spune el.

— Hei, mormăi și eu și-mi torn o ceașcă de cafea.

— Mama ta încă doarme.

— Nu mai spune...

Îmi dau ochii peste cap.

— E foarte fericită că ești aici.

— Da, sigur. Am fost un nemernic tot timpul ăsta.

— Mda, e adevărat. Dar se bucură că ți-ai deschis sufletul în fața ei. A fost mereu atât de îngrijorată din cauza ta... până a cunoscut-o pe Tessa. Apoi nu și-a mai făcut griji.

— Ei bine, presupun că acum va trebui să-și facă griji din nou.

Oftez. De ce dracului încearcă să poarte o conversație de suflet cu mine la ora șase dimineața?

— Voiam să-ți spun ceva, continuă el și se întoarce către mine.

— Așa...

Îl privesc fix.

— Hardin, o iubesc pe mama ta și intenționez să mă căsătoresc cu ea.

Îmi scuip cafeaua înapoi în ceașcă.

— *Să te căsătorești* cu ea? Ai înnebunit?

Ridică din sprânceană.

— Și de ce, mă rog, pare nebunească intenția mea de a mă căsători cu ea?

— Nu știu... a mai fost căsătorită... și tu ești vecinul nostru... al ei.

— Pot să am grijă de ea în felul acela în care merită să i se poarte de grijă toată viața. Dacă tu nu ești de acord, îmi pare rău, dar am

preferat să te anunț că, atunci când va fi momentul potrivit, o să-i cer să-și petreacă alături de mine tot restul vieții, la modul oficial.

Nu știu ce să-i spun acestui bărbat, bărbatul care a trăit ușă în ușă cu mine toată viața, omul pe care nu l-am văzut niciodată furios, nici măcar o dată. O iubește, îmi pot da seama de asta, dar e ceva mult prea ciudat ca să-l pricep eu acum.

— Bine, atunci...

— Bine, atunci, spune și el și se uită apoi undeva în spatele meu.

Mama apare în bucătărie cu un capot înfășurat strâns pe trup și cu părul ciufulit.

— Cum de-ai trezit, Hardin? Te duci înapoi acasă? mă întreabă ea.

— Nu, nu puteam să dorm. Și *aici* e casa mea, îi zic și mai iau o înghițitură din cafea. Ăsta e căminul meu.

— Hmm... răspunde ea somnoroasă.

86

TESSA

Mă simt din nou trasă în adâncuri. Amintirile pe care le-am împărtășit cu Hardin mă copleșesc, încercând să mă împingă sub apă.

Cobor geamurile, încercând să iau un pic de aer. Zed e atât de dulce cu mine, este înțelegător și bun. A avut de-a face cu multe din partea mea și l-am alungat mereu. Dacă mi-aș schimba comportamentul prostesc, aș putea încerca alături de el. Nici nu-mi pot imagina o relație acum sau în viitorul apropiat. Dar poate cu timpul aș putea. Nu vreau ca Zed să se despartă de Rebecca din cauza mea dacă eu nu-i pot da un răspuns sau nici măcar promisiunea unui răspuns. În timp ce conduc către casa lui Landon, mă simt mai confuză ca niciodată.

Dacă aș putea măcar să vorbesc cu Hardin, să-l mai văd o singură dată, aș închide capitolul. Dacă l-aș putea auzi spunând că nu-i mai pasă, dacă ar mai fi crud cu mine o ultimă oară, i-aș putea da lui Zed și mie însămi o șansă.

Înainte să mă pot opri, îmi iau telefonul și apăs butonul pe care îl tot evitam din ziua a patra. Dacă mă ignoră, pot merge mai departe. Dacă nu-mi răspunde la telefon, am terminat-o la modul oficial. Dacă

îmi spune că îi pare rău și că putem face lucrurile să meargă... nu. Pun telefonul la loc pe scaun. M-am luptat prea mult ca să-l sun tocmai acum, ca să clachez din nou. Dar trebuie să știu. Intră direct mesageria vocală.

— Hardin...

Vorbele mi se rostogolesc de pe buze cu o viteză incredibilă.

— Hardin... e Tessa. Eu... în fine, trebuie să vorbesc cu tine. Sunt în mașină și sunt atât de derutată...

Încep să plâng.

— De ce nici măcar n-ai încercat să dai de mine? M-ai lăsat pur și simplu să plec și uite cum te sun acum, sunt jalnică și plâng la telefon. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu noi. De ce de data asta a fost diferit — de ce nu ne-am mai luptat? De ce nu te-ai mai luptat pentru mine? Merit să fiu fericită, Hardin, suspin eu și închid telefonul.

De ce am făcut așa ceva? De ce am cedat și l-am sunat? Sunt atât de idioată — probabil că va asculta mesajul și îl va umfla râsul. Probabil o va lăsa și pe fata cu care umblă să asculte mesajul și vor râde în hohote pe socoteala mea. Trag într-o parcare goală ca să-mi adun gândurile înainte să fac un alt accident. Mă holbez la telefon și inspir adânc ca să mă liniștesc. Trec douăzeci de minute și el tot nu m-a sunat, nici măcar nu mi-a dat un mesaj.

De ce încă mai stau într-o parcare la zece seara, plângând și strigându-i numele? M-am luptat cu mine însămi în ultimele nouă zile ca să fiu puternică, totuși uite cum clachez, din nou. Nu pot să las să se întâmple așa ceva. Plec din parcare și mă întorc la apartamentul lui Zed. În mod evident, Hardin e prea ocupat să-și bată capul cu mine, iar Zed e aici, sincer și mereu lângă mine. Parchez lângă camioneta lui și inspir adânc. Trebuie să mă gândesc mai întâi la mine și la ce îmi doresc eu. Urc în fugă treptele către ușa lui Zed și sunt împăcată cu mine însămi.

Bat la ușă și aștept să se deschidă. Dacă am ajuns prea târziu și nu mai deschide? O să capăt ceea ce merit, presupun. Nu trebuia să-l sărut tocmai acum. Când ușa se deschide, aproape că uit să mai

respir. Zed poartă numai o pereche de pantaloni scurți pentru sală, iar pieptul plin de tatuaje îi e gol.

– Tessa?

Rămâne cu gura căscată, în mod clar surprins.

– Nu... nu știu ce-ți pot oferi, dar îmi doresc să încerc, îi spun.

Își trece mâna prin părul negru și inspiră adânc. Mă va respinge, știu.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să vin... Nu mai pot suporta încă o respingere.

Mă răsucesc către scări și cobor câte două o dată, înainte să simt un braț prinzându-mă de mână și să-l simt pe Zed cum mă întoarce cu fața la el. Nu spune nimic; doar mă ia de mână și mă conduce pe scări, înapoi în acasă.

Pare calm, atât de liniștit și de înțelegător, cât timp stăm pe canapea, el într-o parte, eu în cealaltă. Are o purtare total diferită de cea cu care m-a obișnuit Hardin. Când nu vreau să vorbesc, nu mă forțează. Când nu găsesc o explicație pentru faptele mele, nu țipă la mine. Și când îi spun că nu mă simt atât de comod încât să dorm în pat cu el, îmi aduce cea mai moale pătură și o pernă curată și mi le așază pe canapea.

În dimineața următoare, când mă trezesc, mă doare gâtul foarte tare. Vechea canapea a lui Zed nu e cea mai confortabilă din lume, dar am dormit bine, date fiind circumstanțele.

— Hei, spune el intrând în living.

— Hei.

Îi zâmbesc.

— Ai dormit bine? mă întreabă, iar eu aprob din cap.

Zed a fost incredibil azi-noapte. Nici nu a clipit când l-am rugat să dorm pe canapea. M-a ascultat vorbind despre Hardin și despre cum s-a dus naibii totul. Mi-a spus că ține la Rebecca, dar acum nu mai știe ce să facă, pentru că se gândește tot la mine. M-am simțit vinovată prima oară, când i-am plâns pe umăr, dar apoi, pe măsură ce orele treceau, lacrimile s-au transformat în zâmbete, care s-au preschimbat în râsete. M-a

durut efectiv stomacul de la atâta râs când am povestit despre amintirile prostuțe din copilărie, până când ne-am hotărât să ne ducem la culcare. Acum este aproape două ziua, cred că nu m-am trezit niciodată mai târziu, dar asta se întâmplă când stai treaz până la șapte dimineața.

— Da. Tu?

Mă ridic în picioare și împăturesc pătura pe care mi-a împrumutat-o. Îmi amintesc vag că a aranjat-o peste mine când eram pe punctul de a adormi.

— La fel.

Zâmbește cu subînțeles și se așază pe canapea. Are părul ud și pielea îi strălucește de parcă tocmai ar fi ieșit de sub duș.

— Unde să pun asta? îl întreb, arătând spre pătură.

— Oriunde; nu trebuia s-o împături.

Izbucnește în râs. Mintea îmi zboară la debaraua din apartament, în care Hardin îndeasă aiurea lucruri doar ca să mă scoată pe mine din minți.

— Ai ceva de făcut azi? îl întreb.

— Am muncit de dimineață, deci nu.

— Deja?

— Da, de la nouă la amiază.

Zâmbește.

— Practic doar mi-am reparat camioneta.

Uitasem că Zed lucrează ca mecanic. Nu știu foarte multe lucruri despre el. Doar că are o rezistență de invidiat dacă poate dormi doar două ore și apoi poate lucra așa.

— Student excepțional la științele mediului pe timp de zi, mecanic pe timp de noapte? îl tachinez eu, iar el chicotește.

— Cam așa ceva. Tu ce planuri ai?

— Nu știu. Trebuie să-mi găsesc ceva de îmbrăcat pentru dineul pe care îl dă mâine șeful meu.

Pentru un moment mă gândesc să-l rog pe Zed să mă însoțească, dar ar fi o greșeală. N-aș face niciodată așa ceva; toată lumea s-ar simți aiurea, inclusiv eu.

Zed și cu mine am ajuns la înțelegerea că nu vom forța nimic. Vom petrece timpul împreună și vom vedea cum merg lucrurile. Nu mă va forța să trec peste Hardin; amândoi suntem conștienți că îmi trebuie mai mult timp ca să-mi dau seama dacă mă pot întâlni cu cineva. Trebuie să-mi clarific multe lucruri — cum ar fi, pentru început, să-mi găsesc un loc unde să trăiesc.

– Pot să vin cu tine dacă vrei. Sau poate vedem un film mai târziu? mă întreabă el, emoționat.

– Da, e în regulă.

Îi zâmbesc și-mi verific telefonul. Niciun apel ratat. Niciun mesaj. Nimic în mesageria vocală.

Zed și cu mine sfârșim prin a comanda pizza și pierdem vremea tot restul zilei, până când, în cele din urmă, plec spre Landon ca să fac un duș. Pe drumul de întoarcere mă opresc la mall chiar înainte să se închidă și mă hotărăsc asupra unei rochii roșii perfecte cu decolteu pătrat; îmi ajunge până deasupra genunchilor. Nu e nici cea mai conservatoare, dar nici cea mai îndrăzneață.

Când ajung înapoi acasă la Landon, găsesc un bilet pe tejghea lângă o farfurie cu mâncare pe care mi-a păstrat-o Karen. Ea și Ken au plecat la un film și se vor întoarce repede, scrie acolo. Mă bucur că găsesc tot locul acela gol doar pentru mine, deși chiar și atunci când ei sunt aici, casa fiind atât de mare nu-i prea observ. Fac un duș și îmi pun pijamalele înainte de a mă întinde să dorm puțin.

Visele mele șovăie de la băieți cu ochi verzi la băieți cu ochi aurii.

87

Tessa

Unsprezece zile. Au trecut unsprezece zile de când am primit ultima oară veşti de la Hardin şi nu mi-a fost uşor. Dar compania lui Zed m-a ajutat, cu siguranţă.

Diseară este dineul la Christian acasă şi toată ziua mi-a fost din ce în ce mai teamă că voi fi în preajma acelor chipuri cunoscute şi îmi voi aminti de Hardin, ceea ce mă va face să dărâm zidurile pe care le-am construit. E de-ajuns o fisură cât de mică şi nu voi mai fi protejată.

În cele din urmă, când vine momentul să plec, inspir adânc şi mă mai uit o ultimă dată în oglindă. Părul arată aşa cum a arătat întotdeauna, ondulat şi răsucit în bucle mari, dar machiajul e mai întunecat decât de obicei. Îmi strecor pe încheietură brăţara de la Hardin; deşi ştiu că n-ar trebui s-o port, simt că-mi lipseşte ceva dacă n-o am. Este parte din mine acum, aşa cum a fost... şi el. Rochia arată şi mai bine astăzi decât ieri şi mă bucur că am pus pe mine cele câteva kilograme pe care le-am pierdut în zilele în care n-am putut mânca aproape nimic.

Vreau să fie totul ca înainte. Şi vreau să te văd din nou la uşa mea...

Se aude muzica în timp ce îmi iau poşeta-plic. După încă o melodie, îmi scot căştile din urechi şi le pun în geantă. Când îi întâlnesc la parter pe Karen şi Ken, sunt îmbrăcaţi la patru ace. Karen are o rochie lungă, cu model alb cu albastru, iar Ken poartă costum şi cravată.

- Arăţi superb, îi zic ei, iar ea se îmbujorează.

- Mulţumesc, draga mea.

Îmi zâmbeşte. E atât de drăguţă. Îmi va fi foarte dor de ea şi de Ken când va trebui să plec.

- Mă gândeam că la un moment dat, săptămâna aceasta, putem merge până la seră să lucrăm puţin? mă întreabă ea când ne îndreptăm către maşină, iar tocurile pantofilor mei de culoarea pielii tropăie pe aleea de ciment.

- Mi-ar plăcea la nebunie, îi spun şi mă urc pe bancheta din spate a Volvo-ului lor.

— Ne vom distra aşa de bine. N-am mai fost de mult la o petrecere ca asta.

Karen îi ia mâna lui Ken şi o pune la ea în poală când plecăm de pe alee. Afecţiunea lor nu mă face invidioasă, ci doar îmi aminteşte că, de fapt, oamenii pot fi şi buni unii cu alţii.

— Landon se va întoarce de la New York târziu la noapte. Îl voi lua de la aeroport la două dimineaţa, spune Karen cu entuziasm.

— De-abia aştept să se întoarcă, zic eu.

Şi chiar vorbesc serios — mi-a fost dor de cel mai bun prieten al meu, de vorbele lui de duh şi de zâmbetul lui cald.

Casa lui Christian Vance este exact cum mi-am imaginat-o. Foarte modernă ca stil, are întreaga structură aproape transparentă, grinzile şi sticla părând să fie singurele elemente care o fixează pe deal. Fiecare ornament şi detaliu este conceput pentru a se încadra în tema perfectă a întregului interior. Este uimitoare şi îmi aminteşte de un muzeu, în sensul în care toate lucrurile din ea par a nu fi fost atinse niciodată. Kimberly ne întâmpină la uşă.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați venit, zice ea, luându-mă în brațe.

— Mulțumim că ne-ați invitat. Ken îi strânge mâna lui Christian. Felicitări pentru marea decizie.

Îmi pierd răsuflarea când văd întinderea de apă de sub ferestre. Acum înțeleg de ce mare parte a casei este făcută din sticlă — casa este așezată pe un lac imens. Apa de afară pare fără de sfârșit și soarele care apune face ca întreaga panoramă să fie și mai uimitoare, reflectându-se în lac și aproape orbindu-mă. Faptul că se află pe un deal și că grădina este în pantă creează iluzia că plutești pe suprafața apei.

— A venit toată lumea.

Kimberly ne conduce în sufragerie, care, la fel ca și restul casei, este perfectă.

Nimic din toate acestea nu e stilul meu — eu prefer decorul de modă veche —, dar casa lui Vance este, într-adevăr, senzațională. Două mese alungite și dreptunghiulare umplu spațiul, fiecare din ele fiind plină cu flori multicolore și cu mici boluri care au înăuntru lumânări plutitoare, în fața fiecărui scaun. Șervețelele sunt împăturite în formă de flori și au la mijloc un inel de argint care le ține să nu se împrăștie. Este foarte frumos. Atât de elegant și colorat, totul pare decupat direct dintr-o revistă. Kimberly s-a dat într-adevăr peste cap pentru această petrecere.

Trevor stă la masa mai apropiată de fereastră, alături de câteva fețe pe care le recunosc de la birou, printre care Crystal de la marketing și viitorul ei soț. Smith este așezat două scaune mai încolo și are chipul îngropat într-un fel de joc video portabil.

— Arăți splendid.

Trevor îmi zâmbește și se ridică de la locul său ca să-i salute pe Ken și pe Karen.

— Mulțumesc. Ce mai faci? îl întreb.

Cravata are aceeași nuanță de albastru ca ochii lui strălucitori.

— Minunat, sunt gata pentru marea mutare!

— Cred că ești! îi zic, dar nu mă gândesc decât *dacă aș putea eu să mă mut la Seattle acum...*

— Trevor, mă bucur că te văd.

Ken îi strânge mâna, iar eu mă uit în jos când simt că mă trage cineva ușor de rochie.

— Bună, Smith, ce mai faci? îl întreb pe băiețelul cu ochi verzi.

— Bine.

Ridică din umeri. Apoi, cu o voce liniștită, mă întreabă:

— Unde e Hardin al tău?

Habar nu am ce să mai spun, iar faptul că Smith l-a numit „Hardin al meu" stârnește ceva în mine. Zidul de piatră începe deja să se facă fărâme și n-am ajuns aici decât de zece minute.

— Ăăă... nu e aici chiar acum.

— Vine mai târziu?

— Nu, îmi pare rău. Nu cred că vine, drăguțule.

— Oh.

E o minciună îngrozitoare și oricine îl cunoaște pe Hardin și-ar da seama de asta, dar îi spun micuțului:

— Dar m-a rugat să te salut din partea lui.

Îi trec mâna prin păr. Acum Hardin mă face să mint copiii. Minunat. Smith îmi zâmbește cu jumătate de gură și se așază înapoi la masă.

— Bine. Îmi place de Hardin al tău.

Și mie, îmi vine să-i spun, *dar nu e al meu.*

Într-un răstimp de cincisprezece minute mai sosesc douăzeci de oameni, iar Christian dă tare volumul de la sistemul său stereo de înaltă performanță. Apasă doar pe un buton și o melodie interpretată la pian umple camera. Tineri în cămăși cu guler alb încep să împânzească încăperea cu platouri cu aperitive și îmi iau și eu ceva ce pare a fi o bucățică de pâine pe care sunt întinse roșii și sos.

— Biroul de la Seattle este spectaculos — ar trebui să-l vedeți, ne spune Christian, într-un grup restrâns. E așezat chiar pe apă; e de două ori mai mare decât biroul nostru de aici. Nu-mi vine să cred că mă extind, în sfârșit.

Încerc să arăt cât pot de interesată în timp ce ospătarul îmi oferă un pahar cu vin alb. De fapt, *sunt* interesată — doar că îmi zboară

mintea. Îmi zboară mintea pentru că mi-am adus aminte de Hardin şi de ideea de a locui la Seattle. În timp ce mă uit fix la apă prin peretele de sticlă, îmi imaginez că Hardin şi cu mine ne mutăm împreună într-un apartament, entuziasmaţi de un oraş nou, de un loc nou, de oameni noi. Ne-am face noi prieteni şi am începe acolo o nouă viaţă, împreună. Hardin ar lucra din nou pentru Vance şi s-ar lăuda zi şi noapte despre faptul că face mai mulţi bani decât mine şi m-aş certa cu el ca să mă lase să plătesc factura la cablu.

— Tessa?

Sunetul vocii lui Trevor mă aduce înapoi din visarea mea inutilă.

— Scuze...

Mă bâlbâi şi îmi dau seama că am rămas numai noi doi, iar el începe sau termină o poveste pe care nici nu mi-am dat seama că o spune.

— După cum spuneam, apartamentul meu este aproape de noua clădire şi exact în centrul oraşului — ar trebui să vezi privelişte a.

Surâde.

— Orizontul din Seattle este foarte frumos, mai ales noaptea.

Zâmbesc şi încuviinţez din cap. Pun pariu că e frumos. Pun pariu că e foarte, foarte frumos.

88

Hardin

Ce dracu' fac eu aici? Mă tot plimb în sus şi în jos. A fost o idee foarte tâmpită. Arunc o piatră pe alee. Oare ce mă aştept să se întâmple... să se arunce în braţele mele şi să îmi ierte toate mizeriile pe care i le-am făcut? Oare va crede dintr-odată că nu m-am culcat cu Carly?

Privesc casa superbă a lui Vance. Probabil că Tessa nici măcar nu e aici, iar eu o să par un idiot care a venit neinvitat. De fapt, o să arăt ca un cretin oricum. Ar trebui să plec. În plus, cămaşa asta îmi dă mâncărimi şi urăsc să mă îmbrac frumos. E doar o cămaşă neagră elegantă, dar totuşi.

Văzând maşina tatălui meu, mă apropii puţin de alee şi mă uit înăuntru. Pe bancheta din spate e geanta aia hidoasă pe care o ia Tessa cu ea la fiecare ceremonie la care e invitată.

Deci e înăuntru, e aici. Stomacul mi se strânge la ideea că aş putea da cu ochii de ea, că aş putea fi aproape de ea. Ce-aş putea să spun? Nu ştiu. Ar trebui să-i explic că zilele mele au fost un iad de când am plecat în Anglia şi cât de mult am nevoie de ea, mai mult decât de orice altceva. Trebuie să-i spun că sunt un dobitoc şi că nu-mi vine

să cred că am distrus singurul lucru bun din viața mea, adică pe ea. E totul pentru mine și întotdeauna va fi.

O să intru pur și simplu și o s-o fac să plece cu mine ca să putem vorbi — *sunt emoționat, al naibii de emoționat.* O să vomit. Ba nu. Dar dacă aș fi avut puțină mâncare în stomac, aș fi vomitat cu siguranță. Știu că arăt ca un rahat; mă întreb dacă și ea arată la fel. Nu că ar fi posibil așa ceva, dar oare și pentru ea a fost atât de greu cum a fost pentru mine?

Ajung în cele din urmă la ușa din față, dar apoi mă întorc din nou. Nu-mi place să fiu în preajma oamenilor și acum sunt cel puțin cincisprezece mașini pe alee. Toată lumea se va holba la mine, iar eu voi părea un tâmpit nenorocit, ceea ce de altfel și sunt. Înainte să mă conving să plec, mă răsucesc pe călcâie și apăs repede soneria. E pentru Tessa. E pentru ea, îmi tot reamintesc când Kim deschide ușa cu un zâmbet surprins.

— Hardin? Nu știam că vei veni și tu, spune ea. Îmi dau seama că se străduiește din răsputeri să fie politicoasă, dar e și furioasă, probabil pentru că simte nevoia s-o protejeze pe Tessa.

— Mda... nici eu, îi răspund.

Apoi o nouă emoție — mila. Se strecoară în ochii ei când mă vede, ceea ce e probabil mai rău decât îmi închipuiam, de vreme ce de-abia m-am dat jos din avion și am venit direct aici.

— Păi... vino înăuntru, e frig acolo, spune ea și îmi face semn cu mâna să intru.

Pentru o clipă sunt uimit de felul în care este decorată casa lui Vance — ca o nenorocită de operă de artă; arată de parcă nu locuiește nimeni aici. E mișto, nu zic nu, dar mie îmi plac lucrurile mai vechi, nu atât de moderne.

— Tocmai ne pregăteam să mâncăm, îmi spune Kim, iar eu o urmez în sufrageria cu pereți de sticlă.

Și acolo dau cu ochii de ea. Inima mi se oprește și povara din piept e atât de copleșitoare că aproape mă sufocă. Ascultă pe cineva care-i povestește ceva, zâmbește și-și trece mâna peste frunte ca să-și

dea părul pe spate. Reflexia soarelui care apune în spatele ei o face să strălucească — la propriu — și nu mă pot mișca de pe loc.

O aud râzând și pentru prima oară în zece zile pot respira. Mi-a fost atât de dor de ea și arată fenomenal — așa cum arată ea de obicei —, dar rochia roșie pe care o poartă și soarele care i se lipește de piele, zâmbetul de pe fața ei... de ce zâmbește și râde? Nu ar trebui să plângă și să arate ca naiba? Chicotește din nou, iar ochii mei discern în cele din urmă persoana cu care vorbește, cel care o face să uite de mine.

Nenorocitul de Trevor. Îl urăsc pe cretinul ăsta atât de mult — aș putea să mă duc la el și să-l arunc prin peretele de sticlă și nimeni nu m-ar putea opri. De ce mama naibii e mereu în preajma ei? E un imbecil și-o să-l omor. Nu. Trebuie să mă calmez. Dacă îl pocnesc acum, Tessa nu mă va asculta niciodată.

Închid ochii pentru câteva secunde și încerc să mă liniștesc. Dacă îmi voi păstra calmul, mă va asculta și va pleca de aici cu mine . Ne vom duce acasă, unde o s-o implor să mă ierte și vom face dragoste și totul va fi în ordine.

Mă uit la ea în continuare; pare însuflețită când începe să povestească ceva. Mâna în care nu are paharul cu vin se tot mișcă în timp ce ea vorbește și zâmbește. Inima mi-o ia la goană când îi zăresc brățara de pe încheietură. Încă o poartă — încă o poartă. E un semn bun; trebuie să fie.

Nenorocitul de Trevor o privește cu atenție; în expresia lui se citește o adorație față de Tess care îmi face sângele să fiarbă. Seamănă cu un cățeluș îndrăgostit, iar ea îi dă apă la moară. Oare a mers mai departe deja? Cu el?

M-ar distruge dacă ar fi așa... dar n-aș putea-o condamna, pe bune. N-am încercat s-o sun. Nici măcar nu m-am deranjat să-mi cumpăr alt telefon deocamdată. Probabil crede că nu-mi pasă și că și eu am depășit deja momentul. Mintea mi se întoarce la străduța liniștită din Anglia, la burta umflată a lui Natalie, la zâmbetul îngeresc al lui Elijah pentru logodnica sa. Trevor se uită la Tessa în același fel. Trevor este Elijah al ei. E a doua ei șansă de a primi ce-și dorește.

Această conștientizare mă lovește direct în moalele capului. Trebuie să plec. Trebuie să ies de aici și s-o las în pace. Acum știu de ce m-am întâlnit cu Natalie în ziua aceea. Am văzut-o pe fata pe care am rănit-o enorm ca să nu mai fac aceeași greșeală cu Tessa. *Trebuie să plec. Trebuie să ies înainte să mă vadă.*

Dar în momentul în care recunosc asta față de mine însumi, ea își ridică privirea și se uită în ochii mei. Zâmbetul îi dispare și paharul cu vin îi alunecă din mână și se face țăndări pe parchet. Toată lumea se răsucește să se uite la ea, dar privirea ei rămâne agățată de mine.

Îmi dezlipesc privirea ei și îl văd pe Trevor cum se uită la ea, confuz, dar gata să-i sară în ajutor. Tessa clipește de câteva ori și privirea îi coboară pe podea.

— Îmi pare atât de rău, se bâlbâie ea și se apleacă, încercând că strângă cioburile.

— Ah, te rog — nu e nicio problemă! O să iau o mătură și câteva șervețele de hârtie, strigă Kimberly și se grăbește.

Trebuie să plec dracului mai repede de aici. Mă răsucesc, gata să o iau la goană. Și aproape că mă împiedic de un omuleț. Privesc în jos și îl văd pe Smith, care se uită la mine ca printr-un zid.

— Credeam că tu nu vii, spune el.

Clatin din cap și-l mângâi pe creștet.

— Mda... Tocmai plecam.

— De ce?

— Pentru că n-ar trebui să mă aflu aici, îi spun eu și mă uit peste umăr.

Trevor a înșfăcat mica perie de la Kimberly și o ajută pe Tessa să strângă cioburile de sticlă și să le arunce într-un săculeț. Trebuie să însemne ceva aceste lucruri, gestul lui de a o ajuta să adune cioburile de pe jos. Ale dracului metafore.

— Nici mie nu-mi place.

Smith bombăne, iar eu mă uit la el și aprob din cap.

— Rămâi? întreabă el inocent.

Din fericire.

Mă uit în stânga și în dreapta, de la Tessa la puști. Omulețul nu mă mai enervează așa cum o făcea odinioară. Nu cred că am energia necesară ca să mă las enervat de el. Simt brusc o mână pe umăr.

— Ar trebui să-l asculți, spune Christian și mă strânge puțin. Măcar până după cină. Kim a depus o grămadă de efort în seara asta, adaugă el cu un zâmbet cald.

Mă uit către iubita lui îmbrăcată în rochia ei simplă, neagră, cum șterge cu un prosop mizeria pe care a făcut-o Tessa, din cauza mea. Și, desigur, Tessa se află chiar lângă ea, cerându-și probabil mai multe scuze decât ar trebui.

— Bine, sunt eu de acord și dau din cap către Christian.

Dacă pot trece de cina asta, pot trece de orice. O să-mi înăbuș durerea provocată de faptul că Tessa este atât de mulțumită fără mine. A părut neafectată până când a dat cu ochii de mine și atunci când m-a văzut tristețea a pus stăpânire pe fața ei frumoasă.

Mă voi comporta la fel, ca și cum nu mă ucide cu fiecare fluturare de gene. Dacă ea crede că mie nu-mi pasă, va fi liberă să depășească momentul și să fie tratată în sfârșit după cum merită. Kimberly termină de curățat exact când unul dintre chelneri sună dintr-un clopoțel.

— Acum, că spectacolul a luat sfârșit, haideți să mâncăm! spune ea râzând și gesticulează cu ambele mâini ca să-i direcționeze pe oameni către mese.

Îl urmez pe Christian la o masă, apoi aleg un scaun la întâmplare, fără să fiu atent unde se află Tessa și „prietenul" ei. Mă joc puțin cu argintăria, până când tata și Karen se apropie ca să mă salute.

— Nu mă așteptam să te văd aici, Hardin, spune tata.

Oftez când Karen se așază pe scaunul de lângă mine.

— Toată lumea spune chestia asta, zic eu.

Nu-mi dau voie să mă uit după Tessa.

— Ai vorbit cu ea? mă întreabă Karen, cât de discret poate.

— Nu, îi răspund eu.

Mă uit fix la modelul în formă de vârtej de pe fața de masă și aștept ca ospătarii să aducă mâncarea. Pui întregi sunt aduși pe

platouri imense. Castron după castron cu garnituri sunt așezate de-a lungul mesei. În cele din urmă, nu mă pot abține să nu o caut din priviri. Mă uit în stânga mea, dar rămân surprins să descopăr că stă aproape vizavi de mine... lângă nenorocitul de Trevor, desigur.

Împinge distrată un fir de sparanghel prin farfurie. Știu că nu-i place, dar e prea politicoasă să nu mănânce un fel de mâncare pe care altcineva l-a gătit pentru ea. O urmăresc cum strânge din ochi și duce leguma la gură și aproape că zâmbesc când o văd cum încearcă să nu pară dezgustată, deși bea apă ca să-și alunge gustul, apoi își tamponează buzele cu un șervețel.

Mă prinde că mă uit fix la ea și se uită imediat în altă parte. Pot să-i văd suferința din ochi ei gri-albăstrui. Durerea pe care eu am cauzat-o. Durerea care nu se va opri decât dacă voi sta departe de ea și o voi lăsa să-și vadă de viața ei. Toate cuvintele noastre nerostite plutesc în aer între noi... iar ea își îndreaptă din nou atenția către farfurie.

Nu mă mai uit nici în stânga, nici în dreapta cât durează somptuoasa masă, la care iau maximum cinci înghițituri. Chiar și atunci când îl aud pe Trevor vorbindu-i lui Tess despre Seattle, îmi țin ochii plecați. Pentru prima oară în toată viața mea îmi doresc să fiu altcineva. Aș da orice să fiu Trevor, ca să pot s-o fac fericită și să nu o rănesc.

În timpul mesei, Tessa îi răspunde scurt la întrebări și știu că răsuflă ușurată când Karen începe să vorbească despre Landon și despre iubita lui de la New York. Clinchetul unei furculițe lovind un pahar de cristal străbate încăperea și Christian se ridică în picioare, spunând:

— Un strop de atenție, dacă se poate, vă rog... Mai bate în pahar încă o dată, apoi chicotește și adaugă: Mai bine mă opresc înainte să-l sparg, uitându-se la Tessa cu tâlc.

Obrajii ei se înroșesc și trebuie să-mi apăs mâinile de-a lungul coapselor ca să mă țin lipit de scaun și să nu sar să-l pun la pământ pentru că a pus-o într-o situație stupidă. Știu că doar o tachinează, dar tot e un gest de dobitoc.

— Mulțumesc tuturor că ați venit, înseamnă enorm pentru mine faptul că toți cei pe care îi prețuiesc sunt aici, alături de noi. Sunt mai mult decât mândru de munca pe care toți din această încăpere au depus-o și mi-ar fi fost imposibil să realizez această mutare fără sprijinul vostru. Sunteți cea mai bună echipă pe care mi-o puteam dori. Cine știe — poate că anul viitor vom deschide un birou la Los Angeles sau poate chiar la New York, ca să vă înnebunesc din nou pe toți cu planificarea.

Dă din cap la propria sa glumă, dar pare destul de serios.

— Nu pune carul înaintea boilor, spune Kimberly și îl plesnește peste fund.

— Și tu, mai ales tu, Kimberly. N-aș fi nicăieri fără tine.

Tonul vocii i se schimbă radical, iar atmosfera din încăpere se schimbă și ea. Îi ia mâinile într-ale lui și se duce în fața scaunului pe care stă ea.

— După ce a murit Rose, am trăit într-o beznă totală. Zilele veneau și treceau ca în ceață și nu m-am gândit niciodată că voi fi din nou fericit. Nu credeam că sunt capabil să mai iubesc pe cineva; acceptasem ideea că am rămas doar Smith și cu mine. Apoi, într-o zi, această blondă superbă a dat buzna în biroul meu, întârziind zece minute la interviu, cu cea mai hidoasă pată de cafea pe cămașa ei albă — și atât mi-a trebuit. Am fost captivat de spiritul și de energia ei.

Se întoarce către Kimberly.

— Mi-ai insuflat viață când nu mai aveam deloc așa ceva în mine. Nimeni nu putea s-o înlocuiască pe Rose, iar tu ai știut acest lucru. Dar tu n-ai încercat s-o înlocuiești — tu i-ai respectat amintirea și m-ai ajutat să-mi refac viața. Îmi doresc să te fi întâlnit mai devreme, ca să nu mai fiu atât de nefericit atâta timp.

Râde puțin, încercând să facă haz de propriul sentimentalism, dar eșuează.

— Te iubesc, Kimberly, mai mult decât orice altceva și mi-ar plăcea la nebunie să-mi petrec restul vieții alături de tine, răsplătindu-te pentru tot ce mi-ai oferit.

Se sprijină pe un genunchi.

Asta e o glumă blestemată? Toată lumea s-a hotărât dintr-odată să se căsătorească sau e doar o glumă tâmpită, de proporţii cosmice, vizavi de mine?

— Aceasta nu e o petrecere de aniversare, ci o petrecere de logodnă. Zâmbeşte către ţinta afecţiunii lui. Adică, toate acestea, dacă spui tu da.

Kimberly scânceşte şi începe să plângă. Îmi iau privirea de la ei, în timp ce ea urlă practic că acceptă.

Nu pot să nu mă uit la Tessa, care bate din palme şi-şi şterge lacrimile. Ştiu că face eforturi mari ca să zâmbească în acest moment plin de bucurie, să pretindă că sunt lacrimi de fericire. Dar pe bune, eu îmi dau seama că doar se preface. Este copleşită, tocmai a văzut cum prietena ei aude tot ce odinioară şi-ar fi dorit şi ea să audă de la mine.

89

Tessa

Simt o durere în piept când îl văd pe Christian luând-o în braţe pe Kimberly şi ridicând-o de la podea într-o îmbrăţişare afectuoasă. Mă bucur foarte mult pentru ea, chiar mă bucur. Doar că e greu să stai şi să priveşti cum altcineva obţine ce-ţi doreai tu, indiferent de cât de mult te bucuri pentru persoana respectivă. Nu mi-aş dori să-i răpesc nici măcar un gram de fericire, dar e greu să mă uit cum o sărută pe obraji şi cum îi strecoară un diamant impresionant pe deget.

Mă ridic de la locul meu, sperând să nu-mi observe nimeni absenţa. Ajung în living înainte de a izbucni în lacrimi. Ştiam că aşa se va întâmpla, ştiam că voi claca. Dacă nu ar fi fost el aici, m-aş fi putut stăpâni, dar faptul că el este aici face ca totul să fie prea bizar şi prea dureros.

A venit aici ca să râdă de mine. Din ce alt motiv să fi venit, dacă tot nu vorbeşte cu mine deloc? E absurd: mă evită de zece zile, apoi apare aici, unde ştia că mă voi afla. Nu trebuia să vin. Sau cel puţin trebuia să vin cu maşina mea ca să pot să plec chiar acum. Zed nu va veni înainte de ora...

Zed. Zed vine să mă ia la opt. Mă uit la un ceas cu pendulă și constat că deja este șapte și jumătate. Hardin o să-l omoare dacă-l vede aici. Sau poate că n-o să-l omoare, poate nu-i mai pasă deloc.

Găsesc toaleta și închid ușa în urma mea. Îmi ia câteva clipe să-mi dau seama că întrerupătorul este un panou touch-screen de pe perete. Casa asta este mult prea tehnologizată pentru mine.

M-am simțit absolut umilită când am scăpat paharul cu vin din mână. Hardin pare atât de indiferent, ca și cum nu-i pasă că sunt aici și nici nu-și dă seama cât de ciudată pentru mine este prezența lui cu adevărat. Măcar pentru el o fi fost greu? Și-a petrecut și el zilele plângând și zăcând în pat așa cum am făcut eu? N-am cum să aflu, iar el nu dă impresia că ar avea inima sfâșiată.

Respiră, Tessa. Trebuie să respiri. Ignoră cuțitul înfipt la tine în piept.

Îmi șterg ochii și mă uit la reflexia mea. Machiajul nu mi s-a întins, slavă Cerului, iar părul îmi e în continuare perfect ondulat. Am obrajii ușor îmbujorați, dar într-un fel care mă face să arăt mai bine, mai însuflețită. Când deschid ușa, îl găsesc pe Trevor sprijinindu-se de perete, cu o expresie îngrijorată.

— Te simți bine? Ai plecat de acolo destul de rapid.

Face un pas către mine.

— Mda... am simțit nevoia să iau aer, mint eu.

O minciună stupidă, de altfel; nici măcar nu are sens să dai fuga la toaletă ca să iei aer. Din fericire pentru mine, Trevor este un gentleman și nu m-ar da de gol că am mințit, așa cum ar face Hardin.

— Bine, se servește desertul acum, dacă îți mai este foame, spune el și mă însoțește înapoi pe coridor.

— Nu chiar, dar o să mănânc puțin, îi răspund eu.

Mă chinui să-mi recapăt răsuflarea. În timp ce mă gândesc ce să fac pentru a împiedica întâlnirea dintre Zed și Hardin aud vocea subțire a lui Smith dintr-o cameră pe lângă care trecem.

— De unde știi? întreabă el într-un fel secretos.

— Pentru că eu știu totul, răspunde Hardin.

Hardin? Își petrece vremea cu Smith? Mă opresc și îi fac lui Trevor un semn cu mâna.

— Trevor, de ce nu te duci înainte. Eu... ăă... mă duc să vorbesc cu Smith.

Se uită la mine întrebător.

— Ești sigură?... Pot să aștept, se oferă el.

— Nu e nevoie, e în regulă.

Scap de el într-un mod politicos. El dă din cap și se îndepărtează. Lăsându-mă să trag cu urechea într-un mod nepoliticos. Smith spune ceva ce nu înțeleg, iar Hardin răspunde:

— Ba da, pe bune, știu totul.

Vocea lui este mai calmă ca niciodată. Mă sprijin de perete, lângă ușă, iar Smith îl întreabă:

— Va muri?

— Nu, frate. De ce crezi tu că toată lumea urmează să moară?

— Nu știu, îi spune băiețelul.

— Ei bine, nu e adevărat, nu toată lumea moare.

— Cine moare?

— Nu toată lumea.

— Dar cine, Hardin? insistă Smith.

— Oamenii, oamenii răi, presupun. Și bătrânii. Și cei bolnavi — ah, și uneori oamenii triști.

— Ca fata ta drăguță?

Inima mi-o ia la trap.

— Nu! Ea nu moare. Ea nu este tristă, spune Hardin, iar eu îmi pun mâna peste gură.

— Mda, bine.

— Nu, nu e. E fericită și nu va muri. Și nici Kimberly.

— De unde știi?

— Ți-am spus deja de unde știu — pentru că eu știu totul.

Tonul vocii i s-a schimbat de când mi-a fost pomenit numele. Aud un hohot disprețuitor de râs din partea lui Smith.

— Ba nu, nu știi.

— Te simți bine acum? Sau ai de gând să mai plângi puțin? întreabă Hardin.

— Nu mă necăji.

— Scuze, totuși ai terminat cu plânsul?

— Mda.

— Bine.

— Bine.

— Nu-ți bate joc de mine. E nepoliticos, spune Hardin.

— Tu ești nepoliticos.

— Și tu la fel — ești sigur că ai doar cinci ani? întreabă Hardin.

Exact ceea ce am vrut să-l întreb dintotdeauna pe puști. Smith este atât de matur pentru vârsta lui, dar presupun că așa trebuie să fie, având în vedere prin ce a trecut.

— Destul de sigur. Vrei să ne jucăm? îl întreabă Smith.

— Nu, nu vreau.

— De ce?

— De ce pui mereu atâtea întrebări? Îmi aduci aminte de...

— Tessa?

Vocea lui Kimberly mă sperie și aproape îmi vine să țip. Ea îmi pune o mână pe umăr, ca să mă liniștească.

— Scuze! L-ai văzut pe Smith? A dispărut, iar Hardin, dintre toți oamenii de aici, s-a dus după el.

Pare derutată și în același timp emoționată de acest fapt.

— Ăă, nu.

Mă grăbesc pe coridor ca să evit situația umilitoare de a fi prinsă de Hardin. Știu că a auzit-o pe Kimberly strigându-mă pe nume.

Când revin în sufragerie, mă apropii de grupulețul în care se află Christian, îi spun cât de mult apreciez faptul că m-a invitat și îl felicit pentru logodnă. Kimberly apare câteva momente mai târziu, iar eu o îmbrățișez luându-mi la revedere, după care fac același lucru cu Karen și Ken.

Îmi verific telefonul: mai sunt zece minute până la ora opt. Hardin este ocupat cu Smith și în mod evident nu are de gând să stea de vorbă cu mine, ceea ce este bine. De data asta n-am nevoie

să și ceară iertare și să-mi spună cât de nefericit s-a simțit fără mine. N am nevoie să mă țină în brațe și să-mi spună că vom găsi noi o soluție, că vom repara totul. N-am nevoie de așa ceva. Oricum n-o va face, deci ar fi de prisos să-mi trebuiască așa ceva. Doare mai puțin atunci când nu am nevoie de el.

Când ies la capătul aleii, deja am înghețat. Ar fi trebuit să-mi pun o jachetă — e sfârșit de ianuarie și tocmai a început să ningă. Nu știu ce-am avut în cap. Sper ca Zed să ajungă mai repede. Vântul înghețat este neiertător, răvășindu-mi părul și făcându-mă să tremur. Îmi înfășor brațele în jurul trupului, încercând să mă încălzesc.

— Tess?

Ridic privirea și, pentru un moment, mă gândesc că băiatul îmbrăcat în negru care vine către mine prin zăpadă este doar în imaginația mea.

— Ce faci aici? mă întreabă Hardin, venind și mai aproape.

— Plec.

— Ah...

Își trece mâna peste ceafă așa cum face el de obicei. Eu nu spun nimic.

— Ce mai faci? mă întreabă, iar eu mă zăpăcesc total.

— Ce mai fac?

Mă întorc și mă uit la el. Încerc să-mi păstrez calmul, în timp ce el se uită fix la mine cu o expresie total neutră.

— Mda... Adică, ești... știi tu, în regulă?

Să-i spun adevărul sau să-l mint...?

— Tu ce mai faci? întreb eu, clănțănind din dinți.

— Eu am întrebat primul, răspunde el.

Nu așa mi-am închipuit prima noastră întâlnire. Nu sunt convinsă la ce mă așteptam cu exactitate, dar sigur nu la asta. Credeam că mă va înjura și că vom porni un meci al țipetelor. Stând în mijlocul aleii înzăpezite, întrebându-ne reciproc cum ne simțim, acestea erau ultimele lucruri pe care mi le-aș fi imaginat. Lampioanele agățate în copacii care mărginesc aleea îl fac pe Hardin să radieze, ca un înger. În mod evident, o iluzie.

— Bine fac, mint eu.

Mă măsoară încet din priviri, făcându-mi stomacul să mi se strângă și inima să-mi tresară.

— Asta văd.

Vorbele îi sunt purtate de vânt.

— Și acum, tu ce mai faci?

Vreau să-mi spună că se simte groaznic. Dar nu o face.

— La fel. Bine.

Îl întreb repede:

— De ce nu m-ai sunat?

Poate că asta îi va trezi vreo emoție.

— Eu...

Mă privește, apoi își privește mâinile înainte de a și le trece prin părul acoperit de zăpadă.

— Am... fost ocupat.

Răspunsul lui face să se prăbușească ce a mai rămas din zidul care mă înconjoară. Furia învinge durerea copleșitoare care amenință să preia controlul în orice moment.

— Ai fost „ocupat"?

— Mda... Am fost ocupat.

— Oau.

— Cum adică? întreabă el.

— Ai fost ocupat? Știi prin ce am trecut în ultimele unsprezece zile? A fost un infern și am simțit atâta durere că nu știam dacă o pot suporta. Am tot așteptat... am așteptat ca o idioată! strig eu.

— Nici tu nu știi prin ce am trecut eu! Întotdeauna crezi că le știi pe toate — știi un rahat! urlă și el, iar eu mă duc până la capătul aleii.

O să-și piardă mințile când o să vadă cine mă ia de aici. Unde naiba e Zed, oricum? Au trecut cinci minute peste ora opt.

— Spune-mi tu atunci! Spune-mi ce a fost mai important decât să lupți pentru mine, Hardin.

Îmi șterg lacrimile și mă rog de mine însămi să nu mai plâng. M-am săturat să plâng tot timpul.

90

HARDIN

Când începe să plângă, devine mult mai greu pentru mine să-mi păstrez o expresie neutră pe chip. Nu știu ce s-ar întâmpla dacă i-aș spune că și eu am fost în infern, că m-a durut atât de tare încât nu credeam că o să pot suporta. Cred că s-ar arunca în brațele mele și mi-ar spune că totul este în ordine. M-a auzit când vorbeam cu Smith, știu că m-a auzit. E tristă, exact cum a susținut băiețelul ăla enervant, dar știu cum se va termina asta. Dacă mă iartă, voi face din nou un lucru urât care s-o rănească. Așa a fost întotdeauna și nu știu cum să-i pun capăt.

Singura variantă este să-i dau șansa de a fi cu cineva mult mai bun pentru ea. Cred că în adâncului sufletului își dorește pe cineva care să semene mai mult cu ea. Cineva fără tatuaje, fără piercing-uri. Cineva fără o copilărie zbuciumată și fără izbucniri de furie. Ea crede că mă iubește acum, dar într-o zi, când o să fac o tâmpenie și mai mare decât am făcut până acum, va regreta chiar și faptul că a vorbit cu mine. Cu cât mă uit mai mult la ea cum plânge pe alee, cu toată zăpada aceea căzând pe ea, cu atât mai mult îmi dau seama că nu sunt bun pentru ea.

Eu sunt Tom și ea e Daisy. Adorabila Daisy, care este coruptă de Tom și care nu-și mai revine niciodată după aceea. Dacă o implor să mă ierte chiar acum, în genunchi, pe aleea înzăpezită, va fi teribila Daisy pe veșnicie, toată inocența ei va fi pierdută și va sfârși prin a mă urî și pe mine, și pe ea. Dacă Tom ar fi părăsit-o pe Daisy din primul moment de îndoială din partea ei, ar fi putut avea o viață alături de bărbatul căruia îi era menită, un bărbat care ar fi tratat-o așa cum merita să fie tratată.

— Nu prea e treaba ta, nu-i așa? îi spun eu și văd cum vorbele mele o răscolesc în adâncul sufletului.

Ar trebui să fie înăuntru cu Trevor sau acasă la ea cu Noah. Nu cu mine. Nu sunt Darcy, iar ea îl merită. Nu mă pot schimba pentru ea. Voi găsi o cale să trăiesc fără ea, exact așa cum și ea trebuie să trăiască fără mine.

— Cum poți spune așa ceva? După toate clipele petrecute împreună, mă arunci pur și simplu și nici măcar n-ai decența să-mi oferi o explicație? țipă ea.

O pereche de faruri apare la capătul străzii întunecate, transformând-o într-o siluetă și formând umbre noi pe pământ.

Fac asta pentru tine! îmi doresc să-i strig. Dar nu o fac. Doar ridic din umeri. Deschide gura, apoi o închide la loc când o camionetă oprește în fața noastră. Acea camionetă...

— El ce caută aici? mă răstesc eu.

— Mă ia pe mine, spune Tess pe un ton atât de nonșalant încât aproape că-mi vine să cad în genunchi.

— De ce... de ce el... de ce dracului?

Mă plimb în sus și în jos. Încercasem s-o îndepărtez de mine ca să fie cu cineva care să-i semene — nu cu jegosul de Zed, dintre toți oamenii.

— Ai... te-ai întâlnit cu nemernicul ăsta? spun, uitându-mă urât la ea.

Îmi dau seama că mă contrazic, dar mă doare-n cot, așa că trec pe lângă Tessa și mă îndrept către locul unde este parcată camioneta.

— Ieși dracului din mașina aia nenorocită! zic eu.

Zed mă ia prin surprindere ieșind din mașină și lăsând motorul pornit. E un idiot nenorocit.

— Te simți bine? are el tupeul s-o întrebe.

Mă postez în fața lui.

— Știam eu! Știam eu că așteptai momentul să-ți faci loc și să te dai la ea! Credeai că n-o să aflu?

Se uită la Tess și ea se uită la el. *Să-mi trag una, chestia asta chiar se întâmplă.*

— Lasă-l în pace, Hardin! insistă ea.

Dar mie-mi sare țandăra. Îl înșfac cu o mână pe Zed de gulerul jachetei. Cu cealaltă îl lovesc în falcă. Tessa țipă, dar se-aude de-abia o șoaptă, pierdută în vânt.

Zed se împleticește, ținându-se de falcă. Dar apoi se apropie cu pași repezi de mine. El și dorința lui de a-și pierde viața.

— Credeai că n-o să aflu! Ți-am spus să stai dracului departe de ea!

Dau să-l lovesc din nou, dar de data asta mă blochează și reușește să mă pocnească direct în falcă.

Furia mi se amestecă brusc cu adrenalina, mai ales că nu m-am mai încăierat cu cineva de săptămâni întregi. Mi-a lipsit această senzație, energia care îmi curge prin tot corpul, ca un drog.

Îl lovesc în coaste. De data asta cade la pământ și în câteva secunde sunt deasupra lui, cărându-i pumni la nesfârșit. O să fiu cinstit cu el: a reușit să-mi tragă și el câțiva pumni. Dar nu are cum să mă învingă.

— Eu am fost aici... și tu nu.

Mă provoacă.

— Oprește-te! Oprește-te, Hardin!

Tessa mă trage de braț și în mod reflex o împing pe alee.

Imediat, îmi revin din criza de furie și mă întorc către Tess în timp ce ea se îndepărtează în patru labe, apoi se ridică și-și întinde brațele, ca și cum ar vrea să se ferească de mine. *Ce dracu' am făcut?*

— Nu te mai apropia de ea! țipă Zed în spatele meu.

Apare lângă Tess într-o fracțiune de secundă, iar ea se uită fix la el, nederanjându-se măcar să-mi arunce o privire.

— Tess... nu am vrut să fac așa ceva. Nu știam că erai tu, îți jur! Știi că văd roșu în fața ochilor când mă enervez... Îmi pare atât de rău. Eu...

Se uită fix prin mine.

— Putem să mergem, te rog? întreabă ea calm, iar inima îmi tresare... până îmi dau seama că vorbește cu el, cu Zed.

Cum dracului s-a întâmplat așa ceva?

— Da, desigur.

Zed îi trage jacheta lui peste umeri și îi deschide portiera din dreapta, ajutând-o să se urce în camionetă.

— Tessa..., strig eu din nou, dar ea nu mă bagă în seamă și își îngroapă fața în mâini, în timp ce întregul trup i se scutură de suspine.

Ridic un deget către Zed și-l amenință:

— Nu s-a terminat.

El dă din cap și ocolește mașina, ajungând la locul șoferului, și îmi mai aruncă o privire.

— Ba eu cred că s-a terminat.

Rânjește și se urcă în camionetă.

91

Tessa

- Îmi pare foarte rău că te-a împins în halul ăla, spune Zed în timp ce eu trec cârpa umedă și călduță peste obrazul lui lovit.

Are pielea plesnită și sângerarea nu se mai oprește.

— Nu, nu e vina ta. Mie îmi pare rău că te tot târăsc în povestea asta.

Oftez și înmoi din nou cârpa în chiuvetă.

Zed s-a oferit să mă ducă înapoi acasă la Landon în loc să trecem la planul nostru inițial, acela de a vedea un film, dar eu nu am vrut să mă întorc la Landon. Nu am vrut ca Hardin să apară acolo și să facă o scenă. Probabil e deja acolo, distrugând chiar acum toată casa lui Ken și a lui Karen. Dumnezeule, sper că nu.

— E în regulă. Îl cunosc, mă bucur doar că nu te-a rănit. Mă rog, mai rău de-atât.

Oftează.

— O să apăs puțin, așa că s-ar putea să doară, îl avertizez eu.

El închide ochii când îi presez cârpa pe piele. Rana este adâncă — se pare că va rămâne o cicatrice. Sper că nu; fața lui Zed este prea

perfectă ca să aibă o asemenea cicatrice și cu siguranță nu vreau să fiu eu cauza acesteia.

— Gata, îi spun, iar el zâmbește, în ciuda faptului că are și gura umflată.

De ce mă trezesc mereu curățând răni?

— Mulțumesc.

Zâmbește din nou cât timp eu clătesc prosopul pătat de sânge.

— O să-ți trimit factura, îl tachinez eu.

— Ești sigură că te simți bine, totuși? Te-ai lovit destul de tare.

— Da, mă doare puțin, dar mă simt bine.

Evenimentele din seara asta au luat o întorsătură drastică atunci când Hardin a venit afară după mine. Aveam sentimentul că n-a fost foarte afectat de faptul că l-am părăsit, dar credeam că va părea mai rănit decât s-a comportat. A spus că a fost ocupat și de aceea nu m-a sunat. Deși credeam că nu i-a păsat cât mi-a păsat mie, îmi imaginam că m-a iubit suficient încât să-i pese puțin. În schimb, el s-a purtat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum am fi fost niște amici care poartă o conversație degajată. Toate astea până a dat cu ochii de Zed și și-a pierdut mințile. Și eu care credeam că se va înfuria când îl va vedea pe Trevor și va începe scandalul de față cu toată lumea — dar nu i-a păsat deloc. Ceea ce e oarecum ciudat.

Indiferent cât de supărată sunt, știu că Hardin nu mi-ar face niciodată rău intenționat, dar e a doua oară când se întâmplă așa ceva. Prima dată m-am grăbit să-i scuz comportamentul. Eu am fost aceea care l-a convins să meargă acasă la tatăl său de Crăciun, iar el nu s-a descurcat în acea situație. În seara asta a fost vina lui — nu ar fi trebuit să vină aici de la bun început.

— Ți-e foame? mă întreabă Zed când ieșim din baie și intrăm în living.

— Nu, am mâncat deja la petrecere, îi spun; încă am vocea răgușită de la cât am plâns pe drum spre apartamentul lui Zed.

— Bine, oricum nu avem cine știe ce, dar aș putea să-ți comand ceva dacă vrei, așa că anunță-mă dacă te răzgândești.

— Mulțumesc.

Zed este întotdeauna incredibil de drăguț cu mine.

— Colegul meu de apartament va sosi în scurt timp, dar nu ne va deranja. Probabil că se va culca imediat după ce va ajunge acasă.

— Îmi pare rău pentru că se tot întâmplă asta, Zed.

— Nu-ți cere scuze. După cum am spus, mă bucur că am fost acolo, alături de tine. Hardin părea destul de furios când am ajuns eu acolo.

— Ne certam deja.

Îmi dau ochii peste cap și mă așez pe canapea, scâncind de durere.

— Imaginează-ți.

Tocmai ce s-au vindecat toate vânătăile și rănile de la accidentul de mașină, iar acum o să am una nouă, de la Hardin. Partea din spate a rochiei e murdară și distrusă, iar pantofii îmi sunt zgâriați în lateral. Hardin chiar distruge toate lucrurile cu care vine în contact.

— Ai nevoie de niște haine în care să dormi? întreabă Zed, oferindu-mi pătura în care am dormit și acum câteva nopți.

Sunt oarecum reținută când vine vorba de împrumutat haine de la Zed. E ceva ce împărtășesc doar cu Hardin și n-am mai purtat niciodată hainele altcuiva.

— Cred că Molly are niște lucruri aici... în camera colegului meu. Știu că e probabil ciudat.

Schițează un zâmbet.

— Dar sunt sigur că preferi să dormi în ele decât în rochia asta.

Molly e mult mai slabă decât mine și aproape îmi vine să râd.

— Nu încap în hainele ei, dar mulțumesc pentru că ți-a trecut asta prin cap.

Zed pare derutat de răspunsul meu; dezorientarea lui e de-a dreptul adorabilă.

— Atunci am eu alte haine pe care le poți îmbrăca, se oferă el, iar eu dau din cap înainte de a-mi permite să exagerez cu îndoielile.

Pot purta hainele oricui am chef, nu sunt proprietatea lui Hardin — nici măcar nu i-a păsat suficient cât să încerce să-mi dea o explicație.

Zed dispare la el în dormitor și revine câteva clipe mai târziu cu brațele pline de haine.

— Ți-am adus câteva lucruri, nu știu ce-ți place.

E ceva în tonul vocii sale care mă face să cred că i-ar plăcea să ajungă în acest stadiu cu mine. Acela în care știi ce lucruri îi plac celuilalt. Stadiul în care sunt cu Hardin. *Eram.* În fine. Iau un tricou albastru și o pereche de pantaloni de pijama ecosez.

— Nu sunt pretențioasă.

Îi zâmbesc recunoscătoare și intru la baie să mă schimb. Spre groaza mea, chestia ecosez despre care am crezut că sunt pantaloni sunt de fapt o pereche de boxeri. Boxerii lui Zed. Oh, Dumnezeule. Deschid fermoarul rochiei și îmi trag tricoul peste cap înainte de a mă gândi cum să procedez cu boxerii.

Tricoul este mai mic decât tricourile lui Hardin; de-abia îmi ajunge până în partea de sus a coapselor și nu miroase a Hardin. Sigur că nu, nu e al lui Hardin. Miroase a săpun de rufe, cu un strop de fum de țigară. Mirosul este oarecum plăcut, deși nu atât de plăcut ca mirosul familiar al băiatului de care mi-a fost dor.

Îmi trag boxerii pe mine și mă uit în jos. Nu sunt prea scurți. De fapt, sunt oarecum largi, mai strâmți decât ai lui Hardin, dar nu foarte strâmți. O să mă duc la canapea și o să mă învelesc cu pătura cât de repede pot.

Mă simt incredibil de stânjenită purtându-i, dar ar fi și mai stânjenitor să fac din țânțar armăsar după tot ce a pățit Zed în seara asta din cauza mea. Biata lui față poartă dovezile mâniei lui Hardin, o probă mare și însângerată a faptului că relația mea cu Hardin nu va funcționa niciodată. Lui Hardin îi pasă doar de sine și singurul motiv pentru care și-a ieșit din fire când l-a văzut pe Zed este mândria lui. El nu mă vrea pe mine, dar nici nu vrea ca eu să fiu cu altcineva.

Îmi las rochia împăturită pe podeaua băii; este oricum deja murdară și distrusă. O să încerc s-o duc la curățătoria chimică, dar nu sunt sigură că mai poate fi salvată. Chiar îmi plăcea rochia asta și m-a costat o grămadă de bani — bani de care voi avea mare nevoie atunci când îmi voi găsi propriul meu apartament. Merg cât pot de repede, dar când ajung în living, îl găsesc pe Zed stând în picioare lângă televizor. Face ochii mari când îmi cercetează trupul de sus până jos.

— Eu... ăăă, puneam ceva... încercam să găsesc un film... să ne uităm la el. Sau ceva la care să te uiți tu, adică, se bâlbâie el, iar eu mă așez pe canapea și îmi trag pătura pe mine. Vorbele lui confuze și privirea îl fac să pară mai mic și mai vulnerabil decât de obicei.

Râde nervos.

— Scuze, voiam să spun că am dat drumul la televizor ca să te uiți la el.

— Mulțumesc, îi spun și îi zâmbesc în timp ce el se așază la celălalt capăt al canapelei.

Își sprijină coatele pe genunchi și se uită fix în față.

— Dacă n-o să mai ai chef să îți petreci timpul cu mine, o să înțeleg, spun eu, alungând tăcerea.

Se întoarce cu fața spre mine.

— Poftim? Nu, nu te gândi la așa ceva.

Se uită fix în ochii mei.

— Nu-ți face griji pentru mine, mă descurc. Câțiva pumni nu mă vor face să stau departe de tine. Singurul lucru care mă va face să păstrez distanța este dorința ta. Dacă vrei să stau departe, așa o să fac. Dar până nu-mi spui tu să dispar, aici sunt.

— Nu vreau. Să pleci, vreau să zic. Doar că nu știu ce să fac cu Hardin. Nu mai vreau să-ți facă rău din nou, îi spun eu.

— E un individ destul de violent. Știu la ce să mă aștept, presupun. Dar nu-ți face griji pentru mine. Doar sper ca după ce ai văzut în seara asta cine este cu adevărat, te vei distanța de el.

Mă întristez ușor la acest gând, dar spun:

— Mă voi distanța, cu siguranță așa o să fac. Lui nu-i pasă oricum, mie de ce mi-ar păsa?

— Să nu-ți pese. Ești prea bună pentru el, oricum; mereu ai fost, mă asigură el.

Mă dau mai aproape de el pe canapea, iar el ridică pătura și se bagă sub ea, înainte de a apăsa pe un buton și de a da drumul televizorului. Îmi place atmosfera asta relaxată; Zed nu spune lucruri cu singurul scop de a mă scoate din sărite și nu-mi rănește intenționat sentimentele.

— Ești obosit? îl întreb eu după un scurt timp.

— Nu, tu?

— Un pic.

— Culcă-te. Pot să mă duc în camera mea.

— Nu. De fapt, poți să stai aici cu mine până adorm?

Tonul meu este mai degrabă rugător decât imperativ. Mă privește, cu ușurare și fericire în ochi.

— Da, sigur. Pot face asta.

92

Hardin

Lovesc cu pumnul în portbagajul mașinii mele și urlu ca să-mi descătușez puțin furia. Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Cum de am putut s-o împing la pământ? El știa ce avea să se întâmple din momentul în care s-a dat jos din camionetă și a sfârșit mâncând din nou bătaie. O cunosc pe Tessa — o să-i fie milă de el și o să se învinovățească pentru bătaia pe care și-a luat-o, iar apoi o să creadă că îi este datoare în vreun fel.

— Să-mi bag! țip eu și mai tare.

— Ce s-a întâmplat?

Christian apare pe aleea înzăpezită. Mă uit la el și-mi dau ochii peste cap.

— Nimic. Singura persoană pe care o voi iubi vreodată tocmai a plecat cu persoana pe care o urăsc cel mai mult din lume.

Vance se uită la mine derutat.

— În mod evident ți s-a întâmplat ceva, mă taxează el și ia o sorbitură mare din băutură.

— Chiar nu am chef de discuții intime acum, mă răstesc eu.

— Ce coincidență — nici eu nu am. Doar încerc să-mi dau seama de ce e un cretin care urlă la mine pe alee, spune el cu un zâmbet.

Aproape că mă bufnește râsul.

— Du-te dracului.

— Să înțeleg că nu ți-a acceptat scuzele?

— Cine spune că mi-am cerut scuze sau că trebuia să-mi cer scuze?

— Pentru că tu ești tu și, colac peste pupăză, ești bărbat...

Închină înspre mine și dă peste cap ce i-a rămas în pahar.

— Noi trebuie mereu să ne cerem scuze primii. Așa e legea lucrurilor.

Oftez din toți rărunchii și spun:

— Mda, ei bine, n-are nevoie de scuzele mele.

— Toate femeile își doresc să le ceri iertare.

Nu pot să-mi scot din cap imaginea lui Zed consolând-o.

— A mea nu... ea nu.

— Bine, bine, bine, zice Christian, lăsându-și mâinile în jos. Vii înăuntru?

— Nu... Nu știu.

Îmi scutur zăpada din păr și mi-l dau pe spate.

— Ken... tatăl tău și Karen se pregătesc să plece.

— Și mie îmi pasă... pentru că? îi răspund, iar el chicotește.

— Limbajul tău nu încetează să mă surprindă.

Îi zâmbesc cu subînțeles.

— Ce vrei? Și tu înjuri la fel de mult ca și mine.

— Exact.

Mă ia cu mâna de după umeri. Iar eu mă trezesc lăsându-l să mă ducă înapoi înăuntru.

93

Tessa

Nu pot dormi. M-am trezit din jumătate în jumătate de oră ca să-mi verific telefonul și să văd dacă Hardin a încercat să dea de mine. Desigur, nu găsesc nimic. Îmi verific din nou alarma. Mâine am cursuri, deci Zed mă va duce înapoi acasă la Landon destul de devreme ca să fiu gata și să ajung la timp la școală.

Când încerc să închid din nou ochii, mintea mi-o ia razna, amintindu-mi că Hardin cel din vis mă ruga să mă întorc acasă. Vocea lui, în vis sau nu, mă ucide. După ce mă tot foiesc pe canapeaua micuță, mă hotărăsc să fac ce-ar fi trebuit să fac de la începutul serii.

Când deschid ușa dormitorului lui Zed, îi aud imediat sforăitul ușor. Nu are tricou pe el și doarme întins pe burtă, cu brațele îndoite sub cap. Duc un război cu mine însămi în timp ce el se foiește în somn.

— Tessa?

Se ridică.

— Te simți bine?

Pare panicat.

— Mda... Îmi cer scuze că te-am trezit... Mă întrebam dacă aș putea să dorm aici, zic eu cu sfială.

Mă privește preț de o secundă înainte să spună:

— Da, sigur.

Se mișcă puțin și se asigură că e destul loc ca să mă întind și eu.

Încerc să ignor faptul că patul lui nu are cearceaf. E student, totuși; nu toată lumea e la fel de ordonată ca mine. Îmi împinge o pernă pe deasupra saltelei, iar eu mă întind lângă el; distanța dintre noi este mai mică de 30 de centimetri.

— Vrei să vorbim despre ceva? mă întreabă.

Oare vreau? mă întreb și eu. Dar îi spun:

— Nu, nu în seara asta.

Nu pot să pun în ordine haosul pe care-l am în cap.

— Pot să te ajut cu ceva?

Vocea îi sună atât de blând în întuneric.

— Poți să vii mai aproape de mine? îl rog eu, iar el mă ascultă.

Am emoții când mă întorc pe-o parte, cu fața spre el. Îmi cuprinde obrazul cu mâna și mă mângâie în sus și în jos cu degetul mare. Atingerea sa este caldă și bună.

— Mă bucur că ești aici cu mine, și nu cu el, șoptește Zed.

— Și eu, îi răspund, fără să am habar ce am vrut sau nu să spun.

94

Hardin

Landon a adoptat un comportament rebel din noaptea în care a încercat să mă bată. A făcut o criză de nervi la aeroport atunci când m-a văzut stând lângă banda de bagaje și și-a dat seama că am venit să-l iau în locul mamei sale. Karen fusese de acord să mă lase să mă duc după fiul ei, poate pentru că n-avea chef să plece de la petrecerea lui Vance sau poate pentru că-i e milă de mine. Nu sunt sigur de niciuna dintre variante, dar mă bucur că a făcut-o.

În ceea ce-l privește, Landon este enervat la maximum, susținând că sunt cel mai mare dobitoc pe care l-a întâlnit vreodată și refuzând să se urce cu mine în mașină în primă fază. Mi-am petrecut aproape douăzeci de minute să-l conving pe adorabilul meu frate vitreg că e mai bine să meargă cu mine în mașină decât să o ia pe jos 50 de kilometri în toiul nopții. După câțiva kilometri de mers în tăcere, reiau conversația de acolo de unde am lăsat-o să moară în terminal.

— Ei bine, sunt aici, Landon, și am nevoie să-mi spui ce ar trebui să fac. Sunt împărțit. La dracu', sunt împărțit pe jumătate.

— Între ce și ce? mă întreabă el.

— Între a pleca de aici și a mă întoarce acasă în Anglia, ca să mă asigur că Tessa are viața pe care o merită, pe de o parte, și a mă duce acasă la Zed și să-l omor dracului.

— Și ea unde este în ultima variantă?

Mă uit la el și ridic din umeri.

— Aș face-o să vină cu mine după ce-l omor.

— Asta e problema. Crezi că o poți convinge să facă orice vrei tu și uite unde te-a adus chestia asta.

— Nu voiam să spun chiar asta. Voiam să spun...

Știu că are dreptate, așa că nici măcar nu încerc să-mi termin gândul.

— Dar e cu Zed — adică nu pricep, cum de s-a întâmplat așa ceva? Văd roșu în fața ochilor când mă gândesc la asta.

Oftez, frecându-mi tâmplele.

— Atunci poate ar trebui să mă duc până acolo.

Landon e al naibii de enervant.

— Hardin, vineri a stat la el peste noapte și și-a petrecut cu el toată ziua de sâmbătă.

Mi se întunecă vederea.

— Poftim? Deci... pur și simplu... acum se întâlnește cu el?

Landon face un desen pe geam.

— Nu știu dacă se întâlnește cu el... dar știu sigur că atunci când am vorbit cu ea duminică mi-a spus că a râs pentru prima dată de când ai părăsit-o.

Îl iau peste picior.

— Nici măcar nu-l cunoaște.

Nu pot crede că se întâmplă așa ceva.

— Nu vreau să fiu nesimțit, dar nu poți să nu observi ironia: erai obsedat ca ea să ajungă cu cineva care să-i semene, dar ea s-a refugiat lângă cineva care îți seamănă ție, spune Landon.

— El nu-mi seamănă deloc, zic eu și încerc să mă concentrez la drum, ca să nu sfârșesc prin a claca în fața lui Landon.

Nu mai zic nimic tot drumul până la casa tatălui meu.

— N-a plâns deloc? întreb eu în cele din urmă când trag pe alee.

Landon se uită la mine neîncrezător.

— Ba da, o săptămână fără oprire. Apoi clatină din cap. Frate, nici n-ai idee ce i-ai făcut și nici măcar nu ți-a păsat. În continuare te gândești numai la tine.

— Cum poți spune așa ceva când am făcut asta pentru ea? M-am ținut departe ca să poată depăși momentul. Nu o merit, mi-ai spus asta chiar tu, mai ții minte?

— Ba da și mai cred asta. Dar mai cred și că ea ar trebui să fie aceea care să decidă ce merită, spune el oftând și iese din mașină.

Jace ia un fum din jointul său, apoi se uită la el cu atenție.

— N-am făcut prea multe lucruri în ultima vreme, doar am ars-o. Tristan de-abia mai trece pe aici; stă numai în fundul lui Steph.

— Hmm, murmur eu.

Iau o înghițitură de bere și arunc o privire în apartamentul lui de rahat. Nici măcar nu știu de ce am venit aici de la bun început, dar habar n-am unde m-aș fi putut duce. Sunt sigur că nu mă întorc în seara asta la apartament. Nu-mi vine să cred că Tessa este cu Zed — *ce mama dracului.* Iar Landon n-o va suna pe Tessa ca s-o păcălească să vină acasă la tata, indiferent de câte ori am încercat să-l oblig. E un tâmpit.

Cu toate astea, trebuie să recunosc că-i admir loialitatea, dar nu și atunci când stă în calea voinței mele. Landon a spus că ar trebui s-o las pe Tessa să aleagă dacă vrea să fie cu mine sau nu, dar eu știu ce alegere va face ea. Mă rog, cel puțin credeam că știu. Am fost total orbit de faptul că Zed a luat-o de la petrecere și că și-a petrecut aproape tot weekendul cu ea.

— Ce se întâmplă cu tine? mă întreabă Jace, suflându-mi fumul direct în față.

— Nimic.

— Trebuie să-ți mărturisesc că sunt destul de surprins să văd că-mi apari la ușă în seara asta după tot ce s-a petrecut ultima oară când te-am văzut, îmi reamintește el.

— Știi bine de ce mă aflu aici.

— Chiar știu? mă chinuie el.

— Tessa și Zed. Știu că nu ești străin de asta.

— Tessa? Tessa Young și Zed Evans?

Zâmbește.

— Povestește-mi.

Trebuie să-și alunge zâmbetul ăsta nenorocit de pe față. După ce îl tratez cu tăcere, ridică din umeri.

— Nu știu nimic despre asta, sincer.

Mai trage un fum și fulgi mici de hârtie îi cad în poală, dar el nu pare să observe.

— Tu nu ești niciodată sincer.

Mai iau o înghițitură.

— Ba da, sunt. Deci și-o trag?

Ridică din sprânceană. Aproape că mă sufoc auzind ce întreabă.

— Nu aborda acest subiect. I-ai văzut împreună?

Îmi țin respirația.

— Nu, nu știu nimic despre ei doi.

Își pune jointul în scrumieră.

— Credeam că el se vede cu o fătucă de liceu.

Mă holbez la mormanul de haine murdare din colțul camerei.

— Așa credeam și eu.

— Deci ți-a dat papucii pentru Zed?

— Nu-ți bate joc de mine, n-am chef deloc de asta.

— Tu ai venit aici ca să pui întrebări. Nu-mi bat joc de tine, zâmbește Jace cu subînțeles.

— Am auzit că au fost împreună vineri și voiam să aflu cine a fost acolo.

— Habar n-am. Eu nu eram. Voi doi nu locuiți împreună sau ceva de genul ăsta?

Își scoate ochelarii de pretins hipster și îi așază pe masă.

— Ba da. De ce crezi că sunt atât de supărat de tot rahatul ăsta cu Zed?

— Păi, știi ce-a făcut după ce tu ...

— *Știu.*

Îl urăsc pe Jace din tot sufletul. Și pe Zed. Nu putea și Tessa să-l aleagă pe Trevor ca să meargă mai departe? La dracu', nu m-am gândit niciodată că relația ei cu Trevor ar putea fi ceva pozitiv.

Îmi dau ochii peste cap și mă străduiesc să nu-l împing pe Jace peste măsuța de cafea. Asta n-ar duce la niciun rezultat, nimic n-ar duce — nici băutura, nici furia, nimic.

— Să fii sigur că nu știi nimic, că dacă aflu că știi, te omor. Pricepi ce vreau să spun, nu-i așa? îl amenințeu, vorbind cât se poate de serios.

— Da, frate, știm cu toții cât ești de crizat când vine vorba de fata asta. Nu mai fi atât de imbecil.

— Te avertizez doar, îi spun, iar el își dă ochii peste cap.

De ce am început s-o ard cu el de la bun început? E un ratat nenorocit și ar fi trebuit ca așa-zisa noastră prietenie să se încheie cu o mamă de bătaie. Jace se ridică și se întinde încet.

— Bine, frate, eu mă duc să mă culc acum. E patru dimineața. Poți să dormi pe canapea dacă vrei.

— Nu, e în regulă, spun eu și mă îndrept către ușă.

E patru dimineața și afară e frig, dar nu voi putea dormi niciodată știind că ea este cu Zed. Acasă la el. Dacă se atinge de ea? Dacă și-a petrecut toată săptămâna atingând-o?

Și-ar trage-o cu el ca să-mi facă mie în ciudă? Nu, o cunosc mai bine de-atât. Vorbim de o fată care încă se îmbujorează de fiecare dată când îi trag chiloții mai jos de coapse. Cu toate acestea, Zed poate fi destul de convingător și i-ar putea da de băut. Știu că nu ține la băutură — două pahare și începe să înjure ca un marinar și încearcă să-mi deschidă cureaua. La dracu', dacă o îmbată și se atinge de ea... Întorc exact în mijlocul intersecției și sper să nu fie niciun polițist în apropiere — mi-ar simți respirația puțind a bere.

La dracu' cu toată tâmpenia asta cu statul departe de ea. Poate că am fost un cretin și am tratat-o ca pe un rahat — dar Zed e mult mai rău decât sunt eu. O iubesc mai mult decât ar putea s-o iubească

el sau oricare alt bărbat. Acum știu ce am avut. Știu ce am pierdut — iar acum, că am pierdut-o, o vreau înapoi. El nu o poate avea, nimeni nu poate. Nimeni în afară de mine.

La naiba. De ce nu mi-am cerut iertare în fața ei la petrecere? Asta ar fi trebuit să fac. Ar fi trebuit să cad în genunchi în fața tuturor și s-o implor să mă ierte, și acum am fi fost împreună în pat. În loc de asta m-am certat cu ea și am lovit-o din greșeală, orbit de furie. Zed e un cretin nenorocit. Cine dracului se crede, s-o ia de la petrecere cu mașina? Vorbește serios?

Furia mă copleșește din nou. Trebuie să mă liniștesc înainte să ajung acolo. Dacă îmi păstrez calmul, sper că va vorbi cu mine. În momentul în care ajung la ușa lui Zed, e patru și jumătate dimineața. Mă opresc și stau neclintit pentru câteva minute, încercând să mă calmez. În cele din urmă, bat la ușă și aștept cu nerăbdare.

Exact când sunt pe punctul de a începe să bat mai tare, ușa se dă de perete și în pragul ei apare Tyler, colegul de cameră al lui Zed, cu care am vorbit de câteva ori când dădeau petreceri aici.

— Scott? Ce s-a întâmplat, frate? bălmăjește el.

— Unde e Zed?

Îl împing la o parte, fără să mai pierd vremea. El se freacă la ochi.

— Frate, știi că e, gen, cinci dimineața, nu-i așa?

— Nu, e doar patru și jumătate. Unde...

Dar apoi observ cuvertura împăturită pe canapea. Împăturită ordonat: semn că Tessa e pe aici pe undeva. Îmi ia un moment să fac legătura cu faptul că pe canapea nu e nimeni. Unde e dacă nu e pe canapea? Simt că mă sufoc pentru a mia oară în seara asta. Mă năpustesc în apartament, lăsându-l pe Tyler confuz în urma mea.

Când deschid ușa dormitorului lui Zed, este întuneric, aproape beznă. Îmi scot telefonul din buzunar și aprind lanterna. Părul blond al lui Tess este împrăștiat pe pernă, iar Zed nu are tricou pe el.

Doamne, Dumnezeule.

Când găsesc întrerupătorul și îl apăs, Tessa se foiește și se întoarce pe o parte. Lovesc zgomotos marginea biroului cu bocancul. Strânge

din ochi, apoi îi deschide ușor pentru a descoperi ce i-a tulburat somnul. Încerc să mă gândesc la ce să spun în timp ce procesez scena din fața mea. Tess și Zed în pat, împreună.

– Hardin? scâncește ea și se încruntă în timp ce pare că se trezește.

Se uită către Zed înainte de a ridica privirea la mine, în mod evident șocată.

– Ce... ce cauți aici? șoptește.

– Nu, nu. Ce cauți tu aici? În pat cu el?

Încerc din răsputeri să nu țip, înfigându-mi unghiile în palmă. Dacă și-a tras-o cu el, am terminat-o, am terminat-o cu ea complet și definitiv.

— Cum ai intrat aici? mă întreabă, cu o expresie plină de tristețe pe chip.

— Tyler mi-a dat drumul. Ești în patul lui? Cum poți să fii în pat cu el?

Zed se răsucește pe spate și se șterge la ochi, apoi se sperie și se ridică brusc, dând cu ochii de mine în pragul ușii.

— Ce naiba cauți la mine în cameră? întreabă el.

Nu o face, Hardin. Stai cuminte. Trebuie să stau cuminte sau cineva se va trezi la spital. Acel cineva este Zed, dar dacă e s-o iau de lângă el, trebuie să rămân cât se poate de calm.

— Am venit să te iau, Tessa. Hai să mergem, spun eu și întind mâna, chiar dacă sunt în cealaltă parte a încăperii.

Sprâncenele i se încruntă.

— Poftim?

Iată bine-cunoscuta atitudine a Tessei...

— Nu poți pur și simplu să vii la mine în apartament și să-i spui să plece.

Zed se dă jos din pat și observ că e doar în pantalonii de trening care atârnă cât să i se vadă boxerii. Nu cred că-mi pot păstra calmul.

— Ba pot și tocmai am făcut-o. Tessa...

Aștept să se dea jos din pat, dar ea nu se mișcă.

— Nu merg nicăieri cu tine, Hardin, îmi zice ea.

— Ai auzit-o, frate. Nu vine cu tine, se bagă Zed.

— N-am chef să încep tâmpenia asta acum. Încerc din răsputeri să mă stăpânesc și să nu fac ceva ce voi regreta, așa că taci dracului din gură, mârâi eu. Își deschide larg brațele brusc pentru a mă înfrunta.

— E apartamentul meu, dormitorul meu, în definitiv — iar ea nu vrea să vină cu tine, așa că nu va veni. Dacă vrei să te bați cu mine, dă-i înainte. Dar nu o voi obliga să plece dacă nu vrea.

Când termină, îi aruncă ei cea mai fals preocupată privire pe care am văzut-o vreodată. Scot un râset răutăcios.

— Ăsta ți-e totuși planul, nu-i așa? Mă enervezi suficient cât să te bat rău, iar ei i se face milă de tine și eu voi fi monstrul de care le e frică tuturor? Să nu crezi rahatul ăsta, Tessa! strig eu.

Nu pot suporta că ea încă stă în pat și cu atât mai puțin că nu pot să-l bat măr pentru că e exact ce-și dorește. Tessa oftează.

— Pleacă acum.

— Tessa, ascultă-mă. Nu este cine crezi că e, nu e Domnul Nevinovăție, dracu' să-l ia.

— De unde știi? mă provoacă ea.

— Pentru că... ei bine, nu știu — deocamdată. Dar știu că te folosește cu un scop. Vrea doar să te fută — știi asta, îi spun, luptându-mă să-mi controlez emoțiile.

— Ba nu, nu vrea.

O spune sec, dar văd cum se enervează.

— Frate, ar trebui să te cari — ea nu vrea să plece. Te faci de râs.

Când îi ies vorbele din gură, tot corpul începe să-mi tremure. Am prea multă furie adunată care trebuie să se dezlănțuie.

— Te-am avertizat — *să taci dracului din gură*. Tessa, nu mai fi încăpățânată și hai să mergem. Avem de discutat.

— Vii aici cu noaptea-n cap... începe ea, dar o întrerup.

— Te rog, Tessa.

Expresia i se schimbă când îmi aude cuvintele și nu am idee de ce.

Nu, Hardin, nu poți pur și simplu să vii aici și să-mi ceri să plec cu tine!

Zed ridică din umeri și spune relaxat:

Nu mă face să chem poliția, Hardin. Asta îmi pune capac. Fac un pas către el, dar Tessa sare din pat și se bagă între noi.

Nu începe din nou, mă roagă ea, privindu-mă direct în ochi.

Atunci vino cu mine. Nu poți avea încredere în el, îi spun.

Zed mă ia peste picior.

Și în tine poate avea încredere? Ai dat-o în bară, acceptă lucrul ăsta. Merită ceva mai bun decât tine și dacă măcar ai lăsa-o să fie fericită...

S-o las să fie fericită? Cu tine? Ca și cum tu ți-ai dori să ai o relație cu ea? Știu că tu doar vrei să te culci cu ea!

Nu e adevărat! Țin la ea și mă pot purta cu ea mai bine decât ai făcut-o tu vreodată! îmi strigă el în față, iar Tessa îmi pune palmele pe piept.

Știu că e o prostie, dar nu pot decât să mă bucur de atingerea ei, de felul în care îi simt mâinile lipite de mine. Nu i-am simțit atingerea de atâta vreme.

— Opriți-vă amândoi, vă rog! Hardin, trebuie să pleci.

— Nu plec, Tessa. Ești prea naivă, nu dă doi bani pe tine! îi țip eu în față.

Ea nici măcar nu clipește.

— Și tu dai? Ai fost „prea ocupat" să mă suni timp de unsprezece zile. El a fost lângă mine când tu nu ai fost, și dacă..., strigă ea, dar apoi observ cu ce este îmbrăcată.

Oare? Nu cred așa ceva... Fac un pas înapoi ca să mă lămuresc.

— Ăia sunt... ce mama dracului sunt ăia de pe tine? mă bâlbâi și încep să mă plimb nervos prin cameră. Ea se uită în jos, părând să fi uitat în ce e îmbrăcată.

— Alea sunt *hainele* lui nenorocite?! spun eu, aproape urlând. Vocea îmi sună spart și îmi vine să-mi smulg părul din cap.

— Hardin..., încearcă ea să vorbească.

— Da, chiar sunt, răspunde Zed în locul ei.

Dacă îi poartă hainele...

— Ți-ai tras-o cu el? urlu eu și simt cum lacrimile sunt pe punctul de a o lua la vale în orice clipă.

Tessa face ochii mari.

— Nu! Sigur că nu!

— Spune-mi adevărul acum, la dracu', Tessa! Ți-ai tras-o cu el?

— Ți-am răspuns deja! țipă și ea la mine.

Zed stă deoparte și ne privește cu o expresie îngrijorată întipărită pe fața plină de vânătăi. Ar fi trebuit să-l bat ca lumea.

— L-ai atins? Oh, Doamne, Dumnezeule! El te-a atins pe tine?

Sunt incoerent și nici că-mi pasă. Nu mai pot suporta; dacă s-a atins de ea, nu voi putea accepta, nu voi fi în stare. Mă întorc către Zed înainte ca vreunul dintre ei să-mi poată răspunde.

— Dacă te-ai atins de ea, jur pe ce am mai sfânt că nu-mi mai pasă că e ea aici sau nu, o să te...

Ea se strecoară din nou între noi și îi citesc frica în ochi.

— Ieși afară din casa mea acum sau chem poliția! mă amenință Zed.

— Poliția? Tu crezi că mie-mi pasă...

— O să plec.

Vocea lui Tess răsună blând în mijlocul acestui balamuc.

— Poftim? spunem Zed și cu mine la unison.

— O să merg cu tine, Hardin, dar numai fiindcă n-ai de gând să pleci dacă nu plec și eu.

Iar eu mă simt ușurat. Mă rog, puțin. Puțin în pasă de ce pleacă, atâta vreme cât o face. Zed se întoarce către ea, aproape implorând-o.

— Tessa, nu trebuie să pleci; pot chema poliția. Nu trebuie să te duci cu el. Așa face el, te controlează, bagă frica în tine și în cei din jurul tău.

— Nu greșești cu nimic.

Oftează.

— Dar sunt epuizată, și e cinci dimineața, și avem lucruri de discutat, așa că asta e cea mai ușoară cale.

- Nu trebuie să...

- Vine cu mine, îi spun, iar Tessa îmi aruncă o privire care m-ar ucide cu siguranță dacă ar putea.

- Zed, o să te sun mâine. Îmi pare rău că a venit aici, îi spune ea încet, iar el dă într-un final din cap, înțelegând în cele din urmă că am câștigat.

E al naibii de mohorât și sper ca ea să nu se lase păcălită de asta.

De fapt, sunt chiar surprins că a acceptat atât de ușor să vină cu mine... dar mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva, deci avea dreptate când spunea că nu voi pleca decât dacă va veni și ea cu mine.

— Nu-ți cere scuze. Ai grijă și dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să mă suni, îi spune el.

Cred că e nasol să fii un amărât și să nu fii în stare să faci nimic, deși eu apar în toiul nopții acasă la tine și o iau pe Tessa cu mine. Tessa nu scoate un cuvânt în timp ce iese din dormitor și se îndreaptă către baia din capătul holului.

— Să nu te mai apropii de ea niciodată. Te-am mai avertizat și altă dată și încă n-ai prins ideea, îi spun când ajung la ușa dormitorului.

Zed se încruntă la mine și, dacă nu m-ar chema Tess din living, aș lua gâtul.

— Dacă îi faci ceva rău, îți jur pe Dumnezeu că e ultima oară când o faci! spune el suficient de tare ca ea să-l audă în timp ce ieșim pe ușă afară, în zăpadă.

95

Hardin

Pantofi cu toc și nenorocitii lui de boxeri. E o potriveală ridicolă, dar presupun că nu are alți pantofi, ceea ce poate fi un semn că n-avea de gând să-și petreacă noaptea la el. Dar totuși și-a petrecut-o și sunt dezgustat că am găsit-o la el în pat. Nu mă pot uita la ea în hainele astea. E prima dată când nu vreau să mă uit la ea. Are în brațe rochia roșie și știu că moare de frig.

Am încercat să-i ofer haina mea, dar s-a răstit la mine spunându-mi să tac și s-o duc acasă la tata. Nici măcar nu mă deranjează că e furioasă pe mine; de fapt, îmi face plăcere. Mă simt atât de ușurat și atât de fericit că a plecat cu mine. N-are decât să mă înjure tot drumul, că îi voi sorbi fiecare vorbă de pe buzele ei pline.

Și eu sunt furios, sunt furios că s-a refugiat în brațele lui Zed. Furios pe mine însumi că am încercat s-o îndepărtez.

— Am atât de multe să-ți spun, îi zic când intrăm pe strada unde locuiește tatăl meu.

Își apără poziția aruncându-mi o privire de gheață.

— Nu vreau să aud nimic. Ai avut ocazia să vorbești cu mine în ultimele unsprezece zile.

— Doar ascultă-mă, bine? o implor eu.

— De ce acum? întreabă ea și se uită pe geam.

— Pentru că... pentru că mi-e dor de tine, recunosc eu.

— Ți-e dor de mine? Adică ești gelos că am fost cu Zed. Nu ți-a fost dor de mine înainte să mă ia el cu mașina aseară. Ești alimentat de gelozie, nu de iubire.

— Nu e adevărat, nu are nimic de-a face cu asta.

Bine, are mult de-a face cu asta, dar tot mi-e dor de ea.

— Nu mi-ai vorbit toată seara, apoi ai ieșit și mi-ai zis că ai fost prea ocupat ca să discuți cu mine. Nu așa faci când ți-e dor de cineva, subliniază ea.

— Mințeam.

Îmi ridic brațele în aer.

— *Tu? Să minți?* Nu cred așa ceva.

Închide ochii și clatină ușor din cap.

Doamne, certăreață mai e în seara asta. Respir adânc ca să mă asigur că nu spun ceva care să înrăutățească lucrurile.

— Nu am telefon, ca să încep cu asta, și m-am dus acasă în Anglia.

Își întoarce brusc capul ca să se uite la mine.

— Ce-ai făcut?

— M-am dus în Anglia ca să-mi limpezesc gândurile. Nu știam ce altceva să fac, îi explic eu.

Tessa dă radioul mai încet și își încrucișează mâinile în fața pieptului.

— Nu mi-ai răspuns când te-am sunat.

— Știu. Ți-am ignorat apelurile și îmi cer scuze pentru asta. Am vrut să te sun, dar n-am putut s-o fac, apoi m-am îmbătat și mi-am spart telefonul.

— Și asta trebuie să mă facă să mă simt mai bine?

— Nu... Eu nu vreau decât să fii fericită, Tessa.

Nu mai spune nimic; se uită din nou pe geam, iar eu mă întind s-o iau de mână, dar ea se ferește.

— Nu, îmi spune.

— Tess...

— Nu, Hardin! Nu poți să apari unsprezece zile mai târziu ca să mă iei de mână. M-am săturat să mă tot învârt în cerc cu tine. Am ajuns în sfârșit în punctul în care pot să trăiesc o oră fără să plâng, apoi apari tu și mă tragi din nou în mlaștină. Mi-ai făcut asta din ziua în care te-am cunoscut și m-am săturat să tot cedez așa. Dacă ți-ar fi păsat de mine, ar fi trebuit să-mi oferi o explicație.

Se străduiește din răsputeri să nu plângă, îmi dau seama de asta.

— Încerc să-ți explic acum, îi amintesc și simt cum mă enervez din ce în ce mai tare în timp ce parchez la tata pe alee.

Vrea să deschidă ușa, dar i-o blochez.

— Nu-mi vine să cred că vrei să mă blochezi în mașină cu tine. Practic m-ai obligat să plec de acasă de la Zed! Ce naiba e cu tine? începe ea să țipe.

— Nu vreau să te blochez.

De fapt, vreau. Totuși, în apărarea mea, spun că e încăpățânată și n-are chef să asculte nimic din ce am de spus. Apasă butonul care deblochează portiera și se dă jos.

— Tessa! La naiba, Tessa, ascultă-mă doar! strig.

— Tot îmi spui să te ascult, dar nu mi-ai spus nimic!

— Pentru că nu taci suficient de mult ca să apuc să vorbesc!

O terminăm întotdeauna într-o partidă de țipete. Trebuie s-o las să urle la mine și să îndur, altfel voi spune ceva ce voi regreta. Vreau să aduc vorba despre Zed și despre faptul că e îmbrăcată cu hainele lui tâmpite, dar trebuie să mă stăpânesc cu firea.

— Îmi cer scuze, bine, doar lasă-mă să vorbesc două minute fără să mă întrerupi. Te rog?

Mă surprinde dând din cap și încrucișându-și brațele. Ninge din greu și știu că degeră de frig, dar trebuie să vorbesc cu ea acum sau se va răzgândi.

Am plecat în Anglia după ce nu te-ai mai întors în noaptea aceea. Eram atât de supărat pe tine că vedeam negru în fața ochilor. Era atât de dificilă, iar eu pur și simplu...

Se întoarce cu spatele la mine și începe să meargă spre casă pe aleea înzăpezită. La naiba. Nu mă pricep deloc la scuze.

Știu că nu e vina ta. Te-am mințit și-mi pare rău! strig eu, sperând că se va întoarce cu fața la mine.

Ceea ce și face.

Nu e vorba numai despre minciuni, Hardin. E mult mai mult decât atât, zice Tessa.

— Atunci spune-mi, te rog.

— E vorba că nu te porți cu mine așa cum ar trebui. Nu sunt niciodată primul — mereu e vorba despre tine. Prietenii tăi, petrecerile tale, viitorul tău. Nu am niciun cuvânt de spus despre nimic și mi-ai făcut să mă simt ca o proastă când ai spus că vorbesc tâmpenii despre căsătorie. Nu mă ascultai — nu despre căsătorie era discuția, ci despre faptul că nici măcar nu te-ai gândit ce-mi doresc pentru mine și pentru viitorul meu. Și da, mi-ar plăcea să mă mărit într-o zi, nu în viitorul apropiat, dar am nevoie de siguranță. Așa că nu te mai purta ca și cum eu aș fi obligată să dau în această relație mai mult decât tine. Să nu uităm faptul că te-ai îmbătat și ai stat toată noaptea cu altă femeie.

Când termină de vorbit, nu mai are suflu, iar eu fac câțiva pași către ea. Are dreptate, și știu că are. Doar că habar n-am ce să fac în această privință.

— Știu, m-am gândit că dacă suntem doar noi doi acolo, ar fi fost..., mă bâlbâi eu.

— Ce-ar fi fost, Hardin?

Îi clănțăne dinții, iar nasul i s-a înroșit din cauza frigului.

Îmi trag de pielea uscată din jurul unghiilor. Nu știu cum să vorbesc fără să par cel mai egoist dobitoc din lume.

— Ar fi fost mai puțin probabil să mă părăsești, recunosc eu și aștept îngrozit răspunsul ei.

Care nu vine. În schimb, Tess începe să plângă.

— Nu știu ce pot să mai fac ca să-ți arăt cât de mult te iubesc, Hardin. M-am tot întors de câte ori m-ai rănit, m-am mutat cu tine și te-am iertat pentru fiecare lucru de neconceput pe care mi l-ai făcut, am renunțat la relația cu mama de dragul tău, iar tu tot nesigur ești.

Își șterge repede lacrimile.

— Nu sunt nesigur, îi spun.

— *Vezi*? strigă ea. De-asta nu o să meargă niciodată. Mereu îți lași ego-ul să-ți stea în cale.

— Nu-mi las niciun un ego să-mi stea în cale, la dracu'! mă răstesc eu. De fapt, ego-ul e destul de futut acum, pentru că tocmai te-am găsit în patul lui Zed.

— Chiar o să aduci vorba despre asta acum?

— La naiba, da, te porți ca o...

Mă opresc când ea tresare știind ce anume aveam de gând să spun. Știu că nu e vina ei că i s-a vârât pe sub piele — se pricepe la asta —, dar tot mă doare ca naiba că a stat cu el. Își ridică brațele, înfruntându-mă.

— Haide, Hardin, jignește-mă.

E cea mai enervantă femeie din lume, dar să dea dracii dacă nu o iubesc și atunci când mă scoate din minți. Când tac din gură și încerc să-mi potolesc mânia, ea pufnește.

— Bine, observ o ameliorare, dar eu mă duc înăuntru. Mi-e frig și într-o oră trebuie să mă trezec și să mă pregătesc de școală.

Se duce către casă, iar eu mă țin după ea pe alee, așteptând să-și aducă aminte că și-a uitat poșeta în mașina tatălui meu. Care e aici, dar e încuiată.

După ce se uită o clipă la ușă, spune, mai mult pentru sine, presupun:

— Va trebui să-l sun pe Landon. N-am cheie.

— Poți veni acasă, îi sugerez eu.

— Știi că asta nu e o idee bună.

— De ce nu? Trebuie să lămurim situația. Împreună, subliniez.

— Împreună? repetă Tessa, pe jumătate râzând.

— Da, împreună. Mi-a fost așa de dor de tine. Am trecut prin iad fără tine... și sper că și ție ți-a fost dor de mine.

— Ar fi trebuit să mă cauți. Am obosit, facem asta la nesfârșit.

— Putem s-o facem, totuși. Ești prea bună pentru mine și, la dracu', știu asta. Dar te rog, Tessa, voi face orice. Nu mai pot să îndur încă o zi ca asta.

96

Tessa

Mă doare inima când aud ce cuvinte îi ies pe gură. E prea bun la așa ceva.

— Mereu faci așa. Spui aceleași lucruri la nesfârșit, dar nu se schimbă nimic, îi zic.

— Ai dreptate, mărturisește el, uitându-se fix în ochii mei. E adevărat. Da, recunosc că în primele câteva zile eram atât de furios și nu voiam să mă aflu deloc în apropierea ta, pentru că aveai reacții exagerate — dar apoi, când am început să-mi dau seama că ar putea fi sfârșitul, m-am îngrozit de-a binelea. Știu că nu m-am purtat cu tine așa cum ar fi trebuit, nu știu cum să iubesc pe altcineva în afară de mine însămi, Tess. Mă străduiesc cât îmi stă în puteri — *bine*, de fapt nu m-am străduit atât de mult cât aș fi putut. Dar de acum înainte așa voi face — jur.

Îl privesc. Am auzit vorbele astea de prea multe ori.

— Știi că ai mai spus așa și înainte.

— Știu, dar de data asta chiar vorbesc serios. După ce am văzut-o pe Natalie, eu...

Natalie? Mi se face rău. *Ai văzut-o?*

Încă îl mai iubește? Sau îl urăște? Oare i-a distrus cu adevărat întreaga viață?

— Mda, am văzut-o și am și vorbit cu ea. E însărcinată.

Oh, Doamne.

— N-am văzut-o de ani de zile, Tessa, spune el sarcastic, citindu-mi gândurile. S-a și logodit, e fericită și mi-a spus că mă iartă și îmi povestea că se bucură din tot sufletul că se mărită, pentru că nu există onoare mai mare sau un rahat de genul ăsta, dar chestia asta chiar mi-a deschis ochii.

Pășește spre mine din nou. Mi-au amorțit picioarele și mâinile de la aerul rece și sunt furioasă pe Hardin, mai mult decât furioasă. Sunt mânioasă și am inima frântă. Se tot plimbă în sus și în jos și asta mă obosește la culme. Acum se află în fața mea și vorbește de căsătorie, iar eu nu știu ce să mai cred. N-ar fi trebuit să plec cu el. Mă hotărâsem mai devreme: trebuia să-l dau uitării chiar dacă era ultimul lucru pe care-l făceam.

— Ce tot spui? îl întreb eu.

— Că acum îmi dau seama cât de norocos sunt să te am, să te am lipită de mine în ciuda tuturor lucrurilor nasoale prin care te-am făcut să treci.

— Păi, să știi că ești. Și nu trebuia să ajungi la concluzia asta de-abia acum. Te-am iubit dintotdeauna mai mult decât m-ai iubit tu pe mine...

— *Nu e adevărat*! Te iubesc mai mult decât poate iubi cineva. Și eu am trecut prin infern, Tessa. Mi-a fost rău în sensul cel mai pur al cuvântului fără tine. Nici n-am putut să mănânc, știu că arăt ca naiba. Am făcut asta pentru tine, ca să poți depăși momentul, explică el.

— Nu are niciun sens ce spui.

Îmi îndepărtez părul umed de pe față.

— Ba da, are. Are sens. Credeam că dacă nu mă mai bag în viața ta, poți merge mai departe și poți fi fericită pentru tine, cu propriul tău Elijah.

— Cine e Elijah?

Despre ce vorbește?

— Poftim? Ah, e logodnciul lui Natalie. Vezi tu, și-a găsit pe cineva care s-o iubească și care s-o ia de soție; poți și tu, îmi zice.

— Dar acel cineva nu ești tu... nu-i așa? îl întreb.

Trec câteva secunde în care nu spune nimic. Are pe chip o expresie uluită și se trage de păr pentru a zecea oară în decursul ultimei ore. Raze subțiri portocalii și roșii încep să apară în spatele caselor impunătoare din cartier și simt că trebuie să merg înăuntru înainte de a se trezi toată lumea și de a fi nevoită să mă fâțâi moartă de rușine în fața lor în boxeri și în pantofi cu toc cui.

— Nu cred.

Oftez, forțându-mă să nu mai vărs nicio lacrimă pentru el, cel puțin până rămân singură.

Hardin stă în fața mea cu o expresie complet neutră pe chip, cât timp formez numărul lui Landon și îl rog să-mi deschidă și mie ușa. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Hardin va lupta pentru mine numai cât să mă scoată din apartamentul lui Zed. Acum, că are ocazia de a-mi spune tot am nevoie să aud, stă aici, încremenit în tăcere.

— Intră, o să înghețI, spune Landon și închide ușa în urma mea.

Nu vreau să-l împovărez pe Landon cu problemele mele în acest moment. De-abia s-a întors acasă de la New York acum câteva ore și nu trebuie să fiu egoistă. Ia pătura care atârnă pe spătarul scaunului și mi-o așază pe umeri.

— Hai să mergem sus până nu se trezește lumea, sugerează el, iar eu aprob din cap.

Întregul meu trup și întreaga mea minte sunt amorțite din cauza zăpezii și a lui Hardin. Mă chiorăsc la ceas în timp ce-l urmez pe Landon la etaj; este șase fără zece. În zece minute trebuie să intru la duș. Va fi o zi lungă. Landon deschide ușa camerei în care stau eu și aprinde lumina, iar eu intru și mă așez pe marginea patului.

— Te simți bine? Mi se pare că ai degerat, spune el, iar eu dau din cap.

Mă bucur că nu mă întreabă cu ce sunt îmbrăcată și de ce.

— Cum a fost la New York? îl întreb, dar știu că tonul meu este monoton și neinteresat.

Problema e că, deși mă interesează viața celui mai bun prieten al meu, nu-mi mai pot exprima emoțiile. Se uită în treacăt la mine.

— Chiar vrei să discutăm despre asta acum? Poate aștepta până la cafea, știi.

— Sunt sigură, zic eu și zâmbesc forțat.

Sunt obișnuită să am aceste discuții în contradictoriu cu Hardin; încă mă doare, dar știam că asta se va întâmpla. Așa se întâmplă mereu. Nu-mi vine să cred că s-a dus în Anglia ca să scape de mine. A spus că trebuia să-și limpezească gândurile, dar și eu ar trebui să mi le limpezesc. N-ar fi trebuit să stau afară și să vorbesc cu el atât de mult. Trebuia să-l las să mă aducă aici și să intru direct în casă în loc să ascult ce are de zis. Cuvintele pe care le-a spus nu au făcut decât să mă deruteze și mai tare. Pentru o clipă am crezut că va spune că vede și își dorește un viitor alături de mine, dar când a venit momentul să spună asta, m-a lăsat din nou să plec.

Când a recunoscut că voia să mă ducă în Anglia ca să nu-l pot părăsi, ar fi trebuit să fug cât mă țin picioarele, dar îl cunosc prea bine. Știu că el nu crede că este demn de iubirea nimănui și știu că în mintea lui toate astea aveau un sens. Problema e că așa ceva nu e normal — nu se poate aștepta să renunț la tot și să devin prizoniera lui în Anglia. Nu putem pleca acolo doar pentru că el e speriat că, dacă nu plecăm, îl voi părăsi.

Are multe lucruri pe care trebuie să le rezolve de unul singur, la fel și eu. Îl iubesc, dar trebuie să mă iubesc mai mult pe mine.

— A fost frumos, mi-a plăcut. Apartamentul în care stă Dakota e chiar mișto de tot, iar colega ei de cameră e chiar simpatică, începe Landon să-mi povestească.

Iar eu nu mă pot gândi decât la faptul că trebuie să fie tare frumos să ai o relație necomplicată. Amintiri din vremea când eram cu Noah și ne uitam la nesfârșit la filme îmi trec prin minte; cu el,

nimic nu era complicat. Dar poate tocmai de aceea n-a durat. Poate că de aceea îl iubesc pe Hardin atât de mult: pentru că mă provoacă și pentru că e atât de multă pasiune între noi încât aproape ne strivește pe amândoi.

După ce-mi mai dă niște detalii, mă agăț de entuziasmul pe care îl arată față de New York.

— Deci te muți acolo? îl întreb.

— Mda, cred că da. Nu până la sfârșitul semestrului, dar chiar îmi doresc să fiu aproape de ea. Mi-e foarte dor de ea, îmi spune.

— Știu că ți-e dor. Mă bucur foarte mult pentru tine, din tot sufletul.

— Îmi pare rău că tu și Hardin...

— Să nu-ți fie. S-a terminat. Am terminat-o. Așa trebuie să fie. Poate că ar trebui să vin cu tine la New York.

Zâmbesc, iar fața lui se luminează de acel zâmbet cald care îmi place atât de mult.

— Ai putea, să știi.

Mereu spun asta. Mereu spun că am terminat-o cu Hardin, apoi mă întorc la el; e un cerc fără sfârșit. Așa că iau o decizie, chiar în acest moment:

— O să vorbesc mai cu Christian despre Seattle.

— Serios?

— Trebuie, îi spun, iar el dă aprobator din cap.

— Mă duc să mă îmbrac, ca să poți face și tu duș. Ne vedem la parter când ești gata.

— Mi-a fost dor de tine.

Mă ridic și-l îmbrățișez cât pot de tare. Lacrimile încep să-mi curgă pe obraji, iar el mă ia și mai strâns în brațe.

— Îmi pare rău, sunt foarte răvășită acum. Așa am fost de când a apărut el în viața mea, mă pun eu pe plâns și mă desprind din îmbrățișare.

Se încruntă, dar nu spune nimic în timp ce se îndreaptă spre ușă. Îmi iau hainele în brațe și ies după el pe hol, ca să mă duc la baie.

— Tessa? spune el când ajunge în pragul dormitorului.

— Da?

Landon se uită la mine cu multă duioșie.

— Doar pentru că nu te iubește așa cum vrei tu nu înseamnă că nu te iubește din toate puterile lui, zice el.

Ce vrea să însemne asta? Mă gândesc la cuvintele lui în timp ce închid ușa de la baie și intru la duș. Hardin mă iubește, știu asta, dar continuă să facă greșeală după greșeală. Iar eu tot persist în greșeala de a-l suporta. Mă iubește din toate puterile lui? Este oare îndeajuns? Când îmi trag de pe mine tricoul lui Zed aud o bătaie în ușă.

— Stai puțin, Landon, lasă-mă o secundă, strig eu și-mi trag la loc tricoul pentru a-mi acoperi abdomenul.

Dar când deschid ușa, văd că nu e Landon. E Hardin, iar obrajii lui sunt uzi și ochii injectați.

— Hardin?

Mă prinde blând cu o mână de gât și mă trage lângă el. Își apropie buzele de gura mea înainte să pot protesta.

97

Hardin

Simt gustul lacrimilor și al ezitării de pe buzele ei atunci când îi lipesc trupul de al meu. O apăs ușor cu palma pe mijloc și o sărut și mai tare — este un sărut febril și plin de emoție și aș putea să leșin din cauza sentimentului de ușurare pe care îl am atunci când îi simt gura lipită de gura mea.

Știu că nu va dura mult până când mă va respinge, așa că profit de fiecare mișcare a limbii sale, de fiecare geamăt de-abia auzit care îi iese de pe buze.

Toată durerea din ultimele unsprezece zile aproape că se evaporă atunci când brațele ei mă cuprind de talie și în acest moment, mai mult decât în oricare altul, știu că indiferent de cât de mult ne certăm, vom găsi întotdeauna o cale de a ne reîmpăca. Întotdeauna.

După ce am privit-o cum intră în casă, m-am așezat în mașină pentru o clipă înainte de a prinde naibii curaj și de a veni după ea. Am lăsat-o să-mi scape de prea multe ori și nu-mi pot permite ca aceasta să fie ultima zi în care o văd. Mi-am pierdut cumpătul — nu m-am putut abține să nu plâng atunci când Landon a închis ușa în

urma ei. Știam să trebuia să mă duc după ea, că trebuia să lupt pentru ea înainte ca altcineva s-o ia de lângă mine.

O să-i demonstrez că pot fi cine își dorește ea să fiu. Nu în întregime, dar îi pot demonstra cât de mult o iubesc și că nu o voi mai lasa atât de ușor să plece.

— Hardin..., spune ea și își pune încet mâna pe pieptul meu, împingându-mă și întrerupând sărutul.

— Nu, Tessa, o implor eu.

Nu sunt pregătit să se termine deocamdată.

— Hardin, nu poți pur și simplu să mă săruți și să te aștepți că totul va fi în regulă. Nu și de data asta, șoptește ea, iar eu îi cad în genunchi.

— Știu, nu înțeleg de ce te-am lăsat să pleci iar, dar îmi pare rău. Atât de rău, iubito, îi spun eu, sperând că acest cuvânt îmi va sprijini cauza.

Îi cuprind picioarele cu brațele, iar ea îmi pune mâinile pe cap, mângâindu-mă și trecându-și degetele prin părul meu.

— Știu că întotdeauna o dau în bară și știu că nu mă pot purta cu tine așa cum m-am purtat până acum. Dar te iubesc atât de mult că mă simt copleșit și nu știu ce să fac jumătate din timp, așa că spun lucruri dominat de impulsuri și nu mă gândesc în ce fel te pot afecta cuvintele mele. Știu că ți-am tot frânt inima, dar te rog... te rog, lasă-mă s-o repar. S-o repar la loc și nu voi mai îndrăzni s-o frâng și altă dată. Îmi cer scuze. Mereu îmi cer scuze, știu. O să mă duc naibii la psiholog sau ceva de genul ăsta. Nu-mi pasă, numai să..., suspin eu lângă picioarele ei.

O apuc de elasticul boxerilor și îi trag în jos.

— Ce faci...

Îmi oprește mâinile.

— Te rog, doar dă-i jos. Nu suport să te văd cu așa ceva, te rog... Nu te mai ating, doar lasă-mă să ți-i scot, o implor eu, iar ea își ridică mâinile de pe ale mele, ducându-mi-le la loc în păr. Îi trag boxerii până la podea, iar ea iese din ei.

Mă prinde cu mâna de bărbie și-mi ridică privirea spre ea. Degetele ei delicate îmi mângâie obrazul, apoi se mută mai sus, pentru a-mi șterge lacrimile. Are o expresie confuză pe chip și mă privește cu atenție, de parcă m-ar studia.

— Nu te înțeleg, îmi spune, trecându-și încă degetul cel mare peste obrajii mei brăzdați de lacrimi.

— Nici eu nu mă înțeleg, o aprob eu, iar ea se încruntă.

Stau în această poziție, în genunchi în fața ei, rugând-o să-mi mai dea o șansă, deși am spulberat mult mai multe șanse decât aș fi meritat. Îmi dau seama că baia s-a umplut de abur, iar părul umed i se lipește de față.

Doamne, frumoasă mai e.

— Nu mai putem continua așa, cu suișuri și coborâșuri, Hardin. Nu e bine pentru niciunul dintre noi.

— Nu va mai fi așa; putem trece peste asta. Am trecut prin ce a fost mai rău și acum știu cât de repede te pot pierde. Am avut impresia că totul mi se cuvine — știu asta. Te rog să-mi mai dai o ultimă șansă.

Îi cuprind fața cu mâinile.

— Nu e așa de simplu, îmi zice; buza de jos începe să-i tremure, iar eu încă mă străduiesc să mă opresc din plâns.

— Nu trebuie să fie simplu.

— Nu trebuie să fie nici atât de greu.

Începe să plângă împreună cu mine.

— Ba da; ba da, trebuie. Cu noi doi lucrurile nu vor fi niciodată ușoare. Suntem cine suntem, dar nu va fi întotdeauna atât de greu. Trebuie doar să învățăm să discutăm fără să ne certăm de fiecare dată. Dacă am fi fost în stare să purtăm o conversație despre viitor, nu s-ar fi transformat totul în haosul ăsta nenorocit.

— Eu am încercat, dar tu nu ai vrut să porți acea discuție, îmi reamintește ea.

— Știu. Oftez.

— Și acesta este un lucru pe care trebuie să învăț să-l fac. Sunt pierdut fără tine, Tessa. Nu însemn nimic. Nu pot mânca, nu pot

dormi, nici măcar nu pot respira. Am plâns zile întregi fără întrerupere, și știi că eu nu plâng. Doar că... am nevoie de tine.

Vocea îmi sună spart și par un cretin nenorocit.

— Ridică-te

Mă ia de braț, încercând să mă tragă în sus.

După ce mă ridic în picioare, mă trezesc față în față cu ea. Am răsuflarea îngreunată și e dificil să respiri aici, cu tot aburul ăsta umplând fiecare centimetru pătrat al băii.

Privirea i se pierde în ochii mei cât timp îmi ascultă confesiunea. Dacă nu aș plânge, nu m-ar crede. Știu că poartă o luptă cu ea însăși, îmi dau seama de asta după privirea ei. Am mai văzut-o.

— Nu știu dacă pot; noi facem asta la nesfârșit. Nu știu dacă îmi mai pot impune să mai trec prin așa ceva încă o dată.

Privește în podea.

— Îmi pare rău.

— Hei, uită-te la mine, o rog eu și îi ridic capul ca s-o fac să se uite în ochii mei.

Își ferește privirea.

— Nu, Hardin. Trebuie să intru la duș, o să întârzii.

Îi șterg o lacrimă rebelă de sub ochi și dau din cap.

Știu că i-am făcut viața un iad și nicio persoană sănătoasă la cap nu m-ar primi înapoi după pariu, minciuni și cu nevoia mea constantă de a o da în bară. Cu toate astea, ea nu seamănă cu nimeni altcineva; iubește necondiționat și își pune toate resursele în slujba iubirii pe care mi-o poartă. Chiar și acum, când mă respinge, știu că mă iubește.

— Gândește-te măcar la asta, bine? o întreb.

O să-i acord spațiul de care are nevoie ca să se gândească, dar nu vreau să renunț le ea. Am prea multă nevoie de ea, la naiba.

— Te rog? îi spun eu când văd că nu-mi răspunde.

— Bine, șoptește Tessa în cele din urmă.

Și inima mi-o ia la galop.

— O să-ți demonstrez — o să-ți arăt cât de mult te iubesc și că relația noastră poate funcționa. Doar nu renunța la mine deocamdată, bine?

Pun mâna pe clanță.

Tess își mușcă buza de jos, iar eu dau drumul clanței pentru a închide micul spațiu dintre noi doi. Când ajung la ea, mă privește precaută. Vreau să-i sărut din nou buzele, să-i simt brațele în jurul trupului meu, dar în schimb o sărut pe obraz și mă îndepărtez.

— Bine, repetă ea, iar eu mă duc către ușă.

Mă străduiesc din răsputeri să fiu disciplinat și să ies din baie, mai ales când o văd răsucindu-se și scoțându-și tricoul de pe ea, pentru a lăsa la vedere pielea catifelată, pe care mi se pare că n-am mai văzut-o de ani întregi.

Închid ușa în urma mea și mă rezem de ea, închizând ochii ca să nu izbucnesc din nou în plâns. *Să-mi bag.*

Măcar a spus că se va gândi. Părea atât de temătoare totuși, ca și când ar fi umplut-o de suferință numai gândul că ar putea fi cu mine din nou. Deschid ochii când se crapă ușa dormitorului lui Landon, iar acesta iese pe hol, îmbrăcat într-un tricou polo alb și pantaloni de camuflaj.

— Hei, îmi spune el, azvârlindu-și geanta pe umăr.

— Hei.

— Se simte bine? mă întreabă.

— Nu, dar sper să o facă.

— Și eu. E mai puternică decât își dă seama.

— Știu că e.

Îmi șterg ochii cu tricoul.

— O iubesc.

— Știu că o iubești, spune el, ceea ce mă ia prin surprindere.

Mă uit din nou la el.

— Cum îi demonstrez acest lucru? Tu ce-ai face? îl întreb.

O expresie de suferință îi străbate privirea, dar dispare iute înainte să-mi dea un răspuns.

— Trebuie doar să-i arăți că te vei schimba de dragul ei; trebuie să te porți cu ea așa cum merită și s-o lași liberă când are nevoie de asta.

— Nu e ușor s-o lași liberă, îi zic eu.

Nu-mi vine să cred că discut cu Landon despre rahaturile astea, din nou.

— Totuși, trebuie sau te va ataca și ea. De ce nu încerci să-i arăți într un fel care să n-o sufoce că ai de gând să lupți pentru ea? Asta e tot ce-și dorește. Vrea să faci un efort.

— Un efort „nesufocant"? Eu nu o sufoc.

Bine, poate că asta fac, dar nu mă pot abține, pentru mine nu există cale de mijloc: fie o îndepărtez prea tare, fie o țin prea aproape de mine. Nu știu cum să creez un echilibru între aceste două extreme.

— Mda, zice el, ca și cum nu ar fi sesizat sarcasmul meu.

Dar pentru că am nevoie de ajutorul lui, renunț la această atitudine.

— Poți să-mi explici și mie ce mama dracului vrei să spui? Dă-mi un exemplu sau ceva de genul ăsta.

— Păi, ai putea s-o inviți la o întâlnire. Voi doi ați fost vreodată la o întâlnire adevărată? mă întreabă el.

— Da, sigur am fost, zic eu repede.

Oare am fost? Landon ridică din sprânceană.

— Când?

— Ăă... păi, am mers la... și a mai fost și atunci când...

Fac o pauză.

— Bine, poate că nu am fost, trag eu concluzia.

Poate că Trevor a dus-o la întâlniri. Oare Zed a făcut-o? Dacă a făcut așa ceva, mă jur că-l...

— Bine, deci propune-i o întâlnire. Nu astăzi totuși, pentru că e prea devreme chiar și pentru voi doi.

— Asta ce vrea să mai însemne? răbufnesc eu.

— Nimic, doar că amândoi aveți nevoie de puțin spațiu. Sau cel puțin ea are; altfel o vei îndepărta de tine și mai mult decât ai făcut-o până acum.

— Cât ar trebui să aștept?

— Câteva zile, cel puțin. Încearcă să te porți ca și cum de-abia ați început să ieșiți împreună sau ca și cum ai încerca s-o convingi

să iasă cu tine. În principiu, încearcă s-o faci să se îndrăgostească din nou de tine.

— Vrei să spui că nu mă mai iubește? remarc eu tăios.

Landon își dă ochii peste cap.

— Nu. Frate, vrei să încetezi cu pesimismul ăsta permanent?

— Nu sunt pesimist, mă răstesc eu, apărându-mă. Din contră, nu am mai fost atât de optimist de multă vreme.

— Cum spui tu...

— Ești un dobitoc, îi spun eu fratelui meu vitreg.

— Un dobitoc căruia îi ceri sfaturi despre relații, se împăunează el cu un zâmbet enervant.

— Doar pentru că ești singurul prieten care are o relație autentică și pentru că se întâmplă s-o cunoști pe Tessa mai bine decât oricine — în afară de mine, bineînțeles. Zâmbește larg.

— Tocmai ai spus că sunt prietenul tău.

— Poftim? Ba nu, nu am spus.

— Ba da; ba da, așa ai spus, zice el, în mod clar satisfăcut.

— N-am vrut să spun prieten-prieten, voiam să spun... habar n-am ce naiba am vrut să spun, dar cu siguranță n-am vrut să spun „prieten".

— Sigur.

Chicotește și din spatele ușii aud apa închizându-se. Nu e așa de rău, presupun, dar n-o să-i spun lui asta.

— S-o întreb dacă pot s-o duc cu mașina până în campus astăzi?

Mă țin după el până la parter. Scutură din cap, uitându-se la mine.

— Tu ai priceput ce înseamnă să n-o sufoci?

— Îmi plăcea mai mult de tine atunci când îți țineai gura.

— Și mie îmi plăcea mai mult de tine... vai, mie nu mi-a plăcut niciodată de tine, zice el, dar se vede că mă tachinează.

Nu mi-am imaginat niciodată că mă place, de fapt. Credeam că mă urăște pentru lucrurile oribile pe care i le-am făcut lui Tess. Dar iată că e aici, singurul meu aliat în balamucul ăsta pe care l-am iscat chiar eu.

Întind mâna și-l împing în joacă, ceea ce îl face să râdă, și aproape că izbucnesc și eu în râs când dau cu ochii de tata, care se uită la noi din capătul de jos al scărilor, de parcă am fi eroii unui număr de la circ.

— Ce căuți aici? întreabă el și ia o înghițitură din cana de cafea.

Ridic din umeri.

— Am adus-o acasă... mă rog, aici.

Aici este casa ei acum? Sper că nu.

— Serios? face tata și se uită către Landon.

Spun, poate pe un ton prea apăsat:

— E în regulă, tată. Pot s-o aduc unde am chef. Iar tu poți să te oprești din jocul de-a personajul protector și să-ți amintești care dintre noi este, de fapt, copilul tău adevărat.

Landon îmi aruncă o privire în timp ce coborâm și intrăm toți trei în bucătărie. Îmi torn niște cafea, conștient fiind că privirea lui Landon este încă ațintită asupra mea.

Tata înșfacă un măr din coșul cu fructe de pe masă și începe să țină o predică părintească.

— Hardin, Tessa a devenit parte din familie în ultimele câteva luni și acesta este singurul loc unde se poate duce când tu...

Se oprește când o vede pe Karen intrând în bucătărie.

— Când eu ce? întreb eu.

— Când o dai în bară.

— Nici măcar nu știi ce s-a întâmplat.

— Nici nu trebuie să știu întreaga poveste; tot ce știu e că este cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată și văd cum faci aceleași greșeli pe care le-am făcut și eu cu mama ta.

Vorbește serios boul ăsta?

— Nu semăn deloc cu tine! O iubesc și aș face orice pentru ea! E tot ce am pe lume — situație care nu seamănă deloc cu cea a ta și a mamei!

Trântesc cana, vărsând cafeaua pe blat.

— Hardin..., se aude vocea lui Tess în spatele meu.

La dracu'. Spre surprinderea mea, Karen îmi sare în apărare.

— Ken, lasă băiatul în pace. Face și el ce poate.

Privirea tatălui meu se îmbunează imediat ce se întoarce către soția lui. Apoi se răsucește către mine.

— Îmi cer scuze, Hardin, sunt doar îngrijorat din pricina ta.

Oftează, iar Karen îl mângâie pe spate.

— E în regulă, spun eu și mă uit la Tessa, care e îmbrăcată cu jeanșii și cu un hanorac WCU.

Are un aer seducător și inocent totodată, cu părul ud lăsat liber în jurul chipului fără machiaj. Dacă Tessa nu și-ar fi făcut apariția în bucătărie, i-aș fi spus tatei cât e de imbecil și că ar trebui să învețe odată să-și vadă de treburile lui.

Iau un șervețel și curăț băltoaca de cafea de pe blatul lor super-scump de granit.

— Ești gata? o întreabă Landon pe Tessa, iar ea aprobă din cap, holbându-se în continuare la mine.

Aș vrea din tot sufletul s-o duc eu, dar ar trebui să mă duc acasă să dorm sau să fac un duș, să zac în pat și să mă uit fix la tavan, să curăț casa... la dracu', să fac orice altceva decât să rămân aici și să pălăvrăgesc cu tata. Își ia în sfârșit ochii de la mine și iese din încăpere. Când aud ușa de la intrare închizându-se, răsuflu ușurat.

De cum plec de lângă tata și de lângă Karen, îi aud cum încep să vorbească despre mine, desigur.

98

Tessa

Știu ce-ar fi trebuit să fac: ar fi trebuit să-i spun lui Hardin să dispară, dar nu am fost în stare. El își arată rareori emoțiile, și când l-am văzut în genunchi în fața mea, inima mi s-a frânt în bucățele și mai mici decât era deja. I-am spus că o să mă mai gândesc dacă să mai acord relației noastre o altă șansă, dar nu știu cum va funcționa.

Sunt atât de nesigură acum, mai derutată ca oricând și supărată de mine însămi pentru că aproape i-am cedat pe de-a-ntregul. Dar, pe de altă parte, sunt mândră de mine pentru că am oprit lucrurile înainte de a ajunge prea departe. Trebuie să mă gândesc la mine, nu numai la el — măcar o dată.

În timp ce Landon e la volan, telefonul îmi vibrează în poală, iar eu mă uit pe ecran.

E Zed. *Ești în regulă?*

Inspir adânc înainte de a-i răspunde. *Mda, sunt în regulă. Sunt pe drum înspre campus cu Landon. Îmi pare rău pentru azi-noapte, e vina mea că a venit acolo.*

Apăs pe send, după care mă întorc spre Landon.

— Ce crezi că se va întâmpla acum? mă întreabă el.

— N-am nici cea mai vagă idee. Tot o să vorbesc cu Christian despre Seattle, îi spun.

Zed îmi scrie și el: *Nu, nu e. E vina lui. Mă bucur că te simți bine. Ne vedem la prânz azi, așa cum am vorbit?*

Uitasem că stabiliserăm să ne întâlnim în clădirea unde se țin cursurile despre mediu ca să luăm masa de prânz. Voia să-mi arate nu știu ce floare care strălucește în întuneric, la crearea căreia a contribuit și el.

Nu voiam să renunț planurile pe care le-am făcut cu el — a fost atât de drăguț cu mine în toată perioada asta —, dar acum, că l-am sărutat pe Hardin dis-de-dimineață, nu mai știu ce să fac. Azi-noapte dormeam pur și simplu la Zed acasă, iar dimineața mă sărutam cu Hardin. Ce se întâmplă cu mine? Nu vreau să fiu genul ăsta de fată; încă mă simt oarecum vinovată pentru ce s-a întâmplat cu Hardin cât încă eram cu Noah. Ca să mă apăr, pot spune că Hardin a venit ca un buldozer — nu am avut de ales decât să gravitez în jurul lui, în timp ce el m-a distrus treptat, apoi m-a recompus la loc, apoi m-a distrus din nou.

Tot ce se întâmplă cu Zed este complet diferit. Hardin n-a vorbit cu mine în ultimele unsprezece zile și habar n-am avut de ce. M-am gândit că nu mă mai vrea, iar Zed m-a sprijinit în tot acest timp. De la bun început a fost un dulce. A încercat să pună capăt pariului cu Hardin, dar Hardin n-a acceptat — trebuia să demonstreze că poate să mi-o tragă indiferent de tentativele lui Zed de a opri acest joc dezgustător.

Au fost animozități între Hardin și Zed de când i-am cunoscut. Nu sunt sigură de ce — din cauza pariului, am început să presupun de curând —, dar a fost evident de prima dată când am început să ies cu ei. Hardin pretinde că Zed vrea doar să se culce cu mine, dar sincer, e un pic ipocrit din partea lui să spună așa ceva. Iar Zed nu a făcut nici măcar un gest ca să-mi dea de înțeles că vrea să se culce cu mine. Chiar și înainte să aflu despre pariu și l-am sărutat acasă

la el, nu mi-a dat niciodată de înțeles că trebuie să fac ceva ce n-aș avea chef.

Urăsc momentele când gândurile mele zboară la acea perioadă. Eram atât de confuză, și amândoi se jucau cu mine. Dar ceva din ochii de zahăr caramelizat ai lui Zed exprimă bunătate, în vreme ce în ochii verzi ai lui Hardin nu văd altceva decât mânie.

Da. La prânz e perfect, îi răspund lui Zed.

99

Tessa

Nu știu exact cum mă simt astăzi. Nu sunt chiar fericită, dar nici nefericită nu sunt. Sunt derutată ca naiba și deja mi-e dor de Hardin. Jalnic, știu. Nu mă pot abține. Am stat departe de el atât de multă vreme și aproape mă obișnuisem așa, dar n-a fost nevoie decât de un sărut ca să-l simt curgându-mi din nou prin vene, distrugându-mi și ultimele fărâme de judecată care mi-au mai rămas.

Landon și cu mine așteptăm să se schimbe culoarea semaforului și îmi dau seama că mă bucur sincer că mi-am luat un hanorac azi, pentru că vremea rece nu vrea pur și simplu să se amelioreze.

— Ei bine, cred că e momentul să încep să sun la NYU, spune el și scoate o listă cu nume.

— Oau!! NYU, zic eu. Te vei descurca de minune acolo. E ceva incredibil.

— Mulțumesc. Mă tem puțin că nu voi fi acceptat pentru semestrul al doilea și nu am chef să renunț la perioada de vară.

— Nu ești zdravăn la cap? Sigur că te vor accepta, pentru orice semestru! Ai o medie perfectă.

Izbucnesc în râs.

— Și tatăl tău vitreg e decan.

— Ar trebui să te pun să-i suni în locul meu, glumește el.

Ne despărțim fiecare unde are treabă și stabilim să ne întâlnim în parcare la sfârșitul zilei. Am un gol în stomac când mă apropii de clădirea unde se țin cursurile despre mediu și deschid ușa dublă, masivă. Zed stă pe o bancă de ciment în fața unuia dintre copacii din hol. Când dă cu ochii de mine, pe față îi apare instantaneu un zâmbet și se ridică să mă întâmpine. Poartă o cămașă albă cu mânecă lungă și jeanși, iar materialul cămășii este atât de subțire încât îi pot vedea tatuajele prin el.

— Hei. Îmi surâde.

— Hei.

— Am comandat o pizza, trebuie să sosească dintr-un minut în altul, îmi zice el, și ne așezăm amândoi pe bancă, discutând despre cum ne-a mers ziua până acum.

După ce vine pizza, Zed mă conduce către o încăpere plină de plante care pare a fi o seră. Rânduri întregi de soiuri diferite de flori pe care nu le-am mai văzut în viața mea umplu spațiul îngust. Zed se îndreaptă către una dintre măsuțe și se așază la ea.

— Ce frumos miroase, îi spun eu în timp ce mă așez vizavi de el.

— Ce anume, florile?

— Nu, pizza. Bine, și florile sunt în regulă.

Izbucnesc în râs.

Mor de foame, n-am apucat să iau micul dejun în dimineața asta și sunt trează de când Hardin a dat buzna la Zed în apartament ca să mă ia cu el.

Zed ia o felie de pizza și o așază pe un șervețel, în fața mea. Apoi ia și el una și o îndoaie pe jumătate, așa cum obișnuia să facă tata. Înainte de a lua o îmbucătură uriașă, mă întreabă:

— Cum au mers lucrurile azi-noapte... adică mai degrabă azi-dimineață?

Încep să mă simt stânjenită privindu-l, iar mirosul florilor îmi reamintește de orele pe care le petreceam în sera din spatele

căminului meu din copilărie, ca să scap de tatăl meu beat care urla la mama. Îmi mut ochii de la el și termin de mestecat înainte să-i răspund.

— La început a fost un dezastru, ca de obicei.

— La început? Clatină din cap și se linge pe buze.

— Mda, ne-am certat cum ne certăm noi mereu, dar acum e ceva mai bine.

Nu am de gând să-i povestesc lui Zed cum a clacat Hardin și cum a căzut în genunchi în fața mea; e un amănunt prea personal, pe care trebuie să-l știm doar Hardin și cu mine.

— Ce vrei să spui?

— Și-a cerut iertare.

Se uită la mine într-un fel care nu-mi prea place.

— Și tu l-ai crezut?

— Nu, i-am spus că nu sunt pregătită pentru nimic deocamdată. I-am spus că mă mai gândesc.

Ridic din umeri.

— Dar n-o să faci asta, nu-i așa?

În glas i se simte dezamăgirea.

— Mda, n-am de gând să mă arunc la loc cu capul înainte și nici nu mă mut înapoi în apartament.

Zed își pune felia pe șervețel.

— Nu ar trebui să-i acorzi nici măcar un minut din timpul tău, Tessa. Ce trebuie să-ți mai facă să te convingă să stai departe de el?

Mă privește fix, de parcă îi sunt datoare cu vreun răspuns.

— Nu e chiar așa. Nu e atât de simplu să-l îndepărtez din viața mea. Am spus că nu ies cu el sau ceva ceva de genul ăsta, dar am trecut împreună printr-o grămadă de chestii și i-a fost greu fără mine.

Zed își dă ochii peste cap.

— Oh, să bea și să se drogheze cu Jace înseamnă că i-a fost greu fără tine, să-nțeleg? zice el, și simt cum mi se face rău.

— Nu și-a pierdut vremea cu Jace. A fost în Anglia.

Chiar a fost în Anglia, nu-i așa?

— A fost acasă la Jace chiar azi-noapte, înainte să apară la mine.

— Serios? Dintre toți oamenii din lume, la Hardin mă așteptam cel mai puțin să o ardă cu Jace din nou.

— Pare puțin dubios că-și petrece vremea cu cineva care a avut un rol atât de important în evenimente, deși pe mine mă urăște când mă vede în preajma ta.

— Mda... dar și tu ai fost implicat, îi aduc eu aminte.

— Nu și atunci când ți-au spus; n-am avut nimic de-a face cu ei când te-au umilit în fața tuturor. Jace și Molly au pus totul la cale — și Hardin știe asta, de-asta l-a bătut pe Jace de l-a uscat. Și tu știi, am vrut să-ți spun asta în tot acest timp; a fost mereu mai mult decât un pariu pentru mine, Tessa. Dar pentru el nu a fost. A demonstrat asta când ne-a arătat cearșafurile.

Pofta de mâncare mi-a dispărut și simt un val de greață.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Zed încuviințează din cap și ridică o mână, împăciuitor.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze că am adus vorba de toată povestea aia. Mi-ar fi plăcut însă să-mi acorzi și mie măcar jumătate din șansele pe care i le-ai acordat lui. Eu nu mi-aș pierde niciodată vremea cu Jace dacă aș fi în locul lui Hardin și, în plus, Jace mereu are pe acolo niște fete...

— Bine, îl întrerup eu.

Nu mai pot asculta multe despre Jace și despre fetele de la el din apartament.

— Hai să vorbim despre altceva. Îmi pare rău dacă te-am făcut să suferi mai devreme. Chiar îmi pare rău. Doar că nu înțeleg. Ești prea bună pentru el și i-ai dat atât de multe șanse. Dar nu voi mai deschide subiectul niciodată dacă tu nu vrei să vorbești despre asta.

Se întinde peste masă și își pune mâna peste mâna mea.

— E în regulă, îi zic.

Dar nu-mi vine să cred că Hardin s-a întâlnit cu Jace după ce ne-am certat în mijlocul aleii. Era ultimul loc unde îmi imaginam că poate fi. Zed se ridică și se duce către ușă.

— Haide, vino să-ți arăt ceva.

Mă ridic și eu și-l urmez.

— Așteaptă aici, spune el când ajung în mijlocul încăperii.

Lumina se stinge și mă aștept să ne cufundăm în beznă. În schimb, ochii mi se desfată cu verde, roz, portocaliu și roșu fluorescent. Fiecare rând de flori strălucește într-o altă culoare, unele dintre ele mai puternic decât altele.

— Oau... șoptesc eu și rămân cu gura căscată.

— Tare, nu-i așa? mă întreabă el.

— Da, foarte.

Mă plimb încet printre rânduri, savurând priveliștea.

— Practic noi le-am proiectat, apoi am modificat semințele ca să strălucească în felul ăsta.

Brusc îl simt în spatele meu.

— Ia uită-te la asta.

Mă apucă de braț și mă îndrumă să ating petalele unei flori roz luminoase. Această floare nu strălucește în întuneric atât de puternic ca restul — dar când o ating cu vârful degetului, se trezește la viață. Îmi smucesc mâna înapoi surprinsă și-l aud chicotind în spatele meu.

— Cum e posibil așa ceva? întreb eu uluită.

Îmi plac mult florile, mai ales crinii, iar acești boboci făcuți de mâna omului seamănă mult cu ei — în mod oficial sunt noile mele flori preferate.

— Orice este posibil atunci când intervine știința, zice el, și chipul i se aprinde de la lumina florilor și de la zâmbetul strălucitor.

— Cât de tocilar ești, îl tachinez ez, iar el izbucnește în râs.

— Nu ești persoana potrivită să-mi spui mie că sunt tocilar, mă necăjește și el, și râd și eu.

— Corect.

Ating din nou floarea și o privesc din nou cum strălucește.

— E incredibil.

— Știam eu că o să-ți placă. Lucrăm să facem același lucru cu un copac; problema este că pomilor le ia mai mult timp să crească decât

florilor. Dar ei trăiesc mult mai mult; florile sunt prea fragile. Dacă le neglijezi, se ofilesc și mor.

Are un ton cald și nu pot să nu mă compar cu floarea și am senzația că și el face același lucru.

— De-ar fi și copacii la fel de frumoși ca florile, spun eu.

Vine în fața mea.

— Ar putea fi, dacă s-ar ocupa cineva de ei în felul acesta. Exact așa cum luăm flori obișnuite și le transformăm, putem face același lucru și cu un copac. Dacă i s-ar acorda aceeași atenție, ar străluci și el ca florilea astea, dar ar fi mult mai puternic.

Nu mai spun nimic, iar el mă mângâie cu degetul mare pe obraz.

— Tu meriți această atenție. Meriți să fii cu cineva care să te facă să luminezi, nu cu cineva care îți absoarbe toată lumina.

Apoi Zed se apleacă să mă sărute. Fac un pas înapoi și dau peste un rând de flori; din fericire nu se rupe niciuna și îmi recapăt echilibrul.

— Îmi pare rău, nu pot.

— *Ce* nu poți?

Ridică puțin vocea.

— Să mă lași să-ți arăt cât de fericită poți fi?

— Nu... nu te pot săruta, în niciun caz acum. Nu mă pot plimba la nesfârșit de la unul la altul. Am fost cu tine în pat azi-noapte, apoi de dimineață l-am sărutat pe Hardin, iar acum...

— L-ai sărutat?

Rămâne cu gura căscată și mă bucur că e beznă în încăpere, cu excepția florilor care strălucesc.

— Adică el m-a sărutat, dar i-am permis s-o facă înainte să-l dau la o parte, îi explic. Sunt confuză și, până când o să-mi dau seama ce trebuie să fac, nu mă pot săruta cu toată lumea. Nu e normal.

El nu spune nimic.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut cumva să crezi că...

— E în ordine, spune Zed.

— Nu, nu e. Nu trebuia să te amestec în toată povestea asta până când nu mă lămuream.

— Nu e vina ta. Eu sunt acela care tot apare prin preajma ta. Nu mă deranjează faptul că mă amăgeşti, atâta vreme cât mă laşi să stau pe lângă tine. Ştiu că am putea fi împreună şi am tot timpul din lume să te aştept să-ţi dai seama de asta, zice el şi se duce să aprindă lumina.

Cum poate fi atât de înţelegător?

— Nu te-aş condamna dacă m-ai urî, ştii? îi spun şi îmi azvârl geanta pe umăr.

— Nu te-aş putea urî niciodată, spune, iar eu îi surâd.

— Mulţumesc că mi-ai arătat asta — este incredibil.

— Mulţumesc că ai venit. Lasă-mă măcar să te conduc până la sala de curs, bine? se oferă el cu un zâmbet.

Când ajung la vestiare ca să mă schimb şi să-mi iau salteaua, constat că am sosit la ora de yoga doar cu cinci minute mai devreme. O brunetă înaltă mi-a luat locul din faţă şi m-a obligat să mă aşez pe rândul din spate, aproape de uşă. Plănuisem să-i spun lui Zed că nu voi putea simţi niciodată pentru el ceea ce simt pentru Hardin, că îmi pare rău că l-am sărutat şi că putem fi doar prieteni, dar el continuă să spună numai lucruri potrivite. Când mi-a spus că Hardin a fost la Jace azi-noapte, m-a prins complet nepregătită.

Mereu mă gândesc că ştiu ce să fac până când începe Zed să vorbească. Blândeţea vocii sale şi bunătatea din ochii lui mă tulbură mereu şi îmi răvăşeşte gândurile. Trebuie să-l sun pe Hardin când ajung înapoi acasă la Landon şi să-i spun că am luat prânzul cu Zed şi să-l întreb de ce a fost la Jace... Mă întreb oare ce face Hardin acum? Oare s-a dus astăzi la vreun curs?

Cursul de yoga era exact ceea ce aveam nevoie pentru a-mi limpezi gândurile. Când se termină ora, mă simt mult mai bine. Îmi strâng salteaua şi mă îndrept către ieşirea din sală, apoi aud pe cineva strigând: „Tessa!", exact când ajung la vestiare. Când mă răsucesc, îl văd pe Hardin alergând către mine şi trecându-şi mâinile prin păr.

— Eu, ăă... voiam să vorbesc ceva cu tine...

Nu pare normal, de parcă ar avea... *emoţii*?

— Tocmai acum? Nu cred că aici e locul... Nu vreau să ne dezbatem problemele în mijlocul sălii de educaţie fizică.

— Nu... nu e vorba despre asta.

Are vocea piţigăiată. E emoţionat; nu e de bine. El nu e niciodată emoţionat.

— Mă întrebam... nu ştiu... Nu contează.

Se înroşeşte în obraji şi dă să plece. Oftez şi intru să mă schimb.

— Vrei *să ieşi cu mine în oraş*? spune el... de fapt, strigă.

Nu-mi pot ascunde surprinderea şi mă răsucesc către el.

— Poftim?

— Ca la o întâlnire, cum ar veni. Te-aş putea scoate în oraş? Şi ne-am putea distra, poate? Nu sunt nici eu sigur, pe bune, dar aş....

Lasă fraza în aer şi mă hotărăsc să-i curm chinul, în timp ce obrajii lui se fac de-a dreptul purpurii.

— Sigur, îi răspund, iar el îmi aruncă o privire.

— Pe bune?

Un zâmbet îi înfloreşte pe buze. Un zâmbet emoţionat.

— Mda.

Nu ştiu cum va merge asta, dar el nu m-a mai invitat niciodată în oraş. Chestia cea mai apropiată de o întâlnire a fost atunci când m-a dus la pârâu şi apoi la masă. Dar momentul ăla a fost în întregime o minciună şi n-a fost o întâlnire adevărată. A fost stratagema lui Hardin de a se culca cu mine.

— Bine... Când doreşti? Adică putem să mergem chiar acum? Sau mâine? Sau săptămâna viitoare?

Nu-mi amintesc să-l fi văzut atât de emoţionat niciodată; este adorabil şi încerc să nu izbucnesc în râs.

— Mâine? propun eu.

— Da, mâine e foarte bine.

Zâmbeşte şi îşi muşcă buza de jos. Atmosfera dintre noi e ciudată, dar într-un fel pozitiv.

— Bine...

Îmi dau seama că sunt tulburată, așa cum eram când îl vedeam la început.

— Bine, repetă el.

Se răsucește pe călcâie și se îndepărtează repede, aproape împiedicându-se de o saltea de luptă strânsă. Când intru în vestiar, izbucnesc în râs.

100

Hardin

Landon se sperie, apoi șoptește: „Ce cauți aici?“ atunci când mă năpustesc în biroul tatălui meu.

— Am venit să vorbesc cu tine.

— Despre ce? întreabă el, iar eu mă așez în fotoliul imens de piele din spatele biroului din lemn de stejar, oribil de scump.

— Despre Tessa, despre ce altceva?

Îmi dau ochii peste cap.

— Mi-a spus că ai invitat-o deja în oraș — chiar că ai lăsat-o să se liniștească puțin.

— Ce a zis? îl chestionez eu.

— Nu am de gând să-ți spun ție ce a zis.

Pune o foaie de hârtie în fax.

— Și oricum, ce faci aici? îl întreb.

— Îmi trimit fișa la NYU. Mă mut acolo din semestrul viitor.

Din semestrul viitor? *Ce mama dracului?*

— De ce atât de curând?

— Pentru că nu mai vreau să pierd timpul aici când aș putea fi cu Dakota.

— Tessa știe?

Știu că acest lucru o va face să sufere. Este singurul ei prieten adevărat. Până și mie îmi pare rău că pleacă... într-un fel.

— Da, sigur că știe, ea e prima persoană căreia i-am spus.

— Totuși, am nevoie de puțin ajutor la tâmpenia asta cu întâlnirea.

— Tâmpenia cu întâlnirea?

Zâmbește.

— Ce drăguț.

— Mă ajuți sau nu?

— Cred că da.

— Ridică din umeri.

— Pe unde e ea, totuși? îl întreb.

Am trecut pe lângă camera în care stă ea, dar ușa era închisă și n-am vrut să bat. Adică am vrut să bat, dar mă străduiesc din răsputeri să nu mă mai bag în sufletul ei. Dacă mașina ei nu ar fi pe alee, m-aș crizа dracului rău de tot, dar știu că e aici. Adică, așa sper, la naiba.

— Nu știu; e cu Zed ăla, cred, zice Landon și îmi sare inima din piept.

Mă ridic brusc.

— Glumeam! Glumeam. E în seră cu mama, spune Landon, uitându-se la mine cu o încruntătură jucăușă.

Nu-mi pasă, oricum, mă simt doar ușurat când văd că gândurile mele paranoice sunt cele care mă acaparează.

— Nu e deloc distractiv. Ești un cretin, îi zic, iar el se amuză. Acum chiar că mă ajuți, fără doar și poate, îi spun.

După ce Landon îmi dă niște sfaturi, îmi dă papucii și mă conduce la ușa de la intrare. Pe drum, îl întreb:

— S-a dus singură cu mașina la Vance?

— Mda, a chiulit câteva zile când a... în fine, știi tu deja.

— Hmm...

Îmi cobor tonul vocii când trecem pe lângă camera care e acum a lui Tess. Nu vreau să mă gândesc cât de mult am făcut-o să sufere, nu acum.

— Crezi că e aici? întreb eu încet.

Ridică din umeri.

— Nu știu; probabil.

— Aș putea doar să...

Apăs pe clanță, iar ușa se deschide cu un scârțâit. Landon îmi aruncă o privire urâtă, dar nu-l bag în seamă și trag cu ochiul înăuntru. Stă întinsă pe pat, cu foi și manuale împrăștiate în jurul ei. Încă are jeanșii pe ea, împreună cu un hanorac; trebuie să fi fost de-a dreptul epuizată dacă a adormit în timp ce învăța.

— Ai terminat cu ciudățeniile? îmi șoptește Landon în ureche.

Apăs pe întrerupător și ies, trăgând ușa după mine.

— Nu sunt un ciudat. O iubesc, bine?

— Știu, dar tu clar nu înțelegi ideea de a nu te mai băga în sufletul ei.

— Nu mă pot abține. Sunt atât de obișnuit să fiu cu ea și am trecut prin clipe groaznice în ultimele două săptămâni în absența ei. Îmi e greu să stau departe de ea.

Coborâm scările în liniște și sper să nu fi părut prea disperat. Dar e vorba doar de Landon, așa că nu-mi prea pasă oricum.

Urăsc să mă duc la apartament acum, că Tessa nu e aici. Pentru o clipă mă gândesc să-l sun pe Logan și să trec pe la sediul frăției studențești, dar în adâncul sufletului știu că asta e o idee proastă. Nu mai vreau să creez nicio problemă, cu toate astea exact așa se întâmplă. Doar că nu am chef să mă întorc în apartamentul ăla gol.

Totuși, mă întorc. Sunt al dracului de obosit. Mi se pare că n-am mai dormit cum trebuie de secole.

Când mă trântesc în pat, încerc să-mi imaginez brațele ei cuprinzându-mă de mijloc și capul ei pe pieptul meu. Mi-e greu să-mi

închipui că o să-mi petrec viaţa în felul acesta. Dacă nu o s-o mai strâng niciodată în braţe, dacă nu o să-i mai simt căldura trupului lângă al meu... Trebuie să fac ceva. Trebuie să fac ceva diferit, ceva care să-i arate, şi ei, şi mie deopotrivă, că pot să fac asta.

Mă pot schimba. Trebuie să mă schimb şi aşa o să şi fac.

101

Tessa

Până fac un duş şi îmi usuc părul, s-a făcut deja ora şase şi cerul s-a întunecat de mult. Bat la uşa dormitorului lui Landon, dar nu răspunde nimeni. Nu-i văd nici maşina pe alee, dar în ultima vreme el a parcat-o în garaj, aşa că poate mai e pe aici.

Nu am nici cea mai vagă idee cu ce să mă îmbrac, pentru că nu ştiu unde mergem. Mă tot uit pe fereastră, aşteptând neliniştită să apară maşina lui Hardin pe alee. Când, în sfârşit, pe alee apar luminile strălucitoare ale farurilor, mi se strânge stomacul.

Mare parte din neliniştea mi se spulberă când Hardin coboară din maşină în cămaşa neagră închisă până la gât pe care a purtat-o la dineu. Oare poartă şi pantaloni de costum? Doamne, Dumnezeule, da. Şi pantofi de costum, pantofi de costum negri şi lustruiţi. Oau. Hardin pus la patru ace? Mă simt prost îmbrăcată, dar felul în care arată îmi împrăştie tulburarea.

Într-adevăr, pare un om hotărât să reuşească. E atât de arătos şi chiar şi-a aranjat părul. Şi l-a dat pe spate şi se vede că a folosit ceva care să-l facă să stea aşa, pentru că nu-i mai cade pe frunte când merge, cum se întâmplă de obicei. Se înroşeşte.

— Ăă... bună?

— Bună.

Nu pot să-mi desprind privirea de el.

— *Stai așa*...Unde-ți sunt piercing-urile?

Inelele de metal din sprânceană și din buză i-au dispărut.

— Le-am scos.

Ridică din umeri.

— De ce?

— Nu știu... nu crezi că arăt mai bine așa?

Se uită în ochii mei.

— Nu! Îmi plăcea la nebunie cum arătai înainte... și acum îmi place, dar ar trebui să le pui la loc.

— Nu le mai vreau înapoi.

Se duce la portiera din dreapta a mașinii ca să mi-o deschidă.

— Hardin... Sper că nu ți le-ai scos pentru că ai crezut că-mi place mai mult de tine așa, pentru că nu e adevărat. Te iubesc și așa, și așa. Te rog, pune-ți-le la loc.

Ochii i se aprind la auzul vorbelor mele și mă uit în altă parte înainte de a mă urca în mașină. Nu contează cât de supărată sunt pe el, nu vreau să simtă niciodată că trebuie să-și schimbe aspectul de dragul meu. Am avut prejudecăți atunci când i-am văzut pentru prima oară inelele, dar am ajuns să le iubesc. Fac parte din el.

— Nu e așa deloc, serios. Oricum m-am tot gândit în ultima vreme să le scot. Le am de-o veșnicie și au devenit cam enervante. În plus, cine îmi va da mie o slujbă adevărată cu rahaturile alea pe față?

Își prinde centura și se uită la mine.

— Oamenii te vor angaja; suntem în secolul XXI. Dacă îți plac...

— Nu e mare scofală. Îmi cam place cum arăt fără ele, mi se pare că nu mă mai ascund, știi?

Mă uit lung la el din nou și mă acomodez cu noua lui înfățișare.

Arată senzațional — ca întotdeauna —, dar într-un fel e simpatic că-și eliberează chipul perfect de orice mi-ar putea distrage atenția.

— Mă rog, eu cred că tu arăți perfect oricum, Hardin; doar să nu ți imaginezi că vreau ca tu să arăți într-un fel anume, căci nu e adevărat, îi spun eu și vorbesc serios.

Când se uită la mine, îmi zâmbește atât de timid încât uit pentru ce voiam să țip la el.

— Unde mă duci, mă rog? îl întreb.

— Să luăm cina. E un loc foarte frumos.

Vocea îi tremură. Hardin cel emoționat este noul meu Hardin favorit.

— Ai auzit de el?

— Nu știu... poate?

Restul drumului rămânem tăcuți. Fredonez cântecele celor de la The Fray, pe care Hardin, în mod evident, a început să le îndrăgească, iar Hardin se uită fix prin parbriz. Își tot freacă mâna de coapsă în timp ce conduce — un tic nervos, îmi dau seama. Când ajungem la restaurant, observ că este elegant și foarte scump. Oricare dintre mașinile din parcare costă mai mult decât casa mamei mele, sunt convinsă.

— Voiam să-ți deschid eu portiera, îmi spune el după ce deschid ușa ca să mă dau jos.

— Pot s-o închid la loc ca să mi-o deschizi tu? sugerez eu.

— Nu mai e același lucru, Theresa.

Îmi aruncă zâmbetul lui înfumurat, iar eu nu-mi pot stăpâni fluturii din stomac care își fac apariția când îmi spune pe numele adevărat. Odinioară mă scotea din minți, dar în taină îmi plăcea la nebunie când îmi spunea așa ca să mă enerveze. Îmi place aproape la fel de mult ca felul în care îmi spune „Tess".

— Ne-am întors la „Theresa", observ?

Îi zâmbesc și eu.

— Da; da, ne-am întors, spune el și mă ia de braț.

Văd cum devine din ce în ce mai încrezător cu fiecare pas pe care îl facem spre restaurant.

102

Hardin

— Știi alt local care crezi că-ți place? o întreb când ne întoarcem la mașină.

Bărbatul din restaurantul elegant la care am făcut rezervări a susținut că numele meu nu se regăsea pe listă. Mi-am păstrat calmul, fiind atent să nu stric seara. Era un imbecil nenorocit. Strâng puternic de volan.

Calm. Trebuie să mă relaxez. Mă uit către Tessa și zâmbesc. Ea își mușcă buza și se uită în altă parte.

Faza asta a fost cumva ciudată? A fost ciudată de-a binelea.

— În fine, a fost dubios.

Vocea îmi sună nesigură și bizar de pițigăiată.

— Îți dorești să mergi undeva anume, de vreme ce atacăm acum Planul B? o întreb, dorindu-mi să mă pot gândi la alt loc drăguț unde s-o duc. Unul în care să ne lase să și intrăm.

— Nu, nu chiar. Doar undeva unde au mâncare.

Zâmbește. Este foarte destinsă în ciuda celor întâmplate, iar eu mă bucur. A fost umilitor să fim trimiși la plimbare așa.

— Bine... la McDonald's, atunci? o tachinez eu doar ca s-o aud râzând.

— S-ar putea să arătăm cam ridicol la McDonald's.

— Da, puțin, o aprob eu.

La dracu', n-am nici cea mai mică idee unde să mergem. Ar fi trebuit să-mi pregătesc și un plan de rezervă din timp. Seara asta deja o ia în jos și nici măcar nu a început. Ne oprim la semafor și mă uit în jur. O grămadă de oameni umplu parcarea din apropierea noastră.

— Ce se petrece aici? întreabă Tessa, încercând să tragă cu ochiul pe după mine.

— Nu știu, e un patinoar sau un rahat de genul ăsta, îi spun.

— Patinoar?

Vocea i se ridică, așa cum i se întâmplă când e entuziasmată. *Oh, nu...*

— Mergem și noi? întreabă.

La dracu'.

— Să patinăm? întreb eu nevinovat, de parcă nu aș fi sigur ce m-a întrebat.

Te rog, spune „nu". Te rog, spune „nu".

— Da! exclamă ea.

— Eu... eu nu...

Nu am patinat niciodată în viața mea și nici nu aveam de gând s-o fac, dar dacă asta vrea ea să facem, nu o să mor dacă... sau poate că o să mor, dar o să-i fac oricum pe plac.

— Sigur că mergem.

Când arunc o privire, îmi dau seama că e surprinsă — nu s-ar fi așteptat niciodată să fiu de acord. La naiba, nici eu.

— Stai așa... cu ce ne îmbrăcăm? Eu am numai rochia asta și niște espadrile. Trebuia să mă îmbrac cu jeanșii, ar fi fost atât de distractiv, zice ea, aproape smiorcăindu-se.

— Am putea să dăm o fugă până la magazin și să-ți cumperi niște haine. Eu am câte ceva în portbagaj, îi spun.

Nu-mi vine să cred că trec prin toate rahaturile astea doar ca să merg să patinez.

— Bine. Surâde.

— Portbagajul plin de haine se dovedește folositor! De fapt... *De ce* îți păstrezi hainele acelea acolo, totuși? Nu mi-ai spus niciodată.

— E doar un obicei. Când rămâneam cu fetele... adică, atunci când eram plecat toată noaptea, aveam nevoie de alte haine dimineața, și nu le aveam niciodată, așa că am început să le țin în portbagaj. E destul de convenabil, îi explic.

Are buzele puțin țuguiate și îmi dau seama că nu era cazul să pomenesc de alte fete, chiar dacă au fost înaintea ei. Mi-aș dori să știe cum era atunci, cum le-o trăgeam fără niciun fel de sentiment. Nu era același lucru. Nu le atingeam în felul în care o ating pe ea, nu le studiam fiecare centimetru al trupului, nu mă desfătam cu răsuflarea lor ușoară și nici nu încercam să-mi sincronizez respirația cu ele, nu așteptam cu disperare să-mi spună că mă iubesc când le pătrund.

Nu le-am lăsat să mă atingă în somn; chiar dacă stăteam în același pat cu ele, asta se întâmpla pentru că eram prea beat ca să mă pot mișca. Nu era nimic din ceea ce trăiesc cu ea și, dacă ar ști asta, poate că nu s-ar mai supăra când aude povești despre ele. Dacă aș fi în locul ei, aș... Gândul că Tessa și-ar trage-o cu altcineva îmi întunecă mintea și îmi face greață.

— Hardin? spune ea încet, readucându-mă la realitate.

— Da?

— Ai auzit ce am spus?

— Nu... scuze. Ce ai spus?

— Ai trecut deja de Target.

— Ah, la naiba, scuze. O să întorc.

Trag în următoarea parcare și întorc mașina. Tessa are o obsesie pentru Target pe care eu nu o s-o înțeleg niciodată. Este exact ca M&S de la Londra, doar că e mai scump, iar angajații sunt enervanți ca naiba cu tricourile lor polo roșii și cu pantalonii lor în stil militar. Dar îmi spune întotdeauna că *la Target au lucruri de o calitate excelentă și ai de unde să alegi.* Nu pot să spun că nu are dreptate, dar supermagazinele sunt încă unul dintre lucrurile din America care mă fac să mă simt și mai străin decât sunt cu adevărat.

— Doar intru și cumpăr ceva repede, zice Tessa în timp ce parchez mașina.

— Ești sigură?

Pot să vin cu tine. Vreau să merg cu ea, dar nu pot insista foarte mult cu prezența mea, nu în seara aceasta.

— Dacă vrei...

— Vreau, răspund eu înainte ca ea să-și termine propoziția.

În zece minute și-a umplut un coș cu prostii. A sfârșit prin a-și cumpăra un hanorac enorm și un fel de pantaloni de spandex — ea jură că nu sunt de spandex, cică sunt colanți, dar mie mi se par a fi de spandex toată ziua. Încerc să nu mi-o mai închipui îmbrăcată în ei în timp ce își alege mănuși, o eșarfă și o pălărie. Se comportă de parcă ne pregătim să plecăm în Antarctica; totuși, este destul de frig afară.

— Cred că ar trebui să-ți cumperi și tu mănuși. Gheața este foarte rece și dacă o să cazi, or să-ți înghețe mâinile, zice ea.

— Nu o să cad... dar sigur, o să-mi iau mănuși dacă insiști.

Îi zâmbesc, îmi zâmbește și ea și aruncă în coș o pereche de mănuși negre.

— Vrei și pălărie? întreabă ea.

— Nu, am o căciulă în portbagaj.

— Sigur că ai.

Scoate eșarfa din coș și o agață la loc.

— Fără eșarfă? o întreb.

— Cred că o să-mi fie bine cu ce e aici.

Arată către coș.

— Da, cred și eu, o tachinez, dar ea mă ignoră și trece la raionul șosete.

O să stăm în nenorocitul ăsta de magazin toată noaptea.

În cele din urmă, Tessa spune:

— Bine, am terminat, cred.

La casă, încearcă să se certe cu mine când vine vorba să plătim cumpărăturile, așa cum face de fiecare dată. Dar asta e o întâlnire la care am invitat-o eu, așa că să fiu al naibii dacă o las să plătească. Totuși, își dă ochii peste cap de câteva ori, își scoate portofelul și îi dă ultimele bancnote pe care le are casierei.

Oare rămâne fără bani? Dacă se întâmplă așa, oare mi-ar spune? Ar trebui s-o întreb eu? Să-mi bag, mă gândesc prea mult la problema asta.

Când ajungem înapoi în parcarea de lângă patinoar, Tessa e gata să sară din mașină, dar mai întâi trebuie să ne schimbăm. Îmi schimb hainele; ea își ține capul întors și se uită pe geam în tot acest timp. După care, îi spun:

— Putem găsi o toaletă unde să te schimbi și tu.

Dar ea ridică doar din umeri.

— Mă pregăteam să mă schimb în mașină ca să nu mă mai fâțâi pe aici în rochie.

— Nu, sunt prea mulți oameni. Cineva te va vedea cum te dezbraci aici.

Mă uit roată prin parcarea unde ne aflăm și e destul de goală, dar totuși...

— Hardin... e în regulă, spune ea, un pic agasată.

Trebuia să fur mingea aceea de stres pe care am văzut-o aseară pe biroul tatălui meu.

— Dacă insiști, oftez eu, iar ea rupe etichetele de pe noile sale haine.

— Mă poți ajuta să-mi desfac fermoarul înainte să ieși din mașină? mă întreabă ea.

— Ăăă... da.

Mă întind peste consola de la mijloc, iar ea își ridică părul pentru a-mi da voie să umblu la fermoar. I-am mai deschis fermoarul de nenumărate ori, dar asta este prima oară când nu o s-o pot atinge în timp ce rochia îi alunecă pe brațe.

— Mulțumesc. Acum așteaptă afară, îmi ordonă ea.

— Poftim? Nu e ca și când nu te-am mai... încep eu să spun.

— Hardin...

— Bine. Grăbește-te.

Ies din mașină și închid ușa. A fost nepoliticos ce am zis, îmi dau seama. Deschid repede ușa și mă aplec.

— Te rog, adaug și o închid la loc. O pot auzi cum râde în mașină.

Câteva minute mai târziu se dă jos și își trece mâinile prin părul lung, înainte de a-și pune pe cap o căciuliță mov. Când vine lângă mine pe cealaltă parte a mașinii, arată... drăguț. Mereu a fost frumoasă și sexy, dar ceva din hanoracul uriaș, căciulă și mănuși o fac să pară și mai inocentă decât de obicei.

— Uite, ți-ai uitat mănușile, spune ea, întinzându-mi-le.

— Bună treabă. Nu m-aș fi descurcat niciodată fără ele, o iau eu peste picior, iar ea mă înghiontește cu cotul.

Este incredibil de dulce. Am atâtea lucruri pe care vreau să i le spun, dar nu vreau să zic ceva greșit și să stric seara.

— Știi, dacă voiai să porți un hanorac atât de larg, puteai să iei unul de la mine și să economisești douăzeci de dolari, îi spun eu, iar ea mă ia de mână, dar îmi dă repede drumul.

— Scuze, mormăie ea, iar obrajii i se înroșesc.

Vreau s-o iau din nou de mână, dar mă întrerupe o femeie scundă care ne vine în întâmpinare.

— Ce măsură vreți patinele? întreabă doamna, cu o voce groasă.

Mă uit către Tessa, iar ea răspunde pentru amândoi. Femeia se întoarce cu două perechi de patine, iar eu mă crispez. Chestia asta nu are cum să meargă bine.

O urmez pe Tess până la o bancă din apropiere și îmi scot pantofii. Ea s-a încălțat deja cu patinele înainte ca eu să-mi pun măcar una. Din fericire, se va plictisi repede și va vrea să plecăm.

— Totul e-n regulă acolo? mă tachinează ea în timp ce-mi leg cea de-a doua patină.

— Da. Unde-mi las pantofii? o întreb.

— Îi iau eu.

Femeia scundă apare de nicăieri. Îi dau pantofii, la fel și Tess.

— Gata? întreabă ea și mă ridic în picioare.

Mă agăț imediat de balustradă. *Cum mama dracului o să fiu în stare să fac așa ceva?* Tessa își ascunde un zâmbet.

— Devine mai ușor atunci când începi să te miști pe gheață.

La naiba, sper din tot sufletul. Totuși, nu devine mai ușor și cad de trei ori în cinci minute. Tessa râde de fiecare dată și trebuie să recunosc că dacă nu aș fi avut mănușile, până acum mi-ar fi înghețat mâinile. Izbucnește în râs și-mi întinde mâna ca să mă ajute să mă ridic.

— Îți aduci aminte că acum o jumătate de oră spuneai că tu nu ai cum să cazi?

— Ce ești tu, vreo patinatoare profesionistă cumva? o întreb eu ridicându-mă.

Urăsc patinajul mai mult decât orice altceva în acest moment, dar ea se amuză de nu mai poate.

— Nu, nu am mai patinat de multă vreme, dar prietena mea Josie și cu mine mergeam foarte des.

— Josie? Nu te-am auzit niciodată vorbind despre prietenele tale de acasă.

— Nu am avut așa de multe. Cât am crescut, îmi petreceam majoritatea timpului cu Noah. Josie s-a mutat înaintea clasei a douăsprezecea.

— Ah.

Nu știu de ce nu avea mai mulți prieteni. Ce dacă e obsedată de ordine și de curățenie și pedantă și are o obsesie pentru romane... e drăguță, câteodată prea drăguță, cu toată lumea. În afară de mine, desigur, pe mine mă trimite în mod constant la naiba, dar asta îmi place la ea de nu mai pot. Cea mai mare parte din timp. Treizeci de minute mai târziu, nu am reușit nici măcar să dăm un tur de patinoar din cauza jocului meu de picioare.

— Mi-e foame, spune ea în sfârșit și se uită către un stand cu mâncare cu luminițe scânteietoare pe acoperiș.

Zâmbesc.

— Dar încă n-ai căzut și nu m-ai tras și pe mine, ca să poți sta întinsă peste mine și să te poți uita fix în ochii mei, ca în filme.

— Aici nu e ca în filme, îmi amintește ea și se îndreaptă către ieșire.

Aș fi vrut să mă țină de mână în timp ce patinam; dacă aș fi reușit să mă țin pe picioare, adică. Toate perechile fericite par să râdă de noi când trec pe lângă mine ținându-se de mână. În clipa în care ies de pe patinoar, îmi scot patinele alea oribile și o găsesc pe doamna micuță care să-mi dea înapoi pantofii.

— Tu chiar ai un viitor în lumea sportului, mă necăjește Tess pentru a mia oară când ajung lângă ea la taraba cu mâncare, unde mănâncă o budincă și își șterge fulgii de zahăr praf de pe hanoracul mov.

— Ha, ha.

Îmi dau ochii peste cap.

— Încă mă dor gleznele de la porcăria asta. Te puteam duce altundeva să mâncăm; budinca nu înseamnă tocmai masa de seară, îi spun și mă uit în pământ.

— E în regulă. N-am mai mâncat de mult așa ceva.

Și-a mâncat toată budinca și jumătate dintr-a mea.

O surprind uitându-se din nou fix la mine; are o expresie preocupată pe față în timp ce mă studiază.

— De ce te tot uiți așa la mine? o întreb în cele din urmă, iar ea își ferește privirea.

— Scuze... doar că nu mă pot obișnui cu faptul că au dispărut piercing-urile, recunoaște ea, chiorându-se din nou.

— Nu e atât de diferit.

Fără să-mi dau seama, mă trezesc că mi-am dus degetele la gură.

— Știu... e totuși ciudat. Eram obișnuită cu ele.

Ar trebui să le pun la loc? Nu le-am scos doar de dragul ei — e adevărat ce i-am spus. Chiar simt că mă ascundeam în spatele lor, folosind micuțele inele de metal pentru a-i ține pe oameni departe de mine. Piercing-urile îi intimidează pe oameni și îi fac să nu intre

în vorbă cu mine sau să nu se apropie de mine deloc, și simt că depășesc acea etapă a vieții mele. Nu vreau să-i resping pe oameni, mai ales pe Tessa. Vreau s-o atrag.

Mi le-am făcut când eram adolescent, falsificând semnătura mamei și îmbătându-mă înainte. Cretinul ăla putea să simtă mirosul de băutură de la o poștă, dar mi-a făcut piercing-urile oricum. Nu regret că mi le-am făcut; doar că am depășit faza.

Totuși, n-am aceleași sentimente față de tatuaje. Pe ele le iubesc și le voi iubi întotdeauna. Voi continua să-mi acopăr trupul cu tuș, ca să dau la iveală gânduri pe care altfel nu aș fi în stare să le exprim. Mă rog, nu e chiar așa; dacă mă uit mai bine, văd că sunt niște chestii aiurea care nu au niciun fel de însemnătate, dar care arată bine, așa că mă doare-n cot.

— Nu vreau să te schimbi, îmi spune ea, iar eu îi arunc o privire. Nu fizic. Vreau doar să-mi arăți că te poți purta mai frumos cu mine și că vei încerca să nu mă controlezi. Nu vreau nici să-ți schimbi personalitatea. Vreau doar să lupți pentru mine, nu să te transformi în persoana care crezi tu că mi-aș dori să devii.

Vorbele ei mi se duc direct la inimă, amenințând s-o rupă în două.

— Nu asta fac, îi spun.

Încerc să mă schimb de dragul ei, dar nu în felul ăsta. Scoaterea piercing-urilor era și pentru mine, și pentru ea. Le-am scos pentru că este un prim pas în tot acest proces.

— Încerc să fiu o persoană mai bună, iar piercing-urile îmi amintesc de o perioadă neagră a vieții mele. O perioadă de care vreau să scap, îi spun.

—Oh, spune ea, de-abia șoptit.

— Îți plăceau, nu-i așa? zâmbesc eu.

— Da, foarte mult, recunoaște ea.

— Vrei să le pun la loc? întreb eu, dar ea scutură din cap.

Sunt mult mai puțin emoționat acum decât eram acum două ceasuri. Acesta e Tessa, Tessa mea, și nu am de ce să am emoții.

- Numai dacă vrei tu.

– Pot să le pun la loc când ne vom...

Mă opresc din vorbit.

– Când ne vom ce?

Își înclină capul într-o parte.

– Nu cred că vrei să termin ce aveam de spus.

– Ba da, vreau! Ce aveai de gând să spui?

– Bine, cum dorești. Voiam să spun că pot pune piercing-urile la loc și apoi pot să ți-o trag, dacă te excită atât de tare.

Expresia ei îngrozită mă face să râd și se uită în jur ca să fie sigură că nu m-a auzit cineva.

— Hardin! mă ceartă ea, printre hohote și obraji înroșiți.

— Te-am avertizat... În plus, n-am făcut comentarii deocheate toată seara, ar trebui să mi se permită unul.

— Corect, mă aprobă ea cu un surâs și ia o sorbitură din paharul ei cu limonadă.

Vreau s-o întreb dacă asta înseamnă cumva că se imaginează facând sex cu mine din nou de vreme ce nu m-a contrazis, dar am senzația că nu este momentul potrivit. Nu doar pentru că aș vrea din nou să simt atingerile ei, ci pentru că îmi este dor de ea al dracului de tare. Ne înțelegem destul de bine, având în vedere că e vorba despre noi. Îmi dau seama de asta pentru că măcar o dată nu mă port ca un cretin. Nu e atât de greu, serios. Trebuie doar să mă gândesc înainte de a deschide gura și de a spune porcării.

— Mâine e ziua ta. Ce ai planificat? mă întreabă ea după câteva momente de tăcere.

Rahat.

— Păi, ăă... Logan și Nate dau un fel de petrecere pentru mine. Nu aveam de gând să merg, dar Steph a spus că au cheltuit cu toții o grămadă de bani, deci m-am gândit că măcar pot să trec pe acolo. Asta dacă nu... aveai tu chef să facem altceva? Nu merg, îi spun.

— Nu, e în regulă. Sunt sigură că petrecerea va fi mult mai distractivă.

— Poți să vii și tu? Și pentru că știu ce va răspunde, adaug: Nimeni nu știe măcar ce se întâmplă între noi — în afară de Zed, bineînțeles.

Trebuie să nu mă concentrez asupra motivelor pentru care Zed îmi cunoaște problemele.

— Nu, mulțumesc.

Zâmbește, dar ochii îi rămân triști.

— Nu trebuie să merg neapărat.

Dacă vrea să-mi petrec ziua de naștere cu ea, atunci Logan și Nate n-au decât să se ducă dracului.

— Nu, pe bune, este în ordine. Oricum am alte lucruri de făcut, spune ea și se uită în altă parte.

103

Tessa

— Ai cumva alte planuri pentru restul serii? mă întreabă Hardin când parcăm pe aleea unde locuiește tatăl său.

— Nu, doar să învăț și să mă duc la culcare. O noapte dezlănțuită.

Îi zâmbesc.

— Mi-e dor să dorm.

Se încruntă, trecându-și degetul arătător peste șănțulețele de pe volan.

— Nu ai dormit?

Sigur că nu a dormit.

— Ai avut... cumva..., încep eu să spun.

— Mda, în fiecare noapte, îmi zice și simt că mă doare inima.

— Îmi pare rău.

Urăsc chestia asta. Urăsc acele coșmaruri care îl bântuie. Urăsc faptul că sunt singurul elixir, singurul lucru care le face să stea departe de el.

— E în regulă. Totul e bine, spune el, dar cearcănele întunecate de sub ochii lui transmit cu totul altceva.

Să-l invit în camera mea ar fi o idee teribil de tâmpită. Trebuie să mă gândesc ce voi face cu viața mea de aici înainte, nu să-mi petrec noaptea cu Hardin. E atât de ciudat că mă lasă acasă la tatăl lui; exact din acest motiv trebuie să-mi găsesc propriul loc unde să stau.

— Vrei să vii sus? Doar să dormi puțin. E încă devreme, îi propun eu, iar el își ridică brusc capul.

— Îți convine chestia asta? mă întreabă, iar eu dau din cap înainte să mă răzgândesc.

— Sigur... dar numai ca să dormi, îi reamintesc zâmbind, iar el aprobă din cap.

— Știu, Tess.

— Nu am vrut să sune așa..., încerc eu să-i explic.

— Am priceput, pufnește el.

Bine...

Între noi există o distanță care este și stânjenitoare, și necesară în același timp. Aș vrea să mă întind către el și să-i dau la o parte șuvița rebelă care i-a căzut pe frunte, dar ar fi prea mult. Am nevoie să păstrez această distanță, exact cum am nevoie de Hardin. Este foarte derutant și știu că faptul că l-am invitat să vină sus nu mă va ajuta să-mi limpezesc toată această stare de confuzie, dar îmi doresc pur și simplu să poată dormi. Îi trimit un zâmbet ușor, iar se uită fix la mine pentru o clipă și scutură apoi din cap.

— Știi ceva, mai bine nu. Am ceva de lucru și... spune el.

— E în regulă. Serios, îl întrerup eu și deschid portiera mașinii ca să scap de senzația de stinghereală.

Nu ar fi trebuit să fac una ca asta. Trebuia să mă îndepărtez de el, iar acum mă trezesc respinsă... din nou.

Când ajung la ușă, îmi aduc aminte că mi-am uitat rochia și pantofii cu toc cui în mașină la Hardin, dar când mă răsucesc îl văd cum dă deja cu spatele ca să iasă de pe alee.

În timp ce mă demachiez în seara aceasta și mă pregătesc de culcare, gândurile îmi fug fără întrerupere la întâlnirea noastră. Hardin

a fost atât de... drăguț. Hardin a fost de treabă. Era îmbrăcat la patru ace și nu s-a bătut cu nimeni, ba nici măcar nu a înjurat pe nimeni. Acesta este un progres important. Încep să chicotesc ca o idioată amintindu-mi cum a căzut pe gheață; era atât de enervat, m-a amuzat la culme să-l văd cum cade. E atât de înalt și de deșirat, și picioarele îi tot tremurau în patine. A fost în mod clar unul dintre cele mai amuzante lucruri pe care le-am văzut vreodată.

Nu sunt sigură ce părere am despre faptul că Hardin și-a scos piercing-urile, dar mi-a tot repetat că nu vrea să le pună la loc, așa că nu depinde de mine. Mă întreb ce vor spune despre asta prietenii lui. Dispoziția mi s-a schimbat puțin când mi-a spus despre petrecerea de ziua lui. Nu știu ce credeam eu că va face de ziua lui, dar nu mă așteptam la o petrecere. Sunt o idioată, desigur, pentru că totuși *împlinește 21 de ani.*

Vreau să petrec această zi cu el mai mult decât orice altceva pe lume, dar ceva rău se întâmplă de fiecare dată când merg la sediul ăla nenorocit al frăției studențești și nu mai vreau să continui povestea asta, mai ales când legătura noastră e atât de fragilă. Ultimul lucru de care am nevoie e să beau și să înrăutățesc și mai tare lucrurile. Mi-ar plăcea să-i cumpăr totuși lui Hardin ceva de ziua lui. Nu mă pricep deloc la cadouri, dar o să mă gândesc eu la ceva. Mă opresc la camera lui Landon, dar nu răspunde când bat; când deschid ușa, îl găsesc dormind și mă hotărăsc să mă duc și eu la culcare.

Deschid ușa dormitorului și aproape mi se zbârlește părul de pe ceafă când observ o siluetă care stă așezată pe pat. Îmi scap trusa de toaletă pe dulap... apoi îmi dau seama că e Hardin și mă calmez. Îl privesc, iar el își încrucișează gleznele în față într-un fel bizar.

— Eu... eu, ăă, îmi cer scuze că m-am purtat ca un dobitoc jos, voiam să rămân.

Își trece degetele prin părul răvășit.

— Eu te-am rugat să rămâi, îi reamintesc și mă îndrept către pat.

Oftează.

— Știu și îmi pare rău. Pot să rămân, te rog? M-am distrat atât de bine în seara aceasta, doar fiind în preajma ta, și sunt atât de obosit...

Mă gândesc puțin la asta pentru câteva momente. Vreau să rămână. Îmi lipsește sentimentul de liniște pe care îl am când e în patul meu, dar tocmai ce spusese că are ceva de făcut.

— Și munca ta? spun, ridicând din sprânceană.

— N-are decât să aștepte, spune el, părând abătut.

Mă așez lângă el pe pat și iau în brațe perna, acoperindu-mă cu ea.

— Mulțumesc, spune Hardin, iar eu mă dau mai aproape de el.

Încă mă atrage ca un magnet; se pare că nu pot sta nici măcar la câțiva centimetri distanță de el.

Mă uit la el, iar el zâmbește, apoi privește iute către podea. Trupul meu are voință proprie și mă aplec către el, luându-i mâna într-a mea. Are mâinile reci și respiră greu.

Mi-a fost dor de tine, îmi vine să-i spun. *Vreau să fiu aproape de tine*, vreau să-i mărturisesc.

Mă strânge ușor de mână, iar eu îmi așez capul pe umărul lui. Mă cuprinde cu unul dintre brațe pe după mijloc, trăgându-mă și mai aproape.

— M-am distrat foarte bine în seara asta, îi zic.

— Și eu, iubito, și eu.

Faptul că îmi spune „iubito" mă face să-mi doresc să fiu și mai aproape de el. Îl privesc și observ cum se uită la gura mea. Instinctiv, îmi ridic capul, aducându-mi gura mai aproape de gura lui. Când îmi lipesc buzele de ale lui, Hardin se sprijină pe coate, iar eu mă urc la el în poală. Una dintre mâini i se odihnește pe mijlocul meu, apăsându-mi trupul mai aproape de-al lui.

— Mi-a fost dor de tine, spune el, apoi își împletește limba cu a mea.

Îmi lipsește răceala inelului de metal, dar trupul îmi este atât de înfierbântat de nevoia de a-l simți, încât orice altceva devine irelevant.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Îmi încurc degetele în părul lui și îl sărut și mai tare. Cu cealaltă mână îl ating ușor pe mușchii tari de sub cămașă, dar el mă oprește, aplecându-se, cu mine cocoțată încă la el în brațe. Zâmbește, nu fără o urmă de amărăciune.

— Cred că ar trebui să păstrăm decența.

S-a înroșit în obraji și respiră greu.

Îmi doresc să protestez, să-i spun că am nevoie de atingerea lui, dar știu că are dreptate. Oftând, mă dau jos de la el din brațe și mă întind departe de el, pe cealaltă parte a patului.

— Îmi pare rău, Tess. Nu am vrut să..., începe el.

— Nu, ai dreptate. Serios, e în regulă. Haide să dormim.

Zâmbesc, ferindu-mi în continuare trupul de atingerea lui.

Stă întins vizavi de mine, rămânând pe partea lui de pat cu o pernă îndesată între noi, ceea ce îmi aduce aminte de perioada noastră de început. Adoarme repede, umplând încăperea cu sforăielile lui liniștite, dar când mă trezesc în puterea nopții, Hardin a dispărut. În locul lui, găsesc un bilet pe pernă.

Mulțumesc din nou, aveam ceva de făcut, scrie acolo.

În dimineața următoare îl trimit un mesaj lui Hardin de îndată ce mă trezesc ca să-i urez la mulți ani și mă îmbrac așteptând să-mi răspundă. Mi-ar fi plăcut să rămână, dar acum, la lumina zilei, sunt oarecum ușurată că nu trebuie să am de-a face cu atmosfera ciudată din dimineața-de-după-întâlnire.

Cu un oftat îmi pun telefonul în geantă și cobor la parter să-l văd pe Landon și să-i spun că voi chiuli jumătate de zi azi ca să-i cumpăr lui Hardin un cadou de ziua lui.

104

HARDIN

— O să fie nebunie, frate, îmi zice Nate, urcându-se pe zidul de piatră din capătul parcării.

— Sigur va fi, spun şi eu.

Mă feresc din calea fumului ţigării lui Logan şi mă aşez lîngă Nate.

— Va fi şi sper că nu te dai lovit, că pregătim chestia asta de luni de zile, îmi spune Logan.

Îmi leagăn picioarele în faţă şi-n spate şi pentru o secundă cochetez cu ideea de a-l arunca pe Logan peste zidul de piatră pentru toată suferinţa pe care mi-a provocat-o când mi-a scos piercing-urile.

— Vin. V-am spus deja că vin.

— O aduci şi pe ea? întreabă Nate, referindu-se în mod evident la Tess.

— Nu, e ocupată.

— Ocupată? Faci 21 de ani, prietene. Tu ţi-ai scos inelele pentru ea, trebuie să vină, zice Logan.

— De câte ori vine pe aici, se întâmplă mereu ceva de rahat. Şi, pentru ultima oară vă zic, nu mi le-am scos de dragul ei.

Îmi dau ochii peste cap şi îmi aţintesc privirea asupra crăpăturilor din beton.

— Poate că ar trebui s-o mai lăsam s-o bată pe Molly din nou — a fost un moment de milioane, se hlizeşte Nate.

— A fost atât de amuzant; şi ea e amuzantă când se îmbată. Şi e amuzantă când înjură. Parcă aş auzi-o pe mamaie înjurând.

Logan râde cot la cot cu Nate.

— Vreţi să tăceţi dracului odată din gură? Nu vine, şi gata.

— Bine, gata, calmează-te, spune Nate zâmbind.

Mi-aş dori ca ăştia doi să nu fi pus la cale o petrecere pentru mine, pentru că eu vreau să-mi petrec ziua de naştere cu Tessa. Mă cam doare undeva de zilele de naştere, dar voiam s-o văd. Ştiu că nu are nimic de făcut, doar că nu mai vrea să se afle în preajma prietenilor mei — şi nu am cum s-o condamn pentru asta.

— Se întâmplă ceva între tine şi Zed? întreabă Nate când ne ducem la cursuri.

— Mda, e un imbecil şi nu are de gând să se ţină departe de Tessa. De ce?

— Mă întrebam pur şi simplu pentru că am văzut-o pe Tessa intrând în clădirea cum-dracului-îi-zice-cu-mediul şi m-am gândit că e ciudat..., îmi spune Nate.

— Când se întâmpla asta?

— Acum vreo două zile. Luni, cred.

— Vorbeşti...

Dar mă opresc în mijlocul propoziţiei pentru că ştiu că vorbeşte serios.

La naiba, Tessa, ce nu ai înţeles din „stai dracului departe de Zed"?

— Deci nu te deranjează dacă vine, nu-i aşa? Pentru că deja i-am anunţat pe toţi şi nu vrem să retragem nicio invitaţie, zice Nate. El a fost întotdeauna cel mai drăguţ din gaşcă.

— Ma doare-n cot. Nu el i-o trage, eu i-o trag, îi spun eu, iar el izbucneşte în râs.

Dacă ar şti el ce se întâmplă de fapt!

Nate și Logan mă lasă în fața sălii de educație fizică, iar eu trebuie să recunosc că sunt nerăbdător s-o văd pe Tessa. Mă întreb cum și-a aranjat azi părul și dacă va fi îmbrăcată în pantalonii aceia care îmi plac mie atât de mult.

Ce mama naibii? Încă mă uimește la culme felul în care mă gândesc la cele mai tâmpite chestii. Acum câteva luni, dacă mi-ar fi spus cineva că o să visez cu ochii deschiși la felul în care e coafată nu știu ce fată, i-aș fi scos dinții din gură. Și acum iată-mă cum sper ca Tessa să-l aibă prins într-o coadă pe spate, ca să-i pot vedea chipul.

Mai târziu nu-mi vine să cred că mă aflu iar la sediul frăției studențești. Mi se pare că am trăit aici acum câteva secole. Nu mi-e dor deloc de locul acesta, dar nici nu-mi place să stau singur în apartament.

Anul ăsta a fost dement rău de tot. Chiar nu-mi vine să cred că am 21 de ani și că voi termina facultatea la anul. Mama tot plângea la telefon mai devreme, deoarece cresc prea repede și am sfârșit prin a-i închide în nas pentru că pur și simplu nu se putea opri. Dar să știți că am fost oarecum politicos, prefăcându-mă, cât a durat conversația, că-mi moare telefonul.

Casa frăției este aglomerată, strada este plină de mașini și mă întreb cine dracului sunt toți oamenii ăștia care au venit la ziua mea. Știu că petrecerea nu-mi este în întregime dedicată. E doar un pretext pentru a da un chef în stil mare, dar totuși. Exact când încep să-mi doresc ca Tessa să fi fost aici, zăresc hidosul păr roz al lui Molly și mă bucur că Tessa nu a venit.

— Uite-l pe sărbătorit.

Zâmbește și intră în casă înaintea mea.

— Scott! mă strigă Tristan din bucătărie; îmi dau seama că s-a pus deja pe băut.

— Unde e Tessa? întreabă Steph.

Toți prietenii mei stau într-un mic cerc, holbându-se practic la mine în timp ce încerc să mă gândesc la ceva spontan. Ultimul lucru

de care am nevoie e să afle ei că mă străduiesc s-o conving să se întoarcă la mine.

— Stai așa... mai important decât atât, unde naiba îți sunt inelele?

Steph îmi pune mâna sub bărbie și îmi scutură capul, examinându-mă de parcă aș fi un șobolan cretin de laborator.

— Lasă-mă în pace, mârâi eu și mă retrag de lângă ea.

— Doamne ferește! Te transformi într-unul dintre ei, spune Molly și arată către un grup de dobitoci tocilari din celălalt capăt al camerei.

— Ba nu, nu mă transform.

Mă uit urât la ea. Ea chicotește și insistă.

— Ba da, te transformi! Ea ți-a spus să le scoți, nu-i așa?

— Nu, mi-a spus, le-a scos pentru că așa am avut chef. Vezi-ți dracului de treburile tale! mă răstesc eu, iar ea își dă ochii peste cap.

— Cum spui tu.

Se cară, slavă Domnului.

— Nu o băga în seamă. Totuși, vine și Tessa? mă întreabă Steph, iar eu scutur din cap. Vai, mi-e dor de ea! Aș vrea să petrecem mai mult timp împreună.

Ia o gură de băutură din paharul ei roșu.

— Și eu, zic eu încet și îmi umplu un pahar cu apă.

Spre nefericirea mea profundă, muzica și vocile devin din ce în ce mai zgomotoase pe măsură orele ce trec. Toată lumea e beată moartă înainte de ora opt. Eu tot nu m-am decis încă dacă vreau sau nu să beau. Am petrecut atâta vreme fără să beau până în acea seară, la tata acasă, când am distrus tot porțelanul lui Karen. Mergeam la toate petrecerile alea jalnice fără să beau... mă rog, cea mai mare parte a timpului. De-abia îmi mai aduc aminte de primele mele zile de facultate, sticlă după sticlă, târfă după târfă — totul e o ceață și mă bucur că e așa. Nimic nu avea sens înainte să apară Tessa.

Găsesc un loc pe canapea, lângă Tristan, și mă refugiez în gândurile la Tessa în timp ce prietenii mei se joacă un alt joc tâmpit de băție.

105

Tessa

Hei, sună mesajul de la Hardin.

Fluturii care-mi apar în stomac sunt de-a dreptul penibili.

Cum e la petrecere? scriu eu și-mi mai îndes o mână de floricele în gură. Mă tot chiorăsc la ecranul e-reader-ului de două ore întregi și am nevoie de o pauză.

Jalnic. Pot să trec pe la tine? răspunde el.

Aproape că sar din pat. După ce mi-am petrecut atâtea ore căutându-i un cadou decent, am luat mai devreme decizia că libertatea mea personală poate aștepta și după ziua lui de naștere. Nu-mi pasă cât de dependentă sau cât de jalnică par. Dacă el alege să-și petreacă timpul cu mine și nu cu prietenii lui, îl voi primi. Chiar își dă silința și trebuie să recunosc acest lucru; totuși, va trebui să discutăm faptul că el nu-și dorește un viitor alături de mine și felul în care acest lucru îmi va influența cariera. Dar asta poate aștepta până mâine.

Da, în cât timp ajungi? îi scriu eu.

Scotocesc prin debara și iau un tricou albastru fără mâneci despre care Hardin a spus că-mi stă bine. Va trebui să-mi pun

jeanșii; altfel o să arăt ca o idioată care stă în dormitor îmbrăcată în rochie. Mă întreb cu ce o să fie îmbrăcat el. Va avea părul dat pe spate așa cum îl avea ieri? S-a plictisit la petrecere fără mine și preferă să se vadă cu mine? Chiar se schimbă și îl iubesc la nebunie pentru asta.

De ce mă comport așa prostește?

Treizeci de minute.

Mă năpustesc la baie ca să-mi scot resturile de floricele dintre dinți. Nu ar trebui să-l sărut, nu-i așa? E ziua lui... un sărut nu are ce să strice și, hai să fim cinstiți: merită un sărut pentru toate eforturile pe care le-a făcut până acum. Un singur sărut nu are cum să saboteze tot ce încerc eu să fac. Îmi aranjez machiajul și îmi trec peria prin păr, după care îl prind într-o coadă de cal. În mod clar nu mai judec limpede când vine vorba despre Hardin, dar o să mă dojenesc pentru asta mâine.

Știu că nu îi pasă prea tare de zilele de naștere, dar vreau ca aceasta să fie diferită — vreau să știe că ziua lui de naștere e importantă. Iau cadoul și încep să-l împachetez în grabă. Hârtia pe care am cumpărat-o este acoperită cu note muzicale și ar fi o copertă senzațională de carte. Sunt emoționată, chiar dacă n-ar trebui să fiu așa.

Bine, ne vedem repede, scriu eu și mă duc la parter după ce îi mângâlesc numele pe cartonașul care însoțește cadoul. Karen dansează pe o melodie veche de-a lui Luther Vandross și nu pot să nu izbucnesc în râs când se întoarce către mine cu obrajii îmbujorați.

— Scuze, nu știam că ești aici, spune ea, în mod evident stânjenită.

— Îmi place cântecul acesta la nebunie. Tata îl punea tot timpul, îi spun eu, iar ea zâmbește.

— Are gusturi bune, atunci.

— Avea.

Zâmbesc când îmi revine amintirea oarecum plăcută a tatălui meu care dansa cu mine în brațe prin bucătărie... înainte să apună soarele și să-i învinețească ochii mamei pentru prima dată.

— Deci ce planuri ai în seara aceasta? Landon e din nou la bibliotecă, îmi spune ea, deși știam lucrul acesta.

— Voiam, de fapt, să văd dacă mă poți ajuta să-i fac lui Hardin un tort sau ceva de genul ăsta. E ziua lui și va ajunge aici într-o jumătate de oră.

Nu-mi pot reține un surâs.

— Serios? Păi, bineînțeles, putem face o prăjitură rapidă cu un singur etaj... sau, de fapt, hai să facem una circulară cu două straturi. Ce îi place mai mult, ciocolata sau vanilia?

— Prăjitură de ciocolată cu glazură de ciocolată, îi zic eu.

Indiferent de ceea ce simt uneori pentru el, îl cunosc mai bine decât cred că mă cunosc pe mine însămi.

— Bine, scoți tu tigăile? mă întreabă ea, iar eu sar într-un suflet să le scot.

Jumătate de oră mai târziu aștept ca tortul să se răcească suficient ca să îi pot adăuga glazura înainte ca Hardin să sosească. Karen a scos de undeva niște lumânări vechi; nu a găsit decât un 1 și un 3, dar știu că el se va amuza de asta. Mă duc în living și mă uit pe fereastră să văd dacă a sosit, dar aleea este goală. Poate că întârzie puțin. Nu au trecut decât 45 de minute.

— Ken va ajunge acasă într-o oră sau cam așa ceva, ia cina cu niște colegi. Pentru că sunt o persoană îngrozitoare, am pretins că mă doare stomacul. Pur și simplu urăsc aceste cine.

Izbucnește în râs, iar eu chicotesc străduindu-mă să întind glazura de ciocolată de-a lungul straturilor tortului.

— Nu te pot învinovăți, îi zic eu și pun cifrele în vârful tortului.

După ce le aranjez astfel încât să arate 31, mă răzgândesc și se așez astfel încât să arate 13. Karen și cu mine râdem de lumânările astea demodate, iar eu mă chinui cu glazura groasă ca să-i scriu numele lui Hardin sub lumânări.

— Arată... drăguț, minte ea.

Mă crispez când observ că îmi lipsesc total talentele de a glazura un tort.

— Gestul contează. Sau măcar așa ar trebui să fie...

— O să-i placă la nebunie, mă asigură Karen înainte de a se duce la etaj pentru ca Hardin și cu mine să avem puțină intimitate când va sosi.

Deja a trecut o oră de când mi-a scris, iar eu stau în bucătărie de una singură, așteptându-l să apară. Vreau să-l sun, dar, dacă nu vine, el ar trebui să fie cel care sună și anunță. Va veni. A fost ideea lui să vină, oricum. Va veni.

106

Hardin

Pentru a treia oară, Nate încearcă să-mi paseze paharul lui.

— Haide, frate. Doar un pahar, împlinești 21 de ani, prietene — e ilegal să nu bei!

Pentru că voi putea ieși de aici mai ușor, mă înduplec, în cele din urmă.

— Bine, un singur pahar. Dar doar atât.

Zâmbind, ia un pahar și smulge sticla de alcool din mâinile lui Tristan.

— Bine, atunci. Bea ceva ca lumea măcar, spune el.

Îmi dau ochii peste cap înainte de a sorbi din alcoolul închis la culoare.

— Bine, asta a fost. Acum poți să mă lași în pace, îi zic, iar el dă din cap.

Mă duc la bucătărie ca să-mi iau un pahar de apă, iar Zed, dintre toți oamenii, mă oprește pe drum.

— Uite, zice el, dându-mi telefonul meu. L-ai uitat pe canapea când te-ai ridicat.

Apoi se întoarce în living împleticindu-se.

107

Tessa

După două ore, las tortul pe tejghea și mă duc sus să mă demachiez și să mă schimb la loc în pijamale. Așa se întâmplă de fiecare dată când îmi permit să-i mai ofer o șansă. Realitatea mă plesnește peste față. Chiar credeam că va veni; sunt atât de proastă. M-am dus jos să-i pregătesc un tort... Doamne, cât sunt de idioată.

Îmi iau căștile și încep să plâng din nou. Muzica îmi vibrează în ureche în timp ce stau întinsă în pat și mă străduiesc din răsputeri să nu fiu prea aspră cu mine însămi. S-a purtat atât de diferit aseară — în mare parte într-un fel pozitiv, dar recunosc că-mi lipsesc comentariile lui deocheate și nepoliticoase pe care mereu pretind că le urăsc, dar de fapt le iubesc.

Mă bucur că Landon nu a venit să mă salute atunci când l-am auzit întorcându-se acasă. Încă mai aveam o mică speranță și aș fi părut penibilă, deși el nu mi-ar fi spus așa ceva, desigur.

Mă întind și sting veioza de pe noptieră, apoi dau muzica mai încet. Dacă asta s-ar fi întâmplat acum o lună, aș fi sărit în mașină și m-aș fi dus la casa aia tâmpită, întrebându-l de ce dracului mi-a dat

106

Hardin

Pentru a treia oară, Nate încearcă să-mi paseze paharul lui.

— Haide, frate. Doar un pahar, împlinești 21 de ani, prietene — e ilegal să nu bei!

Pentru că voi putea ieși de aici mai ușor, mă înduplec, în cele din urmă.

— Bine, un singur pahar. Dar doar atât.

Zâmbind, ia un pahar și smulge sticla de alcool din mâinile lui Tristan.

— Bine, atunci. Bea ceva ca lumea măcar, spune el.

Îmi dau ochii peste cap înainte de a sorbi din alcoolul închis la culoare.

— Bine, asta a fost. Acum poți să mă lași în pace, îi zic, iar el dă din cap.

Mă duc la bucătărie ca să-mi iau un pahar de apă, iar Zed, dintre toți oamenii, mă oprește pe drum.

— Uite, zice el, dându-mi telefonul meu. L-ai uitat pe canapea când te-ai ridicat.

Apoi se întoarce în living împleticindu-se.

107

Tessa

După două ore, las tortul pe tejghea și mă duc sus să mă demachiez și să mă schimb la loc în pijamale. Așa se întâmplă de fiecare dată când îmi permit să-i mai ofer o șansă. Realitatea mă plesnește peste față. Chiar credeam că va veni; sunt atât de proastă. M-am dus jos să-i pregătesc un tort... Doamne, cât sunt de idioată.

Îmi iau căștile și încep să plâng din nou. Muzica îmi vibrează în ureche în timp ce stau întinsă în pat și mă străduiesc din răsputeri să nu fiu prea aspră cu mine însămi. S-a purtat atât de diferit aseară — în mare parte într-un fel pozitiv, dar recunosc că-mi lipsesc comentariile lui deocheate și nepoliticoase pe care mereu pretind că le urăsc, dar de fapt le iubesc.

Mă bucur că Landon nu a venit să mă salute atunci când l-am auzit întorcându-se acasă. Încă mai aveam o mică speranță și aș fi părut penibilă, deși el nu mi-ar fi spus așa ceva, desigur.

Mă întind și sting veioza de pe noptieră, apoi dau muzica mai încet. Dacă asta s-ar fi întâmplat acum o lună, aș fi sărit în mașină și m-aș fi dus la casa aia tâmpită, întrebându-l de ce dracului mi-a dat

țeapă, dar acum e altceva, acum nu am pur și simplu chef să mă cert cu el. Nu mai am niciun chef.

Mă trezesc pentru că îmi sună telefonul în urechi, iar zgomotul care vine din căști mă sperie. E Hardin. Și e aproape miezul nopții. *Nu răspunde, Tessa.*

Pur și simplu mă forțez să nu bag în seamă apelul și îmi închid telefonul. Mă întind, setez ceasul cu alarmă de pe noptieră și închid ochii. Sigur că s-a îmbătat, și acum mă sună după ce m-a tras în piept. Trebuia să-mi dau seama de la bun început că așa se va întâmpla.

108

Hardin

Tessa nu-mi răspunde la telefon și asta mă scoate din sărite. Este ziua mea imbecilă de naștere pentru încă cincisprezece minute, și ea nu-mi răspunde la telefon?

Mda, probabil că ar fi trebuit s-o sun mai devreme, dar totuși. Nici măcar nu mi-a răspuns la mesajele de acum câteva ore. Credeam că ne-am simțit bine ieri și chiar a încercat să mă dezbrace. M-a omorât faptul că a trebuit s-o refuz, dar știam ce s-ar fi întâmplat dacă am fi ajuns acolo. Nu trebuie să profit de ea în acest moment, chiar dacă îmi doresc asta mai mult decât orice.

— Cred că eu o să mă car, îi spun lui Logan, făcându-l să se dea jos de pe bruneta cu piele măslinie de care era evident că îi place.

— Neah, nu poți să te cari, nu până când — ah, iată-le! strigă el și gesticulează.

Mă întorc și dau cu ochii de două fete în pardesie venind către noi. *Nu cred așa ceva.* Mulțimea din living începe să aplaude și să ovaționeze.

— Nu am chef de stripteuze, îi zic.

— Ah, haide! De unde știi că sunt stripteuze?

Izbucnește în râs.

— Pentru că au niște nenorocite de pardesie și pantofi cu tocuri cui!

E o porcărie ce se întâmplă.

— Haide, frate, lui Tess n-o să-i pese! adaugă Logan.

— Nu ăsta e motivul, mârâi eu, chiar dacă ăsta e. Nu e singurul motiv, dar e cel mai important.

— Acesta e sărbătoritul? spune una din fete.

Rujul ei roșu strălucitor îmi dă deja dureri de cap.

— Nu, nu, nu. Nu sunt eu, mint eu și o iau la goană spre ușă.

— Haide, Hardin! se aud câteva voci strigând.

La dracu', nu mă mai întorc. Tessa o să-și piardă mințile dacă o afle că am fost cu niște stripteuze. Practic deja pot s-o aud țipând la mine chiar acum. Mi-aș dori să fi răspuns când am sunat-o. Încerc s-o mai sun o dată în timp ce Nate încearcă să dea de mine pe cealaltă linie. Nu mă mai duc acolo înăuntru, nici dacă mă omori. Am participat suficient la festivitățile de ziua mea.

Fac pariu că e supărată chiar acum pe mine că nu am sunat-o mai devreme, dar niciodată nu știu exact când s-o sun și când să nu o sun. Nu vreau să insist, dar nici nu vreau să-i ofer prea multă libertate. E dificil să găsești un echilibru, iar eu nu am simțul echilibrului. Îmi verific încă o dată telefonul și văd că „Hei"-ul pe care i l-am dat mai devreme a fost ultimul mesaj trimis sau primit. Se pare că am rămas din nou singur, cu apartamentul meu cu tot.

La mulți ani, să-mi trăiesc, să mă ia naiba.

109

Tessa

Mă trezesc în zgomotul unei alarme ciudate și îmi ia câteva secunde să-mi aduc aminte că mi-am închis telefonul noaptea trecută din cauza lui Hardin. Apoi îmi amintesc cum am așteptat lângă bufetul din bucătărie, cu entuziasmul pierindu-mi cu fiecare minut, ca într-un final să îmi dau seama că nu mai apare deloc.

Mă spăl pe față și mă pregătesc pentru lunga călătorie către Vance; unul dintre lucrurile care îmi lipsesc cu adevărat la apartament este drumul mult mai scurt. Și Hardin. Și rafturile cu cărți care acoperă peretele. Și bucătăria mică, dar perfectă. Și veioza. Și Hardin.

Când cobor, Karen este singură în bucătărie. Privirea mi se oprește direct asupra tortului cu numărul 13 scris în vârf din lumânări și cu mâzgăleala stupidă din glazură care inițial însemna Hardin, dar acum s-a pleoștit toată din cauză că a stat așa toată noaptea și acum înseamnă *Haos*.

Poate că asta și e.

— Nu a putut să ajungă, îi spun eu fără să mă uit în ochii ei.

— Mda... mi-am dat seama.

Îmi zâmbește înțelegătoare și își șterge ochelarii cu șorțul.

Este gospodina perfectă, mereu gătește sau face curățenie, dar, mai mult decât atât, este atât de bun și își iubește din tot sufletul soțul și familia, chiar și pe fiul vitreg și necioplit.

— Mi-e indiferent.

Ridic din umeri și îmi umplu o cană cu cafea.

— Știi și tu că nu întotdeauna e bine să-ți fie indiferent, draga mea.

— Știu. Dar mi-e mai ușor să-mi fie indiferent, îi zic eu, iar ea dă din cap.

— Nici nu trebuie să fie ușor, îmi spune ea, iar pe mine aproape că mă pufnește râsul, un râs amar, pentru că folosește cuvintele pe care Hardin le folosește întotdeauna împotriva mea.

— Oricum, ne gândeam să facem o excursie până la ocean săptămâna viitoare. Dacă vrei să vii, m-aș bucura foarte mult.

Unul dintre lucrurile care îmi plac foarte mult la mama lui Landon este că ea nu mă presează niciodată să vorbesc despre nimic.

— La plajă? În februarie? întreb eu.

— Avem o barcă pe care vrem s-o scoatem în larg până nu se face prea cald. Mergem să privim balenele și e mișto de tot; ar trebui să vii și tu.

— Serios?

N-am mai călcat niciodată într-o barcă și gândul în sine mă înspăimântă, dar întâlnirea cu balenele pare ceva interesant.

— Da, sigur.

— Minunat! O să ne distrăm de minune, mă asigură ea și se duce în living.

Îmi deschid telefonul în cele din urmă când ajung la Vance. Trebuie să încetez să-l mai închid de tot când sunt furioasă. Data viitoare pot pur și simplu să-i ignor apelurile lui Hardin. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu mama și nu ar fi putut da de mine, m-aș fi simțit îngrozitor.

Kimberly și Christian se sprijină unul pe celălalt în mijlocul holului, când cobor din lift. El îi șoptește ceva în ureche, iar ea chicotește,

după care el îi dă părul după ureche și zâmbește larg sărutând-o, și amândoi continuă să surâdă.

Dau zor să ajung la mine în birou și s-o sun pe mama, gândindu-mă că ar cam fi cazul, dar ea nu răspunde. Manuscrisul pe care încep să-l citesc mă scoate din sărite după primele cinci pagini. Când răsfoiesc ultimele pagini, văd replica *Da* și oftez. M-am săturat de aceeași veche poveste: fata se întâlnește cu băiatul, băiatul o iubește, în calea lor se ivește un obstacol, apoi se împacă, se căsătorește, au copii, sfârșit. Arunc paginile la coșul de gunoi fără să citesc mai departe. Mă simt prost că nu i-am dat mai multe șanse, dar pur și simplu nu îmi place.

Îmi trebuie o poveste realistă, unde să găsesc probleme adevărate, mai mult decât o simplă ceartă, chiar mai mult decât o despărțire. Una adevărată. Oamenii se rănesc între ei, după care se întorc să mai capete o porție de suferință... inclusiv eu, desigur. Îmi dau seama de asta acum.

Christian trece pe lângă biroul meu și inspir adânc înainte de a mă ridica și de a-l urma. Îmi netezesc fusta cu mâinile și încerc să repet în minte ce am să-i spun despre Seattle. Sper că Hardin nu mi-a stricat ocazia de a pleca acolo.

— Domnule Vance? Bat ușor la ușa lui.

— Tessa? Intră, spune el zâmbind.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, dar mă întrebam dacă aveți câteva minute la dispoziție să discutăm ceva? întreb eu, iar el îmi face semn cu mâna să mă așez. Voiam să aduc vorba despre Seattle, dacă este vreo șansă să mă transfer acolo? Înțeleg dacă e prea târziu, dar chiar mi-ar plăcea să merg acolo. Trevor mi-a vorbit despre asta și mă gândeam că ar fi o ocazie excelentă pentru mine dacă...

Christian își ridică brațele și izbucnește în râs, oprindu-mă din vorbit.

— Chiar vrei să mergi? mă întreabă el cu un surâs. Seattle este un loc foarte diferit de acesta. Ochii lui verzi sunt blânzi, dar am senzația că nu l-am convins.

— Da, sunt sigură. Mi-ar plăcea din tot sufletul să merg acolo...

Mi-ar plăcea. Din tot sufletul. Sau poate că nu?

— Și Hardin? Vrea și el să vină cu tine?

Se trage de nodul cravatei, slăbind strânsoarea.

Oare să-i spun că Hardin refuză să plece de aici? Că locul lui în viitorul meu este cât se poate de nesigur și că e încăpățânat și paranoic? Prefer să spun: „Încă mai discutăm". Vance se uită fix în ochii mei.

— Mi-ar plăcea foarte mult să te aduc la Seattle alături de noi. Face pauză o fracțiune de secundă, apoi adaugă: Și pe Hardin. Poate să vină și el, poate își primește înapoi și slujba, spune Christian, apoi începe să râdă. Cu condiția să-și țină gura.

— Serios?

— Da, desigur. Trebuia să deschizi subiectul mai devreme. Se mai joacă puțin cu cravata înainte să și-o scoată de tot de la gât și s-o așeze pe birou.

— Mulțumesc foare mult! Apreciez din suflet, îi spun eu și chiar vorbesc serios.

— Ai idee când ai fi dispusă să ni te alături? Kim, Trevor și cu mine vom pleca peste două săptămâni, dar tu poți veni când ești gata. Știu că trebuie să te transferi la alt colegiu. Te voi ajuta cât voi putea de mult.

— Două săptămâni îmi sunt suficiente, îi răspund eu înainte să gândesc cu adevărat.

— Minunat, este absolut minunat. Kim va fi mai fericită decât oricând.

Zâmbește și privirea i se mută pe fotografia de pe birou, în care sunt Kimberly și Smith.

— Mulțumesc încă o dată, înseamnă foarte mult pentru mine, îi spun eu înainte de a ieși din birou.

Seattle. Două săptămâni. Mă mut la Seattle peste două săptămâni. Sunt pregătită. *Sunt pregătită, nu-i așa?*

Sigur că sunt, am așteptat acest moment de ani întregi. Doar că nu am crezut niciodată că va veni atât de repede.

110

Tessa

Aștept la intrarea în clădirea lui Zed, sperând că nu va mai întârzia mult. Chiar trebuie să vorbesc cu el, iar el a spus că e pe drumul spre casă de la serviciu. M-am oprit să-mi iau o cafea, ca să-mi mai omor puțin timpul.

După o așteptare de câteva minute, apare și el, iar din camionetă se aude ceva teribil de zgomotos. Când se dă jos din mașină, arată atât de bine în jeanșii negri și un tricou roșu și mânecile tăiate încât mă simt distrasă de la scopurile mele.

— Tessa! spune el zâmbind larg și mă invită înăuntru. După ce îmi oferă o nouă cafea și își ia un suc, mergem în living.

— Zed, cred că trebuie să-ți spun ceva. Dar mai întâi am altceva să-ți zic, spun eu. Își pune mâinile sub cap și se reazemă de spătarul canapelei.

— Este vorba despre petrecere?

— Te-ai dus? îl întreb eu, lăsând veștile să aștepte.

Mă așez pe scaunul de vizavi de canapea.

— Da, pentru scurt timp, dar când au venit stripteuzele, eu am plecat.

Zed se freacă pe ceafă. Eu mi-am pierdut răsuflarea.

— Stripteuze? şoptesc eu, aşezându-mi ceaşca de cafea pe masă ca să nu-mi vărs lichidul fierbinte în poală.

— Da, toată lumea era moartă de beată, şi colac peste pupăză au adus şi stripteuze. Mie nu-mi plac foarte mult, aşa că m-am cărat de acolo.

Ridică din umeri.

Eu i-am făcut un tort lui Hardin şi plănuiam să stau cu el de ziua lui de naştere, iar el bea până nu mai poate cu nişte stripteuze?

— S-a mai întâmplat şi altceva la petrecere? îl întreb, schimbând din nou subiectul.

Nu-mi pot scoate stripteuzele din cap. Cum a putut Hardin să-mi dea ţeapă pentru aşa ceva?

— Nu chiar, a fost o petrecere obişnuită. Ai vorbit cu Hardin? întreabă el, cu ochii ţintă la cutia cu suc şi cu degetul împingând inelul dozei în sus şi în jos.

— Nu, eu...

Nu vreau să recunosc că m-a tras pe sfoară.

— Ce voiai să spui? mă întreabă Zed.

— Spunea că avea de gând să treacă pe la mine, dar nu a apărut.

— Asta chiar e josnic.

Scutură din cap.

— Ştiu. Şi ştii care e de fapt partea cea mai rea? Că ne-am distrat când am ieşit împreună şi credeam de-adevăratelea că o să înceapă să mă pună pe primul plan.

În ochii lui Zed se citeşte simpatia când îl privesc.

— Apoi a ales să se ducă la petrecere în loc să vină la tine, adaugă el.

— Mda.

Habar n-am ce să mai spun.

— Cred că asta arată ce fel de om este de fapt şi că nu are de gând să se schimbe.

Oare are dreptate?

— Ştiu. Doar că îmi doresc să fi discutat cu mine despre asta sau să-mi spună că pur şi simplu nu are chef să treacă pe la mine în loc să mă lase să-l aştept trei ore. Degetele mi se joacă pe marginea mesei, jupuind lemnul scorojit.

— Nu cred că ar trebui să mai vorbeşti cu el despre asta; dacă ar fi crezut că meriţi timpul lui preţios, ar fi apărut şi nu te-ar fi lăsat să aştepţi.

— Ştiu că ai dreptate, dar aceasta este principala problemă a relaţiei noastre. Nu discutăm despre nimic, amândoi tragem concluzii pripite care duc la ţipete şi la faptul că unul dintre noi pleacă, spun eu.

Ştiu că Zed încearcă doar să ne ajute, dar chiar mi-aş dori ca Hardin să-mi explice, în faţă, de ce petrecerea cu stripteuze este mai importantă decât mine.

— Credeam că nu mai aveţi nicio relaţie.

— Ba avem... mă rog, nu avem, dar... Nu ştiu cum să-ţi explic exact. Sunt epuizată mental, iar uneori prezenţa lui Zed mă aiureşte şi mai rău.

— Este alegerea ta, mi-ar plăcea însă să nu-ţi mai pierzi vremea cu el.

Oftează şi se ridică de pe canapea.

— Ştiu, şoptesc eu şi îmi verific telefonul să văd dacă am vreun mesaj de la Hardin. Nu am niciunul.

— Ţi-e foame? mă întreabă Zed de la bucătărie şi aud cum îşi aruncă la gunoi doza de suc.

111

Hardin

Apartamentul e atât de gol. Urăsc să stau aici în absența ei. Mi-e dor să-și odihnească picioarele la mine în poală când învață, iar eu să-i arunc priviri pe furiș cât mă prefac că lucrez. Mi-e dor de felul enervant în care mă împunge cu pixul în braț până i-l smulg și i-l țin deasupra capului, iar ea se preface a fi foarte agasată, dar de fapt știu că mă sâcâie doar ca să-i acord atenție. De felul în care se urcă la mine în brațe ca să culeagă un obiect, iar acest lucru se transformă, de fiecare dată, în același lucru, ceea ce pentru mine este o chestie foarte bună.

— La naiba, îmi spun și îmi așez mapa la o parte. Nu am lucrat deloc astăzi, nici ieri, și nici în ultimele două săptămâni de fapt.

Încă mă enervează la culme faptul că nu mi-a răspuns noaptea trecută, dar, mai mult decât orice, îmi doresc s-o văd. Sunt destul de sigur că e acasă la tata, așa că ar trebui să mă duc pur și simplu până acolo și să vorbesc cu ea. Dacă o sun, ar putea să nu-mi răspundă și asta m-ar nelinişti și mai tare, așa că o să trec pe acolo.

Știu să ar trebui să nu mă bag în sufletul ei, dar, sincer... la naiba cu libertatea. Nu-mi place starea aceasta și sper că nici ei nu-i convine.

Când ajung acasă la tatăl meu, este aproape ora șapte și mașina lui Tess nu este aici. *Ce mama dracului.*

E probabil la bibliotecă sau la magazin cu Landon sau ceva de genul ăsta. Mă uimește faptul că îl găsesc pe Landon stând pe canapea cu un manual în brațe. Minunat.

— Unde e? îl întreb de cum intru în living.

Aproape că-mi vine să mă așez lângă el, dar prefer să rămân în picioare. Ar fi ciudat ca naiba să mă așez lângă el.

— Nu știu, nu am văzut-o astăzi, răspunde el, de-abia ridicându-și nasul din cursuri.

— Ai vorbit cu ea? îl întreb.

— Nu.

— De ce nu?

— De ce să vorbesc? Nu toată lumea o urmărește, zice el cu un zâmbet.

— Du-te dracului, pufnesc eu.

— Chiar nu știu unde este, îmi spune Landon.

— Bine, atunci o să aștept aici... cred.

Mă duc la bucătărie și mă așez lângă blat. Doar pentru că îmi place un strop mai mult de el acum nu înseamnă că o să mă așez acolo și o să mă chiorăsc la el cât își face temele. Pe o farfurie în fața mea e o masă amorfă de ciocolată, cu niște lumânări care formează numărul *treisprezece*. Chestia asta trebuia să fie tortul de ziua cuiva?

— Al cui e căcatul ăsta de tort de aici? urlu eu. Nu-mi pot da seama de nume sau dacă trebuie să fie glazura albă de deasupra.

— E căcatul *tău* de tort, îmi răspunde Karen.

Când mă răsucesc, îmi aruncă un zâmbet sarcastic. Nici măcar n-am văzut când a apărut.

— Al meu? Scrie treisprezece pe el...

— Acelea erau singurele lumânări pe care le aveam, iar Tessei i-au plăcut la nebunie, îmi spune ea.

E ceva anume în vocea ei care sună aiurea. E supărată sau ceva de genul acesta?

— Tessa? Nu înțeleg nimic.

— A făcut tortul pentru tine aseară așteptându-te să vii aici, spune ea, apoi își concentrează atenția asupra puiului pe care îl tranșează.

— Nu am venit aici.

— Știu că nu ai venit, dar ea te-a tot așteptat.

Mă holbez la tortul hidos și mă simt un dobitoc desăvârșit. De ce mi-a făcut un tort fără să mă întrebe măcar dacă trec pe aici? Nu o s-o înțeleg niciodată pe fata asta. Cu cât mă uit mai mult la tortul pe care l-a făcut, cu atât mai fascinant devine acesta. O să recunosc că nu e o priveliște plăcută ochilor, dar poate că ieri a fost, înainte de a se topi toată noaptea.

Mi-o pot imagina râzând în sinea ei când a înfipt lumânările cu cifra greșită în vârful tortului de ciocolată. Mi-o pot imagina lingând de pe lingură compoziția tortului și strâmbând din nas când mi-a scris numele. Mi-a făcut un nenorocit de tort, iar eu am mers la petrecere. Oare pot să fiu mai dobitoc de atât?

— Unde e acum? o întreb pe Karen.

— Nu am nici cea mai vagă idee, nu sunt sigură că va veni la cină.

— Pot să rămân? La cină? o întreb.

— Sigur că poți, nu e nevoie să întrebi.

Se răsucește zâmbind.

Surâsul ei este o mărturie pe măsură a caracterului ei; crede că sunt un cretin, dar zâmbește în continuare și mă primește să rămân la cină.

La ora mesei, înnebunesc pur și simplu. Mă foiesc în scaun, uitându-mă pe fereastră o dată la câteva secunde și trezindu-mă pe punctul de a o suna de o mie de ori, până când va răspunde. Înnebunesc de tot.

Tata discută cu Landon despre sezonul de baseball care stă să înceapă și îmi doresc din tot sufletul să tacă dracului din gură. *Pe unde naiba umblă?*

Îmi scot telefonul ca să-i scriu în cele din urmă un mesaj exact când aud ușa de la intrare deschizându-se. Sar în picioare înainte de-a-mi da seama că ochii tuturor sunt ațintiți asupra mea.

— Ce vreți? mă rățoiesc eu și mă duc în living.

Mă simt cuprins de un sentiment de ușurare când o văd practic intrând pe brânci în casă, cu cărți și cu un vraf de cartoane în mâini. De îndată ce dă cu ochii de mine, obiectele încep să i se împrăștie pe podea. Mă reped s-o ajut să le ridice.

— Mulțumesc.

Îmi ia cărțile din mână și începe să urce scările.

— Unde te duci? o întreb.

— Să-mi pun lucrurile la locul lor... se răsucește ea către mine să-mi răspundă, dar apoi se întoarce la loc.

În mod normal aș fi început să înjur până acum, dar sper să îmi dau seama ce are fără să țip, măcar o dată.

— O să cobori la cină? strig eu în urma ei.

— Mda, răspunde ea simplu, fără să se întoarcă.

Îmi mușc limba și mă întorc în sufragerie.

— Va veni într-un minut, spun eu și jur că am prins-o pe Karen zâmbind, dar își șterge surâsul de pe buze când mă uit la ea.

Câteva minute trec de parcă ar fi câteva ore și Tessa se așază în cele din urmă lângă mine la masă. Sper că faptul că s-a așezat lângă mine este un semn bun. Peste câteva minute, îmi dau seama că nu e un semn bun, de vreme ce nu mi s-a adresat nici măcar o dată și de-abia se atinge de mâncarea din farfurie.

— Am toată hârțogăria pusă la punct pentru NYU. Încă nu-mi vine să cred, spune Landon, iar mama lui zâmbește cu mândrie.

— Nu vei primi girul familiei, glumește tata, dar practic numai soția lui râde.

Tessa și Landon — fiind amândoi lingăii politicoși pe care îi știm — zâmbesc și aruncă niște tentative de zâmbete false, dar eu îi cunosc mai bine. În clipa în care tata readuce conversația la sport, îmi găsesc momentul favorabil să deschid discuția cu Tessa.

— Am văzut tortul... Nu am știut..., încep eu să șoptesc.

— Termină. Nu acum, te rog.

Se încruntă și arată către ceilalți oameni din încăpere.

— După cină? întreb, iar ea aprobă din cap.

Mă enervează la culme felul în care face mofturi la mâncare; îmi vine pur și simplu să-i îndes furculița plină cu cartofi în gură. Uite de-aia avem probleme, pentru că eu visez cu ochii deschiși s-o îndop. Sufrageria s-a umplut cu încercările tatei de a ne strânge laolaltă cu pălăvrăgeala de a face glume. Îl ignor cât pot și îmi termin cina.

— A fost foarte bun, iubito, o laudă tata pe Karen în timp ce ea începe să strângă masa.

Se uită la Tessa, apoi din nou la soția lui.

— Când termini cu asta, mai bine vă scot pe tine și pe Landon la Dairy Queen. Nu am mai fost acolo de ceva vreme...

Karen aprobă din cap cu fals entuziasm, iar Landon țâșnește s-o ajute.

— Putem vorbi, te rog? mă surprinde Tessa cu întrebarea ei în timp ce se ridică.

— Da, desigur.

O urmez la etaj, în camera în care stă. Nu-mi dau seama dacă are de gând să urle la mine sau să plângă, atunci când închide ușa în urma mea.

— Am văzut tortul..., mă hotărăsc eu să deschid discuția.

— L-ai văzut?

Pare aproape dezinteresată și se așază pe marginea patului.

— Mda... frumos... din partea ta.

— Mda...

— Îmi pare rău că m-am dus la chef în loc să te rog să-ți petreci seara cu mine.

Închide ochii pentru câteva secunde și inspiră adânc înainte de a-i redeschide.

— Bine, spune ea cu o voce seacă. Felul în care se uită fix pe fereastră fără nicio emoție pe chip îmi dă fiori. De parcă cineva ar fi absorbit toată viața din ea...

Cineva chiar a făcut asta.

Eu.

— Îmi pare sincer rău. Nu credeam că vrei să mă vezi; spuneai că ești ocupată.

— Cum să crezi așa ceva? Te-am așteptat până când „ajung în treizeci de minute" s-a transformat în două ore.

Încă pare atât de indiferentă încât mi se ridică părul de pe ceafă.

— Despre ce vorbești?

— Ai spus că vei veni aici și n-ai venit.

Simplu ca bună ziua. Mi-aș dori pur și simplu să țipe la mine.

— Nu am spus că voi veni aici. Te-am întrebat dacă vrei să vii la petrecere și apoi chiar ți-am dat mesaje și te-am sunat azi-noapte, dar nu mi-ai răspuns deloc.

— Oau. Cred că erai foarte, foarte beat, spune ea încet, iar eu mă apropii și mă așez în fața ei.

Chiar dacă sunt aici, ea nu-mi aruncă nicio privire. Se uită fix într-un punct și asta este neliniștitor de-a binelea. M-am obișnuit cu temperamentul ei arzător, cu încăpățânarea, cu lacrimile ei... dar cu asta nu sunt obișnuit deloc.

— Ce vrei să spui? Te-am sunat...

— Da, la miezul nopții.

— Știu că nu sunt la fel de deștept ca tine, dar acum să știi că mă simt cu adevărat derutat, îi spun.

— De ce te-ai răzgândit? Ce te-a făcut să nu mai vii? întreabă ea.

— Nici măcar nu știam că trebuie să vin aici. Ți-am scris și am spus „hei", dar nu mi-ai mai răspuns deloc.

— Ba da, ți-am răspuns, și mi-ai răspuns și tu. Ai zis că nu te distrezi și m-ai întrebat dacă poți trece pe aici.

— Ba nu..., nu am răspuns.

Oare s-a îmbătat ea azi-noapte?

— Ba da, ai răspuns.

Ridică telefonul în aer, iar eu i-l smulg din mână.

Jalnic. Pot să trec pe la tine?

Da, în cât timp ajungi?

Treizeci de minute.

Ce mama dracului?

— Nu eu am trimis mesajele astea, nu eram eu.

Încerc să-mi amintesc seara trecută. Ea nu spune nimic, doar își roade unghiile.

— Tessa, dacă aș fi avut cea mai mică idee măcar pentru o secundă că mă aștepți, aș fi venit aici să fiu cu tine.

— Vrei să-mi spui cât poți de sincer că nu tu mi-ai dat niciun mesaj, când eu tocmai ți-am arătat că așa ai făcut?

Aproape că izbucnește în râs. Simt nevoia să țipe la mine; cel puțin atunci când țipă știu că îi pasă.

— Nu asta ți-am spus? mă răstesc eu.

Ea nu zice nimic.

— Atunci cine a dat mesajele?

— Nu știu... la naiba, nu știu cine... Zed! Știu cine a făcut mizeria asta — Zed a fost.

Nenorocitul ăla mi-a dat telefonul înapoi de acolo, unde stătea pe canapea; el trebuie să-i fi trimis mesaje lui Tess ca și cum aș fi fost eu, pentru ca ea să mă aștepte.

— Zed? Încerci să dai vina pe Zed pentru asta?

— Da! Exact asta fac. S-a așezat pe canapea chiar în urma mea și apoi mi-a înapoiat telefonul. Sunt convins că el a fost, Tessa, îi spun.

Ochii îi scânteiază de confuzie și, pentru o secundă, știu că mă crede, dar clatină din cap.

— Nu știu...

Pare să vorbească mai degrabă cu ea însăși.

— Nu ți-aș spune că vin la tine și apoi nu aș apărea, Tess. Am încercat din răsputeri, am făcut eforturi, să-ți arăt că mă pot schimba. Nu ți-aș trage o țeapă ca asta, nu mai e cazul. Petrecerea asta a fost atât de plictisitoare oricum și m-am simțit nefericit acolo fără tine...

— Te-ai simțit nefericit?

Se ridică de pe pat. *Hai că începe.*

— Și când au venit stripteuzele acolo tot nefericit te-ai simțit? țipă ea. *La dracu'.*

— Da! Nici măcar nu am rămas acolo când au venit ele! Stai așa... cum ai aflat despre stripteuze?

— Are vreo *importanță*? mă provoacă ea.

— Da! Are importanță; el a fost, nu-i așa? Zed a fost! Îți bagă în cap toate rahaturile ca să te facă să te întorci împotriva mea! urlu și eu.

Știam eu că nenorocitul pune ceva la cale. Doar că nu-mi imaginam că va coborî atât de mult. I-a dat mesaje de pe telefonul meu apoi le-a șters. E atât de prost încât să vrea să-mi dea relația din nou peste cap? O să-l găsesc eu pe rahatul ăla...

— Nu e adevărat! strigă ea, întrerupându-mi criza de furie.

Ah, lua-m-ar naiba.

— Bine, atunci, hai să-l sunăm pe neprețuitul tău de Zed și să-l întrebăm.

Îi smulg telefonul din nou și îi caut numele... e adăugat în lista de numere favorite. Dracu' să-l ia, vreau să-i zdrobesc telefonul de peretele ăsta nenorocit.

— Nu-l suna, mârâie ea la mine, dar nici nu o bag în seamă.

Nu răspunde. Bineînțeles, naiba să-l pieptene.

— Ce altceva ți-a mai spus?

Clocotesc de furie.

— Habar nu ai să minți, Tessa. Ce altceva ți-a mai spus?

Ea se uită urât la mine cu mâinile încrucișate, în timp ce eu aștept un răspuns.

— Ce? insist eu.

— Că te-ai dus să-ți pierzi vremea cu Jace în noaptea aceea când eu am rămas la el.

Sunt pe punctul de a-mi pierde controlul.

— Vrei să afli cine-și pierde vremea cu Jace, Tess? Boul de Zed, iată cine. Ei o ard tot timpul împreună. M-am dus acolo să-l întreb

câte ceva despre voi doi de vreme ce vrei să te combini cu el, așa, din senin.

— Să mă combin cu el? Nu m-am combinat cu nimeni! Am stat acolo de câteva ori pentru că îmi place compania lui și se poartă mereu atât de amabil cu mine! Spre deosebire de tine!

Păşeşte către mine. Voiam să țipe la mine, iar acum nu se mai oprește, dar e mult mai bine așa decât să stea acolo ca și cum nu-i pasă de nimic.

— Nu e deloc așa de dulce precum îl crezi tu, Tessa! Cum de nu vezi asta? Îți servește pe tavă toate mizeriile doar ca să ajungă la tine. Vrea să ți-o tragă, atâta tot. Nu te mai flata crezând că el...

Mă opresc. Vorbeam serios despre Zed, dar nu și despre restul.

— Nu voiam să spun ultima parte, spun eu, încercând să reaprind furia din ea, și nu tristețea.

— Sigur că nu.

Își dă ochii peste cap.

Nu-mi vine că ne certăm din cauza lui Zed. E o porcărie fără margini; i-am tot spus să stea departe de el, dar, fiind o fată atât de încăpățânată, nu ascultă nimic din ce îi spun. Cel puțin a zis că nu s-a combinat cu el în niciuna dintre ocaziile în care a rămas la el acasă... au fost mai multe?

— De câte ori ai rămas acasă la el? o întreb, rugându-mă să fi auzit eu greșit.

— Știi deja amănuntul acesta.

Se înfurie din ce în ce mai tare pe măsură ce trec secundele, și la fel fac și eu.

— Putem să discutăm despre asta cu calm? Pentru că încep să-mi pierd mințile, și asta nu poate fi bine pentru nimeni.

Mă ciupesc de degete ca să mă fac înțeles.

— Am încercat, dar tu...

— Poți să taci două secunde și să mă asculți? țip și îmi trec degetele prin păr.

Și, în mod surprinzător, ea face exact ce nu m-aș fi așteptat — se duce către pat, se așază și tace dracului din gură.

Nu prea știu ce să spun sau cum să încep, pentru că nu mă așteptam să fie dispusă să mă asculte. Păşesc către ea și mă proțăpesc în fața patului, unde stă ea; se uită la mine cu o expresie indescifrabilă, și eu încep să mă plimb în sus și în jos pentru câteva secunde, după care mă opresc ca să vorbesc.

— Mulțumesc.

Oftez, deopotrivă ușurat și frustrat.

— Așa... deci toată situația e încurcată și împuțită. Tu credeai că te-am întrebat dacă pot să trec pe la tine și apoi ți-am dat țeapă; ar trebui să știi deja că eu nu ți-aș face așa ceva.

— Ar trebui? mă întrerupe ea.

Nu îmi dau seama cum aș putea să mă aștept că știe acest lucru, când i-am făcut atât de multe rahaturi.

— Ai dreptate... dar taci puțin, îi zic eu, iar ea își dă ochii peste cap.

— Petrecerea de ziua mea era o porcărie și nici măcar nu m-aș fi dus la ea dacă nu ai fi vrut tu. Nu am băut deloc — în fine, de fapt am băut un singur pahar, dar asta a fost tot. Nu am vorbit cu nicio altă fată, de-abia am schimbat două vorbe cu Molly și sunt foarte sigur că nu mi-am pierdut vremea cu stripteuzele. De ce dracului aș vrea ceva de la o stripteuză când te am pe tine?

Ochii i se luminează ușor și nu se mai uită urât la mine ca și cum ar vrea să-mi taie capul. E un bun început.

— Nu că te-aș avea... dar încerc să fii a mea din nou. Nu vreau pe altcineva. Și, mai mult decât atât, nu vreau nici ca tu să îți dorești pe altcineva. Nu știu de ce ai vrea să te refugiezi la Zed, în orice caz. Știu că e drăguț cu tine blah blah blah... dar minte cu nerușinare.

— Nu a făcut nimic ca să mă facă să cred așa ceva, Hardin, insistă ea.

— Ţi-a trimis mesaje de pe telefonul meu pretinzând că sunt eu, ţi-a spus intenţionat despre stripteuze ...

— Nu ai de unde să ştii că el mi-a dat mesajele şi mă bucur sincer că am aflat despre stripteuze.

— Ţi-aş fi spus chiar eu dacă ai fi răspuns când te-am sunat. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce se întâmplă. Nu ştiam că mi-ai făcut tort şi nici că mă aşteptai. E deja destul de greu să te fac să pricepi că îmi dau silinţa aici, dar apoi el intervine între noi şi-ţi bagă în cap ideile astea.

Nu mai zice nimic.

— Deci ce facem din acest punct, Tess? Trebuie să ştiu pentru că toate astea mă omoară şi nu mai pot să nu mă bag în sufletul tău.

Îngenunchez în faţa ei şi o privesc în ochi, aşteptând un răspuns.

112

Tessa

Nu ştiu ce să fac sau ce să-i spun lui Hardin în acest moment. O parte din mine ştie că nu mă minte în privinţa mesajelor, dar nu cred că Zed mi-ar face una ca asta. Tocmai ce am terminat de discutat cu el tot ce aveam de vorbit despre Hardin şi a fost atât de drăguţ şi înţelegător. Dar aşa este Hardin. Are vocea răguşită, dar insistă:

— Îmi poţi da un răspuns?

— Nu ştiu, şi eu m-am săturat de schimbările astea. Este atât de epuizant şi nu mai pot să continui aşa, chiar nu mai pot, îi spun.

— Dar nu am făcut nimic; eram în regulă până ieri şi nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina mea. Ştiu că de obicei aşa se întâmplă, dar nu şi de data asta. Îmi pare rău că nu mi-am petrecut ziua de naştere cu tine. Ştiu că aşa ar fi trebuit, şi-mi pare rău, spune Hardin.

Are palmele lipite de coapse şi stă în faţa mea în genunchi — nu mai cerşeşte un răspuns ca mai devreme, ci doar îl aşteaptă.

Dacă spune adevărul despre faptul că nu a trimis el mesajele, şi cred că o face, atunci totul este doar o mare neînţelegere.

— Totuși, când se va opri? M-am săturat de tot. M-am distrat de minune când m-au scos în oraș, dar apoi nici măcar nu ai vrut să rămâi până dimineață. M-a deranjat faptul că a plecat așa, dar nu mi-am dat seama de asta în întregime, cred.

— Nu am rămas cu tine — ca să-l citez pe Landon, pe care l-am consultat — ca să încerc să nu mă mai bag atât în sufletul tău. E evident că nu mă pricep la așa ceva, dar credeam că ți-am oferit măcar stropul de libertate ca să ai timp să te gândești la toată povestea asta și că îți va veni mai ușor s-o faci, îmi zice el.

— Nu-mi vine mai ușor, dar nu e vorba doar despre mine. Este vorba și despre tine, îi spun.

— Poftim? întreabă el.

— Nu e vorba numai despre mine. Adică și pentru tine trebuie să fie epuizant.

— Cui îi pasă de mine? Vreau doar să-ți fie bine și să știi că eu chiar fac eforturi aici.

— Știu.

— Ce anume? Crezi că fac eforturi? întreabă.

— Și asta, și îmi și pasă de tine, îi zic.

— Deci ce facem, Tessa? Acum suntem în regulă? Sau măcar suntem pe drumul cel bun?

Își ridică mâna și mi-o așază pe obraz. Se uită la mine așteptând să încuviințez gestul, iar eu nu-l opresc.

— De ce suntem atât de nebuni? șoptesc eu în timp ce degetul lui mare îmi mângâie buza de jos.

— Eu nu sunt. Tu ești cu siguranță. Zâmbește.

— Tu ești mai nebun decât mine, îi spun, iar el se apropie și mai tare de mine.

Sunt iritată pentru că a țipat la mine și pentru că m-a făcut să-l aștept noaptea trecută chiar dacă se pare că nu are nimic de-a face cu povestea asta, sunt supărată căci se pare că nu ne putem înțelege, dar, mai mult decât orice, mi-e dor de el. Mi-e dor de apropierea dintre noi. Mi-e dor de felul în care privirea i se schimbă când se uită la mine.

Trebuie să-mi recunosc greșelile și rolul pe care l-am jucat în toată această încurcătură. Știu cât sunt de încăpățânată și nu mă ajută cu nimic să-l bănuiesc de cele mai rele lucruri când el chiar face eforturi. Știu că le face. Nu sunt pregătită să am o relație cu el, dar nu am niciun motiv să fiu supărată pe el pentru noaptea trecută. Cel puțin, sper că nu am. Nu știu ce să cred, dar nu vreau să mă gândesc la asta acum.

— Ba nu, șoptește el, cu buzele la numai câțiva centimetri depărtare de ale mele.

— Ba da.

— Taci.

Își lipește buzele de ale mele cu precauție extremă. De-abia mi le atinge, în timp ce mâinile sale îmi cuprind obrajii.

Limba lui îmi trece peste buza inferioară și îmi pierd răsuflarea. Deschid ușor gura în încercarea de a lua puțin aer, dar acesta pare să se fi terminat — nu mai există nimic, în afară de el. Îl trag de tricou ca să-l ridic din genunchi, dar el nu se mișcă și continuă să mă sărute încet. Ritmul chinuitor de lent mă înnebunește și îmi părăsesc locul meu de la capătul patului, coborând lângă el, pe podea.

Are ambele brațe în jurul mijlocului meu, iar mâinile mele l-au cuprins de gât. Încerc să-l împing pe spate ca să mă pot cățăra pe el, dar el nu se clintește nici de data asta.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Nimic, doar că nu vreau să sar calul.

— De ce nu? îi spun eu, fără să-mi dezlipesc buzele de ale sale.

— Pentru că avem multe lucruri care trebuie discutate; nu putem sări direct în pat fără să rezolvăm nimic.

Poftim?

— Dar nu suntem în pat, suntem pe jos.

Vorbesc ca o disperată.

— Tessa...

Mă împinge din nou. Renunț. Mă ridic cu greu în picioare și mă așez din nou pe pat, iar el mă privește cu ochii căscați.

— Încerc doar să fac ceea ce trebuie, bine? Vreau să ți-o trag, crede-mă că vreau. Doamne, cât vreau. Dar...

— E în ordine. Nu mai vorbi despre asta, îl rog eu.

Știu că probabil nu este cea mai bună idee, dar nu credeam neapărat că o să ne culcăm împreună. Îmi doream doar să fiu mai aproape de el.

— Tess.

— Oprește-te doar, bine? Înțeleg.

— Nu, în mod clar nu înțelegi, spune el cu frustrare în glas și se ridică în picioare.

— Relația aceasta nu se va repara niciodată, nu-i așa? Așa vor sta mereu lucrurile cu noi. Înainte și înapoi, coborâșuri și urcușuri. Mă vrei, iar când te vreau și eu, tot ce faci e să mă respingi, zic eu, încercând să nu plâng.

— Nu... nu e adevărat.

— Mie așa mi se pare. Ce anume vrei de la mine? Vrei să cred că încerci să-mi demonstrezi că te schimbi de dragul meu, și apoi ce faci?

— Ce vrei să spui?

— După asta ce se întâmplă?

— Nu știu... nici măcar nu am ajuns în punctul acela. Vreau să continui să te scot în oraș și să te fac să râzi în loc să te fac să plângi. Vreau să mă iubești din nou.

Ochii i se umezesc și clipește repede.

— Te iubesc, mereu te voi iubi, îl liniștesc eu. Dar trebuie mai mult decât atât, Hardin. Iubirea nu învinge totul, așa cum încearcă să ne convingă romanele. Mereu intervin atât de multe complicații, care amenință să distrugă dragostea pe care ți-o port.

— Știu. Lucrurile sunt complicate, dar nu vor fi mereu așa. Nu ne putem înțelege între noi nici măcar pentru o zi, țipăm și ne certăm și apoi nu ne vorbim de parcă am fi copii de cinci ani, face lucruri din ciudă și spunem lucruri greșite. Noi complicăm ca naiba lucrurile când ele nu ar trebui să fie complicate, dar o putem scoate la capăt într-un fel sau altul.

Nu știu către ce anume ne îndreptăm. Mă bucur că Hardin și cu mine avem o discuție oarecum civilizată despre tot ce s-a întâmplat, dar nu pot lăsa deoparte faptul că nu m-ar sprijini să plec la Seattle. Voiam să-i spun, dar mi-e teamă că îi va spune din nou ceva lui Christian și, sincer, dacă Hardin și cu mine vom tot încerca să ne reconstruim relația sau ce facem noi aici, acest lurcru va complica și mai tare lucrurile.

Dacă vom fi cu adevărat în stare să rezolvăm situația, nu va conta dacă voi fi aici sau la o distanță de două ore de drum cu mașina. Am fost educată să nu-mi dicteze niciun bărbat viitorul, indiferent de cât de multă dragoste i-aș purta. Știu exact ce anume se va întâmpla: își va pierde cumpătul și va pleca de aici ca un vârtej să-l găsească pe Christian sau pe Zed. Cel mai probabil pe Zed.

— Dacă mă prefac că ultimele douăzeci și patru de ore nu au existat, îmi promiți ceva? îl întreb.

— Orice, răspunde el iute.

— Nu-i face rău.

— Lui Zed? întreabă el, iar furia îi nuanțează vocea.

— Da, lui Zed, subliniez eu.

— Nu, la dracu', nu. Nu-ți pot promite așa ceva.

— Ai spus..., încep eu.

— Nu, nici măcar să nu începi cu porcăria asta. Din cauza lui se întâmplă numai mizerii între noi și nu am de gând să mă uit la el și să-i permit așa ceva. La naiba, nu.

Se plimbă în sus și în jos.

— Nu ai nicio dovadă că ai făcut ce spui tu, Hardin, și să te bați cu el nu e o soluție. Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el și...

— Nu, Tessa! Ți-am spus deja că nu vreau să te mai apropii de el. Nu îți voi mai spune o dată, mârâie el.

— Nu ai dreptul să-mi spui cu cine am voie să vorbesc, Hardin.

— Ce dovadă îți mai trebuie? Faptul că ți-a trimis mesaje de pe telefonul meu nu îți e suficient?

— Nu a fost el! Nu ar face așa ceva. Cel puțin nu cred că ar face. De ce să facă una ca asta?

Îl voi întreba în orice caz, dar nu cred pur şi simplu că ar fi capabil de aşa ceva.

— Eşti cea mai naivă persoană pe care am întâlnit-o vreodată şi asta e teribil de enervant.

— Putem să nu ne mai certăm?

Mă aşez la loc pe pat şi îmi iau capul în mâini.

— Promite că te ţii departe de el.

— Promite că nu te baţi din nou cu el, contraatac eu.

— Te ţii departe de el dacă nu-l iau la bătaie?

Nu am chef să fiu de acord, dar nici nu vreau ca Hardin să se încaiere cu el iarăşi. Toate acestea îmi provoacă o durere de cap.

— Da.

— Şi când spun că vei sta departe de el, asta înseamnă că nu ai contact cu el deloc. Nici nu dai vreun mesaj, nici nu te duci în clădirea de ştiinţe ale naturii, nimic, zice el.

— De unde ştii că am fost acolo? îl întreb.

M-o fi văzut? Inima mi-o ia la galop la gândul că Hardin ne-a văzut, pe Zed şi pe mine, în sera plină de flori luminoase.

— Nate mi-a spus că v-a văzut.

— Ah.

— Mai ai ceva să-mi spui cât timp mai suntem la subiectul Zed? Pentru că, din momentul în care această conversaţie se va termina, nu mai vreau să aud nici măcar un singur cuvânt despre el, spune Hardin.

— Nu. Mint.

— Eşti sigură? mă întreabă din nou.

Nu vreau să-i spun, dar trebuie. Nu mă pot aştepta la sinceritate din partea lui dacă nu îi ofer acelaşi lucru la schimb. Închid ochii.

— L-am sărutat, şoptesc, sperând să nu mă audă.

Dar când dărâmă toate cărţile de pe birou, îmi dau seama că m-a auzit.

113

Tessa

Deschid ochii şi mă uit la Hardin din pat, dar el nu-mi aruncă nicio privire. De parcă nici măcar nu bagă de seamă că exist. Are ochii aţintiţi la cărţile pe care le-a trântit pe podea şi îşi încleştează pumnii. Ca să-l aduc înapoi de pe unde s-a rătăcit cu mintea, îi spun din nou:

— L-am sărutat, Hardin.

În loc să se uite la mine, se loveşte cu pumnii în frunte de frustrare, iar mintea mea caută înnebunită o explicaţie.

— Eu... tu... de ce? se bâlbâie el.

— Am crezut că uitaseşi de mine... că nu mă mai vrei, iar el era acolo şi...

Explicaţia mea nu e corectă, şi ştiu asta. Dar nu ştiu ce altceva să spun. Picioarele nu mi se urnesc către el aşa cum şi-ar dori creierul meu, astfel încât rămân pe pat.

— Nu mai spune tâmpenia asta! Nu mai tot spune că el era acolo. Jur pe ce-am mai sfânt, dacă mai aud asta o dată...

— Bine! Îmi pare rău, îmi pare foarte rău, Hardin. Eram atât de rănită şi derutată, iar el spunea toate lucrurile acelea pe care le aşteptam cu disperare de la tine şi...

— Ce anume îți spunea?

Nu vreau să repet nimic din ce spunea Zed, în niciun caz în fața lui Hardin.

— Hardin...

Mă agăț de pernă ca de o ancoră.

— Acum, îmi cere el.

— Vorbea pur și simplu despre ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi câștigat el pariul, dacă aș fi fost cu el și nu cu tine.

— Și cum ți s-a părut?

— Ce anume?

— Cum ți s-a părut să asculți toate porcăriile alea? Asta îți dorești tu? Vrei să fii cu el și nu cu mine?

Fierbe de furie și îmi dau seama că se abține din răsputeri să nu explodeze, dar tensiunea e din ce în ce mai puternică.

— Nu, nu asta vreau.

Cobor din pat și fac un pas către el, cu precauție.

— Nu. Nu te apropia de mine.

Vorbele lui mă străpung, ținîndu-mă acolo unde mă aflu.

— Ce altceva ai mai făcut cu el? Te-ai futut cu el? I-ai supt-o?

Mă bucur din tot sufletul că nu mai e nimeni acasă, să audă careva acuzațiile oribile ale lui Hardin.

— O, Doamne, Dumnezeule! Nu! Știi bine cu nu. Nu știu ce a fost în capul meu când l-am sărutat. Am fost doar proastă și m-am aflat în locul nepotrivit când tu m-ai părăsit.

— Te-am părăsit? Tu ești cea care m-a părăsit, la naiba, și acum aflu că te lauzi în tot campusul ca o târfă nenorocită! țipă el.

Îmi doresc să izbucnesc în plâns, dar nu e vorba despre mine aici. Ci despre el și despre faptul că e foarte rănit și furios.

— N-am vrut să fac așa ceva. Nu mă mai insulta.

Iau în brațe spătarul scaunului de la birou.

Hardin se întoarce cu spatele la mine, lăsându-mă singură cu vinovăția mea. Nu-mi pot imagina cum m-aș fi simțit dacă el mi-ar fi făcut așa ceva în cea mai neagră perioadă a vieții mele. Nu m-am

gândit cum se va simți el, deloc; am presupus doar că și el face același lucru. Nu vreau să-l mai presez. Știu că se aprinde prea mult și nu se mai poate controla, deși se străduiește din răsputeri.

— Vrei să te las singur acum? îl întreb eu încet.

— Da.

Nu voiam să mă aprobe și să-și dorească să fie lăsat în pace, dar fac ceea ce îmi cere și ies din dormitor. Nu se întoarce după mine.

Nu sunt sigură ce să fac și mă sprijin de peretele holului. Aș prefera să urle la mine, să mă lipească pe zid și să-mi ceară să-i spun tot ce am făcut în loc să se holbeze în gol pe fereastră și să mă roage să ies din încăpere.

Poate că asta nu merge în relația noastră: amândoi tânjim după dramatismul certurilor. Dar totuși, nu cred așa ceva; am evoluat mult de la începutul relației noastre, chiar dacă mai mult ne-am certat decât să avem liniște. Cele mai multe romane pe care le-am citit m-au făcut să cred că scandalurile vin și se duc într-o clipită, că niște scuze vor trata orice problemă și că totul se va rezolva în decurs de câteva minute. Romanele mint. Poate de aceea m-am îndrăgostit atât de tare de *La răscruce de vânturi* și de *Mândrie și prejudecată*; ambele sunt incredibil de romantice în felul lor, dar dezvăluie adevărul din spatele iubirii oarbe și promisiunile făcute pentru totdeauna.

Acesta este adevărul. E o lume în care toată lumea face greșeli, chiar și fata incredibil de naivă care este de obicei victima insensibilității și temperamentului unui băiat. Nimeni nu este cu adevărat nevinovat în lumea aceasta, nimeni. Oamenii care se cred perfecți sunt cei mai răi dintre toți.

O izbitură din camera lui Hardin mă înfricoșează și îmi duc mâna la gură, după care aud încă una și încă una. Își distruge camera. Știam că așa va face. Ar trebui să-l opresc din a mai sparge din ce în ce mai multe dintre lucrurile tatălui său, dar, sincer, mi-e frică. Nu mi-e teamă că mi-ar face rău fizic — mi-e teamă de cuvintele pe care le va spune în această stare. Totuși, nu am voie să-mi fie frică, mă descurc.

— Ce anume îți spunea?

Nu vreau să repet nimic din ce spunea Zed, în niciun caz în fața lui Hardin.

— Hardin...

Mă agăț de pernă ca de o ancoră.

— Acum, îmi cere el.

— Vorbea pur și simplu despre ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi câștigat el pariul, dacă aș fi fost cu el și nu cu tine.

— Și cum ți s-a părut?

— Ce anume?

— Cum ți s-a părut să asculți toate porcăriile alea? Asta îți dorești tu? Vrei să fii cu el și nu cu mine?

Fierbe de furie și îmi dau seama că se abține din răsputeri să nu explodeze, dar tensiunea e din ce în ce mai puternică.

— Nu, nu asta vreau.

Cobor din pat și fac un pas către el, cu precauție.

— Nu. Nu te apropia de mine.

Vorbele lui mă străpung, ținîndu-mă acolo unde mă aflu.

— Ce altceva ai mai făcut cu el? Te-ai futut cu el? I-ai supt-o?

Mă bucur din tot sufletul că nu mai e nimeni acasă, să audă careva acuzațiile oribile ale lui Hardin.

— O, Doamne, Dumnezeule! Nu! Știi bine cu nu. Nu știu ce a fost în capul meu când l-am sărutat. Am fost doar proastă și m-am aflat în locul nepotrivit când tu m-ai părăsit.

— Te-am părăsit? Tu ești cea care m-a părăsit, la naiba, și acum aflu că te lauzi în tot campusul ca o târfă nenorocită! țipă el.

Îmi doresc să izbucnesc în plâns, dar nu e vorba despre mine aici. Ci despre el și despre faptul că e foarte rănit și furios.

— N-am vrut să fac așa ceva. Nu mă mai insulta.

Iau în brațe spătarul scaunului de la birou.

Hardin se întoarce cu spatele la mine, lăsându-mă singură cu vinovăția mea. Nu-mi pot imagina cum m-aș fi simțit dacă el mi-ar fi făcut așa ceva în cea mai neagră perioadă a vieții mele. Nu m-am

gândit cum se va simți el, deloc; am presupus doar că și el face același lucru. Nu vreau să-l mai presez. Știu că se aprinde prea mult și nu se mai poate controla, deși se străduiește din răsputeri.

— Vrei să te las singur acum? îl întreb eu încet.

— Da.

Nu voiam să mă aprobe și să-și dorească să fie lăsat în pace, dar fac ceea ce îmi cere și ies din dormitor. Nu se întoarce după mine.

Nu sunt sigură ce să fac și mă sprijin de peretele holului. Aș prefera să urle la mine, să mă lipească pe zid și să-mi ceară să-i spun tot ce am făcut în loc să se holbeze în gol pe fereastră și să mă roage să ies din încăpere.

Poate că asta nu merge în relația noastră: amândoi tânjim după dramatismul certurilor. Dar totuși, nu cred așa ceva; am evoluat mult de la începutul relației noastre, chiar dacă mai mult ne-am certat decât să avem liniște. Cele mai multe romane pe care le-am citit m-au făcut să cred că scandalurile vin și se duc într-o clipită, că niște scuze vor trata orice problemă și că totul se va rezolva în decurs de câteva minute. Romanele mint. Poate de aceea m-am îndrăgostit atât de tare de *La răscruce de vânturi* și de *Mândrie și prejudecată*; ambele sunt incredibil de romantice în felul lor, dar dezvăluie adevărul din spatele iubirii oarbe și promisiunile făcute pentru totdeauna.

Acesta este adevărul. E o lume în care toată lumea face greșeli, chiar și fata incredibil de naivă care este de obicei victima insensibilității și temperamentului unui băiat. Nimeni nu este cu adevărat nevinovat în lumea aceasta, nimeni. Oamenii care se cred perfecți sunt cei mai răi dintre toți.

O izbitură din camera lui Hardin mă înfricoșează și îmi duc mâna la gură, după care aud încă una și încă una. Își distruge camera. Știam că așa va face. Ar trebui să-l opresc din a mai sparge din ce în ce mai multe dintre lucrurile tatălui său, dar, sincer, mi-e frică. Nu mi-e teamă că mi-ar face rău fizic — mi-e teamă de cuvintele pe care le va spune în această stare. Totuși, nu am voie să-mi fie frică, mă descurc.

— Să-mi fut una! țipă el, iar eu intru în încăpere.

Pe jumătate mă bucur că i-a scos Ken pe Karen și pe Landon în oraș la desert, dar aproape că mi-aș dori să mai fie aici cineva, ca să-l putem opri. Hardin are în mână o bucată de lemn, piciorul unui scaun, îmi dau eu seama când văd scaunul aruncat pe o parte la picioarele lui Hardin. Aruncă bucata de lemn închis la culoare cât colo, iar ochii îi devin de un verde strălucitor când mă vede.

— Ce nu ai înțeles când ți-am spus să mă lași dracului în pace, Tessa?

Inspir încă o dată și îmi propun ca vorbele lui să se lovească de mine ca de un zid.

— Nu te las singur. Vocea nu-mi sună atât de puternic pe cât mi-am propus.

— Dacă știi ce e bine pentru tine, așa o să faci, mă amenință el.

Fac câțiva pași înainte ca să-i ies în întâmpinare și mă opresc la mai puțin de treizeci de centrimetri distanță de el. Încearcă să dea înapoi, dar este blocat de perete.

— Nu o să mă lovești, îi parez eu amenințarea gratuită.

— Nu ai de unde să știi, am mai făcut-o și înainte.

— Nu intenționat. Nu ai fi capabil să trăiești cu gândul acesta dacă ai face-o, știu.

— Nu știi nimic! urlă el.

— Haide să vorbim, îi spun, calm.

Îmi simt inima în gât și urmăresc cum închide ochii, apoi îi deschide din nou.

— Nu am nimic să-ți spun, nu te mai vreau.

Are un glas chinuit.

— Ba da, mă vrei.

— Nu, Tessa, Nu te vreau. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu tine. N-are decât să te aibă el.

— Nu pe el îl vreau.

Încerc să nu mă las afectată de cuvintele lui tăioase.

— În mod clar îl vrei.

— Nu, te vreau doar pe tine.

— Rahat!

Lovește cu palma de perete. Mă sperie, dar rămân acolo.

— Ieși de aici, Tess.

— Nu, Hardin.

— Nu ai nimic mai bun de făcut? Du-te și găsește-l pe Zed. Du-te și trage-ți-o, mă doare undeva — o să fac și eu același lucru, crede-mă, Tessa. O să plec de aici și o să mi-o trag cu toate fetele care îmi ies în cale.

Lacrimile îmi țâșnesc din ochi, dar nu pare să observe.

— Spui toate astea fiindcă ești orbit de furie, nu vorbești serios.

Ochii lui cercetează încăperea căutând ceva, orice, care a rămas nespart. Nu a lăsat multe nedistruse. Din fericire, lucrurile pe care le-a făcut praf sunt în mare parte ale mele. Cartoanele pe care le adusesem acasă pentru tema la biologie a lui Landon... valiza plină cu cărți a fost răsturnată și romanele mele sunt împrăștiate peste tot pe covor. Unele dintre hainele mele au fost scoase din dulap, iar scaunul a fost lovit de podea și rupt.

— Nu vreau să te văd în ochi... pleacă, spune el răgușit, dar mai blând ca înainte.

— Îmi pare rău că l-am sărutat, Hardin. Știu că te-am rănit și îmi pare rău pentru asta. Mă uit la el. Îmi cercetează chipul în tăcere.

Tresar ușor când îmi șterge cu degetul mare lacrimile care mi se scurg pe obraz.

— Nu-ți fie teamă, șoptește el.

— Nu-mi e, spun eu, tot pe un ton liniștit.

— Nu știu dacă pot să trec peste asta.

Răsuflă greu.

Aproape că mi se taie genunchii la acest gând. Nu cred că a existat vreo ocazie de când ne-am declarat reciproc iubirea în care să mă gândesc că Hardin ar putea fi acela care să termine această relație din cauza unei infidelități. Faptul că m-am sărutat cu un străin de Anul Nou nu a fost nimic în comparație cu asta; s-a enervat și știam

că mă va pedepsi pentru asta, dar în străfundul sufletului știam că nu-l va ține prea mult supărarea. De data asta însă a fost Zed cu care a avut o relație furtunoasă din cauza mea; s-au încăierat de câteva ori și știu că lui Hardin i se pare o nebunie și dacă vorbesc cu Zed.

Nu cred că întoarcerea la o relație completă cu Hardin este o idee bună în acest moment, dar problemele noastre s-au mutat dinspre nesiguranța viitorului la chestia asta. Lacrimile îmi curg pe obraji, iar încruntătura de pe chipul lui se adâncește.

— Nu plânge, îmi spune, răsfirându-și degetele și așezându-mi-le pe obraz.

— Îmi pare rău, spun eu, printre suspine; o singură lacrimă îmi cade pe buze și o iau cu limba. Mă mai iubești?

Trebuie să-l întreb. Știu că mă mai iubește, dar am o nevoie disperată de vorbele lui.

— Sigur că da, te voi iubi mereu, mă consolează el cu o voce liniștitoare.

E un sunet ciudat de frumos, de fapt: are respirația îngreunată și zgomotoasă, dar glasul îi este calm și blând, ca imaginea unor valuri furioase izbindu-se de țărm fără a scoate niciun sunet.

— Când vei ști, ce vrei să faci? îl întreb, temându-mă de răspuns.

Oftează și își lipește fruntea de a mea, iar respirația începe să i se liniștească.

— Nu știu; nu pot trăi fără tine.

— Nici eu nu pot, îi șoptesc. Să trăiesc fără tine.

— S-ar părea că n-o scoatem la capăt, nu-i așa?

— Nu, deloc.

Aproape că zâmbesc la auzul schimbului nostru calm de cuvinte la numai câteva minute după criza sa de nervi.

— Putem încerca măcar? îi propun eu și încerc să mă aplec spre el, așteptându-mă să-mi oprească gestul.

— Vino încoace.

Apasă cu degetele pe pielea de pe brațele mele și apoi mă apropie de pieptul lui.

E o senzație divină, ca și cum te-ai întoarce acasă după ce ai fost plecat mult timp, iar parfumul lui mă liniștește când îmi îngrop fața în tricoul lui.

— Să nu te mai apropii niciodată de el, îmi spune cu gura în părul meu.

— Bine.

Îl aprob fără să mă gândesc.

— Asta nu înseamnă că mi-a trecut, doar îmi este dor de tine.

— Știu, șoptesc, lipindu-mă și mai tare de el.

Îi aud bătăile inimii.

— Nu poți să te săruți cu oamenii de câte ori te înfurii. E o mare măgărie și nu o s-o accept. Tu ți-ai pierde mințile dacă eu aș face așa.

Îmi ridic capul de la pieptul lui Hardin și mă uit la chipul său abătut. Apoi îmi trec degetele prin părul lui.

Are privirea aspră, dar felul în care își deschide încet buzele îmi dă de înțeles că nu se va opune să-i apropii fața de fața mea atunci când îl trag de păr. Dacă nu ar fi fost atât de înalt, ar fi fost mult mai ușor. Oftează când mă sărută; mă strânge și mai tare de mijloc, iar degetele lui mi se mută pe șolduri și apoi din nou în jurul taliei.

Lacrimile mi se amestecă apoi cu răsuflarea lui aspră și de aici rezultă cea mai periculoasă combinație de iubire și de dorință. Îl iubesc de o mie de ori mai tare decât tânjesc după el, dar cele două senzații se amestecă și se intensifică atunci când își ia buzele calde de pe gura mea și mi le trece peste maxilar și peste linia gâtului. Își îndoaie genunchii ca să-mi poată simți mai bine pielea, iar eu de-abia mai stau în picioare când mă mușcă ușor.

Încep să merg cu spatele către pat și îl trag de tricou când încearcă să protesteze. Cedează cu un oftat și mă sărută apăsat pe gât; ajungem lângă pat și ne oprim să ne uităm unul la celălalt.

Nu vreau ca niciunul dintre noi să vorbim și să stricăm ce am început, așa că apuc de marginea tricoului și mi-l scot. Răsuflarea i se accelerează din nou — de data aceasta e plin de dorință, nu de furie. Când tricoul îmi cade pe podea, încep să-l dezbrac și pe el. Își ridică

tricoul și, cât timp degetele mele nerăbdătoare bâjbâie să-i deschidă cureaua și să-i tragă în jos jeanșii, el își pierde răbdarea și se folosește de piciorul pe care nu i-l țin prizonier pentru a-i împinge în jos.

Mă cațăr înapoi pe pat și el face același lucru, trecându-și degetele pe suprafața pielii mele dezgolite. Își lipește din nou buzele de ale mele, iar limba sa își face loc printre ele în timp ce se urcă pe mine, folosindu-și mâinile pentru a-și sprijini trupul.

Simt cum i se întărește penisul doar pentru că ne sărutăm, așa că îmi ridic ușor șoldurile de pe pat ca să mi le lipesc de ale lui și ca să încep să mă frec de el. Geme și își trage în jos boxerii cu o mână, lăsându-i în dreptul genunchilor. Îi prind imediat penisul cu mâna, iar el îmi șuieră în ureche. I-l mângâi în sus și jos. Mă aplec, trecându-mi limba peste vârful penisului său și dorind să-l fac să geamă și mai tare. Îmi dau capul pe spate ca să mă pot uita în ochii lui și îi trec din nou mâna în jurul penisului.

— Te iubesc, îi amintesc, iar el geme ușor lângă gâtul meu.

Îmi pune o mână pe piept și trage fără milă de cupele sutienului ca să-mi scoată la iveală sânii.

— Te iubesc, spune el, în cele din urmă. Ești sigură că vrei să faci asta? Cu tot ce s-a întâmplat, cu faptul că nu suntem tocmai împreună acum... îmi explică el, iar eu dau din cap.

— Te rog, îl implor eu.

Își lipește gura de pieptul meu, iar mâinile sale urcă pe spatele meu pentru a-mi desface sutienul și pentru a mi-l da jos de tot. Îi simt degetele reci pe pielea mea fierbinte, dar limba îi este caldă și plină de dorință când o trece peste sfârcul meu, mușcându-mi ușor pielea.

Îl trag de păr și primesc în dar un geamăt adânc, iar buzele i se mută la celălalt sân al meu.

114

Hardin

O singură privire pe care i-o arunc atunci când se dezbracă și sunt gata să mă îngrop cu totul în trupul ei. Știu că nu ne-am rezolvat nicio problemă, dar am nevoie de asta, amândoi avem nevoie. Îmi trag jeanșii mai jos de glezne și mă urc din nou în pat lângă ea, fata enervantă care mi-a furat fiecare părticică din trup și suflet, și nici că le mai vreau înapoi. Nici măcar nu mă interesează ce face cu ele. Sunt ale ei. Sunt al ei.

Deja am erecție numai când mă uit la trupul ei dezgolit. Îmi dezlipesc gura de sânii ei frumoși cât să iau un prezervativ din dulap. Ea stă întinsă pe spate, cu picioarele larg desfăcute.

— Vreau să te pot vedea, îi spun.

Ea își clatină capul ușor derutată, așa că o apuc ușor de brațe și o trag deasupra mea. Este o senzație extraordinară să-i simt trupul peste al el meu; e făcută pentru mine.

Coapsele i se despart și mai tare și își mișcă șoldurile, frecându-și locul umed de penisul meu întărit. Sunt deja nerăbdător și pregătit, dar felul în care alunecă pe toată lungimea penisului meu, cu o

legănare chinuitoare a şoldurilor, mă înnebuneşte. Îmi strecor mâna între noi şi îi trec degetul mare peste clitoris. Ea geme şi mă cuprinde cu o mână de ceafă.

Se lasă uşor pe penisul meu şi amândoi scoatem un sunet de uşurare atunci când o pătrund. Doamne, cât mi-a lipsit asta. Mi-a fost dor de noi.

— E atât de bine când te pătrund.

Văd cum dă ochii peste cap de plăcere. Şoldurile încep să-i deseneze cercuri în timp ce eu mă bucur de priveliştea din faţa ochilor mei. E frumoasă şi atât de sexy, superbă de-a dreptul. N-am mai întâlnit pe nimeni ca ea. Are sânii rotunzi şi îi ies în afară de fiecare dată când îşi mişcă şoldurile. Îmi place s-o privesc cum mă călăreşte.

Începe să se priceapă din ce în ce mai bine la asta, să fie deasupra mea. Îmi amintesc de prima oară când a încercat. Nu era rău, dar era atât de stânjenită. Acum preia total controlul şi nu are cum să fie mai bine de atât. Îşi cunoaşte din ce în ce mai bine trupul şi asta mă face fericit. E al dracului de sexy şi ar trebui să recunoască acest lucru. Îmi ridic şoldurile de pe pat şi o însoţesc în mişcările pe care le face. Geme, iar ochii i se măresc.

— E bine, nu-i aşa, iubito? Eşti senzaţională, o încurajez eu.

O trag uşor de braţ ca s-o aduc mai aproape de mine. Oricât de mult aş vrea să văd cum trupul ei îl domină pe al meu, vreau mai mult s-o sărut. Gura mea o găseşte pe a ei şi îmi place la nebunie cum suspină când o sărut.

— Spune-mi cum te simţi, spun eu în timp ce o sărut şi îi cuprind fundul cu mâinile, pătrunzând şi mai adânc înlăuntrul ei.

— Bine... atât de bine, Hardin, scânceşte ea.

— Mişcă-te mai repede, iubito.

Mă întind şi îi cuprind unul dintre sâni cu mâna. O strâng, iar ei îi place la nebunie.

— Mm-hmm..., geme ea.

Câteva secunde mai târziu scânceşte şi se potoleşte. Se uită fix în ochii mei.

— Ce s-a întâmplat?

Încerc să mă ridic cu ea cu tot fără să ies din ea.

— Nimic... doar că s-a simţit... mai adânc sau aşa ceva. Te-am simţit mai adânc.

Se înroşeşte în obraji, iar vocea i se îmblânzeşte.

— Şi e bine sau rău?

Îmi ridic mâna pentru a-i da părul după ureche.

— Oh, e tare bine, spune ea şi-şi dă ochii peste cap.

I-am tras-o acestei fete de atâtea ori şi este în continuare practic neştiutoare în legătură cu sexul, în afara sexului oral. La asta se pricepe de minune.

Îi mişc din nou şoldurile încercând încă o dată să găsesc acel loc, locul care o va face să-mi strige numele în câteva secunde. Îmi place la nebunie felul în care îşi leagănă şoldurile; forma lor e dincolo de perfecţiune. Şi-a înfipt unghiile în pieptul meu gol şi ştiu că am găsit acest loc. Îşi acoperă gura cu mâna şi se mușcă de palmă ca să nu ţipe, iar eu îmi ridic şoldurile pentru a mă alătura mişcărilor ei, pentru a intra şi a ieşi din ea şi mai repede.

— O să te fac să-ţi dai drumul aşa, răsuflu eu.

E mai mult decât perfectă. Strânge din ochi închizându-i, iar mişcările ei încetinesc.

— O să-ţi dai drumul acum, nu-i aşa? O să-ţi dai drumul pentru mine, iubito?

— Hardin...

Îmi murmură numele, iar acesta este răspunsul perfect.

— La naiba!

Nu mă pot abţine să nu înjur când îşi arcuieşte spinarea şi îşi închide din nou ochii albaştri-cenuşii. Unghiile mâinii pe care nu o foloseşte ca să-şi astupe gura mi se înfig în piept şi simt cum se încordează. La dracu', e atât de bine. Schimb ritmul şi mă mişc mai încet, dar mă asigur că o pătrund cât pot de tare cu fiecare mişcare a şoldurilor.

Ştiu cât de mult îi place să-mi audă vocea în timp ce i-o trag şi ţipă cu gura acoperită când eu las să-mi scape un „Doamne, Dumnezeule" şi îmi dau drumul în prezervativ.

— Hardin..., scânceşte şi-şi lasă capul pe pieptul meu; e udă leoarcă de transpiraţie.

— Iubito, spun, iar ea se uită la mine cu un surâs somnoros.

Îmi potrivesc respiraţia după a ei şi îmi trec degetele prin claia ei de păr blond. Încă sunt supărat pe ea şi pe Zed, dar o iubesc şi încerc să-i demonstrez că mă pot schimba de dragul ei. Nu pot nega că avem o comunicare de o mie de ori mai bună decât era odinioară.

Se va enerva pe mine încă o dată cel puţin din cauza lui Zed, dar Zed trebuie să afle că Tess îmi aparţine şi că dacă se mai atinge vreodată de ea, îl omor.

115

Tessa

Stau întinsă pe pieptul lui Hardin, ca să-mi recapăt suflul. Piepturile noastre dezgolite se mişcă uşor în sus şi în jos; ne lăsăm copleşiţi de starea aceea de beatitudine de după ce am făcut sex. Nu este deloc ciudat, aşa cum am crezut că va fi. Mi-a lipsit la disperare intimitatea alături de el; ştiam că a face dragoste atât de devreme, înainte de a stabili unele lucruri, s-ar putea să nu fie o idee prea bună, dar acum, când degetele lui mi se plimbă de-a lungul şirei spinării, pare minunat.

Nu pot să nu mă gândesc la felul în care arăta trupul său sub mine, când îşi ridica şoldurile de pe saltea ca să mă pătrundă cât mai adânc. Ne-am culcat împreună în multe ocazii, dar aceasta a fost una dintre cele mai memorabile. A fost atât intensă şi de sinceră şi de plină de pasiune — nu, de dorinţă — reciprocă.

Hardin s-a lăsat copleşit de nervozitate, dar acum, când mă uit ţintă la el, ochii îi sunt închişi şi buzele îi sunt uşor desfăcute.

— Ştiu că te uiţi fix la mine, şi trebuie să mă duc să mă piş, spune el în cele din urmă, iar eu nu mă pot abţine din chicotit. Haide, sus.

Mă ridică de șolduri și mă așază lângă el. Hardin își trece mâinile prin păr, eliberându-și fruntea în timp ce-și recuperează hainele de pe podea. Rămâne fără tricou și dispare din cameră, lăsându-mă și pe mine să mă îmbrac. Ochii îmi cad pe tricoul lui purtat, aflat pe jos, și din obișnuință mă ridic să-l culeg, dar apoi îl las să cadă la loc. Nu vreau să forțez lucrurile sau să-l enervez din nou, așa că ar trebui să mă mulțumesc cu hainele mele deocamdată.

E aproape opt, așa că-mi fac curaj și îmi trag pe mine o pereche de pantaloni de trening largi și un tricou simplu. Pe podea sunt împrăștiate o mulțime de lucruri, așa că mă apuc să pun totul unde îi era locul; încep cu hainele din sertarele mele. Hardin intră în cameră exact când îmi închid valiza plină cu cărți.

— Ce faci aici? mă întreabă.

Are un pahar cu apă și o brioșă într-una din mâinile lui uriașe.

— Făceam puțină ordine, zic eu încet.

Sunt ușor tensionată de teamă ca nu cumva să începem din nou să ne certăm, așa că nu sunt prea sigură cum trebuie să mă port.

— Bine... spune el, așezând paharul și gustarea pe dulap și venind către mine. Te ajut și eu, se oferă și ridică de pe jos scaunul pe care l-a rupt.

Facem curat în liniște. Hardin ia geamantanul și îl duce în debara, aproape împiedicându-se de o pernă decorativă al cărei loc trebuia să fie pe pat.

Nu știu dacă ar trebui să vorbesc prima și habar n-am ce ar trebui să spun; știu doar că e încă supărat, dar îi tot surprind privirea asupra mea, ceea ce înseamnă că nu mai e chiar așa furios. Iese din debara ținând în mână o pungă mică și o cutie de dimensiune medie.

— Ce e aici?

Vai, nu.

— Nimic.

Mă ridic rapid încercând să-i smulg obiectele respective din mână.

— Astea sunt pentru mine? întreabă el cu o expresie curioasă pe chip.

116

Hardin

— Nu, minte ea și se ridică pe vârfuri, încercând să ajungă la cutia pe care o țin în mâna stângă.

Eu o înalț și mai sus.

— Pe eticheta de aici scrie numele meu, îi atrag eu atenția, iar ea privește în jos.

De ce e atât de stânjenită?

— E doar... mă rog, am luat câteva chestii înainte, dar acum par foarte penibile; nu ești obligat să le desfaci.

— Dar vreau să le desfac, îi spun eu și mă așez pe marginea patului.

N-ar fi trebuit să rup scaunul ăla hidos.

Tess oftează și rămâne la locul ei în celălalt capăt al camerei, în timp ce eu trag hârtia de împachetat lipită cu bandă adezivă. Sunt oarecum iritat de cantitatea de bandă pe care a folosit-o pentru o singură cutie, dar trebuie să recunosc că sunt cam... *entuziasmat.*

De fapt nu entuziasmat, ci fericit. Nu-mi pot aminti când am primit ultima dată un cadou de ziua mea de la cineva, nici măcar de la mama. Am făcut o pasiune, încă de mic, din a disprețui zilele de

naştere şi eram atât de nemernic încât făceam nazuri la orice dar pe care mi-l cumpăra mama, aşa încât a încetat să-mi mai ofere cadouri înainte să împlinesc 16 ani.

Tata îmi trimitea o felicitare de rahat cu un cec în interior în fiecare an, dar mie îmi plăcea la nebunie să ard cadoul ăla imbecil. Chiar m-am pişat pe o felicitare care mi-a fost trimisă când am împlinit vârsta de 17 ani. Când reuşesc într-un final să deschid cutia, găsesc mai multe lucruri înăuntru.

Primul e un exemplar zdrenţuit din *Mândrie şi prejudecată*, care, atunci când îl iau în mâini, o face pe Tessa să se apropie şi să mi-l smulgă.

— E o tâmpenie... nu o băga în seamă, spune ea, dar, în mod evident, acesta este ultimul lucru pe care am de gând să-l fac.

— De ce? Dă-mi-o înapoi, îi cer eu, cu mâna întinsă.

Când mă ridic, pare să-şi amintească faptul că nu are cum să câştige această bătălie, aşa că îmi dă cartea. Când mă apuc să răsfoiesc paginile, observ nişte semne galben fosforescent prin toată cartea.

— Mai ştii cum mi-ai povestit că l-ai subliniat pe Tolstoi? spune ea, îmbujorându-se în obraji mai rău ca niciodată.

— Da?

— Ei bine... am făcut şi eu asta, oarecum, recunoaşte ea şi se uită fix în ochii mei.

— Serios? o întreb şi deschid cartea la o pagină plină de semne.

— Mda. Mai ales în cartea asta; nu trebuie s-o reciteşti sau ceva de genul. M-am gândit doar că... nu mă pricep deloc la cadouri, chiar nu mă pricep.

Cu toate astea, se pricepe. Mi-ar plăcea la nebunie să văd ce cuvinte din romanul ei preferat îi amintesc de mine. Este cel mai frumos cadou pe care mi l-a oferit cineva vreodată. Acestea sunt lucrurile simple, lucrurile care mă fac să sper că, într-un fel sau altul, putem rezolva situaţia, faptul că amândoi făceam acelaşi lucru, citeam din Jane Austen, când niciunul dintre noi nu ştia de existenţa celuilalt.

— Ba te pricepi, îi spun eu şi mă aşez la loc pe pat.

Îndes romanul sub un picior ca s-o împiedic să mi-l ia din nou. Un hohot de râs îmi iese de pe buze când scot un alt obiect din cutie.

— Asta pentru ce e? întreb eu rânjind, ridicând mapa îmbrăcată în piele.

— Mapa ta, chestia aia pe care o foloseşti, se destramă pe la cusături şi e atât de dezorganizată. Vezi, asta are file pentru fiecare săptămână în parte sau pentru fiecare subiect, cum alegi tu.

Zâmbeşte.

Cadoul ăsta e amuzant pentru că observ întotdeauna felul în care Tess se crispează când îndes hârtiile în vechea mapă. Refuz să-i permit să mă facă mai organizat în ciuda numeroaselor ei încercări şi ştiu că asta o înnebuneşte. Nu vreau s-o las să vadă ce am înăuntru.

— Mulţumesc.

Izbucnesc în râs.

— Ăsta n-a fost de fapt un cadou de ziua ta. O cumpărasem de mai de multă vreme şi voiam să ţi-o arunc pe cea veche, dar nu am găsit niciodată ocazia, recunoaşte ea râzând.

— Asta pentru că am ţinut-o mereu lângă mine. Ştiam eu ce puneai la cale, o necăjesc eu.

A mai rămas de deschis punga cea mică şi, încă o dată, îmi vine să râd de alegerea ei. *Kickboxing* este primul cuvânt pe care îl observ pe pliant.

— E un abonament pe o săptămână la kickboxing la sala de lângă apartamentul nostru... al tău.

Surâde, evident mândră de cadoul ei inteligent.

— Şi de ce crezi tu că m-ar interesa kickboxing-ul?

— Ştii bine de ce.

Ca să mai eliberez puţin din furie, acesta e motivul evident pentru care mi-a luat aşa ceva.

— N-am mai încercat niciodată.

— Ar putea fi distractiv, spune ea.

— Nu la fel de distractiv ca atunci când baţi pe cineva fără protecţie, îi zic eu, iar ea se încruntă. Te necăjeam, îi spun şi iau CD-ul care a mai rămas în pungă.

Nemernicul din mine şi-ar dori s-o tachineze că a cumpărat un CD când aş fi putut descărca albumul mult mai uşor. O să-mi facă plăcere să-l fredonez împreună cu ea; presupun că e cel de-al doilea album al trupei The Fray.

Sunt sigur că ştie deja toate cuvintele tuturor cântecelor şi va fi încântată să-mi explice înţelesul lor în timp ce vom mergem cu maşina, ascultându-le.

117

Tessa

— Rămâi cu mine diseară? mă întreabă Hardin, studiindu-mi chipul cu privirea.

Dau cu putere din cap.

Aşa că acum, când îşi trage tricoul peste cap, îl apuc cu nesaţ şi îl strâng la piept. Se uită la mine în timp ce mă schimb, dar nu spune nimic. Relaţia noastră este atât de derutantă — aşa cum e mereu —, dar mai ales acum. Nu sunt sigură cine este pe poziţie de forţă. Mai devreme eram supărată pe el pentru că mi-a dat ţeapă de ziua lui, dar acum sunt destul de convinsă că nu a avut nimic de-a face cu toată povestea, aşa că m-am întors acolo unde eram acum câteva zile, când m-a dus, atât de drăguţ, să patinez.

S-a supărat atât de rău pe mine din cauza lui Zed, dar acum de-abia îmi mai pot da seama ce a fost în sufletul lui, având în vedere zâmbetele şi glumele sarcastice pe care mi le tot serveşte. Poate că mânia îi este îmblânzită de faptul că i-a fost dor de mine şi că e fericit că nu mai sunt supărată pe el? Nu-i cunosc raţionamentul, dar nici nu-mi trece prin cap să-l pun la îndoială. Dar mi-ar plăcea să

mă lase să vorbesc despre Seattle. Oare cum va reacționa? Nici măcar nu vreau să-i spun, dar știu că trebuie s-o fac. Se va bucura pentru mine? Nu prea cred; de fapt, știu că nu se va bucura câtuși de puțin.

— Vino încoace.

Mă strânge la pieptul lui în timp ce el stă întins pe pat. Bâjbâie cu mâna după telecomanda televizorului de pe perete și schimbă canal după canal, oprindu-se în cele din urmă la un film documentar istoric.

— Cum a fost vizita la mama ta? îl întreb câteva minute mai târziu.

Nu-mi răspunde, și când mă uit la el, constat că doarme tun.

E cald, mult prea cald, atunci când mă trezesc. Hardin zace deasupra mea, cu toată greutatea sa aproape lipindu-mă de saltea. Stau întinsă pe spate și Hardin este pe burtă, cu capul pe pieptul meu; Are una dintre mâini înfășurată în jurul mijlocului meu și cealaltă întinsă de-a lungul trupului său. Mi-a fost dor să dorm așa și chiar să mă trezesc transpirată leoarcă din cauza trupului lui Hardin care mă acoperă. Când mă chiorăsc la ceas, văd că e șapte și douăzeci — alarma e programată să sune peste zece minute. Nu vreau să-l trezesc pe Hardin, doarme atât de liniștit; un zâmbet blând îi joacă pe buzele adormite. El de obicei se încruntă, chiar și în somn.

Încercând să-l dau la o parte fără să-l trezesc, îi ridic brațul din jurul mijlocului meu.

— Mm-hmm... se smiorcăie el, pleoapele i se zbat și se foiește, strângându-mă și mai tare în brațe. Mă holbez la tavan, gândindu-mă dacă să-l rostogolesc sau nu de pe mine.

— Cât e ceasul? întreabă el, cu vocea răgușită.

— Aproape șapte și jumătate, îi zic eu încet.

— La naiba. Putem să chiulim azi?

— Nu, numai tu poți.

Zâmbesc și îmi trec ușor degetele prin părul lui, mângâindu-l blând pe cap.

— Vrei să mergem să luăm micul dejun?

Se răsucește să se uite la mine.

— Îmi place cum negociezi, dar nu pot.

Mi-aș dori totuși să merg cu el. Își trage trupul în jos puțin, astfel încât bărbia îi ajunge sub pieptul meu.

— Ai dormit bine? îl întreb.

— Da, foarte. N-am mai dormit atât de bine de când...

Lasă propoziția în aer. Mă simt dintr-odată fericită și zâmbesc larg.

— Mă bucur că ai apucat să dormi.

— Pot să-ți spun ceva?

Nu pare treaz de-a binelea deocamdată; are ochii umezi și vocea îi e mai aspră decât de obicei.

— Desigur.

Îl mângâi din nou pe cap.

— Când am fost în Anglia, la mama, am avut un vis... mă rog, un coșmar.

Oh, nu. Inima mi se oprește. Știam că i-au revenit coșmarurile, dar încă mă doare când îmi povestește despre ele.

— Îmi pare rău că s-au întors visele astea.

— Nu numai că s-au întors, Tess. Au fost mult mai rele ca înainte.

Jur că pot simți cum tremură din tot corpul, dar pe fața lui nu se citește nicio emoție.

— Mai rele?

Cum ar putea să fie mai rele?

— Era vorba despre tine, oamenii aceia... îți făceau ție rău, spune el, și simt cum gheața ia locul sângelui din venele mele.

— Ah.

Vocea mi se stinge.

— Mda. A fost... a fost o porcărie. Am fost mult mai rău decât a fost înainte, pentru că m-am obișnuit cu visele despre mama, știi?

Dau din cap și îmi duc cealaltă mână pe brațul lui gol pentru a-l mângâia.

— După asta nici măcar n-am mai încercat să adorm. Am stat treaz intenționat pentru că nu suportam să mai văd o dată lucrurile alea. Gândul că ți-ar putea face rău cineva mă scoate din sărite.

— Îmi pare atât de rău.

Ochii îi sunt parcă bântuiți, iar ai mei sunt plini de lacrimi.

— Nu mă compătimi.

Se întinde și-mi șterge lacrimile.

— Nu te compătimesc. Mă supăr pentru că nu vreau să suferi. Nu te compătimesc.

E adevărat, nu mi-e milă de el. Îmi pare foarte rău pentru acest om tulburat, bântuit de coșmaruri în care mama lui care e violată și abuzată, iar gândul că fața mea înlocuiește chipul lui Trish mă omoară. Nu vreau ca aceste gânduri să-i răvășească mintea și așa neliniștită.

— Știi că nu aș lăsa pe nimeni să-ți facă vreun rău, nu-i așa? Se uită fix în ochii mei.

— Da, Hardin, știu.

— Chiar și acum, chiar și dacă nu vom mai fi niciodată cum eram înainte. Aș omorî pe oricine care ar încerca să te rănească, bine?

Vorbește întretăiat, dar blând.

— Știu, îl asigur eu cu un zâmbet scurt.

Nu vreau să par alarmată de amenințările lui subite, pentru că știu că vorbește din inimă.

— Mi-a prins bine că am dormit. Se însenin ează ușor, iar eu îl aprob clătinând din cap.

— Unde vrei să mergem să luăm micul dejun? îl întreb.

— Ai zic că nu ...

— M-am răzgândit. Mi-e foame.

După ce a fost atât de deschis în privința coșmarurilor sale, îmi doresc să-mi petrec dimineața cu el; poate că va rămâne la fel de sincer. De obicei, trebuie să lupt cu el ca să obțin orice gen de informație, dar acum a povestit din proprie inițiativă și asta înseamnă enorm pentru mine.

— Atât de repede te-a convins povestea mea demnă de milă?

Ridică din sprânceană.

— Nu spune asta.

Mă încrunt.

— De ce nu? Se ridică și se dă jos din pat.

— Pentru că nu e adevărat. Nu *ceea ce* mi-ai povestit tu m-a făcut să mă răzgândesc, ci faptul că ai *împărtășit* cu mine. Și nu te mai simți demn de milă. Nu e deloc adevărat.

Mă dau jos din pat, iar el nu zice nimic.

— *Har*din... spun eu când el nu-mi oferă nicio replică.

— *Tes*sa...

Mă maimuțărește cu o voce pițigăiată.

— Vorbesc serios, n-ar trebui să ai o asemenea părere despre tine.

— Știu, spune el repede, sfârșind brusc discuția.

Știu că Hardin e departe de a fi perfect și are și el defectele lui, dar așa e toată lumea, mai ales eu. Aș vrea să fie capabil să vadă dincolo de defectele pe care le are; poate că asta l-ar ajuta să-și rezolve problemele în ce privește viitorul.

— Deci ca să știu, te am pentru toată ziua sau doar la micul dejun?

Se aplecă să se încalțe.

— Îmi plac pantofii ăștia, chiar voiam să-ți spun.

Arăt către tenișii negri pe care îi încalță.

— Ăă... mulțumesc.

Își leagă șireturile și se ridică din nou. Pentru cineva atât de mândru, habar n-are să accepte un compliment.

— Tot nu mi-ai răspuns.

— Doar la micul dejun. Nu pot lipsi de la toate cursurile.

Îmi scot tricoul lui și-mi pun unul de-al meu.

— Bine.

— Trebuie doar să-mi prind părul și să mă spăl pe dinți, îi zic eu după ce mă îmbrac.

Exact când încep să mă spăl pe dinți, Hardin bate la ușă.

— Intră, mormăi eu cu gura plină de pastă.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai făcut așa ceva, îmi spune el.

— Ce anume, sex la baie? îl întreb.

Ce am spus?

— Nuuuu... voiam să spun că nu ne-am mai spălat pe dinți împreună de mult timp.

Izbucnește în râs și deschide una dintre cutiile cu periuțe de dinți din dulap.

— Totuși, dacă îți dorești sex la baie... mă tachinează Hardin, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Nici nu știu de ce am spus așa ceva, a fost primul lucru care mi-a venit în minte.

Mă simt obligată să râd de prostia mea și de gura mea slobodă.

— Păi, bine că știu asta.

Își înmoaie periuța în apa de la robinet și nu mai spune nimic. După ce ne spălăm amândoi pe dinți și după ce încerc să-mi prind părul într-o coadă de cal, coborâm la parter. Karen și Landon sunt la bucătărie, pălăvrăgind și mâncând terci de ovăz.

Landon îmi zâmbește cu căldură; nu pare prea surprins să mă vadă împreună cu Hardin. Nici Karen, de altfel. Dimpotrivă, mi se pare că pare... încântată? Nu-mi dau seama exact, pentru că își duce ceașca de cafea la gură ca să-și ascundă un zâmbet.

— O duc eu pe Tessa în campus astăzi, îi zice Hardin lui Landon.

— Bine.

— Ești gata? Hardin se întoarce către mine, iar eu clatin din cap.

— Ne vedem la ora de religie, îi spun lui Landon înainte ca Hardin să mă târască pur și simplu afară din bucătărie.

— Care e marea grabă? îl întreb eu când ieșim.

Îmi aruncă geanta pe umăr în timp ce înaintăm pe alee.

— Niciuna, dar vă știu eu pe voi doi; dacă începeați să vorbiți, nu mai plecam niciodată de acolo. Dacă se mai băga și Karen în discuție, aș fi murit de foame și voi tot n-ați fi tăcut.

Îmi deschide portiera, apoi o deschide și pe cea din dreptul său și urcă în mașină.

— Adevărat. Îi zâmbesc.

Discutăm cel puțin douăzeci de minute dacă să mergem la IHOP sau la Denny și ne hotărâm pentru IHOP. Hardin susține că acolo au cea mai bună pâine prăjită, dar eu refuz să cred până când n-o gust.

— Va mai dura zece sau cincisprezece minute până când se eliberează o masă, ne spune, când intrăm, o femeie scundă cu o eșarfă albastră la gât.

— Bine, spun eu, în același timp în care Hardin zice:

— De ce?

— Suntem aglomerați și nu este nicio masă liberă în acest moment, explică ea amabilă.

Hardin își dă ochii peste cap, iar eu îl smulg de lângă ea și ne așezăm pe o bancă, la intrare.

— Mă bucur să văd că ți-ai revenit, îl tachinez eu.

— Ce înseamnă asta?

— Voiam să spun doar că încă ești răutăcios.

— Și când nu am fost?

— Nu știu, de exemplu când am ieșit în oraș și puțin noaptea trecută.

— Am distrus dormitorul și te-am înjurat, îmi reamintește el.

— Știu, încercam să fac o glumă.

— Atunci data viitoare încearcă să faci una bună, zice el, iar eu văd cum zâmbește pentru sine.

Când ne așezăm în cele din urmă la o masă, dăm comanda unui tip tânăr a cărui barbă pare un pic cam prea lungă pentru cineva care lucrează ca ospătar. După ce acesta se îndepărtează, Hardin se plânge și jură că dacă găsește vreun fir de păr în mâncare, o să-și iasă din minți.

— Voiam doar să-ți arăt că tot răutăcios sunt, îmi amintește el, iar eu chicotesc.

Îmi place mult când încearcă să fie un pic mai de treabă, dar îmi plac și atitudinea sa și faptul că nu-i pasă ce cred oamenii despre el.

Mi-aș dori ca aceste calități să mi se transmită și mie. Îmi mai enumeră alte câteva lucruri care îl deranjează la locul acesta până să ne sosească mâncarea.

— De ce nu poți chiuli toată ziua? mă întreabă Hardin, îndesându-și în gură pâine prăjită.

— Pentru că..., încep eu.

Ah, știi, pentru că mă transfer în alt campus și nu am chef să complic lucrurile pierzând punctele pentru prezență înainte de a mă muta în mijlocul semestrului.

— Nu vreau să-mi pierd notele mari, îi spun.

— Așa e facultatea, nimeni nu se duce la cursuri, îmi zice el pentru a mia oară de când l-am cunoscut.

— Nu ești mort după cursul de yoga? Izbucnesc în râs.

— Nu. Deloc.

Ne terminăm micul dejun, iar atmosfera este încă senină cât Hardin mă duce în campus. Telefonul îi vibrează pe bord, dar el nu-l bagă în seamă. Aș vrea să răspund eu în locul lui, dar ne înțelegem atât de bine. A treia oară când sună deschid și eu în cele din urmă gura.

— N-ai de gând să răspunzi? îl întreb.

— Nu, se vor duce în mesageria vocală. Probabil e mama.

Ridică telefonul și-mi arată ecranul.

— Vezi, mi-a lăsat un mesaj. Vrei să-l verifici? întreabă el.

Curiozitatea pune stăpânire pe mine și îi smulg telefonul din mână.

— Pe difuzor, îmi amintește el.

— Aveți șapte mesaje vocale noi, mă anunță robotul exact când Hardin parchează.

Mormăie.

— Uite de-asta nu le verific niciodată.

Apăs pe unu ca să le ascult.

— *Hardin?... Hardin, sunt Tessa... eu...*

Încerc să apăs pe butonul care să pună capăt mesajului, dar Hardin îmi smucește telefonul din mână.

Oh, Dumnezeule.

— *În fine, trebuie să vorbesc cu tine. Sunt în mașină și sunt atât de confuză...*

Vocea îmi sună isteric și îmi doresc să pot sări din mașină.

— Te rog, închide-l, îl implor, dar el își trece telefonul în cealaltă mână, ca să nu pot ajunge la el.

— Ce e asta? întreabă el, holbându-se la telefon.

— *De ce nici măcar n-ai încercat? M-ai lăsat să plec și uite cum te sun ca o proastă și plâng la telefon. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu noi. De ce de data aceasta a fost altfel, de ce nu ne-am luptat? De ce nu ai luptat pentru mine? Merit să fiu fericită, Hardin.*

Vocea mea idioată umple spațiul din mașină, prinzându-mă înăuntru ca într-o capcană.

Nu mai spun nimic și mă uit fix la mâinile pe care le țin în poală. E umilitor; aproape că uitasem de mesageria vocală și îmi doresc ca el să nu fi ascultat niciodată mesajul, mai cu seamă nu acum.

— Când se întâmpla asta?

— Când erai plecat.

Oftează adânc și oprește mesajul.

— De ce te simțeai confuză? mă întreabă.

— Nu cred că ai chef să discutăm despre asta. Mă mușc de buză.

— Ba da, am.

Hardin își desface centura și se întoarce cu fața la mine. Mă uit la el și încerc să mă gândesc cum să pun problema.

— Acest mesaj vocal oribil este din noaptea... în care l-am sărutat.

— Ah.

Se întoarce cu spatele.

Micul dejun a mers atât de bine, iar acum l-am stricat cu mesajul meu vocal imbecil pe care l-am lăsat în mijlocul unei crize emoționale. N-ar trebui să fiu învinovățită pentru așa ceva.

— Înainte sau după ce l-ai sărutat?

— Înainte.

— De câte ori l-ai sărutat?

— O singură dată.

— Unde?

— În mașina mea, scâncesc eu.

— Și apoi? Ce-ați făcut după ce ați plecat de acolo?

Ridică telefonul în aer.

— Ne-am întors la el la apartament.

De îndată ce scot aceste cuvinte pe gură, Hardin își izbește fruntea de volan.

— Eu... încep să spun.

Ridică un deget pentru a mă reduce la tăcere.

— Ce s-a întâmplat la el în apartament?

Închide ochii.

— Nimic! Am plâns și ne-am uitat la televizor.

— Minți.

— Ba nu, nu mint. Eu am dormit pe canapea. Singura dată când am dormit în camera lui a fost când ți-ai făcut tu apariția acolo. N-am făcut nimic cu el în afară de a-l săruta și acum câteva zile când am mers cu el la prânz, a încercat să mă sărute din nou și l-am respins.

— A încercat să te sărute din nou?

La naiba.

— Da, dar a înțeles ce simt pentru tine. Știu că am creat o mare încurcătură și îmi pare rău că mi-am petrecut timpul cu el. Nu am niciun motiv care să stea în picioare și nicio scuză, dar îmi pare rău.

— Ți-aduci aminte ce ai spus, da? Că o să stai departe de el?

Își controlează respirația și își înalță capul de pe volan.

— Da, îmi aduc aminte.

Nu-mi place să mi se spună cu cine am voie să fiu prietenă, dar probabil că aș reacționa la fel ca el dacă rolurile ar fi inversate, lucru care s-a întâmplat des în ultima vreme.

— Acum că am aflat amănuntele, nu mai vreau să vorbesc despre asta niciodată, bine? Vorbesc serios... după cum nu mai vreau nici să-i aud numele rostit de tine.

Încearcă să-și păstreze calmul.

— Bine, sunt eu de acord și mă întind ca să-l iau de mână.

Nici eu nu mai vreau să vorbesc despre asta; am spus amândoi tot ce se putea spune pe marginea acestui subiect și să-l dezgrop va aduce numai probleme și nouă, și relației noastre tulburate. Într-un fel, e o ușurare că eu sunt sursa problemei de data aceasta, pentru că ultimul lucru de care are nevoie Hardin e un alt motiv de a se autodisprețui.

— Mai bine să mergem la cursuri, spune el în cele din urmă.

Inima mi se oprește o clipă când îi aud tonul rece, dar îmi țin gura când își retrage mâna din palma mea. Mergem împreună spre clădirea unde se țin cursurile de filosofie, iar eu mă tot uit pe stradă după Landon, dar nu-l zăresc. Înseamnă că a intrat deja.

— Mulțumesc pentru micul dejun, îi spun și îmi iau geanta din mâna lui Hardin.

— Pentru nimic.

Ridică din umeri, iar eu încerc să-i zâmbesc înainte de a mă îndepărta.

Simt cum o mână mă apasă pe umăr și cum gura lui se lipește puternic de a mea, revendicându-mă în singurul fel de care este el capabil.

— Ne vedem după cursuri. Te iubesc, îmi șoptește el și se retrage, lăsându-mă respirând cu dificultate și zâmbind înainte de a intra în clădire.

118

Hardin

Ascult mesajul vocal pentru a cincea oară mergând pe trotuarul din campus. Pare atât de nefericită şi de supărată. Într-un fel pervers mă bucur s-o aud aşa, să-i aud tulburarea şi tristeţea pură din voce. Voiam să aflu dacă a fost tot atât de nefericită fără mine cum am fost eu fără ea, şi aceasta e dovada că aşa a fost. Ştiu că am iertat-o repede pentru că l-a sărutat pe dobitocul ăla, dar ce altceva aş fi avut de făcut? Nu pot trăi fără ea şi amândoi am făcut nişte lucruri cretine rău de tot — nu numai ea.

Oricum, e vina lui; ştia cât de vulnerabilă este din cauza despărţirii. Sunt convins că nenorocitul ştia chestia asta: a văzut-o plângând şi aşa mai departe, apoi s-a dus şi a sărutat-o la o săptămână după ce Tess m-a părăsit? Ce fel de tâmpit nenorocit face aşa ceva?

A profitat de ea, de Tess a mea, şi n-o să admit aşa ceva. Crede că e atât de şmecher şi că va scăpa basma curată, dar nu se va mai întâmpla una ca asta.

— Unde e Zed Evans? o întreb pe o fată micuţă şi blondă care stă lângă un copac, lângă clădirea de Ştiinţe ale naturii.

De ce dracu' se află un copac mare cât China în mijlocul acestei clădiri imbecile, pentru numele lui Dumnezeu?

— În camera plantelor, numărul 218, mă informează ea, cu un tremur în voce.

Ajung în cele din urmă la camera care are un „218" imprimat pe uşă şi o deschid înainte să mă gândesc la ce i-am promis lui Tess. Oricum n-aveam de gând să-l las în pace, dar faptul că am auzit cât de tulburată era Tessa în acea noapte în care a fost cu el i-a înrăutăţit de zece ori mai tare situaţia.

Camera este plină de rânduri de plante. Cine ar avea chef să aibă de-a face cu aşa ceva cât e ziua de lungă?

— Ce cauţi aici? îl aud spunând înainte să dau cu ochii de el.

Stă în picioare într-o cutie mare sau ce naiba o fi aia; când iese din ea fac un pas către el.

— Nu mai face pe prostu', ştii exact ce anume caut aici.

Zâmbeşte.

— Nu, îmi pare rău, chiar nu ştiu. Studiul botanicii nu cere puteri de medium. Îşi bate joc de mine cu ochelarii ăia cretini de protecţie în vârful capului.

— Mai ai tupeul să fii şi un măgar impertinent în privinţa asta?

— Care privinţă?

— Tessa.

— Nu sunt deloc măgar. Tu eşti cel care se poartă cu ea ca naiba, aşa că nu te mai oftica atunci când se refugiază la mine din cauza asta.

— Eşti atât de imbecil încât să tânjeşti la ceea ce îmi aparţine?

Vine pe culoar înspre mine.

— Nu-ţi aparţine. Nu eşti proprietarul ei, mă provoacă el.

Mă întind printre ghivecele cu plante ca să-l prind cu mâna de gât — şi-l trântesc cu faţa de bariera de metal care ne separă. Aud un pocnet surd şi îmi dau seama imediat ce s-a întâmplat. Dar atunci când îşi înalţă capul şi ţipă:

— Mi-ai spart nasul, idiotule! în timp ce se zbate să scape din strânsoarea mea, trebuie să recunosc că abundența de sânge de pe fața lui este un pic alarmantă.

— Te-am tot avertizat în ultimele luni să stai departe de Tessa, și tu ce faci în schimb? Tu o săruți și o faci să doarmă cu tine în pat?

Păşesc pe culoar, încercând să pun din nou mâna pe el. Își acoperă cu o mână nasul rupt, iar sângele continuă să-i curgă din belșug pe față.

— Ți-am mai spus că nu dau doi bani pe ceea ce ai tu de spus, mârâie el, făcând un pas către mine. Mi-ai spart nasul, boule! țipă el din nou.

Tessa o să mă omoare.

Ar trebui să plec de aici chiar acum. Merită o mamă de bătaie soră cu moartea din nou, dar Tessa se va înfuria.

— Tu ai dat-o și mai rău în bară, te tot bagi în seamă cu iubita mea! urlu și eu la el.

— Nu e iubita ta și nici măcar n-am început să mă bag în seamă cu ea.

— Mă amenințI cumva?

— Nu știu, asta fac?

Mai fac un pas către el, dar el mă surprinde lovindu-mă. Primul lui pumn îmi izbește falca și mă clatin, aproape căzând pe spate, lovindu-mă de un ghiveci cu plante. Ghiveciul se răstoarnă și, când îmi revin, el sare din nou la mine, dar de data asta îl blochez și se împleticește într-o parte.

— Credeai că sunt un fricos, nu-i așa?

Îmi aruncă un rânjet dement și plin de sânge și continuă să vină către mine.

— Credeai că numai tu ești șmecher, nu-i așa?

Izbucnește în râs, oprindu-se cât să scuipe sânge pe podeaua de gresie albă.

Degetele mi se înfășoară pe halatul lui și încep să-l împing printre șirurile de plante; atât plantele, cât și trupurile noastre cad la pământ.

Mă cațăr pe el, asigurându-mă că nu are cum să preia controlul. Cu coada ochiului îl văd cum ridică brațul, dar până să-mi dau exact seama ce se întâmplă, mă lovește în cap cu un ghiveci mic.

Capul mi se zdruncină și clipesc rapid ca să-mi recapăt văzul. Sunt mai puternic decât el, dar pare că e un luptător mai bun decât m-a lăsat să cred. Dar sub nicio formă nu o să-l las să mă doboare.

— I-am tras-o deja, fraiere, spune el sufocându-se, iar eu îl apuc de păr și îl izbesc cu capul de podea.

În acest moment nu-mi pasă absolut deloc dacă îl omor sau nu.

— Ba nu, nu-i adevărat! țip eu.

— Ba da, i-am tras-o, a fost... bună și s-strâmtă.

Are vocea strangulată și își scuipă veninul în timp ce mâinile mele îi sunt în continuare pe față.

Pumnul meu îl lovește în cap, într-o parte, iar el țipă de durere și, pentru un scurt moment, mă gândesc serios să-l apuc de nasul fracturat cu degetele, ca să-l fac să sufere și mai tare. Dă din picioare haotic sub mine, încercând să mă dea la o parte. Imaginea lui Zed atingând-o pe Tessa mă alimentează, împingându-mă acolo unde nu m-a împins nimeni niciodată. Se prinde cu mâinile de brațele mele, încercând să mă ridice de pe el.

— Nu te mai atingi de ea niciodată, în gâtu' mă-tii! îi spun și-l apuc cu o mână de gât. Dacă tu crezi că o s-o iei de lângă mine, te înșeli al naibii de tare.

Îmi întețesc strânsoarea în jurul gâtului său. Fața lui plină de sânge i se înroșește și Zed încearcă să vorbească, dar nu aud decât niște gâfâieli disparate.

— Ce mama dracului se întâmplă aici? se aude vocea unui bărbat strigând în spatele meu.

Când răsucesc capul ca să văd cui aparține glasul cu pricina, e rândul lui Zed să încerce să mă ia cu mîinile de beregată. Așa ceva nu se va întâmpla. Un alt pumn în obraz este tot ce îmi trebuie ca să-l fac să-și lase mâinile să cadă pe podea, pe lângă corp. Simt cum cineva mă prinde de braț, și mă zbat ca să scap.

— Cheamă securitatea din campus! spune vocea, iar eu mă grăbesc să mă dau jos de pe Zed.

La naiba.

— Nu, n-o chemați, spun eu și mă clatin pe picioare.

— Ce se întâmplă aici? Ieși de aici! Du-te și așteaptă în cealaltă cameră! urlă bărbatul între două vârste, dar eu nu mă clintesc.

Presupun că e un profesor. *La naiba.*

— A intrat aici și m-a atacat, zice Zed, după care începe să plângă.

Începe să plângă la propriu. Își acoperă cu mâna nasul umflat și strâmb în timp ce se ridică în picioare. Are fața plină de sânge, halatul este stropit cu picături roșii, iar zâmbetul înfumurat i-a dispărut. Cu un aer autoritar, bărbatul gesticulează către mine și îmi ordonă:

— Stai lângă perete până sosește poliția! Vorbesc serios, nu te mișca nici măcar un centimetru!

La dracu', vine poliția din campus. Am belit-o rău de tot. De ce naiba am venit eu aici de la bun început? Am promis să stau departe de el dacă și ea va sta. Acum, că mi-am încălcat promisiunea, o să și-o încalce oare și ea?

119

Tessa

Când pun pixul pe hârtie, sunt pregătită să scriu despre bunica mea și despre cum și-a închinat ea întreaga viață creștinismului, dar nu știu cum ajung să-i scriu numele lui Hardin.

— Domnișoară Young? spune profesorul Soto cu o voce blândă, dar suficient de tare încât să-l audă toți studenții din primul rând.

— Da?

Ridic capul și atenția mea se îndreaptă imediat asupra lui Ken. *De ce a venit Ken aici?*

— Tessa, trebuie să vii cu mine, zice el, iar blonda enervantă din spatele meu scoate un „vaaai" de parcă ne întoarcem în timp, în clasa a șasea. Cred că ea habar nu are cine e Ken, că este decanul colegiului.

— Ce se întâmplă? îl întreabă Landon pe Ken în timp ce eu mă ridic în picioare și încep să-mi adun lucrurile.

— Vorbim despre asta afară.

Glasul lui Ken este șovăielnic.

— Vin și eu, spune Landon și se ridică și el în picioare.

Profesorul Soto se uită la Ken.

— E în regulă?

— Da, e fiul meu, îi spune el și profesorul rămâne cu gura căscată.

— Ah, îmi pare rău. Nu știam asta; și ea e fiica dumneavoastră? îl întreabă.

— Nu, răspunde Ken scurt.

Pare panicat, lucru care începe să mă sperie și pe mine.

— E vorba de Hardin... dau eu să întreb, dar Ken mă îndrumă către ușă, cu Landon venind în urma mea.

— Hardin a fost arestat, ne anunță Ken de îndată ce ieșim din sală.

Îmi pierd răsuflarea.

— *Ce-a făcut?*

— A fost arestat pentru că s-a luat la bătaie și a vandalizat proprietatea campusului.

— Doamne, Dumnezeule — acestea sunt singurele cuvinte pe care sunt în stare să le rostesc.

— Când? Cum? întreabă Landon.

— Acum vreo douăzeci de minute. Fac tot posibilul ca problema să rămână în jurisdicția campusului, dar nici el nu mă ajută prea tare.

Aproape că trebuie să alerg ca să țin pasul cu el.

Mintea mi-a luat-o razna: *Hardin, arestat? Doamne, Dumnezeule. Cum de-a ajuns să fie arestat? Cu cine s-a luat la bătaie?* Dar deja cunosc răspunsul la această întrebare. De ce nu poate și el să-și păstreze calmul, măcar o dată? Se simte bine? Va merge la închisoare? La închisoarea adevărată? Dar Zed se simte bine? Ken deblochează portierele și ne urcăm toți trei în mașină.

— Unde mergem? întreabă Landon.

— La securitatea campusului.

— A pățit ceva? întreb eu.

— Are o tăietură pe obraz și alta la ureche sau cel puțin așa am auzit.

— Așa ai auzit? Nu l-ai văzut încă? își întreabă Landon tatăl vitreg.

— Nu, nu l-am văzut. E în plină criză de nervi, deci m-am gândit că e mai bine s-o aduc mai întâi pe Tessa.

Clatină din cap înspre mine.

— Da, bună idee, aprobă Landon, iar eu nu zic nimic.

O tăietură la cap și la față? Sper că nu-l doare. Doamne, Dumnezeule, lucrurile au luat-o razna. Ar fi trebuit să-mi petrec întreaga zi cu el. Dacă aș fi făcut așa, nici măcar n-ar mai fi venit în campus astăzi.

Ken străbate câteva străduțe și în cinci minute parcăm în fața unei mici clădiri de cărămidă care găzduiește securitatea campusului. Fix în față e un semn mare pe care scrie „Parcarea interzisă", dar presupun că unul dintre avantajele de a fi decan este că poți parca unde ai chef. Toți trei intrăm zoriți în clădire, iar ochii mei încep să cerceteze împrejurimile pentru orice semn de viață din partea lui Hardin.

Dar mai întâi îl aud...

— Mă doare undeva, nu ești altceva decât un imbecil cu o insignă falsă! Practic ești un polițai de mall, cretin nenorocit!

Îi urmez sunetul vocii și o cotesc pe hol ca să dau de el. Landon și Ken sunt pe urmele mele, dar tot ce îmi doresc e să ajung la Hardin.

Ajung acolo unde sunt adunați câțiva oameni... și îl văd pe Hardin plimbându-se în sus și în jos într-o celulă mică. *Doamne ferește.* Are brațele la spate, prinse în cătușe.

— Să vă ia naiba! Pe toți! urlă el.

— Hardin! bubuie vocea tatălui său din spatele meu.

Capul iubitului meu furios se întoarce brusc în lateral, exact unde mă aflu eu, și face ochii mari. Are o rană deschisă mai jos de pomete, pielea îi e spintecată de la ureche la ceafă, iar părul îi e năclăit de sânge.

— Încerc să țin situația sub control, iar tu nu mă ajuți deloc! se răstește Ken la fiul său.

— M-au închis aici ca pe un animal nenorocit! Ce e rahatul ăsta? Sună pe cine trebuie să suni și fă-i să-mi dea drumul de aici! țipă Hardin, încercând să-și elibereze mâinile din cătușe.

— Încetează! îi spun și mă încrunt.

Imediat comportamentul i se schimbă. Se mai calmează puțin, dar este tot mânios.

— Tessa, tu nu ar trebui să fii aici. Cine a avut ideea genială de a o aduce aici? șuieră Hardin la tatăl său și la Landon.

— Hardin, încetează imediat! Trebuie să te calmezi, îi spun eu printre gratii.

Nimic nu mi se pare real, să vorbesc cu el în timp ce se află într-o celulă, încătușat. Nu poate fi adevărat. Dar, ca să fim cinstiți, lucrurile astea se întâmplă în lumea reală. Ești arestat dacă ataci pe cineva, în campus sau oriunde altundeva.

Când mă privește în ochi, îmi imaginez că vede durerea pe care o simt în acest moment. Vreau să cred că din cauza asta cedează, în cele din urmă, dând din cap și spunând:

— Bine.

— Mulțumesc, Tessa, zice Ken. Apoi își avertizează fiul: Dă-mi câteva minute să văd ce pot face — între timp ar fi cazul să termini cu urletele. Îți agravezi singur situația și te afli deja într-un mare bucluc.

Landon se uită la mine, apoi la Hardin, înainte de-a-l urma pe Ken înapoi pe coridorul îngust. Deja urăsc locul ăsta; totul este doar în alb și negru, prea mic, și miroase a clor.

Ofițerii de la securitatea campusului care stau la birou sunt cufundați în propria lor conversație deocamdată, sau cel puțin se prefac, de vreme ce rectorul colegiului în persoană a apărut să rezolve situația fiului său.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb pe Hardin.

— Am fost arestat de poliția campusului, pufnește el.

— Te simți bine? îl întreb eu, dorindu-mi cu disperare să ajung la el și să-l șterg pe față.

— Eu? Da, sunt bine. Nu e atât de rău pe cât pare, răspunde el și, după ce îl examinez mai atent, îmi dau seama că are dreptate.

Pot să văd de aici că rănile nu sunt adânci. Pe brațe are niște dungi fine și roșii, care, amestecate cu tușul negru al tatuajelor, formează o privelițe destul de înspăimântătoare.

— Ești supărată pe mine?

Are vocea blândă, mult mai caldă decât era acum câteva momente, când urla la polițiști.

— Nu știu, îi răspund cu sincertitate.

Sigur că sunt supărată pe el, pentru că știu cu cine s-a luat la bătaie... mă rog, nu e greu de ghicit. Dar sunt și îngrijorată pentru el și vreau să aflu ce s-a întâmplat de a ajuns în buclucul acesta.

— Nu m-am putut abține, spune el, de parcă asta i-ar justifica acțiunile.

— Ți-am mai spus că n-o să vin să te vizitez într-o celulă de pușcărie, îți amintești?

Mă încrunt, aruncându-mi privirea spre celula în care se află.

— Asta nu contează, nu e o celulă adevărată.

— Mie mi se pare adevărată.

Bat în gratiile de metal ca să-i dovedesc că am dreptate.

— Aici nu e închisoarea reală; e doar o nenorocită de celulă de arest unde mă reții până se hotărăsc dacă e cazul sau nu să cheme poliția adevărată, zice el tare, ca să-l audă cei doi ofițeri care se întrerup din discuție și se uită la el.

— Termină! Nu e deloc o glumă, Hardin. Ai putea avea foarte multe bătăi de cap. La auzul acestor cuvinte, își dă ochii peste cap. Aceasta este problema cu Hardin: încă nu și-a dat seama că acțiunile sale au consecințe.

120

TESSA

— Cine a început? întreb eu, străduindu-mă să nu trag concluzii greșite, așa cum fac de obicei.

Hardin încearcă să se uite în ochii mei, dar eu îmi feresc privirea.

— M-am dus după el când tu te-ai dus la curs, spune el.

— Mi-ai promis că îl lași în pace.

— Știu.

— Și de ce nu l-ai lăsat?

— Și-a cerut-o — a început să mă provoace, spunând că ți-a tras-o.

Se uită la mine disperat la culme.

— Nu m-ai mințit în legătură cu asta, nu-i așa? mă întreabă el, iar eu aproape că o iau razna.

— Nu-ți mai răspund la întrebarea asta. Ți-am mai zis că nu s-a întâmplat nimic între noi, și iată-te acum într-o nenorocită de celulă întrebându-mă același lucru, spun eu cu frustare în glas.

Își dă ochii peste cap și se așază pe băncuța metalică dinăuntrul celulei. Chiar mă scoate din sărite.

— De ce te-ai dus să-l cauți? Vreau să știu.

— Pentru că merita o mamă de bătaie, Tessa. Trebuie să știe că nu mai e cazul să se apropie de tine niciodată. M-am săturat de jocurile lui nenorocite și de faptul că mai crede că mai are vreo șansă la tine. Pentru tine am făcut asta!

Îmi încrucișez mâinile la piept.

— Cum te-ai simți dacă aș fi fost eu aceea care s-ar fi dus azi după el, după ce ți-am promis că n-o să mai fac așa ceva? Credeam că ne străduim amândoi să facem această relație să meargă, iar tu m-ai mințit în față. Știai prea bine că nu-ți vei ține partea ta de învoială, nu-i așa?

— Da, știam, bine? Nu mai contează acum, ce a fost a fost, oftează el ca un copil supărat.

— Pentru mine contează, Hardin. Intri în belele atunci când nu e necesar.

— E foarte necesar, Tess.

— Unde e Zed acum? Și el e tot în închisoare?

— Asta nu e închisoare.

— Hardin...

— Nu știu unde e și nici nu-mi pasă, și nici ție nu-ți pasă. Nu te apropii de el.

— Încetează să te porți așa! Nu-mi mai spune ce să fac și ce să nu fac, la dracu'!...

Mă enervează rău de tot.

— Mă înjuri cumva? întreabă el cu un rânjet amuzat.

De ce i se pare atât de distractiv? Numai distractiv nu e. Mă îndepărtez de el și zâmbetul îi dispare de pe buze.

— Tessa, vino înapoi, spune el, făcându-mă să mă întorc din drum.

— Mă duc să-l găsesc pe tatăl tău să văd ce se mai întâmplă.

— Spune-i să se grăbească.

Mă strâmb la el în timp ce mă îndepărtez. El crede că, doar pentru că tatăl lui este decan, va scăpa din povestea asta ușor și, sincer

vorbind, sper să fie așa. Dar e cumplit de enervant că ia în glumă întreaga situație.

— Tu la ce mama dracului te chiorăști? îl aud spunându-i unui polițist și îmi masez tâmplele cu degetele.

Îi găsesc pe Ken și pe Landon stând împreună cu un om mai în vârstă cu păr cărunt și cu mustață. Poartă cravată și pantaloni negri de costum și postura sa îmi dă de înțeles că e cineva important. Când Landon mă vede stând pe hol, vine către mine.

— Cine e ăsta? întreb eu încet.

— E rectorul.

— Adică adjunctul decanului, nu-i așa?

Landon pare îngrijorat.

— Mda.

— Ce se întâmplă? Despre ce vorbesc?

Încerc să aud ce vorbesc cei doi bărbați, dar nu deslușesc nimic.

— Păi... lucrurile nu arată prea bine. S-au produs o grămadă de pagube în laboratorul în care se afla Zed — vorbesc de pagube în valoare de mii de dolari. Colac peste pupăză, Zed are nasul spart și o contuzie. Cineva l-a dus la spital.

Începe să-mi fiarbă sângele în vene. Hardin nu l-a bruscat puțin pe Zed. Ci l-a rănit serios!

— În plus, Hardin a trântit la pământ și un profesor. O fată de la cursul lui Zed a dat o declarație în care spune că Hardin a venit acolo căutându-l pe Zed. Situația arată destul de grav acum. Ken se străduiește cât poate să facă în așa fel încât Hardin să nu ajungă la închisoare, dar nu știu dacă se va întâmpla așa ceva.

Landon oftează, trecându-și degetele prin păr.

— Singurul lucru care îl va salva de pușcărie este dacă Zed se hotărăște să nu depună plângere. Chiar și așa, nu știu ce se va întâmpla.

Mi se învârte capul.

— Exmatriculare, îi aud spunând pe bărbatul cu păr cărunt, iar Ken își freacă bărbia cu palma.

Exmatriculare? Hardin nu poate fi exmatriculat! Doamne, Dumnezeule, ce nebunie.

— E fiul meu, spune Ken încet, iar eu mă apropii puțin de ei.

— Știu că e, dar atacul asupra unui profesor și pagubele aduse proprietății școlii nu sunt lucruri care pot fi mușamalizate, spune bărbatul.

Să-l ia naiba pe Hardin, cu firea lui cu tot.

— E un dezastru, îi zic lui Landon, iar el mă aprobă din cap morocănos.

Vreau să mă arunc pe jos și să plâng sau, și mai bine, vreau să năvălesc peste Hardin în celulă și să-i trag una în față. Dar nici una, nici alta nu vor fi de niciun folos.

— Poate ar trebui să vorbești tu cu Zed să nu facă plângere? sugerează Landon.

— Hardin va înnebuni de tot dacă mă apropii de Zed.

Dar n-ar trebui să ascult de el, dat fiind că nici el nu ascultă de mine.

— Așa e, răspunde Landon, dar chiar nu știu ce să mai spun în acest moment.

— Presupun că ai dreptate.

Mă uit din nou la Ken, apoi de-a lungul holului, acolo unde se află Hardin.

Hardin este prioritatea mea, dar mă simt îngrozitor pentru ceea ce i-a făcut lui Zed și sper ca Zed să fie în regulă. Poate că dacă merg să vorbesc cu el, nu va depune plângere, ceea ce ar rezolva măcar una dintre probleme.

— Unde e? Știi cumva? îl întreb pe Landon.

— Cred că am auzit lumea vorbind că e la spitalul Grandview.

— Bine. Păi, atunci mă duc acolo mai întâi.

— Vrei să te duc până la mașina ta?

— Rahat. N-am venit cu mașina.

Landon se scotocește în buzunar și îmi oferă cheile lui.

— Uite. Doar ai grijă cum conduci.

Îi zâmbesc celui mai bun prieten al meu.

— Mulțumesc.

Nu am nici cea mai vagă idee ce m-aș face fără el, dar cum el pleacă în curând, voi fi nevoită să aflu. Acest gând mă întristează, dar îl îndepărtez; nu pot să mă gândesc chiar acum la faptul că Landon pleacă.

— Eu mă duc să vorbesc cu Hardin și să-i spun ce se întâmplă.

— Mulțumesc din nou.

Îl cuprind cu mâinile de gât, îmbrățișându-l strâns. Exact când ajung la ușă, vocea lui Hardin bubuie în celălalt capăt la holului.

— Tessa! Să nu cumva să te duci să-l cauți! țipă el.

Nu-l bag în seamă și deschid ușile duble.

— Vorbesc serios, Tessa! Întoarce-te aici!

Aerul rece îi lasă vocea zgomotoasă în urmă când ies. Cum îndrăznește să-mi tot spună ce să fac în halul ăsta? Cine se crede? Am intrat într-o încurcătură uriașă pentru că nu e în stare să-și controleze nervii și gelozia. Iar eu încerc să pun lucrurile în ordine în urma lui. Are noroc că nu l-am plesnit pentru că nu și-a ținut promisiunea față de mine. Doamne, enervant mai e.

Când ajung la Grandview, femeia de la recepție nu vrea să-mi ofere nicio informație despre Zed. Nu îmi confirmă că este aici și nici nu-mi spune dacă a trecut pe aici.

— Este iubitul meu și chiar trebuie să-l văd, îi spun eu tinerei platinate.

Mestecă gumă într-un fel enervant și își răsucește o șuviță de păr între degete.

— E iubitul tău? Puștiul ăla cu tatuaje?

Izbucnește în râs, semn că, evident, nu mă crede.

— Da. El e.

Am vocea întretăiată, aproape amenințătoare, și sunt și eu surprinsă de cât de intimidantă reușesc să par. Cred că funcționează, pentru că ea ridică din umeri și spune:

— Du-te în jos pe hol și fă la dreapta. Prima ușă pe stânga.

Ei bine, n-a fost prea greu. Ar trebui să fiu atât de fioroasă mai des. Fac cum mi-a spus și mă apropii de prima ușă pe stânga. E închisă, așa că bat discret înainte de a intra. Sper că mi-a indicat camera corectă. Zed stă pe marginea patului de spital. Nu are tricou pe el, ci poartă numai jeanși și șosete. Fața lui.

— Ah, Dumnezeule! țip când văd cum arată.

Are nasul spart; deja știam asta, dar arată rău de tot. Este atât de umflat și are ambii ochi vineți. Are pieptul acoperit de bandaje; șirul de stele tatuate chiar sub omoplați este singurul lucru care nu este ascuns de bandaje sau de răni.

— Te simți bine?

Înaintez către pat. Sper că nu s-a supărat pe mine că am venit aici, la spital; în definitiv, este vina mea.

— Nu chiar, zice Zed timid.

Lasă să-i scape un oftat adânc și își ciufulește părul înainte de a deschide ochii. Bate cu mâna patul, făcându-mi semn să vin, iar eu mă apropii și mă așez lângă el.

— Îmi pare rău pentru asta. Îmi spui ce s-a întâmplat?

Zed se uită fix la mine cu ochii lui de zahăr caramelizat și dă din cap.

— Eram în laborator — nu în cel pe care ți l-am arătat ție, ci în laboratorul de plante — și el a intrat acolo și a început să-mi spună să stau departe de tine.

— Și apoi?

— I-am spus că nu ești proprietatea lui și m-a trântit cu capul de o bară de metal. Tresar la auzul vorbelor lui, privindu-i nasul.

— I-ai spus cumva că te-ai culcat cu mine? îl întreb, neștiind dacă să cred sau nu așa ceva.

— Da, i-am spus. Îmi pare sincer rău că i-am spus așa ceva, dar trebuie să înțelegi că mă ataca și știam că asta era singura cale prin care puteam să-l fac să sufere. Mă simt ca un dobitoc că am spus așa ceva. Îmi pare rău, Tessa.

— Mi-a promis că va sta departe de tine dacă voi face și eu același lucru, îi zic.

— Mă rog, se pare că și-a mai încălcat o promisiune, nu-i așa? spune el, apăsând cuvintele.

Rămân tăcută câteva minute și încerc să-mi imaginez bătaia. Sunt supărată pe Zed că i-a spus lui Hardin că s-a culcat cu mine, dar mă bucur că a recunoscut și și-a cerut scuze. Nu știu pe care dintre ei ar trebui să fiu mai supărată. E greu să fiu nervoasă pe Zed, care stă aici cu atât de multe lovituri pe care le-a primit practic din cauza mea și care, în ciuda tuturor celor întâmplate, continuă să fie drăguț cu mine.

— Îmi pare rău că se tot întâmplă lucrurile astea din cauza mea, îi spun.

— Nu e vina ta. E vina mea și a lui. El te vede doar ca pe un fel de proprietate, și asta mă scoate din minți. Știi ce mi-a spus? Mi-a spus că n-ar trebui să mă mai bag peste „ceea ce îi aparține". Așa vorbește el despre tine când nu ești de față, Tessa.

Are glasul blând și calm, atât de diferit de al lui Hardin.

Nu-mi place faptul că Hardin pare să creadă că-i aparțin, dar mă deranjează când o spune altcineva. Hardin nu știe cum să-și gestioneze emoțiile și nu a mai avut nicio relație înainte.

— E doar posesiv.

— Nu-mi vine să cred că-i iei apărarea chiar acum.

— Nu-i iau apărarea, nu asta fac. Nu știu ce să mai cred. El e la închisoare... mă rog, într-o celulă de arest din campus, iar tu ești la spital. Toate astea sunt prea mult pentru mine. Știu că nu ar trebui să mă plâng, dar m-am săturat de toată drama asta care nu se mai sfârșește. De fiecare dată când am senzația că pot respira ușurată, se mai întâmplă ceva. Mă simt copleșită.

— *El* te copleșește, mă corectează Zed.

Nu numai Hardin mă copleșește. Totul mă copleșește: facultatea, așa-zișii mei prieteni care m-au trădat, Hardin, Landon care mă părăsește, mama, Zed...

— Totuși, mi-am făcut-o cu mâna mea.

Zed spune, nu fără o urmă de iritare:

— Încetează să te mai învinovățești pentru greșelile lui. Face toate tâmpeniile astea pentru că nu-i pasă de altcineva decât de propria lui persoană. Dacă i-ar fi păsat de tine, ar fi stat departe de mine, așa cum ți-a promis. Nu ți-ar fi dat țeapă de ziua lui... Aș putea continua la infinit.

— Tu mi-ai trimis mesajele de pe telefonul lui?

— Poftim?

Se sprijină cu palma de pat ca să se apropie de mine.

— La naiba.

Geme de durere.

— Ai nevoie de ceva? Vrei să chem o asistentă? îl întreb, uitând momentan de discuție.

— Nu, mă pregătesc să plec de aici. Hârtiile mele de externare ar trebui să fie gata deja. Ce spuneai despre mesajele pe care ți le-am trimis? mă întreabă el.

— Hardin bănuiește că tu ești acela care mi-a scris de ziua lui, pretinzând că ești el, astfel încât să cred că urma să treacă pe la mine, deși el nu știa că trebuia să vină.

— Minte. N-aș face niciodată așa ceva. De ce aș fi făcut asta?

— Nu știu, crede că încerci să mă faci să-l urăsc sau ceva de genul ăsta.

Privirea lui Zed este atât de pătrunzătoare, încât mă uit în altă parte.

— Se descurcă destul de bine și singur la asta, nu-i așa?

— Nu, nu-i așa, răspund eu.

Indiferent cât aș fi de supărată și cât de tare mă derutează cuvintele lui Zed, vreau să-i iau apărarea lui Hardin.

— Spune așa ceva doar ca să te facă să crezi că eu sunt un fel de erou negativ, când eu de fapt nu sunt. Te-am sprijinit mereu atunci când el nu a făcut-o. El nu-și poate ține o singură promisiune pe care ți-a făcut-o. A intrat acolo și m-a atacat — și a atacat și un profesor!

Tot spunea că mă va ucide și chiar ajunsesem să-l cred. Dacă nu ar fi intervenit profesorul Sutton, chiar m-ar fi omorât. Știe deja că mă poate învinge, a făcut-o de multe ori.

Zed tremură și se ridică în picioare. Își ia tricoul verde de pe scaun și își ridică brațele ca să-l tragă pe el.

— Rahat!

Îl scapă pe jos. Mă ridic repede să-l ajut și culeg tricoul de pe podea.

— Ridică mâinile doar cât poți, îi zic, iar el își înalță brațele, lăsându-mă să-l îmbrac.

— Mulțumesc.

Încearcă din nou să zâmbească.

— Ce te doare cel mai tare? îl întreb, studiindu-i din nou chipul umflat.

— Respingerea, răspunde el timid.

Au. Îi privesc mâinile și încep să-mi rod unghiile.

— Nasul, spune el, într-o încercare de a destinde atmosfera. Când au încercat să-mi îndrepte osul fracturat.

— O să depui plângere împotriva lui? îi adresez eu în cele din urmă întrebarea pentru care am venit.

— Mda.

— Te rog, nu face asta.

Mă uit fix în ochii lui.

— Tessa, nu-mi face una ca asta. Nu e cinstit.

— Știu. Îmi cer scuze, dar dacă depui plângere va merge la închisoare, la închisoarea adevărată.

Numai acest gând e suficient să mă arunce iar într-o stare de panică.

— Mi-a spart nasul și am și o contuzie; dacă m-ar fi dat cu capul de podea, m-ar fi omorât.

— Nu spun că e în regulă, dar te implor. Te rog, Zed. Plecăm oricum. Eu mă transfer la Seattle, iar Hardin va pleca și el.

Zed se uită la mine îngrijorat.

— Vine și el cu tine?

— Nu — în fine, ba da. Nu va mai trebui să-ți faci griji în privința lui. Dacă nu depui plângere, nu va mai trebui să-ți fie teamă de el niciodată.

Zed mă privește cu ochii lui umflați preț de câteva secunde.

— Bine.

Oftează.

— Nu voi depune plângere împotriva lui, dar, te rog, promite-mi că te vei gândi serios la toate acestea. La tot ce s-a întâmplat; gândește-te că viața ta ar fi mult mai ușoară fără el, Tessa. M-a atacat fără motiv, iar tu îl scoți din bucluc, ca întotdeauna, spune el evident enervat.

Nu am cum să-l învinovățesc. Mă folosesc de sentimentele pe care le are pentru mine ca să-l conving să nu-l dea pe Hardin în judecată.

— Mă voi gândi, îți mulțumesc foarte mult, îi spun, iar el clatină din cap.

— Aș fi vrut să mă îndrăgostesc de cineva care să mă poată iubi, la rândul său, zice el atât de încet încât de-abia îl aud.

Mă *iubește*? Zed mă iubește? Știu că simte ceva pentru mine... Dar să mă iubească? S-a bătut cu Hardin — și-a ajuns la spital — din vina mea. Dar să mă iubească? Are o iubită, iar eu mă tot cert și mă împac cu Hardin. Mă uit la Zed și mă rog să vorbească medicamentele pentru durere pe care le-a luat, și nu el.

121

Hardin

— Ne vedem acasă, Tessa, spune Landon când Tessa şi cu mine coborâm din maşina tatei şi ne îndreptăm către maşina mea. Mă uit în spate la el şi murmur un „Du-te dracului" simpatic aproape în sinea mea.

— Lasă-l în pace, mă avertizează ea şi dispare în maşină. După ce mă urc în maşină, dau drumul la căldură şi mă uit la Tessa cu recunoştinţă în priviri.

— Mulţumesc că ai venit acasă cu mine, chiar dacă e pentru o singură noapte.

Tessa doar dă din cap şi îşi reazemă obrazul de geam. Te simţi bine? Îmi pare rău pentru ziua de azi... încep eu să spun.

Ea oftează, întrerupându-mă.

— Sunt foarte obosită.

Două ore mai târziu, Tessa doarme tun în pat, ţinându-mi în braţe perna şi ghemuindu-şi genunchii la piept. E senzaţională chiar şi atunci când e epuizată. E încă prea devreme pentru mine să mă duc la culcare, aşa că deschid dulapul şi iau exemplarul din *Mândrie şi prejudecată* pe care mi l-a dăruit ea. Însemnările cu galben acoperă mai mult decât mă aşteptam din carte, aşa că mă întind lângă ea încă o dată şi încep să citesc pasajele marcate. Unul îmi atrage atenţia:

„Sunt puţini aceia pe care-i iubesc cu adevărat şi mai puţini încă aceia despre care am o părere bună. Cu cât cunosc lumea mai mult, cu atât mă nemulţumeşte mai mult: fiecare zi îmi întăreşte credinţa în nestatornicia firii omeneşti şi mă convinge de puţinul temei care se poate pune şi pe ceea ce pare a fi merit şi pe ceea ce pare a fi bun-simţ".

Acesta se referă cu siguranţă la perioada noastră de început. Mi-o pot imagina şi acum, iritată şi tulburată, aşezată pe patul mic din acea cameră de cămin cu un marker şi cu un roman în mână. Mă uit la ea şi chicotesc încet. Răsfoind paginile, remarc un tipar; ea m-a disprețuit. Ştiam asta atunci, dar faptul că mi-am amintit acest lucru mi se pare destul de ciudat:

„— Elizabeth, ai în faţă o tristă alternativă. Din ceasul acesta va trebui să devii o străină pentru unul dintre părinţii dumitale. Mama dumitale nu vrea să te mai vadă în ochi dacă nu te măriţi cu domnul Collins, iar eu nu vreau să te mai văd în ochi dacă o faci".

Mama ei şi Noah.

„Oamenii mânioşi nu sunt totdeauna înţelepţi."

Cam acesta e adevărul...

„Nu am plăcerea să te înţeleg."

Eu nu mă înţelegeam nici pe mine şi nici acum nu mă înţeleg, de fapt.

„Aş putea foarte uşor să iert mândria lui, dacă n-ar fi călcat-o în picioare pe a mea."

Aşa a făcut în ziua în care i-am spus că o iubesc, apoi mi-am luat vorbele înapoi. Ştiu că aşa s-a întâmplat.

„Trebuie să învăţ să mă mulţumesc să fiu mai fericită decât merit."

Uşor de zis, greu de făcut, Tess.

„A iubi dansul înseamnă un prim pas către a te îndrăgosti."

Nunta. Ştiu. Îmi aduc aminte cum mi-a zâmbit şi cum a pretins că nu o doare câtuşi de puţin când o tot călcam pe pantofi.

„Știm cu toții că este un om mândru, dezagreabil; dar asta nu ar fi nimic, dacă într-adevăr ai ține la el."

Și asta este încă valabilă. Landon i-ar spune o porcărie de genul ăsta, probabil că a făcut-o și până acum.

„Până acum nu am știut cine sunt."

Nu sunt sigur căruia dintre noi i se potrivește mai bine.

„— Există, cred, în fiecare dintre noi, o înclinație pentru un păcat anume, un defect firesc pe care nici educația cea mai perfectă nu-l poate înăbuși.

— Și al dumneavoastră este tendința de a-i disprețui pe toți.

— Și al dumneavoastră, replică Darcy cu un surîs, este de a-i înțelege pe toți greșit, cu bună știință."

Fiecare citat are în el mai mult adevăr decât cel de dinainte și mă întorc la prima secțiune a cunoscutului roman.

„E acceptabilă, dar nu destul de frumoasă ca să mă tenteze pe mine și, în momentul de față, nu am poftă să dau atenție tinerelor domnișoare neglijate de alți bărbați."

Spuneam odinioară că Tessa nu este genul meu — ce idiot nenorocit eram. Adică, uită-te la ea: e genul oricui, chiar dacă am fost prea prost să văd asta din prima. Mâinile mele răsfoiesc paginile, iar ochii parcurg numeroasele rânduri subliniate care se referă la noi doi și la sentimentele ei față de mine. E cel mai frumos cadou pe care îl voi primi vreodată, asta e sigur.

„M-ai vrăjit cu totul, trup și suflet."

Una dintre replicile mele favorite, am și folosit-o cu ea odată, când ne-am mutat împreună în acest loc. A strâmbat din nas la replica mea siropoasă, a râs de mine și a aruncat în mine cu o bucată de broccoli. Aruncă mereu cu lucruri în mine.

„— Dar oamenii se schimbă atât de mult, încât mereu, mereu poți observa ceva nou la ei".

M-am schimbat în bine, de dragul ei, de când am cunoscut-o. Nu sunt perfect, lua-m-ar dracu', nici măcar pe aproape, dar într-o zi aș putea fi.

„Dar ușor își închipuia la ce scurtă durată de fericire se puteau aștepta doi oameni care se uniseră numai pentru că patima le era mai puternică decât virtutea."

Asta nu-mi place deloc. Știu exact ce era în mintea ei când a subliniat rândurile astea. Mai departe...

„Imaginația unei doamne este foarte aprinsă; sare de la admirație la dragoste și de la dragoste la căsătorie într-o clipă."

Cel puțin nu doar Tessa are în cap tâmpeniile astea.

„Doar cea mai adâncă iubire mă va convinge să mă mărit."

A lăsat nesubliniat restul frazei, care spunea „de aceea cred că voi sfârși fată bătrână".

Doar cea mai adâncă iubire mă va convinge să mă mărit. Hmm... Nu sunt sigur că asta mi se potrivește. Nu cred că pot iubi mai mult o altă fată, dar asta nu-mi schimbă părerea despre căsătorie. Oamenii nu se mai căsătoresc pentru motivele potrivite, nu că ar fi făcut-o vreodată. În trecut se căsătoreau pentru statut social sau pentru bani, iar acum o fac ca să se asigure că nu vor sfârși singuri și nefericiți — cu toate că aproape toate persoanele căsătorite se simt așa oricum.

Pun cartea pe noptieră înainte de a stinge lumina și de a mă întinde direct pe saltea. Aș vrea să-mi recuperez perna, dar Tessa ține prea stâns de ea și nu vreau să fiu nepoliticos.

— Ai putea să nu mai fii atât de încăpățânată și să vii cu mine în Anglia? Nu pot trăi fără tine, îi șoptesc în timp ce doarme, trecându-mi degetul mare peste pielea caldă a obrazului ei.

De-abia aștept să dorm și eu ca lumea din nou, cu ea lângă mine.

122

Tessa

Când mă trezesc, îl găsesc pe Hardin tolănit pe pat, cu un braț acoperindu-i fața și cu celălalt atârnându-i pe lângă saltea. Tricoul lui e leoarcă. Îl sărut repede pe obraz și mă grăbesc la baie. Când revin de la duș, Hardin e deja treaz, ca și cum m-ar fi așteptat. Se reazemă într-un cot.

— Mi-e teamă să nu fiu exmatriculat, spune el.

Vocea lui mă sperie, dar confesiunea lui mă sperie și mai tare. Mă așez lângă el pe pat, iar el nici măcar nu încearcă să-mi smulgă prosopul pe care îl am înfășurat pe corp.

— Ți-e teamă?

— Mda. Știu că e o tâmpenie..., începe el să spună.

— Nu, nu e o tâmpenie. Oricui i-ar fi teamă, mie una mi-ar fi. E normal să-ți fie frică.

— Ce-o să mă fac dacă n-o să mai pot merge la WCU?

— O să te duci la alt colegiu.

— Vreau să mă întorc acasă, spune el, iar mie îmi stă inima-n loc.

— Te rog, nu, zic eu încet.

— Sunt obligat, Tess. Nu-mi pot permite să merg la o universitate unde nu e taică-meu decan.

— Găsim noi o cale.

— Nu, chestiunea asta nu te privește.

— Ba da, mă privește. Dacă te duci în Anglia, nu ne vom mai vedea.

— Trebuie să vii cu mine, Tessa. Știu că nu vrei, dar trebuie. Nu pot fi despărțit de tine din nou. Te rog, vino cu mine.

Cuvintele sunt atât de pline de emoție încât pur și simplu nu știu ce să spun.

— Hardin, nu e atât de ușor.

— Ba da, este. E ușor — ai putea să-ți găsești o slujbă la care să faci exact ce faci acum și să câștigi chiar mai mulți bani și să mergi chiar la o universitate mai bună.

— Hardin...

Îmi ațintesc din nou privirea asupra pielii lui dezgolite. Oftează.

— Nu trebuie să iei o decizie chiar acum.

Sunt aproape să-i spun că-mi fac acum bagajele și plec în Anglia cu el, dar nu pot.

Deocamdată dau dovadă de lașitate și amân să-i spun veștile despre Seattle cu încă o zi. Mă rostogolesc pe o parte, iar el mă ia în brațe. Măcar o dată a reușit și el să mă târască înapoi în pat cu el dimineața. Să-l liniștesc pe el este acum mai important decât rutina mea zilnică.

— Proprietarul, Drew, pare a fi un cretin, dar de fapt e de treabă, mă informează Hardin când ne apropiem de o clădire mică de cărămidă.

Un clopoțel sună deasupra capului meu când Hardin îmi deschide ușa și intrăm amândoi. Steph și Tristan au ajuns deja. Steph stă pe un scaun de piele, iar Tristan se uită prin ce pare a fi... un catalog de tatuaje?

— V-a luat ceva timp!

Steph dă din picior când Hardin și cu mine trecem prin dreptul lor, iar el o apucă de cizmă înainte să mă lovească pe mine.

— Înțeleg, deja ești enervantă...

Își dă ochii peste cap și vrea să mă conducă spre Tristan, dar eu mă desprind din mâna lui și mă duc lângă Steph.

— Nu mai are nimic cu mine, îi spune, iar el se încruntă la ea și nu-i răspunde nimic.

Hardin se duce la Tristan, ia un catalog negru asemănător cu cel din mâinile lui Tristan și îl răsfoiește.

— Nu te-am mai văzut pe aici.

Tipul se uită la mine în timp ce o șterge pe Steph pe burtă cu un prosop.

— N-am mai fost pe aici, răspund eu.

— Eu sunt Drew. Al meu e locul ăsta.

— Mă bucur de cunoștință. Eu sunt Tessa.

— Îți faci și tu vreun tatuaj astăzi?

Îmi zâmbește.

— Nu, nu-și face.

Hardin răspunde în locul meu, cuprinzându-mi mijlocul cu brațul.

— E cu tine, Scott?

— Da, cu mine.

Hardin mă trage mai aproape de el. În mod clar, face toate astea ca să se dea mare. Mi-a spus că Drew e un cretin, dar eu nu simt asta deloc. Mi se pare foarte simpatic.

— Super. Super. Era și momentul să-ți tragi și tu o iubită.

Drew izbucnește în râs. Hardin se relaxează un pic, dar își păstrează brațul încolăcit pe mine.

— Și tu de ce nu-ți faci nimic, *hombre*?

Un bâzâit se aude în încăpere și mă uit fascinată la abdomenul lui Steph în timp ce aparatul de tatuat se plimbă încet pe pielea ei. Drew îi șterge surplusul de tuș cu un prosop și continuă.

— De fapt, mi-aș face, îi zice Hardin.

Mă uit la Hardin, și el mă privește fix în ochi.

— Serios? Ce vrei să-ți faci? îl întreb.

— Nu știu încă, ceva pe spate.

Spatele lui Hardin este singura parte a corpului său pe care nu există niciun tatuaj.

— Pe bune?

— Mda.

Își așază bărbia pe capul meu.

— Vorbind de opere de artă, unde dracului îți sunt inelele? întreabă Drew, înmuind pistolul într-un mic recipient de plastic plin cu tuș negru.

— Le-a trecut vremea.

Hardin ridică din umeri.

— Dacă îmi face tatuajul praf pentru că stă de vorbă cu tine, tu plătești toată treaba.

Steph se uită la Hardin, iar eu izbucnesc în râs.

— Eu nu plătesc pentru porcăria aia, spun Hardin și Drew în cor.

În cele din urmă ni se alătură și Tristan, care își trage un scaun și se așază lângă Steph; îi cuprinde mâinile în palmele sale. Mă uit la micul stol de păsări proaspăt tatuat pe pielea lui Steph. Arată de-a dreptul drăguț, acolo unde sunt. Drew îi dă o oglindă ca să vadă mai bine ce a ieșit.

— Îmi place la nebunie!

Zâmbește, înapoindu-i lui Drew oglinda înainte de a se ridica.

— Ce vrei să-ți tatuezi, Hardin? îl întreb încet.

— Numele tău.

Surâde. Șocată, fac un pas în spate, cu gura căscată.

— Nu vrei asta? mă întreabă el.

— Nu! Doamne, nu, este... nu știu, e o nebunie, șoptesc eu.

— O nebunie? Nu chiar, dovedește doar că-ți sunt devotat și că nu e nevoie de un inel sau de căsătorie ca să rămân așa.

Glasul îi este atât de răspicat încât nu mai sunt atât de convinsă că glumește. Cum am ajuns de la glume la angajamente și căsătorie

în mai puțin de trei minute? Așa ni se întâmplă nouă mereu, deci presupun că ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu asta până acum.

— Ești gata, Hardin?

— Sigur.

Hardin pleacă de lângă mine și-și scoate tricoul.

— Un citat?

Drew îmi citește gândurile.

— Vreau să-l faci în partea de sus; să scrie: „Nu vreau să mă despart de tine de azi înainte". Fă-l cam de 3 centimetri înălțime, cu mâna liberă, cum te pricepi tu, îi explică Hardin și se întoarce cu spatele la Drew.

Nu vreau să mă despart de tine de azi înainte...

— Hardin, putem discuta pentru o clipă? îl întreb eu.

Aș putea să jur că știe despre planul meu de a merge la Seattle și mă torturează făcându-și acest tatuaj. Replica e aleasă perfect, dar ironică la modul crud, având în vedere că eu nu i-am dezvăluit că mă mut la Seattle.

— Nu, Tess, vreau să mi-l fac, spune el, nebăgându-mă în seamă.

— Hardin, chiar nu cred că...

— Nu e mare scofală, Tessa, nu e primul meu tatuaj, glumește el.

— E doar...

— Dacă nu taci, o să-mi tatuez numele tău și CNP-ul tău pe tot spatele, mă amenință râzând.

Rămân în tăcere, încercând să mă gândesc la ce să spun. Poate că ar trebui s-o zic direct în gura mare chiar înainte ca pistolul să-i atingă pielea curată. Dacă aștept...

Bâzâitul de acum familiar se aude din nou, iar tușul negru invadează spatele lui Hardin.

— Hai, vino lângă mine și ține-mă de mână.

Zâmbește cu subînțeles, întinzându-mi mâna.

123

Hardin

Tessa mă apucă timid de mână, iar eu o trag mai aproape de mine.

— Nu te mai mișca! se răstește Drew.

— Scuze.

— Te doare? mă întreabă ea cu blândețe.

Inocența din ochii ei mă amuțește, chiar și în ziua de azi. Aseară era în genunchi, iar după douăzeci și patru de ore îmi vorbește ca și cum ar vorbi cu un copil rănit.

— Da, mă doare ca naiba, mint eu.

— Pe bune?

Îngrijorarea îi pune stăpânire pe trăsături.

Îmi place la nebunie senzația pe care o am când acul îmi aduce tușul în piele; nu mă mai doare, mă relaxează.

— Nu, iubito, nu mă doare, o liniștesc eu, iar Drew, comportându-se ca un cretin ce e, se preface că vomită în spatele meu.

Tessa se hlizește, iar eu îi arăt lui Drew degetul mijlociu. Nu intenționam să-i spun *iubito* chiar acum, în fața lui Drew, dar nu prea îmi pasă de ce crede el și sunt sigur că e îndrăgostit lulea de

o fată cu care a și făcut un copil acum câteva luni, deci nu are ce să-mi spună.

— Tot nu-mi vine să cred că faci asta, spune ea în timp ce Drew unge cu vaselină noul tatuaj.

— L-am făcut deja, îi reamintesc, iar ea pare dintr-odată neliniștită, uitându-se fix la ecranul telefonului.

Sper că Tess nu va exagera cu discuțiile pe marginea acestui tatuaj; nu e așa de serios. Am o tonă de tatuaje. Acesta este pentru ea și sper că e entuziasmată. Eu unul sunt.

— Unde naiba sunt Steph și Tristan?

Mă uit pe fereastra salonului încercând să depistez părul strălucitor al lui Steph.

— Am putea să mergem alături să-i căutăm? sugerează Tessa după ce îi plătesc lui Drew și îi promit că mă voi întoarce și îl voi lăsa să-mi facă un tatuaj cât tot spatele.

Aproape că îi trag una în moacă atunci când propune să-i facă lui Tess un tatuaj pe mână sau un piercing în buric.

— Cred că aș arăta bestial cu un piercing în nas.

Îmi zâmbește când ieșim pe ușă.

Mă distrează gândul și o cuprind cu brațul de talie, exact în momentul în care un bărbos trece împleticindu-se pe lângă noi. Jeanșii și pantalonii îi sunt murdari, iar hanoracul gros îi este pătat cu lichid. După miros, cred că e vodcă.

Lângă mine, Tessa se oprește, iar bărbatul face același lucru. O trag ușor în spatele meu. Dacă vagabondul ăsta bețiv crede că se apropie de ea mai mult decât atât, o să-l...

Ceea ce rostește ea se aude atât de încet încât pare o șoaptă, și observ derutat cum toată culoarea i se scurge din obraji.

— Tată?

Mulțumiri

Iată-ne din nou, cu a doua carte deja încheiată. Două terminate, una pe drum. Voi încerca să le mulțumesc tuturor fără să transform totul într-o pălăvrăgeală fără rost, așa cum am făcut în cazul mulțumirilor de la primul volum. (Mă rog, nu chiar, dar merita să încerc.)

Mai întâi, aș vrea să-i mulțumesc soțului meu, care a continuat să mă sprijine chiar și atunci când am petrecut ore întregi scriind și postând și scriind și postând la nesfârșit.

Apoi, le mulțumesc Afternatorilor mei (m-am hotărât să vă numesc așa — ha!). Însemnați enorm pentru mine și încă nu-mi vine să cred cât sunt de norocoasă pentru că mă bucur de sprijinul vostru. (Acum îmi dau lacrimile.)

Fiecare postare pe Twitter, fiecare comentariu, fiecare selfie pe care mi l-ați trimis, fiecare secret pe care mi l-ați împărtășit v-au transformat în familia pe care o formăm acum. Aceia dintre voi care vă aflați aici de la bun început (din perioada Wattpad days), între noi s-a creat o legătură care nu poate fi niciodată explicată.

Voi veți fi aceia care își vor aminti cum s-au sărutat pentru prima oară Harry și Tessa. Știți cât de enervant era să așteptați actualizările — vă

amintiți cum postați ceva de genul OMH HARTYSH SHJD, și știm cu toții ce însemna asta. Nu v-aș putea mulțumi niciodată suficient și sper ca Hardin să aibă același loc în inima voastră pe care l-a avut Harry al nostru.

Datorez foarte multe platformei Wattpad. Nu am nici cea mai vagă idee ce s-ar fi ales de viața mea dacă nu aș fi găsit această platformă. Ashleigh Gardner, m-ai ajutat mereu răspunzându-mi la întrebări și dându-mi sfaturi de viață. Mi-ai devenit prietenă și mă simt norocoasă că te am în echipă. Candice Faktor, mă sprijini întotdeauna și lupți pentru viziunea din spatele seriei After, și îți datorez foarte multe pentru asta. Nazia Khan, tu îmi faci viața mai ușoară în fiecare zi și am mare noroc că ești prietena mea. Wattpad a fost prima mea casă și va fi întotdeauna locul meu preferat pentru scris.

Adam Wilson, cel mai talentat și înțelept editor din lume, tu ești la rând, prietene. Știu că te înnebunesc cu referințele luate de la fani, din Twilight și cu orice altceva îmi mai trece prin cap. Ți-ai întrerupt munca pentru a te ocupa de After (și de mine), și ai făcut din asta cea mai ușoară și cea mai plăcută experiență. (Chiar dacă m-ai trimis să muncesc în timpul unui concert One Direction lol.) Îți mulțumesc pentru tot. Mai avem două!

Gallery Books, mulțumesc că ați crezut în mine și în povestea mea. Mi-ați transformat visurile în realitate! Kristin Dwyer, m-ai susținut întotdeauna și m-ai ajutat să nu-mi pierd mințile! Mulțumesc din suflet corectorilor și oamenilor de la producție care au muncit la întreaga serie:

Steve Breslin și echipa, știu că și voi v-ați întrerupt munca pentru mine, sunteți incredibili!

One Direction, am 25 de ani și sunt măritată, dar nu există limită de vârstă atunci când iubești ceva anume. Vă iubesc pe toți cinci de trei ani deja și ați făcut foarte multe pentru mine, în afara faptului că m-ați inspirat să scriu seria After. Deci vă mulțumesc pentru că mi-ați arătat calea cea bună: aceea de a-mi rămâne credincioasă mie însămi.